

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STICKS AND STONES MAY
BREAK YOUR BONES...

DIE FOR ME

BUT PLAYING GAMES WILL
KILL YOU

KAREN ROSE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Dr. Zoltan J. Kosztolnyik'in

anısına ithaf edilmiştir,

Ortaçağ Tarihi Emeritus Profesörü, Texas

A&M Üniversitesi.

Kendisini şahsen tanıma ayrıcalığına hiç sahip

olmamış olsam da, bu şeref, ayrıcalığa ve

yetiştirdiği kızını tanımanın mutluluğunu

yaşıyorum. Ve her zaman olduğu gibi, değerli

eşim Martin'e. Her gün öğrencilerinizin hayatına

dokunuyor, tarihi aynı eşsiz anlatımla hayata

geçiriyorsunuz.

Tutku, zeka ve keskin zekanın birleşimi beni sana

aşık etti.

yirmi beş yıl önce.

İster Kleopatra gibi giyinin, ister 80'lerin saç

gruplarının rock müzik videolarını kullanarak

Bağımsızlık Bildirgesi'ni resmedin ya da

Monroe Doktrini'ni "Porsuk-Badger-Mantar"

Dansı ile açıklayın,

Sınıfınızdan geçen hiçbir öğrencinin sizi

unutmayacağından emin olabilirsiniz.

Bana ilham veriyorsun. Seni seviyorum.

Teşekkür

Bu kitabı yazarken pek çok kişi bilgi birikimime katkıda bulundu. Hepinize en içten teşekkürlerimi sunarım!

Danny Agan tüm dedektiflik sorularıma cevap verdiği ve özellikle kahramanımın yeraltındaki eşyaları bulmasına yardımcı olduğu .

Enviroscan, Inc. firmasından Tim Bechtel yer radarı ile ilgili arka plan ve teknik detaylar için.

Niki Ciccotelli Philadelphia'da büyümeyi o kadar gerçekçi anlatmış ki sanki ben de oradaymışım gibi hissettim.

Ft. Lauderdale'deki Florida Sanat Enstitüsü'nden Monty Clark Video oyun tasarımı ve tasarımcıları hakkında çok değerli ve çok güzel bilgiler.

Marc Conterato tıbbi her şey için ve Kay Conterato sigorta ve hackerlar hakkındaki tüm o son derece faydalı gazete makalelerini kırtığı için.

Diana Fox harika bir başlık için.

Carleton Hafer tüm bilgisayar sorularımı net bir şekilde anlayabileceğim şekilde cevapladığı için.

TEŞEKKÜRLER

Linda Hafer operaya harika bir giriş yaptığı ve seveceğimi hiç düşünmediğim ama sevdiğim bir müzik dünyası açtığı için!

Elaine Kriegh, Ortaçağ mezar anıtlarına ilişkin canlı betimlemeleri için.

Sonie Lasker, *sempai*'m, silah tekniğini gösterdiği ve bana dövüş sanatlarının kişisel olarak ne kadar ödüllendirici olabileceğini öğrettiği için. *Domo arigato*.

Deana Seydel Rivera bana Philadelphia'yı gösterdiği için, üstelik düğününden üç gün önce.

Motosiklet uzmanlığı için Loretta Rogers. İki tekerlek üzerinde uçacak cesaretim olmasını ne kadar isterdim!

Sally Schoeneweiss ve Mary Pitkin Web sitemi düzenli, işlevsel ve güzel tuttukları için.

Dil danışmanlarım: Mary C Turner ve Anne Crowder-

Merci beaucoup, *Bob Busch ve Barbara Mulrine-Spasiba, Kris Alice Hohls-Danke, Sarah Hafer-Domo arigato.*_

Orada burada sorularıma cevap veren arkadaşlarım - Shari Anton, Terri Bolyard, Kathy Caskie, Sherrilyn Kenyon ve Kelley St.

Bunu sağlayan editörüm Karen Kosztołnyik ve menajerim Robin Rue *çok eğlenceli*.

Her zaman olduğu gibi, tüm hatalar bana aittir.

Önsöz

Philadelphia, 6 Ocak Cumartesi

Warren Keyes'i ilk çarpan şey kokuydu. Amonyak, dezenfektan... ve başka bir şey. Başka bir şey mi? *Gözlerini aç, Keyes.* Kendi sesinin kafasının içinde yankılandığını duyabiliyordu ve göz kapaklarını kaldırmak için mücadele etti. *Ağırdı.* Çok ağırdılar ama açık kalana kadar mücadele etti. Karanlıktı. Hayır. Biraz ışık vardı. Warren gözlerini bir kez kırptı, sonra titrek bir ışık odaklanana kadar daha büyük bir güçle tekrar kırptı.

Duvara monte edilmiş bir el feneriydi. Kalbi göğsünde sertçe çarpmaya başladı. Duvar kayaydı. *Bir mağarada.* Kalbi hızla atmaya başladı. *Bu da ne böyle?* Öne doğru hamle yaptı ve kollarından sırtına doğru beyaz bir acı yayıldı. Nefes nefese, düz ve sert bir şeyin üzerine düştü.

Bağlanmıştı. *Aman Tanrım.* Elleri ve ayakları bağlıydı. Ve çıplaktı. *Kapana kısılmıştı.* Korku karnından yükseliyor, içini kemiriyordu. Vahşi bir hayvan gibi kıvrıldı, sonra tekrar geriye düştü, nefes nefese kaldı, hava emerken dezenfektanın tadını aldı. Dezenfektan ve...

Dezenfektanın altındaki kokuyu fark ettiğinde nefesi kesildi. Ölü bir şey. Çürüyen. *Burada bir şey ölmüştü.* Panik yapmamaya çalışarak gözlerini kapattı. *Bu gerçek değildi. Bu sadece bir rüya, bir kabus. Bir dakika içinde uyanacağım.*

Ama rüya görmüyordu. Bu, her ne ise, gerçektir. Hafif eğimli bir tahtanın üzerine uzatılmıştı, bilekleri birbirine bağlıydı ve kolları başının arkasından yukarı doğru çekilmişti. *Neden?* Düşünmeye, hatırlamaya çalıştı. Bir şey vardı... zihninde, ulaşamayacağı bir yerde bir resim. Hafızasını zorladı ve başının ağrıdığını fark etti.

Gözlerinde küçük siyah noktalar dans ediyordu. Tanrım, çok kötü bir akşamdan kalma gibiydi. Ama içki içmemişti. İçmiş miydi?

Kahve. Kahve içtiğini, ellerinin ısınmak için fincanın etrafına dolandığını hatırlıyordu. Üşümüştü. Dışarıdaydı. *Koşuyordu.* Neden

Koşmak mı? Bileklerini döndürdü, ham derisinin yandığını hissetti, parmaklarının uçları ipe değene kadar uzandı.

"Demek sonunda uyandın."

Ses arkasından geliyordu ve boynunu bükerek görmeye çalıştı. Sonra hatırladı ve göğsündeki baskı bir parça azaldı. Bu bir filmdi. *Ben bir aktörüm ve bir film çekiyorduk.* Bir tarih

Belgesel. Neyle koşuyordu? Yüzünü buruşturdu, odaklandı. *Bir kılıç, hepsi bu.* Ortaçağ kostümü giymişti, miğferi ve kalkanı olan bir şövalye... hatta zincir zırhı bile vardı, Tanrı aşkına. Tüm sahne gözünün önüne geldi.

Şimdi. Kıyafetlerini, hatta iç çamaşırlarını bile , Kasıklarını tahriş eden şekilsiz çuval bezi. Bir kılıcı vardı ve Munch'un stüdyosunun dışındaki ormanda avazı çıktığı kadar bağırarak koşarken onu taşımıştı. Kendini lanet bir aptal gibi hissetmişti ama tüm bunları yapmıştı çünkü

Lanet senaryo.

Ama bu -bir kez daha iplere asıldı ama başarılı olamadı- senaryoda yoktu.

"Munch." Warren'ın sesi kalındı ve kuru boğazını gıcırdatıyordu. "Bu da ne ?"

Ed Munch solunda belirdi. "Uyanacağını hiç düşünmemiştim."

El fenerinin loş ışığı adamın yüzünde titreşirken Warren gözlerini kırptırdı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Munch değişmişti. Önceden yaşlıydı, omuzları çöküktü. Beyaz saçlı ve kırpık bıyıklı. Warren yutkundu.

Sığ nefes alıyordu. Munch şimdi dik duruyordu. Bıyığı yoktu. Saçları da , kafası tıraş edilmiş, parlak keldi.

Munch yaşlı değildi. İçini bir korku kapladı, fokur fokur kaynıyordu. Anlaşma belgesel için beş yüz dolardı. O gün gelirse nakit. Warren şüphelenmişti; bir tarih belgeseli için çok fazla paraydı. Şanslıysa PBS'de göstereceklerdi. Ama kabul etmişti. Garip bir yaşlı adam tehdit değildi.

Ama Munch yaşlı değildi. Öfke yükseldi, onu boğdu. Ben ne yaptım? Bu sorunun hemen ardından daha korkunç bir soru geldi. Bana ne yapacaktı?

"Sen de kimsin?" Warren mırıldanırken Munch dudaklarına bir şişe su tuttu. Warren geri çekildi ama Munch şaşırtıcı bir güçle çenesini kavradı. Koyu renk gözleri kısıldı ve korku Warren'ın donup kalmasına neden oldu.

"Bu sefer sadece su," diye mırıldandı Munch. "İç onu."

Warren ağız dolusu suyu adamın suratına tükürdü ve Munch yumruğunu kaldırdığında kendini kaskatı kesti. Ama yumruk indi ve Munch omuz silkti.

"Eninde sonunda içeceksin. Boğazının nemli olması

lazım." Warren dudaklarını yaladı. "Neden?"

Munch tekrar arkasında kayboldu ve Warren bir şeyin yuvarlandığını duydu. Bir video kamera, Warren Munch onu yuvarlayarak yanından geçtiğinde gördü, yaklaşık beş adım ötede durdu. Kamera doğrudan yüzüne bakıyordu. "Neden?" Warren daha yüksek sesle tekrarladı.

Munch mercekten baktı ve geri çekildi. "Çünkü çılgılık atmana ihtiyacım var." Kaşlarını kaldırdı, ifadesi son derece mülayimdi. "Hepsi çılgılık attı. Sen de çılgılık atacaksın."

Korku kabardı ve Warren onunla . *Sakin ol. Ona iyi davranırsan belki konuşarak bundan kurtulabilirsin.* Dudaklarını büktü. "Bak, Munch, bırak gideyim ve olalım. Zaten yaptığım kılıç dövüşü sahneleri ücretsiz olarak sizde kalabilir."

Munch ona baktı, ifadesi hâlâ donuktu. "Zaten sana ödeme yapmayı hiç planlamamıştım." Tekrar ortadan kayboldu ve başka bir video kamerayı iterek yeniden ortaya çıktı.

Warren kahveyi hatırladı, Munch'ın içmesi için ısrarını hatırladı. *Bu sefer sadece su.* Öfke içinde fişkırdı ve bir anlığına korkuyu gölgede bıraktı. "Bana ilaç verdin," diye tısladı ve ciğerlerini

hava. *"Biri bana yardım etsin!"* diye bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırdı ama boğazından çıkan boğuk ses acınacak derecede işe yaramazdı.

Munch hiçbir şey söylemedi, sadece üçüncü bir kamerayı aşağı bakacak şekilde bir bomun üzerine yerleştirdi. Her hareket metodik ve kesindi. Telaşsız. Endişesiz. Korkusuz.

Ve sonra Warren kimsenin onu duyamayacağını biliyordu. Sıcak öfke akıp gitmiş, geriye sadece soğuk ve mutlak bir korku kalmıştı. Warren'ın sesi titriyordu. Bir şeyler olmalıydı... bir çıkış yolu. Söyleyebileceği bir şey. Yapabileceği. Teklif edebileceği. Yalvarabileceği. Yalvaracaktı. "Lütfen, Munch, her şeyi yaparım..." Munch'un sözleri zihninde tekrarlanırken sözleri dağıldı.

Hepsi çılgılık attı. Ed Munch. Warren'ın göğsü daraldı, umutsuzluk nefes almasını zorlaştırdı "Munch senin gerçek adın değil. Edvard Munch, ressam olan." Yüzünü acı içinde kavrayan korkunç bir figürün resmi zihninde canlandı. *"Çılgılık"*

"Aslında 'Moonk' diye telaffuz ediliyor, Munch/' değil ama kimse bunu doğru anlamıyor. Kimse ayrıntıları doğru anlamıyor," diye ekledi tiksinişmiş bir sesle.

Detaylar. Adam daha önce de ayrıntılarla ilgilenmiş, Warren çizik iç çamaşırına karşı çıktığında kaşlarını çatmıştı. Kılıç da gerçektir. *Fırsatım varken onu o piçin üzerinde kullanmalıydım.* "Orijinallik," diye mırıldandı Warren, deli bir ihtiyarın saçmalıkları olduğunu düşündüğü şeyleri tekrarlayarak.

Munch başını salladı. "Şimdi anlıyorsun."

"Ne yapacaksın?" Kendi sesi ürkütücü derecede sakindi.

Munch'un ağzının bir köşesi kalktı. "Yakında göreceksin."

Warren her nefesinde biraz daha zorlanıyordu. "Lütfen. *Lütfen*, her şeyi yaparım. Sadece gitmeme izin ver."

Munch hiçbir şey söylemedi. İçinde televizyon bir arabayı ayaklarının dibindeki kameranın hemen ötesine itti, sonra sakın bir şekilde her bir kameranın odağını kontrol etti

hassas.

"Bu yanına kalmayacak," dedi Warren umutsuzca, bir kez daha ipleri çekerek, bilekleri yanana ve kolları yuvalarında gerilene kadar mücadele etti. İpler kalındı, düğümler inatçıydı. Kurtulamayacaktı.

Diğerlerinin söylediği de buydu. Ama ben bunu yaptım ve yapmaya da devam edeceğim."

Diğerleri. Başkaları da vardı. Ölüm kokusu her ve onunla alay ediyordu. Başkaları burada ölmüştü. O da burada ölecekti. İçinde derinlerde bir yerde cesareti toplandı. Çenesini kaldırdı. "Arkadaşlarım beni aramaya gelecekler. Nişanlıma seninle buluşacağımı söyledim."

Kameralarla işi biten Munch döndü. Gözlerinde bunun son ve umutsuz bir blöf olduğunu bildiğini gösteren bir küçümseme vardı. "Hayır, yapmadın. Nişanlına, replikleri okumasına yardım etmesi için bir arkadaşınla buluşacağını söylemişsin. Bu öğleden sonra buluştuğumuzda bana da söyledin. Bu parayla doğum günü için bir sürpriz yapacağını söyledin. Bunun bir sır olarak kalmasını istedin. Bu ve dövmen seni seçmemin sebepleri." Bir omzunu kaldırdı. "Ayrıca, kıyafete uyuyorsun. Herkes zincir zırhı doğru şekilde giyemez. Yani kimse seni aramayacaktır. Arasalar bile seni asla bulamayacaklar. Kabul et, sen bana aitsin."

İçindeki her şey ölümcül bir şekilde hareketsizleşti. Bu doğrudu. Munch'a paranın Sherry'ye bir sürpriz için olduğunu söylemişti. Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Kimse onu kurtaramazdı. Sherry'yi, annesini ve babasını, değer verdiği herkesi düşündü. Nerede olduğunu merak edeceklerdi. Boğazından bir hıçkırık yükseldi. "Sen Piç kurusu," diye fısıldadı. "Senden nefret ediyorum."

Munch'un ağzının bir kenarı kıvrıldı ama gözleri gülümsemesinden daha korkunç bir eğlenceyle parladı. "Diğerleri de öyle dedi." Su şişesini tekrar Warren'ın ağzına doğru itti ve nefesi kesilene kadar burnunu sıktı. Warren çılgınca karşı koydu ama Munch suyu zorla içirdi. "Şimdi, Bay Keyes, başlıyoruz. Çılgılık atmayı unutmayın."

Birinci Bölüm

Philadelphia, 14 Ocak Pazar, 1025

-Dedektif Vito Ciccotelli kamyonetinden indiğinde derisi hâlâ titriyordu. Olay yerine giden eski toprak yol, zaten çalkalanmakta olan midesini daha da kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Nefesini içine çekti ve hemen pişman oldu. Polis teşkilatında geçirdiği on dört yılın ardından, ölüm kokusu hâlâ çürümüş ve istenmeyen bir sürpriz olarak geliyordu.

Bu benim şoklarımı cehenneme çevirdi." Nick Lawrence yüzünü buruşturarak mantıklı sedanının kapısını . "Kahretsin." Karolina ağzı, laneti dört tam heceye çıkardı.

İki üniformalı, karla kaplı tarlanın ortasındaki bir çukura bakıyordu. Mendiller yüzlerini örtüyordu. Bir kadın içine çömelmiş, başının üstü zar zor görünüyordu. Vito kuru bir sesle, "Sanırım CSU cesedi çoktan ortaya çıkardı," dedi.

"Sence?" Nick eğildi ve pantolonunun paçalarını cilalayıp parlattığı kovboy çizmelerinin içine soktu. "Pekala Chick, hadi şu gösteriyi başlatalım."

"Bir dakika içinde." Vito koltuğunun arkasından kar botlarına uzandı, sonra başparmağına bir diken batınca irkildi. "Lanet olsun." Birkaç saniye boyunca küçük yarayı emdi, sonra botlarına ulaşmak için gül demetini dikkatle yolundan çekti. Göz ucuyla Nick'in ayıldığını görebiliyordu. Ama ortağı hiçbir şey söylemedi.

"İki yıl oldu. Bugün," diye acı acı ekledi Vito. "Zaman nasıl da akıp gidiyor." Nick'in sesi sessizdi. "Bunun da iyileşmesi gerekiyordu."

Ve Nick haklıydı. İki yıl Vito'nun kederini hafifletmişti. Ama suçluluk... bu tamamen farklı bir konuydu. "Bu öğleden sonra mezarlığa gidiyorum."

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?"

Teşekkürler ama hayır." Vito ayaklarını botlarının içine soktu. "Gidip ne bulduklarına bakalım."

Cinayet masası dedektifi olarak geçirdiği altı yıl Vito'ya basit cinayetlerin olmadığını, sadece farklı derecelerde zor cinayetler olduğunu öğretmişti. Durduğu anda

Olay yeri ekibinin karla kaplı arazide yeni ortaya çıkardığı mezarın kenarında, bunun daha zor olanlardan biri olacağını biliyordu.

Ne Vito ne de Nick kurbanı incelerken tek kelime etmediler. yaşlı bir adam ve onun metal dedektörü olmasaydı sonsuza dek saklı kalacaktı. Vito çukurdaki cesede odaklanırken güller, mezarlık ve diğer her şey bir kenara itildi. Bakışlarını kadının ellerinden, yüzünden geriye kalanlara sürükledi.

Kimliği belirsiz kadın ufak tefekti, beş-iki ya da beş-üç yaşlarındaydı ve genç olduğu anlaşıyordu. Kısa, siyah saçları, kolayca görülemeyecek kadar çürümüş bir yüzü çerçeveliyordu.

Vito onun ne kadar zamandır burada olduğunu merak etti. Onu özleyen biri olup olmadığını merak etti. Hâlâ onun eve dönmesini bekleyen biri var mıydı?

Tanıdık bir acıma ve üzüntü dalgası hissetti ve unutmak istediği diğer şeylerle birlikte bunu da zihninin kenarına itti. Şimdilik cesede, kanıtlara odaklanacaktı. Daha sonra Nick'le birlikte

Kim olduğunu ve kimleri tanıdığını. Bunu, onun çıplak bedenini işaretli bir mezarlıkta çürümeye terk eden hasta orospu çocuğunu yakalamak için yapacaklardı.

Ölümünden sonra bile ona tecavüz eden bir açık arazideki mezarı. Vito'nun bakışları kurbanın ellerine döndüğünde acıma yerini öfkeye bıraktı.

"Ona poz verdi," diye mırıldandı Nick yanında ve yumuşak sözcüklerde Vito hissettiği öfkenin aynısını duydu. "Ona poz verdi amina koyayım."

Gerçekten de . Elleri göğüslerinin arasında birbirine kenetlenmiş, parmak uçları çenesini gösteriyordu. "Sürekli dua ederek katlanmış," dedi Vito acımasızca.

"Dindar bir katil mi?" Nick düşündü.

"Tanrım, umarım öyle değildir." Bir endişe vızıltısı omurgasını gıdıkladı. "Dindar katiller sadece bir taneyle yetinmezler. Daha fazlası da olabilir."

"Belki." Nick çömelerek yaklaşık bir metre derinliğindeki mezara baktı. "Ellerini nasıl kalıcı olarak poz verdi, Jen?"

CSU Çavuşu Jen McFain kaldırdı, gözleri gözlükle, burnu ve ağzı maskeyle kapalıydı. "Tel," dedi. "Çeliğe benziyor ama çok ince. Parmaklarının etrafına sarılmış. Adli tabip onu temizlediğinde daha iyi görebileceksiniz."

Vito kaşlarını çatı. "Bu kadar ince bir kablo metal dedektörünün sensörünü harekete yetecek gibi görünmüyor, özellikle de birkaç metre toprağın altında."

"Haklısın, tel onu patlatmazdı. Bunun için failinizin kurbanın kollarının altından geçirdiği çubuklara teşekkür edebiliriz." Jen eldivenli bir parmağını kendi kolunun alt kısmında, bileğine kadar gezdirdi. "Bunlar ince ve bükülebilir ama bir metal dedektörünü harekete geçirecek kadar kütlesi var. Kollarını bu şekilde sabit tutuyordu."

Vito başını salladı. "Neden?" diye sordu ve Jen omuz silkti.

"Belki cesetten daha fazlasını buluruz. Şimdiye kadar delikten pek bir şey elde edemedim. Bunun dışında..." Mezardan çevikçe tırmandı. "Yaşlı adam bahçe küreğini kullanarak kollarından birini ortaya çıkardı. Şimdi, oldukça iyi durumda, ama yılın bu zamanında ben bile bahçe küreğiyle o kadar derin kazamazdım."

Nick mezarın içine baktı. "Toprak donmamış olmalı."

Jen başını salladı. "Aynen öyle. Kolu bulduğunda kazmayı bıraktı ve 911'i aradı. Buraya geldiğimizde elimizde ne olduğunu görmek için toprağı taşımaya başladık. Mezar duvarına gelene kadar dolguyu hareket ettirmek kolaydı, sonra kaya gibi sertleşti. Köşelere bakın. T karesi kullanılarak kesilmiş gibi görünüyorlar. Kaskatı donmuşlar."

Vito midesinin bulandığını hissetti. "Mezarı toprak donmadan önce kazmış. Bunu çok önceden planlamış."

Nick kaşlarını çatıyordu. "Ve kimse açık bir deliği fark etmedi mi?"

Jen, "Suçlu üzerini bir şeyle örtmüş olabilir," dedi. "Ayrıca, dolgu toprağının bu tarladan geldiğini sanmıyorum. Emin olmak için testler yapacağım. Şimdilik elimdeki tek şey bu. Adli tabip gelene kadar başka bir şey yapamam."

Teşekkürler, Jen" dedi Vito. Nick'e, "Hadi mülk sahibiyle konuşalım," dedi.

Harlan Winchester yetmiş yaşlarındaydı ama gözleri berrak ve keskindi. Polis aracının arka koltuğunda bekliyordu ve onların geldiğini görünce dışarı çıktı. "Sanırım memurlara söylediklerimin aynısını siz dedektiflere de söylemem gerekecek."

Vito başıyla biraz sempati ifade etti. "Korkarım öyle. Ben Dedektif Ciccotelli ve bu da ortağım Dedektif Lawrence. Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Kahretsin, o lanet metal dedektörünü ben bile istemedim. Karımın hediyesiydi. Emekli olduğumdan beri yeterince egzersiz yapmadığımdan endişeleniyor."

"Yani bu sabah dışarı çıktın ve yürüdün?" Vito sordu ve Winchester kaşlarını çatı.

"Harlan P. Winchester/" diye taklit etti yüksek, genizden gelen bir sesle, "son on yıldır o hiçbir işe yaramayan koltuktaydın. Küflü kışını kaldır ve yürü. Ben de öyle yaptım, çünkü artık onun dırdırını dinlemeye dayanamıyordum. Ginny'yi susturmak için ilginç bir şeyler bulabileceğimi düşündüm. Ama... *Birini* bulacağımı hiç hayal etmemiştim."

"Dedektörünüzün algıladığı ilk nesne ceset miydi?" Nick sordu.

"Evet." Ağzı acımasızca kapandı. "Bahçe küreğimi çıkardım. O zaman zeminin ne kadar sert olacağını düşündüm. Derin kazmak şöyle dursun, yüzeyi kırabileceğimi bile sanmıyordum. Neredeyse başlamadan önce küreğimi bir kenara koyacaktım ama sadece on beş dakikalığına gitmişim ve Ginny biraz daha başımın etini yiyecekti. Ben de kazmaya başladım." Gözlerini kapadı, sertçe yutkundu, cesareti sis gibi dağılmıştı. "Küreğim... koluna çarptı. Ben de kazmayı bırakıp 911'i aradım."

"Bize bu topraklar hakkında biraz daha bilgi verebilir misiniz?" Vito sordu.
"Buraya kimin erişimi var?"

"ATV'si ya da dört tekerlekten çekişi olan herkes sanırım. Bu alanı otoyoldan göremezsiniz ve ana yola bağlanan küçük yol asfalt bile değil."

Vito başını salladı, kamyonetini sürdüğü ve Mustang'ini garajında bisikletinin yanında güvenli bir şekilde park ettiği için minnettardı.
"Kesinlikle engebeli bir yol. Buraya nasıl dönüyorsun?"

"Bugün yürüdüm." Tek bir ayak izinin ortaya çıktığı ağaç sınırını işaret etti.
"Ama buraya ilk kez geliyorum. Daha bir ay önce . Bu arazi teyzemindi," diye açıkladı. "O öldü ve bana bıraktı."

"Peki, teyzen bu tarlaya sık sık gelir miydi?"

"Ben öyle düşünmezdim. O bir münzeviydi, evden hiç çıkmazdı. Tek bildiğim bu."

"Efendim, çok yardımcı oldunuz," dedi Vito. "Teşekkür

ederim." Winchester'ın omuzları çöktü. "O zaman eve

gidebilir miyim?" "Elbette. Memurlar seni eve bırakacak."

Winchester araca bindi ve araç yola çıktı, gri bir Volvo'nun yanından geçti. Volvo, Nick'in sedanının arkasına park etti ve şık bir kadın Ellili yaşların ortalarında dışarı çıktılar ve tarlayı geçmeye başladılar. ME Katherine Bauer buradaydı. Jane Doe ile yüzleşme vakti gelmişti.

Vito mezara doğru gitmeye başladı ama Nick kıpırdamadı. CSU minibüsünün içinde duran Winchester'ın metal dedektörüne bakıyordu.
"Tarlanın geri kalanını da kontrol etmeliyiz, Chick."

"Daha fazlası olduğunu düşünüyorsun."

"Bence öyle olmadığını öğrenene kadar buradan ayrılamayız."

Vito'nun sırtından aşığı bir endişe ürpertisi daha indi. Kalbinin derinliklerinde ne bulacaklarını zaten biliyordu. "Haklısın. Bakalım orada başka neler varmış."

14 Ocak Pazar, saat 10:30.

"Herkesin gözü kapalı mı?" Sophie Johannsen karanlığın içindeki yüksek lisans öğrencilerine kaşlarını çatarak baktı. "Bruce, dikizliyorsun," dedi.

"Bakmayacağım," diye homurdandı. "Ayrıca, zaten bir şey görmek için çok karanlık."

Marta sabırsızca, "Acele et," dedi. "Işıkları açın."

Sophie anın tadını çıkararak ışıkları yaktı. "Size Büyük Salon'u veriyorum."

Bir an için kimse tek kelime etmedi. Sonra Spandan, başlarının yirmi metre yukarısındaki tavanda yankılanan alçak bir ısıık çaldı.

Bruce'un yüzünde bir sırıtiş belirdi. ". Sonunda bitirdin." Marta'nın çenesi kare şeklindeydi. "Güzelmış."

Sophie genç kadının sert ses tonuna gözlerini kırpiştırdı ama daha bir şey söyleyemedi. John'un tekerlekli sandalyesinin yumuşak vızıltısını duydu. "Bütün bunları kendin mi yaptın?" diye mırıldandı, o sessiz haliyle etrafına bakınırken. "Harika."

Sophie başını salladı. "Neredeyse tek başıma . Hepiniz yardım ettiniz, kılıçları ve zırhları temizlediniz ve kılıç sergisini planlamama yardım ettiniz. Bu kesinlikle bir grup çalışmasıydı."

Geçen sonbaharda, Silahlar ve Savaşlar yüksek lisans seminerinin on beş üyesinin tamamı, Sophie'nin günlerini geçirdiğı Albright Tarih Müzesi'nde hevesli gönüllüler olmuştu. Şimdi bu sadık dördüne kalmıştı. Onlar da Aylarca her Pazar gelip zamanlarını ayırdılar. Ders kredisi kazandılar, ancak daha değerli olan, sınıf arkadaşlarının yalnızca camdan görebildiğı Ortaçağ hazinelerine dokunma fırsatıydı.

Sophie onların hayranlığını anlıyordu. Ayrıca steril bir müzede on beşinci yüzyıldan kalma bir kılıcı tutmanın, o kılıcı kendi başına gün ışığına çıkarmanın, kiri fırçalayıp beş yüz yıldır hiçbir gözün görmediği bir hazineyi ortaya çıkarmanın heyecanının gölgesi olduğunu da biliyordu. Altı ay önce Güney Fransa'da bir saha arkeoloğu olarak bu heyecan için yaşamış, her sabah o gün kazıda hangi gömülü hazineyi bulacağını merak ederek uyanmıştı. Şimdi, Albright Müzesi'nin baş küratörü olarak, sadece Başkaları tarafından ortaya çıkarılmış hazineler. Onlara dokunmak, onlarla ilgilenmek şimdilik yeterli olacaktır

Hayallerindeki Fransız kazısından uzaklaşmak ne kadar zor olsa da, huzurevindeki yatağında yatan büyükannesinin yanına her oturduğunda, Sophie doğru seçimi yaptığını biliyordu.

Böyle anlarda öğrencilerinin yüzündeki gururu görmek, kendi seçimini de kolaylaştırıyordu. Sophie kendi gururuyla, başardıkları şeye hayran kaldı. Otuz ya da daha fazla kişilik grupları rahatlıkla ağırlayabilecek kadar büyük olan yeni Büyük Salon muhteşem bir manzaraydı. Uzak duvarın karşısında, Üç zırh takımı, kafes örgüsü şeklinde dizilmiş yüz kılıçtan oluşan bir serginin altında hazırolda duruyordu. Sol duvarda savaş sancakları asılıydı ve sağ duvara, Theodore Albright I'in parlak arkeoloji kariyeri boyunca topladığı koleksiyonun mücevherlerinden biri olan Houarneau goblenini monte etmişti.

Goblenin önünde duran Sophie, ona bakmanın keyfini çıkarmak için bir an durdu. On ikinci yüzyıldan kalma Houarneau gobleni, Albright koleksiyonundaki diğer tüm hazineler gibi, Sophie'nin nefesini kesmeyi asla başaramamıştı. "Vay canına," diye mırıldandı.

"Vay canına mı?" Bruce gülümseyerek başını salladı. "Dr. J, bir düzine dilden herhangi birinde bundan daha iyi bir kelime bulabilmelisiniz."

"Sadece on," diye düzeltti ve onun gözlerini devirmesini izledi. Sophie için dil çalışmaları her zaman pratik bir zevk olmuştu. Eski dillerdeki akıcılığı araştırmasına olanak sağlıyordu, ama daha çok kelimelerin akıcı ritmini ve nüanslarını seviyordu. Bu yeteneğini kullanmak için çok az fırsatı olmuştu. Eve geldiğinden beri özlüyordu.

Goblenlere hayranlıkla bakmaya devam ederek kendini şımarttı. "*C'est incroyable*" Fransızcanın hoş bir melodi gibi zihninden akıp gitmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Sophie, Philadelphia'ya yaptığı birkaç kısa ziyaret dışında Son on beş yıldır Fransa onun eviydi. Diğer diller daha bilinçli bir çaba gerektiriyordu, ama yine de zihni kolayca gözden geçiriyordu. Yunanca, Almanca, Rusça... Kelimeleri bir tarladaki çiçekler gibi topladı. "*Katapliktikos. Hat was. O moy bog.*"

Marta kaşlarını kaldırdı. "Peki tüm bu tercüme edilenler ne anlama geliyor?"

Sophie'nin dudakları kıvrıldı. "Esasen... vay canına." Etrafına memnun bir bakış daha attı. "Tur grupları için büyük bir hit oldu." Gülümsemesi soldu. Sadece turları, daha doğrusu tur *rehberlerini* düşünmek bile gününün neşesini kaçırmaya yetiyordu.

John kılıçlara bakabilmek için sandalyesini çevirdi. "Bunu çok hızlı yaptın."

Zihnindeki tatsız turları bir kenara bıraktı. "İşin püf noktası Brace'in bilgisayarda oluşturduğu maketti. Desteklerin nereye yerleştirileceğini gösterdi ve bu yapıldıktan sonra kılıçları monte etmek kolay oldu. Şimdiye kadar herhangi bir şatoda gördüğüm herhangi bir sergi otantik görünüyor." Bruce'a doğru takdir dolu bir gülümseme yöneltti. "Teşekkür ederim."

Bruce ışınlandı. "Peki ya paneller? Duvarların boyalı olacağını sanıyordum."

Gülümsemesi bir kez daha soldu. "Bu konuda reddedildim. Ted Albright ahşabın burayı bir müze değil de gerçek bir salon göstereceği konusunda ısrar etti."

"Haklıydı," dedi Marta, dudaklarını sıkıca büzerek. "Daha iyi görünüyor."

Sophie sinirlenerek, "Evet, belki öyle ama bu yılki işletme bütçemi de boşalttı," dedi. "Artık karşılayamayacağım yeni alımlar listem vardı. Lanet olası panelleri taktırmaya bile gücümüz yetmedi." Çizik ve sıyrıklarla dolu, hırpalanmış ellerine baktı. "Siz evde öğlene kadar uyuyup hindi artıklarıyla karnınızı doyururken, ben

Ted Albright ile her gün burada, tüm bu panelleri yerleştiriyoruz. Tanrım, ne kabus ama. Bu duvarların ne kadar yüksek olduğunu biliyor musun?"

Tüm bu panel fiyaskosu Ted "Üçüncü" Albright ile bir başka tartışmanın kaynağı olmuştu. Ted, büyük arkeologun tek torunuydu ve ne yazık ki Albright koleksiyonunun tek sahibi oydu. Aynı zamanda müzenin de sahibiydi ve ne yazık ki onu Sophie'nin patronu yapmıştı. Ted Albright'ı ve onun Barnum ve Bailey'nin müze yönetme yaklaşımını duyduğu güne pişman olmuştu ama diğer müzelerden birinde bir pozisyon açılana kadar bu iş ona göre idi.

Marta dönüp ona baktı, gözleri soğuk ve... hayal kırıklığına uğramıştı. "Ted Albright'la baş başa iki hafta geçirmek kulağa zor bir şeymiş gibi gelmiyor. Çekici bir adam," diye ekledi, sesi asidikti. "Herhangi bir işi bitirebilmiş olmana şaşırdım."

Sophie şok olmuş bir halde durup dört aydır akıl hocalığı yaptığı kadına bakarken odayı rahatsız edici bir sessizlik kapladı. *Bu tekrar olamazdı.* Ama oluyordu.

Adamlar ihtiyatlı bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ama Sophie, Marta'nın ne dediğini, ne duyduğunu çok iyi biliyordu. Marta'nın gözlerinde gördüğü hayal kırıklığı şimdi anlam kazanmıştı. Öfke ve inkâr çılgılık çılgılığa Sophie'nin aklından geçenler bunlardı ama şimdilik mevcut imayı ele ve geçmişini örtbas etmeye karar verdi.

Ted evli, Marta. Kayıtlara geçsin diye , yalnız değildik. Ted'in karısı, oğlu ve kızı tüm bu süre boyunca bizimle birlikte çalıştılar."

Buz gibi bakışlarını sürdüren Marta hiçbir şey söylemedi. Bruce garip bir şekilde nefesini dışarı verdi. "Evet," dedi. "Geçen dönem Büyük Salon'u yeniledik. Sırada ne var, Dr. J?"

Sophie midesinin çalkalanmasına aldırmadan grubu Büyük Salon'un ötesindeki sergi alanına götürdü. "Bir sonraki proje silahları yeniden yapmak. sergileyin."

"Evet." Spandan havayı yumrukladı. "Nihayet. İşte beklediğim şey "

O zaman bekleyişiniz sona erdi." Sophie, yarım düzine çok nadir Ortaçağ kılıcının bulunduğu cam vitrinin önünde durdu. Houarneau goblenleri çok güzeldi ama bu silahlar, Albright koleksiyonu içinde en sevdiği parçalardı.

Bruce yumuşak bir sesle, "Her zaman onlara kimin sahip olduğunu merak etmişimdir," dedi. "Onlarla kim savaştı?"

John sandalyesini yaklaştırdı. "Ve onların ucunda kaç kişi öldü," diye mırıldandı. Başını kaldırdı, gözleri her zaman yüzünde olan saçlarının ardına gizlenmişti. "Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Sophie. "Ben de sık sık aynı şeyi merak etmişimdir." Aniden aklına gelen bir anı karşısında ağzı bir karış yukarı kalktı. "Küratörlüğümün ilk gününde, bir çocuk duvardaki on beşinci yüzyıldan kalma Bas-tardsword'ü söküp Cesur Yürek'i çalmaya çalışmıştı. Neredeyse kalbim duracaktı."

Camın arkasında değiller miydi?" Bruce dehşete düşmüş bir halde nefesini tuttu. Hem Spandan hem de John'un yüzünde benzer dehşet ifadeleri vardı.

Marta arkasına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve çenesini bir tarafa eğdi. Hiçbir şey söylemedi.

Sophie onunla özel olarak ilgilenmeye karar verdi. "Hayır, Ted eserlerle müze ziyaretçileri arasına cam koymanın 'eğlence deneyimini' aşağıladığına inanıyor." Bu onların ilk tartışması olmuştu. "Daha az değerli kılıçlardan bazılarını Büyük Salon'da sergilersek bunları camın arkasına koymayı kabul etti." Sophie iç çekti. "Ve eğer bu nadir kılıçları 'eğlenceli' bir şekilde sergilersek. Bu vitrin, ben Büyük Salon'u bitirene kadar geçici bir uzlaşmaydı. Bir sonraki proje bu olacak."

"'Eğlendirmek' tam olarak ne anlama geliyor?" Spandan sordu.

Sophie kaşlarını çatı. "Mankenleri ve kostümleri düşün," dedi karanlık bir sesle. Kostümler Ted'in tutkusuydu ve Ted sadece mankenleri giydirmek istediğinde, Sophie akışına bırakabilirdi. Ama iki hafta önce yeni planını açıklamış ve Sophie'nin iş tanımına bir rol daha eklemişti. Yeni Büyük Salon'u başlatmak için, dönem kıyafetleriyle turlar düzenleyeceklerdi. Özellikle,

Sophie ve Ted'in on dokuz yaşındaki oğlu Theo turlara liderlik edecekti ve Sophie'nin söyleyebileceği hiçbir şey Ted'in fikrini değiştiremezdi. Sonunda Sophie bunu açıkça reddetti ve Ted Albright da nadir görülen ciddi bir öfke nöbetinde onu kovmakla tehdit .

Sophie neredeyse pes edecekti - ta ki o gece eve gelip postalara bakana kadar. Bakımevi, Anna'nın oda ücretini artırıyordu. Bu yüzden Sophie gururuna yenik düşmüş, lanet kostümü giymiş ve gündüzleri Ted'in lanet turlarına katılmıştı. Akşamları ise başka bir iş arayışını iki katına çıkarmıştı.

" ocuk kılıca zarar verdi mi?" John sordu.

Neyse ki hayır. Onları tutarken eldivenlerinizi taktığınızdan emin olun."

Bruce beyaz eldivenlerini bir ateşkes bayrağı gibi salladı. "Hep  yle yaparız," dedi neşeyle.

"Ve bunu takdir ediyorum." Adam onun ruh halini hafifletmeye çalışıyordu ve Sophie de bunu takdir ediyordu. " deviniz şu: Her biriniz, inşa için ihtiyaç duyacağınız alan gereksinimleri ve malzemelerin maliyeti de dahil olmak üzere bir sergi teklifi hazırlayacaksınız.    hafta içinde teslim etmeniz gerekiyor. Basit tutun. Büyük bir şey için b t em yok."

   adamı işleriyle baş başa bıraktı ve Marta'nın hareketsiz ve taş suratlı durduğu yere doğru yürüdü. "Peki şimdi ne olacak?" Sophie sordu.

Ufak tefek bir kadın olan Marta, Sophie'nin gözleriyle karşılaşmak için boynunu büktü. "Affedersiniz?"

"Marta, belli ki bir şeyler duymuşsun. Siz de belli ki buna inanmakla kalmayıp bu konuda bana açıkça meydan okumayı seçtiniz. Gördüğüm kadarıyla seçenekleriniz ya saygısızlığınız için benden özür dilemek ve yolumuza devam etmek ya da bu tavrını sürdür"

Marta kaşlarını çattı. "Peki ya devam edersem?" Bir de kapı var. Bu ikimiz için de gönüllü bir deneyim." Sophie'nin ifadesi yumuşadı.

"Bak, sen iyi bir çocuksun ve bu müze için bir değersin. Eğer gidersen seni özlerim. Bir numaralı kapıyı seçmeni tercih ederim."

Marta zorlukla yutkundu. "Bir arkadaşımı ziyaret ediyordum. Shelton Koleji'nde yüksek lisans öğrencisi."

Shelton. Shelton'da kayıtlı olduğu birkaç ayın anısı
Üniversite, on yıldan fazla bir süre sonra Sophie'yi hâlâ fiziksel olarak hasta ediyordu. "Bu sadece bir zaman meselesiydi."

Marta'nın çenesi titredi. "Arkadaşıma övgüyle bahsediyordum, nasıl harika bir rol model olduğunu, akıl hocam olduğunu, beynini kullanarak bu alanda isim yapmış bir kadın olduğunu anlatıyordum. Arkadaşım güldü ve ilerlemek için vücudunun diğer kısımlarını da kullandığını söyledi. Doktorla yattığını söyledi.

Brewster'ın Avignon'daki kazı ekibine girebildin, bu şekilde başladın. Sonra Fransa'ya döndüğünde Dr. Brewster ile yattın.

Moraux. Bu yüzden bu kadar hızlı yükseldin, bu kadar gençken neden kendi kazı ekibini kurdun. Ona bunun doğru olmadığını, senin böyle bir şey yapmayacağını söyledim. Yaptın mı?"

Sophie, Marta'ya bunun kendisini ilgilendirmediğini söylemeye hakkı olduğunu biliyordu. Ama Marta belli ki hayal kırıklığına uğramıştı. Ve incinmişti. Böylece Sophie hiç iyileşmemiş bir yarayı yeniden açtı. "Marta ile yattım mı?"

Brewster mı? Evet." Ve hâlâ bunun utancını hissediyordu. "Bunu onun kazı ekibine girmek için mi yaptım? Hayır."

O zaman neden yaptın?" Marta fısıldadı. "O evli."

"Bunu şimdi biliyorum. O zaman bilmiyordum. Gençtim. O daha yaşlıydı ve... beni kandırdı. Aptalca bir hata yaptım Marta, bedelini hala ödüyorum. Bulunduğum yere Dr. Alan Brewster olmadan geldiğimi söyleyebilirim." Adı bile dilinde hâlâ iğrenç bir tat bırakıyordu ama akıl hocasının da bir insan olduğunu kabul eden Marta'nın yüz ifadesinin değişmesini izledi.

"Ama Etienne Moraux ile *hiç* yatmadım," diye devam etti hiddetle. "Ve bulunduğum yere kıcımlı yırtarak geldim. Herkesten daha fazla makale yayınladım.

ve kendimi kanıtlamak için tüm angarya işleri yaptım. Sen de böyle yapmalısın. Ve Marta, Ted hakkında başka yorum yok. Her ne kadar katılmasak da

Ted bu müzede kendini karısına adanmış. Darla Albright tanıdığım en iyi insanlardan biri. Bu tür söylentiler bir evliliği mahvedebilir. Anlaşıldı mı?"

Marta başını salladı, yüzünde rahatlama ve gözlerinde saygı vardı. "Evet." Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Beni öylece dışarı atabilirdin."

"Yapabilirdim ama içimde sana ihtiyacım olacağına dair bir his var, özellikle de bu yeni sergi için." Sophie kendi yırtık kot pantolonuna baktı. "Yirmi birinci ya da on beşinci yüzyıl moda anlayışım yok. Ted'in lanet pantolonunu giydirmek zorunda kalacaksın. mankenler."

Marta usulca güldü. "Bunu yapabilirim. Teşekkürler, Dr. J. Beni tuttuğunuz için. Ve bunu zorunda olmadığınız halde bana söylediğiniz için. Bir dahaki sefere arkadaşımı gördüğümde ona ilk görüşümün geçerli olduğunu söyleyeceğim." Dudakları çekici bir şekilde yukarı kalktı. "Büyüdüğümde hâlâ senin gibi olmak istiyorum."

Sophie utanarak başını salladı. "Güven bana, . Şimdi işe koyul."

14 Ocak Pazar, 12:25.

Vito, Nick'in metal bir nesne aldığı her yere kırmızı bir bayrak yerleştirmişti. Şimdi Nick ve Vito, Jen'in yanında durmuş, dehşet içinde beş kırmızı bayrağa bakıyorlardı.

"Bunlardan herhangi biri ya da hepsi Jane Does'dan daha fazlası olabilir," dedi Jen sessizce. "Bunu bilmek ."

Nick iç çekti. "Bütün bu alanı aramamız gerekecek."

Bu çok fazla insan gücü demek," diye homurdandı Vito. "CSU'nun kaynakları var mı?"

"Hayır, destek istemek zorundayım. Ama bu bayrakların ok uçlarını ya da gömülü kola kutularını işaret etmediğinden emin olmadan böyle bir taleple merdivenden yukarı çıkmak istemiyorum."

"Bayraklardan birini kazmaya başlayabiliriz," dedi Nick. "Bakalım ne bulacağız."

"Yapabiliriz." Jen kaşlarını çatı. "Ama bunu yapmadan önce ayaklarımızın altında ne olduğunu bilmek istiyorum. Çok hızlı ya da yanlış yönde hareket ettiğimiz için kanıtları kaybetmek istemiyorum."

"Kadavra köpekleri mi?" Vito önerdi.

"Belki, ama asıl istediğim mülkün bir taraması. History Channel'da görmüştüm. Bu arkeologlar eski bir duvarın kalıntılarını bulmak için yere nüfuz eden radar kullandılar. Çok havalıydı." Jen iç çekti. "Ama bir müteahhide ödeyecek parayı asla bulamam. Hadi köpekleri getirelim ve bitti."

Nick parmağını salladı. "O kadar çabuk değil. Dizi arkeologlar hakkındaydı, değil mi? Eğer bir arkeoloğumuz olsaydı, şu radar olayını yapabilirdi."

Jen'in gözleri keskinleşti. "Bir arkeolog tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Nick, "ama şehir üniversitelerle dolu. Biri mutlaka bir tane biliyordur."

Ucuza çalışmak zorunda kalacaklar," dedi Vito. "Ve güvenebileceğimiz biri olmalılar." Vito cesedi, ellerin duruş şeklini düşündü. "Sızarsa basın bununla bayram eder."

"Ve kışlarımız kızarmış olurdu," diye mırıldandı Nick.

"Kime güvenmeniz gerekiyor?"

Vito arkasında duran ME'bulmak için döndü. "Merhaba, Katherine. İşin bitti mi?"

Katherine Bauer yorgun bir şekilde başını salladı ve eldivenlerini çıkardı. "Ceset otobüste."

"Neden?" Nick sordu.

"Henüz bir şey yok. En az iki ya da üç haftadır ölü olduğunu düşünüyorum. Doku örnekleri almadan size daha fazla bilgi veremem."

mikroskop. Yani," başını yana doğru eğdi. "Kime güvenebilmeniz gerekiyor?"

"Mülkün bir taramasını yapmak istiyorum," dedi Jen. "Yerel üniversitelerin arkeoloji bölümlerindeki profesörlerden herhangi birini tanıyan var mı diye bakacaktım. üniversiteler."

"Evet," dedi Katherine ve üçü de ona bakakaldı. Jen'in

gözleri büyüdü. "Öyle mi? Gerçek bir arkeolog mu?"

Nick kuru bir sesle, "Ölü birinin bize pek olmaz," deyince Jen'in yanakları kızardı.

Katherine kıkırdadı. "Evet, gerçek bir arkeolog tanıyorum. Bir tür izinli olarak evde. Alanında uzman sayılır. Biliyorum ki yardım et."

"Peki ağzı sıkı mı?" Nick ısrar edince Katherine anaç bir tavırla onun kolunu okşadı.

"Çok sağduyulu. Onu yirmi beş yıldan fazladır tanıyorum. İsterseniz onu şimdi arayabilirim." Kadın bekledi, gri kaşları kalkmıştı.

"En azından bileceğiz," dedi Nick. "Ben evet

diyorum." Vito başıyla onayladı. "Onu

arayalım."

14 Ocak Pazar, saat 12:30.

"Tanrım, bu inanılmaz." Spandan Bastardsword'ü eldivenli ellerinde, beş yüz yıl boyunca hayatta kalmış bir hazineye gösterilen özen ve saygıyla tutuyordu. "Eminim bunu duvardan sökmeye çalıştığı için o çocuğu öldürmek istemiştir."

Sophie çantasından çıkardığı iki elli uzun kılıca baktı. Öğrenciler, "ödevi hayal etmelerine" daha iyi yardımcı olması için bir "yaratıcılık molası" veriyorlardı. Sophie onların gerçekten de kılıçlara dokunmak istediklerini biliyordu ve onları suçlayamazdı. Bu kadar eski bir silahı tutmanın temel bir gücü vardı. Ve bu kadar ölümcül.

"Ben daha çok cep telefonuyla konuşmaktan çocuğuna bakamayan annesine kızmıştım." Kıkırdadı. "Neyse ki beynim tam olarak İngilizceye bu yüzden ona küfrettiğimde Fransızca konuşuyordum. Ama bazı şeyler dili aşar."

"Peki ne yaptı?" Marta sordu.

"Ted'e ağlayarak gitti. Ona parasını geri verdi, sonra da geldi. 'Misafirleri korkutamazsın Sophie,' diye taklit etti." "Küçük veledini ona doğru sürüklediğimde kadının yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlıyorum. Çocuktan çok da büyük değildi. Bana bakarken neredeyse boynunu kırıyordu. Uzun boylu olmanın bir avantaj olduğu nadir anlardan biriydi."

"daha iyi bir güvenliğe ihtiyacınız var," diye yorumladı John, gözleri elindeki Viking Çağı kılıcına odaklanmıştı. "Kimsenin herhangi bir tarihi eseri alıp gitmemiş olması şaşırtıcı."

Sophie kaşlarını çatı. "Alarm sistemimiz var ama haklısınız. Önceden burada olduğumuzu neredeyse hiç kimse bilmiyordu, ama şimdi, tüm bu turlarla birlikte, kesinlikle bir korumaya ihtiyacımız var." Bir bekçinin maaşı, bir yıldır işletme bütçesinde yer alıyordu. gelecek yıl için. Ama hayır... Ted *panel* istiyordu. Bu onun için yeterliydi. "Artık raflarında olmayan en az iki İtalyan rölyefi biliyorum. Onları eBay'de arayıp duruyorum."

Spandan, "İnsan ortaçağ adaletini arıyor," diye homurdandı.

"Hırsızlığın cezası ne olurdu?" John ona doğru bir bakış fırlatarak sordu.

Sophie uzun kılıcı dikkatle geri yerleştirdi. "Orta Çağ'ın hangi döneminde - erken, yüksek ya da geç- ne çalındığına, zorla mı yoksa gizlice mi çalındığına, kurbanın ve hırsızın kim olduğuna göre değişir. Ağır suç işleyen hırsızlar asılabilirdi, ancak küçük hırsızlıkların çoğu tazminatla çözüldü."

Bruce, "Bir eli kestiklerini ya da bir gözü oyduklarını düşündüm," dedi.

Sophie ona, "Pek yaygın değil," dedi, bariz hayal kırıklığı karşısında dudakları büküldü. "Lordun, topraklarında çalışan insanları çirkinleştirmesi mantıklı değildi. Bir el ya da ayak olmadan ona o kadar para kazandıramazlardı."

"İstisna yok mu?" Bruce sordu ve Sophie ona eğlenen bir bakış fırlattı.

"Bugün kana , değil mi? Hmm. İstisnalar." Bunu düşündü.

"Avrupa dışında, kesinlikle hala göze göz adaleti uygulayan kültürler vardı. Hırsızlar bir ellerini ve diğer ayaklarını kaybettiler. Avrupa'da kültüründe, onuncu yüzyıla geri döndüğünüzde Anglo-Sakson kıyametlerinde ceza olarak 'hırsızlık yaptığı elin' kesildiğini görürsünüz. Ancak suçlunun bir kiliseden hırsızlık yaparken yakalanması gerekiyordu."

Spandan, "Kutsal emanetleriniz o zamanlar bir kilisede olmalıydı," diye belirtti.

Sophie kıkırdamak zorunda kaldı. 'Evet, öyle olacaktı, o yüzden iyi ki şimdi ve burada çalındılar, orada ve sonra değil. Artık 'yaratıcılık molanız' sona erdi. Kılıçları kaldırın ve işinizin başına dönün."

Derin bir iç çekerek önce Spandan, sonra Bruce ve Marta onun dediğini yaptılar. Sadece John kalana kadar. Neredeyse bir adak gibi, kılıcı iki eliyle kaldırdı ve Sophie iki eliyle de aldı. Stilize kabzasını sevgiyle inceledi. "Bir keresinde Danimarka'daki bir kazıda buna benzer bir kılıç bulmuştum. Bu kadar güzel değildi ve tek parça da değildi. Bıçak tam ortasından tamamen paslanmıştı. Ama onu ilk kez ortaya çıkarmak nasıl bir duyguydu. Sanki onca yıldır uyuyormuş da uyanmış gibi.

Ben." Utanç dolu bir kahkaha atarak ona baktı. "Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum."

Gülümsemesi ciddiydi. "Hayır, deli değilim. Sahada olmayı özleyiyor olmalısınız."

Sophie çantanın içindekileri düzenledi ve kilitledi. "Bazı günler diğerlerinden daha fazla. Bugün onu çok özleyorum." Yarın, *dönem kıyafetleriyle* bir tura liderlik ederken, bunu çok daha fazla özleyecekti. "Hadi gidelim-"

Cep telefonu çaldı ve onu şaşırttı. Ted bile ona bir gün vermişti. "Alo?"

"Sophie, ben Katherine. Yalnız mısınız?"

Sophie, Katherine'in sesindeki acelecilik karşısında doğruldu. "Hayır. Olmalı mıyım?" "Evet. Seninle konuşmam gerek. Bu çok önemli."

"Dur . John, bunu almam gerek. Seninle ve diğerleriyle birazdan salonda buluşabilir miyiz?" Başıını salladı ve sandalyesini Büyük Salon'a ve diğer öğrencilere doğru çevirdi. O gittikten sonra kapıyı kapattı. "Devam et, Katherine. Neyin var?"

"Yardımaına ihtiyaım var."

Katherine'in kızı Trisha, anaokulundan beri Sophie'nin en iyi arkadaşıydı ve Katherine, Sophie'nin hiç sahip olmadığı annesi olmuştu. "Adını söyle."

"Bir tarlayı kazmamız ve nereyi kazacağımızı bilmemiz gerekiyor."

Sophie'nin zihninde anında "adli " ve "kazı" kelimeleri bir araya gelmiş ve bir toplu mezar resmi canlanmıştı. Yıllar boyunca düzinelerce mezar yeri kazmıştı ve ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu. Onu buldu Yeniden gerçek bir saha çalışması yapma düşüncesiyle nabzı yükseliyordu. "Bana nerede ve ne zaman ihtiyaınız var?"

"Bir saat önce kasabanın yarım saat kadar kuzeyinde bir tarlada."

"Katherine, ekipmanımı oraya çıkarmam en az iki saatimi alır."

"İki saat mi? Neden?" Sophie arka planda birkaç hoşnutsuz ses duydu.

"nk mzedeyim ve bisikletim var. Tüm o ekipmanları koltuğa bağlayamam. nce eve gidip büyükannemin arabasını almalıyım. Ayrıca, bu öğleden sonra onunla oturacaktım. En azından huzurevine uğrayıp onu kontrol etmem gerekiyor."

"Anna'yı kendim kontrol edeceğim. Sen üniversiteye git ve ekipmanı al. Dedektiflerden biri seninle orada buluşacak ve seni ve ekipmanı bölgeye götürecektir."

"Benimle Whitman Koleji'ndeki beşeri bilimler binasının önünde buluşsun. Önünde korkak maymun heykeli olan bina. Saat 1:30'da ön tarafta olacağım."

Daha fazla mırıldanma oldu, daha yoğun. "*Tamam,*" dedi Katherine bıkkınlıkla. "Dedektif Ciccotelli bunun son derece gizli tutulması gerektiğini anladığınızdan emin olmak istiyor. Son derece ihtiyatlı davranmalı ve kimseye bir şey söylememelisiniz."

"Anlaşıldı." Büyük Salon'a geri döndü. "Çocuklar, artık gitmem gerekiyor."

Öğrenciler hemen çalışmalarını toplamaya başladılar. "Büyükanneniz iyi mi, Dr. J?" Bruce alnı endişeyle kırışarak sordu.

Sophie tereddüt etti. "Olacak." Tüm gerçek bu değildi ve umarım Anna için yalan da değildi. "Şimdilik, bu öğleden sonra birkaç saat boş vaktin var. Çok fazla eğlenmeyin."

Onlar gittikten sonra kapıyı kilitledi, alarmı kurdu ve kalbi göğsünde hızla çarparak, yasal olarak cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde Whitman Kolejine doğru yola çıktı. Aylardır sahayı özliyordu. Sonunda bir tane bulmak üzereymiş gibi .

İkinci Bölüm

14 Ocak Pazar, 14:00

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bilgisayar ekranına başını salladı, dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı. Çok iyiydi. Çok, çok iyiydi. *Kendi adıma söylemem gerekirse.* Ki öyle yaptı.

Gözlerini Warren Keyes'in videosundan çektiği fotoğraflara kaldırdı. Avını iyi seçmişti; boyu, kilosu, kas yapısı. Genç adamın dövmesi Kader'in anlaşmayı mühürlemesi idi. Warren'ın onun kurbanı olması gerekiyordu. Zekice acı çekmişti. Kamera yüzündeki o enfes acıyı yakalamıştı. Ama çığlıkları.

Bir ses dosyasına tıkladı ve hoparlörlerden kristal berraklığında tüyler ürpertici bir çığlık yükseldi, sırtından aşağı bir zevk ürpertisi yayıldı. Warren'ın çığlıkları mükemmeldi. Mükemmel perde, mükemmel yoğunluk. Mükemmel ilham.

Gözleri fotoğrafların yanına astığı tuvallere kaydı. Bu resim serisi şimdiye kadarki en iyi çalışması olabilirdi. Seriye *Warren Ölüyor* adını vermişti. Bu Tabii ki yağlı boya ile yapılmıştı. Yağın, ifadenin yoğunluğunu yakalamak için en iyi araç düşünmüştü; kurbanın ağzı, dayanılmaz acının o mükemmel çığlıklarından birinde açılmıştı.

Ve gözleri. İşkenceyle ölümün aşamaları olduğunu öğrenmişti. Hepsi de en açık şekilde kurbanın gözlerinde görülürdü. İlk aşama korkuydu, ardından meydan okuma gelirdi, sonra da kurban gerçekten kaçış anladığında umutsuzluğa kapılırdı. Dördüncü aşama olan umut ise tamamen kurbanın acıya tahammülüne bağlıydı. Eğer kurban ilk dalgayı atlatmakta ısrar ederse, umudun su yüzüne çıkmasına yetecek kadar uzun bir süre nefes almasını sağlayabilirdi. Warren Keyes'in acıya karşı olağanüstü bir toleransı vardı.

Sonra, tüm umutlar tükendiğinde, beşinci aşama gelirdi - yalvarış, ölüm için, serbest bırakılmak için yapılan acınası çağrı. Sona doğru, altıncı aşama vardı.

Son bir meydan okuma dalgası, modern insandan önce gelen ilkel bir hayatta kalma mücadelesi.

Ama yedinci aşama en iyi ve en zor olanıydı; ölüm anının ta kendisiydi. Patlama... bedensel olanın özünü teslim ettiği enerji parlaması. Bu o kadar kısa bir andı ki kamera objektifi bile tam olarak yakalayamazdı, o kadar kısaydı ki insan gözü açıkça izlemiyorsa onu kaçırabilirdi. O izliyordu.

Ve ödüllendirilmişti. Gözleri yedinci resme takıldı. Serinin son tablosu olmasına rağmen, Warren'ın serbest kalan enerjisi hâlâ tüm sinirlerini titretirken ve 'ın son, mükemmel çılgılığı hâlâ kulaklarında çınlarken şövaesine koşarak ilk önce onu boyamıştı.

Onu orada, Warren'ın gözlerinde gördü. Ölüm anında tek başına bulduğu o tanımlanamaz şeyi. Bunu ilk kez *Claire Dies* ile bir yıldan daha uzun bir süre önce başarmıştı. Gerçekten o kadar uzun zaman olmuş muydu? Eğlenirken zaman uçup gidiyordu. Ve sonunda eğleniyordu. Bunu kovalıyordu hayatı boyunca tanımlanamayan *bir şeydi*. Şimdi onu bulmuştu.

Dahice. Jager Van Zandt böyle diyordu. Eğlence dünyasının patronunun dikkatini ilk olarak *Claire* ile çekmişti ve kişisel olarak *Zachary* ve *Jared* serilerinin daha üstün olduğunu düşünse de *Claire*, VZ'nin favorisi olmaya devam etti.

Tabii ki Van Zandt onun resimlerini hiç görmemişti, sadece bilgisayarını görmüştü. Dünya Savaşı'nda ihanetine uğrayan bir asker tarafından boğularak öldürülen Fransız fahişe Clothilde'e dönüştürdüğü animasyonlar. Klibin gösterildiği her yerde seyirciyi memnun eden Clothilde, Van Zandt'ın son "eğlence girişimi" olan *Behind Enemy Lines*'ın yıldızı haline gelmişti.

Çoğu insan onlara video oyunu diyordu. Van Zandt bir eğlence imparatorluğu kurduğunu düşünmeyi severdi. *_Behind Enemy Lines'dan önce, VZ'nin imparatorluk sadece adamın hayallerinde vardı. Ama VZ'nin hayalleri gerçek olmuştu - Behind Enemy Lines _* raflardan uçup gitmişti - Clothilde ve diğer animasyonları sayesinde büyük bir başarı yakalamıştı. *Benim sanatım*.

Van Zandt da bunu anlamış ve *Behind Enemy Lines* kutusunu süslemek için ölüm anında yakalanan Clothilde'i seçmişti. Bunu görmek, Clothilde'in boğazını sıkan ellerin kendi elleri olduğunu bilmek ona her zaman heyecan vermiştir.

VZ onun dehasını açıkça fark etmişti ama adamın sanatının gerçekliğiyle başa çıkabileceğinden emin değildi. Bu yüzden VZ'nin istediğine inanmasına izin vermeye devam etti - Clothilde'in kurgusal bir karakter olduğuna ve kendi adının Frasier Lewis olduğuna. Sonunda hem o hem de Van Zandt istediklerini elde edeceklerdi. VZ çok satan bir "eğlence girişimi" elde edecek ve milyonlarını kazanacak. *Ve milyonlar benim sanatımı görecek.*

Nihai hedef de buydu. Bir yeteneği vardı. VZ'nin video oyunu sadece bu yeteneğini dünyadaki en çok insana göstermenin en etkili yoluydu. en kısa sürede. Kendini kanıtladıktan sonra animasyonlara ihtiyacı olmayacaktı. Resimleri kendi başlarına talep görecekti. Ama şimdilik onun Van Zandt'a, Van Zandt'ın da ona ihtiyacı vardı.

VZ son çalışmasından çok memnun kalacaktı. Faresini tıkladı ve Warren Keyes'in animasyonunu bir kez daha izledi. Mükemmeldi. Adam bağlarına karşı mücadele ederken her kası ve siniri dalgalanıyor, kemikleri yavaşça yuvalarından çekilirken acı içinde kıvranıyordu. Kan iyi görünüyordu. Çok kırmızı değildi. Çok gerçekçiydi. Videoyu dikkatle incelemesi, Warren'ın vücudunun en basit seğirmesine kadar her yönünü kopyalamasını sağlamıştı.

Warren'ın yüzünde özellikle ustaca bir iş çıkarmış, Warren'ın kendisini esir alan kişinin taleplerine direnirken duyduğu korku ve meydan okumayı yakalamıştı. *Bu da ben oluyorum.* Engizisyoncu. Kendisini Warren'ı zindanına çeken yaşlı adam olarak tasvir etmişti.

Böyle *demişken*, *Warren Dies* tamamlandığına göre artık bir sonraki kurbanını cezbetme zamanı gelmişti. UCanModel'i açtı, keyifli küçük web sitesi

Çalışmaları için mükemmel yüzleri bulmakta bu kadar başarılı olmuştu. Mütevazı bir ücret karşılığında aktörler ve modeller portfolyolarını UCanModel'de yayınlatabiliyordu, böylece herhangi bir Hollywood yönetmeninin onları anında yıldızlaştırmak için resimlerine tıklaması yeterli oluyordu.

Aktörler ve modeller mükemmel deneklerdi. Güzellikleri, duygularını ifade etme yetenekleri vardı ve yüzleri filme ve tuvale çok iyi aktarılıyordu. Ayrıca şöhrete o kadar hevesliydi ve o kadar fakirlerdi ki hemen her işi kabul ediyorlardı. Onları bir belgeselde rol alarak kandırmak her seferinde işe yaramış ve kendisini Ed Munch adında tehditkâr olmayan yaşlı bir tarih profesörü olarak tanıtmaya izin vermişti. Yine de Edvard Munch olmaktan sıkılmaya başlamıştı. Belki bir dahaki sefere Hieronymus Bosch olurdu. İşte sanatsal deha *buydu*.

Şu anki araştırmasının ortaya çıkardığı listeyi inceledi. On beş belirlemişti ama beşi hariç hepsini çoktan elemişti. Diğerleri kolayca kandırılabilir kadar fakir değildi. Beş kişiden sadece üçü gerçekten yoksuldu. Yaptığı mali kontroller hepsinin ya iflas ettiğini ya da iflasın eşiğinde olduğunu gösteriyordu.

Bu üç adayı bir hafta boyunca izledi ve sadece birinin daha sonra özlenmeyecek kadar yalnız ve gizli olduğunu gördü. Bu önemli bir unsurdu. Kurbanlarının onları arayacak kimsesi olmamalıydı. Ellerini kavuşturmuş güzel Brittany gibi kaçaklardı. Ya da ondan önceki Warren ve Billy gibi, kendileriyle temasa geçildiğini kimsenin bilmeyeceği kadar gizli olmalıydılar.

Mevcut adaylar arasında Gregory Sanders mükemmel bir seçimdi. Ailesi tarafından reddedilen ve dışlanan Sanders yalnızdı. Bunu bir gece önce Sanders'ı en sevdiği bara kadar takip ettiğinde fark etmişti. Şehir dışından gelen bir iş adamı kılığına girerek Sanders'a birkaç içki ısmarlamış ve adam hüzünlü hikâyesini anlatana kadar beklemişti. Sanders'ın kimsesi yoktu. Yani o mükemmeldi.

Gregory'nin iletişim butonuna tıklayarak, kendi kimliğini hem fiziksel hem de elektronik olarak gizlemek için attığı adımlardan emin bir şekilde standart e-postasını gönderdi. Yarına kadar Greg teklifini kabul edecekti. Salı gününe kadar

yeni bir kurbanımız var. Ve yeni bir çılgılık.

Masasından kalktı ve sertçe ayağa kalkarak sağ uyluğunu ovuşturdu. Lanet olsun bu Philly kışlarına. Ağrı bugün çok kötüydü. Heyecanın yanı sıra, sanatının önemli bir faydası daha vardı: Resim yaparken, tedavisi olmayan hayalet ağrılarını untabiliyordu. Tedavisi yoktu. Lanet olası bir rahatlama yok.

Hatırladığında stüdyosunun kapısına ulaşmıştı. *Salı günü*. Yaşlı adamın faturalarının son ödeme günü Salı'ydı. Onlara ödeme yapmak bir zorunluluktur. Yeter ki ipotek ve kamu hizmetleri zamanında ödendiğinde, kimse nerede olduğunu merak etmezdi. Yaşlı adam ve karısı gitmişti. Kimse onları aramayacaktı, ki istediği de buydu. Bilgisayarının başına döndü. Bir sürü işle meşgul olacaktı. Salı günü yeni kurbanıyla buluşacak, böylece faturaları .

Dutton, Georgia, 14 Ocak Pazar, :15.

"Bu kadar çabuk geldiğin için minnettarım, Daniel." Şerif Frank Loomis ön kapının kilidini açmak için dönmeden önce omzunun üzerinden bir bakış attı. "Geleceğinden emin değilim."

Daniel Vartanian bu gözlemin olduğunu biliyordu. "O hâlâ benim babam, Frank."

"Uh-huh." Kilit yerinden oynamayınca Frank kaşlarını çatı. "Bunun o olduğundan emindim. Bu anahtar sizinkilerin uzun bir yolculuğa çıktığı son zamandan beri bende. tatil."

Daniel, Frank'in beş farklı anahtarı denemesini izledi, içindeki endişe duygusu karanlık bir dehşete dönüştü. "Bende bir anahtar var."

Frank ters ters bakarak geri çekildi. "O zaman neden söylemedin evlat?"

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Ayak parmaklarına basmak istemem," dedi alaycı bir tavırla. "Yargı yetkisi neyse . * Bu sözler Frank'in dün gece Daniel'in ailesinin kayıp olabileceğini söylemek için aradığında söylediği kendi sözleri.

"O GBI sopasını kışından çek, *Özel Ajan Vartanian*, yoksa ben çekerim, sonra da seni onunla kırbaçlarım." Bu tehdit boş tehdit değildi. Frank, Daniel'in derisini bir ya da başka bir şaka için birden fazla kez bronzlaştırmıştı. Ama bunun nedeni Frank'in onu önemsemesiydi, ki bu da babası için söyleyebileceğinden çok daha fazlaydı. Yargıç Arthur Vartanian umursamayacak kadar meşguldü.

Daniel kalbi çarpmaya başlamış olmasına rağmen yumuşak bir sesle, "Şu GBI çubuklarını eleştirme," dedi. "Tüm oyuncaklarımız gibi onlar da en son teknoloji. Sen bile etkilenebilirsin."

"Lanet olası bürokratlar," diye mırıldandı Frank. "Teknoloji' ve 'uzmanlık' öneriyorlar, ama sadece gösteriyi onlar yönetirse. Onlara bir santim ver, çok geçmeden çekirge sürüsü gibi üşüşürler."

Her ne kadar Daniel Georgia Soruşturma Bürosu'ndaki üstlerinin bunu böyle göreceğinden şüphe etse de, bu da adil bir gözlemdi. Anahtarı bulmuştu ama şimdi titreyen elini sabitlemeye odaklanmak zorundaydı. "Ben bir Şu çekirgeler, Frank," dedi.

Frank sinirlenerek ofladı. "Kahretsin Daniel, ne demek istediğimi biliyorsun. Art ve Carol senin ailen. Seni aradım, GBI'ı değil. İlçemin bürokratlar tarafından istila edilmesini istemiyorum."

Daniel'in anahtarı da kilide uymamıştı. Ancak aradan uzun geçmişti, dolayısıyla bu tek başına bir alarm nedeni değildi. "Daniel'i en son ne zaman gördün? onları?"

"Kasım. Şükran Günü'nden yaklaşık iki hafta önce. Annen Angle's'a gidiyordu ve baban da adliyedeydi."

O zaman Çarşamba günüydü," dedi Daniel ve Frank başını salladı. Angie'nin dükkânı, annesinin o doğmadan önce Çarşamba günlerinden beri randevu aldığı kasabanın güzellik salonuydu. "Peki ama babam neden Adliye mi?"

"Emeklilik babanız için zor oldu. İşini özledi. İnsanları."

Daniel, *Arthur Vartanian'ın küçük bir Georgia kasabasında mahkeme yargıcı olmanın gücünü özlediğini* düşündü ama bunu kendine sakladı. "Annemin doktorunun sizi aradığını söylemişsiniz." "Evet. O zaman ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim. de görmeyeli uzun zaman olmuştu." Frank iç çekti. "Özür dilerim evlat. En azından sana ve Susannah'ya söylemiştir diye düşünmüştüm."

Annesinin böyle bir şeyi kendi çocuklarından saklamış olmasını kabullenmek zordu. Meme kanseri. Ameliyat olmuş, kemoterapi görmüş ve tek kelime etmemişti.

Evet, bir süredir aramız pek iyi değildi."

"Annen birkaç randevusunu kaçırınca hemşire beni aradı. Etrafı kontrol ettim ve annenin Angie'ye babanla birlikte Aralık ayındaki saç randevularını iptal ettiği gün Memphis'teki büyükannenizi ziyarete gideceklerini söylediğini öğrendim."

"Ama Memphis'e gitmediler."

"Hayır. Büyükannen, annenin ona, bir yıl boyunca Ama Susannahı aradığımda ailenizden bir yıldan uzun süredir haber alamadığını söyledi. Ben de o zaman seni aradım."

Bu çok fazla yalan Frank," dedi Daniel. "İçeri giriyoruz." Dirseğiyle kapının yanındaki küçük pencere camını kırdı, içeri uzandı ve kapının kilidini açtı. Ev bir mezar kadar sessizdi ve küf kokuyordu.

Eşikten adımını atmak zamanda geriye gitmek gibiydi. Daniel zihninde babasını merdivenlerin dibinde dururken gördü, eklemeleri hırpalanmış ve kan içindeydi. Annesi babasının yanında duruyordu, gözyaşları yüzünden akıyordu.

Susannah tek başına duruyordu, yüzünde anlamadığı bu yüzleşmeden vazgeçmesi için umutsuz bir yalvarış vardı. Hiç bilmemesi Susannah için daha kolay olacaktı, bu yüzden ona hiç söylememişti.

Bir daha dönmemeyi planlayarak çekip gitmişti. En iyi planlar... "Sen üst katı al, Frank. Ben bu katı ve bodrumu alacağım."

Daniel'ın ilk bakışı anne babasının seyahate çıktığını doğruladı. Sular kesikti ve her aletin fişi çekilmişti. Annesinin tost makinesinden çıkan yangından korktuğunu hatırlıyor.

Birinci katı temizledi ve kalbi çarparak bodruma indi, polislik yılları boyunca bulduğu cesetlerin görüntüleri gözünün önüne geldi.

aklıma geldi. Ama ölüm kokusu yoktu ve bodrum her zaman olduğu gibi düzenliydi. Merdivenleri tırmandığında Frank'i koridorda, ön kapının yanında beklerken buldu.

"Bir sürü giysi almışlar," dedi Frank. "Bavulları gitmiş."

Bu hiç mantıklı değil." Daniel tekrar her odaya girdi ve babasının ofisinde durdu. "Yirmi yıl boyunca yargıçlık yaptı Frank. Düşmanlar edindi."

"Bunu düşündüm. Wanda'dan eski davalarının kayıtlarını çıkarmasını istedim." Şaşıran ve rahatlayan Daniel, Frank'e yorgun bir gülümseme verdi.

"Teşekkürler."

Frank omuz silkti. "Wanda fazla mesai için minnettar olacaktır. Hadi, Daniel. Kasabaya dönelim, bir şeyler yiyelim ve sonra ne yapacağımıza karar verelim."

"Bir dakika içinde. Masasını kontrol edeyim." Çekmeceyi çekti, hemen açıldığında şaşırdı. Büyük Kanyon için hazırlanmış bir broşür ona bakıyordu ve boğazı düğümlendi. Annesi her zaman Büyük Kanyon'u görmek istemişti ama babası her zaman çok meşgul olduğu için hiç gitmemişlerdi. Sonunda gitmek için zaman yaratmış gibi görünüyordu.

Birdenbire annesinin kanser gerçeği yüzüne çarptı ve annesinin sakladığı bir sırdan daha fazlası haline geldi. *Annem ölecek*. Boğazını sertçe temizledi. "Bak, Frank." Broşürleri kurutma kâğıdının üzerine taşıyıp havalandırdı.

"Büyük Kanyon, Tahoe Gölü, Rushmore Dağı." Frank iç geçirdi. "Sanırım baban sonunda onu yıllardır söz verdiği o geziye götürdü."

"Ama neden sadece oraya gittiklerini söylemediler? Neden bu kadar yalan?"

Frank onun omzunu sıktı. "Sanırım annen kimsenin hasta olduğunu biliyor. Carol için bu bir gurur meselesi. Bırakalım da onuruna sahip çıksın. Gidip yemek yiyelim."

Kalbi ağırlaşan Daniel ayağa kalkmaya başladı ama bir ses onu durdurdu. "O da neydi?"

"Ne?" Frank sordu. "Ben bir şey duymadım."

Daniel dinledi ve tekrar duydu. Yüksek bir vınlama sesi. "Bilgisayarı çalışıyor."

"Bu imkansız. Kapalı."

Monitör karanlıktı. Ama Daniel elini bilgisayarın üzerine koydu ve nefesi kesildi. "Sıcak ve çalışıyor. Birisi şu anda bu bilgisayarı kullanıyor." Monitördeki düğmeye bastı ve birlikte bir görüntü izlediler. online bankacılık ekranı belirdi. İmleç, ikisi tarafından da dokunulmadan hayalet gibi bir hassasiyetle hareket ediyordu.

"Kahretsin, ruh çağırma tahtasını izlemek gibi bir şey," diye mırıldandı Frank.

"Babamın online fatura ödeme sistemi. Birisi babamın ipoteğini ödemiş."

"Baban mı?" Frank şaşkınlığı sesinden belli olarak sordu.

"Bilmiyorum." Daniel'in çenesi sertleşti. "Ama öğreneceğimden emin olabilirsiniz."

Philadelphia, 14 Ocak Pazar, 15

Vito "korkak maymun heykeline" giderek artan bir sıkıntıyla baktı. Yarım saatten fazla bir süredir bekliyordu ama Katherine'in arkadaşından hiçbir iz yoktu. Sinirli ve üşümüşü, temiz hava almak için camını indirmişti. Jane Doe'nun kokusu saçlarına ve sinüslerine sinmişti ve kendini tutamıyordu.

Katherine'i yarım düzine kez aramış ama başarılı olamamıştı. Onu kaçırmış olamazdı. Erken gelmişti ve gördüğü tek kişi, kamyonunun yaklaşık on beş metre arkasındaki otobüs durağındaki bankta oturan üniversiteli bir kızdı.

Kız yirmi yaşlarında görünüyordu ve ayağa kalktığı anda poposuna degecek kadar uzun sarı saçları vardı. Üstünü kırmızı bir bandana örtüyordu.

Şakaklarından iki ince örgü sarkıyordu ama saçlarının geri kalanı gevşek bir şekilde dökülüyor, onu bir pelerin gibi örtüyordu. Kulaklarında kocaman altın halkalar sallanıyordu ve yüzü mor güneş gözlüklerinin yuvarlak çerçeveleriyle yarı yarıya örtülmüştü. Ve tüm bunların üstüne, dört beden büyük görünen eski bir ordu fazlası kamuflaj ceketi giymişti.

Üniversite çocukları, diye düşündü başını sallayarak. Dizlerini paltosunun altına çekip kalın tabanlı asker botlarını bankın üzerine koymadan önce sokağa, sonra aşağıya baktı. Donuyor olmalıydı. Tanrı biliyordu ki o da üşüyordu ve kamyonun ısıtıcısını çalıştırmıştı.

Sonunda cep telefonu çaldı. "Kahretsin, Katherine, nerelerdeydin?"

"Morgda, Jane Doe'nuzu bu gece için yerleştiriyorum. Neye ihtiyacın var?"

"Arkadaşınızın cep telefonu numarası." Yolcu camına vurulunca başını kaldırıp baktı. Gelen üniversiteli kızdı. "Bekle, Katherine." Öndeki camı indirdi. "Evet?"

Kızın dolgun dudakları titriyordu. "Şey... Birini bekliyorum ve sanırım o kişi siz olabilirsiniz."

Yakından daha da güzeldi ve erkeklere bu şekilde yaklaşarak bela arıyordu. "Çok iyi bir tavlama cümlesi ama ilgilenmiyorum. Git kendi yaşında biriyle pratik yap."

"Bekle!" diye bağırdı ama adam camı tekrar açtı. "Kimdi o?"

Katherine sordu, sesinde bir eğlence vardı.

Vito hiç eğlenmemişti. "Üniversiteli çocuk kendinden büyük bir adam için çabalıyor. Arkadaşın burada değil."

"Orada olacağını söylediyse, oradadır, Vito. Sophie çok güvenilirdir." "Ve

sana söylüyorum, lanet olsun." Yine o kızdı, penceresinde Şimdi. "Bana bak," dedi kıza, "ilgilenmediğimi söyledim. Bu demek." Adam pencereyi kaldırmaya başladı, ama kız avuçlarını pencereye vurdu.

Camın kenarında, pencerenin yükselişiyile mücadele ederken parmaklarını pençe şeklinde kıvırdı. Giydiği eldivenler ince örgüydü ve her parmağı gökkuşağının farklı bir rengindeydi, kamuflajla çatışıyordu.

Kız güneş gözlüklerini çıkardığında Vito rozetine uzanıyordu. Parlak yeşil gözlerini devirdi. "Katherine'i tanıyor musun?" diye sordu ve o zaman onun kız olmadığını anladı. En az otuz yaşındaydı, belki de birkaç yaş daha büyüktü.

Dişlerini sıktı. "Katherine," dedi yavaşça. "Arkadaşın neye benziyor?"

"Pencerenizin önünde duran kadın gibi," dedi Katherine kıkırdayarak. "Uzun saçlı, sarışın, otuzlarında. Eklektik bir moda anlayışı var. Üzgünüm, Vito."

Ukalaca cevabını ısırarak geri aldı. "Senin yaşında birini arıyordum. Onu yirmi beş yıldır tanıdığını söylemiştin."

Aslında yirmi sekiz. Anaokulundan beri," dedi kadın kaba bir tavırla ve rengârenk elini uzattı. "Sophie Johannsen. Alo, Katherine," diye seslendi telefona. "Bize cep telefonu numaranızı vermeliydiniz," diye ekledi, üstten şarkı söyler gibi ama alttan sabırsızlıkla gergin bir ses tonuyla.

Katherine içini çekti. "Özür dilerim. Gitmem gerek Vito. Akşam yemeğine misafirlerim gelecek ve eve dönerken Sophie'nin büyükannesini kontrol etmem gerekiyor."

Vito telefonunu kapattı ve kadının kısılmış yeşil gözleriyle karşılaştı, kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. "Özür dilerim. Yirmi yaşında olduğunu sanıyordum."

Kadının dolgun ağzının bir tarafı alaycı bir gülümsemeyle kalktı ve adam bir kez daha yanıldığından emin oldu. Kadın sadece yakından güzel değildi. Kesinlikle çok güzeldi. Vito parmaklarını onun dudaklarına dokunmak için kaşınırken buldu. *Bir kadın o ağızla inanılmaz şeyler yapabilirdi.* Aniden çenesini sıktı, zihninden geçen görüntülerin canlılığına hem sinirlenmiş hem de şok olmuştu. *Kendine gel, Chick. Şimdi.*

"Sanırım gururum okşandı. Biri beni üniversiteli bir genç kızla uzun zaman olmuştu." Elektrik mavisi parmağıyla binayı işaret etti. "İhtiyacımız olan ekipman hemen içeride. Tek sefer için çok fazla ve geri kalanı için geri dönerken kaldırımda bırakmak istemedim. Oldukça pahalı. Bana yardım edebilir misin?"

Düşüncelerini büyük bir güçlkle kontrol ederek onu binaya kadar takip etti. Kapının kilidini açarken, "Yardımanız için minnettarız, Dr. Johannsen," dedi.

"Benim için bir zevk. Katherine sayamayacağım kadar çok kez yanımda oldu. Ve lütfen bana Sophie deyin. Kimse bana Dr. Johannsen demez. Öğrencilerim bile bana Dr. J der ama sanırım bu daha çok basketbola bir gönderme, çünkü uzun boyluyum."

Son cümleyi kendini küçümseyen bir gülümsemeyle söyledi ve Vito gözlerini onun yüzünden alamadı. Tek bir makyaj lekesi bile yoktu, doğal bir görünümü vardı,

Hippi küpelerine, ordu fazlası kıyafetlerine ve gökkuşağı parmaklarına rağmen sağlıklı bir parıltı. Neredeyse nefesini kesecek kadar keskin bir özlemle sarsıldı. Daha önce... bu şehvetti. Bu farklı bir şeydi. O bir kelime aradı ama aklına sadece bir kelime geldi. *Yuva*. Onun yüzüne bakmak eve dönmek gibiydi.

Yanakları pembeleşti ve Vito baktığını fark etti. Kalbinin üç boyunca ona baktı, sonra aniden dönerek ağır kapıyı sertçe çekti ve kapı açıldığında ona doğru tökezleyerek bir adım attı. Onun Elleri omuzlarını kavrayarak onu dik tuttu ve kendisine doğru yaklaştırdı. *Bırak onu*. Ama elleri itaat etmedi. Bunun yerine tuttular ve bir an için rahatlamış, ona yaslanmış gibi göründü.

Sonra sanki sokulmuş gibi öne doğru sıçradı, kapı tekrar kapanmadan önce yakalamak için hamle yaptı, teması kesip anı sonlandırdı.

Onu sadece birkaç saniyeliğine kucaklamıştı ama bu canlı bir kabloya dokunmak gibiydi ve fiziksel ve zihinsel olarak bir adım geri çekildi. Sarsıldı ve bundan hoşlanmadı, bir nefes aldı. *Sadece bugün olduğu için*, dedi kendi kendine. *Kendine gel Chick, kendini aptal yerine koymadan önce...* Ama ağzından çıkan sonraki sözcükler karşısında şaşkınlıkla kırıştırdı.

"Bana Vito de." Çalışırken genellikle kendisine "Dedektif" denmesini tercih ederdi. Bu her şeyi güzel ve ayrı tutuyordu. Ama artık çok geçti.

"Tamam." Sanki nefesini tutuyormuş gibi tek kelimeyi nefes söyledi. "İşte almamız gereken şeyler."

Kapının yanında dört bavul duruyordu ve Vito en büyük iki bavulu aldı. Diğer ikisini de aldı ve kapıyı kapattı. "Bunları bu gece üniversiteye geri götürmem gerek," dedi hızlıca. "Profesörlerden biri yarınki gezi için GPR'ye imza attırmış."

O an için omuz silkmiş gibi görünüyordu ve Vito da aynısını yapmaya karar verdi ama gözlerinin kendi aklı vardı. Kamyonetine doğru yürürlerken onun yüzüne bakmaktan, profilini incelemekten kendini alamıyordu. Dudakları hâlâ soğuktan titriyordu ve adam bir suçluluk duygusu hissetti. "Neden sadece Daha önce yanıma geldin mi?" diye sordu.

"Tedbirli olmamızı söylemişsiniz," dedi dosdoğru önüne bakarak. "Katherine'in polisi olduğundan emin değildim ve bir polis arabasında değildin. Eğer doğru kişi değilsen, adını ağzıma almamdan hoşlanmayacağını düşünüp duruyordum. Katherine bana neye benzediğini söylemedi ve bana gizli el sıkışmasını yapmadı. Ben de bekledim."

Kız donarken, diye düşündü, kızın ısınmak için vücudunu paltonun altına nasıl çektiğini hatırlayarak. İki büyük bavulu kamyonetinin kasasına koydu ve sabitledi. Elindeki küçük valizlere uzandığında, başını iki yana salladı. "Bunlar çok narin. Seçme şansım olsaydı, yatağa biner ve bunları koltuğuma bağlardım."

"Sanırım ikiniz için de yer bulabilirim." Bavulları arka döşemeye yerleştirdikten sonra kapıyı açtı. "Senden sonra..." Kadın yanından geçip gittiğinde aklı karıştı. Kız, onun koltuğunun arkasına attığı güller gibi kokuyordu. kamyon, kokulu ve tatlı.

Hareketsiz durdu, sadece onun kokusunu içine çekti. Esmer ve minyon olan Andrea'sına hiç benzemiyordu. Sophie Johannsen bir Amazon'du, uzun boylu, sarışın ve... canlıydı. *O yaşıyor, Chick. Ve bugün, bu başını belaya sokmak için yeterli.* Yarına kadar bir kez daha uyuşmuş olacaktı.

"Sophie," dedi ihtiyatla. "Ben Sophie'yim."

"Özür dilerim." *Odaklan, Chick*. Kimliği belirsiz bir ceset, belki de daha fazlası. Düşüncelerini meşgul etmesi gereken şey buy, Sophie Johannsen'in parfümü değil.

Ön koltuğu işaret etti, etkileşimi profesyonel düzeye çekmeye kararlıydı. "Lütfen."

Teşekkürler." Kadın içeri girdi ve adam ceketinden gelen metal şingirtısını duydu.

"Ceplerinde ne var?"

"Oh, her türlü şey. Bu benim tarla ceketim." Ceplerinden birinden bir avuç dolusu bahçe kazığı çıkardı. "Bulduklarımız için işaretler."

Umarım yeterince getirmişsindir, diye düşündü, Nick'in onlar dönmeden önce kaldıracağı kırmızı bayrakları hatırlayarak. Taramasına başlamadan önce uzmana önyargıda bulunmadan temiz bir soruşturma yapmak istiyorlardı.

"Hadi gidelim."

Yola çıktıklarında Sophie donmuş parmaklarını kamyonun ısıtıcısına doğru uzattı. Vito tek kelime etmeden öne eğildi ve bir düğmeyi çevirerek sıcaklığı yükseltti.

Parmakları yeniden ısındığında koltuğa yerleşti ve Vito Ciccotelli'yi inceledi. Görünüşü onu şaşırtmıştı. Vito gibi bir isimle, onun şampiyonla çok fazla raunt yapmış bir surata sahip kaslı bir haydut olmasını beklemişti. Daha fazla yanılmış olamazdı.

Bu yüzden bakakalmıştı. Hazırlıksız yakalanmıştı. *Böyle düşünmeye et.*

En az altı-iki yaşındaydı. Onun gözleriyle karşılaşmak için başını kaldırmak zorunda kalmıştı ve kendisi de beş-on bir yaşındayken bu pek sık olmazdı. Omuzları genişti.

deri ceketini giyiyordu, ama onda kavgacı bir buldogdan çok iri bir kediye zayıf bir sertlik vardı. Moda dergilerinde görülen türden sert, yontulmuş bir yüzü vardı. Kendisi moda dergileri okuduğundan değil elbette. Bu Freya Teyze'nin kötü alışkanlığıydı.

Sophie, çoğu kadının Vito Ciccotelli'yi bayıltıcı derecede yakışıklı bulacağını ve çaresizce ayaklarına kapanacağını hayal ediyordu. Muhtemelen daha önce onu bu kadar çabuk geri çevirmesinin nedeni de buydu; kadınlar ona her zaman asılıyordu. Çoğu kadın gibi olmaması iyi bir şey, diye düşündü kuru bir sesle. Çaresizce onun ayaklarına kapanmak aklındaki son şeydi.

Gerçi neredeyse yaptığı şey buydu. Ne kadar utanç verici. Ama onu kendine doğru çektiği o bir an için rahatlamış ve hoş karşılanmanın sağlamlığını hissetmişti. Sanki başını onun omzuna yaslayıp dinlenebilirmiş gibi. Saçmalama Sophie. Vito'ya benzeyen erkekler, istediklerini bir kirpik darbesiyle elde etmeye çok alışkındı. Ama nedense bu değerlendirme haksızlık gibi geliyordu. Sanki bir önemi varmış gibi. GPR'si için gelmişti. Başka bir şey için değil. yüzden ne için burada olduğuna odaklan. Tekrar çalışmak için bir şans. Önemli bir şey yapmak için. Yine de gözleri adamın yüzüne kaydı.

Adam güneş gözlüğü takıyordu ama kadın adamın gözünün ucunu görebiliyordu. Derisinin karanlığının küçük beyaz çizgilerle kırıldığı yerde, sanki çabucak gülümsüyormuş gibi. Şu anda gülümsemiyordu. Şu anda yüz ifadesi ağırbaşlı ve dalgındı, bu da onu bu kadar heyecanlı ve enerjik hissettiği için biraz suçlu hissettiriyordu.

Aylardır ilk kez sahaya geri dönmesini sağlayacak bir şey yapacaktı. Kalbini çarptıran ve tüylerini diken diken eden şey buydu. Avın, yeryüzünün altında saklı sırları bulmanın heyecanı, omuzlarını kavrayan ellerinin anısı değil. *O sadece seni kış üstü düşmekten koruyordu.* Bir erkek tarafından herhangi bir nedenle dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Kaşlarını çattı ve odaklandı. "Vito, bana bu mezarlıktan bahsetsene."

"Mezarlar hakkında kim bir şey söyledi?" diye sordu, ses tonu rahatı.

Gözlerini devirmek için içindeki dürtüyle savaştı. "Ben aptal değilim. Bir adli tabip ve bir polis toprağın altında bir şey arıyor. Peki kaç mezardan bahsediyoruz?"

Omuz silkti. "Belki de hiç." "Ama

en azından bir tane buldun."

"Bunu sana söyleten nedir?"

Burnunu kırıştırdı. "*L'odeur de la mort*. Oldukça dikkat çekici."

Fransızca biliyor musun? almıştım ama sadece küfürleri öğrendim."

Şimdi gözlerini devirdi, öfkesi alevlendi. "On dil biliyorum, üçü az önce içinden çıktığın cesetten daha ölü," diye tersledi, sonra adam irkilip sıkılı çenesinde bir kas seğirince sözlerini anında geri almak istedi.

Az önce yanından geldiğim ceset birinin kızı ya da karısıydı," dedi sessizce.

Yüzü kızardı, kızgınlığı utanç ve mahcubiyete dönüştü. *Ayağını ağzına soktu, asker botu ve hepsi* "Özür dilerim," dedi, aynı şekilde sessizce. "Saygısızlık etmek istememiştim. Karşılaştığım cesetler birkaç yüz yıldır ölü. Ama bu bir mazeret değil. Ben biraz...

İlginç bir şey yapma ihtimali beni heyecanlandırdı. Kendimi kaptırdım. Özür dilerim. Duyarsız davrandım."

Bakışlarını ileriye sabitledi. "Her şey yolunda."

Hayır, değildi ama bunu düzeltmek için ne söyleyeceğini bilmiyordu. Eldivenlerini çıkardı ve dedektifin onu götüreceği yere vardığında yolundan diye hâlâ gevşek duran saçlarını örmeye başladı. Neredeyse bitirmişti ki dedektif konuştu ve onu şaşırttı.

"Yani," dedi. "Fransızca biliyor musun? almıştım ama..."

Adamın ağzı alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalktı ve o gülümsedi. Ona bir şans daha vermişti. Bu sefer ayaklarını ağzından uzak tutacaktı. "Ama sen sadece küfürleri öğrendin. Evet, Fransızca ve diğer birkaç dili konuşabiliyorum. Eski metinleri çevirirken ve halkla sohbet ederken işe yarıyor.

Çalışırken yerliler." Saçını örmeye devam etti. "İstersen sana başka dillerde birkaç küfür öğretebilirim."

Dudakları seğırdi. "Bu bir anlaşma. Katherine izinli olduğunu söyledi."

"Bir çeşit." Saç örgüsünü ensesinde sıkı bir top haline getirdi. "Büyükannem felç geçirdi, ben de teyzemin ona bakmasına yardım etmek için Philly'ye döndüm."

"İyileşiyor mu?"

"Bazı günler öyle düşünüyoruz. Diğer günler..." İç çekti. "Diğer günler o kadar da iyi değil."

"Özür dilerim." Sesi çok içtendi.

"Teşekkür ederim."

"Peki sen nereden döndün?"

"Güney Fransa. On üçüncü yüzyıldan kalma bir kalede kızı

yapıyorduk." Etkilenmiş görünüyordu. "Zindanı olan bir yer mi?"

Kıkırdadı. "Bir zamanlar, büyük ihtimalle. Şimdi kalenin dış duvarlarını ve temelini bulursak şanslı sayılırız. Şanslı olacaklar," diye düzeltti. "Dinle, Vito... Haddimi aştığım için özür dilerim, ama bu bana gerçekten yardımcı olur.

Başlamadan önce benden ne yapmamı istediğinizi biraz daha bilmem

gerekiyor." Omuz silkti. "Anlatacak pek bir şey yok. Bir ceset

bulduk." Başa döndük. "Ama daha fazlası olduğunu düşünüyorsun."

"Belki."

Ayaklarını ağzından uzak tutarak sesine hafiflik kattı. "Eğer bir şeyi ortaya çıkarırsam, sırlarınızı öğreneceğim. Umarım bu 'şimdi seni öldürmek zorunda kalacağım' şeylerinden biri değildir. Bu benim günümü mahveder."

Ağzının kenarları kıvrıldı. "Sizi öldürmek yasadışı olur, Dr. Johannsen."

Formalitelere geri döndüler. Çok kötü oldu. Ona hâlâ Vito diyordu. "O zaman Vito, hafızamı silmeyi planlamıyorsan, **boşboğazlık** etmeyeceğime güvenmek zorundasın. *Siyah Giyen Adamlar*'da kullandıkları gibi hafızayı yok eden silahlardan yok sende, değil mi?"

Dudakları tekrar seğirdi. "Diğer takımımnda bırakmıştım."

"Önceden uyarılmış, önceden silahlanmıştır" derler. Hangi takım? Söz veriyorum söylemeyeceğim."

Aniden sırttı ve sağ yanağındaki derin bir gamzeyi ortaya çıkardı. *Aman Tanrım*, diye düşündü. *Aman Tanrım. Bir gülümseme* Vito Ciccotelli'yi sadece dergi yakışıklılığından film yıldızı güzelliğine. Freya Teyze'nin kalbi pıt pıt atardı. *Tipki seninkinin şu an olduğu gibi.* Sonra konuştu.

Bu bilgi gizlidir," dedi ve Sophie sertleşti. "Yakınlık kurmak

için çok fazla."

Sırtışı soldu. "Dr. Johannsen, size güvenmediğimden değil. Güvenmeseydim burada olmazdınız. Katherine size kefil oldu ve bu benim için yeterliydi."

"Sonra-"

Başını iki yana salladı. "Size bulgularınızı herhangi bir bilgi vermek istemiyorum. Temiz bir sayfa açın ve bize ne gördüğünüzü söyleyin. Hepsi bu. istiyoruz."

Düşündü. "Sanırım bu mantıklı." "Tanrıya

şükür," diye mırıldandı adam ve kadın kıkırdadı.

"En azından bana bu alanın ne kadar büyük

olduğunu söyleyebilir misin?" "Bir, en fazla iki

dönüm."

Yüzünü buruşturdu. "Oh. Bu biraz zaman alacak."

Kara kaşları yukarı kalktı. "Ne kadar uzun bir süre?"

"Dört, beş saat. Belki daha fazla. Whitman'ın yere nüfuz eden radarı küçük bir ünite. Biz onu eğitim amaçlı kullanıyoruz. Öğrencilerle birlikte taradığımız en büyük arazi belki on metre karedir. Üzgünüm," diye ekledi adam kaşlarını çatınca. "O kadar büyük bir alanın taranması gerekiyorsa, gerçekten iyi olan bazı jeofizik araştırma şirketlerini tavsiye edebilirim. Elleriinde daha büyük traktörle sürükleyebilecekleri birimler."

"Büyük fiyat etiketleriyle," dedi. "Müteahhit tutmaya gücümüz yetmiyor. Departman bütçelerimizde o kadar çok kesinti yapıldı ki... Paramız yok." Ona temkinli bir bakış fırlattı. "Bize dört ya da beş tane saat?"

Saatini kontrol etti. Midesi çoktan guruldamaya başlamıştı. "Departmanınızın bütçesi pizza için yeterli mi? Öğle yemeği yemedim."

"Bunu yapabiliriz."

Üçüncü Bölüm

Philadelphia, 14 Ocak Pazar, :30

Vito kamyonu CSU minibüsünün arkasında durdurdu. "İşte "

"Bunu kendi kendime anladım sayılır," diye mırıldandı. Sarı polis Kaset ve CSU minibüsü ilk ipuçlarımdı." Adam daha bir söyleyemeden kadın kapıyı açıp dışarı fırladı, irkildi ve sonra sertçe yutkundu.

"Çok sert," dedi sempatik bir şekilde. "Eau de... ne diyordunuz ona?"

"Uodeur de la mort," dedi sessizce. "Ceset hâlâ burada mı?"

"Hayır. Ama cesedi çıkarmak her zaman tüm kokuyu ortadan kaldırmaz. Size bir maske getirebilirim ama bunun pek yardımcı olacağını sanmıyorum."

Başını salladı ve kulaklarındaki büyük halkalar sallandı. "Sadece şaşırdım. İyi olacağım." Çenesi kararlı bir şekilde iki küçük çantayı kaptı. "Ben hazırım."

Bunu herkesten çok kendini ikna etmek istercesine sert bir şekilde başını sallayarak söyledi.

Nick CSU indi ve Vito ortağının yüzünün karardığını görmenin mutluluğunu yaşadı. Jen McFain'in tepkisi de hemen hemen aynıydı. Of Tabii Johannsen kalçasından bir santim sarkan saçlarını ördüğü için tam etkisini göremiyorlardı.

"Jen, Nick, bu Dr. Johannsen."

Jen gülümseyerek ileri atıldı ve Johannsen'in yüzünü görebilmek için boynunu eğdi. Kadınların boyları arasındaki fark neredeyse komikti. "Ben Jennifer McFain, CSU'dan. Bu kadar kısa sürede bize yardım etmeye geldiğiniz için çok teşekkür ederim, Dr. Johannsen."

"Bir şey değil. Ve lütfen bana Sophie deyin," dedi.

O zaman ben Jen'im." Jen küçük bavullara baktı. "Hep bunlardan biriyle oynamak istemişimdir. Sakıncası yoksa küpeleri çıkarabilir misiniz?"

Johannsen hemen küpelerini ceketinin ceplerinden birine attı. "Özür dilerim. Onları taktığımı unutmuşum." Jen'in omzunun üzerinden Nick'e baktı. "Öyle mi?"

"Nick Lawrence," dedi Nick. "Vito'nun ortağı. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Benim için zevk. Beni istediğiniz yere götürürseniz, hazırlıklara başlayacağım."

Jen ve Johannsen önde, Vito ve Nick duyulmayacak kadar arkada olmak üzere tarlada yürüdüler.

"O... beklediğim gibi biri değil," diye mırıldandı Nick.

Vito kıkır kıkır güldü. Kendini sakın, soğukkanlı ve tutuyordu. Ve böyle yapmaya devam edecekti. "Bu yetersiz bir ifade."

"Katherine'in arkadaşı olduğuna emin misin? Çok genç görünüyor."

"Sonunda Katherine ile temasa geçtim. Johannsen gerçek bir anlaşma."

"Ve bunu kendine saklayabileceğinden emin misiniz?"

Vito hafızayı yok eden silahı düşündü ve gülümsemek zorunda kaldı. "Evet." Sonra mezara geldiler ve ayıldı. Artık Jane Doe'nun tek mi yoksa birçok kişiden biri mi olduğunu bileceklerdi.

Johannsen mezara bakıyordu. Ağzı düşmüştü ve cesetten bahsederken kullandığı duygusuz utanarak gözlerini nasıl kaçırıldığını hatırladı. Öyle demek istemediğini biliyordu. Özür dilemekte bu kadar acele etmesine saygı duyabilirdi. Omzunun üzerinden baktı ve onun gözleriyle buluştu. "Kadını burada mı buldunuz?"

"Evet."

Alan çok büyük. Nereden başlamamı istediğinize dair bir tercihiniz var mı?"

"Dr. Johannsen tüm alanı taramanın dört ya da beş saat süreceğini düşünüyor," dedi Vito. "Mezarın sağındaki ve solundaki alanı tarayalım ve elimizde ne olduğuna bakalım."

Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedi Jen. "Hazırlanman ne kadar sürer?"

"Fazla uzun sürmez." Sophie karda dizlerinin üzerine çöktü ve Noel'de çocuk gibi görünen Jen'e montajı göstererek getirdikleri çantaları açmaya başladı. "Ünite verileri kablosuz olarak dizüstü bilgisayara gönderecek ve dizüstü bilgisayar da bunları depolayacak." Dizüstü bilgisayarı kutulardan birinin üzerine yerleştirdi, çalıştırdı ve tarama kısmı elinde olduğu halde ayağa kalktı.

Nick öne doğru eğilip onu inceledi. "Halı süpürgesine benziyor," dedi.

"On beş bin dolarlık bir halı süpürgesi," dedi Johannsen ve Vito ıslık çaldı.

"Bunun için on beş bin mi? Küçük bir şey olduğunu söylemiştin."

"Öyle. Büyük olanlar 50'den başlar. Yere nüfuz eden radarı biliyor musunuz?"

"Jen öyle," dedi Vito. "Kadavra köpeklerini çağıracaktık."

Bu işe yarar, ama GPR size yerin altındakilerin bir görüntüsünü verir. Röntgen gibi net bir görüntü değil. GPR size bir nesnenin nerede ve ne kadar derinde olduğunu söyler. Ekrandaki renkler nesnenin genliğini temsil eder. Daha parlak renkler, daha büyük genlik demektir."

Jen başıyla onayladı. "Renk ne kadar parlaksa, genlik ne kadar büyükse,

nesne de o kadar büyüktür." "Ya da yansıma ne kadar güçlüyse. Metaller

yüksek genliğe sahip olacaktır. Hava cepler daha da iyi yansıtır. Yansıma miktarı ne aradığınıza bağlıdır."

"Peki ya kemik?" Nick sordu.

"O kadar parlak değil ama görülebilir. Kemik ne kadar eskiyse, görmek o kadar zorlaşır. Cesetler  r d k e toprak gibi olurlar ve yansımalar o kadar göze çarpmaz."

"Kemikleri artık g rememeye başlamadan önce kaç yaşında olman gerekiyor?" Jen sordu.

"Meslektaşlarımdan biri Kentucky'deki bir h y kte yirmi beş yüz yıllık bir Amerikan yerlisinin kalıntılarını tespit etti." Başını kaldırıp baktı. "Yaş konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum." Ayağa kalktı ve yüzünü sildi. avuçlarını ceketinin üzerine koydu.

Kot pantolonu sırlıskılamdı ama fark etmemiş gibi görünüyordu. "Cazibeli" olduğunu söylemişti ve Vito onun berrak yeşil gözlerindeki enerjiyi kesinlikle görebiliyordu. "Hadi gidelim."

İşe koyuldu, ilk mezarın yükseklik boyutu boyunca yavaş ve hassas bir şekilde tarama yaptı. Vito tüm alanı taramanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyordu. Çok uzun sürdü. Ama bir şey bulurlarsa, bundan çok daha fazla çalışma saatlerine ihtiyaçları olacaktı.

Jen hareketsiz kaldı. "Sophie," dedi, sesi aceleliydi.

Johannsen ekran kontrolü için durdu. "Bu bir şeyin kenarı. Toprak burada aniden değişiyor. Belki bir metre derinliğe iner. Birkaç tane daha fazla sıra."

Yaptı, sonra kaşlarını çattı. "Burada bir şey var ama metal var gibi görünüyor. Bunu daha çok eski, kurşun kaplı tabutların bulunduğu mezarlıklarda görürüz. şekli bir tabut için uygun değil ama burada kesinlikle metal var." Başını kaldırıp baktı, gözleri sorguluyordu. "Bu mantıklı mı?"

Vito Jane Doe'nun ellerini düşündü. "Evet," dedi acımasızca. "."

Johannsen bundan başka bir cevap alamayacağını kabul ederek başını salladı. "Tamam." Bahçe kazıklarıyla köşeleri işaretledi. "Altı buçuk metreye    metre."

"İlkiyle aynı boyutta," dedi Jen.

"Haklı çıkmak istemedim, Vito." Nick başını salladı. "Lanet olsun."

Jen ayağa kalktı. "Aletlerimi ve kamerayı alacağım, sonra ekibi geri getireceğim ve projektörleri kuracağız. Aletler için bana yardım et Nick. Vito, sen Katherine'i çağır."

"Olur. Ben de Liz'i ararım." Teğmen Liz Sawyer ilk ceset haberini duyduğunda hiç memnun olmamıştı. Birden fazla isimsiz mezar duymak isteyeceği bir haber değildi.

Nick Jen'i takip ederek Vito'yu Johannsen'le yalnız bıraktı. "Özür dilerim," dedi basitçe, gözleri hüznle dolmuştu.

Başını salladı. "Evet. Ben de öyle. Diğer tarafı kontrol edelim."

Johannsen yoluna devam ederken, Vito cep telefonundan Liz'i aradı. "Liz, ben Vito. Arkeolog burada. Bir tane daha var."

Liz sıkıca, "İyi değil," dedi. "Bir mi yoksa daha mı fazla?"

"En azından bir tane. Daha yeni başlıyor ve bu biraz zaman alacak. Jen ekibini çağırıyor ve yapabildiğimiz kadar çok şey yapacağız. bu gece."

"Beni haberdar edin," diye emretti. "Kaptanı arayıp ona haber vereceğim."

"Yapacağım." Vito telefonunu tekrar cebine soktu.

Johannsen bir sonraki mezarın kenarını bulduğunda Jen ve Nick kazma aletleri ve kamerayla geri döndü. "Aynı uzunluk, aynı derinlik." Yirmi Kafasını kaldırıana kadar dakikalar geçti. "Ve bir ceset daha. Ama hiç metal yok."

Nick, "Dedektörle orada metal bulamadık," dedi.

Vito sahaya baktı. "Biliyorum. Bu daha da fazlası olabilir demek."

Jen ilk yeni mezarın etrafına plastik örtü seriyordu. "Bir kürek alın çocuklar."

Öyle yaptılar ve dördü bir süre sessizce çalıştılar; Johannsen ikinci arsayı işaretleyip sola doğru ilerleyerek yeniden başladı, Nick, Vito ve Jen kazmaya devam etti. Nick önce cesede ulaştı. Jen öne eğildi ve küçük fırçasıyla kurbanın yüzündeki gevşek kiri temizledi.

Genç ve sarışın bir adamdı. Çürüme henüz ilerlememişti. Yakışıklıydı. "Öleli çok olmamış," dedi Nick. "Belki bir hafta."

"Eğer öyleyse," dedi Vito. "Ellerini aç Jen." Jen ellerini açtı ve Vito anlamadığı şeyi daha iyi görebilmek için daha da yaklaştı. "Ne oluyor be?"

"Dua etmiyor." Nick kaşlarını çattı. "Ne yapıyor o?"

"Her ne yapıyorsa," dedi Jen, "elleri tıpkı Jane Doe'nunkiler gibi kablolu."

Kurbanın elleri yumruk şeklindeydi, ikisi de çıplak gövdesine dayanmıştı, sağ yumruk sol yumruğun üzerindeydi. Sağ yumruk kalple aynı hizadaydı ve dirsekleri aşağı bakıyordu. Her iki yumruk da O harfi şeklindeydi. "Bir şey tutuyordu," dedi Vito.

"Bir kılıç." Fısıltıyla söylenen sözler yukarıdan, Sophie Johannsen'in kırmızı bandanasının altında hayalet gibi solgun yüzüyle durduğu yerden geldi. Gözleri genişti, dehşete kapılmıştı ve kurbanı sabitlenmişti. Vito aniden Sophie'nin yüzünü göğsüne doğru çekip onu çürümekte olan cesetten korumak istedi.

Onun yerine ayağa kalktı ve ellerini kadının omuzlarına koydu. "Ne dedin sen?" Kadın hareket etmedi, gözleri hâlâ ölü adama sabitlenmişti.

Onu nazikçe salladı ve çenesini sıkarak yüzünü zorla kendisine çevirdi. "Dr. Johannsen, ne dediniz?"

Yutkundu, sonra artık parlak olmayan gözlerini kaldırdı. "Bir kuklaya benziyor."

"Bir ," diye tekrarladı Vito. "Yani 'kuklayla asılmış' gibi mi?"

Gözlerini kapadı, gözle görülür bir şekilde kendini toparlıyordu ve Vito bedenlerinin yüzlerce yıldır ölü olduğunu hatırladı. "Hayır," dedi sesi titreyerek. "Bir mezar ya da mahzende olduğu gibi. Çoğu zaman mezarlarda ölülerin taş ya da mermere oyulmuş resimleri olurdu. Bu heykeller mahzenin üstünde sırt üstü yatarlardı. Buna büst denir."

Kendini sakinleştirmişti, sesi şimdi ders veren bir öğretmen gibi çıkıyordu. Vito bunun onun başa çıkma yöntemi olduğunu düşündü. "Kadınlar genellikle ellerini kavuştururlardı." Ellerini çenesinin altında kavuşturmuştu, duruşu Jane Doe'nunkinin aynısıydı.

Vito sertçe Nick'e baktı, o da başını salladı.

Nick sessizce, "et Sophie," dedi. "İyi gidiyorsun."

"Ama... ama bazen kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturuyorlardı." Ellerini düz bir şekilde koyarak tekrar gösterdi. "Bazen adamın elleri dua ederken kavuşturuluyor, ama bazen de tam bir zırh içinde, elinde bir kılıç tutuyor. Genellikle kılıcı yanında tutar, ama bazen büst bu şekilde oyulmuştur." Titreyen ellerini yumruk yaptı ve tam da kurbanınki gibi göğsünün üzerine . "Kılıcın kabzasını elinde tutardı ve kılıç gövdesine doğru düz bir şekilde uzanırdı, tam ortasından aşağıya doğru. Bu o kadar yaygın bir poz değil. Savaşta öldüğü anlamına gelir. Kim olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Henüz değil."

"Birinin oğlu ya da kocası," diye mırıldandı.

"Neden gidip benim kamyonetime binmiyorsun? İşte anahtarlar."

Başını kaldırıp ona baktı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Hayır, ben . Sadece diğer arsanın solunda bir şey bulamadığımı söylemek için geldim. Ağaçlara doğru geri dönüyorum." Çok renkli eldivenli parmaklarıyla gözlerini sildi. "Ben iyi olacağım."

Nick ayağa kalktı. "Sophie, şimdi bize bunu anlattığına göre Eski bir tarih kitabındaki resimler. Bu bir ortaçağ geleneği, değil mi? Yerleştirme

"Mezarın üzerinde bir kukla mı?"

Başını salladı ama hâlâ çok solgundu. "Evet. Bilinen en eski oymalar 1100 yılına kadar uzanıyor ve Rönesans'a kadar yaygın olarak kullanılmış."

"Çocuklar." Jen mezarın kenarında diz çökmüştü. "Daha büyük Bu adamın kılıcından daha fazla sorun var." Tulumundaki toprağın tozunu alarak ayağa kalktı.

Vito ve Nick mezara baktılar ama Johannsen kaldı. Vito onu suçladığını söyleyemezdi. Gördükleri karşısında yüzünü çevirmek istedi ama yapmadı. Jen kurbanı kasıklarına kadar açmıştı ve Karnında kocaman bir delik vardı. "Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

"Ne?" Johannsen bir metre öteden sordu.

Jen iç çekti. "Bu adamın bağırsakları alınmış."

"Karnı deşilmiş," dedi Johannsen. "Tarih boyunca kullanılan bir işkence ama kesinlikle ortaçağda kullanılmış."

"İşkence," diye mırıldandı Nick. "Lanet olsun, Vito. Ne tür bir sapık bunu yapar?"

Vito'nun bakışları alanı taradı. "Peki buraya kaç tane daha koydu?"

New York City, 14 Ocak Pazar, :00

Bir şampanya mantarının patlamasıyla gürültü seviyesi düşük bir uğultuya dönüştü. Derek Harrington odanın arka tarafından, Jager Van Zandt'ın bir dizi genç ve hevesli yüzün alkışları arasında pahalı takım elbisesinden uzakta köpüren şişeyi izledi.

"Eskiden soğuk olduğu sürece altılı paketle mutlu olurduk."

Derek başını kaldırıp Tony England'a baktı, gülümsemesi hüznüydü. "Ah, eski güzel günler."

Ama Tony gülümsemedi. "O günleri özleyorum, Derek. Senin eski bodrumunu, bütün gece çalışmayı, tişörtleri ve kot pantolonları özleyorum. Sadece sen, ben ve Jager'ın olduğu zamanları."

"Biliyorum. Artık o kadar hızlı büyüyörüz ki... Bu çocukların yarısını tanımıyorum." Bundan da öte, arkadaşını özleyordu. Şöhret ve dolar peşinde koşmak Jager Van Zandt'ı Derek'in artık tanıdığından emin olmadığı bir adama dönüştürmüştü. "Sanırım başarının bir bedeli var."

Tony bir an sessiz kaldı. "Derek, IPO'ya gideceğimiz doğru mu?"

"Söylentileri duydum."

Tony kaşlarını çatı. "Söylentiler mi? Sen lanet olası başkan yardımcısısın, Derek. *Dedikodulardan* biraz daha iyi bilgiye sahip olman gerekmez *mi!*"

Derek yapmalıydı ama . Bir sandalyeye tırmanmış ve şampanya kadehini havaya kaldırmış olan Jager onu cevap vermekten kurtardı. "Beyler. Ve bayanlar.

Kutlamak için buradayız. Uzun bir kongrenin sonunda hepinizin yorgun olduğunu biliyorum ama bitti ve iyi iş çıkardık. *Behind Enemy Lines* üretimimizin her parçası taahhüt edildi. Kapıdan çıkarabileceğimiz her video oyunu için sipariş aldık. Yine tüm biletlerimiz tükendi!"

Gençler tezahürat yaptı ama Derek sessiz kaldı.

"Sattı gitti, mı?" diye mırıldandı Tony. Tony," diye mırıldandı Derek. "Burada olmaz. Ne yeri ne de zamanı."

"Yer ve zaman ne zaman olacak, Derek?" Tony talep etti. "İkimiz de Jager'ın evet-adamları olduğumuzda mı? Yoksa *olma* konusunda endişelenmesi gereken tek kişi ben miyim?" Tony başını sallayarak kalabalık odaya doğru ilerledi ve kapıdan çıktı.

Derek, Tony'nin her zaman dramatik olduğunu biliyordu. Tutku genellikle sanatsal dehayla el ele . Derek artık tutkusu olduğundan emin değildi. Ya da dehası. Ya da sanata.

Jager, "Elbette hepiniz tüm bu satışların karşılığını ikramiye çeklerinizde göreceksiniz," diyordu ve alkışlar artıyordu. "Ama şimdilik tatlı bir ödöl." İki garson uzun, dikdörtgen bir masa getirdi. Üzerinde bir
Bir metre genişliğinde ve bir metre uzunluğundaki pasta oRo logosuyla süslenmişti; göğsünde dev bir R harfi olan altın bir ejderha. Ejderha, her pençesinde birer tane olmak üzere iki O tutuyordu.

O ve Jager logoyu özenle seçmişlerdi. Derek altın ejderhayı yaratmış, Jager ise şirketin adını seçmişti. O-R-o harfleri sembolikti ve Jager'in anadili Hollandaca ile bağlantılıydı. Bu Derek'i hiç rahatsız etmemişti. O'lardan beş kat daha büyüktü. Ama şimdi bu onu rahatsız ediyordu. Artık pek çok şey Derek'i rahatsız ediyordu. Ama çalışanların iyiliği için yüzüne bir gülümseme yapıştirarak bir kadeh şampanyayı kabul etti.

"0R0'ın büyümesinde yeni bir aşamaya giriyoruz," diyen Jager sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu amaçla bazı değişiklikleri duyurmak istiyoruz. Derek Harrington terfi ediyor."

Derek sersemlemiş bir halde doğruldu ve gülümseyen Jager'a baktı. Döngünün dışında görünmek istemediği için gülümsemesini çabucak geçiştirdi.

"Derek artık genel sanat yönetmeni olacak." Daha fazla alkış koptu ve Derek gülümsemesi donmuş bir halde başını salladı. Jager'in ne yaptığını şimdi anlamıştı ve beklentisi Jager'in sonraki sözleriyle doğrulanmıştı. "Ve *Behind Enemy Lines*'a yaptığı inanılmaz katkının farkına varan Frasier Lewis sanat yönetmenliğine terfi etti."

Derek'in kalbi ayak parmaklarına kadar inerken çalışanlar alkışladı.

"Frasier bu gece burada olamadı, ancak bir sonraki girişim için kişisel saygılarını ve iyi dileklerini gönderdi. Onun için kadeh kaldırmamı istedi, aynen aktarıyorum: "*Düşman Hattı* bizi yörüngeye soktu. *Engizisyoncu* 0R0'ı aya fırlatsın! Jager kadehini kaldırdı. "0R0'a ve başarıya!"

Elleri titreyen Derek odadan çıktı. O kadar çok tezahürat vardı ki kimse onun gittiğini fark etmedi bile. Koridorda bir omzunu duvara yasladı, midesi çalkalanıyordu. Terfi bir yalandı. Derek terfi etmemişti. Kenara itilmişti. Frasier Lewis

OR0'a zenginlik ve başarı getirmişti ama karanlık yöntemleri Derek'i korkutuyordu. Jager'ı durdurmaya, OR0'ı doğru yolda tutmaya çalışmıştı.

Ama artık çok geçti. Yerine Jager'ın yalakası geçmişti.

Philadephia, 14 Ocak Pazar, :00

Hayal edebileceğinden çok daha kötüydü. İlk geldiğinde av için duyduğu heyecan, ölü adamın yüzüne baktığında aniden soğuk bir dehşete dönüşmüştü. Öğleden sonra ilerledikçe korkusu daha da arttı. Taramaya devam etti ve koyduğu işaretleri düşünmeyi bırakmaya çalıştı. Ya da buldukları adamı. Biri ona işkence etmiş ve öldürmüştü. Ve diğerlerini. Kaç kişi daha olabilirdi?

Katherine kurbanı incelemek için geri dönmüştü ve Sophie'yle başlarını salladılar ama tek kelime etmediler. Alanda doğal olmayan bir sessizlik vardı, küçük polis ordusu işlerini yaparken verimli ama sessiz bir şekilde hareket ediyordu.

Sophie toprağın altındaki nesneleri kaydetmeye odaklanmaya çalıştı. Ama onlar nesne değildi. Onlar insandı ve ölmüşlerdi. Bunu düşünmemeye çalıştı, taramanın rutinine, her bir kazığın hassas yerleşimine sığındı.

Ta ki elini cebine atıp boş olduğunu görene kadar. Vito'yla buluşmadan önce teçhizat odasından iki paket almıştı. *Bir pakette bir düzine.* Yirmi dört kazık. *Altı mezar.* Şimdiden altı mezar bulmuştu. O oraya varmadan önce polisin bulduğu mezarla birlikte yedi oldu. *Ve Vm henüz bitirmemişti. Aman Tanrım. Yedi kişi.*

Görüşü bulanıklaştı ve öfkeyle elinin tersiyle gözyaşlarını ovuşturdu. CSU'nun elinde daha fazla mezarı işaretlemek için kullanabileceği bir şey olmalıydı. Jen McFain'i aramak için gözlerini kaldırdı ama arkasından gelen bir ses vücudunun donmasına neden oldu. Gerçeküstü sessizlikte daha da güçlenen bir fermuardı bu. Az önce fermuarını çektiği ceset torbasının üzerinden yavaşça Katherine Bauer'in gözleriyle buluştu ve on altı yıl geriye gitti. Katherine'in saçları o zamanlar daha koyu, biraz daha uzundu.

Fermuarını çektiği ceset torbası çok daha küçüktü.

Sessizlik kayboldu. Sophie'nin tek duyabildiği, kendi nabzının davul sesiydi. Katherine'in gözleri dehşetle . O zamanlar da aynı böyle görünüyordu.

Sophie adını duymuştu ama tek görebildiği sedyedeki cesetti, tıpkı o gün olduğu gibi. *Çok küçüktü* O gün çok geç kalmıştı ve onu götürdüklerinde sadece şok içinde durabilmişti. Güçlü ve ani bir keder dalgası yükseldi. Ardından acı ve soğuk bir öfke geldi. Elle gitmişti ve hiçbir şey onu geri getiremezdi.

"Sophie."

Sophie çenesindeki ani sıkışma karşısında gözlerini kırıştırdı. Katherine'in yüzüne, on altı yılın oluşturduğu çizgilere odaklandı ve ürpertici bir nefes verdi. Nerede olduğunu hatırlayınca utanarak gözlerini kapattı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Çenesindeki baskı gözlerini açana kadar daha da arttı. Katherine kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Arabama git Sophie. Bir çarşaf kadar beyazsın."

Sophie geri çekildi. "Ben iyiyim." Başını kaldırdığında, Vito Ciccotelli'nin büyük ceset torbasının yanında durduğunu ve onu izlerken kara gözlerini kısmış olduğunu gördü. Daha önce onun kaba ve duyarsız olduğunu düşünmüştü. Şimdi muhtemelen onun dengesiz ya da daha da kötüsü zayıf olduğunu düşünüyordu. Çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirerek adamın dikkatli bakışlarını bir meydan okuma parıltısıyla karşıladı. Kaba olarak görülmeyi tercih ederdi.

Ama gözlerini kaçırmadı, karanlık gözlerini onunkilere dikti. Tedirgin olan Sophie bakışlarını Vito'dan kaçırdı ve bir adım geri çekildi. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Hayır," diye mırıldandı Katherine. "değilsin. Bugün için yeterince şey yaptın. Memurlardan biri seni eve bıraksın."

Sophie'nin çenesi gerildi. "Başladığım işi bitiririm." Küçük atlayışını yaparken elinden düşen GPR'nin sapını almak için eğildi.

hafıza şeridi. "Bazı insanların aksine." Dönmeye bağıladı ama Katherine kolundan tuttu.

Katherine, "Bu bir kazaydı," diye fısıldadı ve Sophie, kadının bunun doğru olduğuna gerçekten inandığını biliyordu. "Bunca zaman sonra bunu kabul edeceğini düşünmüştüm."

Sophie başını salladı. Öfkesi içinde fokurdayıp duruyordu ve konuştuğunda sesi soğuktu. "Ona karşı hep çok yumuşak davrandın. Korkarım ben o kadar-"

"Bağışlamak mı?" Katherine sertçe araya girdi.

Sophie hiç neşesi olmayan bir kahkaha attı. "Kör. Benden yapmamı istediğin işi bitireceğim." Kath-erine'in elinden kurtuldu ve elini boş cebine soktu, sonra hatırladı. Bahisler. Jen'i aradı ama küçük ordunun büyük ölçüde hareketsiz kaldığını ve Katherine ile arasındaki sahneyi bariz bir merakla gördü.

Onlara kendi işlerine bakmaları için bağırarak istedi ama bu dürtüsünü kontrol etti. Jen'i aradı ama Vito Ciccotelli'nin karanlık gözleriyle bir kez daha karşılaştı. Gözlerini hiç kaçırmamıştı. "Kazıklarım bitti. Hiç işaretleyiciniz var mı?"

"Bir şeyler bulacağım." CSU minibüsüne doğru dönmeden önce ona bir kez daha uzun uzun baktı. Artık onu izlemediğinde, havanın uzun bir iç çekişle ciğerlerini terk ettiğini hissetti ve uzun süredir nefesini tuttuğunu fark etti. İç çekiş vücudunu terk ederken, öfkesi de kayboldu. Şimdi tek hissettiği yorgun bir pişmanlık ve utançtı.

"Özür dilerim, Katherine. Kendimi kaybetmemeliydim." Hatalı olduğunu söylemekten hemen vazgeçti. Katherine'e hiç yalan söylememişti ve şimdi de söylemeye başlamayacaktı.

Katherine'in ağzının kenarları, Sophie'nin söylemeden bıraktığı şeyi alaycı bir kabullenişle kalktı. "Biliyorum. Kurbanı görmek zaten yeterince kötüydü ama bir de üstüne şok geçirdin. Ceset görmeni hiç istememiştim.

Taramayı yapıp eve gideceğini düşünmüştüm. Sanırım bunu çok iyi düşünemedim."

" değil. Benden yardım istemene sevindim." Sophie, Katherine'in kolunu sıktı ve aralarındaki havanın yeniden temizlendiğini anladı. *Bu iyi bir şeydi. Katherine benden daha bağışlayıcı,* diye düşündü hayıflanarak. Yine de insan kaybını daha az hissettiğinde affetmek daha kolay oluyordu. Elle daha önce Katherine'in çocuğu. *O benim çocuğumdu.* Sophie boğazını temizledi ve konuştuğunda sesi sertti. "Şimdi işe koyulayım da bütün polisler bize bakmaktan vazgeçsin."

Katherine sanki ilk kez bir dinleyicileri olduğunu fark etmiş gibi omzunun üzerinden baktı. Küçük kadın tek bir kaşını kaldırarak herkesi işlerine geri gönderdi. "Polisler en meraklılarıdır," diye fısıldadı. "Kızlardan daha kötü dedikoducular."

"İşte bu çok adice."

Sophie'nin gözleri Vito'nun durduğunu ve bir avuç dolusu renkli bayrağı sanki çiçekmiş gibi tuttuğunu gördü.

Katherine ona gülümsedi. "Hayır, bu doğru ve sen de bunu biliyorsun."

Ağzının bir kenarı kalktı. "'Meraklı' kelimesini 'gözlemci' ile değiştirirsek kare." Sözleri Katherine'e yönelikti ama Sophie'ye baktı, gözleri eskisi gibi niyetliydi. Bayrakları uzattı. "İşaretleriniz," dedi. Sophie işaretleri adamın elinden almadan önce tereddüt etti, adama dokunma düşüncesi onu tedirgin ediyordu. Çok saçmaydı. O bir profesyoneldi ve buraya yapmak için getirildiği işi yapacaktı.

Bayrakları aldı ve cebine soktu. "Umarım bu kadarına ihtiyacım yoktur."

Bakışları sahayı tararken Vito'nun hafif gülümsemesi kayboldu. "Bu ikimiz için de geçerli."

Katherine iç çekti. "Amin."

Dutton, Georgia, 14 Ocak Pazar, :40

Daniel Vartanian oteldeki yatağında oturmuş, migren başlangıcının gizlendiği ovuşturuyordu. "Durum bu," diye sözlerini tamamladı ve patronunun konuşmasını bekledi.

Chase Wharton içini çekti. "Berbat bir ailen var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"İnanın bana, biliyorum. Peki, izin alabilir miyim?" "Gerçekten seyahat ettiklerinden emin misin? Bu yalanlar niye?" "Ailem ne olursa olsun görünüşe önem verir." Ailesi, ailenin "iyi adını" korumak için birçok aile sırrını örtbas etmişti. *Keşke insanlar bilseydi.* "Onlar istemediler Annemin hastalığını herkesin bilmesi normaldir."

"Ama bu kanser Daniel, pedofili gibi korkunç bir sır değil."

Ya da başka bir şey, diye düşündü Daniel. "Kanser, dillerin dolaşmaya başlaması için yeterli olurdu. Babam buna tahammül edemezdi, özellikle de Kongre'ye adaylığını koymayı daha yeni kabul etmişken." "Babanın bir politikacı olduğunu hiç söylemedin." "Babam doğduğu günden beri bir politikacıydı," dedi Daniel acı bir şekilde. "Sadece bunu kürsüden yaptı. Ama aday olduğunu bilmiyordum. Görünüşe göre gitmeden önce aday olmayı kabul etmiş." Bunu kendisinin ve Frank'in yemek siparişini alan Tawny Howard'dan duymuştu. Tawny bunu, babasının şehre son gelişinde ziyaret ettiği Carl Sargent'ın sekreterinden duymuştu. "Eminim annemin kanserini muhalefet için bir yem olarak görüyordur. Annem o ne derse kabul edecektir."

Chase sessizdi ve Daniel onun endişeli ifadesini hayal edebiliyordu.

"Chase, sadece ailemi bulmak istiyorum. Annem hasta. I..." Daniel bir nefes verdi. "Onu görmem gerek. Ona söylemem gereken bir şey var ve ben ölmesini istemiyorum. Bir tartışma yaşadık ve ben bazı ağır şeyler söyledim." Aslında bunları babasına söylemişti ama öfke ve tiksinti duyguları... ve utanç... annesini de içine alacak şekilde genişlemişti.

"Yanılıyor muydun?" Chase sessizce sordu.

"Hayır. Ama... Aramızda bunca yıl geçmesine izin vermemeliydim."

İzninizi alın o zaman. Ama sıradan bir tatilden başka bir şeyden şüphelendiğiniz anda geri çekilin, biz de uygun bir soruşturma başlatalım. Emekli bir yargıç kayıp diye kışımın kızarmasını istemiyorum. prosedürü takip et." Chase tereddüt etti. "Dikkatli ol, Daniel. Annen için de üzgünüm."

Teşekkürler." Daniel nereden başlayacağından emin değildi ama ipuçlarının babasının bilgisayarında bulunduğundan emindi. Yarın GBI'dan bir arkadaşı babasının bilgisayar kayıtlarını incelemesine yardım etmek için gelecekti. Daniel sadece bulduğu şeyle başa çıkabileceğini umuyordu.

New York City, 14 Ocak Pazar, :00

Derek, otel süitlerinin oturma odasının karanlığındaki sandalyesinden Jager'ın kapıdan sendeleyerek girişini izledi. "Sarhoşsun," dedi Derek tiksintiyle.

Jager sarsılarak . "Lanet , Derek. Ödümü ."

O zaman ödeştik," dedi Derek acı acı. "Tüm bunlar da neyin nesiydi?"

"Ne?" Bu kelime küçümseyerek söylenmişti ve Derek öfkesinin daha da arttığını hissetti.

"Biliyor musun? Lewis'i sanat yönetmeni yapma hakkını sana kim verdi?"

"Bu sadece bir unvan, Derek." Jager kravatını yakasından çekerken ona sert bir bakış fırlattı. "Burada karanlıkta küçük bir çocuk gibi somurtmak yerine barda bizimle kutlama yapıyor olsaydın, haberi ilk elden duymuş olurdun. Pinnacle'da bir standımız var."

"Pinnacle?" Pinnacle, yılın oyun kongresi. *Gezegende*. Bu çok büyük bir olaydı. Cannes film yapımcıları için neyse Pinnacle da oyun tasarımcıları için oydu. Görmek ve görülmek için önde gelen etkinlik. Sanatınıza hayranlık duyulması için

tüm endüstri. Oyuncular bir bilet için günlerce kuyrukta beklerdi. Standlar *sadece davetiye* ile verilirdi. Pinnacle... zirveydi. Yavaş bir nefes aldı, bunun gerçek olduğuna inanmaya cesaret edemiyordu. Sadece en çılgın rüyalarında...
"Şaka yapıyorsun."

Jager güldü ama bu çirkin bir sestti. " bir şey hakkında asla şaka yapmam."
Büfeye doğru yürüdü ve kendine bir içki daha doldurdu.

Derek, "Jager, yeter artık," diye söze başladı ama Jager ona öfkeli bir bakış fırlattı.

"Kapa çeneni. Kapa . Senden ve 'şunu yapma', 'bunu yapma' demenden bıktım. Bir yudum geri attı. "Pinnacle'a gidiyoruz çünkü / risk aldı. Çünkü sınırları zorlayacak cesareti vardı. Çünkü /Başarılı olmak için gereken her şeye sahibim."

Derek çenesini eğdi, söylenmeden bırakılan şeye soğuk bir şekilde öfkeleni.
"Ve istemiyorum."

Jager kollarını yana açtı. "Sen söyledin" Gözlerini başka tarafa çevirdi.
"Ortak," diye mırıldandı.

"Öyleyim, biliyorsun," dedi Derek sessizce.

"Ne?"

"Ortağın."

O zaman öyle davranmaya başla," dedi Jager kesin bir ifadeyle. "Ve dini bir fanatik gibi davranmayı bırak. Frasier Lewis'in sanatı eğlencedir, Derek.
Nokta."

Jager odasına doğru yönelirken Derek başını salladı. "Bu uygunsuz. Nokta"

Jager durdu, eli kapı kolundaydı. "Satılan şey bu." "Bu

doğru değil, Jager."

"Maaş çeklerini reddettiğini görmüyorum. Şiddetten ahlaki olarak tiksiniş gibi davranıyorsun ama sen de benim kadar para için bu işin . Ve eğer değilsen, çıkmalısın."

"Bu bir tehdit mi?" Derek sessizce sordu.

"Hayır. Gerçek bu. Frasier'la temasa geç ve ona savaşı hızlandırmasını söyle. Bana bir aydır söz verdiği sahneler. Salı sabahı dokuza kadar istiyorum. *Inquisitor*'daki dövüş sahnelerinin Pinnacleda gösterilmesine ihtiyacım var, bu yüzden kışının altında bir ateş yakması gerekiyor."

Şaşkına dönen Derek sadece bakabildi. "Ona yeni oyunu çoktan verdin."

Jager döndü, gözleri soğuktu. "Bu bir *eğlence girişimi*" dedi dişlerinin arasından, "ve evet, Frasier'a *Inquisitor*'ın tasarımını aylar önce verdim. Eğer bu işi size bıraksaydım, yıllardır sahip olduğumuz aynı üzücü soluk grafiklere sahip olurduk. Aylardır tasarımı araştırıyor ve üzerinde çalışıyor. Sen kışının üstüne oturmuş *karikatür çizerken*." Sonuncusu küçümseyerek söylenmişti. "Kabul et Derek, 0R0'ı bir üst seviyeye taşıdım. Ya ayak uydurursun ya da defolup gidersin." Kapıyı bir çırpıda kapattı.

Derek uzun süre hareketsiz durup kapıya baktı. *Devam et ya da çık. Çıkmak.* Öylece çıkamazdı. Nereye gidebilirdi ki? Tüm yeteneğini, tüm kalbini oRo'ya vermişti. Öylece çekip gidemezdi. Maaşına ihtiyacı vardı. Kızının üniversite harcı ucuz değildi. / *Ben ikiyüzlüyüm.* Frasier Lewis'in sahnelerinin kullanılmasına şiddetle karşı çıkmıştı çünkü cinayetler tüyler ürpertici derecede gerçektir. Ama Jager haklıydı. *Parayı alıyorum.* Sevdim *Para.*

Bir seçim yapması gerekiyordu. Eğer oRo'da devam etmeyi planlıyorsa, Frasier Lewis'in "sanatına" karşı duyduğu hoşnutsuzlukla yüzleşmesi gerekiyordu. *Ahlaki olarak ya karşıyımdır ya da değilimdir.*

İç çekti. Ya da Jager'ın ona doğruyu söyleyip söylemediğine karar vermesi gerekiyordu, her ne kadar kabul etmesi zor olsa da. *Aynı üzgün, solgun bakış.* Bu acıtmıştı. *Kıskanıyor muyum? Lewis daha iyi bir sanatçı mı? Eğer öyleyse, bunu kabul edebilir miydi ve daha da önemlisi, onunla çalışabilir miydi?*

Derek ayağa kalktı ve odanın içinde volta atarak barın önünde durdu. Kendine bir içki doldurdu, sonra da seçeneklerini değerlendirmek üzere karanlıkta tekrar oturdu.

Dördüncü Bölüm

Philadelphia, 14 Ocak Pazar, 10:30

Vito, Katherine'in bir torba içinde başka bir cesedi götürüşünü izledi, bu şimdiye buldukları üçüncü cesetti. Erkekti, ilk adama verilen "Şövalye" ile yaklaşık aynı yaştaydı. Arkeologun, kurbanın ellerinin kılıç tutmak için yapılmış olduğunu söylediği haberi ekip arasında yayılınca bu isim kaçınılmaz olmuştu. O sabah ortaya çıkardıkları kadın "Leydi" olmuştu.

Bu son kurbanı ne isim vereceklerini merak ediyordu. Üçüncü kurban kollarını iki yana açmış yatıyordu. Yani, öyle sayılır. Kollardan biri düz duruyordu ama diğeri omzundan parçalanmış, eklem yerinden zorlukla tutturulmuş ve avuç içi dışa bakacak şekilde döndürülmüştü. Adamın kafası daha kötü durumdaydı. Geriye kalan çok az şey de tanınmaz haldeydi.

"Geç oldu," dedi Vito. "tutan üniformalılarımız var. Bence bu gecelik bu kadar yeter."

"Yarın sabahın ilk ışıklarında burada buluşalım mı?" Nick sordu.

Vito başını salladı. "Sonra kurbanların kimliklerini belirlemeye başlarız. Katherine sabaha kadar ilk muayeneleri tamamlamış olur. Otopsiler günler sürebilir."

Jen etrafına bakındı. "Sophie nerede?"

Vito, Johannsen'in kapısı ardına kadar açık, yolcu tarafında yanlamasına oturduğu kamyonetini işaret etti. Yaklaşık yarım saattir oradaydı. Donacağından endişelenmiş, sonra da çok üşürse kapıyı kapatacağını düşünerek onu aklından çıkarmaya çalışmıştı. Ama onu düşüncelerinden ya da görüş alanından çıkarmayı başaramamıştı. Onlar çalışırken onu izlemişti. Şövalyeyi görmek onu sarsmıştı. Yine de istikrarlı bir şekilde çalışmıştı.

Ama başka bir şey daha olmuştu. Katherine ceset torbasının kapattığında Sophie hayalet görmüş gibiydi. Cesedin anısı her neyse

tetiklemişti ama Katherine'i onun yanına gönderecek kadar önemliydi. Ve ikisi karşılıklı öfkeli sözler sarf etmişlerdi, bu çok açıktı.

O andan itibaren onu daha da yakından izledi. Kendi kendine, bunun basit bir merak olduğunu söyledi. Ya da belki de Katherine'in iddia ettiği gibi burnunu sokmak daha doğrudu. Hem bugün hem de Katherine'in hatırladığı o gün neler olduğunu bilmek istiyordu.

Ama muhtemelen asla . Onu geri alacaktı ve hepsi bu kadar . Yine de onu kamyonetinde otururken görmek içini burktu. Günün erken saatlerinde olduğu gibi dizlerini ceketinin altına çekmiş oturuyordu. Genç ve çok yalnız görünüyordu.

"Onunla işimiz bitti mi?" Vito sordu.

Jen, Sophie'nin taramasının çıktısına bakarak başını salladı. "İnanılmaz bir iş çıkardı." Kazıklar ve bayraklar dörder parselden oluşan dört sıra halinde dizilmişti, her parsel aynı boyutta, askeri hassasiyetle yerleştirilmiş satır ve sütunlar. "Sadece kazmaya başlamalıyız."

Vito kamyona yaklaştığında kadının iki büyük kasayı kamyonun kasasına tek başına yükleyip sabitlediğini fark etti. Bunu daha önce yaptığında çok ağırdılar. *Sahra ceketinin altında biraz kas yapmış olmalıydı.* Ona yaslandığı o birkaç saniyede neler hissettiğini düşündü ve ceketinin altında başka neler bulabileceğini merak etti, ama yine de muhtemelen bunu asla öğrenemeyecekti.

Vito Sophie'ye yaklaştığında kalbi sıkışmaya başladı. Gözyaşları Sophie'den aşağı kaydı. Kazıkları ve bayraklarıyla tarlaya bakarken yanakları düzenli bir akış içindeydi. En deneyimli polisleri bile sarsacak şeyler görmüştü. Ama o yoluna devam etmişti. Buna saygı duyuyordu.

Adam boğazını temizledi ve kadın ona bakmak için başını çevirdi. Koluyla yanaklarını sildi ama gözyaşlarını saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı ya da onlar için özür dilemek. Vito da buna saygı duyuyordu. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

Başını salladı ve titreyen bir nefes aldı. "Evet."

"Bugün iyi iş çıkardın."

Burnunu çekti. "Jen sana taramayı gösterdi mi?"

Evet. Teşekkür ederim. Çok kapsamlı ve çok iyi yapılmış. Ama kastettiğim bu değildi. Son derece stresli koşullar altında dayandınız. Çoğu insan dayanamazdı."

Dudakları titredi ve gözleri yeniden doldu. Sırtını dönüp tarlaya bakarken sertçe yutkundu, gözle görülür bir şekilde soğukkanlılık mücadelesi veriyordu.

Sabırla bekledi ve kadın konuştuğunda boğuk bir fısıltıyla konuştu. "Katherine bugün beni aradığında olacağını hiç düşünmemiştim. Dokuz kişi. Aman Tanrım. Bu gerçek dışı."

"Parsellerden yedisini boş olarak işaretlemişsiniz. Emin misiniz?"

Başını salladı, gözyaşları yavaşlıyordu. "Yedi boş olan hava cepleri. Ama her biri kalın ve katı bir şeyle kaplı. Muhtemelen odun." Kadın ona baktı, gözleri korku ve acıyla doluydu. "Tanrım, Vito. Yedi kişiyi daha öldürmeyi planlamış."

"Biliyorum." Tarama onlara sadece arazinin yapısını değil, bir katilin zihnini de anlamalarını sağlamıştı. Vito, düşünecek kadar uyuduğunda içgörünün değerli olacağını biliyordu. "Yorgunum," dedi. "Sen de öyle olmalısın. Seni eve bırakayım."

Başını iki yana salladı. "Ekipmanı üniversiteye geri götürmem ve bisikletimi almam gerekiyor. Ayrıca, bu gece için kendi planların olmalı. Eve dönmen gereken bir ailen."

Artık solmuş olan gülleri düşündü. Bir buket daha alacak ve gelecek hafta mezarlığa . Andrea'nın öyle ya da böyle umurunda olmayacaktı. Çiçeklerin ve ziyaretin aslında kendisi için olduğunu biliyordu. "Benim planlar." Tereddüt etti, sonra kelimelerin gelmesine izin verdi. "Ya da beni bekleyen herhangi biri."

Gözleri birbirine kenetlenmişti ve onun, sözlerini kastettiği şekilde anladığını görebiliyordu. Yutkunmaya çalışırken boğazının çalışmasını izledi. "O zaman sen hazır olduğunda ben de hazırım." Adam arkasına geçtiğinde kadın kemerini bağlıyordu.

direksiyonu , sonra cebini karıştırdı ve taksinin gölgesinde puroya benzeyen bir şey çıkardı. "Bir tane ister misin?"

Kaşlarını çatarak motoru çalıştırdı. "Ben sigara içmem."

"Ben de bilmiyorum," dedi asık suratla. " azından artık. Ama bunu yakmakta zorlanırsın. Bu kurutulmuş sığır eti. İyi bir tarla yiyeceği. Bozulmaz. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bütün gün ağızında olan tadı bastırıyor." Omuz silkti. "En azından geçici olarak."

ubuklardan birini aldı. "Teşekkürler."

O bir şeyler atıştırırken, kadın tekrar cebini karıştırdı ve bu sefer yeğenlerinin beslenme çantalarında olduğu gibi bir içecek kutusu çıkardı. şöyle bir baktı ve etiketin üzerindeki harfleri fark edince yüzünü buruşturdu. "ikolatalı süt mü? Kuru etli mi?"

Kutuya küçük bir pipet sapladı. "Kalsiyum kemikler için iyidir. Bir tane ister misin?"

"Hayır," dedi sertçe. "Bu iğrenç, Dr. Johannsen."

"Deneyene kadar eleştirme." Kasten durakladı. "Vito." Yudumlarken gözlerini pencereden dışarı dikti. İşi bittiğinde kutuyu bir poşete koydu, ağızını kapattı ve cebine geri koydu.

"Yani ceketiniz aynı zamanda çöp kutusu olarak da mı kullanılıyor?"

Kadın utanarak ona baktı. "Alışkanlık. Kazının etrafında çöp bırakamam."

"Peki ceplerinizde başka hangi gıda maddelerini bulunduruyorsunuz?"

"Birkaç Ho Hos, ama biraz ezilmişler. Yine de tadı hala güzel."

"ikolatayı seviyorsun sanırım."

"Duh." Temkinli görünüyordu. "Sakın bana sevmediğini söyleme. Tam da senden hoşlanmaya başlamıştım."

Güldü ve sesi onu şaşırttı. Gülmek için yeterli enerjisi kaldığını düşünmemişti. "İster kabul ederim ister etmem. Ama kardeşim Tino, o bir bağımlı. Sütü, bitter, beyaz, çikolata parçalarından Paskalya tavşanlarına kadar Tino o."

Kız ona gülümsüyordu ve adam bir kez daha kendini büyülenmiş buldu. Ağlamaktan kızarmış gözleriyle bile onu kendine çekiyordu. "Tino adında bir kardeşin mi var? Gerçekten mi?"

Kendini araba sürmeye odaklanmaya zorladı. "Benim üç kardeşim var ama gülmeyeceğine söz vermelisin."

Ağzını sertçe sıkarken bile gözleri gülüyordu. "Söz veriyorum."

"Ağabeyimin adı Dino ve iki küçük erkek kardeşimin adları da Tino ve Gino. Kız kardeşimizin adı Contessa Maria Teresa, ama biz ona sadece Tess diyoruz. Burada yaşıyor Chicago."

Dudakları kıpırdadı. "Gülmüyorum. Mafya şakası bile yapmayacağım."

Teşekkür , dedi kuru bir sesle. "Peki ya siz? aileniz var mı?"

Kız kıpırdamadı ve Harry bir sinire dokunduğunu anladı. "**Sadece** büyükannem ve Harry amcam. Ve tabii ki Freya halam." Teyzesini neredeyse sonradan düşünerek eklemişti. "Ve birkaç kuzenim, ama hiçbir zaman yakın olmadık." Yine gülümsedi ama bu kez hüzünlüydü. "Görünüşe göre senin ailen öyle.

Yakın, yani. Bu çok güzel."

Sesi kaybolmuş gibiydi ve adamın kalbi bir kez daha sıkıştı. "Zaman zaman çok gürültülü olsa da güzel. Ailem Grand Central Station gibi evime girip çıkıyor. Tino aslında bodrum katımdaki daireyi kiraladı, bu yüzden kalıcı bir demirbaş. Bazı zamanlar sessizlik için dua ettiğim oluyor."

"Sanırım gerçekten sessizliğe sahip olsaydın, gürültü isterdin," diye mırıldandı.

Ona bir kez daha baktı. Taksinin karanlığında bile yüzündeki yorgun yalnızlığı görebiliyordu, ama o bir şey söyleyemeden omurgasını dikleştirdi ve daha fazla kurutulmuş et almak için ceplerini karıştırdı.

"Artık o tadı almamam ne kadar sürer?" diye sordu. "Umarım birkaç saat içinde. Belki yarına kadar."

"Bir tane daha ister misin?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler. O ceplerden birinde ya da patates kızartması yoktur, değil mi?" diye hafifçe ekledi ve kız ona gülümseyince rahatladı.

"Hayır, yok. Ama bir cep telefonum, bir fotoğraf makinem, bir pusulam, bir kutu boya fırçam, bir cetvelim, iki acil durum , bir el fenerim ve... bir kutu kibritim var. 1 her yerde hayatta kalabilir."

Kendini kıkırdarken buldu. "Yürüyebilmen bir mucize. Paltonun ağırlığı elli kilo olmalı."

"Yakın. Bu palto uzun yıllardır bende. Umarım temizleyebilirim." Gülümsemesi soldu ve perili bakışları geri döndü. "*L'odeur de la mort*" dedi sessizce. Onu rahatlatmak için bir şeyler söylemek istedi ama hiçbir kelime gelmedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

14 Ocak Pazar, 1115

Vito kamyonetini korkak maymun heykelinin önünde durdurdu. "Dr. Johannsen." Nazikçe omzunu sıktı. "Sophie."

Bir sarsıntıyla uyandı ve nerede olduğunu anlamadan önce gözlerinde bir anlık şaşkın bir korku gördü. "Uyuyakalmışım. Özür dilerim."

"Yapma. Keşke yapabilseydim."

Titreyerek kendine geldi ve adam ona yardım etmek için yanına gelemeden kamyonetten indi. Ama omuzları çökmüştü. Adam iki küçük

koltuğunun arkasından. "Sen yukarı çık ve kapıyı aç. Bunları ben taşıyım."

"Normalde eşyalarımı kendim taşıyım ama gece teşekkür edeceğim." Onu kapıya kadar takip etti, öğleden önce paylaştıkları o uzun bakışı hatırladı. Ön kapının kilidini açarken elleri titriyordu ve onun da bunu hatırladığını umuyordu. Ama bu kez bir aksilik olmadan kapıyı açtı ve bir ışık düğmesini çevirdi. "Çantaları oraya bırakabilirsin. Onları aşağıya kendim indirebilirim."

"Bana onları nereye koyacağımı göster Sophie," dedi. "Ben de gidip diğer ikisini getireyim."

Bağımsızlık ve inatçılık arasında ince bir çizgi vardır, diye düşündü Vito iki büyük çanta için kamyonetine dönerken. Görünüşe göre Sophie Johannsen mantıklı olan taraftaydı ama bunun sadece yorgunluktan kaynaklandığından şüpheleniyordu. Küçük çantaları bodrumdaki depoya götürmesine izin vermişti ama *bu gece* ekipmanı temizlemesi gerektiği konusunda kararlıydı.

Kamyonun arkasındaki iki büyük kasayı aldı ve kaldırımın üzerine koydu. Ekipmanların temizlenmesinin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama kampüs ıssızdı ve onu burada yalnız bırakmayacağından emindi. Ayrıca, Sophie Johannsen'ı izlemekten çok daha kötü kaderler de vardı, bu yüzden ne kadar beklemesi gerekiyorsa o kadar bekleyecekti.

Çamurlu botlarına baktı. Beklemesi gerekiyorsa, en azından rahat edebilirdi. Koltuğunun arkasına uzanarak ayakkabılarını aradı ve bir kez daha güllerle karşılaştı. Güller onu duraksattı. En azından bu sefer iğneleri batmamıştı.

Onları bir zamanlar sonsuza dek sevebileceğini düşündüğü ve iki yıl önce ölen kadın için almıştı. Bugün. *İki yıl* beklemişti. Elbette bu yeterince uzun bir süreydi. Ama...

Vito iç çekti. Sophie Johannsen'dan etkilenmişti. Nabızı atan hiçbir erkek . Ama onu rahatsız eden şey bu çekim değildi. Bütün gün tarlada, kamyonunda hissettiği ihtiyaç buydu. Onun çalışmasını izlemişti ve

ağladı ve onu arzulattı. Belki de bütün bu ani özlem bugün *olduğu içindi*. Böyle düşünmek istemiyordu ama Vito dikkatli bir adamdı. Daha önce bir ilişkiyi zorlamış ve sonuçları felaket olmuştu. Aynı hatayı ikinci kez yapmazdı.

Vito gülleri yolcu koltuğunun arkasına attı ve ayakkabılarını giydi. Sophie'yi eve götürecekti, birkaç hafta sonra geri gelecek ve Sophie'nin onu hâlâ arzulayıp görecekti. Eğer Sophie hâlâ onu arzuluyorsa ve o da aynı şeyi hissediyorsa, hiçbir şey ona engel olamayacaktı.

"Kaybolduğunu sanmıştım," dedi adam iki büyük çantayı depoya indirdiğinde. Bir çalışma masasının üzerine eğilmiş, parçalardan birini diş fırçasıyla ovuyordu. "Bu biraz zaman alabilir. Evine git, Vito. Ben burada iyiyim."

Vito başını salladı. Onu en başta üniversiteden almasının nedeni arabasının olmamasıydı. Katherine bisiklete bindiğini söylemişti. Bütün gün çalıştıktan sonra gecenin bu saatinde eve bisikletle dönmesine izin verecek değildi. "Hayır, seni eve sağ salım götüreceğim. En azından bunu yapabilirim," diye ekledi Katherine'in ağzı inatla kapanınca. Farklı bir yol denedi. "Bak, Bir kız kardeşim var ve birinin onu eve bırakmasını istiyorum." Yeşil gözleri kızgın bir sitem ifadesiyle kısıldı, o da iç çekerek denenmiş ve doğru olana geri döndü. "Yorgunum. Benimle tartışma. Lütfen."

Kaşları gevşedi ve kıkırdadı. "Şimdi Katherine gibi konuştun."

İkisinin o öğleden sonra paylaştıkları öfkeli sözleri düşündü, sonra Katherine'in Sophie'yi taramasını bitirmesi için geri göndermeden önce yüzündeki saçları düzeltme şekli. Aralarındaki ilişki çok derindi. "Onu çocukluğundan beri tanıyorsun."

"O benim hiç sahip olmadığım annemdi. Öyle," diye düzeltti kendini küçük bir gülümsemeyle. "O benim hiç sahip olmadığım annem."

Yüzü kirliydi ve döktüğü gözyaşları yüzünden çizgiliydi. Saçları darmadağınktı, ensesindeki sıkı örgü yumağından birkaç tutam çözülmüştü. Kendini, tıpkı Katherine'in yaptığı gibi, kadının yüzündeki saçları düzeltmek isterken buldu.

Ama aynı sebepten değil. Ellerini ceplerine soktu.

Uzun boylu ve güçlü, yeşil gözleri ve altın sarısı saçlarıyla Sophie Johannsen, parlak bir zekâya ve çabuk öfkelenen güzel bir kadındı. Ve yumuşak bir kalbi. Bir süredir hiçbir kadının olmadığı kadar ilgisini çekmişti. *İki hafta*, diye kendini uyardı. *İki hafta bekle, Ciccotelli*.

Ama zihni o iki haftayı çoktan bir haftaya indirdiği için, kendini zihinsel izlerini değiştirmeye zorladı. Ceset torbasının görüntüsü onun aşırı tepkisini tetiklemişti. Daha önce bir tane gördüğünü tahmin etmek için dedektif olmaya gerek yoktu.

"Annen ne zaman öldü?" diye sordu ve elleri durdu ve çenesi gerildi.

"O lmedi," dedi sonunda, işine devam ederek. şaşıran

Vito kaşlarını çattı. "Ama... Anlamıyorum."

Gülümseme hızlı ve düzdü. " değil. Ben de yle."

Bu ona kendi işine bakmasını söylemenin güzel bir yoluydu. Kadın çalışmayı bırakıp ceketinin düğmelerini açmaya başladığında nasıl daha derine inebileceğini düşünüyordu. Beyninin çalkalanması durdu ve nefesini tuttuğunu fark etti, hantal ceketinin neyi gizlediğini görmeyi bekliyordu. Hayal kırıklığına uğramadı. Paltosundan sıyrıldı ve her kıvrımına yapışan yumuşak bir örgü kazak ortaya ıktı. Nefesini olabildiğince sessiz bir şekilde dışarı verdi.

Sophie Johannsen'ın çok fazla kıvrımı vardı.

Paltosunu kapının arkasındaki kancaya astı, sonra çalışma masasına döndü, omuzlarını yuvarladı ve adam ona dokunmamak için ellerini ceplerinin derinliklerine soktu. İşine devam etmeden önce ona baktı. "Gerçekten gidebileceğini biliyorsun. Burada tek başıma iyiyim."

Kızgınlık onu tırmaladı ve bulabileceği her türlü yumuşak geçişi yok etti. "Peki annen nerede, eğer lmediyse?"

Elleri yine durdu ve sadece başını çevirerek soğuk bir eğlence ve karışımı bir ifadeyle ona baktı. "Katherine haklıydı. Siz polisler çok meraklısınız." Başka bir şey söylemedi, sanki beyin ameliyatı yapıyormuş gibi parçayı temizlemeye odaklandı.

Kadının reddetmesi onu sinirlendirdi. "Eee? Nerede o?"

Ona uyarıcı bir bakış attı ve sabırsız bir nefes verdi. "Bana çikolata teneffüs eden kardeşten biraz daha bahset. *Ondan* hoşlanabilirim."

Çok ileri gitmişti ve bunu neden yaptığını kendisi de bilmiyordu. Normalde bu kadar kaba değildi. "Bu da kendi işine bak anlamına geliyor," dedi hayıflanarak.

Hızlıca sıırttı. "Siz dedektifler çok zekisiniz." Sonraki dosyaları açarken kaşlarını kaldırdı. "Yani sen ve kardeşin sadece bekârlar mısınız?"

"Sen de meraklısın, sadece bu konuda daha incese," dedi ve sıcak kıkırdaması ona haklı olduğunu söyledi. Bu tangoyu yapmayalı uzun zaman olmuştu ama adımları hâlâ hatırlıyordu. Sınırları belirliyordu, bu onun da ilgilendiği anlamına geliyordu. "Tino'nun işleri arasında gidip geliyor. Süslü bir reklam şirketinde reklam sanatçısıydı ama ahlaki olarak destekleyemeyeceği müşteriler ve projeler almaya başladılar. O da işi bırakmış. Artık Center City'deki dairesine parası yetmiyordu, o yüzden..."

"Demek evinizi açtınız," dedi sessizce. "Çok nazıksın Vito."

Kızın sesi onun öfkesini yatıştırdı ve sanki hiç olmamış gibi sildi. "O benim kardeşim. Ve benim arkadaşım." Ve Vito için bu her zaman yeterli bir sebep olmuştu.

Bir an düşündü, sonra başını salladı. "O zaman şanslı bir adam."

Başka bir şey söylemedi, kızın kendisine yaptığı iltifatla ısınmıştı. Zahmetsiz samimiyet ve bir hafta birdenbire çok uzun gelmişti. Özlem şimdi çok daha güçlüydü. Yarışmak, kaybolmadan önce ihtiyacı olanı almak istiyordu. *Bir gün Chick. En azından üzerinde uyu.* Bunu deneyebilirdi.

Vito şimdilik onun işine devam etmesini izlemekle yetindi. Sonunda ayağa kalktı ve ellerini kot pantolonuna sildi. "İşim bitti."

Elleri dokunmak için kaşınıyordu, bu yüzden onları ceplerinde tuttu, ona paltosunu taşımasına yardım etmeyi bile teklif etmedi. "O zaman gidip bisikletini alalım."

Onun ruh halinin değiştiğini hissettiğinde kaşları soru sorar gibi hafifçe eğildi. Ama görünüşe göre onun kadar meraklı değildi. "Arka tarafa park ettim."

14 Ocak Pazar, 1155

Sophie, İnsani Bilimler binasının kapısını kilitleyip onu otoparka götürürken Vito Ciccotelli'ye dikkatli bir bakış fırlattı. Ciccotelli onu öyle bir dikkatle izlemişti ki, on beş dakika sürmesi gereken temizlik iki kat daha uzun sürmüştü.

Onu büyük bir kedinin avını izlediği gibi, temkinli ve niyetli bir şekilde izlemişti. Nedenini merak etti. Neden bu kadar temkinli . Kendisinin neden av olduğunu biliyordu. Erkeklerin bu bakışlarına alışkındı. Bu bakışı gördüklerinde seks isterlerdi.

Bazen alıyorlardı. Ama sadece onun da ihtiyacı olduğunda.

Bu çok sık olmamıştı ve son zamanlarda da olmamıştı. Son altı yıldır Aylardır ya çalışıyordu ya da Anna'yla oturuyordu ve daha önce... Yolda birini bulmak zordu ve asla kazıdaki erkeklerle çıkmazdı. Bu politik olarak aptalca bir şeydi, kariyer intiharı. Bunu bilmeliydi. Sadece bir aptalca, aptalca, aptalca...

Ve yıllar sonra, hala konuşuluyordu. *Kolay, muhtaç... çaresiz.* O beri kariyerine odaklanmış, mümkün olduğunca sekssiz kalmaya çalışmıştı. Ama o da insandı. İş arkadaşlarıyla hiç temasa geçmemiş erkekler bulması gerekiyordu ve bu da zaman alıyordu. Bu yüzden hayatının büyük bir bölümünü

Yalnız bir hayat, ruh eşi olduğunu düşündüğü bir adamın pürüzsüz yalanlarına inandığı o pişmanlık verici anı lanetlemek.

Bütün erkeklerin domuz olmadığını biliyordu. Amcası Harry nazik ve iyi bir adamın en güzel örneğiydi. İçinden bir ses Vito Ciccotelli'ye inanmak istiyordu.

o da öyleydi. Belli ki hem yaşayan hem de ölü insanlara değer veriyordu. Buna saygı duyuyordu.

Anahtarını cebine koyarak ona baktı. Dümdüz geceye bakıyordu, aklının başka yerde olduğu belliydi. Yalnız, diye düşündü. Şu anda çok yalnız görünüyordu.

İki yalnız insan olmamanın bir yolunu bulabilir. En azından bir süreliğine. Bu düşünülmesi gereken bir şeydi. "İyi misin?" diye sordu. "Acımasız görünüyorsun."

"Özür dilerim. Aklım başka yerdeydi." Etrafına bakındı. "Bisikletini alalım ve kamyonetimin kasasına koyalım, sonra seni eve bırakırım."

Sophie kaşlarını kaldırdı. "Bisikletim senin kamyonetinde mi? sanmıyorum." Sophie yürümeye başladı ve Sophie de onu takip etti.

Bisikletinin yanında durdu ve sokak lambalarının ışığında adamın yüzünün şaşkınlıkla düzleştiğini gördü. "Bu senin mi?"

"Öyle." Kaskını koltuktan çıkardı. "Neden?"

Sophie, motosikletinin etrafında yavaşça yürürken, onun düşünceli kaybolduğunu ve yerini heyecan kıvılcımının aldığını görünce rahatladı. "Katherine bisikletin olduğunu söyledi. *Bisikletten* bahsettiğini sanmışım. Bu..." Elini saygıyla motorun üzerinde gezdirdi. "Bu gerçek bir güzellik."

"Ata mı biniyorsun?"

"Evet. Harley Buell."

Hızlı ve şık. "Oooh. Racer."

İncelemesinden başını kaldırdı ve sırtıttı. "Annemi ölümüne korkutuyor." Onun sevinci bulaşıcıydı, bu yüzden o da sırtıttı. "Seni yaramaz çocuk seni."

Motosikletin etrafında bir tur daha attı ve yüzünü ona dönecek şekilde ön tekerleğin yanında durdu. "Bu BMW modelini daha önce hiç görmemiştim."

"Bu bir klasik-1974. Avrupa'da çalışırken almıştım. Sıfırdan yüze on saniyenin altında çıkıyor." Güldü. "Tanrım, çok aceleci."

Birden ayıldı. "Ben bir polisim, Sophie. Hız yapmazsın, değil mi?"

Sırtışı kayboldu. Adamın ciddi olup olmadığından emin değildi ama tedbiri elden bırakmamaya karar verdi. "Oh, saatte yüz *kilometre* demek istemiştim. Bu ancak altmış eder."

Bir saniye daha kaşlarını çatmaya devam etti ve sonra dudakları seğirmeye başladı. "Güzel kurtarış. Bunu unutmamam gerekecek."

Kıkırdaması titrekti. "Bunu sen yap, Vito." Kaskı kafasına sıkıca yerleştirdikten sonra ceplerini yokladı, sonra kaşlarını çattı. "Ah, kahretsin." Telaşla her cebini karıştırdı ve aradığı şey dışında her şeyi buldu. "Anahtarlarım gitmiş."

"Sadece cebine koy."

Bu üniversitenin anahtarıydı. Onu ayrı bir yüzükte tutuyorum. Haftada sadece bir kez geliyorum." Gözlerini kapattı. "Kazıda anahtarlarımı kaybetseydim, yani olay yerinde.. "

Vito'nun eli Sophie'nin omzuna kapandı ve hafifçe sıktı. "Sakin ol Sophie. Eğer onları olay yerinde kaybettiysen, en güvenli yerdeler demektir. Orayı karış karış tarayacağız. Onları bulacağız."

Kendi kendine nefes aldı. "Bu iyi, ama şimdi onlara ihtiyacım var. Bisikletimin anahtarları, evimin anahtarları... ve Albright. Lanet olsun, Üçüncü Ted yüzüğün içine sığacak."

"Albright mı?"

Çalıştığım müze. Üçüncü Ted benim patronum. Pek iyi anlaşıyoruz."

"Neden olmasın?"

"*Tarihçi* olmaya çalışıyor," dedi sesini dramatik bir şekilde alçaltarak. "Bana bu lanet turları yaptırıyor." Kaşlarını çatı. "Giyinmek."

"Giyinmeyi sevmiyor musun?"

"Ben bir tarihçiyim, lanet olsun. Sadece oyun oynamıyorum. En

azından ben." "Peki neden bu işi kabul ettin?"

İçini çekti, hayal kırıklığına uğramıştı. "Büyükanneimin bakımevi için paraya ihtiyacım vardı ve Birinci Ted arkeolojik bir efsaneydi."

"Birinci Ted patronunuzun büyükbabası mı?"

"Evet. Onun koleksiyonu sergilerimizin yüzde doksanını oluşturuyor." Omuz silkti. "Albright Vakfı ile çalışmanın kariyerim için iyi olacağını düşünmüştüm. Şimdi başka bir iş çıkana kadar zamanımı bekliyorum. müsait." Acı acı gülümsedi. "Philly'de çok fazla ortaçağ kalesi yok. Ve gururum McDonald's'ta hamburger çevirmeme izin vermiyor."

"Peki anahtarlarını en son ne zaman elinde hissettin?" diye sordu sessizce.

Gözlerini kapattı ve elinin anahtarlarının üzerine kapandığını gördü. Kafasını kaldırdığında onu yine o sabit bakışlarıyla izlerken buldu. 'Bu çok iyi. Paniğimi yönlendir ve zihnimi temizle. Anahtarlarım en son senin kamyonetine ilk bindiğimde elimdeydi. Bahçe kazıklarına takılan şey buydu. Belki de onları kamyonetinde düşürmüştümdür."

Cebinden kendi anahtarlarını çıkardı, sonra gülümsedi ve kalbini bir Riverdance'a gönderdi. "Hadi gidip bakalım."

Sophie'nin ağzı kurudu, tüm sinirleri zonklamaya başladı ve dikkatli olmazsa ona tam olarak istediğini vereceğini biliyordu. Çünkü şu anda buna fazlasıyla ihtiyacı vardı. Uzun zamandır ilk defa

aslında onu da istiyordu. Anahtarları aldı ve boşluğa ihtiyacı için geri çekildi. "Hayır, ben giderim. Sen kal ve bisikletime bak."

Binanın etrafında koştu ve korkak maymunun yanından geçerek kamyonetine gitti. Yolcu koltuğunu, döşeme tahtalarını yokladı ama anahtar bulamadı. Mezarlığa giden inişli çıkışlı yolu hatırladı ve elini koltuğun sokarak anahtarların zıpladığını umdu. Sonra onları hissettiğinde rahatlayarak iç çekti. Ama bir şeye takılmışlardı.

Koltuğun arkasına uzandı ve avucuna dikenler batınca yüzünü buruşturdu. Bir buket solmuş gül çıkardı ve kaşlarını çatı. Belli ki birisine gelmişlerdi, çünkü çiçeklerin arasına beyaz bir kart sıkıştırılmıştı. Gözlerini başka tarafa , el yazısıyla yazılmış kelimeler dikkatini çekti.

A- _Seni her zaman seveceğim. V_

Güller annesi için olabilir diye düşündü, ama erkekler annelerine *seni her zaman seveceğim* demezlerdi, *bu* şekilde değil. Yine de bilmek istediği bir erkek yoktu.

Yani kaçırıldı. Yeterince adil. Ama ihanet kalbini sızlattı. Bütün gün onu izlemişti ve o... *O ne, Sophie?* Ona sahip olmadığını söylemişti. evdeki herhangi biri. Ama bu bir davet değildi. *Kendine . Duymak istediğinizi duyduunuz, çünkü üzgün ve muhtaçtınız.*

Çaresiz. Kulaklarını kapatmak istedi ama kelime kafasının içinde . Kendini mantıklı olmaya zorladı. *Bana karşı iyiydi.* Ve sonuçta yaptığı tek şey buydu. Uygunsuz bir yaklaşımda bulunmamıştı. Bir beyefendiden başka bir şey değildi. Yani tabii ki kapılmıştı. Bütün iyiler kapıldı.

Geri döndüğünde bisikletine binmiş, yine düşüncelere dalmış görünüyordu. Kadın yaklaştığında gözlerini kırıştırdı. "Onları buldun mu?"

Kendi anahtarlığını kaldırdı ve ona kendi anahtarlığını fırlattı. "Koltuğun altında."

"Tamam." Onun bisikletinden indi. "Sophie, ben... Teşekkür . Bugün çok yardımcı oldun. Keşke zaman ayırdığınız için size ödeme yapabilseydik. Ama bir söz vermiştim.

pizza." Kaşlarını kaldırdı. "Eğer şimdi almak geç saate kadar açık bir yer biliyorum."

Sophie yutkundu. *O alındı.* Onu hâlâ istiyordu... *Peki ben nasıl bir kadını?* Kendini gülümsemeye zorladı. "Eğer departmanınız bana gerçekten borcunu ödemek istiyorsa, bir dahaki sefere bisikletimle çok hızlı gittiğim için kenara çekildiğimde bana bir hastalıktan kurtulma kartı verin."

Vito kaşlarını çattı. "Departmanın seni yemeğe çıkarmasından bahsetmiyordum. Kendimden bahsediyordum." Derin bir nefes aldı. "Senden benimle yemeğe çıkmanı istiyorum."

Kaskının kayışını sert bir çekişle çenesinin altına , kalbi sıkıştı. *Lütfen bana çıkma teklif etme. Lütfen olduğuna inanmak istediğim iyi adam ol.* "Yani... bir randevu?" Tanrım, şimdi de kekelemeye başlamıştı.

Ayık bir şekilde başını salladı. "Evet. Bir randevu gibi." Öne bir adım attı ve gözlerinin içine bakana kadar parmağıyla çenesini kaldırdı. "Henüz tanışmadım

Uzun zamandır senin gibi birini görmemiştim. Öylece çekip gitmek istemiyorum."

Hareket edemiyordu, nefes alamıyordu, sadece o karanlık gözlere bakabiliyordu, umutsuzca onun sözlerine inanmak istiyordu, umutsuzca ne istediğini

yapamayacağını biliyordu. Başparmağı kızın alt dudağına dokundu ve omurgasından aşağı ürperti gönderdi. "Ne dersin?" diye mırıldandı, sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı. "Seni eve kadar takip edebilirim, eve sağ salım vardığından emin olurum. Yolda bir pizza alırım. Biraz daha konuşabiliriz."

Adam bir saç teli kadar yaklaştı ve kadın öpülmek üzere olduğunu anladı. Bunun muhtemelen varoluşunun en sarsıcı anlarından biri olacağını biliyordu. "Ee, ne dersin?" diye fısıldadı adam ve kadın onun sıcaklığını teninde hissetti.

Evet, evet. Kelimeler dilinin ucundaydı. Sonra beyni nihayet devreye girdi ve Alan Brewster'ın neredeyse aynı kelimeleri söyleyen sesini tekrar oynattı. Aklı başına bir çekiç gibi geri döndü ve tam adam onu öpmek için yüzünü eğdiğinde geri adım attı. "*Hayır.*" Zorlukla nefes alarak, bacaklarının arkası bisiklete değene kadar geri geri gitti. Üzerine tırmandı,

Öfkeliydi ama bunu denediği için ona mı yoksa neredeyse başka bir adamın yatak direğinde bir çentik daha için kendisine mi daha çok öfkelendiğini söyleyemedi. "Hayır, teşekkür ederim. Şimdi izin verirsiniz..."

Adam başka bir şey söylemeden kenara çekildi ve kadın marş a basarak motosikletin yüz on beygirlik gücünü harekete geçirdi. Caddeye dönmeden önce yan aynasına baktı ve adamın hareket etmediğini gördü. Adam kıpırdamadan durmuş, onun gidişini izliyordu.

Beşinci Bölüm

14 Ocak Pazar, 1155

Telefonunun çalması onu derin uykusundan uyandırdı. Homurdanarak telefonu eline aldı ve arayanın kimliğine gözlerini kısarak baktı. Harrington. Kendini beğenmiş küçük bir hıyar. "Ne?"

"Ben Harrington."

Doğrulup oturdu. "*Biliyorum*. Gecenin bir yarısı beni neden arıyorsun?"

"Daha gece yarısı bile değil. Genelde bütün gece çalışırsın Lewis."

Bu normalde doğrudu ama Harrington'ın bunu anlamasına izin vermeyecekti. Adamı ve onun gökkuşağı ve Ziggy gibi dünya görüşünü küçümsemekten başka bir şey yapmıyordu. Tıpkı Claire Reynolds'ı boğduğu gibi o orospu çocuğunu da boğmak istiyordu. Harrington'ın mızımız sesini her duyduğunda hâlâ istiyordu.

Harrington, bir yıl önce *Claire Dies* animasyonundan başlayarak sanatını her engellemeye çalışmıştı. Çok karanlık, çok vahşi. *Fazla gerçek*. Ama Van Zandt iş dünyasını ve neyin sattığını biliyordu. Claire'in boğulması "Clothilde", Harrington bu konuda sızlanıp dursa da *Düşman Hatlarının Gerisinde*'de kaldı. Ama Harrington daha fazla sızlanmayacaktı.

Van Zandt sistematik bir şekilde Harrington'ı kapıdan dışarı itiyordu ve aptalın hiçbir şeyden haberi bile yoktu. "Lanet olsun Harrington, rüya görüyordum." Gregory Sanders'ı. Sıradaki kurbanı. "Neyin bu kadar önemli olduğunu söyle de işime döneyim."

Uzun bir duraklama oldu.

"Hel/o. Orada mısın, dostum? ederim, eğer beni bir hiç uğruna uyandırdıysan-"

"Buradayım," dedi Harrington. "Jager dövüş sahnelerini hızlıca teslim etmenizi istiyor."

Yani Van Zandt sonunda Harrington'a ayrıldığını söylemişti. *Zamanı gelmişti.*

"Salı gününe kadar istiyor," diye ekledi Harrington. "**Sabah** dokuzda."

Tatlı zevk sis gibi kayboldu. "*Salı mı?* Ne sikim içiyor bu?"

"Jager çok ciddi." Harrington da öyleydi. Sanki ağzından çıkan her sözcük sürükleniyormuş gibiydi. "Bir ay geciktiğini söylüyor."

"Dehayı aceleye getiremezsin."

Bir duraklama daha oldu ve Harrington'ın dişlerinin gıcırdadığını duyabildiğini sandı. Adamın zincirini koparmak her zaman çok eğlenceliydi. "Kavga istiyor sahnesi ve *Inquisitor*'dan Pinnacle'da gösterilecek bir kesilmiş sahne." Bir duraklama . "Bir standımız var."

"Pinnacle?" Pinnacle'da bir stant, oyuncular arasında prestij demekti. Saygı demekti. Pragmatik olarak ulusal dağıtım anlamına ki bu da izleyici kitlesinin milyonlara ulaştığı anlamına geliyordu. Birden gözleri kısıldı. Bu her şeyi değiştirdi.

Pinnacle beklemezdi. Gerçek bir son teslim tarihiydi. "Eğer benimle dalga geçiyorsan, Harrington-"

"Bu doğru." Harrington'ın sesi neredeyse üzgün geliyordu. "Jager daveti bu gece aldı. O sahneleri Salı gününe kadar tamamlamanı söylememi istedi."

Dövüş sahnelerine daha yeni başlamış olmasına rağmen bunu başaracaktı. Zindan sahnelerini yaratmakla meşguldü. "Bana söyledin. Şimdi bırak da uyumaya devam edeyim."

"Jager için dövüş sahneleri hazırlayacak mısınız?" Harrington bastırdı.

Bu benimle Van Zandt arasında. Ama ona Salı günü burada olacağımı söyleyebilirsin," diye ekledi olabildiğince küçümseyici bir seslesonra

. Harrington kışına tekme yi yemeyi hak ediyordu. Durgundu ve modası geçmişti.

Harrington'ı aklından çıkararak bacağını yatağın kenarına doğru salladı. Kalıntısının üzerine kayganlaştırıcı sürdükten sonra bacağını tutup içeri çekti yılların getirdiği bilinçsiz hareketle yer değiştirdi. VZ ile buluşması programında bir aksaklık yaratacağı. Greg Sanders'ı Salı sabahından öğleden sonraya alması gerekecekti ama yine de bir sonraki çılgınlığını Salı gece yarısına kadar atmış olacaktı. Bilgisayarının başına oturdu ve Gregory Sanders'a bir e-posta yazdı, saati değiştirdi ve "Saygılarımla, E. Munch" diye imzaladı.

Pinnacle için dövüş sahneleri söz konusu olduğunda Van Zandt'ın sabrını test edemeyeceğini biliyordu. Van Zandt onun dehasının farkındaydı ama VZ bile Pinnacle için zamanında tamamlanmış bir animasyon klibi için sanatı feda edebilirdi. Salı günü VZ'ye gösterecek bir şeye ihtiyacı vardı, yarım kalmış olsa bile. VZ bundan memnun kalacaktı çünkü "Frasier Lewis "in yarım kalmış eserleri bile Harrington'ın yapabileceklerinden çok daha iyiydi.

Warren Keyes'in kılıç kullanırken ve Bill Melville'in savurma sopasını sallarken çektiği videoyu düşündü. Dövüş sanatlarında uzman olduğunu iddia etmesine rağmen Bill hiçbir zaman savurmanın ritmini yakalayamamıştı ve sonunda bunu kendisi göstermek zorunda kalmıştı Flail'i Bill'in insan kafasıyla temas ettirmenin, üzerinde pratik yaptığı domuz kafalarından çok daha farklı bir his verdiğini fark etmişti. Domuzlar öleli çok olmuştu ama Bill... O çekti düzgünce rafa kaldırılmış koleksiyondan videoyu gülümseyerek çıkardı. Bill'in kafasının üst kısmı kesilmişti. Bu harika bir "eğlence" olurdu girişim."

Yiyecek bir şeyler alır, tüm dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırmak için telefonunu ve internet bağlantısını kapatır, ardından VZ'yi mutlu edecek ve Harrington'ı beş para etmez bir hacker gibi gösterecek bir dövüş sekansı üzerinde çalışmaya başlardı.

15 Ocak Pazartesi, saat 12:35.

Kemik yorgunu, açlıktan ölmek üzere olan ve Sophie'nin tepkisi yüzünden kafası hâlâ tamamen karışmış olan Vito, ön kapıdan girip bir savaş alanına girdi. Bir süreliğine

O anda öylece durdu ve kağıttan topların oturma odasına yayılmasını izledi. Oldukça pahalı bir vazı, kanepenin yer değıştirmesiyle yerinden oynamış bir sehpanın kenarına tehlikeli bir şekilde tünemişti. İstilaya uğradığını anlamak için başka bir ipucuna ihtiyacı yoktu.

Sonra kâğıt toplardan biri tam şakağına isabet etti ve sersemlemiş bir halde gözlerini kırptırdı. Kâğıt tomarını eline aldı ve kâğıtlardan birinin balıkçılık platinleri içeride. Çocuklar belli ki son zamanlarda mühimmatlarını geliştirmişlerdi. "Çocuklar." Toplar odanın dört bir yanına fırlatılmaya devam etti. "Connor! Dante! Durun ve vazgeçin. *Şimdi.*"

"Oh, adamım." Bu sözler mutfaktan geldi ve hemen ardından on bir yaşındaki yeğeni Connor hem sinirlenmiş hem de hafifçe telaşlanmış görünüyordu. "Eve gelmişsin."

"Bunu hemen hemen her gece yaparım," diye kuru bir sesle karşılık verdi Vito, sonra mavi bir fanila bulanıklığı bacaklarına doğru fırlayınca irkildi. "Dikkatli ol." Eğildi ve beş yaşındaki Pierce'ın kollarını dizlerinin etrafından çekip aldı, şaşkın bir bakışla onu kaldırdı. "Yüzünde ne var Pierce?"

"Çikolatalı krema," dedi Pierce gururla ve Vito güldü, yorgunluğunun büyük bir kısmı dağılmıştı. Pierce'ı kalçasına doğru salladı ve ona sıkıca sarıldı.

Connor başını salladı. "Ona söylemeye çalıştım ama çocuklar nasıldır bilirsin."

Vito başını salladı. "Evet, çocukların nasıl bilirim. Çenende buzlanma var Connor."

Connor'ın yanakları karardı. "Pasta yaptık." "Bana da ayırdınız mı?"

Pierce yüzünü buruşturdu. "Fazla değil."

"Bu çok kötü, çünkü o kadar açım ki bir ineğı bile yiyebilirim." Vito Pierce'a baktı. "Ya da belki küçük bir çocuk. Oldukça lezzetli görünüyorsun."

Pierce kıkırdadı, oyuna aşınaydı. "Ben etten kemiktenim ama Dante'de bolca et var."

Dante kanepenin arkasından fırladı ve pazularını esnetti. "Bu kas. Et değil."

Vito yüksek sesle, "Bence o tamamen jambon," diye fısıldayınca Pierce yine kıkırdadı. "Dante, savaş bu gecelik sona erdi. Sizin yatağa gitmeniz gerekiyor."

"Neden?" diye sızlandı. "Sadece eğleniyorduk." Dokuz yaşında koca bir çocuktuk, neredeyse Connor'dan bile büyüktü. Kanepenin arkasına doğru yuvarlandı ve bu hareket vazounun sallanmasına neden olunca Vito irkildi. Dante koltuktan yuvarlandı ve vazoyu bir futbol topuymuş gibi yakaladı. "Ciccotelli touchdown," diye bağırdı. "Ve kalabalık çılgına döndü."

Kalabalık yatmaya gidiyor," dedi Vito. "Ve ekstra puanı düşünmeyin bile."

Dante sırtarak vazoyu masanın ortasına bıraktı ve tam da bunu düşündüğünü gösterdi. "Rahatla Vito Amca," diye azarladı. "Çok sıkısn."

Pierce onu kokladı. "Ve gerçekten kötü kokuyorsun. Köpeğin ölü bir şeyin içinde yuvarlanması gibi. Böyle olduğunda annem onu hep dışarıda yıkatır."

Cesetlerin görüntüleri zihninde parladı ve onları uzaklaştırdı. "Ben kendime banyo yaptırmak. Ama içeride. soğuk. Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Babam annemi hastaneye götürdü," dedi Connor, birden ciddileşerek. "Tino bizi buraya getirdi. Uyku tulumlarımızı getirdik."

"Ama..." Vito, Connor'ın iki kardeşine uyarı niteliğindeki bakışını yakaladı ve sorusunu geri aldı. Ayrıntıları daha sonra öğrenmesi gerekecekti. "Yarın okulunuz yok mu?"

Pierce ona "Hayır, çünkü bugün Martin Luther King Günü," diye bilgi verdi. "Tino Amca bütün gece ayakta kalabileceğimizi söyledi."

"Hayır, yapamazsın." Vito çocuğun siyah saçlarını karıştırdı. "Yarın erken kalkmam gerekiyor ve uyumam lazım. Sen de uyumalısın."

"Ayrıca," dedi Connor. "Tino bütün gece demedi. Gece yarısına kadar dedi."

"O da çoktan geçti," dedi Vito. "Gidip dişlerinizi fırçalayın ve uyku tulumlarınızı oturma odasının zeminine serin. Yarın bütün bunları temizleyin güllelerinizi ve olta iğnelerimi takım kutuma geri koy. Tamam mı?" Dante

sırıttı. "Tamam, ama o platinlerle iyi bir ağırlığımız var."

Vito hâlâ zonklayan şakağını ovuşturdu. "Evet, biliyorum. Tino nerede?"

"Aşağıda Gus'ı uyutmaya çalışıyor," dedi Connor, Pierce'ı dişlerini fırçalaması için geri çağırırken. "Oturma odasına bir beşik kurdu. Dominic de aşağıda matematik sınavına çalışıyor. Dom, Gus'a bakmak için Tino'nun kanepesinde uyuyacağını söylüyor."

Dominic, Dino'nun en büyüğüydü ve çok sorumluluk sahibiydi. Kesinlikle Vito'nun aynı yaşta olduğundan daha sorumluluk sahibiydi.

"Duş alacağım ve dışarı çıktığımda uyku tulumlarının içinde üç topak görmek ve horultular duymak istiyorum, tamam mı?"

"Sessiz olacağız." Dante başını eğdi, artık bir şehitti. "Söz veriyoruz."

Vito deneyeceklerini biliyordu ama kardeşinin çocuklarına iyi niyetlerinin çok uzun sürmediğini bilecek kadar ev sahipliği yapmıştı. Omzunu kokladı ve yüzünü buruşturdu. Gerçekten de berbat kokuyordu. Duş alması gerekiyordu yoksa bu koku onu bütün gece uyutmayacaktı.

Sophie Johannsen'ı yemeğe davet etme dürtüsüyle artık uyumayacak olsa da uyumak zorundaydı. Yedi saatten kısa bir süre içinde dörde dört mezar matrisine geri dönmek zorundaydı.

15 Ocak Pazartesi, saat 12:45.

Sophie, Harry amcasının evine girdi ve kapıyı sessizce kapattı. Oturma odasındaki televizyon açtı, sesi kısık, öyle olacağını biliyordu.

"Sıcak çikolata ocakta, Soph."

Koltuğun koluna otururken gülümseyerek eğildi ve öptü Harry'nin saçsız kafası. "Bunu yapacağını nereden biliyorsun? Geleceğimi sana söylememiştim."

Bunu planlamamıştı. Duş almayı, yemek yemeyi ve yatağa girmeyi planlamıştı. Fakat Anna'nın evi çok sessizdi ve hem eski hem de yeni hayaletler rahat edemeyecek kadar yakındı.

"Medyum olduğumu söyleyebilirim," dedi Harry, gözlerini titreyen televizyondan ayırmadan. "Ama gerçek şu ki, yola çıktığın anda bisikletinin sesini duyabiliyorum. Dut."

Sophie yüzünü buruşturdu. "Eminim Bayan Sparks şikayet ediyordur."

"Elbette . Ama şikayet etmeyi bırakırsa öleceğini düşünüyorum, o yüzden bunu bugünün iyiliği olarak kabul edin."

Sophie güldü. "Düşünce tarzını seviyorum, Harry Amca."

Bir kahkaha attı, sonra kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Parfüm mü kullanıyorsun?"

"Büyükannemin. Çok fazla, ha?" diye sordu ve başını salladı.

"Ayrıca seksen yaşında gibi kokuyorsun. Neden Anna'nın parfümünü kullanıyorsun?"

"Diyelim ki gerçekten kötü bir şeyle temas ettim. Yıkadıktan sonra bile saçımdaydı. Hatta dört kez. Çaresizdim." Omuz silkti. "Üzgünüm. Ama inan bana, alternatifinden daha iyi."

Sophie'nin başının arkasına dolanmış saçlarını tuttu ve sıktı. "Sophie, saçların **hâlâ** sıırıslıklam. Soğuktan öleceksin."

Ona sırtıttı. "Büyükanne gibi kokuyor olabilirim ama sen onun gibi konuşuyorsun."

Hoşnutsuz görünüyordu. Sonra güldü. "Haklısın. . Peki neden buraya kadar saçların ıslak bir şekilde geldin Sophie? Uyumakta zorlanıyor musun?"

"Evet. Uyanık olmanı umuyordum."

"Ben ve Bette Davis. *Şimdi, Voyager*. Çok iyi bir film. Sadece onları yapmıyorlar-"

"Artık böyle," diye sevecen bir şekilde cümlesini tamamladı. Hayatı boyunca yüzlerce kez. Sophie, amcasının eski filmler oynarken televizyonun karşısındaki koltuğunda uyuklayan kronik bir uykusuzluk hastası olduğunu küçük yaşta öğrenmişti. Ona ihtiyacı olduğunda, her gece bu sandalyede dinlemeye ve tavsiyelerde bulunmaya hazır olacağını bilmek büyük bir rahatlıktı. Ya da bazen sadece orada olmak için.

Ve onun için oradaydı. Her zaman. Aşağı inip seni burada otururken ilk gördüğümde Bette Davis izliyordun. O zaman *Jezebel*'di. Çok iyi bir film," diye dalga geçti ama adamın yüzü değişmiş, hıçkırıklara boğulmuştu.

"Hatırlıyorum," dedi sessizce. "Dört yaşındaydın ve kötü bir rüya görmüştün. Pijamalarınla merdivenlerden inerken çok şirin görünüyordun. pijama."

Rüyayı canlı bir şekilde hatırlıyordu, tanımadığı bir yatakta uyanmanın dehşetini hatırlıyordu. Hayatının o noktasına kadar yataklar hep yabancı olmuştu. Harry, Büyükanne ve Katherine her şeyi değiştirmişti. Onlara çok şey borçluydu.

"O pijamaları çok severdim." Kuzeni Paula'dan, sonra da yine kuzeni Nina'dan kalmıştı. Ayaklar onarılmış ve pazen kumaş yüzlerce kez yıkanmıştı ama Sophie'ye göre bunlar sahip olduğu en lüks şeydi. "Çok yumuşaktılar ve hiç bu kadar sıcak olmamıştım."

Harry'nin gözleri çakmak çakmak oldu ve çenesi gerildi. Sophie, Harry'nin o zamanlar giydiği yırtık pırtık pamuklu pijamaları hatırladığını biliyordu.

kapısının önüne bırakılmıştı. Bu kadar soğuk bir geceydi ve Harry çok öfkeliydi. Yıllar sonra, onun öfkesinin tamamen annesine yönelik olduğunu anlamıştı.

"Başta ağladığını fark etmedim bile. Yüzünü görene kadar."

Merdivenlerden ilk indiği geceyi hatırladı, rüyadan korkmuş ve titriyordu ama gürültü yapmaktan daha çok korkuyordu. "Birini uyandırmaktan korkuyordum." Annesini gece boyunca asla rahatsız etmemeyi öğrenmişti. "Kızıp beni gönderirsin diye korktum." Kaşlarını düzeltmek için başparmağını Harry'nin alnına sürttü.

"Ama sen yapmadın. Beni kucağına aldın ve *Jezebel*'i izledik." Ve böylece Sophie hayatında ilk kez güvenli bir yer .

"Neden hafıza şeridinde yürüyorsun Sophie? Bugün ne oldu?"

Nereden başlasam? "Bütün günümü Katherine'e yardım ederek geçirdim. Ayrıntıları söyleyemem ama 'profesyonel bir '. Parmaklarını kıvrarak havayı noktaladı.

"Bir ceset gördün." Sesi sertleşti. "Bu parfümü açıklıyor. Katherine'in yaptığı çok sorumsuzcaydı. Uyuyamamana şaşmamalı."

"Ben artık büyük bir kızım, Harry Amca. Bir cesetle başa çıkabilirim. Ayrıca, Katherine gerçekten bir ceset göreceğimi düşünmemiştir. Bu konuda kendini kötü hissetti." Gözlerini Harry Amca'ya çeviren Sophie derin bir nefes aldı. "Cesedi çantaya sıkıştırdığını gördüğümde çok daha kötü hissetti."

Harry'nin omuzları çöktü ve gözleri acıyla doldu. "Ah, tatlım. Özür dilerim." Zorla gülümsedi. "Ben iyiyim. Sadece bu gece o evde kalamazdım."

"Yani burada, eski odanda kalacaksın. Ben yarın gidiyorum. Waffle yapacağım."

Sesi çocuk gibiydi ve bu kez gülümsemesi gerçektir. "Çok cazip, Harry Amca, ama yarın erken ayrılmak zorundayım. Geri dönmem gerek.

Büyükanneme gidip köpekleri dışarı çıkaracağım, sonra da bütün gün müzede çalışmam gerekiyor. Ama akşam yemeğine ne dersin?"

'Benim gibi yaşlı bir adamla yemek yememelisin. Bir randevun olmalı Sophie. Altı aydır evdesin. Hoşlandığın birini bulamadın mı?"

Aklına Vito Ciccotelli'nin yakışıklı yüzü geldi ve kaşlarını çatı. Ondan hoşlanmıştı, lanet olsun. Daha da kötüsü, ona saygı duymuştu. Daha da kötüsü, ona sahip olamayacağını bildiği halde onu istemişti. Şimdi onu düşünmek ağzında neredeyse tarladaki cesetler kadar kötü bir tat bırakıyordu.

"Hayır. Tanıştığım herkes ya evli, ya biriyle çıkıyor ya da bir sıçan." Gözleri kısıldı. "Hatta bazen iyi biriymiş gibi kurutulmuş etinizi paylaşmanızı bile istiyorlar."

Telaşlanmış görünüyordu. "Lütfen bana *kurutulmuş etin* seks için yeni bir örtmece olmadığını söyleyin."

Kafası karışmış bir şekilde ona baktı, sonra öyle bir güldü ki neredeyse sandalyenin kolundan . Freya Teyze'yi uyandırmamak için hemen ağzını kapattı. "Hayır, Harry Amca. Bildiğim kadarıyla kurutulmuş sığır eti hâlâ kurutulmuş sığır etidir."

"Dilbilimci olan sensin. Bilmen gerekir."

Ayağa kalktı. "Akşam yemeğine ne dersin? Seni Lou'nun yerine götüreceğim."

"Lou'nun mu?" Düşünürken ağzı eğildi. "Peynirli biftek için mi?" "Hayır, buğday tohumu için." Gözlerini devirdi. "Tabii ki peynirli biftek için."

Gözleri parladı. "Cheez Whiz ile mi?"

Onun başının tepesini öptü. "Her zaman. Seninle yedide buluşuruz. Sakın geç kalma."

Sandalyesinin gıcırdadığını duyduğunda eski odasına çıkan merdivenleri yarılamıştı. "Sophie." Döndüğünde onu kendisine bakarken buldu, yüzünde üzgün bir ifade vardı.

yüz. "Bütün erkekler sıçan değildir. Birini bulacaksın ve o onurlu biri olacak. Sen en iyisini hak ediyorsun."

Sophie'nin boğazı kapandı ve kararlılıkla yutkundu. "Çok geç kaldım, Harry Amca. Freya Teyze en iyisini aldı. Geri kalanımız sadece yerleşmek zorunda. Yarın akşam görüşürüz."

BENİM İÇİN ÖL

95

15 Ocak Pazartesi, 12:55

Vito duştan çıktığında Tino mutfak masasında oturuyordu. Kardeşi linguini ve Büyükanne Chick'in kırmızı sosuyla dolu bir tabağı işaret etti. "Fırında pişirdim."

Vito iç çekerek bir sandalyeye yığıldı. "Teşekkürler. Yemek yemeye fırsatım olmadı." Tino'nun gözleri endişeyle kısıldı. "Mezarlığa mı gittin?"

Nick dışında bugünün ne olduğunu ve Andrea'nın nasıl öldüğünü bilen tek kişi Tino'ydu. Nick biliyordu çünkü olay olduğunda o da oradaydı. Tino biliyordu çünkü Vito bir yıl önce bugün içkiyi fazla kaçırmış ve içini dökmüştü. Ama sırrı Nick'in yanında olduğu kadar Tino'nun yanında da güvendeydi.

"Evet, ama kastettiğin bu değil." Bugünkü tarla, iki yıl önce Andrea'yı küçük kardeşinin gömdüğü bakımlı mezarlıktan çok farklıydı.

Tino'nun kaşları . "Ne yani, bugün mezar mı buldunuz?"

Vito köşeden oturma odasında yerde uyuyan çocuklara baktı. "Sshh."

Tino yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Kötü bir vaka mı?" "Evet." Konuşmadan iki porsiyonu mideye indirdi, sonra tabağına bir üçüncüsünü yığdı.

Tino hafif bir şaşkınlıkla onu izledi. "En son ne zaman yemek yedin, dostum?"

"Kahvaltı." Aklında bir resim canlandı: Sophie Johannsen, yüzü gözyaşlarıyla kaplı, çikolatalı sütünü, kurutulmuş etini ve Ho Hos'unu paylaşmayı teklif ediyordu. "Aslında bu doğru değil. Bir saat kadar önce biraz kurutulmuş et yedim."

Tino yüksek sesle güldü. "Kuru et mi? Sen mi? Bay Picky?"

"Acıkmıştım." Ve Sophie'nin elinden almak, atıştırmalığı çok daha Tahmin ettiğinden daha lezzetli. Yol boyunca aklını kurcalamıştı ama şimdi daha acil meseleler ön plandaydı. Sesini alçalttı. "Dino'yu aramaya çalıştım ama telefonu doğrudan telesekretere düştü. Ne oldu? bu gece?"

Tino öne doğru eğildi. "Dino saat altı dokuz gibi aradı," diye mırıldandı. "Molly'de uyuşukluk vardı ve birden yere yığıldı. Hafif bir kriz olduğunu düşünüyorlar. inme."

Vito afallamış bir halde bakakaldı. "O sadece otuz yedi yaşında."

"Biliyorum." Tino biraz daha yaklaştı. "Dino, Dominic'i çocuklarla birlikte bir komşuya gönderdi, böylece ambulansın onu götürdüğünü görmeyeceklerdi, sonra da çocukları almamız için bizi aradı. Sesi ölümüne korkmuş gibi geliyordu. Onları almaya gittim."

Vito tabağını kenara itti, artık aç değildi. "Peki o nasıl?" "Babam iki saat önce aradı. Durumu stabilmiş."

"Ya babam?" Michael Ciccotelli'nin çok kötü bir kalbi vardı. Bu tür bir stres iyi değildi.

"Molly iyi olduğu için kendinden geçmişti ve annem sakinleşmesi için başının etini yiyordu." Tino bir an için onu inceledi. "Yani mezarlığa gitmedin."

"Hayır, ama iyiyim. Geçen yılki gibi değil," diye ekledi Vito. "Ben . Gerçekten iyiyim."

"Yani iyi olduğun için geçen hafta her gece yatak odanda volta attın." Vito itiraz etmek için ağzını açtığı anda kaşlarını kaldırdı. "Yatak odan benimkinin hemen üstünde, dostum. Döşeme tahtalarının her gıcirtısını duyuyorum."

"Sanırım bu adil. Her 'Oh Tino'yu duyuyorum."

Tino utanmış gibi yapma nezaketini gösterdi. "Haftalardır yatağıma bir kadın girmedi ve yakın zamanda da girecek gibi görünmüyor. Ama sorun değil. Bitirmem gereken özel bir portre vardı. Tempolu çalışmanız sayesinde Bayan Sorrell'in resmini planlanandan önce bitirdim." Kaşlarını salladı. "Sen kastettiğim resmi biliyorum."

"Biliyorum," dedi Vito kuru bir sesle. Kadın, kocasına hediye etmek üzere Tino'yla bir boudoir fotoğrafından portresini yapması için anlaşmıştı. "Gerçekten güzel olan-" Oturma odasında bir hışırtı duydu. "Kazakları olan," diye bitirdi sertçe ve Tino sırttı.

"Hey, bugün çocuklar gelmeden önce bitirdiğime sevindim. Bu iş kesinlikle... Olgunluğun M'si. Bay Sorrell şanslı bir adam."

Vito başını salladı, daha çok da Sophie Johanssen'in rahat kazağıyla zihninde beliren görüntüsünü temizlemek için. "Tino, bugünlerde başka erkeklerin eşlerinin müstehcen resimlerini çizerek başını belaya sokacaksın."

Tino güldü. "Dante haklı, gerçekten çok sıkıydın. Bayan Sorrell'in bir kız kardeşi var."

Vito tekrar başını salladı. "Hayır, teşekkürler."

Tino aniden ayıldı. "Andrea öleli iki yıl oldu," dedi nazikçe.

Andrea öldüğünden beri fazla steril bir ifadeydi ama Vito'nun bu gece bunu tartışacak enerjisi yoktu. "Ne kadar zaman biliyorum. Dakikasına kadar."

Tino uzun bir süre sessiz kaldı. O zaman yeterince uzun süre ödediğinizi anlarsınız."

Vito ona baktı. "Ne kadar süre yeterince uzun, Tino?"

Yas tutmak için mi? Bilmiyorum. Ama kendini suçlamak... Beş dakika çok uzundu. ver, Vito. Olan oldu. Bu bir kazaydı. Ama hazır olana kadar bunu kabullenmeyeceksin.

Umarım yakında hazır olursun yoksa yalnız bir adam olarak kalacaksın."

Vito'nun buna söyleyecek bir şeyi yoktu ve Tino kalkıp dolaptan bir tabak çıkardı. "Sana çocukların pastasından bir parça ayırdım. Pişirilmesini ben denetledim, yüzden güvenle yiyebilirsiniz."

Vito kaşlarını çatarak tabağa baktı. "Bunların hepsi krema. Pasta nerede?"

Tino'nun dudakları seğirdi. "Hamurun çoğu tavaya girmedi." Omuz silkti. "Buraya geldiklerinde Molly'den korktular. Ben de ne zararı olur ki diye düşündüm."

Gözleri acıyınca irkilen Vito gözlerini pastaya dikti ve plastik soymaya odaklandı. Boğazını temizledi. "Çok nazıksın, Tino."

Tino tekrar omuz silkti, övgüden utanmıştı. "Onlar bizim çocuklarımız. Ailemiz."

Vito, Sophie'nin içten ve etkilenmemiş övgüsünü düşündü. Utanmış hissetmemişti. çok uzun zamandır hissetmediği kadar sıcak ve rahat hissetmişti. Göz ucuyla Tino'nun ayağa kalktığını gördü.

"Ben yatmaya gidiyorum. Yarın yönüyle daha iyi bir gün olacak."

Birden konuşma ihtiyacı bir sopa gibi üzerine indi. Bakışlarını buzla kaplı tabağa kilitleyerek kelimeleri ağzından çıkarmaya çalıştı. "Bugün biriyle tanıştım."

Göz ucuyla Tino'nun tekrar gördü. "Oh? Başka bir polis mi?" Hayır. Başka polis yok. Milyon yıl geçse de olmaz. "Hayır. Bir arkeolog."

Tino gözlerini kırıştırdı. "Bir arkeolog mu? Yani... Indiana Jones gibi mi?"

Vito, Sophie Johannsen'in tozlu bir fötr şapkayla ormanda koştururken zihninde canlanan resme kıkırdamak zorunda kaldı. "Hayır. Daha ..." Hızlı bir hareketle

karşılaştırma kolay değildi. "Fransa'da şatoları kazdı. On dil biliyor." *Üçü az önce bıraktığın cesetten daha ölü.* Duyarsızlığından utanmıştı. Daha sonra bunu telafi etmişti. Peki o son birkaç dakikada ne olmuştu?

"Yani bir beyni var. Başka ilginç özellikleri var mı?"

"Neredeyse iki metre boyunda. Angelina dudakları. Sarı saçları poposuna kadar iniyor. "9 "Sanırım şimdiden aşık oldum," diye alay etti Tino. "Peki ya kazakları?"

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. "Çok, çok güzel." Sonra ayıldı. "Ve o da öyle."

"İlginç bir zamanlama," dedi Tino kayıtsızca. "Yani, o kadar gün arasında onunla bugün buluşuyorsun."

Vito gözlerini kaçırdı. "Sadece bugün olduğu için ilgilendiğimden endişelendim. Kendimi bugünün hızlı bir hamle yapmak için uygun bir gün olmadığına ikna etmişim. Bunun bir özleminden ya da geri dönüşten ya da başka bir şeyden kaynaklanabileceğini düşündüm."

"Vito, iki yıl sonra kimsenin sözlüğünde geri tepme diye bir şey yok."

Vito omuz silkti. "Kendime birkaç hafta sonra tekrar gelip aynı şeyleri hissedip hissetmediğimi göreceğimi söyledim. Ama sonra..." Başını iki yana salladı.

"Sonra?"

Vito iç çekti. "Ama sonra onu kadar yürüttüm. , Tino, bisiklete biniyor. Beemer, sıfırdan yüze on saniyede çıkıyor."

Tino dudaklarını büzdü. "Hızlı bir bisikletin üzerindeki iri yarı kız. Artık aşık olduğumu biliyorum."

Vito tiksintiyle, "etmek için aptalca bir nedendi," dedi.

Tino'nun gözleri büyüdü. "Yani ona çıkma mı teklif ettin? Bu çok

ilginç." Vito kaşlarını çattı. "Denedim ama pek iyi yaptığımı

sanmıyorum."

"Seni geri çevirdi, ha?"

"Evet. Sonra da cehennemden çıkmış yarasa gibi bisikletine atlayıp gitti."

Tino masaya doğru eğildi ve yüzünü buruşturarak kokladı. "Senin eşsiz parfümün olabilir. Mezarlık gibi bir yer olmalı."

"Öyleydi. Ve yarın ikinci raunt için geri döneceğim."

Tino tabakları lavaboya koydu. "O zaman biraz uyumalısın."

"Yapacağım." Ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. "Birazdan. Önce biraz rahatlamam lazım. Akşam yemeği için teşekkürler."

Tino gittiğinde Vito başını arkasındaki duvara yasladı, gözlerini kapadı ve zihninde Sophie'yle geçirdiği son birkaç dakikayı gözden geçirdi. Bir kadını yemeğe davet etme konusunda o kadar da paslanmamıştı ve açıkçası daha önce hiç reddedilmemişti. Bu şekilde değil. Bunun egosunu biraz deldiğini kabul etmek zorundaydı.

Bunu bir kadın kaprisi olarak geçiştirmek daha kolay olurdu ama Sophie rüzgâra göre ruh hali değişecek birine benzemiyordu. O çok fazla bunun için mantıklı. Yani bir şeyler değişmişti. Belki de yaptığı ya da söylediği bir şey... Ama bu gece daha fazla üzerinde çalışamayacak kadar yorgundu. Yarın gidip ona soracaktı. Bu, ne kadar mantıklı görünürse görünsün, bir kadının aklından geçenleri tahmin etmeye çalışmaktan daha akıllıcaydı.

Işıkları söndürmek için ayağa kalkmıştı ki, Pierce'ın uyku tulumundaki yumrudan gelen küçük ve hırıltılı sesi duydu. Vito'nun kalbi sıkıştı. Onlar sadece bebektir, gerçekten. Annelerinin o şekilde yere yığıldığını gördüklerinde çok korkmuş olmalıydılar. Pierce'ın uyku tulumunun yanına çömeldi ve elini çocuğun sırtında gezdirdi.

Vito çantayı soyarak Pierce'ın gözyaşları içindeki yüzünü ortaya çıkardı. "Korkuyor musun?"

Pierce başını sertçe salladı ama Vito bekledi ve on saniye sonra başını sallıyordu.

Connor doğrulup oturdu. "O sadece bir çocuk. Çocuklar nasıldır bilirsin." Vito bilgece başını salladı, Connor'ın gözlerinin de biraz şiş olduğunu fark etti. "Biliyorum. Dante de uyandı mı?" Dante'nin çantasını bakabileceği kadar geriye çekti ve Dante gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Demek kimse uyumuyor, ha? Ne iyi gelirdi? Ilık süt mü?" Connor yüzünü buruşturdu. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" "Televizyonda hep böyle yaparlar." Pierce ve Dante'nin arasına, yere oturdu. "Peki ne yardımcı olur, çünkü bütün gece seninle uyanık kalamam. Birkaç saat içinde işe gitmem gerekiyor ve üçünüz de uyanık olursanız uyuyamam.

Sonunda kavga etmeye başlarsınız ve beni . Peki bunu nasıl çözeceğiz?"

"Annem şarkı söylüyor," diye mırıldandı Dante. "Pierce'a." Pierce Vito'ya "evet" der gibi baktı. "Hepimize." Molly'nin güzel bir sopranosu vardı, saf ve ninniler için mükemmeldi. "Ne söylüyor?"

On dört melek şarkısı," dedi Connor sessizce ve Vito şarkının bir ninniden daha fazlası olduğunu biliyordu - Molly'nin burada onlarla birlikte olması gibi bir şeydi bu.

"*Hansel ve Gretel*"den" Her zaman en sevdiği operalardan biri olmuştu, büyükbabasının da. "Ben anneniz değilim ama herkes yerleşsin, ben elimden geleni yapacağım." Hepsi birbirlerine sokulana kadar bekledi. "Büyükbaba Chick senin yaşındayken bana ve babana on dört melek şarkısını söyledir," diye mırıldandı, bir eli Dante'nin sırtında, diğeri Pierce'ınkindeydi. Ve bu şarkıyı söylemek, küçük yaşlardan itibaren her türlü müziğe olan sevgisini besleyen, çok sevdiği büyükbabasının tatlı anılarını geri getirdi.

Geceleri uyuduğumda, On dört melek nöbet tutuyor; İki başımı koruyor, İki ayaklarıma yol gösteriyor;

İki kişi sağ elimde, İki kişi sol elimde, İki kişi sımsıcak saran, İki kişi üzerimde gezinen, İki kişi cennete giden adımlarıma rehberlik eden.

"Çok güzel söylüyorsun," fısıldadı Pierce ilk dizeyi söylediğinde. Vito gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Tess Teyze'nin düğününde ve senin vaftiz töreninde şarkı söyledi," diye fısıldadı Connor. Yutkundu. "Annem ağladı."

"O kadar da kötü değildi," diye takıldı Vito ve Connor'ın dudaklarının kıvrıldığını görünce rahatladı. "Eminim annen şu anda seni düşünüyordur. Uyumanı isterdi." İkinci kıtayı daha sessiz söyledi çünkü Dante çoktan uyumuştı. O Connor da uyumuştı. Geriye Pierce kalmıştı, o büyük uyku tulumunun içinde çok küçük görünüyordu. Vito içini çekti. "Benimle yatmak ister misin?"

Pierce hızlıca başını salladı. "Ben tekme atmam. Ya da yorganın altına girmem. Söz veriyorum." Vito onu kollarının arasına aldı, çantası ve her şeyiyle. "Ya da yatağı ıslatmam?"

Pierce tereddüt etti. "Son zamanlarda değil." Vito güldü.

"Bildiğim iyi oldu." *15 Ocak*

Pazartesi, sabah 7:45.

Yatağının yanındaki telefonun çalması Greg Sanders'ı viskinin neden olduğu derin uykusundan uyandırdı. Groggy, ilk iki denemesinde kulağını ıskaladı. "Evet."

"Bay Sanders." Ses sakın ve tehditkârdı. "Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Greg sırt üstü yuvarlandı ve oda çılgınca döndüğünde bir iniltiyi bastırdı. Lanet olası akşamdan kalmalık. Ama bundan olabildiğince uzun süre kaçınmıştı. Şeytana hakkını ödeme vakti gelmişti. Greg bu "hakkın" ne olduğunu düşünmek istemiyordu ama bunun büyük bir acı içereceğinden emindi. Yutkundu ama ağzı kurumuştı. "Evet."

"Bizden kaçıyordunuz, Bay Sanders."

Greg dönmekte olan başını duvara yaslayarak doğrulmaya çalıştı. "Özür dilerim. I..."

"Sen ne?" Ses şimdi onunla alay ediyordu. "Paramız sende mi?"

"Hayır. En azından hepsi değil."

"Bu hiç iyi değil Bay Sanders."

Greg parmaklarını zonklayan şakağına bastırdı, çaresizlik nabzının daha hızlı atmasına neden oldu. *"Bekle. Bak, bir işim var. Yarın. Beş yüz dolar ödüyor. Hepsini sana vereceğim."*

"Lütfen, Bay Sanders. Bu orman yangınına işlemek gibi bir şey olur. az, çok geç. Paramızı bu akşam saat beşe kadar istiyoruz. Almak için ne yapmanız gerektiği umurumuzda değil. Hepsini. Yoksa işeyemezsiniz. çünkü gerekli ekipmana sahip olmayacağınızı söyleyebilir miyiz? Anlıyor musunuz?"

Greg'in midesi bulandı. Başını salladı, midesi bulanıyordu. "Evet. Yani, evet.

Evet, efendim." "Güzel. İyi günler Bay Sanders."

Greg yastığa yığıldı, sonra geriye çekildi ve telefonu duvara fırlattı. Sıva uçtu, zil çaldı ve bir resim yere düğGerken cam kırıldı.

Yatak odasının kapısı pat diye açıldı. "Bu da ne böyle?"

Greg yastığına doğru inledi. "Git başımdan." Ama sırtına doğru çekildi ve bir avuç yanağına değince irkildi. Greg'kafası patlamış gibi hissetti. *Bugün saat beşe kadar keşke patlasaydı* diye düşündü.

"Aç gözlerini, seni piç kurusu."

Greg nefes nefese itaat etti. Jill ona bakıyordu, bir eliyle tişörtünü kavramış, diğer elini ise avuç içi düz olacak şekilde yukarı kaldırmıştı.

"Bana bir daha vurma." Neredeyse bir inilti gibi çıktı.

"Sen..." Jill şaşkın bir öfkeyle başını salladı. "Burada kalmana izin vermemin tek nedeni, bir keresinde aptallığıma verin ki Seni seviyorum. Ama eskiden olduğun adam değilsin. Bu , değil mi? O.

Seni arayıp duran o ürkütücü sesli adam. Ona borcun var, değil mi?"

Evet." Kelimeyi tıslayarak söyledi. "Ona borcum var. Sana borcum var. Aileme borcum var." Gözlerini kapattı. "Kredi kartı şirketlerine ve bankaya borcum var."

"Sen biriydin." Odanın yeniden dönmeye başlamasına neden olan bir tiksintiyle gömleğini . "Şimdi sadece pis bir sarhoşsun. Bir yıldır çalışmıyorsun."

Elleriyle gözlerini kapattı. "Menajerim öyle söyledi."

"Bana ukalalık yapma. Senin bir kariyerin vardı. Kahretsin Greg, yüzün bu şehirdeki neredeyse her oturma odasına girdi. Ama sen hepsini kumarda kaybettin."

"Ve bu senin hayatındı, Greg Sanders," diye alay etti.

Jill hıçkırık gibi bir sesle nefesini verdi ve Greg gözlerini açtığında Jill'in gözlerinde yaşlar buldu. "Bacaklarını kıracaklar Greg," diye fısıldadı.

"Bu sadece filmlerde olur. Gerçek hayatta bundan çok daha kötülerini yapıyorlar."

Bir adım geri çekildi. "Bu sefer parçaları ben toplamayacağım ve evime daha fazla zarar gelmesini istemiyorum." Döndü ve kapıda duraklayarak uzaklaştı. "Cuma gününe kadar buradan gitmeni istiyorum, anladın mı?" Sonra da gitti.

/ Greg, kızgın olmalıyım, diye düşündü. Ama . O haklıydı. / Her şeye sahiptim ve hepsini . Geri almak zorundayım. Borcumu ödemeli ve yeniden başlamalıyım. Tek kuruşu yoktu ama yüzü hâlâ yerindeydi. Daha önce ona iyi bir hayat kazandırmıştı. Yine öyle olacaktı.

Dikkatle yataktan kalktı ve bilgisayarının önündeki sandalyeye oturdu. Yarına kadar beş yüz doları olacaktı. Ama bu, borçlu olduğu anaparanın ancak onda biri kadardı. Faizi de ekleyince. İhtiyacı vardı

daha fazla para ve hızlı. Ama nasıl? Kimden? Mekanik bir şekilde e-postasına tıkladı, sonra da kaşlarını çatarak E. Munch'tan gelen mesajı açtı.

En azından iş iptal edilmemişti, sadece birkaç saat ertelenmişti. / *O zamana kadar saklanabilirim.* Ama neden zahmet ediyordu ki? Beş yüz gerçekten de orman yangınına işemek gibi bir şeydi. Kanada'ya kaçsa, saçını boyasa ve adını değiştirse daha iyi olurdu.

Ya da... Aklıma başka bir fikir geldi. Munch beş faturayı nakit olarak ödemeye hazırdı ve ilk e-postasında doldurması gereken on rol olduğunu söylüyordu. Greg akşamdan kalma olsa bile bu hesabı yapabiliyordu. Munch'un profilinde kırk yıldan uzun süredir filmlerde çalıştığı yazıyordu. Yaşlı olmalı. Yaşlı insanlar her türlü yerde para saklarlar. Yaşlı insanlarla kolayca başa çıkılabilirdi.

Hayır. Bunu yapamazdı. Sonra ekipmanına yönelik tehdidi düşündü. Evet, . Ve eğer Munch'ta o kadar para yoksa... o köprüyü oraya vardığında geçecekti.

Altıncı Bölüm

15 Ocak Pazartesi, sabah 8:15.

Teğmen Liz Sawyer masasında , dörde dörtlük mezar matrisinin haritasına bakarken kaşları çatılmıştı. "Bu inanılmaz"

"Biliyoruz," dedi Vito. "Ama arkeolog o alanda dokuz ceset gömülü olduğunu söylüyor. Şimdiye kadar hepsinde de haklı çıktı."

Liz başını kaldırdı. "Bu yedisinin boş olduğunu doğruladın mı?"

Nick, "Boş ama Sophie'nin dediği gibi kontrplakla kaplı," diye cevap verdi.

"Peki durumumuz nedir?"

Morgda üç ceset var," dedi Vito. "Leydi, Şövalye ve kafasının yarısı olmayan adam. Dördüncü ceset yolda. Jen beşinci üzerinde çalışıyor."

Nick devam etti. "Dördüncü ceset erkek ve daha yaşlı. İlk üçü yirmili yaşlarda gibi görünüyor Bu adam altmışlı yaşlarında olabilir. Hayır. bariz anomaliler."

"Poz verilmiş eller, kayıp iç organlar ya da parçalanmış kollar yok mu?" Liz alaycı bir tavırla sordu.

Vito başını salladı. "Dördüncü ceset sıradan bir kurban gibi görünüyordu."

Liz arkasına yaslandı, sandalyesi gıcırdıyordu. "Peki bundan sonraki adımlarımız ne olacak?"

"Morga gidiyoruz," dedi Nick. "Katherine bize öncelik vereceğine söz verdi ve bu insanların kimliklerini tespit etmemiz gerekiyor. İsimleri öğrenmeye başladığımızda bir düzen görebiliriz."

"Jen laboratuvarda toprağı analiz ettiriyor," diye ekledi Vito. "Toprağın geldiğini umuyor. Laboratuar tüm dolgu toprağını eleyip faili işaret edecek bir şey bulabilecek mi diye bakacak ama arkasında bir şey bırakmış gibi görünmüyor."

Liz haritaya baktı. "Neden boş mezarlar? Yani, bu plan her neyse henüz bitirmediğini tahmin edebiliriz, ama neden bu ikisini boş bıraksın?" Mezarlığın uzak ucundaki iki mezarı işaret etti. ikinci sıra. "İlk sıranın tamamını doldurdu, sonra ikinci sıranın ilk ikisini. Sonra üçüncü sıraya atlıyor."

"Bir nedeni olduğuna inanmak zorundayız," dedi Vito. "Bunu ince ayrıntısına kadar planlamış. Sırf eğlence olsun diye iki mezarı atlayacağını sanmıyorum ama herhangi bir teori üretmeye başlamadan önce tüm cesetleri oradan çıkarmamız gerekiyor."

Liz ofisinin kapısını işaret etti. "Beni haberdar edin. Bulduğunuz ipuçlarını değerlendirmek için başka bir ekip oluşturmaya çalışacağım. Söylemeye gerek yok, belediye başkanı bu işe can atıyor. Beni aptal yerine koymayın çocuklar."

Vito haritayı aldı. "Sana bir kopyasını çıkaracağım. Belediye başkanının basına çok erken haber vermesini engellemeye çalış, tamam mı?"

Liz, "Şimdilik şansımız yaver gitti," dedi. Gazeteciler gizli bahçemizi henüz öğrenmediler ama bu sadece bir zaman meselesi. Morga çok fazla ceset geliyor ve fazla mesai için çok fazla CSU teknisyeni geliyor. Bir tanesi muhabirler kokuyu almak zorunda. Siz sadece 'yorum yok' deyin ve gerisini bana bırakın."

Vito'nun gülüşü acımasızdı. "Bu emri memnuniyetle yerine getireceğiz."

15 Ocak Pazartesi, sabah 8:15.

Albright Müzesi, bir zamanlar çikolata fabrikası olan bir binada yer alıyordu. Sophie, altı ay önce Üçüncü Ted'in iş teklifini değerlendirirken, burayı kesinlikle göz önünde bulundurmuştu. Bunun kader olduğunu düşünmüştü. Müze, Ortaçağ'ın en büyük özel koleksiyonlarından birine sahipti. Kuzey Amerika'daki Avrupa eserleri ve bir *çikolata* fabrikasıydı. Kabul etmekle nasıl yanlış yapabilirdi ki?

Müzenin ön kapısından içeri girerken, bunun çağlar boyu sorulacak sorulardan biri olduğunu düşündü karanlık bir şekilde. Hayatın sırrı ya da bir Tootsie Roll Pop'un merkezine kaç yalamayla ulaşılacağı gibi. Dünya bunu asla bilemeyecekti.

Çünkü elbette yanlış yapmıştı. Üçüncü Ted'in iş teklifini kabul etmek hayatında yaptığı en aptalca şeylerden biriydi. *Ve ben gerçekten aptalca şeyler yaptım*, diye düşündü, daha da karanlık bir şekilde. Aklına Vito CiccoteUi'nin yakışıklı yüzü geldi ve onu . En azından onunla yatmak gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce onun aldatma yöntemlerini öğrenmişti.

"Alo?" diye seslendi.

"Ofiste." Ted'in karısı Darla, ağarmış saçlarına bir kalem sıkıştırmış, dağınık büyük masanın arkasında oturuyordu. Darla defterleri yönetiyordu, bu da müzenin en önemli işlevinin, yani maaş çekinin emin ellerde olduğu anlamına geliyordu. "Hafta sonun nasıl geçti canım?"

Sophie başını salladı. "Gerçekten bilmek istemezsin."

Darla başını kaldırdı, gözleri endişeliydi. "Büyükannen dönüş mü yaptı?"

Sophie'nin Darla'yı sevmesinin nedenlerinden biri de buydu. Gerçekten önemseyen iyi bir insandı. Ve oldukça normal görünüyordu, bu da onu tuhaf bir Albright yapıyordu. Darla dışında, Ted'in ailesi... sadece garipti.

Bir tarih müzesi işletmeye yönelik tuhaf dünya yaklaşımıyla Ted'in kendisi ve Sophie'nin her zaman Theo Four olarak düşündüğü oğlu vardı. Theo On dokuz yaşındaydı, asık suratlı, sinirli ve kaçan bir çocuktü. Bu o kadar da sorun olmazdı ama Theo'nun yeni işi Şövalye turuna katılmadığında sorumluluk, takım elbiseye sığabilecek büyüklükteki tek kişi olan Sophie'ye düşüyordu. Darla ancak beş-iki yaşındaydı ve Albright'ların kızı Patty Ann daha da küçüktü.

Patty, üzerinde son derece muhafazakâr mavi bir takım elbise olduğu halde kadınlar çıkınca Sophie şüpheyile gözlerini kıstı. "Patty Ann bugün çok hoş görünüyor. Nasıl olur?"

Darla başını kaldırmadan gülümsedi. "Bugün Çarşamba olmadığı için mutluyum."

Çarşamba Patty Ann'in gotik günüydü. Başka bir gün işe nasıl geleceğini asla bilemezsiniz. Çabalayan bir aktris olan Patty Ann henüz kendi kişiliğini bulamamıştı, bu yüzden herkesin kişiliğini taklit ediyordu. Genellikle iyi değildi.

Sophie onu resepsiyonda görevlendirmenin ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyor ve özellikle çarşamba günleri kaç ziyaretçinin Patty Ann'e şöyle bir bakıp Franklin Enstitüsü'ne ya da başka bir gerçek müzeye gittiğini merak ediyordu.

Ama Sophie çenesini kapalı tuttu çünkü turları yapmaktan ne kadar nefret ediyorsa, ziyaretçileri neşeye karşılama düşüncesinden o kadar nefret ediyordu. *Taş yığınımı özledim.*

Darla isteksizce başını kaldırdı. "Theo üşütmüş."

Sophie gözlerini devirdi. "Ve planlanmış bir şövalye turumuz var. Bu harika. Kahretsin, Darla. Özür dilerim. Bugün gerçekten gerçek bir iş yapmak istiyordum."

Darla sıkıntılı görünüyordu. "Turlar çok para getirecek Sophie."

"Biliyorum." Ve bu para için fahişelik yapıp yapmadığını, tarihi ucuzlatan bir girişime katılıp katılmadığını merak etti. Ama Anna paraya ihtiyacı vardı. Sophie paraya uzun süre ihtiyacı olmasını umuyordu. "Peki, saat kaçtayım?"

Şövalye turu saat on iki buçukta, Viking ise saat üçte."

Oh neşe, oh coşku. "Çanlar çalana kadar orada ol."

15 Ocak Pazartesi, sabah 8:45.

Katherine, Şövalye'nin cesedini soğuk hava deposundan çıkarırken, "Şanslısınız çocuklar," dedi. "Bu adamın bir dövmesi var. Kimliğini tespit etmek biraz daha kolay olabilir." Çarşafı çekerek adamın omzunu ortaya çıkardı. "Ne olduğunu tahmin edebilir misiniz?"

Vito çömeldi ve kısık gözlerle dövmeye baktı. "Bu bir erkek."

"Herhangi bir adam değil. Ona dn Sophie'yi izlediğin kadar yakından bakarsan, bunu anlayacaksın."

Vito'nun yanakları kızardı. Sophie Johannsen'ı incelemesinin bu kadar açık olduğunu fark etmemişti. Kendini kıpır kıpır hissederek tekrar kurbanın omzuna döndü ama Nick'in eğlenen bakışını yakalamadan önce değil. Bu olmazdı

Sophie onu geri çevirmeseydi bu kadar kötü olmazdı. Hâlâ acıtıyordu. "Sarı bir adam," dedi Vito düz bir sesle.

Nick, Vito'nun omzunun üzerinden baktı. "Bu Oscar. Bilirsin, şu film ödülü heykeli."

Vito gözlerini kıstı. "Pek iyi bir yorum değil ama ." Doğruldu ve Nick'e baktı. "Belki de şövalyemiz bir aktördür?"

Nick omuz silkti. "Başlangıç için bir yer. Kayıp kişi raporlarını daraltacaktır."

Vito cebinden not defterini çıkardı. "Ölüm nedeni karnındaki delik miydi?"

Bu muhtemel görünüyor. Otopsilere bugün başlayacağım. şimdiye kadar sadece dünkü üç kurbanın dış muayenelerini yaptım." Tekrar şövalye'ye baktı ve iç çekti. "Ama bu acı çekmiş, bunu şu anda söyleyebilirim."

Nick alaycı bir tavırla, "Karnının deşilmesi biraz acıtmış olmalı," dedi.

"En azından bir kısmı için ölmüş olmasını umabilirim ama öldüğünü sanmıyorum. Vücudundaki her önemli kemik yerinden çıktığında hayatta olduğundan oldukça eminim."

Vito ve Nick irkildiler. "Tanrım," diye mırıldandı Vito. "Nasıl olur da...? O büyük bir adam."

"1.85 , iki yüz yirmi beş," diye doğruladı Katherine. "Ve sıkı dövüşmüş. El ve ayak bileklerinde ipe bağlandığı yerde derin sıyrıklar var. Ve evet, halat lifinden bir örneği laboratuvara gönderdim, ama bu uzun bir ihtimal çocuklar. Çıkıklar ve boş bir

Karın boşluğuna bakılırsa iyi durumda olduğu görölüyor." Bir elini kaldırdı. "Ve evet, idrar testine başladım bile. Uyuşturulmadan nasıl etkisiz hale getirilebildiğini anlayamıyorum. Kafasında herhangi bir travma."

Nick nefesini dışarı verdi. "Kadınla ilgili bir şey var mı?"

"Resmi ölüm nedeni boynunun kırılması." Başka bir çekmecedен kadın kurbanını çıkardı, çarşaf katlanmış ellerinin üzerinde bir çadır oluştuyordu.

"Sırtını görmeniz gerek." Katherine çarşafı kaldırdı ve uyluğunun arkası görünecek şekilde kadının kalçasını dikkatlice itti. "Düzenli aralıklarla ve çok derin çürükler var." Başını kaldırdı, yüzü . "Çivi olduğunu düşünüyorum."

Vito'nun gözleri sulanmaya başlamıştı bile. Gözlerini kırıştırarak kadının derisindeki desene odaklandı. Her delik yuvarlak ve küçüktü. "Sadece bacaklarında mı ?"

"Hayır." Katherine çekmeceyi tekrar duvarın içine kaydırđı. "En derinde Ama aynı izler sırtında, baldırlarında ve kollarının arkasında da görölüyor. Uyluktaki deliklerin derinliğine bakarak, oturur vaziyette olduğunu ve tüm vücut ağırlılığının onu çivilere doğru ittiğini söyleyebilirim."

Nick'in ifadesi garip bir şekilde gerginleşti. "Çivili bir sandalye mi?"

"Ya da onun gibi bir şey. Kalça kemiği ciddi şekilde yanmıştı. Deri

yok

kalır." Katherine çenesini eğdi, gözlerinde öfke vardı. "Ve tüm bu zaman boyunca hayattaydı."

Katilin zalimliğinin boyutları netleştikçe Vito'nun midesi bulandı. "Burada yaratıcı bir sadistle karşı karşıyayız. Yani, bir insan çivili bir sandalyeyi nasıl düşünebilir ki?"

Nick, Katherine'in bilgisayarının başına oturdu. "Buraya gel, Chick. Şuna bir bak"

Vito ekrana kaşlarını çatarak baktı. Hayal ettiği sandalyeydi, çivilerle kaplıydı. Sandalyenin kollarına ve ön ayaklarına kelepçeler takılmıştı. "Ne?"

Bu da ne böyle?"

"Dün gece uyuyamadım, ellerini nasıl poz verdiğini düşünüp durdum. Ben de kalkıp Google'da Ortaçağ kuklalarını araştırdım. Bu arada Sophie haklıydı. Kurbanlarımızın pozları, bulduğum mezar büstlerine tıpatıp benziyor. çevrimiçi."

Vito şu anda Sophie hakkında düşünmek istemiyordu. Gece boyunca dönüp dururken bunu yeterince yapmıştı. Bu güzel," diye kaşlarını çatarak ekrana odaklandı. "Peki ya sandalye? Lütfen bana bunun eBay'de satıldığını söyleme."

Nick sıkıntıyla ekrana baktı. ". Ama bu alan Avrupa'da ortaçağ işkenceleri konusunda uzmanlaşmış bir müzeye ait."

"Bir işkence müzesi mi?" O zaman gerçektir. O sandalye bir müzede vardı. Bir tane de burada, Philadelphia'da vardı. "Onun nasıl acı çektiğini hayal bile edemiyorum. İkisinin de nasıl acı çektiğini. Ve daha diğerlerine başlamadık bile." Parmaklarını kafatasının arkasına bastırdı, orada bir baş ağrısı oluşuyordu.

"Bu siteyi nasıl buldunuz?"

"Sophie'nin bağırsak deşmeninin işkence olarak kullanıldığına dair söylediklerini düşündüm. Google'da 'ortaçağ işkencesi' diye arattım ve en çok çıkan sonuçlardan biri bu oldu. Bu sandalyede bin üç yüzden fazla sivri uç var."

Bu da kurbanın yaralanmasına yol açacaktır," diyerek Katherine sıkıca onayladı.

Vito bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ortaçağ mezarlarındaki heykeller gibi pozlarımız, çivili sandalyemiz, bir bağırsak deşmemiz ve ne yani, bir... askıda gerdirmemiz mi var? Bu normal değil, millet."

Nick, "Teması olan bir katil," diye . "İçeri girmekte olan ceset hariç. Bunun gibi tuhaf bir şey görünmüyordu."

Katherine bilgisayardan uzaklaştı. "Bu işte her şeyi gördüğümü sanıyordum ama yanlış olduğum kanıtlanmaya devam ediyor." Omuzlarını dikleştirdi. "Şimdilik iki şey daha var." Vito'ya bir cam kavanoz uzattı.

küçük beyaz kırıntılar. "Erkek kurbanın elindeki telden kazıdım. Kadın kurbanın kablolarında da aynı maddeye benzeyen bir şey buldum."

Vito onu ışığa tuttu, sonra kavanozu Nick'e uzattı. "En iyi tahmin?"

Katherine kaşlarını çatı. "Laboratuvara bir örnek gönderdim ama silikon ailesinden bir şeye benziyor. Sonuçları aldığımda size haber veririm."

"Bize vereceğin ikinci şey ne?" Nick sordu.

"Bu kurbanların üçü de iyice yıkanmış. Üçünün de kanla kaplanmış olması gerekirdi ama hiç kan yoktu. Bu da bana aslında poz veren iki kurbanın üzerinde kavanozda ne varsa ondan çok daha fazlasının olduğunu gösteriyor."

Vito, "Şövalye'nin dövmesiyle eşleştirmek için Kayıp Kişiler'i deneyeceğiz," dedi. "Teşekkürler, Katherine."

O zaman Sophie'yi arayalım," dedi Nick koridora çıktıklarında. "Şu işkence aletlerini takip etmek istiyorum. Eğer kullandığı şey buysa, onları bir yerden almış olmalı ve belki Sophie bize aramaya nereden başlamamız gerektiği konusunda bir fikir verebilir. Numarasını Katherine'den almalıydık."

İyi bir fikirdi, Vito kabul etmek zorundaydı. Poz veren eller konusunda haklıydı. Belli ki biliyordu. Ve bu ona, atını sürüp gitmeden hemen önce gözlerinde gördüğü o öfke parıltısını kazanmak için ne yaptığını bulma şansı verebilirdi. Bundan da öte, onu tekrar görmek istiyordu. "O Albright Müzesi'nde çalışıyor. Kayıp Kişiler'deki işimiz bitince gidebiliriz."

Dutton, Georgia, 15 Ocak Pazartesi, 10:10

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Daniel. "Özellikle de izin gününde."

Luke'un gözleri Daniel'ın babasının bilgisayar ekranına yapışmıştı. "Bir dost için her şeyi yaparım."

Daniel kuru bir sesle, "Yolun aşağısında ödüllü levreklerin olduğu bir göl olması da cabası," deyince Luke sırtlamakla . "Bir şey bulabildin mi?"

Luke omuz silkti. "Duruma göre değişir. Kasım ortasından önce hiç e-posta yok." "Ne demek hiç yok? Yani hiç var olmadılar mı yoksa silindiler mi?"

"Silindi. şimdi, Kasım'dan beri e-postalarımız var. Çoğunlukla elektronik fatura ödemeleri için onaylar. Her zamanki istenmeyen e-postalar dışında, babanın yasal e-postalarının çoğu Carl Sargent adında bir adama verilen yanıtlar."

"Sargent kasabanın yarısını istihdam eden kağıt fabrikasındaki sendikayı yönetiyor. Babam önce onunla görüştü. Dün babamın Kongre'ye aday olacağını öğrendim."

Luke kalan e-postaları okudu. "Sargent babandan sürekli adaylığını açıklamasını istiyor ve baban da onu sürekli erteliyor. Bu diyor ki kolu bağlı. Bu da acil bir işi bittiğinde bir basın toplantısı düzenleyeceğini söylüyor."

"Annemle," diye mırıldandı Daniel. "O kanser hastası."

Luke yüzünü buruşturdu. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Daniel."

Bir kez daha onu bir kez daha görme ihtiyacına kapıldı. "Teşekkürler. Herhangi bir güzergah görüyor musun? Nerede olabilecekleri konusunda bana fikir verebilecek bir şey?"

"Hayır." Luke klavyeye dokundu ve çevrimiçi bankacılık ekranını açtı. "Babanı bulduğunda ona şifrelerini sabit diskindeki bir Word dosyasına kaydetmemesini söyle. Bu, hırsızlar için kapının anahtarını gümüş bir tepside bırakmak gibi bir şey."

"Sanki ona her şeyi anlatabilirmişim gibi," diye mırıldandı Daniel. Luke'un ağızı sempati içinde kıvrıldı.

"Benim babam da aynı. Baban son doksan gün içinde büyük miktarda para çekmiş gibi görünmüyor. Tuttukları tüm kayıtlar bu kadar. çevrimiçi."

"Anlamadığım şey, neden e-posta ve bankacılık işlemlerini uzaktan yaptığı. Eğer nerede olsun bir bilgisayara erişimi varsa, neden sadece

Oradan mı?"

"Belki de yoldayken sabit diskindeki belgelere erişmek istemiştir." Luke tuşlara dokunmaya devam etti. "Bu çok ilginç."

"Ne?"

"İnternet geçmişi silinmiş." "Tamamen silinmiş mi?"

"Hayır. Ama oldukça sofistike." Bir dakika daha yazdı. "Bu şaşırtıcı derecede iyi bir silme işlemi. Çoğu bilgisayar teknisyeni bunu nasıl aşacağını bilemez." Başını kaldırdı, gözleri ciddiye. "Danny, biri babanın sistemine girmiş."

İçinde yeni bir huzursuzluk dalgası dalgalandı. "Belki, belki de değil. Benim Babam eskiden beri bilgisayarıcıdır. Güvenlik konusunda da aşırı paranoyaktı. İz bırakma konusunda endişeli olduğunu görebiliyorum."

Luke kaşlarını çatı. "Güvenlikle bu kadar ilgili olsaydı, şifrelerini sabit diskinde bırakmazdı. Ayrıca, babanın bir yargıç olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi. Elektronik onun hobisiydi; telsizler, uzaktan kumandalı roketler, ama özellikle bilgisayarlar. Onları parçalara ayırır, kendi geliştirmelerini yapardı. Sistemini nasıl temiz tutacağını bilen biri varsa o da babamdır."

Luke ekrana geri döndü. "Bazı şeylerin bazılarının aktarılmaması çok komik. Vücudunda bir bilgisayar kemiği bile yok."

"Hayır, bilmiyorum," diye mırıldandı Daniel. Bütün o uzmanlık aile ağacının başka bir dalına yönlendirilmişti. Ama bunu hatırlamak hoş değildi, bu yüzden hafızasının o karanlık köşesindeki kapıyı hızlıca kapattı. "Peki mendilden geçebilir misin?"

Luke gücenmiş görünüyordu. "Elbette. Bu çok ilginç. O kadar seyahat broşürünün arasında birkaç tane de seyahat sitesi bekliyordum ama önbelleğinde öyle bir şey yok."

"Hangi sitelere gitti?"

Şükran Günü'nden iki hafta önce Philadelphia için hava durumu. Ve... Philadelphia bölgesindeki onkologlar için bir arama. Philadelphia broşürlerden miydi?"

Daniel ekrana daha yakından bakmak için eğildi. "Hayır, değildi."

"Yerinizde olsam buradan başlardım. Görünüşe göre annenin doktora ihtiyacı olursa diye hazırlıklı olmak istemişler." Ağzını sempati ile eğdi. "Bir göl ve bir levrekle toplantım var. Gelmek ister misin?"

"Hayır, ama teşekkürler. Sanırım biraz daha etrafa bakacağım. Şu Philly açısına bir bak. Yardımın için teşekkürler Luke."

"Ne zaman istersen. İyi şanslar, dostum."

Philadelphia, 15 Ocak Pazartesi, Saat 10:15

"Aman Tanrım." Marilyn Keyes kendini soluk şal desenli bir kanepenin kenarına bıraktı, yüzündeki tüm renkler uçup gitmişti. "Oh, Warren." Bir kolunu karnına bastırarak titreyen elini ağzına götürdü ve kendini salladı.

O halde bu sizin oğlunuz, hanımefendi?" Vito nazikçe sordu. Kayıp Kişiler dosyasından hemen bir eşleşme bulmuşlardı. Şövalyeleri Warren Keyes'ti, yirmi bir yaşındaydı. Ailesi ve nişanlısı Sherry tarafından sekiz gün önce kayıp olduğu bildirilmişti.

"Evet." Başını salladı, nefesi kesilmişti. "Bu Warren. O benim oğlum." Nick onun yanına oturdu. "Sizin için arayabileceğimiz biri var mı, Bayan Keyes?"

"Kocam." Parmak uçlarını şakağına bastırdı. "Bir kitap var... çantamda." Yemek masasını işaret etti ve Nick telefon etmeye gitti.

Vito kanepede Nick'in yerini aldı. "Bayan Keyes, çok özür dilerim ama size bazı sorular sormamız gerekiyor. Bir bardak suya ya da başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Derin bir nefes aldı. "Hayır. Ama teşekkür . Siz sormadan , Warren'ın geçmişte uyuşturucu sorunu vardı. Ama neredeyse iki yıldır temiz ve ayıktı."

Vito cebinden not defterini çıkardı. Sormayı planladığı soru bu değildi ama ne zaman akışına bırakması gerektiğini uzun zaman önce öğrenmişti. "Ne tür uyuşturucular, Bayan Keyes?"

"Çoğunlukla kokain ve alkol. Lisede bazı kötü çocuklarla düşüp kalktı. Kullanmaya başladı. Ama temizlendi ve Sherry ile tanıştığından beri değişti."

"Bayan Keyes, Warren ne iş yapıyor?" "O bir aktör." Yutkundu. "." "Pek çok aktörün ikinci bir işi vardır. Warren'ın var mıydı?"

"Center City'de bir barda garsonluk yapıyordu. Bazen modellik yapardı. Yardımı olacaksa size portfolyosunu getirebilirim."

"Olabilir." Ayağa kalkmaya başlayan kadının kolunu nazikçe yakaladı. "Birkaç sorum daha var. Warren nerede yaşıyordu?"

"İşte. O ve Sherry..." Kadın yüzünü ellerinin arasına alıp ağlarken Vito sessizce oturdu. "Bunu kim yapar?" diye sordu kırık dökük bir sesle, sözleri elleri tarafından boğulmuştu. "Oğlumu kim öldürebilir?"

Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz, hanımefendi," dedi Vito, hâlâ nazikçe. Nick mutfaktan içeri girdi, bir elinde bir kutu mendil, diğerinde çerçeveli bir fotoğraf .

"Bay Keyes yolda," diye mırıldandı.

Vito kadının eline bir mendil sıkıştırdı. "Bayan Keyes? O ve Sherry ne?"

Gözlerini sildi. "Evlenmek için para biriktiriyorlardı. O iyi bir kız."

"Warren'ın endişelendiği ya da birinden korktuğu fikrine kapıldınız mı?" Nick sordu.

"Para konusunda endişeliydi. Uzun zamandır oyunculuk işi almamıştı. zaman." Dudakları acı dolu bir gülümsemeye dönüştü. "Menajeri ona New York'a taşınırsa çok iş bulabileceğini söyledi ama Sherry'nin ailesi burada. Sherry gitmez, o da onu bırakmaz."

Nick fotoğrafı Bayan Keyes'e bakacak şekilde çevirdi. "Bu Warren ile Sherry mi?"

Gözlerinden yeni yaşlar aktı. "Evet," diye fısıldadı. "Nişan partilerinde."

Vito not defterini cebine geri koydu. "Odasına bakmamız gerekiyor," dedi Vito. "Ve bir parmak izi birimi getireceğiz."

Kadın başını salladı. "Elbette. Ne yapman gerekiyorsa."

Ayağa kalktı, onu rahatlatacak hiçbir sözü olmadığını farkındaydı. Andrea'dan önce, iyi olup olmadığını sorardı. Ama bu kederli anne iyi değildi. Acı çekiyordu ve bir süre daha çekecekti. Koridorun sonuna geldiğinde arkasına baktı. Kadın öne eğilmiş, oğlunun fotoğrafını göğsüne bastırılmış, ağlarken sallanıyordu.

Nick usulca, "Chick," dedi. "Gel hadi."

Vito nefes verdi. "Biliyorum." Warren'ın odasının kapısını açtı. "Hadi işe koyulalım."

Warren'ın eşyalarını karıştırmaya başladılar. Nick dolaptan, "Spor malzemeleri," dedi. "Hokey, beyzbol." Bir metal sesi duyuldu. "Kaldırılmış ciddi ağırlıklar."

Vito, Warren'ın portföyünü buldu. "Yakışıklı adam." Fotoğrafların ve dergi kupürlerinin olduğu sayfaları çevirdi. "Daha çok dergi reklamları yapmış gibi görünüyor. Bunu görmüştüm. Yerel bir spor salonu için. Keyes iri yarı, güçlü bir adamdı. Kolayca alt edilebileceğini sanmıyorum."

"Chick, bak." Nick, Warren'ın bilgisayarını alıştırmıştı. "Gel de şuna bir bak."

Vito onun arkasında durmuş, boş ekrana bakıyordu. "Ne? Ben bir şey göremiyorum."

Mesele de bu zaten. Burada hiçbir şey yok. Belgelerim'i açtığım da hiçbir şey yok. E-postasında bir şey yok. Geri dönüşüm kutusunda da bir şey yok." Nick omzunun üzerinden yukarı baktı, kaşları kalkmıştı. "Bu bilgisayar silinip temizlenmiş."

15 Ocak Pazartesi, 12:25.

"Sophie'nin burada çalıştığına *emin* misin?" Nick kaşlarını çatarak sordu. Müzenin ön masasının yanında durmuş, sabırsızlıkla etrafına bakınıyordu. "Sophie'nin burada çalıştığını sanmıyorum. burada çalışan *herkes*."

Vito başını salladı, dikkati lobinin duvarında asılı duran müzenin kurucusunun fotoğraflarındaydı. "Evet, burada alışıyor. Bisikleti park yerinin sonunda duruyordu."

"Sophie'nin miydi o?"

Vito, Nick'in yüzündeki ani ilgiden biraz rahatsız olmuştu. "Evet. Ne olmuş yani?" "Sadece güzel bir bisiklet olduğunu, Chick." Nick'in dudakları kıpırdadı. "Sakin ol oğlum."

Vito gözlerini devirdi ama telefonunun çalması onu cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı.

Nick ayıldı. "Sherry mi o?" Warren Keyes'in ailesinin evinden ayrıldıktan sonra nişanlısına ulaşmayı başaramamışlardı. Kendi evinde değildi ve saat yediye kadar çalıştığı fabrikaya da gelmeyecekti.

Vito arayanın kimliğini kontrol etti ve nabızı bir kademe daha yükseldi. "Hayır, babam arıyor." Telefonunu çevirip açtı, iyi haberler almak için dua ediyordu. "Baba. Molly nasıl?"

"Durumu stabil. Bacaklarına biraz güç geldi ve titremeleri azaldı. Doktor bu atağı neyin tetiklediğini bulmaya çalışıyor."

Vito kaşlarını çatı. "Küçük bir felç geçirdiğini söylediğini sanıyordum."

"Fikrini değıştirdi. Vücudunda yüksek seviyede cıva buldular."

"Merkür mü?" Vito yanlış duyduğundan emindi. "Cıvaya nasıl maruz kaldı?"

Bilmiyorlar. Evde bir şeye maruz kaldığını düşünüyorlar."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Peki ya çocuklar?" Onlarda herhangi bir belirti yoktu. Ama hepsinin test için gelmesini istedi, o yüzden annen ve Tino onları getirdi. Çok korkmuşlardı, özellikle de Pierce."

Vito'nun kalbi sıkıştı. "Zavallı küçük adam. İyi olup öğrenmemiz ne kadar sürer?"

"Yarın sabaha kadar. Ama doktor Molly'nin nerede maruz kaldığından emin olana kadar hiçbir çocuğun eve gitmesini istemiyor. Dino sana sormamı istedi-"

"Tanrı aşkına baba," diye araya girdi Vito. "Çocukların benimle istedikleri kadar kalabileceklerini biliyorsun."

"Bunu ona söyledim ama Molly sana sorun çıkarmalarından endişelendi."

Ona iyi olduklarını söyle. Dün gece pasta yaptılar ve oturma odamda savaş oynadılar."

Tess sana ve Tino'ya onlara bakmanızda yardımcı olmak için geliyor," dedi babası ve Vito endişesine rağmen bir sevinç patlaması hissetti.

Kız kardeşini aylardır görmemişti. "Böylece annen ve ben Dino için burada olabiliriz. Tess'in uçağı saat yedide iniyor. Buradayken etrafta dolaşabilmek için bir araba kiriliyor, böylece onu havaalanından almanıza gerek kalmayacak."

"Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?"

"Hayır." Michael Ciccotelli derin bir nefes aldı. "Dua etmek dışında, evlat."

Bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu ama bunu öğrenmesi babasını incitebilirdi. Bu yüzden Vito yalan söyledi. "Yapacağımı biliyorsun." Telefonunu tekrar cebine koydu.

"Molly iyi olacak mı?" Nick sessizce sordu.

"Bilmiyorum. Babam dua etmemi söyledi. Tecrübelerime göre bu asla iyi değildir." "Peki, gitmen gerekiyorsa... git, tamam mı?"

"Bakacağım. Bak." Vito, işinden uzaklaştığı için minnettar, uzun bir kapının açıldığı arka duvarı işaret etti. Bir kadın belirdi ve onlara doğru yürüdü. Ufak tefek, otuzlu yaşlarının ortasındaydı ve dizlerinde biten bir eteği olan, makul mavi bir takım elbise giymişti. Koyu renk saçları düzgün bir şekilde arkaya toplanmıştı, bu da onu profesyonel ve... sıkıcı gösteriyordu, diye fark etti Vito. Kadının büyük halka küpeler ve kırmızı bir bandana kullanıyordu. Masanın arkasına geçti, belli ki onları ölçüp biçiyordu.

"Siz iki beyefendiye yardımcı olabilir miyim?" diye sordu, aksanı keskin ve İngiliz'di.

Vito rozetini gösterdi. "Ben Dedektif Ciccotelli ve bu da ortağım Dedektif Lawrence. Dr. Johannsen'ı görmeye geldik."

Kadının gözleri spekülatif bir ışık aldı. "Yanlış bir şey mi yaptı?"

Nick başını salladı. "Hayır. Onu görebilir

miyiz?" "Şimdi mi?"

Vito dilini ısırdı. "Şimdi iyi olur." Kızın isim etiketine baktı. "Bayan Albright." Yakından bakınca Vito onun düşündüğünden çok daha genç olduğunu fark etti, muhtemelen yirmili yaşlarının başındaydı. Görünüşe göre yaş tahmincisinin bir ayarlamaya ihtiyacı vardı.

Kadın dudaklarını büzdü. "Şu anda bir tur düzenliyor. Eğer bu tarafa gelerseniz."

Onları uzun kapıdan geçirerek beş ya da altı aileden oluşan küçük bir kalabalığın toplandığı geniş bir odaya soktu. Duvarlar koyu renkli ahşaptı, Biri soluk bir goblenle kaplıydı. Diğer duvarda büyük sancaklar asılıydı. Ancak en etkileyici duvar çapraz kılıçlarla kaplıydı. Kılıçların altında büyük bir etkiyi tamamlayan üç zırh takımı duruyordu.

"Çok tatlı," diye mırıldandı Vito. "Yeğenlerim buna bayılır." Akıllarını Molly'den uzak tutacağı kesindi. Onları mümkün olan en kısa sürede buraya getirmeye karar verdi.

"Bak." Nick gizlice koridorun sağ tarafında duran dördüncü bir zırhı işaret etti. Dante'nin yaşlarında asık suratlı bir çocuk zırhın bir adım ötesinde durmuş, yüksek sesle beklemekten yakınıyordu. Ayağını yere vurdu ve dudak büktü.

Bu çok sıkıcı. Köhne bir zırh. Hurdalıkta daha iyilerini görmüştüm." Zırhı tekmelemeye başlamıştı ki, metal bir şangırtıyla aniden belinden büküldü. Korktuğu her halinden belli olan çocuk geri çekildi, gözleri irileşmiş ve Yüzü solgundu. Kalabalık sessizleşti ve Nick usulca kıkırdadı. "Bir saniye önce hareket ettiğini gördüm. Veledin hakkını verdi."

Vito tam kabul etmek üzereydi ki zırhın içinden gürleyen bir ses duyuldu. Şövalyenin Fransızca konuştuğunu anlaması bir saniyesini aldı ama anlamını anlamak için dilbilimci olmaya gerek yoktu. Şövalye fena halde kızgındı.

Çocuk korkuyla başını salladı ve iki adım geri gitti. Şövalye çekti kılıcını dramatik bir yetenekle savurdu ve çocukla adım adım eşleşti. Soruyu daha yüksek sesle tekrarlardı ve Vito bunun bir erkeğin değil bir kadının sesi olduğunu fark etti. Ağzını bir gülümseme kapladı. İçerideki Sophie. Onların onu giydirdi."

Nick sırtıyordu. "Lise Fransızcam paslanmış ama sanırım kısaca 'Senin adın ne, seni kötü çocuk?' dedi."

Çocuk ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

Yan kapıdan bir adam çıktı. Bir defans oyuncusu boyunda, koyu mavi bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Kafasını sallıyordu. "Vay, vay. Sorun nedir?"

Zırlı figür asil bir tavırla çocuğu işaret etti ve sert bir şeyler söyledi.

Adam çocuğa baktı. "Kaba olduğunuzu ve izinsiz girdiğinizi söylüyor."

Diğer çocuklar gülerken çocuğun yüzü utançla kızardı.

Adam başını salladı. "Joan, Joan. Sana kaç kere çocukları korkutmamanı söyledim? O üzgün," dedi çocuğa.

Şövalye başını sertçe salladı. "*Hayır*"

Çocukların kahkahaları daha da arttı ve tüm yetişkinler gülümsüyordu. Adam dramatik bir şekilde iç çekti. "Evet, öyle. Hadi turumuza devam edelim. *SHI vous plait.*"

Şövalye adama kılıcını uzattı ve başındaki miğferi kaldırarak Sophie'nin uzun saçlarını başının etrafında altın bir taç şeklinde ördüğünü gösterdi. Miğferi bir kolunun altına sıkıştırdı ve diğer kolunu kaldırarak duvarları işaret etti.

"Bienvenue au musee d'Albright de l'histoire. Jeanne d'Arc'ım"

"Joan," diye araya girdi adam. "Fransızca konuşmuyorlar."

Gözlerini kırptırdı ve şimdi büyülenmiş bir şekilde yukarı bakan çocuklara baktı. Kaba çocuk bile dinliyordu. "*Non!*" diye sordu, inanamayarak.

Adam "Hayır," dedi ve kadın bir soru daha sıraladı.

"Hangi dili konuştuğunuzu bilmek istiyor," dedi onlara. "Ona kim söyleyebilir?"

Beş yaşlarında, altın rengi bukleleri olan küçük bir kız elini kaldırdı ve Vito, Sophie'nin çenesinin gerildiğini gördü, kadar hafifti ki izlemeseydi bunu fark etmeyebilirdi. Ama çocuk konuşurken yüz ifadesini çabucak düzeltti. "İngilizce. İngilizce konuşuyoruz."

Sophie komik bir şekilde dehşete kapıldı. Bu onun rolünün bir parçasıydı ama az önceki ifadesinin böyle olmadığından emindi ve merakının bir kez uyandığını fark etti. Geri birlikte. Kılıçlı bir kadının bu kadar tahrik edici olabileceğini fark etmemişti.

"*Anglais?*" Sophie öfkeyle kılıcını çekmiş gibi yaptı. Küçük kızın gözleri daha da büyüdü ve adam tekrar iç çekti.

"Joan, bunu daha önce de konuşmuştuk. Misafirleri korkutma. Amerikalı çocuklar İngilizce konuşacaksın. Ve bu sefer hakaret yok, lütfen. Sadece terbiyeli ol."

Sophie iç çekti. Yapmam gereken şeyler," dedi, kelimeleri ağır aksanlıydı. "Ama... bu bir yaşam. Ben bile, Joan of Arc, faturalarımı ödemek zorundayım." Anne ve babasına baktı. "Faturaları anlıyorsunuz, değil mi? Kira ve ev kirası var. yemek." Omuz silkti. "Ve kablolu televizyon. Hayatın olmazsa olmazları, /ion?"

Ebeveynler başlarını sallayıp gülümsüyorlardı ve Vito bir kez daha kendini merak içinde buldu.

Çocuklara baktı. "Sadece, şey, görüyorsunuz, İngilizlerle savaş halindeyiz. Bu *savaş* kelimesini anlıyorsunuz, değil mi *küçük* çocuklar?"

Çocuklar başlarını salladı. "Neden savaşıyorsunuz, Bayan Arc?" sordu babalardan biri.

Babasına sevimli bir gülümseme fırlattı. "*S'il vous plait*, bana Joan deyin," dedi. "Şey, şöyle-" Tam o anda Vito ve Nick'in kenarda durduğunu gördü. Gülümsemesi ağzında kalmıştı ama

gözlerinden kayboldu ve Vito ayazı yarım oda hissetti. Takım elbiseli ve kravatlı adama baktı. "Mösyö Albright, ziyaretçilerimiz var. Onlara yardım edebilir misiniz?"

"Ona ne yaptın, Chick?" Nick mırıldandı.

"Hiçbir fikrim yok." Çocukları toplayıp pankartların olduğu duvara götürerek turuna başlarken gözleriyle onu takip etti. "Ama öğrenmeyi planlıyorum."

Takım elbiseli adam gülümseyerek yaklaştı. "Ben Ted Albright. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Ben Dedektif Lawrence ve bu da Dedektif Ciccotelli. Mümkün olan en kısa sürede Dr. Johannsen ile görüşmek istiyoruz. Turu ne zaman tamamlanacak?"

Albright endişeli görünüyordu. "Bir tür sorun mu var?"

"Hayır," güvence verdi Nick. "Hiç de öyle bir şey değil. Bir dava üzerinde çalışıyoruz ve ona bazı sorularımız var. Tarihle ilgili sorular," diye ekledi.

"Oh." Albright canlandı. "Onlara cevap verebilirim."

Vito, Sophie'nin Albright'ın sadece tarihçilik oynadığını söylediğini hatırladı. " ederiz," dedi, "ama gerçekten Dr. Johannsen ile konuşmayı tercih ederiz. Tur on beş dakikadan fazla süreceksen, öğle yemeğimizi geri gelebiliriz."

Albright, Sophie'nin çocuklara duvara asılı kılıçları anlattığı yere . "Tur bir saat sürüyor. Ondan sonra boş olmalı."

Nick kalkanını tekrar cebine soktu. "O zaman geri döneceğiz. Teşekkürler."

Yedinci Bölüm

Dutton, Georgia, 15 Ocak Pazartesi, 13:15

Daniel ailesinin yatağında sallanıyordu. Bir saat boyunca yere bakmış, kendi kendine babasının kasasını sakladığını bildiği döşeme tahtasını geri çekmesini söylemişti. Dün kasayı kontrol etmemişti. Bırakın içindekileri, Frank'in kasadan haberdar olmasını bile istemiyordu.

Bugün içeride ne bulacağından emin değildi. Bilmek istemediğini biliyordu. Ama bunu yeterince ertelemişti. Bu, babasının aileden başka kimsenin bilmediğini düşündüğü kasaydı. Ne karısının, ne de çocuklarının.

Ama Daniel biliyordu. Onunki gibi bir ailede, sırların nerede saklandığını bilen kişi olmanın bedelini ödemişti. Ve silahların nerede tutulduğunu. Babası pek çok silah dolabı ve kasası vardı, ama bu onun tek silah . Daniel'in seri numaralarının silinmiş olduğundan şüphelendiği silahları burada saklıyordu. Kesinlikle kayıtsızdılar.

Arthur'un ruhsatsız silahlarının Philadelphia'ya neden gitmiş olabilecekleri ya da oraya vardıklarında nereye gittikleriyle hiçbir ilgisi yoktu, ama Daniel baktığı başka hiçbir yerde ipucu bulamamıştı. İşte burada oturuyordu. *Yap işte.*

Tahtayı kaldırdı ve kasaya baktı. Şifreyi babasının Rolodex'inde uzun zaman önce ölmüş bir teyzenin doğum günü olarak çok akıllıca gizlenmiş bir şekilde bulmuştu. Daniel teyzesini ve onun gerçek doğum gününü hatırladı, çünkü kendi doğum gününe yakındı.

Şifreyi tuşladı ve bir klik sesiyle ödüllendirildi. İçerideydi.

Ama silahlar yoktu. Kasanın içindekiler sadece bir çek defteri ve bir bilgisayar belleği. Çek kasası Vartanyalıların nesillerdir kullandıkları bankaya ait değildi. Kasayı açmadan önce bile, Daniel ne bulacağını biliyordu.

Hepsi babasının eliyle yazılmış, düzenli bir para çekme işlemi vardı. Her işlemin üzerinde beş bin dolar tutarında "nakde çevrilecek" yazıyordu.

Bu kesinlikle bir şantajdı. Ama Daniel şaşırmamıştı.

Arthur'un geçmişinin hangi kısmının hepsine musallat olmak için geri geldiğini merak etti. Babasının başka kimsenin görmesini istemediği bellekte ne olduğunu merak etti. Philadelphia'ya giden bir sonraki uçağın ne zaman kalkacağını merak etti.

15 Ocak Pazartesi, 13:40

Sophie zırhı bir arada tutan cırt cırtlari yırttı. "Ted, üçüncü kez söylüyorum, benimle neden konuşmak istediklerini bilmiyorum," diye tersledi. Ted Albright'ın büyükbabası bir arkeo-mantık efsanesiydi ama her nasılsa o parlak genlerden biri Ted'e geçmemişti. 'Burası bir *tarih müzesi*. Belki de *tarihle* ilgili bir *soruları* vardır. Üçüncü dereceyi bırakıp şunu üzerimden alabilir misin? Bir ton ağırlığında."

Ted ağır göğüs zırhını başının üzerine kaldırdı. "Bana sorabilirlerdi."

Sanki Napolyon'u Lincoln'den ayırt edebilirmişsin gibi. Dışarıdan onu topladı soğukkanlılıkla ve sakince cevap verdi. "Ted, onlarla konuşup ne istediklerine bakacağım, tamam mı?"

"Tamam." Ciccotelli kızın kaval kemiklerini çıkarmasına yardım etti ve kız da kendi ayakkabılarını örten botları çıkardı. Vito "Fare" Ciccotelli dışarıda bekliyordu. Onu Ted Albright'tan daha az görmek istemesi her şeyi anlatıyordu. Onu *dönem kıyafetleriyle* görmüş olmaları durumu daha da kötüleştiriyordu. Küçük düşürücüydü.

"Bir dahaki sefere şövalye turu planladığınızda Theo'nun burada olduğundan emin olun. Bu zırh gerçekten bir ton ağırlığında." Ayağa kalktı ve gerindi. "Ve altı çok sıcak Orada."

"Gerçekliği sevdiğini iddia eden biri için çok fazla şikayet ediyorsun," diye homurdandı Ted. "Ne tarihçisin sen öyle."

Sophie, irkin bir karşılık olabilecek sözleri ısıarak geri aldı. "Yemekten sonra döneceğim, Ted."

"ok uzun sürmesin," seslendi arkasından. "Saat üçte bir Viking olacaksın."

"Vikinginizi alıp..." diye mırıldandı, sonra Patty Ann'in n masaya yaslanmış, iki dedektifle utanmazca flört ettiğini görünce gözlerini devirdi.

İki yakışıklı adam olduklarını kabul etmek zorundaydı. İki de uzun boylu, geniş omuzlu ve herkesin standartlarına göre yakışıklıydı. Kumlu kıvı saçları ve ciddi yüzüyle Nick Lawrence'ın taşralı bir ocuk gibi bir çekiciliği vardı ama Vito Ciccotelli *kabul et Sophie. Bunu düşündüğünü biliyorsun.* Yorgun bir i geçirdi. *İyi. Adam seksi, tamam mı? Seksi ve diğerleri gibi bir sıçan.*

Masanın yanında durdu. "Beyler. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Nick ona rahatlamış bir bakış fırlattı. "Dr. Johannsen."

Patty Ann'in bakış da tehditkâr bir hal almıştı, kaşlarını fazla çatmıştı. "Onlar dedektif, Sophie," dedi ve Sophie i çekerek yutkundu. Patty Ann belli ki bugün İngiliz gibi davranmaya karar vermişti. Uygun mavi takım elbise şimdi daha anlamlıydı. "Cinayet masası dedektifleri," diye tehditkâr bir şekilde ekledi. "Seni *sorgulamak* istiyorlar."

Nick başını salladı. "Sadece sizinle *konusmak* istiyoruz, Dr. Johannsen."

Bir sıçan olmadığı için ona gülümsedi. "ğle yemeği yemek üzereydim. Sana otuz dakika verebilirim."

Vito kapıyı onun için açık tuttu. Tek kelime etmemişti ama o araştıran bakışları da yüzünü terk etmemişti. Ona yle olduğunu umduğu bir bakış attı. Patty Ann'kadar tehditkrdı. Adam kaşlarını çattı, o da kendini başarılı saydı.

Dışarıdaki hava teninde harika bir his uyandırıyordu. "Bu işi çabuk çok memnun olurum. Ted'in başka bir tur programı var ve benim

giyinmiş." Kaldırımın sonunda durdu. "Öyleyse vur."

Vito caddeye bir aşağı bir yukarı baktı. Gün ortasıydı ve hem araba hem de yaya trafiği yoğunlu. "Biraz daha özel bir yere gidebilir miyiz?" Yüzündeki çatık kaşlar sesine de yansımıştı. "Kulak misafiri olmak istemeyiz."

"Peki ya benim arabam?" Nick usulca sordu ve yolu gösterdi, sonra ön yolcu kapısını açtı. "Seni arkaya kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemem," dedi rahat bir gülümsemeyle, sonra hızla arka koltuğa kaydı. Vito'nun yanındaki sürücü koltuğuna oturmadan önce Nick'e pis bir bakış fırlatmasını izledi. Nick cevap olarak kaşlarını kaldırdı ve Sophie manipüle edildiğini biliyordu.

Sinirlenerek kapının kolunu tuttu. "Beyler, oyun oynayacak vaktim yok."

Vito onun omzunu sıktı, eli onu yerinde tutarken nazik ama sertti. "Bu bir oyun değil," dedi acımasızca. "Lütfen Sophie."

İsteksizce kolu bıraktı ve Vito da onu bıraktı. "Bu da ne demek oluyor?"

Nick, "Öncelikle dünkü yardımınız için size teşekkür etmek istiyoruz," dedi. "Ancak şu ana kadar bulduğumuz cesetleri incelemek daha fazla soru ortaya çıkardı." Bir omzunu sürücü arkasına yasladı ve sesini alçalttı.

"Kurbanlarımızdan birinin üzerinde garip bir delik izi bulduk.

Katherine bunların çivi ya da bir tür sivri uçtan kaynaklandığını düşünüyor. Delikler boynundan başlıyor ve vücudunun arkasından baldırının ortasına kadar uzanıyor. Kollarının arkasında da benzer delikler var. Kurbanın çivili bir sandalyeye oturmaya zorlandığını düşünüyoruz."

Refleksif bir inkârla başını salladı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Lütfen şaka yaptığını söyle." Ama ölü adamın yüzünün, poz vermiş ellerinin ve bağırsakları çıkarılmış bedeninin anısı inkârı zihninden uzaklaştırdı. "Sen ciddisin."

Vito bir kez başını salladı. "Çok."

Bir ürperti onu sarstı. Sorgu koltuğu," dedi sessizce.

"Nick bir müzenin web sitesinde bir fotoğraf buldu," dedi Vito. "Yani sandalyeler gerçekten varmış."

Başını salladı, hayal gücü korkunç resimler çiziyordu. "Oh evet, onlar vardı."

"Bize onlardan bahset," dedi Vito. "Lütfen."

Midesinin sakinleşmesini umarak derin bir nefes aldı. "Bir ..Öncelikle, sandalye engizisyoncular tarafından kullanılan pek çok araçtan biriydi."

"Kimse İspanyol Engizisyonu'nu beklemiyor," diye mırıldandı Nick suratsızca.

İspanyol Engizisyonu çoğu insanın aşına olduğu bir olaydır, ancak birkaç engizisyon vardı." Ders vermek, kurbanları daha kolaydı. 'İlki Ortaçağ Engizisyonu idi. Sandalye daha sonraki İspanyol döneminde vardı ve Ortaçağ'da da var olmuş olabilir, ancak kullanımı tarihçiler arasında bir tartışma konusudur. Eğer kullanıldıysa bile, diğer işkence yöntemleri ya da cihazları kadar sık kullanılmamıştır."

Nick defterine karaladığı notlardan başını kaldırıp baktı. "Neden olmasın?"

"Orijinal anlatılara göre, engizisyoncular sadece sandalyeyi sanıklara göstererek çok fayda sağlamışlar. Dehşet verici bir görüntü, şahsen resminden daha dehşet verici."

"Bir tane gördün mü?" Nick sordu.

"Nerede?" Kız başını sallayınca Vito ekledi.

"Müzelerde. Avrupa'da iyi örnekleri olan birkaç tane var."

"Peki, bugün birisi sorgu sandalyesini nereden bulabilir?" Vito bastırdı.

"Birisi gerçekten , basit bir tane yapmak o kadar da zor olmazdı. Elbette Orta Çağ'da bile daha sofistike modeller vardı. Sandalyelerin çoğunda basit bağlar vardı, ancak bazılarında bağları sıkılaştıran ve çivileri daha derine zorlayan kranklar vardı. Ve..." İç çekti. "Bazıları

ısıtılabilen, sanığın yakan ve delen metal kaplamalar vardı." Vito ve Nick birbirlerine baktılar ve Nick dehşete düşmüş bir halde elini ağzına götürdü. "Hayır."

"Biri böyle bir sandalyeyi nereden bulabilir?" Vito tekrarladı. "Lütfen, Sophie."

İsteklerinin gerçekliği kafasına dank etmeye başladı ve panik duygusu dehşeti bastırmaya başladı. Bir katili bulmak için onun bilgisine güveniyorlardı ve birden kendini tamamen yetersiz hissetti. "Bakın çocuklar, benim uzmanlık alanım ortaçağ tahkimatı ve stratejik savaş. Sorgulama donanımları hakkındaki bilgim en iyi ihtimalle çok basittir. Neden bir uzman çağırıyorum? Sorbonne'daki Dr. Fournier dünyaca ünlüdür."

Her iki adam da başlarını salladı. "Belki," dedi Vito, "eğer kesinlikle kalırsak, ama bunu mümkün olduğunca az kişiyle sınırlı tutmak istiyoruz. Senin temel bilgi şimdilik yeterli olabilir." Adam gözlerini onunkilere dikti ve kadının içindeki kargaşa yatışmaya başladı. "Bize sadece bildiklerini anlat."

Başını salladı, beynini herhangi bir internet sitesinden edinebilecekleri ezbere bilgilerin ötesinde düşünmeye zorladı. Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Tamam. Bir düşüneyim. Enstrümanlarını ya kendisi yaptı ya da daha önceden yapılmış olanları elde etti. Zaten yapılmışlarsa, orijinal eserlere kadar kaba kopyalar olabilirler. Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyoruz," dedi Nick. "Konuşmaya devam edin."

"Tırnak izleri ne kadar eşitti?" "Kahrolası eşit," dedi

Vito suratsızca.

"O yüzden dikkatli. Eğer onları yaptıysa, detaylara dikkat ederdi. Belki çizimler, hatta planlar isterdi."

Nick de en az onun kadar tiksinişmiş görünüyordu. "Planlar mı var?"

Vito öne doğru eğildi, kaşları çatılmıştı. "Bu planları nereden bulmuş olabilir?"

O kadar yakındı ki tıraş losyonunun kokusu burnunu gıdıkladı ve gözlerini çevreleyen kalın siyah kirpikleri görebildi. Sonra gözleri kısıldı, bakışları daha da yoğunlaştı ve kız ona doğru eğildiğini, bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi çekildiğini fark etti. Utanarak ve kendinden iğrenerek geri çekildi ve aralarına biraz daha mesafe koydu. "Konuşmaya devam etmemi söyledin. Hiçbir zaman değerli bir şey söyleyeceğime söz vermedim."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Vito, arkasına yaslanarak. "Planları nereden bulabilir ki?"

Sophie kendi kendine nefes aldı. "İnternette belki. Hiç bakmadım. Sandalyelerin bulunduğu müzeler tasarımı bir şekilde belgelemiş olabilir. Ya da... Sanırım eski metinleri kullanmış olabilir. Engizisyoncular tarafından tutulan birkaç günlük var. Onlarda çizimler olabilir. Yine de eski metinlere erişmesi gerekirdi."

"Peki bu erişimi nasıl sağlayacak?" Nick sordu.

"Nadir kitap koleksiyonları. Ve onları okuyabilmesi gerekirdi. Çoğu ortaçağ Latincesiyle yazılmış. Birkaçı da Eski Fransızca ya da Oksitanca."

Nick bunları defterine not etti. "Bu dilleri okuyabiliyor musun?"

"Evet, elbette."

"Elbette," diye mırıldandı Nick.

Vito hâlâ onu izliyordu, öncekinden daha yoğun bir şekilde. "Peki ya onları satın aldıysa?"

"Eğer onları satın aldıysa, ya kopyalarını ya da gerçek eserleri satın almıştır. Yeniden yaratımcı web sitelerinde her zaman satılık zırh ve diğer silahların kopyalarını görürsünüz. Ortaçağ festivallerinde genellikle farklı kalitede silahların satıldığı stantlar bulunur. Bazıları el yapımı, bazıları ise seri üretilmiştir, ancak hepsi kopyalar."

"Ne tür silahlar?" Nick sordu.

"Hançerler, kılıçlar. Çatallar ve baltalar. Ama işkence silahlarının satıldığını hiç görmedim. Şimdi eğer bunlar gerçek eserler olsaydı..." Omuz silkti. "Özel koleksiyonculardan bahsediyor olurdunuz"

Nick başıyla onayladı. "Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Her şeyde olduğu gibi iyi ve kötü olanlar var. Meşru koleksiyoncular eserlerini özel olarak diğer ya da Christie's gibi müzayede evlerinden satın alırlar. Bazen yasal piyasada 'yeni' eski eşyalar ortaya çıkıyor ama bu nadiren oluyor."

"Nasıl?" Nick sordu.

"Dordogne kılıçları gibi. 1977 yılında, daha önce bilinmeyen altı adet on beşinci yüzyıl kılıcı Christie's'de açık artırmaya çıkarıldı. Meğer bu kılıçlar nadir bulunan bir buluntuymuş. 1970'lerin ortalarında Fransa'daki Dordogne Nehri'nin dibinde on beşinci yüzyıldan kalma seksen kılıç bulunmuş. Yüz Yıl Savaşları'nda savaşı birliğlere giden bir mavnadaymışlar. Mavna battı ve kılıçlar beş yüz yıl boyunca gömülü kaldı. Ancak bu tür bir buluntu çok nadirdir. Normalde kataloglanmış eserler el değiştirir. Bizimkilerin çoğu Sergiler Birinci Theodore Albright'ın özel koleksiyonundan geliyor." Nick

kaşlarını çattı. Orada konuştuğumuz adamın babası mı?"

"Büyükbaba. Birinci Ted, yirminci yüzyılın en ünlü arkeologlarından biriydi. çoğunu diğer koleksiyonculardan alırdı ama..." Bir omzunu kaldırdı. İlk Ted onlu yaşlarında ve yirmili yaşlarının başında kazı yapıyordu. Kimse kesin olarak bilmiyor, ama bahse girerim koleksiyonundaki bazı eşyalar kazılarında ortaya çıkardığı eserler. Eğer kanıtlanabilirse, Albright'lar onları geri vermek zorunda kalabilir."

Nick yine başını salladı. "Yani her zaman yasal bir koleksiyoncu değildi."

"Hayır, Birinci Albright iyi bir adamdı. O zamanlar bu işler böyle yapılırdı. Geldiniz, gördünüz, kazdınız ve ganimetinizi eve götürdünüz. Gerçek şu ki, müzelerde eserler var çünkü o zamanlar birileri onları eve getiriyordu."

"Peki ya şimdi?" Nick dürttü.

Bugün çoğu hükümet, ülkelerinden çıkarılan eserlere karşı ciddi önlemler durumda. Bu hırsızlık olarak kabul ediliyor ve dava açılıyor."

Vito, "Yani şimdi karaborsadan geçiyorlar," dedi. 'Karaborsa her zaman vardı. Sadece fiyatlar son yıllardan beri yükseliyor. baskılar başladı. Özel koleksiyoncuların sanat eserleri, çanak çömlek ve belgeler satın aldığını duydum. Roma mozaik zeminleri bile. Ama işkence aletlerini değil."

"Ama olabilir," diye zorladı Vito.

"Tabii ki olabilir. Ben o çevrelerde dolaşmıyorum, yüzden bilemem." Tanıdığı bazı karanlık arkeologları düşündü. "Ama etrafa sorabilirim."

Vito başını iki yana salladı. "Soruları biz sorarız," dedi kararlılıkla, sonra Sophie çenesini sarsarak kaldırınca elini kaldırdı. "Prosedür böyle Sophie," diye içini çekti yorgunca, "tıpkı dün mezarları bulmadan önce sana onlardan bahsetmemem gibi."

"Ama bu önyargıyı önlemek içindi," diye belirtti. "Artık ayrıntıları biliyorum."

"Bu zararı önlemek için," diye karşılık verdi Vito. "Sana. Bu bir tez için akademik bir proje değil. Bu, katilin fazladan yedi mezar kazdığı çoklu bir cinayet. Seni onlardan birinde görmek istemiyorum."

Sophie ürpererek bir nefes verdi. "İyi bir noktaya değindin. Sana bir liste yapacağım."

Vito'nun ağzının bir köşesi kalktı ve koyu renk gözleri ısındı. "Teşekkür ."

Adamın onu bir kez daha oltaya takılmış bir balık gibi kendine çektiğini fark etmeden önce kendini gülümserken buldu. *Bir alabalık kadar saf.* Yüzündeki gülümsemeyi silerek gözlerini saatine dikti. "Gerçekten gitmem gerek."

Arabadan indi, sonra başını açık kapıdan içeri soktu. Vito yine onu izliyordu, gözleri hafifçe kısılmış ve... incinmişti. Yüreği burkuldu, ama sertleşti. Kasten Nick'e döndü. "Bulabildiğim kaynakların bir listesini sana e-posta ile göndereceğim. İyi şanslar." Yarı yoldaydı

Müzenin ön kapısına doğru yürürken bir arabanın kapısının çarpıldığını ve ardından Vito'nun ona seslendiğini duydu. Vito'nun ipucunu anlamasını ve onu rahat bırakmasını umarak yürümeye devam etti ama aralarındaki mesafeyi kapattıkça ayak sesleri daha da arttı.

"Sophie. Bekle." Kolunu kavradı ve durana kadar çekti. "Daha ne istiyorsunuz, Dedektif?"

Kolundan çekiştirdi. "Arkanı dönmeni ve bana bakmanı istiyorum."

O da buna uydu. Yüzü birkaç santim ötedeydi, kaşları şaşkın bir ifadeyle çatılmıştı. Göz ucuyla Nick'in de benzer bir şaşkınlıkla arabasına yaslandığını gördü ve bir an kararsızlık hissetti ama Güllerle birlikte bulduğu karttaki kelimeler zihninde yankılandı. A- 77/ *Seni her zaman seveceğim. V* "Kolumu bırak." Adam onu bıraktı ama geri çekilmedi, o da öyle yaptı. "Benden ne istiyorsunuz, Dedektif?"

"Ne oldu? Dün gece konuşuyorduk ve sen gülümsüyordun, sonra pizza yemek isteyip istemediğini sordum ve sen sinirlendin. Nedenini anlamak istiyorum."

"Belki de sadece seninle yemek yemek istemedim."

"Hayır. Eğer bakışlar öldürebilseydi, oracıkta düşüp ölürdüm. Nedenini bilmek isterdim. Ben de dün gece Vito iken şimdi neden Dedektif olduğumu bilmek istiyorum."

Düz bir kahkaha attı. Sesi çok mağdur görünüyordu. "Gerçekten hepiniz aynısınız, değil mi? Bak *Vito*, egon zedelendiği için üzgünüm ama bu Bütün kadınların ayaklarına kapanmayacağını öğrenmenin zamanı geldi. Elimden geldiğince çabuk sana bilgi vereceğim. Ama senin yüzünden değil, bunu anla." Bir adım attı, sonra durdu. Adam hâlâ orada duruyordu, kara gözleri öfkeyle parlıyordu ve aniden kendine defalarca sorduğu sorular cevap bekliyordu.

Söyle bana, *Vito*. İş üstüneyken evdeki kadını düşünüyor musun?"

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordu, her kelimeyi bilinçli olarak aralara sıkıştırarak.

O zaman cevabım hayır. Peki ya hedef? aptal olduğunu, sadece bir fetih olduğunu asla anlayamayacağını mı düşünüyorsunuz? Evdeki kadının ihanete uğradığını asla anlamayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Bu bilgileri nereden aldığınızı bilmiyorum ama benim *evde kadınım yok.*"

Ayağını yere vurdu. "Evdeki kadın" bir *metafordur*. Yani sen *alındı.*"

Yüz ifadesi değişmedi. "Kimsem yok Sophie."

Onun bakışlarını tuttu. "Yani kamyonundaki o güller senin değil miydi?"

Gözleri titredi. Ağzını açtı ama bu sefer hiçbir kelime çıkmadı.

Gülümsedi ama kibarca değil. Topuklarının üzerinde dönerek müzeye giden yolun geri kalanını kesintisiz yürüdü. Ama kapıya vardığında onun penceredeki yansımasını gördü. Onu bıraktığı yerde durmuş, gidişini izliyordu. Tıpkı önceki geceki gibi.

15 Ocak Pazartesi, 14:15

Vito, Nick'in meraklı bakışlarını görmezden gelerek yolcu koltuğuna yığıldı. "Sadece sür."

Nick arabayı kaldırımından trafiğe doğru çekti. "Nereye?"

"Morga gidelim. Jen şimdiye kadar birkaç tane daha göndermiş olmalıydı."

"Mutlu, , , neşe," diye mırıldandı Nick. Vito pencereden dışarı bakıp şövalyeleri, işkenceyi... ve gülleri düşünürken birkaç dakika sessiz kaldı.

Nick sonunda sessizce, "Başka bir profesörle temasa geçebiliriz," dedi. "Diğer üniversitelerin arkeoloji programları var. Dün gece internette araştırdım."

"Dün gece internette bir sürü şeye bakmışsın," diye karşılık verdi Vito ve sesindeki düşmanlığı bile duyabiliyordu. "Özür dilerim."

" değil. Ev çok sessiz," diye mırıldandı Nick. "Josie'nin bütün gece bangır bangır müzik dinlemesinden hep nefret etmişimdir, ama artık o yok... Bunu özlüyorum."

Vito ortağını incelemek için sadece başını çevirdi. "Onu özlüyor musun?"

"Aldattığını biliyorum ve bunun beni aptal durumuna düşürdüğünü de biliyorum. Ama evet. Onu özlüyorum."

Bu açık bir kapıydı, Vito biliyordu. Nick özel hayatı hakkında konuşmayı sevmezdi. Eski karısı tarafından bu kadar uzun süre kandırılmış olması özellikle hassas bir noktaydı. Ama Vito konuşabilsin diye kapıyı açmıştı.

"Gülleri gördü." Nick

yüzünü buruşturdu.

"Sheee-it."

"Evet. Bu her şeyi ."

"Ona güllerin kimin için olduğunu söyledin mi?" Bu çok mantıklı olurdu." Vito tiksintili bir iç çekti. "Hayır, söylemedim. Söyleyemezdim. O da en kötüsünü düşündü. Sanırım kismet değilmiş."

"Ne saçmalık ama. Vito, ondan hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanmıyor musun?"

"Evet, tabii ki. Oksitanca konuşsa bile, o her ne . Komik, sevimli ve..." Kederli bir sırtışıla omuz silkti.

"Sıcak," diye ekledi Vito asık suratla.

Bu her şeyi özetliyor. Ama daha da önemlisi, bu davada bize yardımcı olabilir." Tekrar ciddi bir ifadeyle baktı. "Yani onu kişisel olarak keşfetmek istemeseniz bile, ona gerçeği söyleyin ki 'temel bilgilerini' kullanabilelim.

"Ona gerçeği söylemek istemiyorum." *Kimseye gerçeği söylemek istemiyorum.*

O zaman iyi bir yalan uydurun, çünkü sonunda başka bir uzmana ödeme yapmak zorunda kalırsak, Liz nedenini bilmek isteyecektir. Ve senin dayağını yemeyeceğim,
Chick."

Vilo sıktı. Tabii ki Nick haklıydı. Bedava bir kaynak çok kişisel nedenlerden dolayı kaçmasına izin vermeye değer. "Tamam. Yarın müzeye uğrarım."

"Bu gece yapsan iyi olur. Yarın mahkemeye gitmem gerekiyor, yani tek başına olacaksın."

Vito şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Bunu biliyor muydum?"

"Sana iki kez söyledim ve bir not gönderdim. Bu hafta dikkatin dağınıktı."

Andrea tarafından. Vito bir nefes verdi. "Özür dilerim. Peki neden mahkemedesin?" Nick'in çenesi gerildi. "Diane Siever."

Vito yüzünü buruşturdu. Diane, üç yıl önce kaybolan on üç yaşındaki Delaware'li bir kızdı. Nick şanssız bir polisti.
bir eroin çetesine yapılan baskında cesedini . "Ailesinden hala kart alıyor musun?"

Nick sertçe yutkundu. "Her lanet Noel'de. Keşke bu kadar minnettar olmasalar."

'Ailesine bir kapanış verdin. En azından biliyorlar. Bilmemeyi hayal bile edemiyorum."

"Bir mahkeme salonunda oturup kızınızı öldüren zavallı pisliğin bir tavus kuşu gibi kürsüye çıkmasını izlemeyi hayal edemiyorum."
Nick'in parmak eklemleri direksiyonu kavrarken beyazlaştı. "Lanet olası savcı anlaşmaları. Ne zaman bizim tarafımızda olduklarını düşünsem, gidip bir katille anlaşıyorlar. Bu da beni hasta."

"Üzgün pislik", izleri olan bir keş, ortağı olan ve gelecek vaat eden yerel bir uyuşturucu baronunun üzerine yuvarlanmıştı. Savcı uyuşturucu baronunu esrarkeşten daha çok istemiş ve onu alt etmişti. "Hangi savcı anlaşıyor?"

"Lopez." Nick neredeyse ismi tükürüyordu.

Vito kaşlarını çatı. "Maggy Lopez mi? *Bizim* Maggy

Lopez mi?" "Bir ve aynı."

Maggy Lopez, Liz Sawyer'ın cinayet masasına yeni katılmıştı ama ne zaman bir davaya baksa, Nick iletişim işlerini Vito'ya bırakıyordu. Şimdi bu çok anlamlıydı. "Daha önce onun hakkında tek kelime etmemiştin."

Nick öfkeyle omuz silkti. "Bu sefer yapmamalıydım. Laboratuvarı ara ve Keyes'in bilgisayarında bir şey bulup bulamadıklarını öğren."

"Tamam." Vito'nun çağrısına Jeff Rosenberg cevap verdi. "Sizde bir Bu sabah Warren Keyes'in evinden aldığımız bilgisayara bakma şansınız oldu mu?"

"Hayal kurmaya devam et, Chick. Kapıda sıra var." Jeff hep derdi. "Bakabilir misin? Bu çok önemli."

"Önemli," diye alaycı bir şekilde sözünü bitirdi Jeff. "Ne değil ki? ..." Bir dakika sonra geri döndü. "Şansın yaver gitti, Chick." Jeff de hep böyle derdi. "Bunu başardık, ama sadece teknisyenlerden biri özel bir sürücü silme projesi üzerinde çalıştığı için."

"Yani Keyes'in sürücüsünün silindiğini mi söylüyorsunuz?"

"Tamamen değil. Bir sürücüyü tamamen silmek için çok fazla şey gerekir, ancak bunu zorlaştırmak için yeterince şey gitmiştir. Yöntem çok zarifti."

Jeff seslendi

etkilendim. "Kurbanınızın e-postası aracılığıyla gönderilen bir virüstü. Ama zamanlanmıştı."

"Uyuyan biri gibi mi?"

"Tıpkı bunun gibi. Teknik ekip hâlâ virüsün canlanıp kurbanınızın dosyalarını yutmadan önce ne kadar süre gizli kaldığını bulmak için kodu bir araya getirmeye çalışıyor. Başka bir şey bulursak sizi ararız."

Vito telefonunu düşünceli bir şekilde kapattı. "Silinmiş," dedi. "Ama zarifçe." Jeff'in söylediklerini Nick'e anlattı. "Yani elimizde sadist bir OKB katili var. Mezarları askeri hassasiyetle kazar, hastalıklı bir ortaçağ takıntısı vardır ve bir bilgisayar sihirbazıdır."

"Ya da bir bilgisayar sihirbazına erişimi olan biri," diye karşı çıktı Nick. "Ya da belki birden fazla katille karşı karşıyayızdır."

"Olabilir. Bakalım Jen başka neler bulmuş."

15 Ocak Pazartesi, 15:00.

Katherine'i röntgenleri incelerken buldular. Vito onun arkasında durmuş, başının üstünü rahatlıkla görebiliyordu. Andrea da böyle küçüktü. Vito'nun onu kıracağından korktuğu zamanlar olmuştu. Öte yandan Sophie Johannsen...

o

sadece birkaç santim kısaydı. Güller konusunda onunla yüzleştğinde, dolgun dudakları onun çenesiyle neredeyse eşitti.

Fiziksel olarak onu kırmak için çok şey gerekirdi ama içinde ona dokunan bir kırılma vardı. *Sen de gerçekten diğerleri gibisin.* Biri onu incitmişti.

Derinden. *Ve benim de onlar gibi olduğumu düşünüyor.*

Bu Vito'yu rahatsız etti. Derinden. Onun diğerleri gibi olmadığını bilmesine ihtiyacı vardı. Sadece kendi huzuru için bile olsa.

"Kim bu adam?" Nick kaşlarını çatarak sordu ve Vito'nun dikkatini körü körüne baktığı röntgen filmlerine çekti. "Cesetlerimizi sıranın en arkasına mı itti?"

Vito ışıklı panoda aydınlatılmış kafatasını taradı. "O bizden biri değil. Ortaçağ işkencesine dair bir kanıt yok. Bu adam tam gözlerinin bir kurşun yedi."

"Ortaçağ yarası yok ve bir kurşun yemiş," diye onayladı Katherine, "ama bu sizin kurbanlarınızdan biri, çocuklar." Bir elini uzattı. "Bir numaralı kurbanla tanışın, Dash-üç."

"Ne?" Vito söyledi.

"O bizim mi?" Nick de aynı anda söyledi.

"Bir-çamaşır-üç ne demek?" Vito ekledi. "Evet, o senin. Bir-üç, ilk sıradaki üçüncü mezardan geldiği anlamına geliyor. Gençmiş, onlu yaşların sonunda, yirmili yaşların başında olabilir. Ölüm nedeni kafatasına isabet eden kurşun. Öleli belki bir yıl olmuştur. Bazı testler yaptıktan sonra daha fazlasını öğreneceğim."

Tezgâha doğru yürüdü ve bir kâğıt aldı. Üzerine dörde dört dikdörtgenlerden oluşan bir matris çizmiş ve üçü hariç hepsine notlar almıştı. "şu ana kadar elinizde olanlar bunlar. Yedi boş mezar, dokuz dolu mezar. Jen dokuz cesetten altısını çıkardı. Yedinci cesedi birinci sıradaki dördüncü mezarda, yani bir-dörtte çıkarma aşamasında."

Dördüncü sıra boş," diye mırıldandı Nick. "Üç-bir, beyaz erkek, yirmili yaşların ortasında, kafa ve gövdede künt travma. Baş ve sağ kolda sivri bir travma. Sağ kol neredeyse kopmuş. Ölüm zamanı, en az iki aylar önce. Gövdede ve kolların üst kısmında dairesel şekilli, yaklaşık bir çeyrek inç çapında çürükler." Yukarı baktı. "Bu dün gece çıkardığımız üçüncü ceset."

"Aynen öyle. Üç-iki, ellerini kavuşturmuş olan kadın."

"Sophie bize Engizisyon Koltuğu'ndan bahsetti," dedi Nick, sesi ağırlaşmıştı. "Bizim oğlanın lüks modeli var. Isıtmak için çiviler ve metal plakalar var."

Katherine içini çekti. "Bu iş her geçen daha da iyiye gidiyor. Üç-üç senin şövalyen."

"Warren Keyes," dedi Vito. "O bir aktördü."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu arada otopsisini bitirdim." Vito'ya raporu uzattı. "Ölüm nedeni kan kaybına bağlı kalp yetmezliği. Karın boşluğu boştu. Başında herhangi bir yara yok ama kol ve bacaklarındaki kemiklerin hepsi yerinden çıkmış. Kuvvet radyal değil, makaslamamış."

"Yani çekilmişler, bükülmemişler," dedi Vito raporu tarayarak. "Evet."

"Bir askıya gerilmişti," diye mırıldandı Nick.

"Bunun iyi bir tahmin olduğunu söyleyebilirim. Kesinlikle uyuşturulmuş."

"Annesi onun temiz ve ayık olduğunu söyledi. Rehabilitasyona gitmiş," dedi Vito.

Bu tamamen akla yatkın. Kokain yüzünden burun zarlarında hasar oluşmuş. Burun boşluğunda o beyaz karışımdan çok daha fazla buldum."

"Bulduğun şey silikon yağı mıydı?" Nick sordu.

"Silikon kayganlaştırıcı, evet. Laboratuvar sizin için bir markaya indirgemeye çalışacak. Ama silikona karışmış bir şey vardı. Alçı. Sinüs boşluğunu doldurmuş."

Nick kaşlarını çatı. "Alçı ve kayganlaştırıcı mı? Neden?"

Ama bir anı Vito'nun aklının bir köşesini kurcalıyordu. "Çocukken bir Cadılar Bayramı'nda izci grubumuz yüzlerimizin alçı kalıplarını alarak maskeler yapmıştı. Alçının daha iyi kalkması için soğuk krem kullanmıştık. Warren Keyes ve elleri olan kadının ölüm maskelerini yapmıştı."

Sonra da vücutlarının büyük bölümünü alçıya aldı," dedi Katherine. "Ama neden?"

"Ortaçağ kuklalarıyla bir ilgisi var." Vito başını salladı. "Belki bir mezar yapmıştır? Bilmiyorum. Bunların hiçbiri henüz mantıklı gelmiyor."

Nick tekrar Katherine'in mezarlık şemasına dönmüştü. "Peki ya bu sabah getirdikleri yaşlı erkek?"

"Ah. O." Katherine üstten ikinci sıraya dokundu. "İkinci sırada iki ceset ve iki boş mezar vardı. Cesetlerin ikisi de yaşlıydı, biri erkek, biri kadın." Kaşlarını kaldırdı. "Kadın olan keldi."

Vito gözlerini kırptırdı. "Kafasını mı kazıttı?" diye sordu ama Katherine başını salladı.

"Mastektomi geçirmişti."

"Göğüs kanseri olan bir kadını mı öldürdü?" Nick başını salladı. "Yüce Tanrım. Ne tür hasta bir piç kanserli yaşlı bir kadını öldürür?"

Diğer kurbanlarına işkence eden ve onları sakat bırakan türden." dedi Katherine. "Ama ona işkence etmemiş. Boynu kırılmıştı ama başka yarası yoktu. Şimdi yaşlı adam, o çok farklı bir hikaye."

Vito, üç yeni röntgen filmini asarken, "Tabii ki öyle olacak," diye mırıldandı.

İki-iki numaralı parseldeki yaşlı adamın çenesi kırık, yüzünde ve gövdesinde büyük bir travma var. Tahminimce bir yumrukla feci şekilde dövülmüş. Çenesi yerinden çıkmış ve elmacık kemikleri ezilmiş. Bu çok şiddetli bir saldırıydı ve arkasında büyük bir güç vardı."

"Büyük bir yumruk," diye mırıldandı Vito. "Katilimiz iri bir adam. Warren Keyes'i uyuşturmuş olsa bile cesedini taşıyacak kadar iri olmalıydı."

"Katılıyorum. Adamın altı kaburgası kırık. Bu uyluk kemiği yaraları daha büyük ve sert bir şeyle yapılmış. Her iki uyluk kemiği de kırılmış." Arkasını döndü, iki kaşını da kaldırdı. "Ama asıl direnç noktası..."

"Kahretsin." Nick iç çekti. "Ne?"

"Parmak uçları gitmiş. Tamamen kesilmiş."

Vito ve Nick birbirlerine baktılar. Vito, "Birileri yaşlı adamın gizli kalmasını istemiş," dedi ve Nick başını salladı.

"Yani muhtemelen sistemin içinde. Ölümünden önce mi yoksa sonra mı kesildiler, Katherine?"

"Daha önce."

"Elbette," diye mırıldandı Vito. "Ölüm zamanı mı?"

"İki ay ya da daha fazla diyebilirim. Yaşlı çiftin cesetleri de çürümenin benzer bir ; sağ kolu neredeyse kopmak üzere olan adaminki gibi."

"Dairesel çürükleri olan," diye mırıldandı Vito. "Ne oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

"Henüz değil ama çok da dikkatli bakmadım. Teknisyenlerimden biri çürükleri buldu ve kayıtlara geçirdi."

Nick yorgun bir ifadeyle ensesini ovuşturdu. "Ve şimdi de kafasında bir kurşunla üçte birimiz var. Kesinlikle postmodern çağ."

"Bir yıldır ölü, diğerleri gibi birkaç hafta ya da birkaç ay değil," diye ekledi Vito. "Bu hiç mantıklı değil."

"Henüz değil," diye kabul etti Nick. "Daha fazla kurbanın kimliğini belirleyene kadar bir anlam . Warren Keyes konusunda şansımız yaver gitti. Diğerlerinin kimliğini belirleyebilecek herhangi bir şey görebildiniz mi?"

Katherine başını salladı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Nick. "Şimdiye kadar altı ceset bulduk, birinin kimliği belirlendi. Altı kişiden dördü genç, ikisi yaşlı. Bir aktör, bir kanser hastası, bir de parmak izini alabilseydik kimliğini tespit edebileceğimiz biri."

"Katilin gerçekten nefret ettiği biri," diye ekledi Vito. "Ve *bu* onun profilini bozuyor."

Nick kaşlarını kaldırdı. "Konuşmaya devam et."

"Tüm o mezarları mükemmel bir şekilde kazdı, hepsi tıpatıp aynı. Obsesif kompulsif biri. Üçüncü sıradaki kurbanlar işkence gördü, ama aletlerle, çıplak elleriyle değil. Kurşunu olan yeni adam da başka bir aletle. Yaşlı adamın yaraları gerçekten kendini kaybettiğini gösteriyor. Öfke ve tutku OKB'li bir failin tarzı değildir."

Nick düşünceli bir ifadeyle, "Kişisel," dedi. "Eğer yaşlı adamı tanıyorsa, yaşlı kadını da tanıyor olma ihtimali yüksek. Ama ellerini üzerinde kullandı. Boynunu kırmış."

"Ama onu dövmedi."

Katherine boğazını temizledi. "Çocuklar, bunların hepsi çok etkileyici ama bütün gün ayaktaydım ve gece yarısından önce buradan çıkmak istiyorum. O yüzden gidin."

Nick, "Tanrım, anne, morgu seviyoruz," diye mızızızlanınca, kadın kıkırdayarak onu kovdu.

"Otopsi istiyorsanız gidin. Seni sonra ararım. Şimdi gidin."

Sekizinci Bölüm

15 Ocak Pazartesi, 16:05

Aynaya bakan Sophie, yanaklarına inatla yapışan son teatral makyajı da temizledi. "Lanet olası Viking turu," diye mırıldandı. "Beni on dolarlık fahişe gibi boyadılar." Çalışanlar tuvaletinin kapısı açıldı ve Darla belirdi, yüzünde sevecen bir kızgınlık ifadesi vardı. "O kadar sert fırçalamana gerek yok Sophie. Derini ." Lavabonun altındaki makyaj masasından bir kavanoz aldı. "Sana kaç kere soğuk krem kullanmanı söyledim?" Sophie'nin yüzüne kalın bir tabaka sürüp hafifçe ovmaya başladı.

"Yaklaşık bir milyon," diye homurdandı Sophie, tenindeki yapışkan soğukluktan irkilerek.

"O zaman neden kullanmıyorsun?"

"Unutuyorum." Bu çocukça bir homurdanmaydı ve Darla gülümsedi.

"Unutmayı bırak. Sanki derini çıkarırsan Ted'in sana makyaj yapmanı söylemekten vazgeçeceğini düşünüyorsun. Sana şimdiden söyleyeyim, bu işin peşini bırakmayacak." Konuşurken elini yüzüne sürdü. "Sen tarihi biliyor olabilirsin Sophie, ama Ted neyin sattığını biliyor. Turlar olmazsa bu müze kapanabilir."

"Tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Sophie." Darla onun çenesinden tuttu ve sırtı kamburlaşana kadar öne doğru çekti. ". Gözlerini kapat." Sophie, Darla onu bırakana kadar öyle yaptı. "İşin bitti."

Sophie tenine dokundu. "Şimdi yağlandım."

"Olduğunuz şey imkânsız ve bütün gün öyleydiniz. Neyin var senin?"

Sadist bir ortaçağ katili ve hilekâr bir sıçan olmasına rağmen ağzımın suyunu akıtan yakışıklı bir polis. Onun yerine "Vikingler ve Joan of Arc" dedi. "Ted beni küratör olarak işe aldı ama sergiler üzerinde çalışacak vaktim yok. Sürekli şu lanet turları yapıyorum."

Arkalarında bir tuvaletin sifonu çekildi ve Patty Ann tuvaletlerden birinden çıktı. Ellerini yıkamak için eğilirken uğursuz bir sesle, "Sanırım vicdan azabı," dedi. "Sophie bu öğleden sonra iki polis tarafından sorgulandı. İçlerinden biri onu neredeyse polis arabasına sürüklüyordu." Göz ucuyla Sophie'ye sinsice baktı. "Seni bırakması için biraz kurnazca konuşmuş olmalısın."

Darla telaşlanmış görünüyordu. "Bu polis meselesi de ne? Burada mı? Albright'ta mı?"

Bazı tarih soruları vardı, Darla. Hepsi bu kadar."

"Peki ya karanlık olan?" Patty Ann iğneledi ve Sophie onu boğazlamak istedi. "Seni müzeye kadar kovaladı."

"Beni kovalamadı," dedi Sophie kararlı bir şekilde, korsesinin bağlarını gevşeterek. Ama Vito tam olarak bunu yapmıştı ve bunu her düşündüğünde kalbi daha da hızlı çarpıyordu. Vito Ciccotelli'de onu çeken, baştan çıkaran bir şeyler vardı ve bu da başlı başına utanç vericiydi. Onu bir daha görmek zorunda kalmamak için istediği bilgiyi ona vermesi gerekiyordu. Ayartma kaldırıldı. Dava kapanmıştır.

Kıyafetlerini değiştirdi ve Ted'in ona ofis olarak verdiği küçük depoya kaçtı. Küçüktü ve kutularla doluydu ama bir masası, bir bilgisayar ve bir telefonu vardı. Bir pencere iyi olurdu ama bu aşamada savaşlarını seçiyordu.

Eski sandalyesine çöktü ve gözlerini kapattı. Yorulmuştu. Bütün gece dönüp durmanın böyle bir etkisi olduğunu düşündü. *Odaklan Sophie.* Ciccotelli için o listeyi için karanlık arkeologlar ve koleksiyoncular hakkında düşünmesi gerekiyordu.

Yıllar boyunca birlikte çalıştığı insanları düşündü. Çoğu, eserleri Jen McFain'in olay yerindeki kanıtları ele aldığı kadar dikkatle ele alan etik bilim adamlarıydı. Ama kaçınılmaz olarak düşünceleri *ona kaydı*. Alan Brewster. *Hayatımın belası*. Kazılarını finanse eden zengin bağışçılara hiç dikkat etmemişti ama Alan herkesi tanıyordu. Dedektifler için iyi bir bağlantı olabilirdi. Ama...

Alan'ın Vito'ya adını nereden aldığını sorması dışında. Vito, "Sophie'den," ve Alan da yalancı, hilekâr bir sıçan gibi gülümserdi. Şimdi onun sesini duyabiliyordu, pürüzsüz, kültürlü. "Sophie," derdi. "Çok *yetenekli* bir asistan." İşlerini bitirdiklerinde de böyle demişti. Aslında bunu sevgiyle söylediğini, Sophie'nin onun için özel olduğunu düşünmüştü.

Her hatırladığında olduğu gibi, utanç ve aşağılanma yeniden kendini gösterdiğinde yanakları kızardı. O zamanlar çok az şey biliyordu. Şimdi çok daha fazlasını biliyordu.

Ama suçluluk duygusu da utanca katılmak için yanaştı. "Sen bir korkaksın," diye mırıldandı.

Dokuz kişi ölmüştü ve Alan yardım edebilirdi ama o egosunun buna olmasına izin veriyordu. Not defterine Alan'ın adını yazdı ama sadece siyah beyaz olarak görmek bile onu üşüttü. Söyleyecekti. Her zaman söylerdi. Bu onun eğlencesinin bir parçasıydı. Nick ve Vito'ya söyleyecekti ve onlar da öğrenecekti. *Senin hakkında ne düşündükleri neden umurunda olsun ki?* Ama o önemsiyordu. Her zaman önemsediydi.

Başka birini düşün," dedi kendi kendine. "En az onun kadar iyi birini." Aklına başka bir yüz gelene kadar çok düşündü ama adamın adı gelmedi. Alan Brewster ile aynı kazıda çalışan bir yüksek lisans öğrencisiydi. O Alan'a "yardımcı" olurken, bu adam tezi için çalıntı antikaları araştırıyordu. Bir araştırma yaptı ama böyle bir tez bulamadı. Ama adamın bir arkadaşı vardı... Cehennem.

Sophie adını hatırladı. Clint Shafer. İç çekerek beyaz sayfalara baktı ve bir numara buldu Sophie fikrini değiştiremeden numarayı çevirdi. "Clint, bu Sophie Johannsen. Beni hatırlamıyor olabilirsin ama
_"

Bir kurt ısılığıyla onun sözünü kesti. "Sophie. Vay, vay, nasılsın?"

"Gayet iyi," dedi. *Dokuz mezar, Sophie*. "Clint, alıntı antikaları araştıran arkadaşını hatırlıyor musun?"

"Lombard'ı mı kastediyorsun?"

Lombard. şimdi hatırladı. Kyle Lombard. "Evet, bu o. Tezini bitirebildi mi?"

"Hayır, Lombard işi ." Bir duraksama oldu, sonra sinsice, "Bu sen projeden ayrıldıktan sonraydı. Alan yıkılmıştı."

Sesinde kakhaha vardı ve Sophie söylemek istediği şeyi ısırarak geri çekerken yanakları kızardı. "Ondan haber aldın mı?"

"Kim? Alan mı? Elbette. Sık sık sohbet ederiz. Sen çok sık geliyorsun."

Dilini daha sert ısırđı. "Hayır, Kyle'ı kastetmiştim. O şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Avignon'dan beri Kyle'dan haber almadım. O programdan ayrıldı ve ben de Sibirya kazısında Alan'ın ekibine katılmak için kaydoldum. Ne olmuş yani? Philly'de misin?"

Sophie arayan numarayı lanetledi. "Ailevi acil durum."

"Ben Long Island'dayım ama bunu zaten biliyorsun. Bir araya gelebiliriz."

Aptalca bir hata ve Vm hala ödüyor. Açıkça yalan söylerken sesine zorla bir parlaklık kattı. "Özür dilerim Clint. Artık evliyim."

Güldü. "Yani? Ben de öyleyim. Bu seni daha önce hiç durdurmamıştı."

Sophie yavaşça nefes verdi. Sonra dilini ısırmayı bıraktı ve uçmasına izin verdi. "*Foutre.*"

Clint yine güldü. "Yeri ve zamanı söyle, tatlım. Alan hala en yetenekli yardımcılardan biri olduğunu söylüyor. Ben de sizi değerlendirmek için uzun zamandır bekliyordum."

Sophie elleri titreyerek telefonu dikkatle kapattı. Sonra üzerine Alan Brewster'ın adını yazdığı kâğıdı aldı ve sıkıca kavradığı avucunun içinde buruşturarak top haline getirdi. Polisin irtibata geçebileceği *başka biri* olmalıydı.

15 Ocak Pazartesi, 16:45.

"Al. Sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

Taramakta olduğu kayıp kişi çıktısının üzerine bir mısır cipsi poşeti düştüğünde Vito başını kaldırıp baktı. Liz Sawyer masasının kenarına yaslanmış, kendi poşetini açıyordu. Nick'in boş masasına baktı, orada da ikinci bir cips poşeti vardı. "Nick'te barbekü tadı var. Ben istedim barbekü lezzeti."

Liz eğildi ve çantaları değiştirdi. "Tanrım, çocuklarımdan betersin."

Vito sırtıttı ve barbekü cipsi paketini açtı. "Ama yine de bizi seviyorsun."

Homurdandı. "Evet, doğru. Nick nerede?"

Vito ayıldı. "Savcıyla birlikte. Yarın için hazırlanmak üzere çağrıldı."

Liz içini çekti. "Ne yazık ki hepimizin Siever vakaları oldu." Gözleri kısıldı. "Senin de bir tane vardı. Birkaç yıl önce. Tam da bu zamanlarda."

Vito cipslerini geveliyor, midesi da yüz ifadesini yumuşak tutuyordu. Liz balık tutuyordu. Andrea'nın ölümünde bir olduğunu bildiğini biliyordu ama bunu açıkça söylememişti. "Doğru."

Birkaç saniye daha onu izledikten sonra omuz silkti. "Beni toplu mezar durumumuz hakkında bilgilendir. Haber öğle haberlerinde yayınlandı ve o zamandan beri halkla ilişkilerde telefonlar susmak bilmedi. Doğru. Şu anda yarın yokmuş gibi 'yorum yapmıyoruz' ama bu çok uzun sürmeyecek."

Vito ona bildikleri her şeyi anlattı ve morga yaptıkları ziyaretle bitirdi. "Şimdi kayıp kişi raporlarını tarıyorum ve eşleştirmeye çalışıyorum."

Ellerini kavuşturmuş kız. Eğer Keyes bir aktör/modelse, belki o da öyledir."

"Nick ve ben de aynı şeyi düşündük. Kayıp kişileri araştırmayı bitirdiğimizde, aktörlerin takıldığı barları araştıracağız. tiyatro bölgesinde. Sorun şu ki, kurbanın yüzü fotoğraflarını gösteremeyecek kadar çürümüş."

"Morga bir ressam gönderin. Kemik yapısına baksınlar ve yapabileceklerinin en iyisini yapsınlar."

Vito asık suratla bir şeyler geveledi. "Bunu denedim. İki ressam da canlı kurbanlar üzerinde çalışıyor. Ölü bir kurban çizecek kadar rahatlamaları günler sürer."

"Lanet olası bütçe kesintileri," diye mırıldandı Liz. "Resim yapabilir misin?"

Güldü. "Cetvelli çubuk figürler." Sonra ayıldı, düşündü. "Kardeşim yapıyor."

"Kardeşinin psikiyatrist olduğunu sanıyordum." O benim kız kardeşim Tess. Tino ressam. Yüzler konusunda uzman."

"Ucuz mu?"

"Evet, ama anneme söyleme. O hepimizin aziz olduğunu düşünüyor." İğneleyici bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Hatta rahiplik için adaylar."

Liz güldü. "Sırrın benimle güvende. Kardeşin böyle bir şey yaptı mı?"

Aklı tekrar Tino'ya geldi. "Hayır. Ama o iyi bir adam. Yardım etmek isteyecektir."

O zaman ara onu. İstekliyse, onu aşağı getir ve bir ibraname imzala. Bugünlerde bedava yardım bulma konusunda oldukça iyisin Chick. Arkeologlar, sanatçılar..."

Vito umursamazca sırtıttı. "Peki bu karşılığında ne alacağım?"

Liz uzanıp Nick'in cipslerini kaptı ve ona fırlattı. "Dediğim gibi, sana hiçbir şey vermediğimi söyleme."

New York, 15 Ocak Pazartesi, 16:55

"Derek, seninle konuşmam gerek."

Derek dizüstü bilgisayarının ekranından başını kaldırdı. Tony England ofisinin açık kapısında duruyordu, çenesi sıkılmıştı ve gözlerinde asık suratlı bir ateş vardı. Derek sandalyesinde geriye yaslandı. "Ne zaman geleceğini merak ediyordum. İçeri gel. Kapıyı kapat."

"Bugün en az yirmi kez ofisinize doğru yola çıktım. Ama çok öfkeliydim." Tony bir omzunu kaldırdı. "Şimdi de çok kızgınım."

Derek iç çekti. "Ne yapmamı istiyorsun Tony?"

"Erkek ol ve Jager'a *bir kez olsun hayır* de," diye patladı, sonra kaçtı. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin. Başından beri 0R0 ile birliktesin. Son üç oyundaki dövüş sahnelerini sen yönettin. Bir gün benim yerime geçmeyi bekliyordun, yeni gelen biriyle çalışmak için rütbenin düşürülmesini değil."

"Hepsi doğru. Derek, sen ve ben harika bir takım olduk. Jager'a hayır de." "Söyleyemem."

Tony'nin dudağı kıvrıldı. "Seni kovacağından korktuğun

için mi?" Derek bu şansı ona bıraktı. "Hayır. Çünkü o

haklı." Tony'nin omurgası dikleşti. "Ne?"

"O haklı." Dizüstü bilgisayarına el salladı. "Daha önce yaptığımız her şeyin yanında *Enemy Lines*'ı inceliyordum. *Enemy Lines* çarpıcı. Üzerinde çalıştığımız

son proje kıyaslandığında ancak vasat kalıyor. Frasier Lewis yapabiliyorsa _."

Tony donuk bir sesle, "Sen ," dedi. "Sana hiç inanmadım..." Çenesini kaldırdı. "İstifa ettim."

Derek'in beklediği de buydu. "Anlıyorum. Eğer bu konuda uyur ve fikrini değiştirmeye karar , bu konuşmayı hiç yapmamışsınız gibi olur."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim. Ve Frasier Lewis için çalışmayacağım."

O zaman bir tavsiye için benimle iletişime geçin. olursa olsun."

"Bir zamanlar çok değerli olurdu," dedi Tony acı bir sesle. "Şimdi... Şansımı kendim deneyeceğim. Paranın tadını çıkar, Derek, çünkü bir kez Jager sizi zorlarsa, elinizde kalan tek şey o olacak."

Derek, Tony'nin sessizce kapattığı kapıya baktı. Tony haklıydı. Jager onu dışarı çıkmaya zorluyordu. İşaretler haftalardır oradaydı ama Derek görmek istememişti.

"Derek?" diye seslendi sekreteri dahili telefondan. "Lloyd Webber ikinci hatta."

Daha fazla gazeteciyle konuşma havasında değildi. "Ona yorum yapmayacağımı söyle."

"O bir muhabir değil. O bir ebeveyn ve sizinle *Enemy Lines* hakkında konuşmak istiyor."

Derek'in de daha fazla öfkeli ebeveyn dinleyecek hali yoktu. *Düşman Hattı* rahatsız edici ve şiddet içeriyor. "Mesajınızı alın. Onu yarın tekrar arayacağım."

15 Ocak Pazartesi, saat 18:00.

Sophie'nin Albright Müzesi'nden çıkışını izlerken zamanlamasının iyi olduğunu düşündü Vito. *Yorgun görünüyor*, diye düşündü Sophie bisikletine yaklaşıırken.

Sophie kaskını koltuğundan çıkarırken o da kamyonetinin etrafından dolandı.
"Sophie."

Nefes nefese kaldı. "Ödümü ," diye tısladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Vito tereddüt etti, şimdi söyleyecek söz bulamıyordu. Arkasından tek bir beyaz gül çıkardı ve kadının gözlerinin kısılmasını izledi.

"Bu bir şaka mı?" dedi, sesi alçalmış ve sertleşmişti. "Çünkü hiç komik değil."

"Şaka değil. Benim de 'diğerleri' gibi olduğumu düşünmen beni rahatsız etti. Öyle olmadığımı bilmeni istedim."

Bir an hiçbir şey söylemedi, sonra salladı ve sırt çantasını koltuğuna bağladı.
"Tamam. Güzel. Sen bir prensisin."

dedi alaycı bir şekilde. "Gerçekten iyi bir adam." Bisikletine bindi ve kaskını kafasına geçirmeden önce örgüsünü ceketinin altına sıkıştırdı. "Zaten sana listeyi alacaktım."

Vito gülü parmaklarının arasında endişeyle döndürdü. Bu gece siyah deri bir ceket giymişti ve gökkuşağı parmaklı eldivenlerini kendisinininkine benzer deri eldivenlerle değiştirmişti. Yasakçı ifadesi ve tüm o siyah deriyle, bir gün önce tanıştığı eklektik giyimli akademisyene değil, tehlikeli bir motorcu pilice benziyordu. Kayışı çenesinin altından çekti ve motoru çalıştırmak için ayağa kalktı. Kadın gidiyordu ve adam görevini tamamlamamıştı.

"Sophie, bekle."

, motoru çalıştırmaya hazırlanıyordu. "Ne?"

Çiçekler başkası içindi." Gözleri çakmak çakmak oldu. Belli ki adamın bunu itiraf etmesini beklemiyordu. Onlar ölen değer verdiğim biri içindi. Onları dün mezarına koyacaktım ama davaya takıldım. Gerçek bu." En azından ifşa etmek istediği kadarını.

Hafifçe kaşlarını çattı. "Çoğu insan kışın mezarlara karanfil koyar."

Omuz silkti. "Güller onun en sevdiğiydi." Andrea'nın yüzünü bir buket gülün içine gömdüğü an zihninde canlanınca boğazı düğümlendi.

Kan kırmızısı, zeytin rengi teni ve siyah saçlarıyla belirgin bir tezat oluşturuyordu. Renkler onunla alay ediyordu. Siyah saçları, başının yan tarafındaki kurşun deliğinden akan kırmızı kanı emiyordu - oraya onun açtığı delik.

Aniden boğazını temizledi. " neyse, hastanede yatan baldızım için çiçek alıyordum ve beyaz gülleri gördüm. Bana seni hatırlattılar."

Onu ihtiyatla inceliyordu. "Ya gerçekten iyisin ya da doğruyu söylüyorsun."

"O kadar iyi değilim. Ama hayatımda hiç hile yapmadım ve yaptığımı düşünmeni istemedim." Gülü gidonun üzerine bıraktı. "Teşekkür ederim. dinlemek."

Uzun, çok uzun bir süre çiçeğe baktı, sonra omuzları çöktü. Eldivenlerinden birini çekiştirerek ceketinin cebinden katlanmış bir kâğıt ve bir kalem çıkardı. Kâğıdı açarak bir şeyler yazdı
Sonra sert bir yutkunmayla listeyi ona uzattı. "İşte listeniz. Fazla bir şey değil."

Gözlerinde, kalbini sıkıştırırken bile onu ürküten yenilmiş bir bakış vardı. Yirmi isim yazılıydı, bazılarının web siteleri de vardı. En alta bir isim daha yazmıştı. "Görünüşe göre bu çok," dedi.

Omuz silkti. "En iyi on sekiz kişi her sonbaharda düzenlenen Ortaçağ Festivali'nde stant açıyor. Kılıç, zincir zırh ve benzeri şeyler satıyorlar. Çoğu mallarını internette de satıyor. İşkence aletleri hakkında soru soran biri varsa, önce bu adamlardan birini denemiş olabilir."

"Peki ya diğerleri?"

"Etienne Moraux Paris'teki üniversitede benim eski profesörüm. Lisansüstü araştırmamı onun altında yaptım. İyi bir adamdır, sektörde iyi bağlantıları vardır.

Arkeoloji dünyası. Birisi yakın zamanda bir sandalye bulmuşsa, bunu bilecektir. Herhangi bir müzede ya da yasal özel koleksiyonlarda satılmış ya da kaybolmuş bir sandalye varsa, bunu bilir. Karaborsa hakkında bilgisi olduğundan şüpheliyim ama söylentileri duyup duymadığını asla bilemezsiniz."

"Peki ya Kyle Lombard?"

"Uzak bir ihtimal. Nerede olduğunu bile bilmiyorum. Ama on yıl önce biz Güney Fransa'da bir kazıdayken o da tezi üzerinde çalışıyordu. Çalıntı eserleri araştırıyordu. Tezini hiç bitirmedi ve onu hiçbir mezun listesinde bulamadım, ama sizin casus-adamınız var yollar."

"Ve hafıza yok edici silahlarımız," dedi, dudaklarına bir gülümseme kondurmayı umarak. Bunun yerine, gözleri onu sarsan bir hüznle doldu. Ama başka tarafa bakmadı.

"Bazen bunun sahip olunması gereken çok yararlı bir şey olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı.

"Katılıyorum. Peki ya bu soyadı? Alan Brewster."

Bir an için gözleri öylesine yoğun bir öfkeyle parladı ki neredeyse geri adım atacaktı. Ama öfkesi geldiği gibi aniden kayboldu, sanki söndü ve bir kez yorgun ve yenilmiş görünmesine neden oldu. "Alan Kuzeydoğu'daki en iyi arkeologlardan biri," dedi sessizce, "iyi bağlantıları var. Burada ve Avrupa'da pek çok kazı yapılmasını mümkün kılan zengin bağışçılar var. Eğer birisi satın alıyorsa, biliyor olabilir."

"Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Gülün sapını kopardı, sonra özenle çiçeği cebine . "O Shelton Koleji'nde ortaçağ çalışmaları kürsüsü. New Jersey'de, Princeton'dan çok uzakta değil." Tereddüt ederek yere baktı. Tekrar yukarı baktığında gözleri umutsuzluk ve acımasız bir kabullenişle doluydu. "İsmimi söylemezseniz çok memnun olurum."

Demek Brewster'la aralarında kötü bir geçmiş vardı. "Onu nereden tanıyorsun Sophie?"

Yanakları kızardı ve Vito mantıksız ama yadsınamaz bir kıskançlık hissetti. "O benim yüksek lisans danışmanımdı."

İçindeki kıskançlığı geri yuttu. Her ne olduysa, bu hâlâ onun acı çekmesine neden oluyordu. Sesini nazikleştirdi. "Yüksek lisansını Moraux'nun yanında yaptığını sanıyordum."

"Yaptım, sonra." Kadının gözlerindeki umutsuzluk yerini adamın içini acıtan sessiz bir özleme . "Almak için geldiğiniz şeyi aldınız, Dedektif. Şimdi gitmem gerekiyor."

Almak için geldiği şeyi almıştı ama ihtiyacı olan her şeyi değil. Kadının gözlerindeki ifadeye bakılırsa, onun da buna ihtiyacı vardı. Kâğıdı çabucak katlayıp cebine sokarken, Sophie eldivenini tekrar giydi. "Sophie, bekle. Bir tane daha var.

şey." Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden ön tekerleğinin üzerine çıktı, ellerini kaskına doladı ve ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Kadın sertleşti, sonra elleri adamın bileklerini sarmak için yukarı kalktı. Ama ellerini çekmedi ve birkaç değerli an boyunca ikisi de ihtiyaç duydukları şeyi aldılar. Kadın tatlıydı, dudakları adamın kollarının altında yumuşacıktı ve kadının kokusu adamın kanında bir ateş yakmıştı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çenesinin altındaki kayışla uğraştı ve onu çekip başardı. Teması kesmeden kaskı kafasından itti, arkasından yere bıraktı, sonra da parmaklarını ensesindeki saçların arasından geçirdi. Onu kendine çekmiş, dudaklarının onunkilere uyumunu mükemmelleştirmişti ki, kadın harekete geçti ve öpüşme yavaş ve tatlıdan aniden pervasız ve aceleye dönüştü.

Ellerini adamın omuzlarına koyarak ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve boğazından aç bir inilti yükselirken sıcak, açgözlü küçük ısırıklarla adamın ağzını yedi. Adam haklıydı. Adam dudaklarını ayırıp öpücüğü daha da derinleştirirken bu düşünce sıcaklığını bastırdı. Buna en az onun kadar ihtiyacı vardı. Belki daha fazla.

Parmakları paltosunun omuzlarında kenetlenmişti ve kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki tek duyabildiği buydu. Vito bunun ihtiyacı olan şeyi karşılamaya başlamadığını biliyordu. Gerçekten ihtiyacı olan şey gerçekleşmeyecekti.

bir otoparkta bisikletinin üzerinde duruyordu. Ağzının sıcaklığını bıraktı, dudaklarını çenesi boyunca fırçaladı, nabzının sert ve hızlı attığı alt tarafa bastırdı.

Vito kızın yüzüne bakabilecek kadar uzaklaştı. Gözleri genişti ve onlarda açlık, ihtiyaç ve belirsizlik görüyordu ama pişmanlık yoktu. Yavaşça topuklarına doğru alçaldı, bileklerine ulaşana kadar ellerini kollarında gezdirdi. Ellerini saçlarından çekti, sonra gözlerini kapadı ve kalbinin birkaç atışı boyunca ellerini avuçlarının içinde tuttu. Sonra dikkatlice onu bıraktı ve gözlerini açtı. Umutsuzluk ifadesi geri dönmüştü, şimdi daha da güçlenmişti ve adam onun kendisinden uzaklaşacağını biliyordu.

"Sophie," diye başladı, sesi sert ve çakıllı çıkıyordu. Sophie parmaklarını onun dudaklarının üzerine koydu.

"Gitmem gerek," diye fısıldadı, sonra boğazını temizledi. "Lütfen."

Yere düşürdüğü kaska uzandı ve onu bir kez çenesinin altından geçirmesini izledi. Onun bu şekilde gitmesini istemiyordu. Gitmesini hiç istemiyordu. "Sophie, bekle. Sana hâlâ bir pizza borcum var."

Ona zoraki bir gülümseme fırlattı. "Gelemem. Büyükannemi ziyaret etmem gerekiyor." "O zaman yarın?" ve başını salladı.

"Salı günleri Whitman'da yüksek lisans semineri veriyorum." Elini kaldırdı ve daha fazla bastırmadan onu durdurdu. "Lütfen yapma. Vito, dün seninle tanıştığımda düzgün biri olmanı umuyordum ve olmadığını düşündüğümde çok üzüldüm. Öyle olduğun için gerçekten mutluyum. Yani..." Başını salladı, şimdi gözlerinde pişmanlık . "İyi şanslar."

Ayağa kalktı, motosikleti vitesine taktı ve kükreyerek otoparktan çıktı. Onun gidişini izlerken, iki gün içinde bunu üçüncü kez yaptığını fark etti.

15 Ocak Pazartesi, 18:45.

Sophie sinirli bir iç çekişle arkasına yaslandı. "Büyükanne, yemek yemelisin. Doktor, gücünü geri kazanmazsan buradan asla çıkamayacağını söylüyor."

Büyükannesi tabağa ters ters baktı. "Ben bunu köpeklerime yedirmezdim."

"Sen köpeklerine fileto yediriyorsun büyükanne," dedi Sophie. "Ben de istiyorum." Yılda sadece bir kez fileto yiyorlar." Çenesini kaldırdı.

"Doğum günlerinde."

Sophie gözlerini devirdi. "Özel bir durum olduğu sürece sorun yok." Tekrar iç çekti. "Büyükanne, lütfen ye. Eve gelebilecek kadar güçlü olmanı istiyorum."

Anna'nın meydan okuyan kıvılcım söndü, ince omuzları yastığına yaslandı. "Asla eve dönmeyeceğim Sophie. Belki de ikimizin de bunu kabul etmesinin zamanı gelmiştir."

Sophie'nin göğsü ağrıyordu. Büyükannesi her zaman sağlığın timsali olmuştu ama geçirdiği felç onu zayıflatmış, vücudunun sağ tarafını kullanamaz hale getirmişti ve konuşması hâlâ yabancılar tarafından anlaşılamayacak kadar bozuktu. Yakın zamanda geçirdiği bir zatürre nöbeti onu daha da güçsüzleştirmiş ve aldığı her nefesi acı verici hale getirmişti.

Dünya bir zamanlar Anna'nın sahnesiydi-Paris, Londra, Milano. Opera hayranları onun *Orfeo*'sunu dinlemek için akın ediyordu. Şimdi Anna'nın dünyası bir huzurevindeki bu küçük odaydı.

Yine de Anna'nın ihtiyacı olan son şey acıydı, bu yüzden Sophie sesini sertleştirdi. "Saçmalık."

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sophie!"

"Sanki o kelimeyi yüzlerce kez söylememişsin gibi." *Bir gün*, diye ekledi kendi kendine.

Anna'nın solgun yanaklarında ikiz renk lekeleri belirdi. "Yine de," diye homurdandı, sonra gözlerini tekrar tabağa daktı. "Sophie, bu yemek iğrenç. Her zamankinden daha kötü." Artık kaldırabildiği tek kaşı olan sol kaşını kaldırdı. "Kendin dene."

Sophie yaptı, sonra yüzünü buruşturdu. "Haklısın. Burada bekleyin." Kapıya doğru gitti ve istasyondaki hemşirelerden birini gördü. "Hemşire Marco? Yeni bir diyetisyen mi aldınız?"

Hemşire panosundan başını kaldırdı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Evet. Neden?"

Bakımevi personelinin çoğu harikaydı. Ancak hemşire Marco huysuzun tekiydi. Anna ile anlaşamadıklarını söylemek hafif kalırdı, bu yüzden Sophie ziyaretlerinin Marco'nun vardiyalarına denk gelmesini sağlamaya çalışıyordu.

Sadece işleri medeni tutmak için. "Çünkü bu yemeğin tadı gerçekten kötü. Anna'ya başka bir şey getirebilir misin?"

Marco dudaklarını büzdü. "Kontrollü bir diyet uyguluyor, Dr. Johannsen."

"O da bunu takip edecek, söz veriyorum." Sophie olabildiğince ilgi çekici bir şekilde. "Gerçekten kötü olmasaydı sormazdım. Lütfen?"

Marco'nun iç çekişi uzun sürdü. ". Yarım saat kadar sürer."

Sophie geri gelip Anna'nın başucuna oturdu. "Marco sana yeni bir akşam yemeği getirecek."

Anna gözlerini kapatarak, "O çok kaba," diye mırıldandı.

Sophie kaşlarını çatı. Büyükannesi böyle şeyleri giderek daha sık söylerdi. Sophie bu günlerde neye inanması gerektiğinden asla tam olarak emin olamıyordu. Muhtemelen çaresiz ve acı içinde olmanın getirdiği huysuzluktu ama her zaman daha fazlası olabileceğinden endişe ediyordu.

Sophie bugünlerde çoğu zaman endişeli görünüyordu - Anna hakkında, faturalar hakkında, bir gün geri kazanabileceğini umduğu kariyeri hakkında. Ve bugün yeni bir endişe daha eklemişti: Vito Ciccotelli, Alan Brewster'la tanıştığında onun hakkında ne düşünecekti.

Parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu ve kendini o öpücüğü hatırlamaya bıraktı. Kalbi yeniden çarpmaya başladı. Daha fazlasını istemişti, o kadar çok

Daha fazla. Ve bir anlığına, sadece bu seferlik, ona sahip olabileceğine dair izin verdi.

Ne kadar aptalsın. Sonunda istediği her şeye sahip olabilecek gerçekten iyi bir adamla tanışmıştı ve onu, kendisini ahlaki değerlerden yoksun, seks delisi ucuz bir sürtük olarak resmetme ihtimali en yüksek olan adama göndermişti. *Belki Alan'a inanmaz.* Hah. Erkekler her zaman Alan'a inanırdı, çünkü bir şekilde onun ucuz olduğuna, isteyen herkesle yatağa girebileceğine inanmak isterlerdi.

Dokuz mezar, Sophie. Doğru yaptın. Ama doğru şey neden her zaman bu kadar berbattı? İç çekerek sandalyesine yerleşti ve Anna'nın uyumasını izledi.

15 Ocak Pazartesi, 18:50.

"Savcıyla hazırlığın nasıl gitti?" Vito, Nick'in sedanına binerken sordu. Warren Keyes'in nişanlısı Sherry'nin çalıştığı fabrikanın önünde buluşmuşlardı.

"Tamam." Nick ona bir denizaltı fırlattı. "Lopez uyuşturucu satıcısını enseleyebileceğini düşünüyor."

O zaman biraz adalet olacak," dedi Vito sandviçi açarken. "O zaman Köfte kokusu arabayı doldurdu. "Biraz adalet hiç olmamasından çok daha iyidir."

Nick omuz silkerek aynı fikirde olmadığını ama tartışmayacağını söyledi. "Ne kaçırdım?"

"Kayıp kişilerin çıktılarını inceledim. Bizimkilerle belli belirsiz eşleşenleri işaretledim. Bize gösterecek bir şeyler vermesi için Liz'den bir sanatçı getirmesi için onay aldım."

Nick ıslık çaldı. "Sana para mı verdi?"

"Tabii ki hayır. Tino'yu aldım."

Nick etkilenmiş görünüyordu. "İyi düşünmüşsün."

"Her morgda Katherine'le buluşabilir. Sonra Molly'yi görmek için hastaneye u radım. Durumu daha iyi."

" ok meşguld n. Molly'nin cıvayı nereden aldığını bulabildiler mi?"

"Evet. Eyaletin  evre görevlileri gaz sayaçlarının bozuk olduğunu tespit etti."

"Hala cıvalı sayaçlar mı yapıyorlar?"

"Hayır, ama Dino'nun evi eski ve sayaçlar da eski tip. Babam ona elektrik şirketlerinin sayaçları de iştirdi ini ama henüz Dino'nun mahallesine gelmediklerini söylemiş. Sayacın altındaki çamurda cıva bulmuşlar."

"Ama sayaçlar öylece kırılmaz."

Top, taş ya da başka bir şeyin  arptı ını düşünüyorlar. Babam  ocuklara sordu ama hiçbiri bu konuda bir şey bilmiyordu. Molly geçen Cuma k pe in çamur içinde geldi. Onu yıkamış ve cıvayla bu şekilde temas etmiş. Veteriner k pe i test etti ve düşük seviyelerde buldu, ancak ona zarar verecek kadar değil. Ancak Molly k pe i yıkadıktan sonra elektrik süpürgesiyle evi süpürmüş ve bu da cıvanın evin her yerine yayılmasına neden olmuş. Orada tekrar yaşayabilmeleri için tüm halıyı değiştirmeleri gerekiyor, bu yüzden bir süre misafirim olacak."

"olmasına sevindim.  nemli olan da bu."

Vito cebinden Sophie'nin listesini çıkardı. "Ve..." İçini  ekti. "Sophie'yi görmeye gittim."

"Gerçekten meşguld n." Sayfayı taradı. "Ortaçağ yenilikleri, zincir satıcıları..." Başını kaldırdı, gözlerinde bir ışık vardı. "Dairesel Kafasının yarısı olmayan adamda çürükler var. Zincir zırh giymiş olabilir."

Vito başını salladı. "Haklısın.   r kler hemen hemen bu büyüklükte olacaktı. İyi iş çıkardın."

"Fransa'da profesör," diye devam etti Nick. "Uzun boylu Lombard, nerede olduğu bilinmiyor. Ve Alan Brewster. Adı neden el yazısıyla yazılmış?"

"Bunu bana son dakikada verdi. Sanırım ortada kötü bir geçmiş var."

Nick kısa bir süre başını kaldırdı. "Kelime oyunu yapmıyorum."

Vito gözlerini devirdi. "Hayır. Evine telefon etmeyi düşündüm ama onu şahsen ziyaret etmek isteyebileceğimizi düşündüm."

Nick bunu düşündü. "Bu adam Sophie'ye zarar verdi, ha?"

"Öyle görünüyor. Adından bahsetmemi istemedi." "Fikrini

değiştirmesine ne sebep oldu?"

"Ona gerçeği söyledim. En azından bir kısmını," diye açıkladı Nick'in kaşları kalktığı zaman. Onun gülü nasıl dikkatle cebine koyduğunu düşündü ve hâlâ zihnini dolduran öpücüğü hatırladı. "Bana inandı. Sonra bana listeyi verdi ve Brewster'ın adını ekledi."

"Yarın gidecek misin?"

Vito başını salladı. "Tino'ya ellerini kavuşturmuş kadına odaklanmasını söyledim. Bulduğu şeyi tiyatrolarda takılan oyunculara götürmek istiyorum ama öğleden sonraya kadar toplanmaya başlamayacaklar. Sabah Brewster'ı ziyaret etmek için zamanım **olacak**. Bizi doğru yöne yönlendirebilir. Eğer cihazları nereden aldıklarını bulabilirsek. para izi."

"Burada işimiz bittiğinde ofise dönüp Kyle Lombard'ların bir listesini **çıkarcacağım**. Yarın ifade vermeyi beklerken onun izini bulmaya çalışabilirim." Nick aniden doğruldu. "İşte orada. Sherry Devlin." Paslı bir Chevette'den inen genç bir kadını işaret etti. "Yorgun görünüyor. Nerede olduğunu merak ediyorum."

Vito Sophie'nin listesini geri aldı, katladı cebine koydu. "Gidip ," dedi ve ikisi birlikte Nick'in arabasından inip Sherry'ye yaklaştılar

Devlin. "Bayan Devlin?"

Onlarla yüzleşmek için döndü, yüzü korkuyla dondu.

"Sakin ol," dedi Vito. "Biz dedektifiz, Philly Polisi. Sana zarar vermeyeceğiz."

Vito'dan Nick'e baktı, gözleri hâlâ biraz vahşiydi. "Bu Warren'la mı ilgili?"

"Bütün gün neredeydiniz, Bayan Devlin?" Nick cevap vermek yerine sordu.

Sherry'nin çenesi kalktı. "New York'ta. Warren'ın iş aramak için oraya gitmiş olabileceğini düşündüm. Polis aramama yardım etmezse, onu kendim ararım diye düşündüm."

"Peki bir şey bulabildin mi?" Vito nazikçe sordu ve o da başını salladı.

"Hayır. Geçmişte çalıştığı ajansların hiçbirisi uzun ondan haber almamıştı." Duruşunda Vito'ya neden geldiklerini bildiğini söyleyen bir gerginlik vardı.

"Bayan Devlin, ben Dedektif Ciccotelli. Bu da ortağım Dedektif Lawrence. Size bazı kötü haberlerimiz var."

Yüzünün rengi soldu. "Hayır"

Nick nazikçe, "Warren'ın cesedini bulduk, Bayan Devlin," dedi. "Çok üzgünüz."

"korkunç bir şey geldiğini biliyordum." Gözlerini kaldırdı, kederden uyuşmuştu. "Kaçtığını söylediler ama beni asla terk etmeyeceğini biliyordum. Kendi isteğiyle değil."

"Arabanızı burada bırakın. Seni eve götüreceğiz." Arka koltuğa yardım etti, sonra yanına çömeldi. "New York'ta nereye bakacağını nasıl bildin?"

Gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Warren'ın portföyünden."

"Portföyüne baktık Bayan Devlin," dedi Nick, "Mankenlik ajanslarının bir listesini görmedik, sadece fotoğraflar vardı."

Bu onun fotoğraf albümü," diye mırıldandı. "Özgeçmişini internette."

Vito omurgasında bir elektrik akımı hissetti. "Nerede çevrimiçi?"

"UCanModel dotcom'da. Orada bir hesabı varmış."

"Ne tür bir hesap?" Nick sordu.

Kafası karışmış görünüyordu. "Modeller için. Fotoğraflarını ve kredilerini yüklüyorlar ve onları işe almak isteyen insanlar site aracılığıyla onlarla iletişime geçebiliyor."

Vito Nick'e baktı. *Bingo*. "Warren senin bilgisayarını hiç kullandı mı?"

"Elbette. Ailesinin evinde olduğundan daha çok benim evimdeydi."

Vito onun elini sıktı. "Bilgisayarınızı laboratuvarımıza isteyeceğiz."

"Elbette," diye mırıldandı. "Neye ihtiyacın olursa."

15 Ocak Pazartesi, 20:15

"Sophie, uyan."

Sophie gözlerini kırptırdı ve Harry'nin yüzüne odaklandı. Anna'nın yatağının yanındaki sandalyede uyuyakalmıştı. "Burada ne işin var?" Sonra hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Lou'da peynirli biftek yiyordum. Unutmuşum. Lanet olsun, ben de açım."

"Sana bir tane getirdim. Arabamda."

"Seni için özür dilerim. Uzun bir gün geçirdim." Anna'nın uyuyan yüzünü inceledi. "Marco ona ilaçlarını vermiş olmalı. Bu gece dışarıda, ben de gideyim bari."

Sonra gel sandviçini ye ve bana uzun gününü anlat."

Sophie arabada yemek yerken gözlerini huzurevine dikti. "Büyükanнем bu hemşirenin ona kötü davrandığını söyleyip duruyor. Bunu Freya'ya da söylüyor mu?"

"Freya bundan hiç bahsetmedi." Harry kaşlarını çattı. "Anna'nın istismara uğradığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Geceleri onu burada bırakmaktan nefret ediyorum."

"Özel bir hemşire tutmadığımız sürece buna mecburuz ve bu da çok pahalı. Araştırdım."

"Ben de öyle. Ama burayı zar zor karşılayabiliyorum ve Alex'in parası da yakında bitecek."

Harry'nin çenesi gerildi. "Anna'nın bakımı için mirasını kullanmamalısın."

Ona gülümsedi. "Neden olmasın? Başka ne için kullanabilirim ki? Harry, sahip olduğum her şey bu sırt çantasına sığıyor." Ayak parmağıyla onu dürttü. "Ben böyle seviyorum."

"Bence sen de kendine böyle söylüyorsun. Alex sana daha iyi bakmalıydı."

"Alex bana gayet iyi baktı." Harry her zaman biyolojik babasının daha fazlasını yapması gerektiğini düşünmüştü. "Kendi geçimimi sağlayabilmem için üniversitemin parasını ödedi. Gerçi bu konuda pek başarılı olduğum söylenemez." Kaşlarını çattı. "*Syl vousplait.*"

"Dur tahmin edeyim. Bugün yine Joan'dın."

"Evet," dedi asık suratla. "Ve Joan olmaktan daha kötü olan tek şey, tanıdığım birinin beni o şekilde görmesi." Vito ve Nick onu kostümüyle gördüklerinde utanmıştı. Elbette Vito onun nasıl biri olduğunu öğrendiğinde daha da utanacaktı. Alan'ın onu azarlayacağından emin olabilirdi.

"Bence sevimli bir Joan olmuşsun," dedi Harry. "Ama seni kim gördü?"

"Sadece bu adam. Önemli bir şey değil." Hayır, hiçbir şey değildi. İnandırılmazdı. Omuz silkti. "Aldatan biri olduğumu sanıyordum ama meğer gerçekten iyi biriymiş."

O zaman sorun ne Sophie?" Harry nazıkçe sordu. Sorun,

Alan Brewster'la tanışmak üzere olması."

Harry'nin gözleri karardı. "Bu ismi bir daha hiç duymamayı

umuyordum." "Ben de öyle. Ama her istediğimizi elde edemiyoruz,

değil mi?

Alan'la konuştuktan bir saat sonra Vito'nun benim beş para etmez ve daha da kötüsü, sahip olmadığı bir kız arkadaşını aldattığı için ona bağırdığım için ikiyüzlü bir pislik olduğumu düşüneceğinden hiç şüphem yok."

"Eğer gerçekten iyi bir adamsa Brewster gibi bir yılanın iğrenç dedikodularına kulak asmaz."

"Seni anlıyorum, Harry Amca. Sadece daha iyi biliyorum. İnsanlar Brewster'ı duyunca bambaşka bir insan oluyorum. Buradaki insanlara unutturamıyorum."

Harry üzgün görünüyordu. "Anna öldüğünde Avrupa'ya geri döneceksin, değil mi?"

"Bilmiyorum. Belki de. Ama Philly'de kalabileceğimi sanmıyorum. Komik olan şu ki, olay orada oldu ama burada bu hikaye ölmeyecek. Alan ve karısı buna izin vermeyecek çünkü ben bir kahraman olmak ve doğru olanı yapmak zorundaydım. Karısına itiraf et. *Merde*. Ucube aptal desek daha doğru olur," diye mırıldandı. "İtiraf ruh için iyi *değildir* ve her zaman en son karının bilmesinin çok iyi bir nedeni vardır."

"Sophie, Anna'nın ölmeyeceğini bana ilk kez söylemedin." Sophie hareketsiz

kaldı. "Özür dilerim. Elbette o-"

"Sophie." Öğütleri şefkat içeriyordu. "Anna çok zor bir hayat yaşadı. Onun dayanamayacağına inandığın için kendini suçlu hissetme. Ya da o öldükten sonra hayatını geri kazanacağını düşünme. Eve dönmek için çok şeyden vazgeçtin. O bunu takdir ediyor. Ben de öyle."

Sertçe yutkundu. "Başka nasıl bir şey yapabilirdim ki Harry?"

". Onun dizini okşadı. "Sandviçini bitirdin mi?

Çünkü kanıtlardan kurtulmak zorundayım. Freya Lou'ya gittiğimi bilmemeli. Diyetimde yok."

"Soğanların kokusunu alacak. Üzgünüm, Harry. Yakalandın."

"Buna değdi. Yolda camlar açık bir şekilde süreceğim.

eve." Sophie sırt çantasını ve çöpünü toplayıp dışarı çıkarken o da camını indirdi.

Kanıtları yok edene kadar," dedi yüksek sesle fısıldayarak. "Görüşürüz, Harry."

"Sophie, bekle." Arkasını döndü ve onun penceresine doğru eğildi. Adamın yüzü ciddiydi. "Eğer bu Vito iyi bir adamsa, Brewster'ın söylediği hiçbir şey onun sana saygısızlık etmesine neden olmaz."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok tatlısın. Saf ama tatlı."

Kaşlarını çattı. "Sadece doğru adamın karşına çıkacağından ve onun en kötüsünü düşüneceğinden o kadar emin olacağından korkuyorum ki ona bir fırsat vermiyorsun. Şansını kaçırdığını görmek istemiyorum Sophie. Kaç tanesini harcayacağımızdan emin değilim."

Dokuzuncu Bölüm

15 Ocak Pazartesi, :00.

İşte burada." Vito, UCanModel dotcom'daki Warren Keyes'in fotoğrafını inceledi. Sherry Devlin'in verdiği kullanıcı adı ve şifreyi kullanarak kendi PPD bilgisayarından Warren'ın hesabına giriş yapmıştı. Sherry'nin bilgisayarını Nick'in masasında bir kutunun içinde duruyordu. Jeff'in bilgisayar teknisyenlerinden biri bir saat içinde bilgisayarı kontrol etmeye gelecekti.

" pek parlak değil," dedi Nick, arkasında durarak. "Çok fazla iş bulamadı."

Vito, Warren'ın hesap sayfasındaki istatistikler bölümünü tıkladı. "Görünüşe göre Son zamanlarda çok fazla vuruş yapmamış gibi. Son üç ayda altı. Ama son tarihe ."

"3 Ocak. Sherry'nin onu canlı gördüğü son günden bir gün önce. Tesadüf mü?"

" sanmıyorum." Vito fotoğraf bölümüne gitti ve Warren Keyes'in kariyerini oluşturan küçük resimler. "Şuna bir bakın." Birbirine eklenmiş iki fotoğraftı, ikisi de Warren'ın pazusunun yakın çekimiydi. Bir yarısında Oscar dövmesi makul detaylarla gösterilirken, diğer yarısında dövme makyajla görünmez hale getirilmişti. Bu dövmede bir şey var beni rahatsız ediyor."

"Oscar mı? Oyuncu olmak isteyen genç bir adam için pek de sıra dışı görünmüyor."

"Hayır, değil." Vito başını salladı. "Bir süre önce Chicago'ya Tess'i ziyarete gitmişim ve beni Akademi Ödülleri'nde verilecek Oscar heykellerinin sergilendiği bir müzeye götürmüştü. yıl." Omzunun üzerinden yukarı baktı. "Heykelleri yapan şirket Chicago'da."

"Tamam," dedi Nick yavaşça. "Ve?"

Vito heykeli gözünde canlandırdı ve hafızası yerine oturdu. "Oscar bir şövalye." "Ne?"

"Evet, o bir şövalye." Heyecanlanan Vito Google'da bir arama yaptı ve Oscar heykelinin yakından çekilmiş fotoğrafını buldu. "Ellerine bak. Tıpkı Warren'inki gibi poz verildi."

Nick hafifçe ıslık çaldı. "Cehennem çanları. Şuna baksana. Elinde lanet bir kılıç var. Eğer Oscar yerde yatıyor olsaydı, morgdaki çocuğun tüküren görüntüsü olurdu."

"Tesadüf değil," dedi Vito kesin bir ifadeyle. "Warren'ı dövmesi yüzünden seçti."

"Ya da dövmesi yüzünden Warren'a poz verdi."

"Hayır, bunu o planladı. Kadının ellerini haftalar önce poz vermişti. Tanrım, Nick. Warren lanet dövmesi yüzünden seçildi."

"Kahretsin." Nick oturdu. "Acaba kızın resmi de burada mı?"

"Ve kafasının yarısı olmayan adam. Ve gözlerinin arasında kurşun olan çocuk." Vito saatini kontrol etti. Tino yediden beri morgdaydı. Belki onda kullanabileceğimiz bir şey vardır."

Sanki bir işaretmiş gibi asansörün sesi duyuldu ve Tino nezarethaneye girdi. Vito irkildi. Küçük kardeşinin yüzü ve solgundu, koyu renk gözleri donuktu. "Ondan bunu yapmasını istememeliydim."

Nick, "Yaşayacak," diye ısrar ettikten sonra ayağa kalktı. "Hey, Tino." Bir sandalye çekti. "Otur."

Tino ağır ağır oturdu. "Bunu nasıl yapıyorsun, Vito? Her gün o insanlara bakmayı?"

Nick onun yerine, "Bu sonradan kazanılan bir beceri," diye yanıtladı. "Bizim için ne istiyorsun?"

Tino bir zarf uzattı. "Bunun yakın bir yerde olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Elimden geleni yaptım."

"Eskisinden daha iyi," dedi Vito ona. "Özür dilerim, Tino. Yapmamalıydım-"

"Dur," diye araya girdi Tino. "Ben iyiyim ve evet, . Sadece beklediğimden daha yoğundu." Ağzını gülümser gibi yaptı. "Yaşayacağım."

Ben de ona öyle söyledim." Nick zarftan bir çizim çıkardı. Sayfadan ciddi bir kadın yüzü görünüyordu ve Vito kardeşinin kızın yüz yapısını yakaladığını görebiliyordu. Ama bundan da öte, dokunaklı bir Vito'nun hüznü, Tino'nun çizdiği gibi ortaya çıkan kendi duygularıydı. Çok güzel çizilmişti.

Nick mırıldanarak onayladı. "Vay canına. Nasıl oluyor da böyle çizemiyorsun, Vito?"

"Çünkü şarkı söylüyor," diye yanıtladı Tino yorgun bir şekilde. "Ve Dino öğretiyor, Gino inşa ediyor ve Tess bir tanrıça gibi yemek yapıyor." İçini çekti. "Ve bu arada, Fm eve gidiyor, Vito. Tess çocuklarla birlikte orada olmalı ve ben de bana akşam yemeği hazırlayıp hazırlamayacağına bakmaya gidiyorum." Dudaklarını tiksintiyle yaladı. "Bu tadı ağzımdan çıkarmak için her şeyi yaparım."

Vito, Sophie'nin kurutulmuş etini hatırladı. "Tess'e söyle baharatlı yapsın ve bana da biraz ayırsın. Oh, ve ona benim odamı almasını söyle. Kanepede yat."

Tino ayağa kalktı. "Adli tabibin bana diğer cesetleri gösterdi, Vito. Adam için bir şey yapabileceğimi sanmıyorum..." Yüzünü buruşturdu. "Bilirsin işte. Kafası yok. Kurşunu yiyen çocuk da çoktan ölmüş. Şarapnel parçası olan çocuk için de aynı şey geçerli. İhtiyacın olacak-"

"Whoa." Vito elini kaldırarak onu durdurdu. "Ne şarapneli?" "Senin

ME ona bir-dört dedi."

Nick kaşlarını çatı. "Şarapnel mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Görünüşe göre morgda yapmamız gereken bazı işler var," dedi Vito suratsızca. "Özür dilerim, Tino. Devam et. Neye ihtiyacımız olacak?"

"Ben de tam yüzlerini yeniden yapılandırmak için bir adli antropoloğa ihtiyacınız olacağını söyleyecektim. Ama iki yaşlı insan için bunu yapabilirim. Geri gelebilirim. yarın ve dene."

Vito bir gurur kıpırtısı hissetti. "Çok memnun ."

Ceketinin önünü ilikleyen Tino onlara orantısız bir sırıtış fırlattı. "Bir tavsiye bekliyorum. Kim bilir, belki de yeni bir kariyer bulmuşumdur. Tanrı biliyor ya, sanat hiçbir şey kazandırmıyor."

"Bir yığın kayıp kişi raporu nerede?" Nick, Tino'nun ne zaman gittiğini sordu. "Bu UCanModel sitesinde kayıp şahıslar raporlarını kullanarak arama yapabiliriz. Kızın profiline uyan isimler, sonra da fotoğrafları Tino'nun çizimiyle karşılaştırın." "Kulağa bir plan gibi geliyor."

15 Ocak Pazartesi, :55

Nick kayıp kişiler çıktısını tiksintiyle Vito'nun masasına fırlattı. "Bu ." Bilgisayar ekranındaki UCanModel sitesine baktı. "Orada değil."

"Ya da *orada* **değil**." Vito çıktıyı işaret etti. "Belki de kayıp ilan edilmemiştir. Ya da belki buralı değildir. Warren'ın Philly'li olması onun da buralı olduğu anlamına gelmez. Henüz pes etmeye hazır değilim."

"Kahretsin," diye homurdandı Nick. "Onu hemen bulmak çok güzel olurdu."

"Evine git," dedi Vito. "Jeff'in bilgisayar teknisyeninin Sherry'nin sabit diskini taramasını beklerken aramaya devam edeceğim. Her modelin yüzünü tek tek kontrol **edeceğim**. zorunda."

Orada beş bin isim olmalı. Bütün gece burada olacaksın."

"Belki de değildir." Vito imleci tüm açılır menülerin üzerinde gezdirdi. "Ben yapamam model arayan fotoğrafçıların bir resmi kaydıracağını hayal edin

bir seferde. Tüm sarışınlara ya da esmerlere, kısa ya da uzun boylulara bakabilmek isterler. Her neyse."

Nick biraz daha dik oturdu. "Böylece alanı daraltabilirsin. Esmer, 1.80 boylarında, kısa saçlı ve mavi gözlü bir kız olduğunu biliyorsun."

Gözler ve saçlar değiştirilebilir. Her zaman lens ya da peruk takabilir. Ama boyu değişmez." Vito gözlerini kısarak ekrana baktı. "Arama yapabilir, sonra fiziksel özelliklere göre sıralayabilirsiniz. Yani 1.80'lik birini ararız ve önce saç rengine, sonra da göz rengine göre sıralarız." Alanları doldurdu ve ara'ya tıkladı.

"Sen eve git, ben burada kalacağım."

"Tabii ki hayır. Her şey yeniden ilginçleşmeye başladı. Ayrıca, bu sitede güzel kızlar bulabilirsin. Sütyen ölçülerini bile listelemişler. Daha ne istiyorsun? ne istiyorsun?"

"Nick." Vito gözlerini devirerek başını salladı.

"Hey, yine bekârım ve barlara ayıracak vaktim yok." Yüz ifadesi sinsileşti. "Sophie Johannsen gibi biri de benimle ilgilenmiyor."

İlgisini çekmişti. Vito sertçe yutkundu. Eğer daha fazla ilgilenseydi kalp masajına ihtiyacı olacaktı. Ama ilgilenmek istememişti. Onu yine geri çevirmişti. Dün gece bir yanlış anlaşılma olmuştu. Bu gece, kendisi anlamasa bile onun çok iyi anladığından şüpheleniyordu. Bu yüzden Nick'i görmezden geldi ve ekrana baktı. "Sadece yüz sonuç. Kısa olması iyiydi. Modellerin çoğu uzun boylu."

"Sophie gibi."

"Nick," diye Vito. "Kapa çeneni."

Nick ona şaşkın bir bakış attı. ", değil mi? Ben sadece _."

"Yanlış tahmin ettin. Ve bu sefer zorlamayacağım." Nick bunu bir

düşünmüş gibiydi. "Tamam. O zaman çalışalım."

Vito her modelin portföyüne tıkladı, sonra durdu ve gözlerini kırıştırdı.
"Tanrım, Tino çok iyi." Onlara bakan yüz Tino'nun çizdiği resmin aynısıydı.

"Söyleyeceğim." Nick daha yakından bakmak için eğildi, artık çok ayıktı.
"Brittany Bellamy. Kahretsin, Chick. Yirmi yaşında bile değildi. 'İletişim'e tıkla."

Vito yaptı ama e-posta formuydu. Telefon numarası ya da coğrafi bilgi bile vermiyorlar ve ben de e-posta göndermek istemiyorum. Eğer haklıysak, cevap vermeyecektir."

Çünkü o öldü," diye mırıldandı Nick. "Ve eğer yanılıyorsak, katilin yöntemi hakkında potansiyel olarak değerli ayrıntılar vermiş oluruz. Ama sabah eski müşterileriyle görüşebilirsiniz." Ayağa kalktı. "Ben eve gidiyorum. Yarın mahkemeden çıkınca seni ararım."

"İyi şanslar," dedi Vito ve Liz Sawyer'ın ev numarasını çevirdi. "Selam, ben Vito."

"Neyiniz var?"

"Elleri olan kızın olası kimliği." Ona bilgi verdi. "Yarın teyit **edeceğim**."

"Çok iyi iş çıkardın, Vito. Ciddiyim. Kardeşine benim adıma teşekkür et."

Liz sık sık övgü vermezdi. Övdüğü zaman da kendini iyi hissedirdi.
"Teşekkür ederim. Ve edeceğim."

"Bazı programları yeniden düzenledim ve Riker ile Jenkins'i serbest bıraktım. Yarın sabahtan itibaren ipuçlarını ve kimlikleri takip etmenize yardımcı olmak için hazır olacaklar."

Liz iyi iş çıkarmıştı. Tim Riker ve Beverly Jenkins iyi polislerdi. "Tam zamanlı mı?"

"Birkaç günlüğüne. Yapabileceğimin en iyisi buydu."

" ederim. Yarın Brittany Bellamy'nin modellik müşterilerini takip etmelerini isteyeceğim. Arkeologdan bazı isimler aldım.

Aşağı. İçlerinden biri bu adamın kullandığı ekipmanın izini sürmemize yardımcı olabilir. Para izi istiyorum."

Liz, "Her zaman parayı takip et," diye onayladı. "Yarın saat sekiz için bir brifing ayarla."

"Yapacağım. Hey, gitmem gerek. Görünüşe göre IT elemanı burada."

Dizüstü bilgisayar taşıyan genç bir adam masasına yaklaşıyordu. "Sen Ciccotelli misin?" "Evet. Jeffs'in adamı mısınız?"

Ağzının bir tarafı kalktı. "Brent'i tercih ederim." Vito'nun elini sıktı. "Brent Yelton. Ve bil diye söylüyorum, bize 'Jeff'in adamı' demen sana bizim katta pek arkadaş kazandırmaz."

Vito sırtıttı. "Bunu unutmayacağım. Bilgisayar kutunun içinde. Geldiğiniz için teşekkürler."

Brent başını salladı. "Keyes'in odasından aldığınız bilgisayarı kontrol eden . Jeff'e bu davayla ilgili başka bir şey çıkarsa beni aramasını, orada olacağımı söyledim."

Vito kaşlarını çatı. "Seni buraya getirmek için bir iyilik yaptım. Jeff pisliğin teki."

Brent, Sherry'nin bilgisayarını kendi dizüstü bilgisayarına bağlarken güldü. "Onunla birlikte olmamak için bir neden daha." Nick'in sandalyesine oturdu ve beş dakika boyunca Dakikalarca sessizlik içinde çalıştı. Sonunda başını kaldırıp baktı. "Bu makine silinmemiş. Kurbanın bilgisayarını yok eden virüsün izi yok. Yine de birileri tarihle dalga geçmiş."

Vito onun arkasında durmak için yürüdü. "Ne demek istiyorsun?"

Kurbanın makinesindeki silme işlemi bir virüstü. Bu tamamen amatör bir çaba. Birisi bazı siteleri ziyaret ettiğini kimsenin bilmesini istemedi ve onları geçmişten sildi. Ama bu onları sabit diskten silmez. Sür." Yukarı baktı. "İnsanlar şirket bilgisayarlarını porno aramak için kullandıklarında büyük hata yaparlar. Geçmiş silerler, ama geçmiş hala sürücüdür ve beş kuruşluk herhangi bir IT çalışanı onu bulabilir."

"Bildiğim iyi oldu," dedi Vito alaycı bir ifadeyle. "Peki amatörümüz hangi siteleri silmiş?"

Brent küçük bir iki adım attı. "Bu benim için bir ilk. Birileri medievalworld.com, medievalhistory .com, fencing.com sitelerini ziyaret ettiğini saklıyor..İşte Orta Çağ kıyafetleri için bir daha fazlası, yada yada, ve... Hmm. Karayip yolculukları için bir site."

Vito iç çekti. "Balayları. Warren ve Sherry evleniyorlardı. Kızın gitmek isteyip istemediğini anlamak için gemi seyahatleriyle ilgili bazı ipuçları verdiğini söyledi."

"Peki ya ortaçağ şeyleri?"

Vito kara kara listeye baktı. "Hepsi uyuyor. Sadece nasıl olduğundan emin değilim." "Başka silinmiş makineler bulursanız beni arayın.

Söylemeliyim ki ilgimi çekti. O virüs gördüğüm en sinsi kodlardan birine sahipti. İşte cep telefonumun olduğu kartım." Dizüstü bilgisayarını toplarken sırttı. Böylece Jeff'le görüşmek zorunda kalmazsın."

Teşekkürler dostum." Vito Brent'in kartını cebine koydu, sonra Jen McFain'in telefonunu aradı.

"McFain." Bağlantı kötüydü ama Jen'in yorgunluğu net bir şekilde anlaşılıyordu.

"Jen, ben Vito. Neler oluyor?"

"Az önce morga sekizinci cesedi gönderdik, başka bir yaşlı kadın. Korkunç bir şey yok."

"Yani kurşun yok, şarapnel yok, kanser yok, garip çürükler ya da kıvrılmış eller yok."

"Oldukça fazla. Şu anda son mezardayız. İlk sıra, ilk mezar."

"Şövalyenin ve belki de Leydi'nin kimliğini kesin olarak belirledik."

"Vay canına." Sesi etkilenmiş gibi geliyordu. "Bu hızlı bir çalışma."

Teşekkürler. de fena değildin. Bir günde altı ceset çıkarıldı."

"Sophie'nin haritası olmadan yapamazdık. Asıl iş yarın, götürdüğümüz toprakları incelemeye başladığımızda başlayacak."

"Yarından bahsetmişken, saat sekizde bir brifingimiz var. Burada olabilir misin?"

"Sokağınızın sonundaki fırından kahve ve çörek getirirseniz, ben oradayım. Bekle biraz. Takım beni çağırıyor." Bir dakika sonra geri döndü. "açığa çıktı." Sesinde yeni bir enerji vardı. "Genç bir kadın. Ve Vito, bir bacağı eksik."

Vito yüzünü buruşturdu. "Yani bacağı mı kesti?"

"Hayır, o bir ampute. Ve aman Tanrım. Yanılmıyorsam... Vito, bu çok iyi. Gerçekten iyi. Kafatasında bir plaka var. Dostum, bu altın değerinde."

Vito gözlerini kırıştırdı. "Kafatasında altın bir plaka mı var? Jen, bu hiç mantıklı değil."

Hayal kırıklığı içinde ofladı. "Kahretsin, Vito, programa sadık kal." "Özür dilerim. Sadece yorgunum. Tekrar dene."

"Bu benim için bir bahçe partisi de değil. Dikkatinizi verin. Kafatası çürümüş ve metal bir plaka ortaya çıkmış. Belli ki hayatının bir döneminde geçirdiği bir yaralanma ya da ameliyattan sonra yerleştirilmiş. Şimdi çürüdüğüne göre, bu görülebilir."

"Oh." Kaşlarını çattı. "Bunun neden bu kadar iyi olduğunu hâlâ anlamış değilim."

"Vito, implante edilebilir bir metal plaka üçüncü sınıf bir tıbbi cihazdır. Tüm üçüncü sınıf tıbbi cihazların benzersiz, izlenebilir seri numaraları vardır."

Biliş tıkladı ve daha dik durdu. "Bu sayede onu teşhis edebiliriz."

"Ve ödöl yeni uyanan adama gidiyor."

Vito sırtıttı, bu şanslı dönüş karşısında neredeyse sersemlemişti. "Katherine'i arayıp yarın sabah ilk iş olarak ampüte ile ilgilenmesini . Görüşürüz. sekiz."

15 Ocak Pazartesi, saat 10:15.

Daniel cep telefonu çaldığında otelin televizyonunda CNN'e dalgın dalgın bakıyordu. "Luke? Nerelerdeydin?"

"Balık yakalamak," dedi Luke kuru bir sesle. "Balık avında genellikle böyle olur. Mesajını şimdiye kadar almadım. Ne var ne yok? Neredesin?"

"Philadelphia'da. Dinle, bu sabah sen gittikten sonra bir bellek buldum. Dizüstü bilgisayarına taktım ve tek görebildiğim sonunda PST bir dosya listesi idi."

Bunlar e-posta dosyaları. Kasım ayından önce her şeyi sildiği için muhtemelen babanın yedek dosyasıdır."

Daniel cebinden bellek çubuğunu çıkardı. "Burada ne olduğunu nasıl görebilirim?"

"Çubuğu bilgisayarınıza takın. Sana yol göstereceğim. Zor değil." Daniel

Luke'un dediğini yaptı ve kısa süre sonra babasının e-postalar. "Onları aldım." Aslında birkaç yıllık. Ama Daniel Luke'un bellekte ne olduğunu bilmesini, Frank Loomis'in babasının gizli kasasını bilmesini istediğinden daha istiyordu. "Bir kontrol edeyim. Teşekkürler Luke."

Daniel'ın kalbini durduran mesaja ulaşması sadece birkaç dakika sürdü. Mesaj "RunnerGirl "den geliyordu ve Temmuz ayına, yani on sekiz ay öncesine aitti. Sadece "Oğlunun ne yaptığını biliyorum" yazıyordu.

Daniel kendini nefes almaya ve düşünmeye zorladı. Bu hiç de hoş olmayacaktı.

16 Ocak Salı, 12:45.

Çok iyiydi. Engizisyoncu bilgisayar ekranında rakibi İyi Şövalye ile savaşıyordu. Her iki karakter de bir elinde kılıç, diğer elinde aleti savaşıyordu. Her adım pürüzsüzdü, kılıcın her darbesi ya da savurganın her kavisi gerçekçi bir kas hareketi kombinasyonuydu. Bu bir başyapıtı.

Van Zandt memnun olurdu. Kısa süre sonra dünyanın dört bir yanından yüz binlerce kişi *bu* deneyimi yaşamak için akın edecekti. Van Zandt onu bir animasyon dehası olarak görüyordu ama bilgisayar animasyonlarının sadece bir araç olduğunu asla unutmadı. bir için araçtı. Bu amaç, resimlerinin en iyi galerilerde, daha önce onu reddeden galerilerde sergilenmesiydi.

Gözlerini *Warren Dies*'in yedinci tablosuna kaldırdı. Warren Keyes'in varlığının sona erdiği ana. Belki de o galeriler haklıydı. Claire, Warren ve diğerlerinden önceki çalışmaları geneldi. Tanıdık. Ama bunlar - Warren, Claire, Brittany, palanın kafasını kopardığı Bill Melville - dahiyane şeylerdi.

Ayağa kalktı ve gerindi. Uyuması gerekiyordu. Yarın sabah uzun bir yol vardı. Dokuza kadar Van Zandt'ın ofisinde olmak ve öğlene kadar da çıkmak istiyordu. Bu ona Bay Gregory ile buluşmak için yeterli zamanı sağlayacaktı. Sanders saat üçte. Gece yarısına kadar *Gregory Dies*'i tuvale dökecek ve yepyeni bir çılgılık atacaktı.

Sağ uyluğunu ovuşturarak birkaç sert adım attı. Bu eski ev çok cereyan yapıyordu. Burayı uzak konumu ve kolay el koyulabilirliği için seçmişti ama her kış rüzgârı içeriye girmenin bir yolunu buluyordu. Kışın Philadelphia cehennem gibiydi. Manolyaları ve şeftali çiçeklerini özlemesine neden oluyordu. Çenesini sıktı. Evinden çok uzun zamandır sürgün edilmişti ama bu yakında değişecekti. Yaşlı adamın onun üzerindeki etkisi kırılmıştı.

Kıkırdadı. Yaşlı adam da öyleydi. Kırılmıştı. Stüdyosunun uzak tarafındaki yatağına doğru yürüdü. Şiltinin üzerine oturarak, yatağının yanındaki duvara monte ettiği poster panosuna odaklandı. Her uyandığında onu görüyordu. Matrisi çizdiği poster tahtası. Dörde dört.

On altı blok, dokuzu kurbanın o kritik ölüm anında çekilmiş fotoğraflarıyla dolu. Bir tanesi bir tablonun fotoğrafıydı. Claire Reynolds'ı boğarken filme almamıştı ama ölümünden sonraki anlarda *Claire Dies*'ı yaratmıştı ve hayatının geri dönülmez bir şekilde değiştiğini biliyordu. Sonraki günlerde Claire'in hayatına son verdiği anı tekrar tekrar yaşamıştı.

O günlerde bunu tekrar tekrar yapmayı hayal etmişti. Ve o günlerde iyi ilerleyen planını formüle etmişti. Bazıları onun başarısını şansa bağlayabilirdi, ama sadece aptallar şansa inanırdı. Şans tembeller içindi, hak etmeyenlere. Akla ve yeteneğe inanırdı. Ve kadere.

Kadere, bir insanın kaderinin bir başkasınıkiyle kaçınılmaz bir şekilde örtüştüğüne her zaman inanmamıştı. Artık inanıyordu. Bir yıl önce Jager Van Zandt'ın en sevdiği bara, adamın son oyunu hakkında ezici bir eleştiri almasından sadece saatler sonra girmesini başka nasıl açıklayabilirdi? Eleştirmen "Pong'dan daha az heyecan verici" demişti ve Van Zandt, Derek Harrington'la yaşadığı hayal kırıklığından, piyasaya sürmeye hazırlandığı *Behind Enemy Lines* oyununun da aynı derecede felaket olacağı korkusuna kadar her ayrıntıyı dökecek kadar sarhoştu.

Claire Reynolds'ın aniden ortaya çıkmasını ve hemen ertesi gün cesur ama kötü uygulanmış bir şantaj girişiminde bulunmasını başka nasıl açıklayabilirdi? Bunlar kaderdi.

Akıl, Claire'in talihsiz sonu ile Van'ı birleştirebilmektir. Zandt'ın talihsiz hediyesini kendi ihtiyaçlarını karşılayacak yeni bir kadere dönüştürdü. Ama bunların hiçbirisi beceri olmadan gerçekleşemezdi. Van Zandt'a tam olarak istediği şeyi, tam olarak ihtiyaç duyduğu biçimde vermek için eşsiz bir yeteneğe sahipti. Çok az kişi hem piksellerle hem de boyayla görüntüler, dünyalar yaratabilirdi. Çok az kişi onlara hayat verecek bilgisayar uzmanlığına sahipti.

Ama ben yapabilirim. Kafirlerin ortadan kaldırılmasını daha çok düşmanca bir ele geçirme fırsatı olarak gören ve cadıların ortadan kaldırılmasını büyük bir güce açılan kapı olarak gören on dördüncü yüzyılda yaşamış bir din adamı olan kötü Engizisyoncu'nun sanal dünyasını yaratmıştı. Engizisyoncu ne kadar çok zengin sapkın ve gerçek cadı ortadan kaldırırsa, kral olana kadar o kadar güçlü olacaktı.

Hayali bir hikaye, ancak oyuncular öne geçmek için gereken siyasi entrikalardan ve yalanlardan keyif alacaklardır. Puanlar, aldatmacanın ne kadar zekice ve işkencenin ne kadar şeytani derecede karmaşık olduğuna göre verilirdi. Birincil rollerin çoğunu doldurmuştu.

-Büyük gücünün kaynağını ortaya çıkarmadan önce sandalyenin işkencesine maruz kalan güçlü Cadı, kılıçla yenik düşen İyi Şövalye, en rezil ve en kötü şekilde acı çeken kralın kendisi... yüreksiz bir son.

Elbette tüm bu denekler yardımcı roller de oynamıştı. İşkenceleri, hem sesli hem de görüntülü olarak her denekten en iyi şekilde yararlanacak şekilde planlamaya dikkat etmişti. Birkaç küçük değişiklikle bu ek işkenceler, oyuncuların koleksiyonlarına ekleyebilecekleri en az yirmi ek küçük karaktere dönüştürülebilirdi.

Gregory Sanders, şeytani Engizisyoncuyu durdurmaya çalışan dürüst bir din adamı rolünü oynayacaktı. Tabii ki din adamı galip gelemeyecek ve Gregory Sanders çok acı bir sonla karşılaşacak ve ardından üçüncü sıradaki son arsaya gömülecekti. Üçüncü sıra tamamlanmış olacaktı.

İlk sıra çoktan tamamlanmıştı, *Düşman Hatlarının Gerisinde'nin* kayıplarıyla doluydu - *Claire*, Jared ve Zachary. Ve zavallı Bayan Crane. Crane.. ...ikincil hasar, gayrimenkul ediniminin talihsiz bir kurbanı. Üzücü ama kaçınılmaz.

Dördüncü sıra şu anda boştu ve *Engizisyon Yargıcı* tamamlanmıştı. Dördüncü sırada kaynaklarını tutacaktı, ortaçağ fantezi dünyasındaki imgelerin aktif bir hayal gücünün ürünü olmaktan daha fazlası olduğunu kanıtlayabilecek tek insanlar. Bu insanlar işkence aletlerinin gerçek olduğunu biliyordu, Orta Çağ silahlarına ve savaşlarına olan yoğun ilgisini de biliyordu. *Inquisitor* raflarda yerini aldığı anda bunlar büyük bir tehdit oluşturacaktı, bu yüzden o zamandan önce icabına bakılması gerekiyordu.

Üç yasadışı antika satıcısı onu hiç duraksatmayacaktı. Ondan birçok kez fazla para alan kendini beğenmiş heriflerdi. Basitçe söylemek gerekirse, üçünden de hoşlanmıyordu. Ama tarihçi... O da bir başka üzücü kayıp olacaktı. Onunla hiçbir sorunu yoktu. Hatta bir açıdan ondan hoşlanıyordu. Zeki ve yetenekliydi. Yalnız biriydi. *Tıpkı benim gibi.*

Yine de onunla pek çok etkileşime girmişti. Onun yaşamasına izin veremezdi. İki yaşlı kadın gibi, bunu da olabildiğince acısız yapacaktı. Kişisel bir şey olmayacaktı. Ama tarihçi ölecek ve dördüncü sıradaki son blokta toprağa verilecekti.

Bakışlarını kaldırdı ve soğuk bir kararlılıkla ikinci blok sırasına baktı. İki blok dolmuştu. Geriye iki blok kalmıştı. Diğerlerinden farklı olarak bu sıra, bu bloklar gerçekten de çok ama çok kişiseldi.

16 Ocak Salı, 1315

Daniel saatlerdir tavana bakıyor, yapması gerektiğini bildiği şeyi erteliyordu. Muhtemelen artık çok geçti, birden fazla açıdan. Ama bunu bilmeye hakkı vardı ve Daniel'in de bunu ona söylemek gibi bir sorumluluğu vardı.

Kızardı. Buna hakkı vardı. Daniel iç çekerek doğrulup telefona uzandı ve uzun zaman önce hafızasına kaydettiği ama hiç aramadığı numarayı çevirdi.

İlk zil sesinde cevap verdi. "Alo?" Sesi uyanık ve tetikte geliyordu.

"Susannah? Benim. Daniel."

Uzun bir sessizlik oldu. "Ne istiyorsun Daniel?" Sesinde onu ürperten bir keskinlik vardı. Ama bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"Philadelphia'dayım. Onları arıyorum."

"Philadelphia'da mı? Neden oraya gitsinler ki?"

"Susannah, onlarla en son ne zaman konuştun?"

"Bir yıl önce Noel günü annemi aradım. Babamla beş yıldır konuşmadım. Neden?"

"Frank beni aradı, kayıp olabileceklerini söyledi, ama görünüşe göre sadece tatildeydiler. Sonra babamın bilgisayarında e-postalar buldum. Oğlunun ne yaptığını bildiğini söylüyorlar.

Bir kez daha bir anlık sessizlikle karşılaştı. "Peki oğlu ne yaptı?"

Daniel gözlerini kapadı. "Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, içlerinden birinin Philadelphia onkologları için internette bir arama yaptığı ve onlarla gerçekten konuşan son kişinin büyükannem olduğu. Onları aramak için ve bu şehirdeki her otele gitmeye hazırım, ama büyükannemi hangi numaradan aradıklarını bilmek yardımcı olabilir."

"Neden GBI'dan birinden sizin için araştırmasını istemiyorsunuz?" diye sordu.

Daniel tereddüt etti. "Yapmamayı tercih ederim. Patronum bir kayıp vakası başlatmamı istedi. Ona bunun basit bir tatilden fazlası olduğuna dair kanıtım olduğunda yapacağımı söyledim."

"Patronun haklı," dedi soğuk bir sesle. "Bu işi kitabına göre yapmalısın."

"Kayıp olduklarına ve tatilde olmadıklarına ikna olduğumda yapacağım. Büyükannenin LUD'larını çalıştırabilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım. Beni bir daha arama. Bir şey bulursam ve bulduğumda seni ararım."

Telefon kulağında çaldığında Daniel yüzünü buruşturdu. Aslında her şey beklediğinden çok daha iyi gitmişti.

16 Ocak Salı, 1315

İkinci sıranın sakinleri tamamen kişiseldi. Yaşlı adam ve karısı çoktan oraya gömülmüştü. Yakında boş arsalara yaşlı adamın çocukları gömülecekti. Ailenin sonsuzluğu birlikte geçirmesi ne kadar da uygun... benim *mezarlığında*. Ağzı kıvrıldı. Georgia, Dutton'daki küçük Baptist kilisesinin arkasındaki aile mezarlığına gömülen tek kişinin *ben olmam* ne kadar da uygun.

Bu yüzleşmeyi şimdi istememişti. Artie ve karısı onu kapısının önüne kadar getirmişti. Bu savaşı hep planlamıştı ama iz bıraktıktan sonra. Hedeflerine ulaştıktan sonra. Gerçek bir

yaşlı adamın boğazından aşağı itmek için başarı. *"Asla bir şey olamayacağımı söylemiştin."* diyebildiği zaman. *Yanılmışsın.*

Bunun için artık çok geçti. Asla "Hatalıydın" diyemeyecekti. Artie başlatmıştı ama şimdi savaşa girdiğine göre, ilk ve kez bitirecekti. Yaşlı adam işlediği suçların bedelini çok ağır ödemişti. Onun çocukları yakında takip et.

Artie'nin kızı oyundaki son önemli rolü oynayacaktı; Engizisyoncu ile taht arasında duran tek karakter olan Kraliçe olacaktı. Elbette yok edilecekti. Acı verici bir şekilde.

Artie'nin oğlu, kralın arazisine kaçak giren bir köylüyü oynayacaktı. Oyunda küçük bir rol. Aniden ayağa kalktı. *Ama onun ölümü hayatımda önemli bir sayfayı kapatacak.* Stüdyosunun zeminini maksatlı bir hareketle geçti.

Artık yorgun değildi. Bir dolabı açarak intikamını alacağı aleti dikkatlice çıkardı. Yıllardır saklamış, sadece bu anı bekliyordu. Masasının üzerine koyarak, sivri çelik çeneleri açtı ve tuzağı kurdu. Ellerini sabit tutarak bir kalemi çenelerin arasına indirdi ve serbest bırakma düğmesine dokundu. Çeneler kapandı ve parçalanmış kalem elinden uçtu.

Sert bir şekilde başını sallayarak onayladı. Artie'nin oğlu acıyı bilecekti - yoğun, dayanılmaz, hayal edilemez acıyı. Artie'nin oğlu yardım için, serbest bırakılmak için ve sonunda ölmek için çılgın atacaktı. Ama kimse onu duymayacaktı. Kimse onu kurtaramayacaktı. *Hepsini öldürdüm.*

16 Ocak Salı, 6:00.

Vito, kahve ve cızırdayan domuz pastırması kokularının cazibesine kapılarak mutfaka girdi. Sonra kız kardeşi Tess'in mutfak masasında oturup bebek Gus'ı mama sandalyesinde beslediğini görünce gülümsedi. Ya da beslemeye çalışıyordu.

Gus elindeki yulaf ezmesi kâsesini itti. "Kek istiyorum," dedi Gus, çok net bir şekilde.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Tess alaycı bir tavırla bebeğe sordu. "Ama her zaman istediğimizi elde ve annenin sana kahvaltıda kek vermediğini biliyorum."

Gus başını eğdi, onu sinsice ölçtü. "Tino keki."

Vito'nun dudakları kıpırdadı. Çocuklar geldiğinden beri Tino'nun her çocuk bakımı felaketine cevabı pasta olmuştu. "Sanırım yakalandık."

Gözleri faltaşı gibi bir halde arkasını döndü. Ama küçük mutfağı hızla geçip Vito'nun açık kollarına doğru ilerlerken şaşkın bakışları yerini hemen muhteşem gülümsemesine bıraktı. "Vito."

"Hey, çocuk." Bir şeyler yanıştı. Gülümsemesi samimiydi ama ona sarılırken vücudu gergindi. "Sorun ne? Molly mi?"

"Hayır, bu sabah daha iyi. Çok fazla endişeleniyorsun, Vito. Otur. Tabağını getireyim."

Hâlâ temkinli, oturdu. "Dün gece buzdolabında bıraktığın atıştırmalığı buldum. Teşekkürler."

Tabağına yumurta ve pastırma yığarken omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "O bütün bir ravioliydi, atıştırmalık değil. Ama rica ederim." Tabağı adamın önündeki masaya koydu ve diğer sandalyeye oturdu. "Dün gece eve kaçta geldin?"

"Neredeyse bir." Eve dönerken Warren'ın bir barda durup Keyes yapmış. Warren'ın patronu ve iş arkadaşlarıyla yapılan görüşmelerde yeni bir şey çıkmamıştı. Kimse olağandışı bir şey ya da kimse fark etmemişti. "Seni uyandırmak istemedim."

"Yapmadın. Çocuklar dün gece beni çok yordular." Gus'ın çoraplarının arasından ayaklarını gıdıkladı. Bu tombul küçük bacakların üzerinde hızlı hareket ediyor ve etrafta kırabileceği çok fazla şey var. Gus'ı ve diğerlerini uyuttuktan sonra kendimden geçtim."

Vito kaşlarını çatı. "Eve geldiğimde Dante uyanıktı ve arka verandada ağlıyordu."

Tess'in gözleri büyüdü. "Arka sundurma mı? Dışarısı dondurucu soğuk."

Vito'nun arka verandası camla *çevriliydi* ama ısıtılmıyordu ve hava dondurucu soğuktu. "Biliyorum. Uyku tulumuna sarılmıştı ama yine de. İçeri girdiğimde oturma odasında yerde uyumadığını görünce ödüm koptu. Sanırım onu orada bulduğumda ödünü kopardım. Sadece yalnız kalmak istediğini söyledi."

Tess, "Molly konusunda üzgündü," dedi. Bu anlaşılabilir bir şey."

Vito'nun şüpheleri vardı ama çocuğu sıkıştırmamıştı. "Olabilir. geri ama gözün üzerinde olsun." Fincanının üzerinden Tess'e baktı. "Peki sorun ne?"

Kıkırdaması alaycıydı. "Çok meraklısın, bunu biliyor muydun?"

Sophie aklına geldi ve kalbine keskin bir bıçak saplandığını hissetti. "Bana öyle söylendi."

Tess kaşlarını kaldırdı. "Sen söylersen ben de söylerim."

"Bir psikiyatristi araştırmaktan daha iyisini bilmeliyim. Tamam, ama önce sen."

Omuz silkti. "Çocukların etrafında olmak zor. Aidan ve ben deniyoruz ki..." Yere baktı. "İkimiz de beş çocuktan biriyiz ve bir tanesine bile sahip olamıyoruz."

"Belki de sadece biraz zamana ihtiyacın vardır."

Kız başını kaldırdı ve adamın kalbi kızın gözlerindeki hüznle parçalanmak istedi. "On sekiz ay oldu. Doktorlar ve tedavi hakkında konuşmaya başladık. evlat edinme."

Uzandı ve onun elini sıktı. "Özür dilerim evlat."

Dudakları hala üzgün bir şekilde kıvrılmıştı. "Ben de öyle. Şimdi sende. Onun adı ne?"

Bir kahkaha attı. "Sophie. Çok güzel, çok akıllı ve ben ondan hoşlanıyorum ama o benden hoşlanmak istemiyor. Benden onu terk etmemi istedi. yalnız ve ben yapacağım."

"Takipçi olmamak açısından tavsiye edilir, ancak tamamen Senin için alışılmadık bir durum. Gözüne kestirdiğin bir kadının peşinden gitmediğini hiç hatırlamıyorum."

Andrea'ya kadar bu doğrudu. Andrea ilk başta hayır demişti ama adam aşık olmuştu. Adam peşinden gitti ve sonunda Andrea fikrini değiştirdi. Sonunda ikisinin de başına gelebilecek en kötü şey olmuştu.
"Belki de sadece büyüdüm."

"Uh-huh." Başını salladı, açıkça ikna olmamıştı. "Doğru."

kalktı. "Doğru ya da yanlış, buradan çıkmam gerekiyor. İşe gitmeden önce fırına ve morga uğramam gerekiyor."

Tess yüzünü buruşturdu. "*Fırın* ve *morg* birlikte kullanılmaması gereken iki kelime, Vito. Akşam yemeği için evde olacak mısın?"

"Bilmiyorum." Alnına bir öpücük bıraktı. "Seni her arayacağım."

"Çocukları okula bırakmam lazım." Mutfağın etrafına bakındı. "Sonra sanırım Gus'la birlikte perde almaya gideceğiz. Pencereleriniz üzgün görünüyor."

Üzgün görünen Tess'ti ama Vito'nun bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu, Sophie'nin yüzünde gördüğü üzüntü ifadesini düzeltebileceğinden daha fazla
bir gece önce.

16 Ocak Salı, sabah 8:01.

"Mmmm." Jen McFain dişlerini şekerli bir cruller'a batırdı. "Bir tane al." Kutuyu Liz'in Vito'nun davasına atadığı dedektiflerden biri olan Beverly Jenkins'e doğru itti.

Beverly kutuya kötü kötü baktı. "Nasıl bu kadar zayıf kalabiliyorsun, McFain?"

"Metabolizma." Jen sırtıttı. "Ama teselli olacaksa, annem kırk yaşına metabolizmamın gıcırdayarak duracağını ve aldığım her lokmanın kıcıma ineceğini söylüyor."

Beverly'nin dudakları kıpırdadı. "O zaman bir Tanrı var."

Liz, Katherine ve Beverly'nin ortağı Tim Riker'la birlikte içeri girdi. "Neredeyiz, Vito?" Liz yerlerine oturduktan ve çörek kutusunu masaya uzattıktan sonra sordu

Vito, Riker ve Jenkins'e "Liz size dün ayrıntıların çoğunu verdi," dedi. "Dün bir kesin, dün gece de iki geçici kimlik tespiti daha yaptık," dedi Vito. Katherine'in dörde dört matris taslağını yeniden oluşturduğu beyaz tahtaya doğru yürüdü. Her dikdörtgenin içine her kurbanın kısa bir tanımını, ölüm nedenini ve yaklaşık ölüm zamanını yazmıştı.

"Warren Keyes'in kimliğini tespit ettik ve geçici kimliklerimiz bu dişiler üzerinde." Üç-iki ve bir-bir numaralı yerleri işaret etti. Ellerini kavuşturmuş olan Brittany Bellamy olabilir." Resmini tahtanın kenarına yapıştırdı. "Brittany bir modeldi. Resmi ve müşterilerinin listesi hepiniz için hazırladığım bilgi paketinin içinde. Nerede yaşadığını bilmiyoruz. İsmi ne bizim kayıp dosyalarımızda ne de DMV dosyalarında var. O olmayabilir yerel."

"Peki ya diğer kadın?" Liz sordu.

"Adı Claire Reynolds," dedi Katherine. "Kafasında metal bir plaka var ve sağ bacağı diz üstünden ampute. Saat altıda geldim ve metal plakanın üreticisiyle temasa geçtim. Plakadaki seri numarasını Claire Reynolds ile eşleştirebildiler. Plaka, Claire Reynolds'ın Claire'in araba kazası sonrası kafası. Claire o sırada Georgia'da yaşıyordu ve ameliyat Atlanta'da yapıldı. Bacağının da aynı kazada hasar gördüğünü tahmin ediyorum. Tıbbi geçmişini aldığımda öğreneceğim."

Vito hikayeye devam etti. "Claire yaklaşık dört yıl önce Philly'ye taşındı. Bilinen son işi kütüphanenin şubelerinden biriydi. Ailesi yaklaşık on dört ay önce kayıp ihbarında bulunmuş. Eşkalleri bulduğumuz cesede uyuyor."

Katherine, "Zamanlama da çürüme seviyesiyle uyumlu," diye ekledi. "Henüz otopsisine başlamadım ama röntgenini çektim."

Adamın kayıtlarını kontrol bekliyordu. Boynu kırılmış. Başka belirgin bir yaralanma yok."

Vito resmini, mezarını işaretleyen dikdörtgenin yanındaki beyaz tahtaya yapıştırdı. "Bu fotoğrafı DMV kayıtlarından aldım. Ebeveynlerinin bildirilmiştir."

Beverly not alıyordu. "Bunu alabiliriz. Ayrıca bir saç örneği ya da pozitif DNA kimliği için kullanabileceğimiz herhangi bir şey alıp alamayacağımıza da bakacağız."

Tim, "Ellerini kavuşturmuş kadını Warren Keyes'in kullandığı mankenlik sitesinde bulmuşsun," dedi. "Claire de bir model miydi ve diğerlerini orada bulma ihtimalimiz var mı?"

"Claire'in model olup olmadığını kontrol etmedim. Öyle bir görünüşü yok ama bu olmadığı anlamına gelmez. Kontrol etmeye değer."

"Üç yaşlı insanın manken olduğundan şüpheliyim," dedi Liz. "Büyük olasılıkla üç genç adamı orada bulacaksınız, baş yarası, kurşun yarası ve şarapnel yarısı."

Vito kaşlarını çattı. "Tino diğer genç adamlardan robot resim için yeterince kalmadığını söyledi ve adli antropolog önümüzdeki haftaya kadar bir konferansta olacakmış."

Beverly kaşlarını kaldırdı. "Tino mu?"

"Kardeşim, namı diğer serbest danışman eskiz sanatçısı. Ellerini kavuşturmuş kızın bu eskizini yaptı. Brittany Bellamy'nin modellik sitesindeki yerini bulmak için kullandık." Vito dosyasından Tino'nun eskizini çıkardı ve masanın ortasına koydu. "Yaşlı çiftin eskizlerini yapabileceğini düşünüyor ama diğerlerininkini yapamıyor."

"O iyi," dedi Tim, çizimi Brittany'nin resmiyle karşılaştırırken. "Ama bize robot resim veremezse, fiziksel özelliklerini kayıp kişilerle eşleştirmeye çalışabiliriz."

"Denemeye değer," diye kabul etti Vito. "Ama önce kurbanımızın gerçekten Brittany Bellamy olduğunu teyit etmemiz gerekiyor. Claire Reynolds'ın ailesine haber verdikten sonra, Brittany'nin müşterilerini de arayıp bir avukat bulup bulamayacağınızı öğrenebilir misiniz? Adres?"

Jen kaşlarını kaldırdı. "Peki sen ne yapacaksın...?"

"Son işkence cinayetlerinde kullandığı ekipmanların izini süreceğim. Para izi bulmak istiyorum. Sophie Johannsen bana reproduksiyon satan ya da otantik eserlerin satışından haberdar olabilecek kişilerin bir listesini verdi. Bir sandalye, bir askı, bir kılıç ve bir posta arıyorum." Katherine'e baktı. "Nick gördüğün dairesel çürüklerin zincir zırhından kaynaklandığını düşünüyor."

"Haklı olabilir. Bu tür bir morluğa neden olmak için birinin ona çok büyük bir güçle vurması gerekirdi," dedi düşünceli bir şekilde. "Mesela bir ekile."

"Ama bu diğer yaraları açıklamıyor," dedi Liz. Kurban üç-bir'in fotoğraflarını yaklaştırdı. "Kafasına ve koluna isabet eden şey ağır ve keskindi. Hatta sivri."

Kafasına aldığı darbe yatay bir açıdan gelmiş," diye ekledi Katherine. "Bu kafasının üst kısmını koparmaya yetmiş. Koluna aldığı darbe ise dikey olarak gerçekleşmiş."

Jen, "Warren bir noktada kılıç tutmuştu," diye önerdi. "Belki de onu kullanmıştır."

Katherine başını salladı. "Kör ama aynı zamanda keskin bir şey arıyoruz."

"Ve ortaçağ." Jen yüzünü buruşturdu. "Zincire bağlı çivili topa ne dersin? Yeterince sert bir şekilde savrulursa, o tür bir güçle darbe indirebilir."

Tim, "Bir ," dedi ve yüzünü buruşturdu. "Tanrım."

Vito, "Listemdekilere bir de sopa ekleyeceğim," dedi. "Tamam. Warren'ın kaybolmadan bir gün önce özgeçmişine ulaşıldığını biliyoruz. Mankenlik sitesi muhtemel işverenlerin modellerle e-posta yoluyla iletişime geçmesi. Ona kimin e-posta gönderdiğini bilmiyoruz çünkü sabit diskini silmek için bir virüs göndermişler."

Liz, "Belki Brittany'nin bilgisayarından bir şeyler bulabiliriz," dedi. "Test için IT'ye götürün. Ayrıca hesabına girip geçen ay hiç hit alıp almadığına da bakın."

Beverly başını salladı. "Yapacağım. Biliyor musun Vito, beni rahatsız eden bir şey var."

"Sadece bir tane mi?" Vito sordu ve kız ona kuru bir gülümseme attı.

Yaşlı adamın parmak uçları. Raporunuzda bunun sadece gerçek bir tutku suçu, ve bu mantıklı. Ama neden parmak uçlarını aldı? Görünüşe göre katil, adamın parmak izlerinden teşhis edilebileceğini biliyor olmalı. bulundu. Belli ki diğer kurbanlarının bulunacağını düşünmemiş. Hiçbirini gizlemek için çaba sarf etmemiş."

"Bu da saldırının bir parçasıydı," dedi Katherine. "Parmak pedleri kesilmişti Yaşlı adam hâlâ hayattayken. Bu adam her , katil ondan gerçekten nefret ediyordu."

"Tino'ya yüzlerini çizdirelim," diye önerdi Vito, "sonra bir şey çıkacak mı bakarız. İlk sırada gömülü olan yaşlı kadına ne dersiniz?"

"Henüz ona bakmadım bile. Otopsiyi bugün yapacağım." Katherine Jen'e . "Bir-üç'ten aldığım kurşunla ilgili bir şey bulabildin mi?"

"Evet, mermi bir Alman Luger'ine ait," dedi Jen memnun bir şekilde başını sallayarak. "Balistikçi 1940'lardan kalma olduğunu düşünüyor. Bugün biraz araştırma yapacak."

Liz omuz silkti. "Bu yeterince yaygın bir silah, hatta eski olanları bile. Büyük olasılıkla izi sürülemez."

Ama Tim başını sallıyordu. "Evet, ama karnında şarapnel parçası olan bir adamın yanına gömüldüğünü düşünürsek bu önemli. Üzerinde kullanılan el bombası bilgi edinmek ilginç olacak. Ve eğer silah klasikse, bu adamın mümkün olan her yerde orijinalliği tercih ettiğini gösteren bir veri daha."

Tim Vito'ya baktı. "İki tarihi temanız var, ikisi de savaşla ilgili."

Haklısın. Sadece nedenini bulmamız gerekiyor. Jen, alan hakkında ne biliyoruz?"

"Henüz bir şey yok. Bugün toprak eleme işlemine başlıyoruz. Her mezardan alınan dolgu toprağı örneklerini ve araziden alınan toprak örneklerini laboratuvara gönderdim. Birkaç gün içinde bir analiz yapacaklar. En azından dolgu toprağının sahadan geldi."

Liz, "Neden *o* tarla olduğunu bilmek isterdim," diye düşündü. "Onu *o* alana yönlendiren neydi?"

"İyi bir noktaya değindin." Vito aldı. "Harlan P. Winchester'ın teyzesini kontrol edeceğiz. Ölmüş ama ilk mezar kazıldığında arazinin sahibi oymuş. Başka ne var?"

Katherine, "Bu öğleden sonra silikon kayganlaştırıcı hakkında bir laboratuar raporu bekliyorum," dedi.

"Güzel." Vito ayağa kalktı. "Şimdilik işimiz bitti. Hepimizin listesi var. Saat beşte bilgi almak için burada buluşalım. İrtibatta kalın ve güvende kalın."

Onuncu Bölüm

16 Ocak Salı, sabah 8:35.

Sophie müzeye girdiğinde Xatty Ann resepsiyonda değildi. Theo Four oradaydı ve Sophie onu gördüğüne memnun olmuştu. "Geri döndün. Artık zırhını giyebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Bugün olmaz. İlk tur için burada olmayacağım."

"*Theo*. Burada kalmalısın. Şu şövalye turu tam bir baş

belası." "Bunun için babam sana iyi para ödüyor," dedi

Theo sert bir sesle.

Sophie ona vurmak istedi ama Theo kaya gibi yapılı, iri yarı genç adamdı. "Sana haberlerim var evlat. Baban ödüyor-" Görüşmeyi kesti. Yetersiz maaşı, patronun oğluyla paylaşmak için uygun bir konu değildi. Döndü, ofisine doğru yöneldi.

"Sophie, bir paketin var." Theo masanın üzerindeki küçük bir kutuyu işaret etti.

Çocuğa kızdığı için kendine kızan Sophie, masadan küçük kutuyu alıp ofisine götürdü ve kapısını arkasından kapattı.

Kısa yırtıklarla kutunun kâğıdını yırttı ve kapağını kapattı. Sonra eliyle

çığlığını bastırarak kutuyu yere bıraktı.

Ölü bir fare kutudan dışarı yuvarlandı. Kafası onu takip etmedi. Kutunun farenin infaz aracı olan fare kapanı duruyordu.

Zorlukla nefes alarak sandalyesine , eli hâlâ ağzının üzerindeydi. Safrası yükseldi ve onu geri bastırdı. Fareyi kimin ve neden gönderdiğini çok iyi biliyordu, çünkü on yıl önce de benzer bir fare almıştı.

Alan Brewster'ın karısından. Amanda Brewster kocasıyla yatan başka kadınlardan hoşlanmazdı, hatta kandırılmış kadınlardan bile.

Clint Shafer hiç vakit kaybetmeden Alan'ı arayıp Sophie'nin dün gece aradığını söylemiş olmalı. Amanda dinliyor olmalı.

Polisi aramalıyım. Ama bugün geçen seferkinden daha fazlasını yapmayacaktı, çünkü derinlerde bir yerde Amanda Brewster'ın öfkesinde haklı olduğunu biliyordu. Böylece fareyi aldı ve kutunun kapağını tekrar yerine koydu. Kısa bir an için onu çöpe atmayı düşündü ama dün gece Alan'ın adını nasıl kendine saklayamadıysa bugün de saklayamayacağını biliyordu. Daha sonra gömerdi.

16 Ocak Salı, sabah 9:15.

Daniel Vartanian otel komodininin çekmecesinde bulduğu telefon rehberinden otellerin listesini yırtmıştı. ve babasının fotoğraflarıyla donanmış olarak, önce normalde kaldıkları otel zincirlerini vurmayı, sonra da aşağıya doğru ilerlemeyi planladı.

Telefonu çaldığında kravatını bağlıyordu. Arayan Susannah'ydı. "Alo."

Susannah selam vermeden, "Atlanta alan kodluydu," dedi. "Annemin üzerine kayıtlı bir cep telefonu."

Bu onu daha iyi hissettirmeliydi. "Yani seni görmeye geleceğini söylemek için büyükannemi kendi telefonundan aramış. Arama yapıldığında telefonun fiziksel olarak nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Susannah uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır, ama çalışacağım. Güle güle."

Tereddüt etti, sonra iç çekti. "Suze... Özür dilerim."

Susannah'nın dikkatli nefes verişini duydu. "Eminim öylesindir, Daniel. Ama yaklaşık on bir yıl geç kaldın. Beni haberdar et." Ve böylece gitmişti.

Elbette haklıydı. O kadar çok hata yapmıştı ki. Kravatını bağlamaya geri döndü, elleri kararsızdı. Belki bu sefer bir şeyleri doğru yapabilirdi.

16 Ocak Salı, sabah 9:30.

Dr. Alan Brewster'ın ofisi mini bir müzeydi, diye düşündü Vito Brewster'ın asistanı onu içeri sokarken. Öte yandan Brewster'ın asistanı... onda mini olan hiçbir şey yoktu. Uzun boylu, sarışın, Barbie bebek ölçülerindeydi ve Vito'nun aklına hemen Sophie geldi. Belli ki Brewster genç, uzun boylu, sarışın ve güzel kadınlardan hoşlanıyordu.

Bu yılın modeli, her adımında seks kokan Stephanie'ydi. "Alan geliyor. Rahatına bakmanı söyledi," diye ekledi Vito'yu gerçekten de rahatına bakmaya davet eden bilmiş bir gülümsemeyle. "Sana bir şey getireyim mi? Kahve? Çay?" Gözlerindeki eğlendirici güven Me'yi söylenmemiş bıraktı ama güçlü bir şekilde ima etti.

Vito mesafesini korudu. "Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim." "Fikrini değiştirirsen hemen dışarıdayım." Yarı yalnız olan Vito, abartısız zenginliğe baktı. Brewster'ın maun masası yaklaşık bir dönüm genişliğindeydi ve bir toplu iğne kadar derli topluydu, parlak yüzeyinde sadece iki genç erkek çocuğu olan bir kadının çerçevesi tek bir resmi vardı. Bayan Brewster ve çocukları.

Bir duvar dünyanın dört yanından gelen biblolarla dolu raflarla kaplıydı. Başka bir duvar ise fotoğraflarla kaplıydı. Vito yakından incelediğinde neredeyse hepsinin aynı adamı içerdiğini görebiliyordu. *Dr. Brewster, ben Sanırım*. Fotoğraflar yirmi yılı kapsıyor ama Brewster her zaman düzgün, bronzlaşmış ve sofistike görünüyordu.

Fotoğrafların çoğu kazılarda çekilmiş, yer ve tarihle etiketlenmiş. Rusya, Galler, İngiltere. Brewster her fotoğrafta uzun boylu, sarışın, güzel bir kızın yanında duruyordu. Sonra Vito, üzerinde "Fransa" yazan fotoğrafta durdu. Çünkü Sophie o kızdı. On yaş daha genç olan Sophie, askeri kamuflaj paltosu ve kırmızı bandanasıyla Brewster'ın yanında duruyordu.

Ve iş sevincinin çok ötesine geçen bir gülümseme. Aşık olmuştu.

Ve Brewster evliydi. Vito onun bunu bilip bilmediğini merak etti, sonra da bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. Tabii ki yapmamıştı ve şimdi bir gün önceki sözleri çok anlamlıydı. Arkasından gelen hafif bir ses ona bakmasına neden oldu.

ve fotoğrafı örten camın yansımada Brewster'ın arkasında durup sessizce onu izlediğini gördü.

Vito birkaç saniye daha Fransa fotoğrafına baktı, sonra sanki hâlâ yalnız olduğuna inanıyormuş gibi İtalya ve Yunanistan fotoğraflarına eşit zaman ayırmaya devam etti. Sonunda Brewster boğazını temizledi ve Vito gözlerini açarak döndü. "Dr. Brewster?"

Brewster kapıyı kapattı. "Ben Alan Brewster. Lütfen ." Bir sandalyeyi işaret etti, ardından devasa masanın arkasındaki yerini aldı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Öncelikle, sormak üzere olduğum şeyi gizli tutmanızı rica ediyorum."

Brewster ellerini iki yana açtı, sonra parmaklarını birleştirdi. "Elbette, Dedektif."

Teşekkür . Çalıntı malların el değıştirdiğinden şüphelendiğimiz bir davamız ," diye söze başladı Vito ve Brewster'ın kaşları kalktı.

"Ve öğrencilerimden birinden mi şüpheleniyorsunuz? Televizyonlardan, müzik setlerinden mi bahsediyoruz? Dönem ödevlerinden mi?"

"Hayır. nesneler artefakt gibi görünüyor. Aslında Ortaçağ'a ait. Google'da tarih ve arkeoloji profesörlerini araştırdık ve bu alanda uzman olarak karşımıza çıkan isimlerden biri de sizsiniz. Profesyonel görüşünüzü almak için buradayım."

"Anlıyorum. O zaman devam edelim. Ne tür nesnelerden bahsediyorsunuz?"

Vito seçeneklerini tarttı. Brewster'dan hoşlanmıyordu ama o kapıdan girmeden önce de hoşlanmıyordu. Adamın karısını aldatmış olması iyi bir kaynak olmayacağı anlamına gelmiyordu. "Çeşitli silahlarımız var. Örneğin kılıçlar, palalar."

"Kolayca kopyalanabilir elbette. Bulduğunuz her şeyi doğrulamaktan mutluluk duyarım. Silahlar ve savaş benim uzmanlık alanlarımdır."

Teşekkür ederim. Bu teklifinizi kabul edebiliriz." Vito duraksadı, düşündü. Bir ara sandalyeyi sorması gerekiyordu. Şimdi de olabilir. "Biz de bulduk

bir sandalye."

Brewster küçümser bir ifadeyle, "Bir sandalye," diye tekrarladı. "Ne tür bir sandalye?"

"Sivri uçlu bir tane. Bir sürü sivri uçlu," dedi Vito ve Brewster'bronzlaşmış yanaklarına renk gelmeden önce yüzünün gerçek bir şokla düzleşmesini izledi.

Adam çabucak toparladı. "Bir sorgu sandalyesi bulduğunuzu mu düşünüyorsunuz? Elinizde mi?"

"Evet," diye yalan söyledi Vito. "Birinin bunu nasıl bulmuş olabileceğini merak ediyorduk."

"Bunun gibi eserler çok nadirdir. Elinizdeki kesinlikle bir kopya. Kimliğini doğrulamamız gerekecek. Eğer bana getirirseniz, yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Cehennemde soğuk bir günde, diye düşündü Vito. "Ama eğer gerçekse, nereden gelmiş olabilir?"

"Aslında Avrupa'da, ama çok azı hayatta kaldı. Nadiren satışa veya açık artırmaya çıkarlar."

"Dr. Brewster, konuyu , olur mu? Ben karaborsadan bahsediyorum. Birisi sandalye gibi bir eser satın almak istese nereye gider?"

Brewster'ın gözleri parladı. "En ufak bir fikrim bile yok. Yasadışı mal ticareti yapan kimseyi tanımıyorum, tanısaydım da derhal yetkililere bildirirdim."

"Özür dilerim," dedi Vito ve Brewster'ın gözlerindeki ateşin sönmesini izledi. Eğer bir aktörse, çok iyiydi. Vito Sophie'yi düşündü. Brewster çok iyi bir aktör olmalı. "Senin bir şeylere karıştığını ima etmek istememiştim. yasadışı. Ama bu sandalyelerden biri aniden ortaya çıkarsa, bundan haberiniz olur mu?"

"Kesinlikle, Dedektif. Ama ben ."

"Yasal müzayedeye çıkmaları halinde bu tür eşyalara ilgi duyabilecek özel koleksiyoncular tanıyor musunuz?"

Brewster masasının çekmecesini açarak bir bloknot çıkardı ve birkaç isim not etti. Bu adamlar en yüksek ahlaki değerlere sahiptir. Eminim onlar da benim kadar size yardımcı olamayacaklardır."

Vito kâğıdı cebine koydu. "Haklı olduğunuza eminim. Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Dr. Brewster. Bir şey duyarsanız lütfen beni arayın. İşte kartım."

Brewster kartı not defteriyle birlikte çekmeceye attı. "Stephanie Dışarıda görüşürüz." Brewster, "Lütfen Sophie'ye selamımı söyleyin," diye eklediğinde Vito kapıdaydı.

Şaşkınlığını kontrol eden Vito döndü ve yüzünü şaşkınlığa zorladı. "Pardon?"

"Lütfen, Dedektif. Hepimizin kaynakları var. Benim var ve sizin de... Sophie Johannsen." Gülümsedi, gözlerinde Vito'nun adamın gözlerini oymak istemesine neden olan sinsi bir parıltı vardı.

"Gerçek bir muamele içindesiniz. Sophie benim en yetenekli yardımcılarımdan biriydi."

Vito bir omzunu kaldırdı, maun masanın üzerinden atlayıp Brewster'ın suratını için duyduğu pagan dürtüyü zar zor kontrol ediyordu. Onun yerine başını salladı. "Özür dilerim Dr. Brewster. Gerçekten ne yapacağımı şaşırdım. Belki de bu Sophie Johnson-"

"Johannsen," diye düzeltti Brewster yumuşak bir sesle.

"Her neyse. Belki patronumla konuşmuştur ama..." Vito omuz silkti. "Benimle değil." Kendini komplocu bir şekilde gülümsetti. "Yine de özel bir şeyi kaçırmışım gibi görünüyor."

Brewster'ın gözleri hafifçe kısıldı. "Öyle yaptınız, Dedektif. Yaptınız."

16 Ocak Salı, saat 10:30.

Vito'nun da kabul ettiği gibi, profesyonel açıdan verimsiz bir yolculuk olmuştu. Brewster işe yarar bir şey syilememişti ve Vito da kendisine verilen isimlerin işe yarayacağına inanmıyordu. Yine de ipuçlarını takip edecekti ve daha fazla ne öğrenebileceğini görmek için.

Cep telefonu çaldı, arayanın kimliğinde Riker'ın numarası vardı. "Vito, ben Tim. Az nce Claire Reynolds'ın ailesinin evinden çıktık. Ailesi Claire'in tüm eşyalarını bodrumda kutulamış. Bev, DNA alabilmemiz için Claire'in eski fırçasından biraz sa aldı. Ailesi bir yıl önce şükran Günü'nden hemen önce Claire telefonlarına cevap vermeyince dairesine gittiklerini ama Claire'in uzun süredir orada olmadığını söylemiş. Sonra işini kontrol ettiler ve çalıştığı kütüphanenin on beş ay önce bir istifa mektubu aldığını gördüler. Annesi imzanın Claire'e ait olmadığında ısrar ediyor. Mektubu da

getireceğiz." "Ha. Birileri onun kayıp olduğunun araştırılmasını istememiş."

Biz de öyle düşünmüştük. Ama en iyi kısmı bu değildi. Eşyalarının bulunduğu kutuda, biri koşu diğerisi sporları için olmak üzere iki protez bacak vardı. Ve..." dramatik bir şekilde durakladı, "bir şişe silikon kayganlaştırıcı."

Vito bunun üzerine daha dik oturdu. "Gerçekten mi? İlginç değil mi?" "Evet." Riker'ın sesinde muzaffer bir gülümseme vardı.

Bu hiç açılmamıştı. Claire'in annesi kayganlaştırıcıyı bacağına sürmek için kullandığını ve evinde, arabasında ve spor çantasında şişeler bulundurduğunu söyledi. Aile arabayı ya da spor çantasını bulamadı, yani Claire öldürüldüğünde üzerinde birkaç şişe olabilir."

"Katilimiz için çok pratik bir hatıra." "Evet. Laboratuarda Katherine'in iki kurbandan aldığı örneklerle eşleştireceğiz."

"Mkemmek. Claire'in bilgisayarından ne haber?"

"Ailesi olmadığını söylüyor. Laboratuvardaki işimiz bittiğinde telefonlara sarılıp Brittany Bellamy'yi bulup bulamayacağımıza bakacağız."

zaman  , altısı kaldı. Bu sabah ziyaret ettiğim profesörden birkaç kişiisel koleksiyoncu ismi aldım ve bunları yazacağım. Sonra

Luger'in eski olduğunu duyunca, adamımızın bulabildiği en otantik silahları çalıştığına daha çok ikna oldum. Ama ne olur ne olmaz diye Ortaçağ festivallerinde reproduksiyon satan satıcılardan birkaçı. Neler olacağını . İrtibatta kalalım."

Vito telefonunu kapatıp avucuna sıkıştırarak oturdu ve önüne park ettiği küçük dükkâna baktı. Andy'nin Tavan Arası dükkândaki tek satıcıydı. Sophie'nin listesinde fiziksel mağazası olanlar. Diğerlerinin hepsi internet siteleri üzerinden satış yapıyordu. Vito şimdilik röportajlarını görebildiği insanlarla sınırlı tutmak istiyordu, böylece onların tepkilerini izleyebilecekti.

Brewster'ı izlediği gibi. Sinsi küçük orospu çocuğu. Ama Brewster, Sophie'nin onun kaynağı olduğunu nereden biliyordu? Herhangi bir arama yapmamış olması gerekiyordu, sadece ona isim vermişti. Kaşlarını çatarak Sophie'nin cep telefonunu aradı.

Sesi temkinli bir şekilde cevap verdi. "Bu Sophie."

"Sophie, ben Vito Ciccotelli. Seni tekrar rahatsız ettiğim için özür dilerim ama..."

İç çekti. "Ama az önce Alan Brewster'la konuştun. Sana bir şey verdi mi?"

Etik ve yasal olduğunda ısrar ettiği üç koleksiyoncunun isimleri. Ama Sophie, bana onun adını verdiğini biliyordu. Bu işten sıyrılmaya çalıştım ama ben oraya varmadan önce biri ona söylemiş. Başka kiminle konuştun?"

Bir an sessiz kaldı. "Brewster'da çalıştığım yaz benimle birlikte yüksek lisans öğrencisi olan bir adam. Adı Clint Shafer. aramak istemedim ama Kyle Lombard'ın adını hatırlayamadım ve o zamanlar Kyle ve Clint arkadaşlıklar."

"Başka birini aradın mı?"

"Sadece eski yüksek lisans danışmanım, listeye koyduğum kişi. Etienne'i aradım. Dün gece seni görmeden önce ona bir sesli mesaj bıraktım ve aradığında seninle konuşması gerektiğini söyledim. Dün gece geç saatlerde beni geri aradı."

Brewster'dan ayrıldıktan sonra yüksek lisans programını değiştirdiğini dūřündü. Sesi savunmacı bir hal almıştı, sanki kızmasını bekliyormuş gibiydi, bu yüzden sesini yumuşak tuttu. "Eski danışmanınız iře yarar bir řey sōyledi mi?"

"Evet." Ses tonundaki gerginlik biraz azaldı. "Sana bir e- posta ile gōnderdim."

Bōylece onunla bir daha konuşmak zorunda kalmayacaktı. Brewster'ın ona ne sōyleyeceęini biliyordu yine de onun adını vermişti. "Henüz postalarımı kontrol etmedim. Ne demiş?"

"Hepsi sōylenti, Vito. Etienne bir kokteyl partisinde duymuş."

Not defterini çıkardı. "Bazen sōylentiler doğrudur. Ben hazırım."

"Bağışçılarından biri olan Alberto Berretti'nin öldüğünü duyduğunu sōyledi. Bu adam İtalya'da yaşıyordu ve büyük bir kılıç ve zırh koleksiyonu vardı, ancak yıllardır işkence eşyaları da topladığı fısıldanıyordu. Ailesi koleksiyonunu yakın zamanda açık artırmaya çıkarmış ama kılıç ve zırhların yarısından azı satılabilmış. sōylentilere konu olan işkence eşyalarının hiçbiri satışa sunulmadı. Etienne, birkaç kişinin gizlice sorduğunu duyduğunu sōyledi, ancak aile açık artırmada sattıklarından başka bir şey bulduklarını reddetti."

"ōęretmeniniz aileye inandı mı?"

"Onları tanımadığını ve spekülasyon yapmayacağını sōyledi. Ama önemli olan şu ki, orada bir yerlerde bazı eserler var. Senin davanla ilgili olabilirler de olmayabilirler de. Őzgünüm Vito, tüm bildiğim bu."

"yardımcı oldunuz," dedi. "Sophie, Brewster hakkında."

"Artık gitmem gerekiyor," dedi sıkıca. "Yapacak işlerim var. Hoşça kal, Vito."

Vito, kadın telefonu kapattıktan sonra tam bir dakika boyunca telefonuna baktı. Onu dinlemeliydi. En son bir kadının peşinden koştuğunda işler çok gitmişti. Yine ters gidebilirdi.

Ya da her şey yolunda gider ve istediği tek şeyi elde ederdi. Uzun bir günün sonunda sadece onu bekleyen biri. Eve dōnecek biri.

için. Belki bu Sophie Johannsen olurdu, belki de olmazdı. Ama denemeden asla bilemezdi. Ve bu sefer doğru gittiğinden emin olmalıydı. Cep telefonuna tek bir niyetle bir numara tuşladı. "Selam Tess, ben Vito. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

New York City, 16 Ocak Salı, 10:45.

"Vay canına." Van Zandt'ın gözleri, karakteri İyi Şövalye ile savaşıırken bilgisayar ekranından hiç ayrılmadı, bir elinde kılıç, diğerinde savurma aleti vardı. Oyun kumandasını kavrayan Van Zandt'ın parmak eklemleri bembeyazdı, yüzü konsantrasyon içindeydi.

"Tanrım, Frasier, bu inanılmaz. Bu 0R0'ı Sony'nin yanına koyacak."

Gülümsedi. Sony yakalanması gereken bir şirketti. Sony oyunları milyonlarca evde mevcuttu. Milyonlarca. "Hoşuna gideceğini düşündüm. Bu son dövüş. Bu noktada, Engizisyoncu tüm güce sahip oldu ve kraliçeyi kendisi için çaldı. Şövalye onun özgürlüğünü kazanmaya çalışırken ölecek. Çünkü o... bilirsiniz, bir şövalye."

Muhteşem şövalyelik efsanesi." VZ'nin mücadele ederken çenesindeki bir kas seğıirdi. "Yapay zekâ mükemmel. Bu şövalyeyi öldürmek çok zor. O yüzden öl artık," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. " ama. Öl artık. Benim için öl. *Evet.*" Şövalye dizlerinin üzerine çöktü, sonra da VZ'nin öldürücü darbeyi savurmasıyla göğsünün üzerine.

VZ kaşlarını çattı. "Ama bu... Çok... can sıkıcı. Biraz daha fazlasını umuyordum..." Eliyle genişçe bir işaret yaptı. "*Pah.*"

Tam da böyle bir tepki beklerken cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve Van Zandt'ın masasına fırlattı. "Al bakalım. Bu şekilde dene."

Gözleri bir çocuğunki gibi parlayan Van Zandt, kodu girerek kapıyı açtı. alternatif bir oyun yaratmıştı. "*Evet,*" diye tısladı İyi Şövalye'nin kafası kopup kemik ve beyni uçuştüğünde. "Ben de umuyordum." Göz ucuyla şöyle bir baktı. "Oldukça akıllıca, bunu bir Paskalya yumurtası haline getirmek. Oyuncular altı ay içinde kodu tahmin edemezlerse

sonra, 'kaymasına' izin vereceğiz. İki saat içinde tüm internete düşecek ve biz de çok etkili, ucuz bir reklam yapmış olacağız."

O zaman anneler, vaizler ve öğretmenler toplumumuzda yaygın olan anlamsız şiddete itiraz ederek kıyameti ." Gülümsedi. "Bu da çocuklarının dışarı çıkıp daha fazla kopya satın almasına neden olur."

Van Zandt sırtıttı. "Aynen öyle. Araya birkaç çıplak sahne de koyabilirsiniz. Şiddet onları çevirmiyorsa, biraz çıplaklık çevirir. Açık seks daha da iyi olur."

Brittany Bellamy'yi kullanarak kurguladığı sahneleri düşündü. Tamamen çıplaktı. Seks yoktu ama şiddet o kadar çığdı ki VZ'nin bundan memnun kalacağını biliyordu. Zindanı bugün Van Zandt'a göstermeyi planlamamıştı ama zamanı . Dizüstü bilgisayarının bir CD çıkardı. "Zindana bir göz atmak ister misin?"

Van Zandt elini uzattı, yüzünde açgözlü bir beklenti vardı. "Ver onu bana."

CD ile öne doğru eğildi ve VZ CD'yi onun elinden kaptı. VZ CD'yi yerleştirirken "Zindan sonunda böyle görünecek," diye açıkladı. "Engizisyoncu küçükten başlar, toprak sahiplerini cadılıkla suçlar, sonra onları tutukladıktan ve geleneksel silahlarla, kılıcıyla, hançeriyle öldürdükten sonra mal varlıklarını alır. Parayla birlikte daha büyük ve daha iyi işkence oyuncakları satın alır."

Sekans başladığında, kamera sisin içinden geçerek Nice'in dışındaki bir Fransız manastırının mükemmel bir kopyası olan bir kilisenin arazisindeki mezarlığa geliyordu.

Van Zandt ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Zindanı bir *kiliseye mi* koydunuz?"

". kalma bir '6up-yours'. Bu da Kilise'ydi."

Van Zandt'ın dudakları kıpırdadı. "Bir şimşek fırtınasında senin yanında durmak istemem." Kamera kiliseye girdi ve mahzenden geçti. Van

Zandt usulca ıslık çaldı. "Çok güzel, Frasier. Özellikle mezar çok beğendim. Çok otantik."

Teşekkürler." Alçı kalıplar ona üzerinde çalışabileceği güzel bir model vermişti. Ama şimdi bacağı için daha fazla kayganlaştırıcı sipariş etmesi gerekiyordu. Claire'in zulasını bitirmişti ve kendi zulasından biraz kullanmak zorunda kalmıştı. Kamera merdivenlerden inerek Brittany Bellamy'nin kaderini beklediği mağaraya girdi. "Bu kadın Brianna. Cadı olmakla suçlanıyor. Ama Engizisyoncu onun gerçekten bir cadı *olduğunu* biliyor ve sırlarını paylaşmasını istiyor. Çok inatçı bir tutsak olacak."

"Sessiz ol. İzlememe izin ver." Engizisyoncu çığlık atan kadını sorgu sandalyesine oturturken yüzündeki ifade eğlenceden dehşete dönüştü. Brianna'nın çığlıkları havayı yırtarken, "Tanrım," diye . "Aman Tanrım." Warren gibi Brittany Bellamy de çok acı çekmişti. Çığlıkları duymak güzel bir şey. Çığlıklarının ses dosyasını bilgisayarda oluşturduğu animasyonun içine aktarmıştı.

Cezacı sandalyeyi ateşe verdiğiğinde Brittany acı içinde çığlık attı. Van Zandt'ın rengi gerçekten soldu. Sahne Brianna'nın ölüm anındaki gözlerinin yakın çekimiyle sona erdiğinde, Van Zandt alnında boncuk boncuk terle sandalyesine yığıldı. 0R0 ejderhasına dönüşen ekrana baktı.

Tam bir dakikalık sessizlik geçtikten sonra nefes aldı ve sanatını savunmaya hazırlandı. "Bunu değiştirmeyeceğim, VZ."

Van Zandt elini kaldırdı. "Sessiz ol. Düşünüyorum."

Van Zandt dönüp ona bakana kadar tam beş dakika geçti. "Sahneleri paylaşalım."

Öfkesinin kaynamaya başladığını hissedebiliyordu. "Sahnelerimi kesmeyeceğim, VZ."

Van Zandt gözlerini devirdi. "Hiç sabrınız yok mu? Sandalye sahnesini ana sürüme dahil edeceğiz ama gizli tutacağız. Daha korkunç şövalye sahnesinin ücretsiz tanıtım olarak yayınlayacağız. Bu ücretsiz tanıtımın ardından, sandalye sahnesi için yürütme kodunun kullanılabilirliğini duyuracağız.

sandalye... ama bir bedeli var. Zindanın bu bölümünün kilidini açmak müşterimize 29.99 dolara mal olacak."

Temel sürümün fiyatı 49,99 dolardı. Van Zandt'ın planına göre Ekstra maliyet olmadan gelir, kârı yüzde dört yüz artırdı. "Seni kapitalist seni," diye mırıldandı ve Van Zandt gözlerini kaldırdı, bakışları deliciydi.

"Tabii ki. Bu yüzden 0R0'daki en büyük harf R'dir."

Ejderhanın pençelerinin altındaki logonun üzerindeki küçük yazıyı hatırladı. *"Rijkdom?"*

Van Zandt'ın gülümsemesi jilet gibi keskindi. "Hollandaca 'zenginlik' demek/ Ben bu yüzden buradayım. Sizin de burada olma sebebiniz bu olmalı." Elini uzattı.

"Gerisini bana ver."

Aniden tereddüt ederek başını salladı. "Sana Pinnacle gösterisi için yeterince verdim."

"Derek sana Pinnacle fırsatımızdan bahsetti mi?"

Dudakları kıvrıldı. "Evet."

Van Zandt'ın kaşları kalktı. "Pinnacle'ı sevmiyor musun?"

"Derek'ten hoşlanmıyorum." Van Zandt'ın ağır konuşmasını taklit ederek her kelimeyi aralıklı söyledi.

"Derek amacına hizmet etti ama bizimle birlikte bir sonraki aşamaya geçmeyecek. Senin için büyük umutlarım var Frasier." Elini kıpırdatmamıştı. "Gerisini bana ver. Şimdi."

Çenesini kaldırarak Van Zandt'ın eline bir CD daha sıkıştırdı. Bu Kral William. İyi şövalye yenildiğinde, William kraliçesini son bir kez kurtarmaya çalışır. Ancak bu noktada Engizisyoncu çok güçlü bir büyücüdür. Kralın kendisi bile onun kara büyüsünü yenemez ve yakalanır."

Van Zandt'ın gülümsemesi keskinleşti. "Peki Engizisyoncu Kral William'a ne yapıyor?"

Warren Keyes'i, onun çığlık atma şeklini düşündü. Hâlâ tüyleri diken diken oluyordu. "Onu askıya geriyor, sonra da karnını deşiyor."

Van Zandt hafifçe güldü. "Hatırlat da seni asla kızdırmayayım, Frasier Lewis."

On Birinci Bölüm

Philadephia, 16 Ocak Salı, 11:30

A'nınki hâlâ doğru değil," diye mırıldandı Vito, Andy'nin tezgâhın üzerine serdiği zincir üzerinde parmağını gezdirirken. Çok büyüktü. Andy's Attic çok amaçlı bir kostüm mağazasıydı. Vito, katillerinin bu kadar kötü canlandırmalara dudak bükeceğini hayal etti.

Andy sert bir sesle, "Size tüm postaları gösterdim," dedi. "Ne arıyorsun?"

"Daha küçük bir şey. Yaklaşık çeyrek inç çapında."

"İlk geldiğinde söylemeliydin," diye homurdandı Andy. "Bu kaliteyi mağazada tutmuyorum ama sizin için sipariş edebilirim." Bir kataloğu karıştırdı. "Bahsettiğin şey çok daha kaliteli ama daha pahalı." Posta başlığı ve gömlek giyen bir adamın resmini buldu. "Bu kubbe ve şapka takımı bin sekiz yüz dolar."

Vito gözlerini kırıştırdı. "Dolar mı?"

Andy gücenmiş görünüyordu. "Şey, evet. SCA onaylı. Bilirsin, Yaratıcı Anakronizm Derneği. Bu konular hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi? Sen mi? Bu bir hediye mi?"

Vito öksürdü. "Evet. Bu set bin sekiz yüz dolar. Sadece gömlek ne kadar?"

"Hauberk on iki elli."

"Bunları hiç mağazanız dışında satıyor musunuz?"

"Genelde değil. Genellikle web sitemden satıyorum."

"Son zamanlarda hiç sattınız mı? Noel'den önce mesela?" Evet. Noel'den önce dokuz hauberk sattım. Ama geçen yaz yirmi beş tane sattım, yaklaşık

Ortaçağ Festivali'nden bir ay önce. Ciddi mızrak dövüşçüleri etkinlikten önce postayı isterler." Andy katalogu kapatıp Vito'ya uzattı. "Dedektif."

Vito yüzünü buruşturdu. Yakalandı. "Özür dilerim."

Andy'nin gülümsemesi hüznüydü. "Bir şey söylemeyeceğim. İçeri ilk girdiğinde anlamıştım. Amcam otuz yıl PPD'de çalıştı. Başka ne arıyorsunuz, Dedektif...?"

"Ciccotelli. Kabzası bu büyüklükte, yaklaşık bu uzunlukta bir kılıç." Vito eliyle işaret etti. "Ve bir flail."

Andy'nin gözleri büyüdü. "Vay . Bakalım ne bulabileceğiz."

16 Ocak Salı, 11:45.

Van Zandt CD'leri masasının çekmecesine kilitledi. "Bu iyi iş, Frasier."

kalktı. "Pinnacle'a gitmeye hazır olduğunuza göre, ben gidiyorum. Hâlâ yapacak çok işim var."

Van Zandt başını salladı. "Konuşmam gereken birkaç şey daha var. Lütfen oturun."

Kaşlarını çatarak ona uydu. "Ne gibi?" "Sabretmeyi öğrenmelisin Frasier. Hâlâ gençsin. Daha çok zamanın var."

Yaşlı insanlar neden her zaman gençliği sabır ihtiyacıyla bir tutuyordu? Çok zamanı olması, çok *beklemek* istediği anlamına gelmiyordu. "Ne gibi?" diye tekrarladı, bu kez dişlerinin arasından. Gregory Sanders'la saat üçte buluşacaktı.

Van Zandt iç çekti. "Kraliçe gibi. Onun yüzünü tasarladınız mı?"

Yaşlı adamın kızını düşündü. "Evet."

"Ve? Neye benzeyecek?"

Kadının yüzü zihninde canlandı. "Güzel. Minyon. Esmer. Bri- Brianna'ya benziyor." *Kahretsin*. Neredeyse Brittany diyecekti. *Odaklan*.

"Hayır, bu tür bir karakterin yeterince dramatik bir güzelliğe sahip olduğunu düşünmüyorum. Kraliçeniz görkemli olmalı. Daha büyük. Brianna'nız bir buçuk metreden biraz daha uzun görünüyor."

Brittany Bellamy beş-iki yaşındaydı. Onu küçük boyu nedeniyle seçmişti. Koltuğu küçüktü ve içinde oturan kadına göre daha büyük görünmesini istiyordu. "Başka bir kraliçe mi istiyorsun?"

Evet." Van Zandt sanki karşı çıkılmasını bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Bunu düşündü. Van Zandt'ın neyin işe yarayacağını bilen bir gözü vardı. Neyin sattığını. Haklı olabilirdi. İşler . Sahadaki üçüncü sırayı Gregory Sanders'la, dördüncü sırayı da kendi kaynaklarıyla dolduracaktı ve yaşlı adamın yumurtası hâlâ ölmek zorundaydı. Bu oyun için daha fazla model kullanırsa, başka bir sıra başlatması gerekecekti. Alan büyüktü. "Bunu düşüneneğim."

," diye hafifçe düzeltti Van Zandt ve meydan okumak dilini yaksa da ona karşı çıkmadı. Şimdilik ona hâlâ ihtiyacı vardı. "Sırada yumruk sahnesi var."

Gözlerini kısmıştı. "Ne olmuş ona? Bitti."

"Hayır, öyle değil. Oradaki sahne çok sakın. O sadece... düşünüyor. Klimaktik değil. Neden temel sahneyi kafa koparma sahnesi yapmıyorsunuz, sonra gizli sahne için daha da heyecanlı hale getirmiyorsunuz? Belki kafası tamamen patlayabilir ya da kafası tamamen kopabilir. Bu-"

"Hayır. Öyle olmuyor. Kafatası patlamıyor ve kafanın tamamı ." Bu gerçeği öğrendiğinde büyük hayal kırıklığına uğramıştı.

Van Zandt'ın gözleri kısılmıştı. "Nereden biliyorsun?"

Dikkatli olun. "Araştırdım. Doktorlarla konuştum. Onlar da böyle söylüyor."

Van Zandt omuz silkti. "Ne olmuş yani? Gerçekte ne olduğunun ne önemi var? Zaten hepsi fantezi. Temel yaralanmayı daha heyecanlı hale getirin."

Kafasının içinde ona kadar saydı. *Unutmayın, bu bir son için bir araç. Sonsuza kadar değil. Yakında çekip gidebilir ve bir daha Van Zandt ya da oRo Entertainment hakkında düşünmek zorunda kalmazsınız.* "Tamam. Biraz renklendireyim." Ayağa kalktı ama VZ onu durdurdu.

"Bekle. Bir şey daha var. Zindanını düşünüyorum. Bir şeyler eksik."

"Ne?"

"Bir demir bakire."

Oh, Tanrı aşkına. Ne kadar amatörce bir klişe. Van Zandt hakkındaki düşünceleri hızla azalıyordu. "Hayır."

"Tanrı aşkına Frasier, neden olmasın?" Van Zandt kızgınlıkla sordu.

"Çünkü bu dönem değil. Bakireler on beş yüzlü yıllara kadar ortaya çıkmadılar bile. Zindanına demirden bir bakire koymayacağım."

"Oyuncularımızın *her* biri zindanında bir bakire görmeyi bekleyecektir."

"Ne kadar süreceğini biliyor musun-" Nefes aldı. Neredeyse şöyle diyecekti "inşa et. Sahip olunacak demir kız yoktu. Eğer bir tane istiyorsa, onu kendisi inşa etmek zorundaydı ve bunu yapmasına imkân yoktu. "Jager, yeni bir kraliçe bulacağım. Flail sahnesini renklendireceğim, ama sahtekar bir parçayı zindan."

Gözleri kararan Van Zandt bir tarafa eğildi ve gelen kutusundan bir antetli kâğıt çıkardı. "Bu antetli kâğıtta başkan olarak adımı görüyorum. Senin adını göremiyorum Frasier. Hiçbir yerde." Kâğıdı gelen kutusuna geri attı. "Öyleyse yap şunu."

Dişlerini sıkarak dizüstü bilgisayar çantasını kaptı. "Tamam."

16 Ocak Salı, 11:55.

"Affedersiniz!"

Derek sokaktan oRo'nun ofis binasına çıkan merdivenlerde durakladı, elinde şarküteriden aldığı öğle yemeği poşeti vardı. Bir adam elinde küçük bir bavulla taksiden iniyordu. İyi giyinmiş olmasına rağmen günlerdir uyumamış gibi görünüyordu. "Evet?"

"Siz Derek Harrington

mısınız?" "Evet. Neden?"

Adam merdivenlere doğru yürümeye başladı, yüzünde yorgun bir çaresizlik vardı. "Sadece seninle konuşmam . Lütfen. Oğlum ve oyununuz hakkında."

"Oğlunuzun *Behind Enemy Lines* oynamasına üzülüyorsanız, bu benim elimde olan bir şey değil."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Oğlum senin oyununu oynamıyor. Bence oğlum senin oyununun *içinde*." Cebinden cüzdan büyüklüğünde bir fotoğraf çıkardı.

"Benim

Adım Lloyd Webber. Richmond, Virginia'danım. Oğlum Zachary bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce kaçtı. Notunda New York'a gideceğini yazıyordu. Ondan bir daha haber alamadık."

"Üzgünüm Bay Webber, ama bunun benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Oyununuzda genç bir Alman askerinin başından vurulduğu bir sahne var. O çocuk tıpkı benim Zachary'me benziyor. Sanatçılarınız için modellik yaptığını düşündüm, bu yüzden şirketinizi araştırdım. Lütfen. Eğer bir kaydınız varsa

Lütfen kullandığınız biri olup olmadığına bakın. Belki de tam burada, New York'tadır."

"Model çalıştırmıyoruz, Bay Webber. Özür dilerim." Derek uzaklaşmaya başladı ama Webber onun yanından geçerek yolunu kesti.

"Sadece resmine bak. Lütfen. Seni aramaya çalıştım ama aramalarımı kabul etmedin. Ben de bu sabah kalktım ve bir uçak bileti aldım. *Lütfen*." Adam fotoğrafı uzattı ve Derek adamın acısı içini çekerek fotoğrafı aldı.

Ve her nefes alışının ciğerlerinden sızdığını hissetti. Aynı çocuktu.

Tamamen aynı yüz. "O... o yakışıklı bir çocuk, Bay Webber." Yukarı baktı

Webber'ın gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Onu stüdyona almadığına emin misin?" diye fısıldadı. Derek başının

döndüğünü hissetti. Onu ilk gördüğü andan beri

Frasier Lewis'in eserinde edep sınırlarını aşan bir gerçekçilik unsuru vardı ama şu anda aklından geçen düşünceler... "Oğlunuzun fotoğrafını çekebilir miyim, Bay Webber? Etrafımdakilere gösterebilirim.

Personel. Manken çalıştırmıyoruz ama belki içlerinden biri onu bir yerde görmüştür. Bir restoranda ya da belki bir otobüste. Karakterler için fikirlerimizi pek çok yerden alıyoruz."

"Lütfen. Resim sende kalsın - bir kopyası ve sana daha fazlasını bulabilirim. Yardımcı olabileceğini düşündüğünüz herkese gösterin." Titreyen eliyle bir kartvizit uzattı ve kendi eli de titreyen Derek kartı aldı. "Cep telefonu numaram

Orada. Lütfen beni istediğiniz zaman arayın, gece ya da gündüz. Öyle ya da böyle bir şey öğrenene kadar birkaç gün şehirde kalacağım."

Derek fotoğrafa ve kartvizite baktı. Frasier Lewis hâlâ burada, içeride Jager'la konuşuyordu. Ona doğrudan sorabilirdi. Ama cevap almak istediğinden emin değildi. *Erkek ol, Derek. Bir şeylerin arkasında dur.*

Yukarı baktı ve başını salladı. "Öyle ya da seni arayacağım. Söz veriyorum."

Webber'ın gözlerinde minnettarlık ve umut parlıyordu. "Teşekkür ederim."

16 Ocak Salı, 1205

Derek Harrington'ın bina çıkışında kendisini beklediğini gördüğünde için için kaynayan öfkesi iyice kabardı. Yumruğu dizüstü bilgisayar çantasının sapına sıkılmıştı. Yumruğunun Harrington'ın suratını dağıtmak gibi daha tatmin edici işlerle meşgul olmasını tercih ederdi. Ama bunun bir yeri ve zamanı vardı. *Burada değil, henüz değil.* Tek kelime selam vermeden ya da herhangi bir şekilde onaylamadan Harrington'ın yanından geçip kapıdan çıktı.

"Lewis, bekle." Harrington onu dışarı kadar takip etti. "Seninle konuşmam gerek."

"Geç kaldım," diye homurdandı ve merdivenlerden sokağa doğru inmeye başladı. "Sonra görüşürüz."

"Hayır, şimdi." Harrington omzunu tuttu ve tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladı, neredeyse dengesini kaybedip basamaklardan aşağı düşüyordu. Demir tırabzana yaslanarak kendini yakaladı. Öfke patladı ve Harrington'ın elini iterek yolundan çekti.

"Çek ellerini ," dedi, kükremesi güçlükle bastır labiliyordu.

Derek bir adım geri çekilerek iki adım daha yukarı çıktı. Şimdi göz göze duruyorlardı. Harrington'ın gözlerinde yeni bir şey vardı, meydan okuyan bir şey.

"Yoksa ne olur?" Derek sessizce sordu. "Bana ne yapardın, Frasier?"

Burada değil. Henüz değil. Ama zamanı . "Geç kaldım. Gitmek zorundayım."

Gitmek için döndü, ama Derek onu takip etti ve merdivenlerde yanından geçerek aşağıda bekledi. "Bana ne yapardın?" diye tekrarladı, daha güçlü bir şekilde. "vurmak mı?" Bir basamak tırmandı ve göz ucuyla yukarı baktı. "Beni öldürmek mi?" diye mırıldandı.

"Sen delisin." Tekrar merdivenlerden inmeye başladı ama Harrington kolundan tuttu. Bu kez hazırlıklıydı ve sağlam bacağı ağırlığını alarak sabit durdu.

"Beni öldürecek misin, Frasier?" Harrington aynı alçak sesle sordu.

"Zachary Webber'ı öldürdüğünüz gibi mi?" Ceketinin cebinden bir fotoğraf çıkardı.

"Alman askerinize olan benzerlik inanılmaz, sizce de öyle değil mi?"

Fotoğrafa baktı ve kalbi daha hızlı atmaya başlasa bile yüz ifadesini değıştirmedi. Çünkü fotoğrafta Zachary Webber'ın yüzü, onu Philly'nin dışında otostop çekerken 1-95'ten aldığı günkü duruyordu. Zachary aktör olmak için New York'a gidiyordu. Babası ona çok genç olduğunu, liseyi bitirmesi gerektiğini söylemişti. Zachary babasını k   msemişti. *Ona göstereceğim, demişti.  nl  olduğ mda, her lanet kelimeyi yiyecek.*

Bu sözler o gün zihninde yankılanmıştı. Bu sözler ona aitti. Zachary'nin yaşı. Zachary ile tanışmak kaderdi, tıpkı Warren Keyes'in dövmesi gibi.

"Ben göremiyorum," dedi umursamazca. Sokağa çıktı ve yaşlı adam hâlâ merdivenlerde dururken Derek'in gözlerinin içine bir kez daha bakmak için döndü. "Bu tür suçlamalarda bulunmadan önce dikkatli olmalısın, Harrington. Geri dönüp sana musallat olabilir."

16 Ocak Salı, 1315

Ted Albright kaşlarını çatıyordu. "Bugün düzdün, Joan."

Sophie zırlı botlarını ayağından çıkarırken Ted Albright'a ters ters baktı. "Sana Theo'ya şövalye turu yaptırmanı söylemiştim. Sırtım beni öldürüyor." Başı da . Ve gururu. "Ben gidip yemek yiyeceğim."

Ted, kız uzaklaşırken kolunu kavradı, tutuşu şaşırtıcı derecede nazikti. "Bekle."

Yavaşça döndü, başka bir tartışmaya hazırdı. "Ne?" diye çıkıştı ama adamın yüzündeki ifadeyi görünce durdu. Marta haklıydı, Ted Albright çok yakışıklı bir adamdı ama şu anda geniş omuzları çökmüş, yüzü asılmıştı. "Ne?" dedi, ilk seferinde olduğundan çok daha yumuşak bir sesle.

"Sophie, benim hakkımda ne düşündüğünü biliyorum." Sophie bir şey söylemeyince adamın ağzının bir köşesi kalktı. "Ve ister inan ister inanma, şu anda bunu inkâr etmemene saygı duyuyorum. Aslında büyükbabamla hiç tanışmadın. Sen doğmadan önce öldü."

"Arkeoloji kariyeriyle ilgili her şeyi okudum."

"Ama kitapların hiçbiri onun gerçekte nasıl biri olduğunu anlatmıyor. O kuru bir adam değildi.

tarihçi." Bu kelimeyi söylerken sesi alçaldı. Sonra gülümsedi.

"Büyükbabam... eğleneliydi. Ben çocukken öldü ama çizgi filmleri çok sevdiğini hâlâ hatırlıyorum. Bugs Bunny en sevdiğiydi. Beni sırtında midilliye ve büyük bir Stooges hayranıydı. Gülmeyi severdi. Ayrıca ben de öyle." İç çekti. "Burayı bir yer haline getirmeye çalışıyorum çocuklar

gelebilir ve... *deneyimleyebilir* Sophie. Burayı büyükbabamın ziyaret etmekten hoşlanacağı bir yer haline getirmeye çalışıyorum."

Sophie bir an ne diyeceğini bilemeden öylece durdu. Ted, sanırım ne yapmaya çalıştığını hakkında daha iyi bir fikrim var, **ama...** kahretsin. Ben kuru bir tarihçiyim.

Benden giyinmemi istiyor. Bu aşağılayıcı."

Başını iki yana salladı. "Kuru değilsin Sophie. Konuşmaya başladığında çocukların yüzlerini görmüyorsun. Seni dinlemeye bayılıyorlar." Bir nefes verdi. "Haftalardır her gün turne programım var. Bu gelire ihtiyacımız var. Umutsuzca," diye ekledi sessizce. "Sahip olduğum her şeyi bu binaya yatırdım. Eğer bu müze başarısız olursa, koleksiyonu satmak zorunda kalacağım. Bunu yapmak istemiyorum. Ondan bana kalan tek şey bu. Bu onun mirası."

Sophie gözlerini kapattı. "Bunu bir düşüneyim," diye mırıldandı. "Ben yemeğe gidiyorum."

"Saat üçte Viking turuna liderlik edeceğini unutma," seslendi Ted arkasından.

"Yapmayacağım," diye mırıldandı, suçluluk duygusu ve hâlâ haklı olduğunu düşündüğü öfke arasında gidip geliyordu.

"Hey, Soph. Buraya gel."

Selamlama, lobideki masada durup yüksek sesle sakız çiğneyen Patty Ann'den geldi.

Sophie iç çekerek lobiyi geçti. Patty Ann bugün Brooklyn'li olmaya çalışıyordu ama sesi daha çok Stallone'nin Rocky'si gibi çıkıyordu. Sophie masaya yaslandı ve "Sakin söyleme. *Çocuklar ve Erkekler* için dışarı çıkıyorsun. *Bebekler.*"

"Ben kilitli kısmı aldım, sen de bir paket aldın." Patty Ann onu tezgahın kenarında. "Bir günde iki paket. Oldukça popüler olmaya başladın."

Sophie anında . "Paketi kimin bıraktığını gördün mü?" Patty Ann'in

gülümsemesi utangaçtı. "Elbette gördüm. Bir kadındı."

Sophie kızı boğma isteğini bastırdı. "Bu *kadının* bir *adı* var mıydı!"

"Eminim öyledir." Patty Ann bir balon patlattı. "Gerçekten uzun bir tane. Ciccotelli- Reagan."

Aynı anda hem rahatlamış hem de afallamış olan Sophie gözlerini kırptırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Yemin ederim." Patty Ann'in gülümsemesi sinsileşti. "İri yarı, yakışıklı bir polisle bir akrabalığı olup olmadığını sordum, o da kardeşi olduğunu söyledi. Sonra benim Sophie olup olmadığını sordu."

Sophie irkildi. "*Lütfen* bana hayır dediğini söyle."

Patty Ann öfkeyle, "Tabii ki hayır dedim," diye homurdandı. "Ben ilgi çekici roller oynamak istiyorum. Alınma Sophie ama sen o kadar da ilgi çekici değilsin."

"Ah... teşekkür , Patty Ann. Günümü güzelleştirdin."

Kız düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Komik. *O* da öyle demişti. Kadın."

Sophie, Vito'nun kız kardeşini şimdiden sevmişti. "Teşekkürler, Patty Ann." Küçük, karanlık ofisine gittiğinde kapıyı kapattı ve kıkırdadı. Patty Ann kötü bir çocuk değildi. Zırha uymaması çok kötüydü. Harika bir Joan olabilirdi. Hâlâ gülümseyerek masasına oturdu ve paketi açtı. Sonra baktı. *Bu da neydi böyle?* Bu bir kalemdi. *Hayır, değildi.*

Neye tam olarak anladığında yüzündeki gülümseme kayboldu. Gümüş silindiri kutudan çıkardı ve başparmağıyla yan tarafındaki küçük bir düğmeye bastı. Üst kısmı yukarı fırladı, mavi bir ışık yandı ve teneke gibi küçük bir siren öttü.

Bu, *Siyah Giyen Adamlar*'ın hafıza zaplayıcısının oyuncak bir kopyasıydı ve tam olarak ne anlama geldiğini anladığında gözleri acıdı. Vito Ciccotelli ona bir kez daha baştan yaratma teklif etmişti.

Kutunun içine bir not sıkıştırılmıştı. El yazısı kadınsıydı, ama kelimeler öyle değildi. *Brewster bir pislik. Onu unut ve hayatına devam et. V.* Sophie PS' gülümsemek zorunda kaldı. *Zap yapmadan önce mor güneş gözlüklerini çıkarmayı unutma.*

yoksa işe yaramaz. bir ok kağıdın diğer tarafını gösteriyordu, o da kağıdı çevirdi. / Sana hala bir pizza borçluyum. İki blok ötedeki yer. Whitman College'daki binanızdan

BENİM İÇİN ÖL

221

İyi bir tane. Eğer hala almak istiyorsan, bu akşam dersten sonra orada olacağım.

Sophie notu ve oyuncağı kutuya geri koydu, sonra oturup derin derin düşündü. Pizzanın parasını alacaktı. Ama Vito Ciccotelli'ye çok daha fazlasını borçluydu. Saatini kontrol etti. Viking turu ve akşam vereceği seminer arasında fazla zamanı yoktu ama elinden geleni yapacaktı.

Vito, Alan Brewster'dan hiçbir şey öğrenememişti. Sophie alamayacağını biliyordu. Onun adını vermek, Alan'ın Vito'nun soruşturmasına sağlayacağı faydadan çok, kendi vicdanını rahatlatmak içindi. Ama Etienne Moraux ona iyi bir ipucu vermişti. Kayıp eserler dünyanın bir yerlerinde dolaşıyordu. Muhtemelen hâlâ Avrupa'daydılar. Ama ya değillerse? Ya tam buradalarsa?

Etienne ölen adamı ya da Avrupa'nın sanat hamiliği dünyasındaki diğer önemli oyuncularını tanıımıyordu. Servet ve nüfuzun onun kadar farkına varacak biri değildi. Ama fark eden insanlar tanıyordu.

Sophie biyolojik babasını düşündü. Alex'in bir dizi sosyal ve politik düzeyde iyi bağlantıları vardı, ancak o her zaman konumunu ve nüfuzunu kullanma konusunda gergindi. Çekingenliğinin bir kısmı, üvey annesinin, kocasının Amerikalı gayrimeşru çocuğundan açıkça hoşlanmamasından kaynaklanıyordu. Ama tereddütlerinin çoğu Anna, Alex ve soy ağacının geri kalanıyla ilgili tuhaf karmaşadan ve bu yüzden ailesini sadece hayati önem taşıdığına çağırıyordu.

Ama bu hayatiydi. Bu adaletti. Bu yüzden bir kez daha babasının etkisini kullanacaktı. Onun da onaylayacağını düşünmek istiyordu. Alex'in arkadaşları Ölen ve koleksiyonu olan adamı tanıyorlardı. Belki de adamın ailesini, bağlantılarını biliyordu. Hayatı boyunca zor yoldan öğrendiği bir şey varsa o da dedikoduyu asla küçümsememektir. İyi ya da kötü.

Telefon rehberini açtı ve Alex Arnaud'nun arkadaşlarının numaralarını yazdığı sayfaya geldi, böylece Sophie Avrupa'ya gittiğinde "yalnız kalmayacaktı" gitmişti. Hastalığının o noktasında el yazısı örümcekli ve zayıf bir hal almıştı ama yine de isimleri ve sayıları seçebiliyordu. Bu insanların hepsini çocukluğundan beri tanıyordu ve hepsi de ona yardım etmeyi teklif etmişti. sayısız kez yardım etti. Bugün kabul edecekti.

16 Ocak Salı, :30.

Güneye, Philadelphia'ya doğru giderken kalbi hala çarpıyordu. Bir yıl önce Zachary Webber'la karşılaştığı 1-95 yolunun aynısıydı. Sarsılmıştı ve bu onu kızdırmıştı. Bu gün planladığı gibi gitmemişti.

Önce Van Zandt'ın mantıksız talepleri. Demir bakireler, yeni kraliçeler ve patlayan kafalar. Van Zandt'ın özgünlüğün değerini anladığını sanıyordu. Sonunda, adam da herkes gibiydi.

Sonra Harrington. O resmi nereden bulmuştu? Sonuçta bir önemi yoktu. Kimse onun Zachary Webber'la tanıştığını kanıtlayamazdı, hele hele 1943 yapımı bir Alman Luger'ini çocuğun kafasına dayayıp tetiği çektiğini hiç. Harrington şanslı bir tahminde bulunmuştu ama boşa ateş ediyordu.

Yine de, mızımız piç muhtemelen şu anda VZ'nin ofisindeydi ve onu ikna etmeye çalışıyordu... Ne yapmaya? *Beni kovmaya mı? Beni polise ihbar etmeye mi?* Van Zandt ikisini de asla yapmazdı. Pinnacle daveti vardı ve eli boş gidemezdi. *Bana ihtiyacı vardı.* Ne yazık ki onun da Van Zandt'a ihtiyacı vardı. Şimdilik.

Öte yandan Harrington'ın bir an önce halledilmesi gerekiyordu. Van Zandt'a sızlanırdı ama sonunda hikayesini başka bir yere götürürdü. gerçekten dinleyebilecek biri. Van Zandt, Harrington'ın ömrünü tamamladığını söylemişti.

Kıkırdadı. Van Zandt sözlerinin ne kadar kehanete dayalı olduğunu bilmiyordu. Harrington'la ilgilenecekti ama şimdilik yerine getirmesi gereken bir randevusu vardı.

16 Ocak Salı, :30.

Derek Jager'in ofisine çağrılmadan önce bir buçuk saat geçmişti ve bu süreyi ortağına Frasier Lewis hakkındaki şüphelerini deli gibi görünmeden nasıl anlatacağını planlamak için kullanmıştı.

Sözlerini bitirdiğinde Jager'ın alnı kaşlarını çatarak çatıldı. Ama Derek onun gözlerinde sıkılmış bir kayıtsızlık gördü.

"Önerdiğin şey, Derek, gerçekten çok ciddi."

"Elbette ciddi, Jager. Orada oturup bana o kayıp çocukla Lewis'in animasyonundaki karakter arasında bir benzerlik görmediğini söyleyemezsin."

"Benzerliği inkar etmiyorum. Ancak bu, bir çalışanı soğukkanlı bir cinayetle suçlamaktan çok uzak."

"Lewis benzerliği kabul bile etmedi. O soğuk bir piç." "Ne söylemesini

bekliyordunuz? Az önce onu cinayetle suçladın.

Belki de şöyle demesini bekliyordunuz: 'Haklısınız. 1 Zachary Webber'ı kaçırdı, kafasına silah dayadı, beynini patlattı ve sonra onu bir video oyununda karakter yaptı. ' Başını eğdi, şaşkındı. "Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Öyle değildi, böyle açıkça ifade edildiğinde değil. Ama ters giden bir şeyler vardı. Derek bunu içinde hissedebiliyordu.

"O zaman bunu nasıl açıklıyorsun?" Fotoğrafa dokundu. "Bu çocuk kayıp, sonra bir *anda Behind Enemy Lines'da ortaya çıkıyor.*"

"Onu bir yerde görmüş. Kahretsin Derek, nereden ilham aldın?"

Yaptım. Geçmiş zaman. Derek'in göğsünde umutsuz bir şey yükseldi. "Lewis hakkında hiçbir şey bilmiyorsun bile. Onu oRo'da işe almadan önce prodüksiyon kredisi neydi?"

"Bilmem gerekeni biliyorum." Jager masasının üzerinden bir kâğıt attı.

Derek kendinden emin Jager'in resmine baktı ve şu başlığı attı: *oRo BİR DARBE ATTI- Yükselen* ve gelen Pinnacle'da bir koltuk kazandı._

"Demek geldin," dedi Derek donuk bir sesle.

"Evet, geldim."

Şahıs zamiri dikkatle telaffuz edilmişti. "İşi bırakmamı istiyorsun."

Jager kaşlarını kaldırdı, çıldırtıcı bir sakinlikle. "Ben öyle bir şey

demedim." Birden çaresizliği azaldı ve Derek ne yapması gerektiğini

anladı.

Yavaşça ayağa kalktı. "Şey, az önce yaptım." Kapının önünde durdu ve bir zamanlar en yakın arkadaşım dediği adama baktı. "Seni hiç gerçekten tanıdım mı?"

Jager sakindi. "Güvenlik sizinle masanıza kadar yürüyecek. Eşyalarınızı toplayabilirsiniz."

"İyi şanslar demeliydim ama demek istemezdim. Umarım hak ettiğinizi alırsınız."

Jager'ın gözleri buz kesmişti. "Artık şirkette çalışmadığınıza göre, çalışanlarımdan herhangi birinin itibarını zedeleyecek her türlü hareket iftira olarak değerlendirilecek ve şiddetle kovuşturulacaktır."

"Başka bir deyişle, Frasier Lewis'ten uzak dur," dedi Derek acı acı.

Jager'ın gülümsemesini görmek korkunç bir şeydi. "Ne de olsa beni

tanıyorsun." *New Jersey, 16 Ocak Salı, 14:30*

Vito, Tim Riker'ın tariflerini takip ederek Jersey'deki sessiz küçük mahalleden geçiyordu. Andy'nin Tavan Arası'ndaki Andy'yi kaldırımında onu bekleyen Tim ve Beverly'nin yanına gitmek için kılıç ve sallama satış fişlerini aldı.

"Brittany Bellamy'nin evi mi?" diye sordu dışarı çıktığında ve Beverly başını salladı.

"Ailesi burada yaşıyor. Brittany'nin tüm işleri için listelediği tek adres Philadelphia'da bir posta kutusu. Eğer burada yaşamıyorsa, umarım ailesi bize nerede yaşadığını söyleyebilir."

"Ailesiyle konuştun mu?"

"Hayır," dedi Tim. "Biz de seni bekliyorduk. fotoğrafçılardan biri Brittany'yi geçenlerde yerel bir mücevher mağazasının reklamı için işe aldığını söyledi. bahar."

İlan yüzükler içindi." Beverly'nin gözleri karardı. "Çekimde sadece elleri vardı."

"Nick ve ben katilin dövme için Warren'ı seçtiğini düşünüyoruz. Brittany'nin bir el modeli olması, ellerinin pozunu verdiği için onu çizmiş olabilir. Kayıp olduğu bildirildi mi?"

Tim kaşlarını çatarak, "Hayır," dedi. "Yani bu bizim şansımız olmayabilir."

O zaman gidip ." Vito kapıya doğru ilerledi ve kapıyı çaldı. Bir dakika sonra ön kapıyı bir kız açtı. Belki on dört yaşlarındaydı ve Kurbanlarıyla aynı boydaydı, saçları da aynı koyu kahverengiydi. Elinde bir kutu mendil vardı.

"Evet?" diye sordu, burnu tıkalıydı, sesi fırtına kapısının camından boğuk geliyordu.

Vito ona kalkanını gösterdi. "Ben Dedektif Ciccotelli. Ailen evde mi?"

"Hayır." Burnunu çekti. "İkisi de işte." Ağır gözleri kısıldı. "Neden?"

"Brittany Bellamy'yi arıyoruz."

Kızın çenesi yukarı kalktı ve tekrar burnunu çekti. "Kız kardeşim. O ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Sadece onunla konuşmak istiyoruz. Bize nerede yaşadığını söyleyebilir misiniz?"

"Burada değil. Artık değil."

Beverly öne çıktı. "O zaman bize nerede yaşadığını söyleyebilir misiniz?"

"Bilmiyorum. Bak, ailemle konuşmalısın. Altıdan sonra evde olurlar."

O zaman bize iş yerindeki ailenizin telefon numarasını verebilir misiniz?"
Beverly bastırdı.

Gözlerindeki uykulu bakış yerini korkuya bırakmıştı. "Brittany'ye ne oldu?"

"Emin değiliz," dedi Vito. "Ailenle gerçekten konuşmamız gerekiyor."

"Burada bekle." Kadın kapıyı ve Vito sürgünün sesini duyabildi.
İki dakika sonra kapı tekrar açıldı ve kız elinde bir
telsiz telefon. Telefonu Vito'ya uzattı. "Annem telefonda." "Bayan Bellamy ile
mi görüşüyorum?"

"Evet." Kadının sesi hem telaşlı hem de öfkeliydi. "Bu polis meselesi de ne?
Brittany ne yaptı?"

Ben Dedektif Ciccotelli, Philly Polisi. Brittany'yi en son ne zaman gördünüz?"

Bir anlık gergin bir sessizlik oldu. "Aman Tanrım. O öldü mü?" "Onu
en son ne zaman gördünüz Bayan Bellamy?"

"Oh, Tanrım. O öldü." Kadının sesi histerik bir hal almaya başlamıştı. "Aman
Tanrım."

"Bayan Bellamy, lütfen. Ne zaman-?" Ama kadın onu duyamayacak kadar
yüksek sesle ağlıyordu. Genç kızın gözleri yaşlarla doldu ve telefonu
Vito'nun elinden aldı.

"Anne, eve gel. Babamı arayacağım." Telefonu kapattı ve Warren Keyes'in kılıcı tuttuğu gibi telefonu iki yumruğuyla göğsüne dayadı. "Şükran Günü'nden sonraydı. Aktris olmak için dişçilik okulunu bıraktığı için babamla büyük bir kavga etmişler." Gözlerini kırıştırdı, gözyaşları yüzünden aşağı süzüldü. "Evden ayrıldı, kendi başına yapacağını söyledi. İşte bu onu son gördüğümde. öldü, değil mi?" Vito

içini çekti. "Bilgisayarın var mı?"

Kaşlarını çattı. "Evet, yepyeni." "Ne kadar yeni, tatlım?" Vito sordu.

"Bir ay kadar." Bocaladı. "Brittany ayrıldıktan hemen sonra eskisi çöktü. Babam çok kızmıştı. Yedeği yoktu."

"Odasını aramak için aileden izin almamız gerekecek." Dudakları titreyerek başka tarafa baktı. "Babamı arayacağım."

Vito, Beverly ve Tim'e döndü. "Ben burada kalacağım," diye mırıldandı. "Karakola dönün ve UCanModel dotcom'daki o sıradaki üçüncü kurbanı aramaya başlayın."

Tim acımasızca, "Flail adamı," dedi. "Ama onun adının kayıp kişi raporlarında yer alacağına güvenemeyiz. Brittany'nin kayıp olduğu bildirilmiş olsa bile, Jersey'de olduğu için Philly raporlarına girmemiş olabilir."

Veritabanı fiziksel özelliklere göre arama yapmanızı sağlar. Eğer , bilgi işlemci Brent Yelton'ı ara. Seni benim gönderdiğimi söyle. Ayrıca, Warren ve Brittany'nin aynı günlerde hit alan herkesin bir listesini alıp alamayacağına bakın.

özgeçmişleri incelendi. Bahse girerim bu adamın ilk görüştüğü modelle şansı yaver gitmemiştir. Belki onunla konuşmuş, hâlâ hayatta olan ve bilgisayarı bozulmamış birini bulabiliriz."

Bev ve Tim başlarıyla onayladılar. "Yapacağım."

Kız fırtına kapısına geri dönmüştü. "Babam yolda."

Evin karşısında bir Katolik tapınağı duruyordu. "Rahibiniz var mı?" Vito sordu.

Başını salladı, donuk bir ifadeyle. "Ben de onu arayacağım."

16 Ocak Salı, 15:20.

Munch geç kalmıştı. Gregory Sanders birkaç dakika içinde onuncu kez saatine baktı, Munch'un onunla buluşmaya söz verdiği barda otururken kendini fazlasıyla görünür hissediyordu. Sadece bastonla yürüyen yaşlı adam araması biliyordu.

Garson kız masasının önünde durdu. "Hiçbir şey sipariş etmezseniz burada kalamazsınız."

"Birini bekliyorum. Ama bana bir G&T getir."

Başını eğerek onu daha yakından inceledi. "Seni daha önce gördüm. Biliyorum. var." Parmaklarını şıklattı. "Sanders Kanalizasyon Servisi." Sırıttı. "O reklama bayılırdım."

Kadın uzaklaşırken kibar bir gülümsemeyi sabit tuttu. Ulusal kampanyalar için sofistike reklamlar yapmıştı ama Philly'de büyümüş herkes onu babasının altı oğlunu zorla oynattığı o aptal reklam filminden hatırlıyordu. O reklamı bilen hiç kimse tarafından asla ciddiye alınmayacaktı. Ve ciddiye alınmaya ihtiyacı vardı. Ed Munch'ın onu bu iş için işe almasına ihtiyacı vardı.

Greg koluna soktuğu sustalıyı parmakladı. Asıl ihtiyacı olan şey yaşlı adamı gafil avlamaktı, böylece onu soyup soğana çevirebilirdi. Ama burada daha fazla açıkta oturamazdı. Bu adamlar paralarını istiyorlardı ve hemen istiyorlardı.

Cebindeki cep telefonu çaldı ve fark edilip edilmediğini merak ederek hızla etrafına bakındı. Ama cep telefonu kullan attı ve numarası sadece Jill'de vardı. "Evet?" Jill ağlıyordu ve o da daha dik oturdu. "Ne?"

"Lanet olsun sana," diye hıçkırarak telefona sarıldı. "Buradaydılar, benim evimde. Her şeyi darmadağın ettiler, seni arıyorlardı. Ellerini üzerime koydular."

Kadın histerikti, kulaklarını acıtacak kadar yüksek sesle çığlık atıyordu. "Ne yaptılar?" diye sordu, korkusu karnını sıkıyordu. "Kahretsin, Jill, onlar ne yaptı? orospu çocukları ne yapar?"

Bana vurdular. İki dişimi kırdılar." Birden sustu. "Ve yarın daha kötüsünü yapacaklarını söylediler, bu yüzden şimdi saklanacak bir yer bulmak zorundayım. Tanrı yardımcım olsun, seni bulmalarını umsan iyi edersen, çünkü seni önce ben bulursam, seni kendim öldürürüm."

"Jill, özür dilerim."

Sert bir şekilde güldü. "Evet, öyle. Özür dilerim. Tıpkı babamın her zaman söylediği gibi. Ve senin de." Kadın telefonu kapattı ve Greg uzun ve ağır bir nefes verdi. Eğer onu bulurlarsa, onu da döveceklerdi. Ve eğer bir mucize eseri hayatta kalırsa, yüzü o kadar berbat olacaktı ki haftalarca çalışamayacaktı. Biraz para bulması gerekiyordu. Bugün.

Munch neredeyse yarım saat gecikti. Yaşlı adam gelmiyordu. Greg ayağa kalktı ve restorandan çıktı, bir sonraki adımda nereye gideceğinden emin değildi, sadece o parayı bulması gerektiğinden emindi. Marketleri soymayı düşünerek, bir sonraki otobüse yetişmek için kaldırıma doğru yürüdü. Nereye gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Kesinlikle Philly'den uzağa.

"Bay Sanders?"

Greg döndü, kalbi tam gaz atıyordu. Ama sadece yaşlı bir adamdı. "Munch?"

"Çok özür dilerim Bay Sanders. Geç kaldım. Hâlâ belgeselimle ilgileniyor musunuz?"

Greg yaşlı adamı tarttı. Bir zamanlar iri yarı bir adamdı ama şimdi kambur ve kırılğandı. "Hâlâ nakit mi ödüyorsun?"

"Tabii ki. Arabanız var mı?"

Uzun zaman önce satmıştı. "Hayır."

O zaman kamyonetimi alırsız. Bir sonraki blokta park halindeyim."

Parasını aldıktan sonra yaşlı adamın kamyonunu çalıp uçabilirdi. "O zaman gidelim."

16 Ocak Salı, :05.

Viking turundan döndüğünde Sophie'nin ofis telefonu çalıyordu. Cevap vermek için koştu. Avrupa'da saat onu geçiyordu. Aradığı adamlar şu anda yemeklerini bitirmek üzereydiler. "Alo?"

"Dr. Johannsen." Daha önce de duyduğu sert ve kültürlü bir sestti. Sophie bir nefes aldı. Avrupa değil. Amanda Brewster'dı. "Evet."

"Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Farenin bulunduğu kutuya bir göz attı ve yeni bir öfke dalgası ona çarptı. Vardiyasından sonra zavallı hayvana iyi bir cenaze töreni yapmayı planlıyordu. "Sen hasta bir kaltaksın."

"Ve senin hafızan zayıf. Sana bir keresinde kocamdan uzak durmanı söylemiştim."

"Kulakların da iyi duymuyor. Sana kocanı istemediğimi söyledim. Onu bir daha asla görmek istemiyorum. Benim için endişelenmene gerek yok Amanda. Aslında senin yerinde olsaydım, kocanın yeni sarışın asistanı için daha çok endişelenirdim."

"Benim yerimde olsaydın Alan'ı alırdın," dedi kendini beğenmiş bir tavırla ve Sophie gözlerini devirdi.

"Profesyonel yardım almalısın."

"İhtiyacım olan şey," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdandı Amanda, "bütün küçük orospuların ellerini kocamdan uzak tutması. Seni son yakaladığımda söylemiştim-"

Sophie öfkeyle, "Beni yakalayamadın," dedi. "Ben sana geldim." Alan Brewster'ın onu gerçekten sevdiğine inandıktan sonra, bu Sophie'nin ikinci büyük hatasıydı. Aptalca bir düşünceyle, bir zamparanın karısının Ama Amanda Brewster o zaman da dinlememişti, şimdi de dinlemeyecekti.

Amanda, Sophie tek kelime etmemiş gibi, "-seni mahvedeceğimden," diye devam etti.

O zaman kadının onu mahvetmesine gerek yoktu. Alan ve ekibi cinsel imalarıyla bunu kendi başlarına başarmışlardı. Ve yine başladılar.

Bu da onu gerçekten kızdırdı. Vito'nun ona gönderdiği oyuncakı eline aldı, keşke telefonla çalışsaydı, keşke tüm bu olayı yeryüzünden silebilseydi. Ama bu olmayacaktı ve

On yıl önce Alan'dan , yaptıklarından utanmış ve Amanda'nın kariyerine yönelik tehditlerinden korkmuştu. Hâlâ utanıyordu ama artık kaçmıyordu.

"Biraz yardım al, Amanda. Artık senden korkmuyorum."

"Korksan iyi olur. Şu haline bak," diye çığlık attı Amanda.

"Bir aptal için üçüncü sınıf bir müzede çalışıyorsun. Kariyerinin şu anda tuvalette olduğunu düşünüyorsun." Güldü, biraz da histerik bir şekilde.

"Seninle işim bittiğinde kanalizasyon çukuru kazıyor olacaksın."

Sophie şaşırmış bir şekilde kıkırdadı. "Kanalizasyon çukuru kazmak", Amanda'nın on yıl önce kullandığı kelimelerin aynısıydı. Sophie yirmi iki yaşındayken ona inanmıştı. Otuz iki yaşında, akli dengesi yerinde olmayan bir kadının saçmaladığını anlamıştı. Muhtemelen Amanda Brewster'a acıması gerekiyordu. Belki bir on yıl sonra acıyacaktı.

"Alan hakkında söylediğim hiçbir şeye inanmayacaksın ama buna . Bana bu sabah yaptığın gibi bir paket daha gönder, ben de polisi arayayım."

Telefonu kapattı ve penceresiz küçük ofisinde etrafına bakındı. Amanda bir konuda haklıydı. Sophie üçüncü sınıf bir müzede çalışıyordu.

Ama öyle olması gerekmiyordu. Amanda bir konuda daha yanılıyordu. Ted aptal değildi. Sophie bu öğleden sonra tur grubunun yüzüne bakmıştı. Eğlenmişler ve bir şeyler öğrenmişlerdi. Ted haklıydı. Büyükbabasının mirasını bildiği en iyi şekilde yaşıyordu. *Ve bunu yapmasına yardım etmem için beni işe aldı.* Şimdiye kadar pek yardımcı olmamıştı.

Çünkü son altı ayını kendine acıyarak geçirmişti. Büyük ve önemli bir arkeolog, hayatının kazısını terk etmek zorunda kalmıştı. "Ben ne zaman bu kadar züppe oldum?" diye yüksek sesle düşündü. Fransa'da kazı yapmıyor olması burada önemli bir şey yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

Ofisini dolduran, yerden tavana kadar istiflenmiş kutulara baktı. Bunların çoğu Ted ve Darla'nın ana müzede yer bulamadıkları Birinci Ted'in koleksiyonlarından parçalarla doluydu. Onlar için bir yer bulacaktı.

Eline baktı ve Vito'nun hafıza zaplayıcısını hâlâ sıkıldığını fark etti. Dikkatle kutusuna geri koydu. Vito'yla akşam yemeği için buluştuğunda özel hayatını koymuştu. Şimdi de iş hayatını yoluna koymaya başlayacaktı.

Ted'i ofisinde buldu. "Ted, biraz boşluğa ihtiyacım var."

Gözleri kısıldı. "Ne tür bir boşluk? Sophie, bizi terk mi ediyorsun?"

Gözleri büyüdü. "Hayır, gitmiyorum. Daha fazla sergi alanı istiyorum. Yeni sergiler için bazı fikirlerim var." Gülümsedi. "Eğlenceli olanlar. Nereye koyabilirim onları?"

Ted gülümsedi. "Mükemmel bir yerim var. Henüz mükemmel değil, ama onu şekle sokacağınıza güvenim tam."

16 Ocak Salı, :10.

Munch, yolculuklarının ilk yarım saatini Greg Sanders'a yapmakta olduğu belgeseli geçirmişti. Ortaçağ Avrupa'sındaki günlük yaşama yeni bir bakıştı.

Tanrım, diye düşündü Greg. *Ne esneme ama*. Bu, kariyeri için Sanders Sewer Service'ten daha kötü olabilirdi. "Peki ya diğ r aktörler?"

" n m zdeki hafta çekimlere başlıyorum."

zaman yalnız kalacaklardı. Ve Munch henüz kimseye ödeme yapmamıştı. Evinde çok parası olmalıydı. "St dyon ne kadar uzakta?" Greg sordu. "Elli mil gitmiş olmalıyız."

"Fazla uzak değil," diye yanıtladı Munch. Adam gülümsedi ve Greg sırtında soğuk bir ürperti hissetti. "Komşularımı rahatsız etmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden dışarıda yaşıyorum. kimsenin beni duyamayacağı bir yere."

"Onları nasıl rahatsız edersin?" Greg cevabı istediğinden pek emin olmayarak sordu.

"Ortaçağ canlandırma gruplarına ev sahipliğı

yapıyorum." "Yani mızrak dövüşü gibi şeyler

mi?"

Munch tekrar gülümsedi. "Ve lanet olsun." Otoyoldan döndü. "İşte benim evim."

"Güzel yer," diye mırıldandı Greg. "Klasik Viktorya dönemi."

"Onayladığınızla sevindim." Arabayı garaj yoluna çekti. "İçeri gel."

Greg, yaşlı adamın lanet bastonuyla yürümesinin bu kadar uzun sürmesine sabırsızlanarak Munch'u takip etti. İçeride, yaşlı adamın parasını nerede sakladığını merak ederek etrafına bakındı.

Bu , dedi Munch ve onu kostümlerle dolu bir odaya götürdü. Bazıları askıdaydı, bazıları ise yüzü olmayan mankenler tarafından giyiliyordu. Ortaçağdan kalma bir mağazaya benziyordu. "Bunu giyeceksin." Munch eliyle bir rahip cübbesi.

"Önce bana öde."

Munch sinirlenmiş görünüyordu. "Ben tatmin olduğumda paranı alacaksın. Giyin hadi." Gitmek için döndü ve Greg bunun şimdi ya da asla olduğunu biliyordu.

Yap . Hızla bıçağını çıkardı, yaşlı adamın arkasına geçti ve kolunu Munch' boynuna dolayarak keskin kenarını boğazına bastırdı. "Şimdi bana paramı ödeyeceksin, ihtiyar. Paranı sakladığın yere doğru yavaşça yürü ve canın yanmasın."

Munch hareketsiz kaldı. Sonra bir hareket patlamasıyla Greg'in başparmağını kavradı ve bükte. Greg acıyla inledi ve bıçağı yere düştü. Kolu arkasından kırbaçlandı ve bir saniye sonra yerdeydi, Munch'un dizi sırtındaydı.

"Seni küçük sümüklü orospu çocuğu," dedi Munch ve bu yaşlı bir adamın sesi değildi.

Greg kafasındaki çarpıntıdan onu zar zor duyabiliyordu. Acı dayanılmazdı. Kolu, eli. Yanıyorlardı. *Pat*. Greg bileği kırılınca çığlık attı. Sonra dirseği de aynı şeyi yapınca inledi.

Bu beni soymaya çalıştığın içindi," dedi Munch, Greg'in saçından bir avuç aldı ve kafasını yere çarptı. "Bu bana yaşlı dediğin içindi."

Munch ayağa kalkıp bıçağını cebine koyduğunda mide bulantısı içinde yuvarlandı. *Yardım çağır*. Elini cebine soktu ve sol eliyle cep telefonunu açmaya çalıştı. Munch'un botu böbreklerine çarpmadan önce sadece bir düğmeye basacak zamanı vardı.

"Ellerini ceplerinden çıkar." Çizmesini Greg'in karnına soktu ve onu sırt üstü çevirdi. Munch gri peruğunu çıkarırken Greg sadece dehşet içinde bakabildi. Munch yaşlı değildi. Gri de değildi. Tamamen keldi. Munch keçi sakalını çıkardı ve peruğun yanına koydu. Kaşlar sonuncuydu ve panik yerini soğuk ve sert bir korkuya bırakırken Greg'in midesi sıkıştı. Munch'ın kaşları yoktu. Hiçbir şekilde saçı yoktu.

Beni öldürecek. Greg öksürdü ve kan tadı aldı. "Ne yapacaksın?"

Munch ona gülümsedi. "Korkunç şeyler, Greg. Korkunç, korkunç şeyler."

Çığlık. Ama denediğinde, ağzından çıkan tek şey acıması bir .

Munch kollarını iki yana açtı. "İstedğin kadar çığlık at. Kimse seni duyamaz. Kimse seni kurtaramaz. Hepsini öldürdüm." Greg'in görebildiği tek şey soğuk ve öfkeli gözleri olana dek eğildi. "Hepsi acı sandılar ama sana yapacaklarımın yanında onların acıları hiçbir şeydi."

On İkinci Bölüm

16 Ocak Salı, :00.

Yüzleri ayık, bilgi almak için yeniden bir araya gelmişlerdi. Vito masanın başında oturuyordu, Liz sağında, Jen solundaydı. Jen'in yanında Bev ve Tim vardı. Katherine Liz'in yanına oturdu, yüz ifadesi asılmıştı. Vito, Katherine'in ne yapmak zorunda olduğunu düşündü.

Tüm o cesetlere otopsi yaptı. Muhtemelen içlerinde en kötü işi o yapmıştır.

Gerçi bir aileye on dokuz yaşındaki kızlarının öldüğünü haber vermek de hiç kolay olmamıştı. "Nick mahkemedен geliyor," dedi Liz'e. "Az önce ertelediler."

"İfade verdi mi?"

"Henüz değil. ADA Lopez yarın olacağını düşünüyor."

"Öyle umalım. Beni bilgilendir ki buradan çıkabilelim." Vito saatini

kontrol etti. "Thomas Scarborough'yu da bekliyorum."

Jen McFain'in kaşları . "Güzel. Scarborough harika bir profilci. Ama onu nasıl bu kadar çabuk yakaladınız? Son duyduğumda aylar süren bir müşteri listesi vardı."

"Bunun için Nick Lawrence'a teşekkür edebilirsin." Defans oyuncusu gibi uzun boylu bir adam.

Omuzları ve dalgalı kestane rengi saçlarıyla odaya girdiğinde Vito göz ucuyla hem Beverly'nin hem de Jen'in biraz daha dik oturduğunu gördü. Dr. Thomas Scarborough, Vito'nun çoğu kadına göre film yıldızı yakışıklılığında biri değildi ama odayı dolduran bir varlığı vardı. Eğildi ve Vito'nun elini sıktı. "Sen Chick olmalısın. Ben de Scarborough."

Vito elini sıktı. Geldiğiniz için teşekkürler, Dr. Scarborough."

Thomas/9 dedi ve oturdu. "Savcı Yardımcısı Lopez beni bu sabah mahkemenin dışında ortağınızla tanıştırdı. İfade vermek için bekliyorduk. Nick bana işkence yapan suçlular hakkında sorular sordu ve ilgimi çekti."

Vito herkesi tanıştırdıktan sonra o sabah mezar matrisini çizdiği beyaz tahtaya gitti. "Elinde silah olan kadının Katlanmış ellerin sahibi Brittany Bellamy. Yatak odasındaki parmak izlerini kurbaninkilerle karşılaştırdık. Parmak izleri ona ait."

Liz, "Dokuz kişiden üçünü tespit ettik," dedi. "Ortak noktaları nedir?"

Vito başını salladı. "Bilmiyoruz. Warren ve Brittany mankenlik sitesindeydi ama Claire değildi. Warren ve Brittany işkence gördü. Katil Claire'in boynunu kırdı ama başka bir şey yapmadı. Cinayetler arasında en az bir yıl vardı."

Ortak olan tek şey, hepsinin şu mezarlığa gömülmüş olmalarıdır tarladan," dedi Jen. "Dolgu toprağının tarladan geldiğini düşünmemiştim ve haklıydım. Tarla çoğunlukla killi. Tüm mezarlarda kullanılan dolgu toprağı daha kumluydu. Muhtemelen bir taş ocağından gelmiş."

Tim Riker iç çekti. "Ve Pennsylvania taş ocaklarıyla dolu."

Liz kaşlarını çatı. "Ama neden başka bir yerden dolgu toprağı kullanalım ki?"

Neden en başta çukurdan çıkardığı toprağı kullanmadı?"

Aslında bu cevaplaması kolay bir soru," dedi Jen.

Tarladan gelen toprak ıslandığında topaklanıyor. Taş ocağı toprağı kumludur, bu yüzden suyu aynı şekilde emmez.

Akıyor. Bir cesedi topak topak kil yerine kuma gömmek daha kolay olurdu."

"Toprağın tam olarak nereden geldiğini tespit edebilir miyiz?" Beverly ona sordu.

"Bir jeolog çağırdım. Ekibi, yeraltı sularının parçalanmasına bakıyor. mineraller bize bu toprağın doğal olarak nerede oluştuğuna dair bir fikir verecek. Ama bu birkaç gün sürecek."

"Onları daha hızlı hareket ettirebilir miyiz?" Liz sordu. "Kaynaklarını artırmalarını sağlayabilir miyiz?"

Jen ellerini kaldırdı. "çalıştım ama şu ana kadar herkes bana çalışabilecekleri en hızlı hızın bu olduğunu söylüyor ve bu da maksimum kaynakla. Ama tekrar deneyebilirim."

Liz başıyla onayladı. O zaman yap. Gömme şeklinin doğası işinin bitmediğini gösteriyor. Şu anda yeni bir kurban üzerinde çalışıyor olabilir. İki gün büyük bir fark yaratabilir."

"Özellikle de rutinini bozduğumuzdan beri," dedi Thomas sessizce. "Bu katil inanılmaz derecede obsesif-kompulsif. Üçüncü sıranın sonunda bir açık alan bıraktı ve şu anki düzeni devam ederse, her an yeni bir kurban arıyor olabilir. Dikkatlice planladığı gömü alanını keşfettiğinizi anladığında. Bu onu şaşırtacak. Kızacak, belki de kafası karışacak."

Beverly, "Belki bir hata yapar," dedi.

Thomas başını salladı. "Bu mümkün. Geri çekilmesi, ve yeniden toparlanması da mümkün. İlk cinayetlerle bu son cinayetler arasında neredeyse bir yıl geçti. Bir yıl daha bekleyebilir. Ya da daha fazla."

"Ya da başka bir tarla bulup başka bir mezar matrisi kazabilir," dedi Jen kesin bir ifadeyle.

Bu da var," diye kabul etti Thomas. "Bundan sonra ne yapacağı, bunu neden yaptığına bağlı olabilir. Neden öldürdüğüne. Onu ne başlattı? Ve neden cinayetler arasında bir yıl var?"

"Bu konuda bize yardımcı olabileceğinizi umuyorduk," dedi Vito kuru bir sesle.

Thomas'ın gülümsemesi de aynı derecede kuruydu. "Elimden geleni yapacağım. Ortaya çıkarmamız gereken şeylerden biri de kurbanlarını nasıl seçtiği. Son ikisi modellik sitesinden geldi."

Tim Riker, "Belki son üçü," dedi. "Bütün erkekleri araştırdım UCanModel'de Flail Guy ile aynı boy ve kiloya sahip modeller var."

"Ona öyle demeyi kes," diye tersledi Katherine, sonra dudaklarını sertçe büzdü. "Lütfen."

Sesinde herkesin dönüp ona bakmasına neden olan çığ bir çaresizlik vardı.

"Özür dilerim, Katherine," dedi Tim. "Saygısızlık etmek istememiştim."

Kararsızca başını salladı. "Sorun değil. Mezarı için ona üç-bir diyelim. O adamın otopsisini yeni bitirdim. Brittany Bellamy ve Warren Keyes korkunç bir şekilde acı çekmişler, ama çektikleri çilenin birkaç saatten daha uzun süre. Üç-bir gün boyunca işkence gördü. Parmakları ve başparmakları kırıldı. Bacakları ve kolları kırılmış, sırtının derisi yüzülmüş." Yutkundu. "Ve ayakları yakıldı."

"Ayak tabanları mı?" Liz nazikçe sordu.

"Hayır, tüm ayağı. Yara izi tam ve net bir sınırı var. Çorap gibi."

"Ya da bir çizme," dedi Nick kapıdan içeri girerken acımasızca. Scarborough'nun yanındaki koltuğa oturmadan önce Katherine'in omzunu güven verici bir şekilde sıktı. "O zaman bulduğum web sitelerindeki işkence aletlerinden biri. Engizisyoncular, genellikle her seferinde bir ayak olmak üzere bir çizmenin içine sıcak yağ döküyorlardı. Bu, insanlara istedikleri her şeyi söyletmek için çok etkili bir yöntemdi."

"**Ama** katilimiz bu insanların ne söylemesini istemiş olabilir?" Beverly sesinde hayal kırıklığıyla sordu. "Onlar modeldi, aktördü."

"Belki de onların bir şey söylemesini istemedi. Belki de sadece acı çektiklerini görmek istedi," dedi Tim sessizce.

"Acı çektiler," dedi Katherine acı acı.

Vito gözlerini kapadı ve kendini o korkunç sahneyi gözünde canlandırmaya zorladı. "Ama Katherine, bir şey mantıklı gelmiyor. Kafasının kopma şekline , oturuyor . Eğer yatıyor

kafatasının kırılacağını düşünüyorum, kesileceğini değil. Eğer bu adam palayla vurulmadan önce bu kadar kötü durumdaysa -ya da her neyse- nasıl oturup
Darbeyi aldın mı?"

Katherine'in dudakları inceldi. "Gövdesinin derisinde ip lifleri buldum. Sanırım dik duracak şekilde bağlanmıştı. Dairesel morarma izleri liflerin üzerindeydi."

Herkes bu son dehşeti sindirirken bir an sessizlik oldu. Vito boğazını temizledi. "UCanModel veritabanında arama yaptığında ne buldun Tim?"

"Aşağı yukarı yüz isim var ama ayaklarının yakıldığını bilmek yardımcı oluyor. Brittany Bellamy bir el modeliydi ve katil onun ellerinin pozunu vermişti.

Warren'da Oscar'ın kılıcı tutan dövmesi vardı ve elleri de aynı şekilde poz vermişti." Tim dosyasından bir tomar kâğıt çıkardı ve listeyi taramaya başladı. "**Ayak** modeli olan üç kişi var." Katherine'e baktı. "Kurbanın ayakları ne büyüklükteydi?"

"On buçuk."

Tim sayfaları hızla karıştırdı, sonra durdu ve odaklandı. "*Evet.*" Tekrar yukarı baktı, zafer kazanmıştı. "Ama sadece bir tanesi on buçuk ayak boyunda. William Melville. Bill olarak tanınıyor. Geçen yıl bir ayak spreyi reklamı için çekim yaptı."

Vito'nun nabızı biraz hızlandı. "İyi iş, Tim. Gerçekten iyi iş çıkardın." Tim ciddiyle başını salladı, sonra Katherine'e baktı. "Artık bir adı var."

Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bunun anlamı çok büyük."

"Ara verdiğimizde bunu teyit etmemiz gerekecek," dedi Vito hızlıca. "Nick ve ben Bill Melville için bir adres bulup onu kontrol edeceğiz. Tim, sen ve Beverly'nin veri tabanı üzerinde çalışmaya devam etmenizi istiyorum. Hâlâ katilimizin kimi işe almaya çalışıp alamadığını bilmek istiyorum. Ayrıca son zamanlarda kiminle temasa geçtiğini de bilmek istiyorum. O sırayı tamamlamadan önce onu bulmalı ve durdurmalıyız."

Beverly, "Burada işimiz bittiğinde BT'den Brent Yelton'la buluşacağız," dedi. "Kullanıcı tarafında çalışmayı deneyeceğini ama muhtemelen web sitesi sahiplerinin yardımına ihtiyaç duyacağını söyledi." Yüzünü buruşturdu. "Bunun için de arama iznine ihtiyacımız olacak."

Liz, "Sen bana ayrıntıları ver," dedi, "ben de arama emri çıkartayım."

"Yani son üç kurbanın her biri fiziksel bir özelliğe göre seçildi." Thomas düşünceli bir şekilde şöyle dedi. "Modelleme veri tabanını kullanarak istediği özelliklere sahipti. Ayrıca ellerle poz vermenin de belli bir draması . Modeller kamera önünde rol yapmaya alışkındır."

Nick kaşlarını çattı. "Bu adam tüm bunları filme alıyor olabilir mi?"

"Bu bir düşünce." Vito bunu beyaz tahtaya not etti. "Bunu şimdilik bir düşünce olarak bırakalım ve devam edelim. Bilgisayarlar. Warren'ın sabit diski yanmış. Bellamy ailesininki de kızarmıştı. Ama Claire'in bilgisayarı yoktu."

"Yani onunla web sitesi aracılığıyla tanışmadı." Tim öyle dedi. "Halka açık bir bilgisayar kullanmadıysa tabii. Bir kütüphanede çalışıyordu."

Vito içini çekti. "Halka açık bir bilgisayarda on beş ay önce yapılan bir internet oturumunun izini sürmek zor olacaktır. Bu bir çıkmaz sokak olabilir."

"Aletleri nereden almış olabileceği konusunda ne buldun?" Nick sordu. "Sophie'nin bağlantıları yardımcı oldu mu?"

"Fazla değil." Vito tekrar yerine . Zincir zırh yüksek kaliteliydi. Bu kadar küçük halkaları olan bir posta gömleği bin dolardan fazla eder."

"Vay canına," dedi Nick. "Demek bizim oğlanın biraz parası var."

"Ama posta bir dizi Web mağazasında mevcut." Vito omuz silkti. "Tıpkı kılıç ya da balta gibi. Tek bir alışverişin izini sürmek zor olacak ama yapmamız gereken bu. Sophie bana profesörlerinden birinin İşkence eserlerinden oluşan bir koleksiyonun kaybolduğunu duydum. Bunu yarın takip edeceğim. Olay Avrupa'daydı, bu yüzden Interpol'ü devreye sokmam gerekecek."

"Bu da zaman kazandıracak," diye homurdandı Liz. "Arkeologunuz biraz daha kazamaz mı?"

Jen yüzünü buruşturdu. "Kelime oyunu yapmak istemedim."

"Ona soracağım," dedi Vito. *Eğer bu gece benimle buluşursa.* Eğer ... Çekip gitmesi gerekecekti ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Kadın onu uzun zamandır hiçbir kadının çekmediği bir şekilde çekiyordu. Belki de hiç. *Lütfen, Sophie. Lütfen gel.* "Jen, olay yerinde başka ne buldun?"

"Hiçbir şey." Kaşlarını kaldırdı. "Ama bu da bir şeydir, bir bakıma. Hâlâ dolgu toprağını eliyoruz ve günlerce de eleyeceğiz ama bölgede bir şeyler eksik."

Başlangıçta mezarlardan aldığı toprak," dedi Beverly ve Jen onun burnuna dokundu.

"O ormanı taradık ve çıkardığı pisliğe dair hiçbir kanıt bulamadık."

Tim şüpheyle, "Bunu olabilir," dedi.

", olabilir de, ama bu çok fazla çalışma gerektirirdi. On altı mezar çok fazla toprak demek. Bir kenara yığmak onun için daha kolay olurdu."

"Ya da kaldırın. Bir kamyonu olmak zorunda," dedi Vito.

"Ya da bir tanesine erişim. Ne tür olduğunu söyleyebiliriz. Tarlaya giden yolda bir lastik izi bulduk. Laboratuarda." Jen düşünürken dudaklarını aşağı doğru eğdi. "Claire'in ailesinin Bev ve Tim'e verdiği istifa mektubu sadece bir kopyaydı. Aslını almamız gerekiyor. Kimde o?"

Bir cep telefonu çaldı ve herkes anında kendi telefonunu kontrol etti. Katherine kendininkini kaldırdı. "Benimki," dedi. "İzninizle." Ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi.

Claire'in çalıştığı kütüphanede mektup vardı," dedi Tim. "Bugün talep ettik ama 'kanallardan geçmeleri' gerektiğini söylediler. Yarın ellerinde olmasını umuyorlardı."

Jen'in gülümsemesi keskindi. "Güzel. Bakalım düzgün parmak izleri alabilecek miyiz?"

Katherine telefonunu kapattı, sonra gruba döndü, gözleri yine parlıyordu. Claire'in eşyalarının arasında bulduğunuz silikon kayganlaştırıcı mı?"

Protez bacağı için kayganlaştırıcı," dedi Vito ihtiyatla. "Ne olmuş ona?"

"Brittany'nin ellerindeki telden aldığım örnekle eşleşiyor."

Vito elini masaya vurdu. "Mükemmel."

"Ama," diye neredeyse şarkı söylüyordu Katherine, "Warren'dan aldığımız örnekle uyuşmuyor. Warren'ın ellerinde bulunan kayganlaştırıcı formül olarak yakındı ama tam olarak değil. Laboratuvar üreticiyi aradı ve iki ana formülleri olduğunu, ancak genellikle alerjisi olan müşteriler için özel karışımlar oluşturduklarını söylediler."

Vito masaya baktı, işliyordu. "Yani Warren'ın üzerinde bulunan örnek eller özel bir karışımdır." Başını kaldırıp baktı. "Claire de özel bir karışım mı aldı?"

Katherine kaşlarını kaldırdı. "Üreticinin kayıtlarında yok." "Yani

başka birine mi aitti?" Beverly sordu.

Liz, "Başka bir yerden almış olabilir ya da birisi onun için almış olabilir," diye uyardı. "Öğrenene kadar varsayımda bulunmayın."

Katherine başını salladı. "Doğru. Üretici, siparişlerinin Dr. Pfeiffer aracılığıyla geldiğini söyledi Özel bir şey alıp almadığını ona sorabilirsiniz. Ama almadıysa ya başka birinden almıştır ya da katil almıştır."

Vito ellerini birbirine sürttü. "Bir yerlere varmaya başlıyoruz. Thomas, tüm duyduklarından sonra bu katil hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Peki sadece bir taneden mi bahsediyoruz?" Nick ekledi.

"Çok iyi bir noktaya değindin." Thomas sandalyesinde yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama içimden bir ses yalnız çalıştığını söylüyor. Daha genç, neredeyse kesinlikle erkek. Zeki. Zalimlik için tarafsız bir kapasitesi var.

Bu... mekanik. Belli ki saplantılı. Bu, hayatının diğer alanlarına da sıçrayabilir. İşine, ilişkilerine. Bilgisayar virüsleri yaratma konusundaki becerisi tutarlı. Bir makineyle insanlardan daha rahat olabilir. Bahse girerim yalnız yaşıyordur. Onunla ilgili bazı kayıtlar olacaktır.

Ergenlik döneminde şiddet, okul bahçesinde kabadayılıktan hayvanlara kötü muameleye kadar her şey. O... süreç odaklı. Ve verimli. Kuklalarında kullanmak için sadece iki kişiyi öldürebilirdi ama önce yapması gereken işkence deneyleriyle birleştirdi."

"Yani iki kere ölçüp bir kere biçen, anal, takıntılı, soğuk bir yalnız," dedi Jen ekşiyerek ve Thomas kıkırdadı.

"Güzel özetlediniz, Çavuş. Buna dramatik olanı da eklerseniz, her şeyi halletmiş olursunuz."

Vito ayağa kalktı. "Nick ve benim, Bev ve Tim'in yapacak işleri var. Thomas, gerektiğinde seni de getirebilir miyiz?"

"Kesinlikle."

Yarın saat sekizde yeniden toplanıyoruz," dedi Vito. "Dikkatli olun ve güvende kalın."

16 Ocak Salı, :45.

Nick sandalyesine çöktü ve ayaklarını masasına dayadı. "Yemin ederim, mahkemenin dışında beklemek beni Fd'nin bütün gün çalışmasından daha fazla yoruyor."

"Kyle Lombard'ı bulma konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Hayır. Beklerken yetmiş beş Kyle Lombard'ı aramış olmalıyım. Bugün mahkeme salonunun dışında. Bitmiş bir cep telefonu pilinden başka bir şeyim yok. Zar yok."

"Yarın tekrar deneyebilirsiniz." Vito masasından bir not aldı. "Tino buradaydı. İkinci sıradaki yaşlı çiftin robot resmini çizmek için morga gitti."

"Umarım bir mucize daha yaratabilir," dedi Nick.

"Brittany Bellamy konusunda tam on ikiden vurdu." Vito bilgisayarının başına oturdu ve UCanModel web sitesini açıp Bill'i buldu Melville'in özgeçmişı ve fotoğrafı. "Buraya gelin ve Bay Melville ile tanışın."

Nick masalarının etrafından dolaşarak onun arkasında durdu. "Warren gibi iri, kaslı bir adam."

"Ama boyutları dışında benzerlik yok." Warren açık , Bill ise esmer ve sert görünümlüydü. "Dövüş sanatları deneyimi var." Vito başını kaldırıp Nick'e baktı. "Katil neden bilerek onu dövebilecek bir kurban seçsin ki?"

"Pek akıllıca görünmüyor," diye onayladı Nick. "Tabii bu becerilere ihtiyacı olacağını düşünmediyse. Warren eskrim sahalarını araştırdı ve bir kılıçla poz verdi. Bill bir kamçıyla öldürüldü." Nick, Vito'nun masasının kenarına oturdu. "Öğle yemeği yemedim. Melville'in bilinen son adresini kontrol etmeden önce biraz yemek yiyelim."

Vito saatini kontrol etti. "Akşam yemeği planım var." / *Umut.*

Nick'in yüzünde yavaş bir sırıtma belirdi. "Akşam yemeği planı mı?" Yanaklarının ısındığını hissetti.

"Kapa çeneni, Nick."

Nick'in sırtışı daha da genişledi. "Asla olmaz. Ayrıntıları istiyorum."

Vito ona ters ters baktı. Detay yok." *En azından henüz yok.*

Bu düşündüğünden de iyiymiş." Vito gözlerini devirdiğinde bir kahkaha . "Hiç eğlenceli değilsin, Chick. Tamam o zaman, Brewster denen adamdan ne öğrendin?"

Uzun boylu sarışın kızlardan hoşlanan ve karısını aldatan bir pislik olduğunu."

"Sophie'nin çiçeklere verdiği tepkiler şimdi daha anlamlı oldu. Size potansiyel koleksiyoncuların isimlerini verdiğini söylemişsiniz."

"Hepsi toplumun temel direkleri ve her biri altmış üzerinde. On altı mezar kazmak ve Keyes gibi büyük adamların etrafında dolaşmak zor.

Melville. Arama emri olmadan elimden geldiğince mali kayıtları kontrol ettim ve şüpheli bir şey bulamadım."

"Peki ya Brewster'ın kendisi?"

"Yeterince genç sanırım. Ofisi müzeye benziyor ama her şey açıkta."

"Bir zulası olabilir."

"Yapabilirdi ama Warren'ın kaybolduğu hafta ülke dışındaydı." Vito Nick'e alaycı bir bakış fırlattı. "Bellamy'lerden döndüğümde onu Google'da arattım. Karşıma çıkan ilk şey 4 Ocak'ta Amsterdam'da katıldığı bir konferans oldu. Havayolu kayıtlarına göre Dr. ve Bayan Alan Brewster Philadelphia'dan Amsterdam'a birinci sınıfta uçmuşlar."

"Birinci sınıf pahalı. Profesörler o kadar kazanmıyor. Satıyor olabilir."

"Karısı çok zengin," diye Vito. "Büyükbabam bir kömür baronuydu. Onu da kontrol ettim."

Nick'in dudakları sempati içinde seğirdi. "Gerçekten onun olmasını istedin."

"Hem de çok. Ama suç ortağı değilse, Brewster sadece bir pislik olduğu için suçlu." Vito bilgisayarındaki DMV veritabanını açtı.

"Melville 22 , bilinen son adresi Kuzey Philly'deydi. Ben sürerim."

16 Ocak Salı, :30.

Sophie, müzenin ana salonuna dönüştürdükleri fabrika alanının arka eski depoda kışına kadar talaşa batmıştı. Ted haklıydı, depo mükemmel değildi ama Sophie potansiyeli görebiliyordu. Ve yeterince koklarsa hâlâ çikolata kokusu alabileceği bazı yerler vardı. Bu kader olmalıydı.

Gelecekteki uygulamalı "kazı" alanına baktı. Uzun zamandır hiç bu kadar memnun olmamıştı. Belki de *içerik* yanlış kelimeydi. O

Enerjik ve bilinçliydi, otuz ayak tavanlı bu devasa boş alanda yapabileceği tüm harika şeyleri düşünüyordu. Beyni makineli tüfek gibi ateş ediyordu.

Ve sinir uçları da ateşleniyordu. Bu gece Vito Ciccotelli ile buluşacaktı. Çok heyecanlıydı. Muhtaçtı. Ve kendi kendine uyguladığı cinsel baskının sınırlarını çok keskin bir şekilde hissediyordu. Bir meslektaşıyla başka bir ilişkiye asla izin vermemişti, bu da kazı dışında, şehirde bir erkek bulması anlamına geliyordu. Doğası gereği bu ilişkiler sadece yüzeyseldi, başa çıkılması çok zor olduğunda kaşıntısını kaşımanın bir yolundan başka bir şey değildi. Ama sonrasında aklına hep "tek gecelik ilişki" geliyor ve kendinden nefret ediyordu. Vito farklı olacaktı. Sadece bir his vardı içinde. Belki de kuraklık yakında sona erecekti.

Zamanı gelince. Şimdilik, ofisinden sürükleyerek getirdiği sandıkların keşfetmek için sabırsızlanıyordu. Zaten bazılarını ortaya çıkarmıştı. inanılmaz hazineler.

Karanlık küçük ofisinde çalışırken, etrafı ortaçağdan kalma ve bunun farkında bile değildi. Bir levye kullanarak bir sandığı açtı ve içindeki küçük kutuya ulaşana kadar yere daha fazla talaş döktü.

Sesten bir kalp atışı önce arkasından gelen ayak seslerini duydu. "Onu alamazsın."

Nefes nefese dönerek levyeyi başının üzerinde salladı. Sonra nefesini verdi. "Theo, Tanrı'ya yemin ederim, bunlardan birinde sana zarar vereceğim. günler."

Dördüncü Theodore Albright gölgelerin arasından ona bakıyordu. Çenesi sertti. Kollarını sertçe geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu şeyleri alamazsınız. Çocuklar buraya gelir. Onları kırarlar."

"Değerli hiçbir şeyi açıkta bırakmayı planlamıyorum. Ben de Plastik kopyalar yapıp, kopyaları parçalara ayırarak insanların bulması toprağa saklamak. Kazılarda kırık çanak çömlek bulduğumuz gibi."

Theo odanın etrafına baktı. "Bunu otantik bir kazı gibi mi göstereceksiniz?"

Benim planım da bu. Büyükbabanın hazinelerinin değerli olduğunu biliyorum. Onlara bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Geniş omuzları gevşedi. "Seni korkuttuğum için özür dilerim." Adamın gözleri kızın eline kaydı ve kız levyenin hâlâ elinde olduğunu fark etti. Dizlerini bükerek levyeyi yere bıraktı.

" yok." Amanda Brewster'ın küçük hediyesi ve telefon görüşmesi onu düşündüğünden daha fazla sarsmıştı. "Ee... bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

Başını salladı. "Bir telefonunuz var. Paris'ten yaşlı bir adam."

Maurice. "Paris mi?" Çoktan kolundan tutmuş ve kapıdan dışarı çıkarmıştı. "Neden bana söylemedin?" diye sordu odayı arkalarından kilitlerken.

Ofisinde kapıyı kapattı, telefonu eline aldı ve zihninin Fransızca'ya geri dönmesine izin verdi. "Maurice? Ben Sophie."

"Sophie, canım. Büyükannen. O nasıl?"

Adamın sesindeki korkuyu duydu ve Anna hakkında kötü haberler vermek için aradığını düşündüğünü anladı. "Kendini idare ediyor. Aslında bu yüzden aramadım. Özür dilerim, endişelenmemen için sana söylemeliydim."

Bir nefes verdi. "Evet, aramalıydın ama kötü haber vermek için aramamana kızamam sanırım. Peki neden aradın?"

"Biraz araştırma yapıyorum ve bana bilgi verebileceğinizi umuyordum." "Ah."

Sesi canlandı ve Sophie gülümsedi. Maurice her zaman Babasının çevresindeki en büyük dedikoduculardan biriydi. "Ne tür bilgiler?"

"Şey, şöyle bir şey..."

16 Ocak Salı, :10.

"Yani kurban Bill Melville mi?" Vito kamyonetini kendi sokağına çevirirken Liz telefonda sordu.

"Parmak izleri Latent'ın dairesinden aldığı izlerle uyuşuyor. Cadılar Bayramı'ndan beri onu kimse görmemiş. Binadaki çocuklar onun her zaman şeker dağıttığını söylüyorlardı."

"İyi birine benziyor."

"Bundan emin değilim. Ninja gibi giyinmişti. Çocuklar bunu silah kullanabildiğini göstermek için yaptığını düşünüyorlardı. Nunchucks, asalar. Bu onun güvenliği sağlama yöntemi idi. **Ama** iyi şeker dağıttı, bu yüzden herkes mutlu görünüyordu."

"Neden daha önce kimse dairesine girmemiş?"

"Melville'in ev sahibi aradı ama bir şey bulamadı. Şansımız varmış. Ev sahibi çoktan tahliye bildiriminde bulunmuştu. İki gün daha geçseydi Melville'in tüm eşyaları çöp konteynerinde olacaktı."

"Bilgisayarı kızarmış mıydı?"

"Evet. Ama," dedi Vito acımasızca gülümseyerek. "Bill e-postalardan birkaçının çıktısını aldı. Onları yazıcıda bıraktı. Munch adında bir adam tarih belgeseli yapmak için onunla temasa geçmiş."

"E-posta adresini aldın mı?"

"Hayır. Basılı e-postada sadece 'E. Munch' yazıyordu. Makinesinde gerçek e-postası olsaydı, e-posta adresini almak için isme tıklayabilirdik, ancak dosyalar silinmiş. İşin iyi tarafı, UCanModel web sitesindeki tüm modellere sorduğumuzda kullanabileceğimiz bir isim var. kurbanlarımızın etrafındaki günlere devam eder."

"Yani Beverly ve Tim web sitesinin kayıtlarına girebildiler mi?"

Evet. Sitenin sahipleri tam bir işbirliği içinde. Bir katil yüzünden tüm müşterilerinin siteden çekilmesini istemiyorlar. Genel bir liste vermediler ama Bev ve Tim ile kişi bazında çalışacaklar. Bev ve Tim yarın Munch tarafından temasa geçilen modellerle temasa geçmeye başlayacaklar."

"Gerçek adı olması pek mümkün olmasa da. Ofise geri mi dönüyorsun?"

"Hayır, ben geldim." Tess'in kiralık arabasının arkasına ve daha önce hiç görmediği bir arabanın yanına park etmişti. "Yeğenlerim benimle kalıyor ve onlarla ancak beş dakika geçirebildim. Kız kardeşimin herkesi yardım edeceğim, sonra da gidip yemek yiyeceğim." Ve eğer şanslıysa... Akli o tek öpücüğe gitti. Bütün gün ona eziyet etmiş, dikkatini dağıtmış, düşüncelerini raydan çıkarmıştı. Ya kız gelmezse? Ya çekip gitmek zorunda kalırsa? Ya onun dolgun dudaklarını bir daha asla tadamazsa? *Sophie, lütfen gel.*

Vito kamyonetinden inip yabancı arabanın camından içeri baktı ve arka döşemelerin McDonald's çöpleri ve eski püskü arabalarla dolu olduğunu gördü.

Spor ayakkabı. Genç olduğunu tahmin etti. Ön kapıyı açtığında kısmen haklı olduğunu gördü.

Birden fazla genç, birinin oturma odasına kurduğu bir bilgisayarın etrafında toplanmıştı. Çocuklardan biri Vito'nun koltuğuna oturmuş, ayaklarını kaldırmış monitöre bakıyordu, kucağında da bir klavye vardı. Dominic sandalyenin arkasında durmuş, yakışıklı yüzünde kaşlarını onu izliyordu.

"Hey," diye seslendi Vito ön kapısını kapatırken. "Bütün bunlar da ne?"

Dominic'in gözleri çakmak çakmak oldu. "Bir okul projesi üzerinde çalışıyorduk ama ara verdik."

"Ne tür bir proje?" diye sordu.

"Bilim," dedi Dominic. "Dünya-uzay," diye açıkladı.

Elinde klavye olan çocuk alaycı bir başını kaldırdı. "Hayatı yaratmak zorundaydık," dedi alaycı bir tavırla ve diğerleri kıs kıs güldü.

Dom hariç, o da kaşlarını çattı. "Jesse, kes . İşimize geri dönelim." "Bir dakika içinde, koro çocuğu," dedi Jesse.

Dom'un yanakları koyu kırmızıya boyandı ve Vito en büyük yeğeninin temiz davranışları yüzünden azar işittiğini fark etti. Dom'un yanına gitti. "Oyun ne?"

"*Behind Enemy Lines*," dedi Dom ona. "Bu bir İkinci Dünya Savaşı dövüş oyunu."

Ekran, kolluklarında gamalı haçlar bulunan on bir askerin çoktan ölmüş olduğu bir mühimmat sığınağının iç kısmıyla doluydu. Mühimmat Kamera bir tüfeğin namlusundan dışarı baktı. Dom, "Bu adam bir Amerikan askeri," diye açıkladı. "Karakterinizin uyruğunu ve silahınızı seçebiliyorsunuz. Bu en yeni moda."

Vito ekranı inceledi. "Gerçekten mi? Grafikler iki da üç yıllık görünüyor."

Çocuklardan biri ona ihtiyatla baktı. "Oynuyor musun?"

"Biraz." On beş yaşındayken Galaga'da topluluk rekorunu elinde tutuyordu ama bu gerçeği açıklamanın onu bir dinozor gibi göstermekten başka bir işe yaramayacağını düşünüyordu. Kaşlarını kaldırdı. "Belki kötü adamları alt etmek ya da hızlı araba kovalamacaları hakkında birkaç şey öğrenirim."

Az önce konuşan çocuk iyi huylu bir şekilde sırttı. "Bu oyundan hiçbir şey öğrenemeyeceksin. Sadece ortalama."

Bu Ray," dedi Dom. "O bir oyuncu. Jesse de öyle."

"Peki bu oyunun olayı ne?" Vito sordu.

Ray omuz silkti. "Oyun bölümündeki her şey bu şirketin son beş oyununun tekrarı. Oyun fiziği, ortamlar, yapay zeka..."

"Yapay zekâ," diye mırıldandı Dom.

"Biliyorum," diye mırıldandı Vito. "Tekrar ediyorum, bu kadar ne var? "Ne var bunda? karakterler düz ve yapay zeka gerçekten berbat. Yani, Jesse az önce bir

Bir düzine kolluklu kötü çocuk ve hiçbiri onu kanatlandırmadı. Bunda ne zorluk var?"

"Bunu oyun için oynamıyoruz," dedi Jesse, görünüşe göre rahatsız olmamıştı. "Kesilmiş sahneler için oynuyoruz." Hafifçe güldü. "İnanılmaz, dostum."

Dom kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "*Jesse*. Küçük kardeşlerim

burada." "Sanki babandan duymuyorlarmış gibi," dedi Jesse sıkılarak.

Dom dişlerini sıkı. "Öyle değil. Bak, hadi işimize dönelim."

"Bir dakika," dedi Vito usulca, gözleri ekrandaydı. Hem Dom'un sınıf arkadaşlarını hem de çocukların bugünlerde ne oynadıklarını merak ettiği için buna izin vermişti. Güncel çocuk dilini bilmenin görüşme odasında ne zaman işe yarayacağını asla bilemezdi. Bir sürü genci ilgi alanlarını paylaşıyormuş gibi davranan bir gardiyan. Ama Vito'nun merakı giderilir giderilmez Jesse kışına tekme basacaktı.

Ekranda, Amerikan askeri silahını yeniden doldurdu ve mırıldandı, "Bu bir tuzaktı. O fahişe bana ihanet etti." Tüfeği kaldırdı. "Bu hareketinden pişman olacak." Sahne değişti ve asker küçük bir Fransız kulübesinin kapısındaydı.

"Peki buradaki hikaye nedir?" Vito Ray'e sordu. Bu... kesilmiş sahne." Sanki Sistine Şapeli gibi bir şeymiş gibi söylemişti. Vito kaşlarını çatığında Ray hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Kesim sahnesi-"

"Kesilmiş sahnenin ne olduğunu biliyorum," diye araya girdi Vito. Kesim sahnesi, ana karakterin insanlarla konuştuğu, sırları öğrendiği ya da sadece bedava şeyler aldığı animasyon film klibiydi. "Gördüklerimin çoğu sıkıcıydı ve sizi oyundan koparıyordu. Benim istediğim, bunun özelliği ne?"

Ray sırtıttı. ". Burası Clothilde'nin evi. Fransız Direnişi'nden olduğunu iddia etti ama askerimizi ele verdi. Bu yüzden

Sığınakta pusuya düşürüldük. İntikam zamanı. Jesse haklı. Bu gerçekten inanılmaz."

Ekranda, oyun kesme sahnesine akarken kulübenin içine açılan kapı belirdi. Grafikler aniden değişti. Grenli karakterler ve kesik kesik hareketler gitmişti. Amerikan askeri kapıdan içeri girip kulübeyi aramaya başladığında her şey gerçek görünüyordu. Asker sonunda Clothilde'i bir dolabın içinde saklanırken buldu. Onu dolaptan çıkarıp duvara yasladı. "Seni kaltak," diye hırladı. "Onlara beni nerede bulacaklarını söyledin. Sana ne verdiler? Çikolata mı? İpek çorap mı?"

Koca memeli Clothilde, gözleri korkudan irileşmiş olmasına rağmen ona doğru baktı.

"Gözlerine dikkat et," diye fısıldadı Ray.

Söyle bana." Asker kadının omuzlarını şiddetle sarstı.

"Hayatım," diye tükürdü Clothilde. "Söylersem beni öldürmeyeceklerini söylediler. Ben de söyledim."

"Orada beş arkadaşım öldü. Senin yüzünden." Amerikalı ellerini kızın boğazına ve Clothilde'in gözleri büyüdü. "O Alman piçlerinin seni öldürmesine izin vermeliydin. Şimdi ben öldüreceğim."

"Hayır. Lütfen hayır!" Kadın çırpındıkça ekran onun yüzü ve adamın elleriyle doluyordu. Gözlerindeki korku...

"İnanılmaz," fısıldadı Ray yanına. Sanatçı gerçekten inanılmaz. Sanki bir film izliyor gibiyim. Birinin bunu yarattığına inanmak çok zor."

Ama biri yapmıştı. Rahatsız olan Vito çenesinin gerildiğini hissetti. Biri bunu çizmişti. Ve çocuklar bunu izliyordu. Dom'u kenara itti. "Git kardeşlerini kontrol et."

Vito göz ucuyla Dom'un yüzünün rahatladığını görebiliyordu. "Tamam."

Ekranda Clothilde hıçkırarak ağlıyor ve hayatı için yalvarıyordu. "Ölmeye hazır mısın Clothilde?"

dier alay etti ve o çığlık attı, yüksek sesle ve uzun. Çaresizdi. Çok gerçektir. Vito yüzünü buruşturdu ve şaşkınlıkla izleyen çocukların yüzlerine baktı. Gözler kocaman, ağızlar hafifçe açık. Bekliyorlardı.

Çığlık sona erdi ve uzun bir sessizlik oldu. Sonra asker usulca güldü. "Devam et ve çığlık at, Clothilde. Seni kimse duyamaz. Kimse seni kurtaramaz. Hepsini öldürdüm." Elleri sıkılaştı, başparmakları boğazının çukuruna doğru ilerledi. "Ve şimdi seni öldüreceğim." Elleri daha da sıkılaştı ve Clothilde kıvranmaya başladı.

Vito yeterince görmüştü. "İşte bu kadar." Öne doğru eğilip monitördeki güç düğmesine bastı ve ekran karardı. "Gösteri bitti çocuklar."

Jesse yatar koltuğu kırbaçlayarak indirdi ve kalktı. "Hey. Bunu yapamazsın."

Vito bilgisayarın güç kablosunu duvardan çekti. "Hey. Beni izle. Bu saçmalığı ailenin evinde oynayabilirsin ama burada oynayamazsın. Toparlan dostum."

Jesse seçeneklerini tarttı. Sonunda tiksintiyle arkasını döndü. "Hadi buradan."

"Dostum." Çocuklardan biri yüzünü buruşturdu. "Dom'un bilim projesi olmadan hiçbir şeyimiz yok."

"Ona ihtiyacımız yok." Jesse bilgisayarı kolunun altına sıkıştırdı. "Noel, monitörü getir. Ray, CD'leri getir."

Noel başını salladı. "Yine başarısız olamam. Dom'un projesine ihtiyacın olmayabilir ama benim var."

Jesse'nin gözleri kısıldı. "Tamam." Diğerleri de Ray ve Noel'i takip etti.

Ray Vito'ya sıırttı. "Ailesi de evde oyun oynamasına izin vermezdi."

Vito omzunun üzerinden baktı. "Jesse Dominic için herhangi bir sorun yaratacak mı?"

"Hayır. Jesse, Dom'un dengi değil. Dom JV güreş takımının kaptanı."

Vito ağzını eğdi, etkilenmişti. "Vay canına. Bunu bana hiç söylememişti."

"Dominic kendi başının çaresine bakabilir," dedi Ray. "Bazen fazla iyi davranıyor."

Dominic, Pierce sırtında olduğu halde koridordan geri döndü. Beş yaşındaki çocuk banyodan yeni çıkmıştı, saçları ıslaktı ve pijamaları Örümcek Adam'dı. Vito o pisliği küçükler görmeden önce kapattığı memnundu.

Dom kalan iki gence baktı. "Jesse gitti mi?" Ray yine sırttı.

"Şerif onu bir ray üzerinde kasabadan kovdu."

Teşekkürler Vito," dedi Dom sessizce. "O şeyleri burada izlemesini istemedim."

Vito sırtını Pierce'a verdi, o da uçarak, çığlık atarak sıçradı. "Bir dahaki sefere ona gitmesini söyle."

"Ona gitmesini söyledim."

"Peki, o zaman... onu kışının üstüne at."

"Awww," dedi Pierce. "Vitoooooooo Amca. Eşek kelimesini söyledin, Vito Amca."

Vito irkildi. "Göt" kelimesinin küfür listesinde olduğunu unutmuştu. "Kusura bakma dostum. Sence Tess Teyze ağzımı sabunla yıkar mı?"

Pierce zıpladı. "Evet, evet!"

"Evet, evet," dedi Tess koridordan. Saçları nemli dalgalar halinde sarkıyordu. Belli ki Pierce'ın üzerine düştüğü kadar onun üzerine de su düşmüştü. "Vito, ağzından çıkana dikkat et."

"Tamam, tamam." Dom'a son bir kez başıyla selam verdi. "İyi iş çıkardın evlat. Bir dahaki sefere daha da iyi olacaksın." Koşarak Tess'in yanına döndü ve Pierce'a arabasını verdi.

"Eee? mı?" Sophie için bıraktığı hediyeden bahsediyordu.

"Bilmiyorum. Yakında dersten çıkacak. Sanırım o zaman öğreneceğim. Ama için teşekkürler. Hafıza nötrleştirici oyuncağı nereden buldun?"

"Broad Caddesi'nde bir parti dükkanı. Adam satılan tüm Happy Meal oyuncaklarının kendisinde olduğunu ilan ediyor. Film gösterime girdiğinde nötrleştirici oldukça popülerdi. dışarı." Kaşlarını kaldırdı. "Oyuncak ve perdeler için bana iki yüz dolar borçlusun."

Vito neredeyse Pierce'ı düşürüyordu. "Ne? Ne tür perdeler aldın? Altın mı?"

Omuz silkti. "Perdeler sadece otuz ." "Bir Happy Meal oyuncağına yüz yetmiş dolar mı ödedin?"

Oyuncak orijinal ambalajındaydı." Dudakları seğirdi. "Umarım buna değer."

Vito bir nefes verdi. "Ben de."

On Üçüncü Bölüm

16 Ocak Salı, :55

Bir sorun mu var Dr. J?"

Sophie başını kaldırdığında Marta'nın Whitman beşeri bilimler binasının arkasındaki otoparkta yürüdüğünü gördü. "Bisikletim çalışmıyor." İndi ve yorgun bir iç çekti. "Dersten hemen önce gayet iyi çalışıyordu. Şimdi çalışıyor ama tekliyor."

"Bummer." Marta dudağını ısırıldı. "Depoda benzin var, değil ? Geçen sefer arabam çalışmadığında benzin almayı unuttuğumu fark edene kadar çok üzül müştüm."

Sophie sabırsızlığını bastırdı. Marta yardım etmeye çalışıyordu. "Bu sabah doldurdum."

"Sorun nedir?" Spandan, Salı gecesi yüksek lisans seminerindeki diğer öğrencilerin çoğuyla birlikte onlara katılmıştı. Bu dönem tıklım tıklım dolu bir sınıfa Kazının Temelleri dersini veriyordu ve normalde soruları yanıtlamak için etrafta dolanması gerekirken, bu gece dersten hemen sonra kaçmıştı. Vito onu Peppi's Pizza'da bekliyordu ve ders boyunca düşünebildiği tek şey o öpücük olmuştu.

"Bisikletim çalışmıyor ve geç kaldım."

Marta ilgilenmiş görünüyordu. "Bir

randevu için mi?"

Sophie gözlerini devirdi. "Eğer yakında oraya varmazsam, hayır."

Arkalarındaki kapı tekrar açıldı ve John tekerlekli sandalye rampasından aşağı indi. "Neyin var?"

Bruce, "Dr. J'nin bisikleti bozuldu ve randevusuna geç kaldı," dedi.

John kalabalığın etrafından dolaştırdı ve motoruna bakmak için öne doğru eğildi. "Şeker." Eldivenli parmağıyla benzin deposuna dokundu.

"Ne?" Sophie öne doğru eğildi ve onun haklı olduğunu hemen anladı. Benzin deposunun etrafındaki şeker kristalleri, sokak lambalarının ışığında parlıyordu. "Kahretsin," diye tısladı. "Yemin ederim o kadın bu sefer bedelini ödeyecek."

"Bunu kimin yaptığını biliyor musun?" Marta gözlerini kocaman açarak sordu.

Sabotajcının Amanda Brewster olduğu neredeyse kesindi. "Bir fikrim var."

Bruce'un elinde cep telefonu vardı. "Kampüs güvenliğini arıyorum."

"Şimdi olmaz. Bunu rapor edeceğim. Merak etmeyin," diye ekledi Spandan itiraz çalıştığında. Sırt çantasını koltuktan indirdi. "Ama şu anda gelmelerini beklemeyeceğim. Gerçekten geç kaldım. Restorana yürüyerek on beş dakikada varırım."

"Seni ben götüreceğim." John sordu. "Minibüsüm var."

"Urn..." Sophie başını salladı. "Teşekkürler, ama ben yürüyeceğim."

John'un çenesi yukarı kalktı. "El kumandalarıyla donatılmış. Ben iyi bir sürücüyüm."

Onu gücendirmişti. "Sorun o değil John," dedi aceleyle. "Sadece... Ben senin öğretmeninim. Uygunsuz görünmek istemem."

Her zaman dağınık olan saçlarının arasından ona bir bakış attı. "Bu bir yolculuk, Dr. J. Evlilik değil." Ağzının bir tarafı kalktı. "Ayrıca, benim tipim değilsin."

Güldü. "Tamam. Teşekkürler. Ben Peppi's Pizza'ya gidiyorum." Diğerlerine el salladı. "Pazar günü görüşürüz." Onun kullandığı beyaz minibüse kadar sandalyesinin yanında yürüdü. Adam kadının kapısını açtı, sonra da kendi koltuğu için asansörü çalıştırdı. Becerikli bir şekilde vücudunu sandalyeden dışarı ve sürücü koltuğunun arkasına doğru salladı.

Onun izlediğini gördü ve çenesi gerildi. "Çok pratik yaptım."

"Ne zamandır sandalyedesin?"

"Çocukluğumdan beri." Ses tonu kırılmıştı. Onu yine gücendirmişti. Başka bir şey söylemeden minibüsü park yerinden çıkardı.

Bundan sonra ne söyleyeceğini bilemeyen Sophie, daha tarafsız olmasını umduğu bir şey söylemeyi tercih etti. "Bu gece dersin ilk bölümünü kaçırdın. Umarım bir şey olmamıştır. yanlış."

"Kütüphanede işim çıktı. O kadar geç kaldım ki neredeyse hiç gelmeyecektim ama sana bir şey sormam gerekiyordu. Dersten sonra seni yakalamaya çalıştım ama aceleyle çıktın."

"Demek beni bırakmayı teklif etmek için gizli bir nedenin vardı." Gülümsedi. "Ne oldu?"

O da gülümsemedi ama John nadiren . "Yarın başka bir ders için bir ödevim var. Neredeyse bitti ama bir bölümü için birincil referansları bulmakta zorlanıyorum."

"Konu nedir?"

"Suç ve cezaya ilişkin modern ve ortaçağ teorilerinin karşılaştırılması."

Sophie başıyla onayladı. "Dr. Jackson'ın ortaçağ hukuku dersini alıyor olmalısınız. Peki soru nedir?"

"Ortaçağdaki damgalama uygulaması ile cinsel suçlu kaydının günümüzdeki kullanımının bir karşılaştırmasını eklemek istedim. Ancak damgalama konusunda tutarlı bir bilgi bulamadım."

"İlginç bir konu. Yardımcı olabilecek birkaç referans bulabilirim." Sırt çantasından defterini çıkardı ve yazmaya başladı. "Ödevinin teslim tarihi ne zaman?"

"Yarın sabah."

Yüzünü buruşturdu. O zaman online referansları kullanmanız gerekecek. kütüphaneciler eskisinden daha geç saatlere kadar çalışıyorlar. Bunlardan bazılarının mevcut olduğunu biliyorum

Online. Diğerlerine sadece eski moda kitaplar aracılığıyla ulaşılabilir. Peppi's hemen köşeyi dönünce." Sayfayı yırtıp çıkardı ve restoranın girerken ona uzattı. "Teşekkürler, John. Ödevinde iyi şanslar."

Ağırbaşlı bir baş hareketiyle kâğıdı aldı. "Pazar günü görüşürüz."

Adam uzaklaşırken Sophie kıpırdamadan durdu, sonra Vito'nun kamyonetini bulmak için tararken nefesini tuttu. Nefesini yavaşça dışarı verdi. O hâlâ buradaydı.

İşte bu kadar. O restorana girecek ve... hayatını değiştirecekti. Ve birden ölümüne korktu.

16 Ocak Salı, saat 10:00.

Daniel otel yatağının kenarına oturmuş, bitkin bir haldeydi. Kahvaltıdan beri on beşten fazla otele gitmişti ve ailesini bulmaya hiç yaklaşmamıştı. Ailesi alışkanlıklarına bağlı insanlardı, bu yüzden en sevdikleri otellerle, pahalı olanlarla başlamıştı. Sonra büyük zincirlere geçti. Kimse onları görmemişti ya da gördüyse bile hatırlamıyordu.

Yorgun bir şekilde ayakkabılarını çıkardı ve yatağa uzandı. Kravatı hâlâ düğümlüken ve ayakları hâlâ yerdeyken bu şekilde uyuyakalacak kadar . Belki de ailesi Philadelphia'ya gelmemişti. Belki de bu boşa kürek çekmekti. Belki de çoktan ölmüşlerdi.

Gözlerini kapadı ve şakaklarındaki çarpıntıyı düşünmemeye çalıştı. Belki de yerel polisi aramalı ve morgları kontrol etmeliydi.

Ya da doktorlar. Belki de babasının bilgisayarından çıkardığı listedeki onkologlardan birine . Ama hiçbir doktor ona bir şey söylemedi. Hasta mahremiyeti, derlerdi.

Cep telefonunun çalması onu neredeyse uykuya daldığı bir andan uyandırdı.

Susannah. "Alo, Suze."

"Onları bulamadınız." Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

"Hayır ve bugün tüm kasabayı dolaştım. Gerçekten geldikleri yerin burası olup olmadığını merak etmeye başladım."

Oradaydılar," dedi Susannah, ses tonunda küçük bir tonlama vardı. "Annemin cep telefonundan büyükanneme yapılan arama Philadelphia'dan yapılmış."

Daniel doğrulup oturdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir işaretleyici çağırdım, izini sürdüm. Bilmen gerektiğini düşündüm. Onları bulursan beni ara. Aksi takdirde, arama. Güle güle, Daniel."

Telefonu kapatacaktı. "Suze, *bekle*."

Kadının iç çektiğini duydu. "Ne?"

"Hatalıydım. Gitmek için değil. Gitmek zorundaydım. Ama sana nedenini söylememekle hata ettim."

"Ve bana şimdi mi söyleyeceksin?" Sesi sertti ve adamın yüreğini burktu.

"Hayır. Çünkü bilmezsen daha güvende olursun. O zaman da şimdi de sana söylemememin tek nedeni buydu. Özellikle de şimdi."

"Daniel, geç oldu. Bilmece gibi konuşuyorsun ve ben dinlemek

istemiyorum." "Suze... Bana bir kez güvenmiştin."

"Bir kez." Tek kelime kesin bir şekilde cınladı.

O zaman bana tekrar güvenin, lütfen, sadece bu konuda. Eğer bilseydin, tehlikede olurdun. Kariyerin tehlikeye girerdi. Bulunduğunuz yere gelmek için çok çalıştınız, vicdan azabımı boşaltmak gibi basit bir amaç uğruna sizi aşağı çekemem."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hâlâ bağlı olup olmadıklarını kontrol etmek zorunda kaldı. Öyleydiler. Sonunda mırıldandı. "Oğlunun ne yaptığını biliyorum. Sen biliyor musun, Daniel?"

"Evet."

"Ve seni affetmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Bunu beklemiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum. Belki bana tekrar Danny demeni."

'Sen benim ağabeyimdin ve o zamanlar senin korumana ihtiyacım vardı. Ama kendi başımın çaresine bakmayı öğrendim. Artık senin korumana ihtiyacım yok Daniel, benim de sana ihtiyacım yok. Onları bulursan beni ara."

Telefonu kapattı ve Daniel garip bir otel yatağının kenarına oturup telefonuna baktı ve her şeyin bu kadar berbat olmasına nasıl izin verdiğini düşündü.

16 Ocak Salı, saat 10:15.

"Tatlım, sipariş vermeyeceksen gitmen gerekiyor. Mutfak 15 dakika içinde kapanıyor."

Vito garson kıza bakmadan önce saatini kontrol etti. "Her şey dahil büyük boy olsun mu?" dedi. "Ve sadece bir kutu içinde getirin. Ben yanımda götüreceğim."

"Gelmiyor, ha?" dedi garson kız sempatik bir şekilde, menüyü alırken.

Sophienin yarım saat önce orada olması gerekirdi. "Öyle görünmüyor."

"Senin gibi bir adam daha iyisini bulmakta zorlanmayacaktır." Gıdaklayarak siparişini vermek için mutfığa geri döndü ve Vito başını kabinin arkasındaki duvara yaslayıp gözlerini kapattı. Gözlerini kapatmamaya çalıştı. Sophie'nin gelmediği gerçeğini düşündü. Gerçekten değiştirebileceği şeylere çalıştı.

Dokuz kurbandan dördünün kimliğini tespit etmişlerdi. Beş tane daha var.

Güller. Güllerin kokusunu aldı ve biri diğer tarafa kabinin sallandığını hissetti. Sonunda gelmişti. Ama o olduğu yerde kaldı, gözleri kapalıydı.

"Affedersiniz," dedi kadın ve adam gözlerini açtı. Karşısında oturuyordu ve üzerinde siyah deri ceketı vardı. Kulaklarında kocaman altın halkalar asılıydı ve saçlarını tek omzunun üzerine atmıştı. "Birini bekliyorum ve sanırım o kişi siz olabilirsiniz."

Vito kıkırdadı. Onları tanıştıkları ana geri götürmüştü. "Şu hafıza zaplayıcısı düşündüğümünden daha iyi çalışıyor. Belki ben de denemeliyim."

Kadın ona gülümsedi ve adam stresinin bir kısmının hissetti. "Zor bir gün müydü?" diye sordu.

"Öyle de diyebilirsiniz. Ama günüm hakkında konuşmak istemiyorum.

Sen geldin." Bir omzunu kaldırdı. "Film yağmasına karşı koymak zor.

Teşekkür ederim."

Elleri birbirini o kadar sıkı kavramıştı ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Bir nefes alarak masanın öbür ucuna uzandı ve ellerini birbirinden ayırdı, sonra her birini tuttu. "Onun adını vermek senin için zordu ama yine de bize yardım etmek için bunu yaptın."

Gözleri onunkilerden uzaklaşırken elleri gerildi. "Ve tüm o anneler, eşler, kocalar ve oğullar. Alan'la konuşmanı istemedim çünkü utanıyordum. Ama sana söylemediğim için daha çok utanıyordum."

"Notta söylediklerimde ciddi dim. Brewster bir pislik. Onu unutmalısın."

Yutkundu. "Evli olduğunu bilmiyordum, Vito. Gençtim ve çok aptaldım."

"Onunla tanıştığım da her şey anlam kazandı. Bence öyle olacağını biliyordun."

"Belki." Kız başını kaldırdı, kararlı bir şekilde, diye düşündü adam. "Sana bir şey getirdim." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve ona uzattı.

Vito kağıdı açtı ve güldü. Dörde dört bir matris çizmişti. En *Fransızca*, *Almanca*, *Yunanca* ve *Japonca* yazmıştı. Yandan aşağıya *lanet*, *bok*, *cehennem* ve *siktir*. Kutulara çeviriler olduğunu varsaydığı şeyleri doldurmuştu. "Bu dörde dörtlük matrisi diğerinden daha çok sevdim. İki gündür bakıp duruyorum."

Kız ona sırtıyordu ve adam omuzlarındaki yükün daha da hafiflediğini hissetti. "Sana yeni öğreteceğime söz verdim. Fonetik yazılışlarını da yazdım. Onları yanlış telaffuz etmeni istemem. Etkiyi bozar."

"Bu harika. Ama 'kış'ı atlıyorsun. Bu gece yeğenim tarafından o kelime yüzünden yakalandım."

Kaşlarını kaldırdı, kağıdı adamın elinden aldı ve başka bir cebinden bir kalem çıkardı, ardından rahatsız edici kelimeyi ve tüm çevirilerini yazdı. Kadın kağıdı geri uzattı ve adam da kağıdı katlayıp cebine koydu. "Teşekkür ederim." Sonra tekrar ellerini onunkilerin arasına aldı ve onu rahatlamış bulunca rahatladı. "Geleceğinden emin değildim."

"Bisikletimle sorun yaşadım. Öğrencilerimden biriyle gitmek zorunda kaldım." Kaşlarını çatı. "Bisikletinle ilgili ne tür bir sorun?"

"Çalışmadı. Biri depoma şeker koymuş."

"Bunu kim yapar ki?" Kızın dudakları gözleri kısıldı. "Seni kim rahatsız ediyor Sophie?"

"Oh, Brewster'ın karısı. O bir . Bana tehditkar bir not gönderdi. Bir çeşit."

"Sophie," diye uyardı.

Gözlerini devirdi. "Bana ölü bir fare gönderdi, sonra da arayıp ellerimi kendime saklamamı söyledi. Alan'ın Clint'le konuştuğunu duymuş olmalı. Kadın resmen deli. Bütün kadınların, Clint'e Alan'da kendilerini."

"Şu anki asistanı muhtemelen öyledir." İç çekti. "Ama senin yaptığını düşündüğü için üzgünüm."

"Sorun yok. Gerçekten. Uzun zamandır Alan'la uğraşmaktan çekiniyordum ve bu beni uğraşmaya zorladı. Her şey yolunda." Kaşlarını çatı. "Bisikletim hariç. O beni kızdırıyor."

Kaçıramayacağı bir fırsattı. "Seni eve götürebilirim."

Sözleri planladığından daha derin ve müstehcen çıktı. Onun Yanakları kızarmış ve başını eğmişti, ama gözlerinin arzuyla karardığını görmeden önce değil, sisteminden şarkı söyleyen bir şehvet dalgası göndermeden önce.

"Çok memnun olurum," dedi sessizce. "Ah, neredeyse unutuyordum." Elini çekerek kurtardı ve cebinden katlanmış başka bir kâğıt çıkardı. "Avrupa'da ölen adam hakkında size biraz daha bilgi vereceğim. Alberto Berretti."

Bu sayfada Berretti'nin çocuklarının ve avukatlarının isimleri yer alıyordu. Ayrıca Berretti'nin ev ve iş hayatındaki çalışanları ile önemli borçlularının isimleri de listelenmişti. Ertesi gün Interpol'le konuştuğunda bu çok iyi bir başlangıç olacaktı.

"Bunu nereden buldun?"

"Etienne, hani şu eski profesörüm? Berretti'nin adından ve dedikodulardan başka bir şey bilmiyordu. Ama babamın eski arkadaşı pek çok zengin insan tanıyor, şahsen olmasa da tanıyan birilerini tanıyor. Onu aradım ve bilgiyi o aldı."

Vito öfkesini geri itti. "Başka kimseyi aramamak konusunda anlaştığınızı sanıyordum."

"Sattığını ya da satın aldığını düşündüğüm kimseyi aramadım." Kız sinirlenmişti ve geri itme zahmetine girmedi. "Maurice'i küçüklüğümden beri tanırım.

O iyi bir adam."

"Sophie, minnettarım. Sadece incinmeni istemiyorum. Eğer onu tanıyorsan, iyi olacaktır."

"Öyle," dedi kadın inatla. Ama tuttuğu eli çekmedi ve Vito bunu iyiye işaret olarak gördü. Kadının serbest elini tekrar tuttu ve bir kez daha rahatladı.

"Yani... baban. Hâlâ hayatta mı?"

Kadın üzüntüyle başını salladı. "Hayır, yaklaşık iki yıl önce öldü."

O zaman babasını sevmişti. Annesinin aksine. "Avrupa'da bu kadar uzun süre uzakta olman onun için zor olmuş olmalı."

"Hayır, Fransa'da yaşıyordu. Hayatının son dönemlerinde onu daha fazla görebildim." Ona yan gözle baktı. "Babamın adı Alex Arnaud'du."

Vito kaşlarını çatı. "Bu ismi daha önce duyduğumu biliyorum. Hayır, sakın söyleme."

Eğlenmiş görünüyordu. "Onu tanısaydınız çok şaşırdım."

"Adını oldukça yakın bir zamanda gördüm." Hafızası canlandı ve ona . "Baban aktör Alexandre Arnaud mıydı?"

Gözlerini kırptı. "Etkilendim. Pek çok Amerikalı onun adını bilmiyor."

"Kayınbiraderim bir film tutkunudur. Onları son ziyaretimde Fransız filmlerine bayılıyordu ve birkaç tanesi de fena değildi. Alınma ama."

"Hiçbiri alınmadı. Peki sen hangisini gördün?"

"Filmin adını bulduğum için de bonus ödöl alacak mıyım?" Kızın yanakları yeniden kızardı ve adam kızın gözlerinde arzu kadar utangaçlık da olduğunu fark etti.

Bu onun için yeniydi, böyle flört etmek ve bu her şeyden daha büyük bir tahrik ediciydi. Neredeyse her şeyden, diye düzeltti. Siyah ceketin altında yatan şeyin kendi başına bile yeterince tahrik edici olduğunu biliyordu. "İyi bir hafızam olduğuna sevindim," diye takıldı, sonra garson kız pizzayı bilmiş bir sırıtışla masaya koyduğunda isteksizce ellerini bıraktı.

Garson kız, "Hâlâ gitmek istiyor musunuz?" diye sordu. "Kutuyu

getirebilirim." "Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti Sophie. "Yakında

kapatıyor musunuz?"

Garson kız onun elini okşadı ve Vito'ya göz kırptı. "İşin bittiğinde, tatlım."

Vito parmaklarını şıklattı. "*Soft Rain*," dedi. "Babanın filmi."

Sophie çiğnemeyi bıraktı, gözleri . "Vay canına. Çok iyisin." Vito

tabağına bir dilim koydu. "Peki benim bonus ödülüm ne?"

Gözleri kaymış, değişmiş, sınırlar yerini beklentiye bırakmıştı. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken nabzının boğazının çukurunda çırpındığını görebiliyordu. "Henüz bilmiyorum."

Vito sertçe yutkundu, kendi nabızı da aşırı hızlanmaya başlamıştı. Onu masadan uzaklaştırıp dudağını ısırma isteğini zar zor dizginledi. "Merak etme. Bir şeyler düşünebileceğime eminim. Sadece bana bir iyilik yap ve hızlı ye, tamam mı?"

16 Ocak Salı, 11:25.

İyiydi. Hem de çok iyiydi. *Warren Dies* kadar iyi değildi ama yine de galerilere giren saçmalıkların yüzde doksan dokuz nokta dokuzundan iyiydi.

Önce fotoğraflara, sonra da Gregory Sanders'ın ölüm anını gösteren kendi resmine baktı. Sanders'ın yüzünde bir şey vardı. Ölürken bile filmde gerçekte olduğundan daha iyi görünüyordu. Dudakları kıvrılmıştı. Çocuk muhtemelen bir yıldız olabilirdi.

Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi olsaydı, Gregory söylerdi. Şimdilik yapması gereken biraz temizlik vardı. Cesedi yerin altındaki stüdyoda hortumla yıkayacaktı. Onun zindanı. Gregory uygun bir şekilde etkilenmişti. Dehşete düşmüştü.

Olması gerektiği gibi. Benden çalmayı dene," diye mırıldandı. Genç adam af dilemişti. Merhamet için. Hiçbiri olmamıştı.

Gregory'nin görüntülerinden birkaç iyi sahne çıkarabilirdi. Hırsızlık Orta Çağ'da yaygın bir suçtu ve çeşitli cezaları vardı. Planladığı gibi bir işkence olmamıştı ama sonuçta işe yaramıştı.

Günün ilk ışıklarıyla birlikte cesedi gömmeye gidecek, sonra da oyun üzerinde çalışmak için buraya dönecekti. Gregory ile buluşmadan önce UCanModel'den uzun boylu sarışına gönderdiği e-postaya sabaha kadar bazı yanıtlar almış olmalıydı.

Öğleden sonra. Van Zandt'ı memnun etmek için görkemli bir kraliçeye yakışır bir son tasarlayacaktı. Sonra da şövalyenin lanet kafasını patlatacaktı. Bunu nasıl başaracağından tam olarak emin değildi ama bir yolunu bulacaktı.

16 Ocak Salı, 11:30.

Sophie, Anna'nın ön kapısının kilidine anahtarını sokmaya çalışırken elleri titriyordu. Anna onu eve bırakırken hiçbir şey söylememişlerdi, sadece tarif etmişti. Her şeye rağmen elini tutmuştu, bazen o kadar sertti ki neredeyse irkilecekti. Ama bu hoş bir acıydı, eğer böyle bir şey varsa. İlk kez Sophie uzun zamandır ilk kez kendini canlı hissediyordu. Ve sakar. Anahtar üçüncü kez kilitten sektiğinde usulca küfretti.

"Anahtarları bana ver," diye sessizce emretti. İlk denemesinde kapıyı açmayı başardı ve köpekler başladı. Bu kadar sabırsız olmasaydı yüzündeki ifade komik olabilirdi. Lotte ve Birgit'e hafif bir dehşetle bakıyordu.

"Bunlar da ne böyle?"

"Büyükanneimin köpekleri. Freya teyzem onları öğlen dışarı salıyor, o yüzden sabırsızlanıyorlar. Hadi kızlar." Onlar... renkli. Gökkuşağı eldivenlerin gibi."

Sophie yüzünü buruşturarak köpeklere baktı. "Bu bir deneydi. Onları dışarı çıkarmam gerek. Hemen döneceğim." Köpekleri mutfaktan dışarı çıkardı ve arka verandada durdu, onlar çimenleri ve birbirlerini koklarken kollarını kendine doladı, ayak parmaklarını tıkırdattı. "Acele edin," diye tısladı onlara. "Yoksa

"İkiniz de bir ay boyunca kuru köpek maması yiyeceksiniz."

Tehdit işe yaramış gibi görünüyordu ya da belki de sadece üşümüşlerdi, çünkü sonunda acele ettiler. Sophie onları kucağına aldı ve mutfığa bırakmadan önce her birinin tüylü başını yanağına yasladı. Sürgüyü kilitledi, sonra döndü ve nefesini içine çekti. Vito birkaç santim ötede belirmişti, gözleri karanlık ve umursamazdı ve dizlerinin bağı çözüldü. Paltosunu ve eldivenlerini çıkarıp kadıninkini çabucak halletmişti.

Bakışları hâlâ kat kat giysilerle örtülü olan göğüslerine kaydı. Gözlerini onunkilere kaldırmadan önce kalbinin birkaç atışı boyunca orada oyalandı ve birkaç sert atış daha boyunca sanki nefes alamadı. Göğüsleri sıkıydı, meme uçları neredeyse acı verecek kadar hassastı ve göğüslerinin arasındaki zonklama

Bacaklar ona acele etmesini diletti.

Ama yapmadı. Çıldırıcı bir dikkatle, alt dudağını eliyle çizdi. titreyene kadar parmak uçlarını kullandı. Dudakları kıvrıldı, gülümsemesi keskinleşti. Yırtıcı. "Seni istiyorum," diye fısıldadı. "Farklı bir şey söylersem yalan söylemiş olurum."

Çenesini kaldırdı, ona dokunmasını diledi. Dokunmadığı için gergindi. "O zaman yapma."

Gözleri parladı ve uzun bir an daha baktı, sanki onun daha fazla bir şey söylemesini bekliyordu. Sonra bir hareket bulanıklığı içinde elleri saçlarındaydı ve ağzı kızın ağzındaydı ve kız inledi çünkü bu çok iyi hissettiriyordu. Öpücüğü pervasız, sıcak ve talepkârdı ve kadın daha fazlasını istiyordu. Ondan daha fazlasını istiyordu.

Ellerini onun göğsüne dayadı, gömleğinin içinden taş gibi sert kaslarını hissetti, kaslar avuçlarına doğru esnediğinde neredeyse tekrar inliyordu. Parmaklarını gömleğinin içine doğru kıvrarak onu daha yakına çekti. Ağrıyan göğüslerine bastıran o sert göğsü hissetmeye ihtiyacı vardı. Onu sardı Kollarını boynuna doladı ve vücutlarını hizalamak için ihtiyaç duyduğu birkaç santimi kaldırdı, sertliğini her yerinde hissetmeye ihtiyaç duyuyordu.

Hayal kırıklığına uğratmadı ve saniyeler içinde onu sırtından kapıya doğru bastırdı, kot pantolonundaki sert çıkıntı en iyi hissettiği yere doğru ilerliyordu. Sırtını dayadığı kapı buz gibi soğuktu ama Vito ona doğru gerildikçe ön tarafı alev alev yanıyordu. Sonunda elleri göğüslerini kavradı, parmakları kız tekrar inleyene kadar koparıp alay etti.

Kalçaları ve elleri aniden durdu ve ağzını onunkinden ayırdı.

"Hayır." Bu bir iniltiydi ama umursamayacak kadar tahrik olmuştu.

"Sophie. Bana bak." Sophie gözlerini açtı. Adam o kadar yakındı ki her kirpiğini görebiliyordu. "Sana ne istediğimi söyledim. Senin de aynısını yapmanı istiyorum. Bana ne istediğini söyle."

Ona . "Sen." Tek hece paslı bir şekilde ortaya çıktı. "Seni istiyorum."

Ürpererek bir nefes verdi. "Benim için uzun zaman oldu. Bu sefer yavaş gidemem."

Bu sefer. "O zaman yapma."

Yavaşça başını salladı, sonra ellerini kazağının eteklerine attı ve çekiştirerek başından aşağıya doğru çekti. Sonra kazak saçlarına dolanınca nefes nefese güldü. Birlikte onu serbest bıraktılar ve adam sutyeninin beyaz danteline bakarak ayıldı.

Sertçe yutkundu. "Tanrım, çok güzelsin." Parmak uçlarını taraklı kenarlardan aşağıya ve göğüslerinin dolgunluğunun altına doğru kaydırды, şimdi dantele doğru gerilen meme uçlarını kıl payı ama bilerek kaçırdı. Ama elleri titriyordu.

Kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. "Dokun bana, Vito. Lütfen."

Yine gözleri ve bir başka hareket bulanıklığında ön tokayı kopararak dantelden . Adam bir göğsünü sıcak avucuyla, diğerini daha da sıcak ağzıyla örtmeden önce soğuk havayı teninde hissetmek için sadece bir anı vardı. Parmaklarını adamın dalgalı siyah saçlarının arasından geçirdi ve onu kendine yakın tuttu, sonra gözlerini kapadı ve kendini hissetmeye bıraktı. Ve bu çok iyi hissettirdi. Çok gerekliydi.

Çok geçmeden doğruldu. "Sophie, bana bak."

Gözlerini açtı. Ağzı ıslaktı, gözleri canlı kömür gibiydi. "Yatağın nerede?"

Bir ürperti daha onu sarstı ve gözlerini tavana kaldırdı. "Yukarı."

Sırtışı hızlı ve hınzırcaydı. "Yukarı." Adam onu tekrar öpmek için eğildi ve kadının parmakları adamın gömleğinin düğmelerine, adamın parmakları da pantolonunun fermuarına . Mutfaktan geri geri çıktılar, merdivenlere doğru ilerlerken giysilerini çılgınca yere attılar. Adam ilk basamakta durdu ve onu duvara yasladı. Kadın çıplaktı ama adam hâlâ boxer'ını giyiyordu. Gözleri kızın yüzünden vücuduna doğru takdir dolu bir gezintiye çıktı. Göğsü inip kalkıyordu, sanki her nefesi ciğerlerinden çekiyormuş gibi. "Çok güzelsin."

Bu sözleri daha önce de duymuştu. Şimdi onlara inanmayı çok istiyordu. Ama kelimeler sadece öyleydi. Sözcükler. Önemli olan eylemdi. Biraz umutsuzca başını aşağı çekti ve onu sertçe öptü. Derin bir Hırıltıyla öpücüğün kontrolünü eline aldı, derinleştirdi ve ellerini kadının sırtında gezdirdi.

Adam kadının poposunu yoğurarak onu kendine doğru çekti. Onun ereksiyonunun kendisine karşı nabız gibi attığını hissetti ve kalçalarını döndürerek daha da yaklaştı ama daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Vito, lütfen. Şimdi."

Adamın teni ellerine değdiğinde yanmasına ve onun da kendisi kadar yakın olduğunu bilmesine rağmen vücudunu bir ürperti sardı. Adam geri çekildi ve onu merdivenlerden yukarı çıkarmak için elini tuttu ama kadın ellerini boxer'ının lastiğinin altından geçirdi ve kalçalarından aşağı itti. Bir kez daha hayal kırıklığına uğratmadı ve elini onun etrafına sarıp sıktı, ciğerlerinden düzensiz bir inilti çıkardı.

"Sophie, bekle."

"Hayır. Burada. Şimdi." Ona doğru eğildi ve dudağını ısırdı, eli göğsünün ortasındaydı, kaya gibi sert kas duvarını itiyordu. Onun bakışlarını sağlam bir zeminde tuttu. Bu seksti. Bunu biliyordu. "Şimdi."

Sophie onu itti ve adam basamaklara çökerken kalçalarına

sarıldı. "Sophie, öyle değil-"

Ağzını kendi ağzıyla kapatarak onun sözlerini kesti ve kendini alçaltarak onu bedenine aldı. Adam sıcak, sert ve ve kadın dolma hissine karşı gözlerini kapattı. "Beni istiyorsun."

"Evet." Elleri kalçalarını kavradı, parmakları derine indi.

O zaman al beni." Sırtını dikleştirerek onu daha derine zorladı, gözlerini açarak onun yavaşça kapanışını, koyu renkli sakallı çenesinin sıkışmasını, güzel vücudunun tamamen katılaşmasını izledi. Sonra hareket etmeye başladı, yavaşça, sonra kendi doruk noktasının geldiğini hissettiğinde sert ve hızlı.

Bir çığlıkla boşaldı ve öne doğru yığıldı, ellerini onun üstündeki basamakta yakaladı. Onu sertçe öptü ve kalçaları çılgınca sarsılırken ağzına doğru inledi. Sonra sırtı ve kendi zirvesini bulduğunda kesik kesik hareketlerle itti.

Bir yarışta koşmuş gibi nefes alarak dirseklerine yaslandı ve başını merdivenlere yasladı. Birkaç saniye boyunca ikisi de bir şey söylemedi, sonra Sophie yuvarlanarak onun altındaki basamağa oturdu, kendini rahatlamış ve... çok iyi hissediyordu. Hafifçe onun kalçasını okşadı ama adam sertleşerek geri çekildi. Ona bakmak için döndüğünde, adamın kendisine doygun bir zevkle değil, çığ bir öfkeyle baktığını gördü.

"Ne," dedi sert bir sesle, "bu da neydi böyle?"

Bölüm On Dört

Çarşamba, 17 Ocak, 12:05

Sophie'nin ağzı açık kaldı. "Ne?"

"Beni duydun." Ayağa kalktı ve onu basamakta cırılçıplak oturup kendisine bakarken bıraktı. Boxerını kaptığı gibi üzerine geçirdi ve mutfağa doğru gözden kayboldu. Geri döndüğünde üzerinde pantolonu vardı ve kadının giysilerini taşıyordu. Elbiseleri ona doğru fırlattı ama kadın onları yakalamak için hiçbir hareket yapmadı.

Tüm vücudu uyuşmuştu ama artık zevkten değil. "Neden bu kadar kızgınsın?"

Yumrukları kalçalarında, ona baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Beni istedin. Bana sahip oldun." Bir öfke dalgası uyuşukluğu aştı ve ayağa fırladı. "Hem senin derdin ne? Senin için yeterince iyi değil miydi?" Bu son cümleyi alaycı bir ifadeyle ekledi çünkü acı, öfkesini bir kenara iterek içeri giriyordu.

"Çok iyiydi. Ama *bu*-" basamakları işaret etti, "istediğim *bu* değildi. Bu..." Ağzı düzleşti ve sesi de düzleşti. "Bu lanet bir şeydi."

Bu kabalık ona çok sert çarptı. "Ve kendini kullanılmış mı hissediyorsun? Geldiğin şeyi aldın

için buradayım, Vito. Eğer teslimat gitmediyse, en azından bedavaydı."

Bocaladı. "Sophie, ben buraya şey için gelmedim. Ben buraya..." Omuz silkti, rahatsızdı. "Seninle sevişmek için."

Bu sözler bile onunla alay ediyordu. "Beni sevmiyorsun," dedi acı acı.

Sertçe yutkundu ve kelimelerini seçiyor gibiydi. "Hayır. Hayır, istemiyorum. Şimdi değil. Ama bir gün. Bir gün . Sophie, sen hiç sevişmedin mi?"

Çenesini kaldırdı, gözyaşları tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu. "Sakin benimle dalga geçmeye kalkma."

Nefes verdi. Sonra eğildi ve iç çamaşırlarını aldı. " şunları."

Boğazını ele geçiren yumruyu yuttu. "Hayır. Gitmeni istiyorum."

"Ve konuşana kadar da konuşmayacağım." Yine nazikti. "Sophie." Başını salladı ve iç çamaşırlarını uzattı. "Giy onları, yoksa ben ."

Bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu, bu yüzden külotu onun elinden kaptı. Onları kalçalarına doğru çekti ve külot hâlâ çıplak olan ellerini uzattı. "Tatmin oldun mu?"

Gözlerini kısmıştı. "Yakınından bile geçmiyor." Beş yaşındaymış gibi kazağı kızın başından çekti. Kız adamın ellerini dirsekleyerek uzaklaştırdı.

"Yapabilirim," diye homurdandı. Kollarını kolların arasından geçirdi ve pantolonunu çekti. "Artık tamamen giyindim. Şimdi evimden defol git."

Onu oturma odasına doğru çekti. "Benimle kavga etmeyi bırak." Onu kanepeye doğru itti.

"Pislik gibi davranmayı kes," diye karşılık verdi. Sonra buruştu ve gözyaşlarının akmasına izin verdi. "Benden ne halt istiyordun?"

"Belli ki nasıl verileceğini bildiğin bir şey değil. En azından henüz değil."

Öfkeyle yanaklarını sildi. "Çok fazla erkekle birlikte olmadım. Şaşırdın mı?"

Hâlâ ayaktaydı, yumrukları kalçasındaydı. Hâlâ öfkeliydi ama öfkesi artık ona yönelmiş gibi görünmüyordu. *Aman önemli.* Kızın öfkesi hâlâ ona yönelikti.

"Hayır," diye mırıldandı. "Hiç şaşırmadım."

"Ama hiçbir *müşteri* seksten memnun kalmadı. Sana kadar."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Seni istiyordum ve uzun zaman olmuştu ve... Sophie, az önce yaptığımız şey inanılmazdı. Ama sadece seksti."

Kasıtlı bir nefes aldı. "Ve sen *ne* bekliyordun? Ay ışığı mı? Müzik mi? Sonrasında bana *sarılıp* tutmaya niyetli olmadığın sözler mi mırıldanacaktın? Hayır, teşekkür ederim."

Gözleri parladı. "Tutmaya niyetli olmadığım sözler vermem."

"Ne kadar kibarsınız." Sonra başını kanepeye yasladı, aniden çok yorgun düşmüştü. "Hızlı olmasını istediğini söyledin, ben de yaptım. Hayal kırıklığına uğradıysan özür dilerim."

Adam onun yanına oturdu ve başparmağı yanağını okşadığında kadın irkildi. "Yavaş gidemeyeceğimi söyledim." Parmaklarını kızın ensesindeki saçların arasından geçirdi ve onu kendine doğru çekti. Sesinin yumuşak tınısı kalbinin yeniden çarpmasına neden oldu ama gözlerini açmayı reddetti. "Bu, sonuna yarışmaktan farklı çünkü hepsi bu kadar." Göz kapaklarını, sonra da ağzının her iki köşesini öptü. "Seninle yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Senin için." Ağzı onunkini kapladı, tatlıydı. Sabırlı. "Senin için." Kadın ürperdi ve adamın dudaklarına gülümsediğini hissetti. "Tüm bunların ne olduğunu bilmek istemiyor musun? şeyler mi?" diye alay etti ve tüm sinir uçları uğuldadı.

"Belki," diye fısıldadı ve adam kıkırdadı, zengin ve derin.

"Sophie, herhangi iki insan sadece seks yapabilir. Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Daha fazlasını istedim."

Sertçe yutkundu. "Belki de sana daha fazlasını veremem."

"Bence yapabilirsin," diye fısıldadı. "Sophie, bana bak." Göreceklerinden korkarak başını kaldırmaya zorladı kendini. İğneleme ve küçümsemeyi kaldırabilirdi. Bu biliyordu. Acımayı yutmak daha zor olurdu. Ama nefesi boğazında düğümlendi çünkü adamın gözlerinde gördüğü şey arzuydu.

hassasiyet ve hatta biraz da kendini küçümseyen mizah. "Sana vizonlar gibi sevişmekle sevişmek arasındaki farkı öğretmeme izin ver."

İçten içe daha fazlası olması gerektiğini, gerçek ilişkilerde insanların sahip olduğu şeyleri asla paylaşmadığını biliyordu. İçten içe hep sadece... yüzünü buruşturdu. Vizon gibi sikildi. Her nasılsa her zaman daha basit olmuştur. Ama içten içe hep aradaki farkı bilmek istemişti.

Sophie'nin alt dudağını ısırıldı. "Sophie, bunu daha çok seveceksin."

Sophie merdivenlere baktı. "*Bundan daha mı iyi?*"

Zaferi hissederek gülümsedi. "Bunu garanti ederim." Ayağa kalktı ve elini uzattı. Kadın onun eline baktı. "Ya tamamen tatmin olmazsam?"

"Tutmaya niyetim olmayan sözler vermem." Onu ayağa kaldırdı. "Eğer tatmin , sanırım sen tatmin kadar çalışmaya devam etmem gerekecek." Çenesini kavradı, dudakları onunkileri sıyırdı. "Benimle yatağa gel Sophie. Seni götüreceğim yerler var."

Aldığı nefes kararsızdı. "Tamam."

Çarşamba, 17 Ocak, sabah 5:00.

Vito, Sophie'nin bir kedi yavrusu gibi kıvrılmış uyuduğu yatağından sürünerek çıktı. Çok güzel, öğretilbilir bir kedi yavrusu. Omuzlarını oynattı. Pençeleriyle. Son seferinde, onu o kadar yükseğe çıkardığında sırtına sapladığı pençelerle... Bu anı onu ürpertti. O keskin pençeleri bir kez daha hissetmekten daha iyi bir şey istemezdi. Ama eve gidip üstünü değiştirmeli ve gününe devam etmeliydi.

Cesetleri teşhis etmekle geçen bir gün daha. Acılı aileleri bilgilendirmekle. Daha fazla ceset ya da acılı aile olmadan bir katili durdurmaya çalışmak. Vito giysilerini çıkardı, sonra Sophie'nin şakağına bir öpücük kondurdu. En azından bir müşterisini memnun etmişti.

Etrafında yazacak bir şeyler aradı. Veda etmeden gitmek istemiyordu. Yıllar boyunca, istediklerini alıp giden ve onu her şeyin bundan ibaret olduğuna inandıran erkeklerden yeterince çektiği izlenimini edinmişti.

Komodininin üzerinde hiç kâğıt yoktu, tabii şeker paketlerini saymazsa, ki saymıyordu. Ama çerçeveli bir resim gözüne çarptı. Onu pencereye taşıdı ve sokak lambalarının ışığına tuttu. Uzun siyah saçlı ve iri gözlü genç bir kadındı, ellili yıllarda çekilmişti.

Soyunma odası aynasına benzeyen bir şeyin önünde, bir sandalyenin arkasından bakarak yanlamasına oturdu. Vito, Sophie'nin babasını düşündü, bir Fransız

Hayatının sonuna kadar birlikte fazla vakit geçirmedeği film yıldızı. Bunun annesi olup olmadığını merak etti ama yatağının resmini saklayacağından şüpheliydi.

"Büyükanmem." Başını çevirdiğinde onun yatakta doğrulduğunu ve dizlerini göğsüne çektiğini gördü.

"O da mı oyuncuydu?"

"Bir moda." Kaşlarını kaldırdı. "Kim *olduğunu* biliyorsan çifte bonus ödülü öyle."

"Daha önceki bonus ödülü beğendim. Bana bir ipucu verecek misin?"

"Olmaz. Ama sana kahvaltı hazırlayacağım." Sırıttı. "En azından bunu yapabileceğimi düşündüm."

O da , sonra başka bir fotoğraf aldı ve lambayı yaktı. Aynı kadın, tanıdığı bir adamla birlikteydi. "Büyükannen Luis Albarossa'yı tanıyor muydu?"

Sophie kazağından başını çıkardı, yüzü afallamıştı. "Neyin var senin? Fransız aktörleri ve İtalyan tenorları da mı tanıyorsun?"

"Büyükbabam bir opera hayranıydı." Tereddüt etti. "Ben de öyleyim."

Bir çift eşofman giymek için beline kadar eğilmişti ve durakladı, saçları yüzüne perde olmuştu. Bir eliyle saçlarını ayırdı ve dışarı baktı. "Operanın nesi var?"

"Yok bir şey. Sadece bazı insanlar bunun pek de..."

"Erkeksi mi? Bu sadece ataerkil bir toplumun doğasında olan maço saçmalığı." Eşofmanını çekiştirdi ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Opera ya da Guns-N- Roses, hiçbiri seni daha az erkek yapmaz. Ayrıca, erkekliğini kanıtlaman gereken son kişi benim."

"Bunu kardeşlerime ve babama söyle."

Eğlenmiş görünüyordu. "Ne, harika seks yaptığınızı mı?"

Şaşkınlıkla güldü. "Hayır, o opera erkeksi."

"Ohhh. Açık olmak her zaman iyidir. Yani büyükbabam opera meraklısı mıydı?"

"Şehre her gelişinde bilet alırdı, ama kimse sinemaya gitmezdi.

Benim dışımda konserler. Ben on yaşındayken Albarossa'nın *Don Giovanni*'sini dinlemiştik. Unutulmaz." Gözlerini kısmıştı. "Bana bir ipucu ver. Büyükannenin soyadı neydi?"

"Johannsen," dedi sırtarak. "Lotte, Birgit! Dışarı çıkma zamanı." Birgit'in Köpekler yatak odalarından birinden havlayarak kaçıştılar. Kadın merdivenlerden aşağı indi ve adam da onu takip etti.

"Sadece bir ipucu, Sophie."

Yine sırttı ve iki gülünç renkli köpekle birlikte arka kapıdan çıktı. "Şimdiden çok şey biliyorsun. Çifte ikramiye için çalışmalısın."

Vito kıkırdayarak oturma odasına gitti ve orayı inceledi. Çifte ikramiye ödülü hiç küçümsenecek bir şey değildi. Ayrıca, kendi kendine itiraf etti, meraklı biriydi. Sophie Johannsen kendi başına çok ilginç bir kadındı ama görünüşe göre soy ağacında bazı benzersiz düğümler ve çatallar vardı.

Aradığı şeyi buldu ve mutfığa taşıdı. Kadın dışarıdan dönmüş, dolaptan tencere ve tavaları çıkarıyordu.

"Yemek mi yapıyorsun?" dedi, yine şaşırmıştı.

"Tabii ki. Bir kadın sadece kuru et ve Ho Hos ile yaşayamaz. Ben iyi bir aşçıyım." Elindeki çerçeveli programa baktı ve dramatik bir şekilde iç çekti. "Peki o kim?"

Vito buzdolabına yaslandı, hem çifte ikramiyenin artık kendisine ait olduğunu bilerek kendini beğenmiş hem de dehşete düşmüştü.

Büyükannen Anna Shubert. Tanrım, Sophie, büyükbabam ve ben onu şehir merkezindeki Akademi'de *Orfeo* söylerken dinledik. Onun *Che faro...* "Büyükbabasının yüzündeki gözyaşlarını hatırlayarak ayıldı. Kendi gözlerinde. "Aryasından sonra evde tek bir kuru göz bile yoktu. Olağanüstü biriydi."

Sophie'nin dudakları hüznle kıvrıldı. "Evet, . Philly'deki *Orfeo* onun son performansıydı. Ona kim olduğunu bildiğini söyleyeceğim. Bu onun gününü güzelleştirecek." Sophie onu dürttü, önünden yumurta ve bir kutu krema aldı. buzdolabına koyup tezgahın üzerine yerleştirdi. Sonra omuzları çöktü. "Onun ölümünü izlemek çok zor, Vito"

"Özür dilerim. Babam kalp hastası. Bizimle olduğu her gün için minnettarız."

O zaman anlıyorsun." Alnından yukarı doğru bir iç çekti. "İstersen oturma odasında birkaç fotoğraf albümü var. Eğer opera seviyorsan, bu senin için bir zevk olacaktır."

Hevesle onları masaya getirdi. "Bu albümler çok değerli olmalı."

Büyükanneme, evet. Ve bana." Bir fincan kahveyi onun dirseğinin yanına koydu. "Bu Paris Opera Binası. Gran'in yanında duran adam Maurice. Bana ölü koleksiyoncu hakkında bilgi veren oydu," diye ekledi sobanın başına dönmeden önce.

Vito kaşlarını çatı. "Maurice'in babanın arkadaşı olduğunu söylediğini sanıyordum."

Yüzünü buruşturdu. "O da Alex'in arkadaşıydı. Biraz karışık bir durum. İğrenç, gerçekten."

Babasına ilk ismiyle seslenirdi. İlginç. "Sophie, benimle dalga geçmeyi bırak."

Kıkırdadı. "Maurice ve Alex üniversiteye birlikte gittiler. İkisi de zengin playboylardı. Anna kırklı yaşlarındaydı ve kariyerinin zirvesindeydi, Avrupa'yı turluyordu. O zamana kadar uzun süre dul kalmıştı. Sanırım yalnızdı. Alex'in birkaç küçük film rolü vardı. Maurice, Anna ile tanıştığı yer olan Paris'teki opera binasında çalışıyordu. Opera bir parti verdi ve Maurice babamı davet etti, onları tanıştırdı ve"- omzunu kaldırdı - "Bana aşık olmanın anlık olduğu söylendi."

Vito yüzünü buruşturdu. "Büyükannen ve baban mı? Bu... iğrenç."

Yumurtaları tel çırpıcıyla çırpardı. Teknik olarak o benim büyükannem değildi, o da babam değildi. En azından henüz değil. Ben henüz resmin içinde değildim."

"Yine de..."

"Sana iğrenç olduğunu söylemiştim. Büyük bir ilişki yaşadılar." Kaşlarını çatı Yumurtaları tavaya dökerken. "Sonra onun evli olduğunu öğrendi. Onu bir kenara attı."

Vito burada bir düzen görmeye başlamıştı. "Anlıyorum."

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Alex yapmadı. Anna Hamburg'da doğdu ama Pittsburgh'da büyüdü. Anna gittiğinde çok duydum."

"Bütün bunları sana kim söyledi?"

"Maurice. Tam bir dedikoducudur. Bu yüzden Alberto Berretti hakkında iyi şeyler öğrenebileceğini biliyordum."

"Peki sen... bu resme nasıl girdin?"

"Ah. Daha da iğrençleşiyor. Anna'nın iki kızı var. İyi Freya ve Lena."

"Kötü mü?"

Sophie omuz silkti. "Lena ve Anna'nın anlaşılamadığını söylemek yeterli. Freya daha büyüktü ve amcam Harry ile çoktan evlenmişti. Lena on yedi yaşındaydı, inatçı ve asiydi. Kendine ait bir şarkıcılık kariyeri istiyordu. Anna ona giriş izni vermeyince çılgına döndü. Araları bozulmuştu. Sonra Anna babamdan ayrıldı."

Yumurtaları iki tabağa dağıttı ve masaya koydu. "Dediğim gibi, Alex yıkılmıştı ve zamanının çoğunu sarhoş geçirdi. Mazeret değil ama. Bir gece barda genç bir kadın ona yaklaştı ve onu baştan çıkardı. Lena."

"Lena annesinden intikam almak için onu baştan mı çıkardı? O gerçekten Kötü Lena'ydı."

"Daha da kötüleşiyor. Lena ve Anna kavga etmişler. Lena kaçtı ve Anna yaralarını sarmak için Pittsburgh eve geldi. Bence Anna Alex'i gerçekten seviyordu ve onunla evlenmeyi bekliyordum." Tabağındaki yemekle oynadı. "Dokuz ay sonra, Lena eve bir kundak bebekle geldi." Çatalını döndürdü. "Voila. Ben de bu şekilde resmin içine girdim."

"Başka bir yasak ilişki yüzünden yaşanan yasak bir ilişkinin çocuğu," dedi Vito sessizce. "Sonra Brewster'la tanıştın ve farkında olmadan annenle Anna'nın yaptığını yaptın."

"o kadar da zor değil. Ama ben iyi bir aşçıyım. Yemeğin soğuyor."

Hayatının kapısını yine kapatmıştı ama her seferinde biraz daha açık kalıyordu. Hâlâ annesine ne olduğunu, Katherine Bauer'in nasıl olup da 'hiç annesi' haline geldiğini ya da ceset torbasının anlamını bilmiyordu ama Vito sabırlı olabilirdi. Temiz tabağını bir kenara itti. "Bisikletini ne yapacaksın?"

"Çektireceğim. Bana tamircinizin adını verebilir misiniz?"

"Elbette, ama bunu ölü fareyle birlikte polise bildirmelisiniz. Brewster'ın karısı sizi bu şekilde korkutarak paçayı kurtaramaz."

Alaycı bir ses çıkardı. "İki katı ikramiyen üzerine bahse girebilirsin ki bunu rapor edeceğim. O kadın bana bir kez zorbalık yaptı ama artık onunla işim bitti."

"Aferin kızıma. Bu sabah işe nasıl gideceksin?"

"Bisikletim tamir edilene kadar büyükannemin arabasını kullanabilirim." Burnunu kırıştırdı. "İyi bir araba, sadece Lotte ve Birgit gibi kokuyor."

İsimleri söylendiğinde köpekler koşarak geliyor, gökkuşağı kışklarını sallayarak sadaka dileniyorlardı. Vito usulca güldü. "Lotte Lehman ve Birgit Nilsson. Opera efsaneleri."

"Büyükannemin idolleri. Bu kızlara onların isimlerini vermek en büyük onurdu. Bu köpekler büyükannemin çocukları gibi. Onları şımartıyor."

"Onları boyadı mı?"

Sophie tabaklarını lavaboya koydu. "Hayır, o benim hatamdı. Büyükannemi felç sonra, zatürre olup huzurevine gitmeden önce rehabilitasyondan eve getirmiştım. Pencerenin önünde oturup dışarıda oynayan köpekleri seyrederdi ama gözleri bozuktu. Sonra kar ve bembeyaz oldular ve onları hiç göremez oldu." Sustu. "O zaman iyi bir fikir gibi gelmişti. Sadece gıda boyasıydı. Aslında çok soldu."

Vito güldü. "Sophie, sen inanılmazsın." Lavaboya doğru yürüdü, Sophie'nin saçlarını kenara itti ve dudaklarını Sophie'nin ensesinde gezdirdi. "Akşam görüşürüz."

Titredi. "Bu gece büyükannemle oturacağım. Freya'nın bingo gecesi." O zaman ben de seninle geleceğim. Bir efsaneyle ne kadar sık karşılaşabilirim ki?"

Çarşamba, 17 Ocak, Saat 6:00

Bir şeyler farklıydı. *Yanlış bir şey.* Gregory Sanders'ın cesedi kamyonunun kasasındaki muşambanın altında plastik bir torbanın içindeyken otoyolu tarlasına doğru sürdü. Normalde bu yolda başka bir arabayı asla geçmezdi. Ama şimdiden iki araba geçmişti. Sırf içgüdüsel olarak bağlantı yolundan yavaşlamadan geçti ve geçerken gördüğü şey kalbini durdurdu. Bağlantı yolunun otoyolla birleştiği yerde el değmemiş kar olması gerekirdi, ancak bunun yerine birden fazla araç tarafından tekrarlanan erişimi gösteren çapraz lastik izlerini gördü.

Boğazında yükselen safra onu boğuyordu. *Mezarlığını bulmuşlardı.*

Her nasılsa, birisi onun mezarlığını bulmuştu. *Ama nasıl? Ve kim? Polis mi?*

Kendine nefes aldırdı. Kesinlikle polis.

Beni bulacaklar. Beni yakalayacaklar. Kendine tekrar nefes aldırdı. *Rahatla. Seni nasıl yakalayabilirler ki? O cesetlerden herhangi birini teşhis edebilmelerinin imkanı yok.*

Bulsalar bile cesetlerden herhangi birini onunla ilişkilendirmenin bir yolu yoktu. Kalbi hızla çarpıyordu ve titreyen elini ağzına götürdü. Buradan gitmesi gerekiyordu. Gregory Sanders'ın cesedi plastik bir torbanın içinde kamyonetindeydi. Herhangi bir nedenle durdurulursa. O bile bir cesedi açıklayamazdı.

Nefes al. Sadece nefes al. Düşün. Bu konuda akıllı olmalısın.

Çok dikkatli davranmıştı. Eldiven giymiş, kendi vücudunun kurbanlarla temas etmemesini sağlamıştı. Kılına bile. Yani kurbanların her birinin kimliğini tespit etseler bile onunla ilişkilendiremezlerdi. O güvendediydi.

Böylece nefes aldı. Ve düşündü. İlk adımı Gregory'den kurtulmaktı. Sonra, polislerin ne bildiklerini ve nasıl öğrendiklerini öğrenmesi gerekiyordu. Eğer onlar yakın olsaydı, kaçardı.

Nasıl ortadan kaybolacağını biliyordu. Bunu daha önce de yapmıştı.

Beş mil boyunca sürdü. Kimse onu takip etmedi. Yolun dışına, ağaçların arkasına çekmiş. Ve nefesini tutarak bekledi. Hiçbir polis arabası geçmedi. Herhangi bir araba da.

Kamyondan indi, ilk defa bir kamyonun serinliğine minnettar oldu. Philadelphia sabahı sıcak teninde. Yolun kenarının ötesindeki arazi keskin bir eğimle bir vadiye doğru iniyordu. Burası Sanders'ı atmak için çok iyi bir yerdi.

Çabucak bagaj kapağını indirdi, muşambayı kaldırdı ve plastik torbayı eldivenli ellerine aldı. Torbayı karın içine doğru itti ve kaymaya başlayana kadar ayağıyla itti. Poşet bir ağaca çarptı, sonra yolun geri kalanını aşağı yuvarlandı. Karda inişini gösteren görünür bir yol vardı ama şanslıysa bu gece yine kar yağacak ve polisler Gregory Sanders'ı ilkbaharda buzlar çözülmeden bulamayacaktı.

O çoktan gitmiş olurdu. Direksiyona geri döndü ve doğru şeyi yapıp yapmadığını merak ederek geldiği yöne döndü.

O zaman anladı. İki polis aracı, daha önce hiç kimsenin bulunmadığı giriş yolunun girişinde duruyordu; biri içeri, diğeri dışarı bakıyordu. *Vardiya Değişim*, diye düşündü. Vardiya değişimini kıl payı atlatmıştı. O yaklaşırken ekip arabalarından birinden bir memur indi.

İlk eğilimi gaza basıp polisi dışarı çıkarmaktı ama bu aptallık olurdu. Tatmin edici ama sonuçta aptalca. Durmak için yavaşladı.

Camını kibar bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsunuz efendim?"

diye sordu memur gülümsemeden.

İşe. Bu yolun aşağısında oturuyorum." Gözlerini kısarak, aracın arkasını görmeye çalışır gibi yaptı. "Orada neler oluyor? Arabaların gelip gittiğini gördüm."

Burası yasak bölge efendim. Eğer başka bir yoldan gidebiliyorsanız, gidin."

"Başka yol yok," dedi. "Ama sanırım gözlerimi kendime saklayabilirim."

Memur cebinden not defterini çıkardı. "İsminizi öğrenebilir miyim, efendim?"

Uzun vadeli planlar burada işe yaradı ve artık kendinden emin bir şekilde koltuğuna yerleşti. "Jason Kinney." Bu onun adına kayıtlı isim olacaktı. Çünkü bir yıl önce Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne unvan değişikliğini kendisi bildirmişti. Jason Kinney cüzdanındaki ehliyetlerden sadece biriydi. Titiz olmak her zaman işe yarar.

Memur büyük bir gösteriyle kamyonun arkasına doğru yürüdü ve plakayı not etti. Geri gelip şapkasının ucuna dokunmadan önce muşambanın altını kontrol etti. "Artık bu bölgenin sakini olduğunuzu bildiğimize göre, sizi bir daha durdurmamıza gerek kalmayacak."

Başını salladı. Sanki bir daha bu tarafa gelecekmiş gibi. "Minnettarım memur bey. İyi günler dilerim."

Çarşamba, 17 Ocak, Sabah 8:05

Jen McFain kaşlarını çattı. "Bir sorunumuz var gibi görünüyor, Vito."

Vito masanın başındaki koltuğuna kaydı, sabahki çılgın koşuşturmasından dolayı hâlâ biraz nefessizdi. Sophie'den ayrıldıktan sonra eve koşmuş, duş almış ve Tess'ten bütün gece dışarıda kalıp haber vermediği için bol bol özür dilemişti.

Sonra işe gitmek için yola koyuldu, ancak karakolun kapısında ellerinde kameralar olan bir muhabir sürüsü tarafından karşılandı.

"Bu sabah her türlü sorunla karşılaştım, Jen. Seninki ne gibi görünüyor?"

"Cruller yok. Ne tür bir toplantı yürütmeye çalışıyorsun ki?"

"Evet, Vito," dedi Liz. "Ne tür bir toplantı çörekler olmadan başlar ki?" "Sen

hiç yemek getirmedi," dedi Vito Liz'e ve Liz sırıttı.

"Evet, ama ilk gün yaptın. Ekip liderliğinin ilk kuralı - asla tutmaya niyetli olmadığınız bir emsal oluşturmayın."

Vito masanın etrafına bakındı. "Başka rahatsız edici talepleri olan var mı?"

Liz eğlenmiş, Katherine sabırsız görünüyordu. Bev ve Tim yorgun görünüyordu. Jen kaşlarını çatarak ona baktı. "Cimri," diye mırıldandı ve Vito gözlerini devirdi.

"Şimdi bir kurbanın daha kimliği doğrulandı. Bill Melville üçüncü kurban. Onu tabloya not ettim. Bir de ismi var. E. Munch. Nick
Dün gece Melville'in dairesinden döndüm ve sistemde arattım ama bir şey bulamadım."

"Zaten gerçek adını kullanacak değil ya," dedi Jen. "Ama bahse girerim
"-ona anlamlı anlamlı baktı-" "bu ismin bir anlamı var."

"Haklı olabilirsin. *Munch*'ın yemekle olan bariz bağlantısı dışında bir fikriniz var mı?"

Jen'in dudakları kıpırdadı. "Çok komik, Chick. Bunu biraz

düşüneceğim." Teşekkür ederim." Katherine'e döndü. "Sende ne var ne yok?"

"Dün gece ikinci sıradaki yaşlı çifte otopsi yaptık. Kimliklerini belirlemenize yardımcı olacak yeni bir şey bulamadık. Ama Tino bazı çizimler yaptı. Asistanım morgdan gece yarısına kadar ayrılmadığını söyledi."

Vito, iki ayağıyla birden yardıma koşan kardeşi için keskin bir minnettarlık duydu. Bütün bunlar bittiğinde ona teşekkür etmenin bir yolunu bulacaktı.
"Evet, çizimlerini kayıp kişi dosyalarıyla karşılaştıracamız." Vito dosyasından, o sabah masasında bulduğu eskizlerin kopyalarını çıkardı. Onları Liz'e uzattı.
"Tino'nun bulduğu şey bu. Kadının farklı saç stillerine sahip birkaç resmini yaptı. Saçlarını görmeden nasıl görünmüş olabileceğini hayal etmek zor."

"Sırada ben varım," dedi Jen. "Dün gece iki yeni haber aldık. Birincisi, ilk gün olay yerinden aldığımız lastik izinden bir kimlik tespiti. Adamımız tıpkı seninki gibi bir Ford F150 kullanıyor, Vito."

Müthiş," diye mırıldandı Vito. "Psikopat bir katille ortak bir noktamız olması çok güzel. Eşkâlini oraya gönderelim. Uzak bir ama en azından gözlerimizi açık tutabiliriz. O lastik iziyle birlikte hiç ayak izi bulabildin mi?"

"Kullanılabilir olan yok. Üzgünüm. İkinci şey ise ilk sıradaki son kurbanın karnından çıkardığımız el bombası. Eski bir MK2 Ananas bombası, 1945'ten önce yapılmış. İzini sürmek neredeyse imkansız olurdu ama bulmacanın bir parçası daha. Bu adam gerçek ananas bombası kullanıyor. şey."

"Ve gerçek şeyden bahsetmişken." Vito onlara Sophie'nin bir gün önceki soruşturmalarından bahsetti. "Yani ortaçağ silahları için olası bir kaynağımız var. I Claire Reynolds'ın doktorunu ve çalıştığı kütüphaneyi kontrol etmeden önce Interpol'ü arayacaktım. Ve hala Bill Melville'in ailesinin yerini bulmam gerekiyor. Öldüğünü bilmiyorlar."

Liz, "Bana Interpol'ü ver," dedi. "Sen doktoru ve aileyi al." Teşekkürler."

Vito, Bev ve Tim'e baktı. "Çok sessizsiniz."

"Yorgunuz," dedi Tim. "Gecenin çoğunda ayaktaydık ve UCanModel'in sahipleriyle kayıtlar. Sonra avukatlar devreye girdi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Vito.

"Evet." Tim avuçlarını tıraşsız yanaklarından aşağı doğru sıyırdı. "Sahipleri işbirliği yapmak istiyor ama avukatları onlara tüm aboneler için bir gizlilik bildirimi olduğunu söylüyor. Bu yüzden işler yavaş ilerliyor. Gece üçte ayrıldık ve uyumak için eve gittik."

Onlarla konuşabilmemiz için ev sahibinin e-posta gönderilen tüm modellerle irtibata geçmesi gerekiyor." Bev içini çekti. "Bir saat içinde onlarla bir telefon görüşmesi yapmamız gerekiyor."

Vito' kendisi de gece üçe kadar uyuyamamıştı ama nedeni çok farklıydı ve anlayış görmeyeceğinden emindi. "Katherine, bundan sonra ne yapacaksın?"

"Son dördün otopsileri. Nereden başlayacağıma dair bir tercihin var mı? Yaşlı mı, genç mi, kurşun mu, el bombası mı?"

"Claire Reynolds ile başlayın. Doktoruyla konuşur konuşmaz size haber vereceğim. O zaman yaşlı kadın üzerinde çalış. Hiçbirine uymayan tek vücut o. Diğerleri." Vito ayağa kalktı. "Bu sabahlık işimiz bitti. Bu akşam saat beşte tekrar buluşalım. Dikkatli olun."

Çarşamba, 17 Ocak, 09:05.

O ölmüştü. Yaşlı Winchester kadını ölmüştü. Arkasına yaslandı, kaşlarını çatarak bilgisayarına baktı. Ölmüş ve mal neredeyse kendisi kadar yaşlı olan yeğenine bırakmıştı. Cesetleri kimin bulduğunu kim bilebilirdi ki? Ama öldüğünü bilmek daha mantıklıydı. Eğer yeğeni mülkü satmayı planlıyorsa, birileri mülkü inceliyor olabilirdi ya da belki de çoktan satmışlardı ve birileri üzerine inşaat yapıyordu.

Cesetler bu şekilde ortaya çıkmış olabilir. Polislerin hepsini bulduğunu düşündü. Sadece bir kişi parmak izinden teşhis edilebilirdi.

O parmak izlerini silmişti. Diğerleri... polislerin el feneriyle kendi kışklarını bulmaları haftalarını alırdı. Diğer cesetleri daha çabuk teşhis edebileceklerini düşünmek gülünçtü.

Şimdi daha iyi hissediyordu. Ama hâlâ yarım kalmış işleri vardı. Tarladaki cesetlerden biri Webber'ın çocuğuydu ve Derek bir şekilde çocuğun fotoğrafını ele geçirmişti. Derek'le bugün ilgilenecekti. O-

Cep telefonu çaldı ve refleks olarak arayanın kimliğini kontrol etti. Arayan antika satıcısıydı... daha iyi bir tanım bulamamıştı. "Evet," dedi. "Benim için neyiniz var?"

"Ne yaptın lan sen?" diye öfkeli bir cevap geldi.

Kendi öfkesi de cızırdamaya başladı. "Sen neden ?" "Bir

engizisyon sandalyesinden bahsediyorum. Ve lanet polislerden."

Ağzını açtı, ama bir an için hiçbir kelime oluşmadı. Çabucak soğukkanlılığını geri kazandı. "Neden bahsettiğiniz hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok."

Polislerin bir sandalyesi var." Her kelimenin arası özenle açılmıştı.
"Ellerinde."

"O benim değil. Koltuğum koleksiyonumla birlikte. Daha bu sabah gördüm."

Diğer uçta bir duraklama oldu. "Emin misiniz?"

"Elbette eminim. Bütün bunlar neyle ilgili?"

"Dün bir polis sorular sordu. Çalıntı eserleri ve karaborsa satışları araştırıyormuş. Çivili bir sandalyesi olduğunu söyledi. Bir sürü sivri uç. Cinayet masası polisiymiş."

Kalbi o gün ikinci kez çarpmaya başladı ama soğukkanlılığını korudu. Mezarlarını bulduklarını biliyordu. Polisin Brittany'nin cesedini bir sorgu sandalyesine bağlamasını beklemiyordu. Sesine inandırıcı olacak kadar kafa karışıklığı kattı. "Size neden bahsettiğinizi bilmediğimi söylüyorum."

"Şehrin bir tarlada bulunan devasa mezarlık hakkında bir şey bilmiyor musunuz? Çünkü bu ziyareti yapan polis, o davayı da yönetiyor."

Hay sikeyim. İnanılmaz bir şekilde güldü. "Ben de mezarlık hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim eserlerimin benim elimde olduğu. Eğer polislerin elinde bir sandalye varsa, muhtemelen canlandırma grubundaki o salaklardan biri tarafından yapılmıştır. Ama merak ettiğimi de itiraf etmeliyim. Polis nasıl oldu da Soru sormak için nereye gideceğim?"

"Bir kaynakları var. Bir arkeolog."

Bu mantıklıydı. de olsa başlangıçta satıcısını bu şekilde . "Şu arkeologun adı ne?"

"Adı Sophie Johannsen."

Kalbi hızla çarpmaya başladı, sonra öfkeyle kükreyerek nabzının fırlamasına neden oldu. "Anlıyorum."

"Salı akşamları Philadelphia'daki Whitman College'da ders veriyor. Ayrıca gündüzleri Albright'ta çalışıyor. Ev adresi de bende var."

O da biliyordu. Kadının, tehdit oluşturmayan iki renkli kaniş köpeğiyle yalnız yaşadığını biliyordu. Yine de gibi yaparak alay etti. "Tanrı aşkına, onu bulmak istemiyorum. Sadece merak ettim."

Bir duraklama oldu ve adam tekrar konuştuğunda sakindi, ancak sözlerindeki tehdit yüksek ve net bir şekilde çınliyordu. "Yerinizde olsaydım, merak etmekten fazlasını yapardım. Bize gelince, yaptığınız hiçbir şeye karışmayı düşünmüyoruz ve eğer zora gelirse, çıkarlarımızı koruyacağız. Artık bizi aramayın. Artık işinizi istemiyoruz."

Bir klik sesi geldi, sonra sessizlik. Telefonu yüzüne kapatılmıştı. masasının üzerine koydu, sarsıldı. Kanaldaki sızıntıları kapatması gerekiyordu. Hem de hemen. Lanet olsun. Oyununu bitirene kadar onu araştırma için hazır tutmak istemişti.

Başka bir kaynak bulması gerekecekti.

17 Ocak Çarşamba, sabah 9:30.

"Dr. Pfeiffer şu anda bir hastayla ilgileniyor, Dedektif." Resepsiyonist Stacy Savard, ofisi bekleme odasından ayıran camın kendi tarafından ona kaşlarını çatarak bakıyordu. "Beklemeniz ya da daha sonra gelmeniz gerekecek."

"Hanımefendi, ben bir cinayet masası dedektifiyim. Ben sadece insanlar ölmemeleri gerekirken ortaya çıkarım. Lütfen doktorun beni en kısa zamanda görmesini sağlayabilir misiniz?"

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Cinayet mi? Kim?" Öne doğru eğildi. "Bana söyleyebilirsiniz, Dedektif. Zaten bana her şeyi anlatıyor."

Vito ona olabildiğince sabırla gülümsedi. "Ben bekleyeceğim." Birkaç dakika sonra yaşlı bir adam kapıya geldi.

"Dedektif Ciccotelli? Bayan Savard beni görmeye geldiğinizi söyledi."

"Evet. Özel olarak konuşabilir miyiz?" Doktoru ofisine kadar takip etti.

Pfeiffer kapıyı kapattı. "Bu çok üzücü." Masasının arkasına oturdu.

"Soruşturmanıza konu olan hastalarım hangileri?"

"Claire Reynolds."

Pfeiffer irkildi. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Bayan Reynolds çok hoş bir genç kadındı."

"O zaman onu uzun zamandır tanıyordunuz?"

"Ah, evet. Claire ile beş yıldır görüşüyorum." "Bana onun nasıl biri

olduğunu söyleyebilir misiniz? Dışa dönük mü, utangaç mı?"

"Çok dışa dönüktü. Claire paraolimpik bir sporcuydu ve toplum içinde aktifti."

"Claire ne tür protezler kullanıyordu, Dr. Pfeiffer?"

"Aklımın ucundan bile geçmiyor. Bir dakika bekleyin." Dosya çekmecesinden bir klasör çıkardı ve sayfaları çevirdi.

"Kalın dosya," diye yorumladı Vito.

"Claire yürüttüğüm deneysel çalışmanın parçasıydı, yapay dizindeki mikroişlemciyi geliştiriordum."

"Mikroişlemci mi? Bilgisayar çipindeki gibi mi?"

"Evet. Hasta merdiven inip çıkarken veya büyük adımlarla yürürken eski protez bacaklar o kadar dengeli değildir. Mikroişlemci sürekli olarak dengeyi değerlendiriyor ve ince ayarlar yapıyor." Başını öne eğdi. "Arabanızdaki kilitlenme önleyici frenler gibi."

"Bunu anlayabilirim. Gücü nasıl?"

"Bir pil . Hastalar bunu gece boyunca şarj ediyor. Çoğu, pil bitmeden önce otuz saate kadar kullanabilir."

"Yani Claire'in dizinde geliştirilmiş bir mikroişlemci mi vardı?"

". Düzenli kontroller için gelmesi gerekiyordu." Utanarak yere baktı. "Şu ana kadar onu görmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark etmemiştim."

"En son ne zaman randevu için geldi?"

"12 Ekim, bir yıl önce." Kaşlarını çatı. "Onu daha önce özlemeliydim. Neden yapmadım?" Biraz daha kâğıt karıştırdı, sonra rahatlamış bir halde arkasına yaslandı. "İşte nedeni. Teksas'a taşındı. San Antonio'daki yeni doktoru Dr. Joseph Gaspar'dan bir mektup aldım. Dosyasına göre kayıtlarının bir kopyasını ertesi hafta göndermişiz."

Bu, Claire Reynolds'ın kayboluşuyla ilgili olarak birinin aldığı ikinci mektuptu. Önce kütüphanenin istifa mektubu, şimdi de bu. "O mektubu alabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Doktor, bana silikon kayganlaştırıcılar hakkında bilgi

verebilir misiniz?" "Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Nasıl kullanılıyorlar? Onları nereden alıyorsunuz? Farklı olanları var mı?"

Pfeiffer masasından şampuan büyüklüğünde bir şişe aldı ve Vito'ya uzattı. Bu bir silikon kayganlaştırıcı. Devam et, dene."

Vito başparmağına birkaç damla sıktı. Kokusuz, renksizdi ve cildinde kaygan bir kalıntı bırakıyordu. Katherine'in Warren ve Brittany'den aldığı örnekler alçıyla karıştırıldığı için beyazdı. "Neden kullanılıyor?"

"Bayan Reynolds gibi diz üstü ampüteler genellikle askıya almak için iki farklı yöntemden birini kullanırlar - bu da uzvun bağlanması anlamına gelir. İlki bir astar kullanmaktır. Buna benziyor." Pfeiffer çekmecesine uzandı ve ucunda metal bir pim olan dev bir prezervatife benzeyen bir şey çıkardı. "Hasta bu astarı rezidüel uzvun üzerinde yuvarlıyor - çok sıkı bir uyum elde ediyorsunuz."

Daha sonra metal pim protezin yuvasına takılır. Bazı hastalar, özellikle hassas veya kırık bir cilde sahiplerse, astarın altında silikon kayganlaştırıcı kullanırlar."

"Claire Reynolds bu yöntemi kullandı mı?"

"Bazen, ama genellikle Claire gibi genç hastalar emme yöntemini kullanır. Kulağa nasıl geliyorsa öyle - yapay uzuv emme yoluyla tutulur ve bir hava valfi kullanılarak serbest bırakılır. Bu, cildi protezin plastiğiyle doğrudan temas ettirir. Emme yöntemini kullanan çoğu kişi kayganlaştırıcı kullanır."

"Hastalarınız bunu nereden bulabilir?" Vito ona şişeyi geri uzatarak sordu.

"Benden veya doğrudan distribütörden. Çoğu distribütörün online mağazası var."

"Peki ya formüller? Bunlardan çok var mı?"

"Bir ya da iki ana ürün. Ama pek çok küçük sanayi özel karışımlar, otlar ve benzeri şeyler sunuyor." Masasından bir dergi aldı ve arkasını çevirdi. "Bunlar gibi."

Vito dergiyi aldı ve reklamları taradı. "Bu bende kalabilir mi?"

"Elbette. Bayan Savard'ın size kayganlaştırıcıdan bir örnek getirmesini de sağlayabilirim."

Teşekkür ederim. Doktor, Bayan Reynolds'ı görmenizin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiğini biliyorum ama acaba onun ruh hatırlayabilir misiniz? Mutlu muydu, üzgün müydü, kızgın mıydı, endişeli miydi? Bir şeyi var mıydı? erkek arkadaş?"

Pfeiffer rahatsız görünüyordu. "Hayır, erkek arkadaşı yoktu." "Oh.

Anlıyorum. O zaman bir kız arkadaşı?"

Pfeiffer'ın rahatsızlığı arttı. "Onu o kadar iyi tanıımıyordum, Dedektif. Ama sık sık aktivist yürüyüşlerine katıldığını biliyorum. Bacağını kontrol ettirmek için geldiğinde birkaç kez bundan bahsetti. Sanırım sadece benim tepki vermemi sağlamaya çalışıyordu."

"Peki, o zaman ruh hali nasıl?"

Pfeffer parmaklarını çenesinin altında birleştirdi. "Para konusunda endişelendiğini biliyorum. Mikroişlemci güncellemesi için yeterli parası olmayacağı için endişeliydi."

"Kafam karıştı. Çalışma odanızda olduğunu ve yeni işlemciyi çoktan aldığını sanıyordum."

"Öyleydi ve de yaptı, ancak çalışma tamamlandığında satın alması gerekecekti. Üretici mikroişlemciyi maliyetine sunuyordu ama bu Claire'in karşılayabileceğinden daha fazlaydı. Bu onu çok üzdü." Yüz ifadesi çok üzgün bir hal aldı. "Bu güncellemeye sahip olmanın ona paraolimpik oyunlarda avantaj sağlayacağını düşünüyordu."

Vito ayağa kalktı. "Teşekkür ederim Doktor. Çok yardımcı

oldunuz." "Bunu kimin yaptığını bulduğunuzda bana haber

verir misiniz?"

"Evet. Yapacağım."

"Güzel." Doktor ayağa kalktı ve ofisinin kapısını açtı. "Stacy?" Resepsiyon görevlisi hızla ofisine geldi. "Stacy, dedektif Claire Reynolds burada."

İsmi söylediğinde Stacy'nin gözleri büyüdü. "Claire mi? **Ama...**" Omuzları çökmüş bir halde kapıya yaslandı. "Oh, hayır."

"Bayan Reynolds'u iyi tanır mıydınız, Bayan Savard?"

"*Pek iyi değil.*" Başını kaldırıp Vito'ya baktı, şok olmuş ve üzgündü. "İçin geldiğinde onunla sohbet ederdim. Bir yarış ya da başka bir şey kazandığında onu tebrik ettim. Her zaman neşeliydi." Stacy'nin gözleri yaşlarla doldu.

"Claire tatlı bir insandı. Neden biri ona zarar versin ki?"

gereken şey de bu. Doktor?" Vito adamın elindeki dosyaya baktı.

Doktor kendini salladı. "Ah, evet. Stacy, Teksas'taki Dr. Gaspar'dan aldığımız mektubun bir kopyasını Dedektif Ciccotelli için hazırla."

"Aslında, orijinaline ihtiyacım var."

Pfeiffer gözlerini kırıştırdı. "Elbette. Hiç düşünmemiştim. Stacy, kopyayı dosyalarımız için sakla ve dedektife elimizden gelen her şekilde yardımcı ol."

On Beşinci Bölüm

17 Ocak Çarşamba, 1110

"Güle güle! Güle güle!" Sekiz yaşındaki çocuklar kapıdan çıkarılırken el salladılar.

"Bu harikaydı." Öğretmenleri Sophie ve Üçüncü Ted'e gülümsedi. "Normalde çocuklar müzelerde sinirli olur ve sıkılırlar, ama siz kostüm, oyunculuk ve baltayla bunu eğlenceli hale getirdiniz. Ve saçlarınız! Her şey çok gerçekçi görünüyor."

Sophie, Viking turunun başlarında salladıktan sonra omzuna dayadığı savaş baltasını düzeltti. Çocukların gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Saçlar gerçek," diye gülümsedi. "Gerisi... eğlenceli. Tarihi canlandırmak için buradayız."

"Diğer öğretmenlere de söyleyeceğimden emin olabilirsiniz."

Sophie sıcak bir ifadeyle, "Desteyiniz için kesinlikle minnettarız," dedi.

Ted'in bakışları ihtiyatlıydı. "Joan of Arc'ını görmelisin. Bence daha da iyi."

"Zırh ağır olduğu için benimle tatlı dille konuşmaya çalışıyor. Lütfen geri gel."

Öğretmen gittiğinde Ted, "Onlara iyi davrandın," dedi. "Sorun nedir?"

Sophie yüzünü buruşturdu. "Sanırım bunu hak etmiştim. Dün bir aydınlanma yaşadım Ted. Burada iyi bir şey yapıyorsun. Ve ben pek iyi davranmadım."

Kaşları çatılmış bir halde ona baktı. "Bunun gösterinin bir parçası olduğunu sanıyordum," dedi kuru bir sesle. "Yani gerçekten beni baltayla ikiye bölmek mi istiyordun?"

Sophie'nin dudakları kıpırdadı. "Sadece bazen." Ayıldı. Özür dilerim, Ted."

"Burada çalışmaya gelmene çok sevindik Sophie," dedi Ted, aynı ciddiyetle. "Büyükbabamın işine büyük saygı duyuyorsunuz. "Büyükbabamın işine büyük saygı duyuyorsun. ama ben de inanıyorum."

'Evet Ted, buna inanıyorum. Bu benim aydınlanmamın bir parçasıydı."

Camdan son çocuğun sarı bir otobüse bindiği yere baktı. "Norveççe konuştuğunuzu bilmiyordum. "Norveççe konuştuğunu bilmiyordum. özgeçmişinizde diller."

Bu konuda söyleyeceği tek şeyin bu olduğunu fark etti. Sadece devam edeceklerdi. "Ben bilmiyorum. Ama onlar da bilmiyor." Kıkırdadı. "Norveççe küfürleri sadece büyükannem söylediği biliyorum. Sanırım büyükbabamdan öğrendiği tek şey buydu."

Ted'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Çocuklara* Norveççe küfür mü ediyorsun?"

"Yüce Tanrım, hayır." Adamın bunu düşünmesine bile sinirlenmişti. "Biraz Danca ve biraz da Hollandaca biliyorum. Gerisi saf İsveçli Şef." Dudakları kıvrıldı. "Bork-bork-bork."

Ted hem rahatlamış hem de duygulanmış görünüyordu. "Senden bir tiyatrocu yaratabiliriz, Sophie Johanssen." Uzaklaştı. "Unutma, öğlen Joan'sın."

Bu zırh hâlâ çok ağır," diye arkasından seslendi, **ama** öncekinden çok daha az hınçla. Tuvalet'e doğru yöneldi. kurdeşen dökmeden önce yüzündeki makyajı sildi. Bu gece Vito tarafından böyle görülmek istemiyordu.

Ağır kostüm yüzünden sırtından aşağı süzülen tere rağmen titredi. Vito gece boyunca birden fazla kez sözünü tutmuştu. Sevişmekle vizonlar gibi sikişmek arasında büyük bir fark vardı. Eğer gerçekten aşık olursa bunun daha da iyi olacağını hayal etti. Harry Amca'ya sormayı düşündü, sonra yüzündeki dehşeti hayal ederek yüksek sesle güldü.

"Affedersiniz, bayan."

Hâlâ gülümseyen Sophie, yaşlı adamın yanında durdu. Ön lobide bastonuna dayanmış Birinci Ted'in fotoğrafları. "Evet, efendim?"

"Turunuzun bir bölümüne kulak misafiri oldum. Büyüleyiciydi. Özel turlar da yapıyor musunuz?"

Adamın gözlerinde onu rahatsız eden bir şey vardı. *Azgın yaşlı piç, beni tavlamaya çalışıyor.* Gözleri kısıldı, yumruğu savaş baltasının sapında sıkılaştı. "Ne kadar özel?"

Önce şaşkın, sonra da şok olmuş görünüyordu. "Aman Tanrım. Hayır, hayır, hayır. Eğlencenin genellikle sıkıcı olduğu bir huzurevinde yaşıyorum, bu yüzden sosyal koordinatör gibi bir şey olmayı kendime görev edindim. Bir tur planlayabilir miyiz merak ediyordum."

Sophie mahcup bir rahatlamayla güldü. "Elbette, . Büyükanneimin bütün gün yapacak bir şey bulamayınca ne kadar sıkıldığını biliyorum."

"Büyükanne kesinlikle bize katılabilir."

Sophie'nin gülümsemesi soldu. "Teşekkür ederim ama hayır. Tura kadar iyi değil. Masanın arkasındaki kızıdan bir zaman ayırtabilirsiniz."

Kaşlarını çattı. "Siyah giyinmiş olan mı? Biraz tehlikeli görünüyor."

"Patty Ann çarşamba günleri gotik oluyor. Wednesday Addams'a bir tür saygı duruşu. Gerçekten çok hoş biri. Size bir tur ayarlamaktan mutluluk duyacaktır. Şimdi izin vererseniz, şu makyajı yüzümden silmem lazım yoksa Pugsly gibi şişeceğim."

Onun gidişini izledi, gözleri attığı her akıcı adımı not ediyordu. Onu aylardır tanıyordu ama bugüne kadar gerçekten hiç görmemişti. Onu *bu* şekilde görene kadar sahip olduğu çekim gücünden hiç şüphelenmemişi bile - *bir* metre boyundaki sarışın, başının üzerinde iki elli bir savaş baltası sallıyor, yeşil gözleri efsanevi bir Valkyrie gibi parlıyordu. Çocuklardan ve öğretmenlerinden oluşan küçük kalabalığı bir saatten fazla bir süre boyunca etkisi altında tutmuştu.

Ve ben de. İnternet sitesindeki modelleri unutun. O kendi yeni kraliçe. Van Zandt çok mutlu olacaktı. Ve Dr. Sophie Johannsen artık yarım kalmış bir iş olmayacaktı. Bir taşla iki kuş vurmak çok güzeldi.

Çarşamba, 17 Ocak, 11:30

Kütüphaneci ve Claire'in eski patronu Barbara Mulrine tezgâhın üzerinden bir zarf uzattı. "Bu Claire Reynolds'dan aldığımız istifa mektubunun orijinali."

Marcy Wiggs başını salladı. Claire'in yaşlarındaydı ve Claire'in ölüm haberini elli yaşlarındaki pragmatik patronundan daha zor almış görünüyordu. "Bir yıldan uzun süredir sistemimizin dışında olduğu için ana ofisten talep etmek zorunda kaldık." Marcy'nin dudağı titredi. "Zavallı tatlı kız. Otuz yaşında bile değildi."

Vito göz ucuyla Barbara'nın gözlerini devirmesini izledi ve o anda yaşlı kadının anlatacakları daha çok ilgisini çekti. Zarfı açtı ve içine baktı. Mektup sıradan bir kâğıda basılmıştı ve parmak izi açısından değerli bir şey elde edemeyeceklerinden şüpheleniyordu ama yine de sordu. "Bana bununla ilgilenenlerin bir listesini verebilir misiniz?"

Marcy içini çekerken Barbara, "Deneyebilirim," dedi.

"Böyle bir şey olduğu için hepimiz çok kötü hissediyoruz. O sırada bir şeylerden şüphelenmeliydik, bir telefon görüşmesi yapmalıydık ama..."

Vito zarfı dosyasına yerleştirdi. "Ama?"

"Ama hiçbir şey," dedi Barbara sertçe. "Hiçbir şeyden şüphelenmemeliydin, Marcy. Claire de tatlı bir kız değildi. Bunu şimdi söylüyorsun çünkü o öldü." Vito'ya baktı, sinirlenmişti. "İnsanlar ölüleri her zaman olduklarından daha iyi hatırlarlar, özellikle de öldürüldüklerinde. Öldürüldüklerinde ve özürlü olduklarında da... Papa'yı arayıp kanonizasyon talep edebilirsin."

Marcy'nin dudakları inceldi ama bir şey söylemedi.

Vito bir kadından diğetine baktı. "Yani Claire iyi bir insan değil miydi?"

Marcy göz ucuyla huysuzca başını kaldırdı ve Barbara hayal kırıklığı içinde bir iç çekti. "Hayır, pek sayılmaz. İstifa mektubunu aldığımızda bir parti verdik."

"Barbara," diye tısladı Marcy.

"Evet, söyledik. Etrafa soracak ve herkes ona bunun doğru olduğunu söyleyecek." Barbara tekrar Vito'ya baktı. "Parti kısmı ve hoş olmayan kısmı."

"Hoş olmayan ne yaptı?"

"Sadece tavırları yüzünden," diye cevap verdi Barbara bitkin bir halde. "Onu sevmek istiyorduk, hepimiz istiyorduk. Ama o kaba ve hoyrattı. Burada yirmi yılı aşkın süredir çalışıyorum. Her türlü yeteneğe ve engele sahip çalışanlarım oldu. Claire ampute olduğu için kötü değildi. Terbiyesizdi çünkü öyle olmayı seviyordu."

"Uyuşturucu ya da alkol kullanıyor muydu?"

Barbara dehşete düşmüş görünüyordu. "Gördüğüm kadarıyla hayır. Claire'in vücudu onun tapınağıydı. Hayır, bu daha çok bir hak etme duygusuydu. Geç gelir, erken . İşini her zaman yapardı ama sadece benim istediğim kadarını, fazlasını değil. Bu onun için sadece bir işti."

"O bir yazardı," dedi Marcy. "Romanı üzerinde çalışıyordu."

"Sürekli o dizüstü bilgisayar üzerinde çalışıyordu," diye kabul etti Barbara. "Romanı bir paraolympian hakkındaydı, yarı otobiyografik sanırım."

Marcy iç çekti. "Kahramanın iyi olması dışında. Barbara haklı, Dedektif. Claire o kadar da iyi değildi. Belki de sadece öyle olmasını istedim."

Vito kaşlarını çatı. "Dizüstü bilgisayarı olduğunu mu söylüyorsun?"

Kadınlar birbirlerine baktılar. "Evet," dedi Barbara. "Güzel ve yeni bir tane."

Marcy dudağını ısırđı. "Ölmeden yaklaşık bir ay önce yeni bir tane aldı."

"Ailesi bir dizüstü bilgisayar bulamadı," dedi Vito. "Dizüstü bilgisayarı olmadığını söylediler."

Barbara yüzünü . "Claire'in ailesine söylemediğı pek çok şey vardı, Dedektif Ciccotelli."

"Ne gibi?" Vito sordu ama bildiğini sanıyordu.

Marcy yine dudaklarını büzdü. "Şimdi, biz yargılayıcı değildik ama-"

"Claire bir lezbiyendi," diye söze girdi Barbara kesin bir ifadeyle.

"Ailesi onaylamaz mıydı?"

Barbara başını salladı. "Hayır. Çok muhafazakârlardı."

"Anlıyorum. Peki, bir eşten ya da kız arkadaştan bahsetti mi?"

"Hayır, ama bir fotoğraf vardı," dedi Barbara. "Gazetede. Eşcinsel onur yürüyüşlerinden birinde çekilmiş bir fotoğraftı - Claire başka bir kadınla dudak dudağa. Claire çok üzüldü. Ailesinin bunu göreceğini ve kıyametin kopacağını, kirasını ödemeyi keseceklerini düşünmüş. Gazeteyi aradı ve şikayet etti." Yüzünü buruşturdu. "Şimdi de bana hangi gazete olduğunu soracaksınız ama ben hatırlamıyorum. Özür dilerim."

Sorun değil. Yerel bir gazete miydi, yoksa Philadelphia gibi büyük bir gazete mi? *Inquirer!*"

Marcy kararsız bir şekilde, "Yerel bir gazete düşünüyorum," dedi.

Barbara iç çekti. "Büyük bir tane düşünüyordum. Özür dilerim, Dedektif."

". Çok yardımcı oldun. Başka bir şey hatırlarsanız lütfen beni arayın."

Çarşamba, 17 Ocak, 12:30.

Vito kamyonetini adliye binasının önünde durdurdu ve Nick atladi. "Eee?"

Nick kravatını çekti. "Bitti. Savcılığın son tanığı bendim. Lopez, öldürülen kızın resmini çizmek için en son benim gitmemi istedi, böylece jürinin hatırlayacağı son şey sadece uyuşturucu değil, bir kızın onların ellerinde öldüğü olacaktı."

"İyi bir stratejiye benziyor. Lopez'le sorunlarınız olduğunu biliyorum ama o çok iyi bir savcı. Bazen şeytanı alt için bir iblisle uğraşmak zorunda kalırsınız. Hoş bir şey değil ama önemli olan büyük resim. Umarım kızın ailesi bunu anlamıştır."

Nick avuçlarını bıkkınlıkla yüzüne indirdi. "Aslında bana tam da bunu söyleyen onlardı. Lopez'in uyuşturucu satıcısını yakalayabilmek için kızlarının katilini kasıtsız adam öldürmekten suçlu bulduğu için özür dilemeye hazırdım ama onlar Lopez'in bu işi halletme şekliyle her iki adamın da cezasını çekeceğini ve uyuşturucu satıcısının bir daha kimsenin çocuğuna dokunamayacağını söylediler. Çok minnettarlardı." İç çekti. "Ve kendimi bir santim boyunda hissettim. Maggy Lopez'e bir özür borçluyum."

"Onun bu davada çalışmasından mutlu olurum. Bu orospu çocuğunu enseledikten sonra yani."

"açılmışken," dedi Nick, "nereye gidiyoruz?" Bill Melville'in ailesine onun öldüğünü söylemeye. Onlara sen söyleyeceksin."

"Sağ ol Chick."

"Hey, Bellamy'lere söyledim. Bu adil-" Cep telefonu çaldı. "Liz arıyor," dedi Nick'e. Nick dinledi, sonra içini çekti. "Yola çıkıyoruz." Vito kamyonetini geri çevirdi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Melville'lere değil," dedi Vito acımasızca. "Winchester'ın tarlasına geri dönüyoruz."

"On numara mı?"

"On numara."

Çarşamba, 17 Ocak, 13:15

Jen zaten olay yerindeydi, koordine ediyordu. Kamyondan inen Vito ve Nick'in yanına gitti. "Nöbetçi polis memuru ve bu sabah da aynı şekilde bir kamyonu durdurduğunu fark etti. Plakayı kontrol , adamın verdiği ismin uyuşturğunu gördü, ama aradığında adres için listelenen telefon numarası eşleşmedi. Karda lastik izlerini görene kadar bu yoldan gitti." Aşağıya doğru bir yolu işaret etti. Opak bir torba derede yatıyordu. "Bunu gördü ve etti."

"olduğumuzu biliyor," dedi Nick. "Kahretsin, daha fazla zamanımız olacağını umuyordum."

Vito ayaklarını botlarının içine sokuyordu. "Ama biz . Henüz kontrol mi, Jen?"

"Bu bir erkek." Yokuştan aşağı inmeye başladı. "Çantayı açmadım. Pek güzel değil."

Yokuşun dibinde onları karşılayan manzara Vito'nun aklında uzun, çok uzun bir süre kalacaktı. Plastik, adamın yüzünü germiş, öyle ki kurtulmak için zorlandığı anlaşıyordu. Torbanın donukluğu her şeyi bulanıklaştırıyordu ama adamın ağzı sanki kimsenin duyamayacağı bir çığlının içinde donmuş gibi acayip bir şekilde esniyordu.

"Cehennem," diye fısıldadı Nick.

Vito ürpererek bir nefes verdi. "Evet." Cesedin yanına çömeldi ve hızlıca bir göz attı. Ceset tek bir torbaya değil, iki torbaya sarılmıştı. "Baş ve gövde için bir torba, ayaklar ve bacaklar için başka bir torba. Birbirine bağlanmış." Eldivenli parmaklarıyla düğümü çekti. "Basit bir düğüm. Onu açmamı ister misin?"

Jen bir bıçakla cesedin diğer tarafına çömeldi ve düğümün yanındaki plastiği dikkatlice kesti, böylece torbalar ayrıldı, ancak düğümün kendisi

korunmuş. Sonra çantanın önünü kesti ve bir nefes aldı. "Bir kenarını tut, Chick."

Birlikte plastiği ayırdılar ve Vito safrasını yutmak zorunda kaldı. "Aman Tanrım." Plastiği tekrar yere bıraktı ve yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Damgalanmış," dedi Nick.

"Ve asılmış," diye ekledi Jen. "Boğazındaki bağ izlerine bakın."

Vito yere baktı. Jen hala plastiğin kendi tarafını tutuyor, sol tarafını açıkta bırakıyordu. Kurbanın vücudunun ve yüzünün sol yanağında T harfi izi vardı. Kendini çelikleştirerek, plastiğin kendi tarafını tamamen geriye çekti ve sağ tarafı ortaya çıkardı.

"Eli," diye mırıldanabildi sadece. *Ya da eksikliğini.*

"Oh, benim... Oh..." Jen dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti.

"Kahretsın." Nick ayağa fırladı. "Bu adamın nesi var böyle?"

Vito dudaklarını büzdü ve daha da kötüye gideceğini bilerek çantanın uzunluğuna baktı. "Alttaki torbayı kes Jen. Ayaklarına kadar."

Öyle yaptı ve sonra Vito'yla birlikte, her biri bir elinde plastikten bir parça tutarak ayağa kalktı. "Ayağını da kesmiş," dedi sessizce.

"Sağ el, sol ayak." Vito çantayı dikkatle indirdi. "Bunun bir anlamı var."

Başını salladı. "Tıpkı E. Munch'un bir şey ifade etmesi gibi."

Jen'in fotoğrafçısı Sonny Holloman yamaçtan aşağı kayarak geldi. "Lanet olsun."

"Evet, anladık," dedi yorgun bir sesle. "Onu tüm açılardan çek, Sonny."

Birkaç dakika boyunca tek ses Sonny'nin deklanşörünün tıkırtısıydı.

Jen bakışlarını ölü adamın yüzüne çevirdi. "Vito, bu adamı tanıyorum. Tanıdığımı biliyorum."

Vito gözlerini kısarak konsantre oldu. "Ben de öyle. Kahretsin. Tam orada, aklımın bir köşesinde."

Sonny kamerasını indirdi. "Kahretsin," diye tekrarladı içi boş bir sesle. "Sanders Kanalizasyon Servisi. Sanders'ın çocuğu. En büyükleri, en sonda duran ve perişan görünen."

Jen'in gözleri, tanıdığı birine dehşetle fark ederek açıldı. "Haklısın."

"Sen neden ?" Nick söyledi ama Jen onu susturdu. "Bir düşüneyim. Sid

Sanders'ın kanalizasyon servisi septik sistemleri berbat ediyor-"

"Tertemiz," dedi Vito ve Sonny birlikte, acımasızca.

"Sen neden *bahsediyorsun*?" Nick talep etti.

"Sen buralarda büyümedin," dedi Vito, "o yüzden bilemezsin. Bu adam bir reklam filminde oynamıştı."

Jen başını salladı. "Sıradan bir reklam değil. Bu bir..."

"Popüler kültür fenomeni," diye ekledi Vito. "Nick, senin kasabandaki herkesin bildiği, hatırladığı kadar kötü bir reklamın yok muydu?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Sonny ekledi.

"Evet. Çılgın Phil vardı, uyuşturucu almış köylü bir müzayedeci gibi araba satardı." Nick kaşlarını çattı. "Meğer kafası iyiymiş. Yani bu adam sizin Çılgın Phil'iniz mi?"

Vito, "Hayır, bu adam Çılgın Phil'in oğlu olmak gibi kötü bir şansa sahip," dedi. "Sanders'ın foseptik temizleme hizmeti vardı ve reklam yapmak istiyordu ama model kiralamak için çok ucuzdu."

"Böylece altı oğlunu da sıraya dizdi." Jen iç çekti. "Sloganı söylemek ve bundan mutluymuş gibi davranmak zorundaydılar. Onlar için hep üzüldüm. Özellikle de en büyükleri için. Gerçekten sevimli bir çocuktı ve o aptal reklam dışında istediği her kıza sahip olabilirdi... bekle. Bu adam en yaşlı Sanders çocuğu olacak yaşta değil En büyüğü bizim yaşımızda. Daha genç çocuklardan biri olmalı."

"Hepsi birbirine benziyordu," dedi Sonny. "Osmond'lar gibi." Yere baktı, acıma duygusu yüzüne kazınmıştı. "Altı Sanders oğlu. Sid gerçekten de aliterasyon yaptı."

"Bu çocukları gerçekten tanıyor muydun?" Nick sordu ve Jen başını salladı.

"Tabii ki hayır. Kenar mahallelerdeki pek çok insanın foseptik sistemi vardı. Sid Sanders çok para kazanıyordu. Pahalı bir bölgede yaşıyorlardı ve çocuklar hazırlık okullarına falan gidiyordu. Sanders sloganı büyük bir olay haline geldi ve insanlar bunu ne kadar hızlı söyleyebileceklerini görmeye başladılar. Genç, yaşlı, restoranlarda ve marketlerde..."

"Özellikle fiçı partilerinde," dedi Sonny, sonra omuz silkti. "Hey, o zamanlar kardeşlik derneğinde olan bir ağabeyim var. Sonrasında sadece savaş hikayelerini dinledim."

Nick düşünceli bir tavırla, "Acaba adamımız bunun Sanders'ın çocuklarından biri olduğunu biliyor muydu?" dedi. "Yani, bu kadar kolay tanınacağını düşünseydi onu öldürüp burada bırakır mıydı? Üçünüzün onu teşhis etmesi on dakikadan az sürdü."

Jen'in gözleri parladı. "Yani E. Munch şehir dışından biri olabilir."

Vito iç çekti. "En azından bu adamın ailesine haber vermek için nereye gideceğimizi biliyoruz." Nick onun gözlerine baktı. "Peki ya marka? El ve ayak?"

Vito başını salladı. Sophie bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Bunun için nereye gideceğimi de biliyorum."

Çarşamba, 17 Ocak, 14:30.

Sid Sanders karısının elini tutarak oturdu. "Emin misin?" Sid boğuk bir sesle sordu.

Vito, "Resmi bir kimlik tespiti yapman gerekecek ama oldukça eminiz," diye mırıldandı.

"Bunun zor olduğunu biliyoruz," diye ekledi Nick sessizce, "ama bilgisayarını görmemiz gerekiyor."

Sid başını salladı. "Burada değil."

Karısı yüzünü kaldırdı. "Muhtemelen bilgisayarını uzun zaman önce rehine vermiştir."

Sesi kasvetliydi ama Vito alttan alta suçluluk da duyuyordu. "Neden?" Amaçlı bir şekilde lüks oturma odasına baktı. "Paraya mı ihtiyacı vardı?"

Sid'in çenesi gerildi. "Onunla ilişkimizi keserdik. Gregory bir bağımlıydı. İçki, uyuşturucu, kumar. Ona geldiğinde yardım ettik. olması gerekenden daha fazla sıyrık. Sonunda onu serbest bırakmak zorunda kaldık. Hayatımızın en kötü günüydü. Bugüne kadar."

"Peki nerede yaşıyordu?" Nick sordu.

"Bir kız arkadaşı vardı," diye mırıldandı Bayan Sanders. "O da onu evden atmış ama bir ay önce beni arayıp, kendi kendine kuruyana kadar onu yanına aldığını söyledi. Endişelenmemizi istemedi."

Vito onun adını defterine not etti. "Yani kız arkadaşından hoşlandın?"

Bayan Sanders'ın gözleri doldu. "Hâlâ öyle düşünüyoruz. Jill iyi bir gelin olurdu ve ayrıldığında üzölmüş olsak da onun için en iyisinin bu olduğunu biliyorduk. Gregory onu aşağı çekiyordu."

"O çocuğa her şeyi verdik ama o hep daha fazlasını istedi." Sid gözlerini kapattı. "Şimdi hiçbir şeyi yok."

Çarşamba, 17 Ocak, 1525

Nick, Jill Ellis'in oturma odasının ortasında durmuş, yıkımı seyrediyordu. "Görünüşe göre bir kasırga burayı yerle bir etmiş."

Vito telefonunu cebine attı. "Jen bir CSU ekibi gönderiyor." Onları ana anahtarıyla içeri alan ev sahibine baktı. "Son zamanlarda Bayan Ellis'i gördünüz mü?"

"Geçen haftadan beri değil. Burayı bir iğne gibi temiz tutardı. Bu hiç iyi değil, Dedektif."

"Bize onun kiralık uygulamasını bulabilir misin?" Nick sordu. "Belki arayabileceğimiz bir numara vardır."

"Elbette. On dakika içinde dönerim." Kapıda durdu, gözleri öfkeliydi. "O işe yaramaz erkek arkadaşındı. Richie Rich."

Vito adamla göz göze geldi. "Gregory Sanders'ı mı kastediyorsun?"

Ev sahibi alay etti. "Evet. Şımarık zengin çocuğu. Jill çok çalıştı, hatta bir keresinde onu kış üstü dışarı attı. Ama geri geldi, bir şans daha vermesi için yalvardı. Ona kapıyı suratına çarpmasını söyledim ama onun için üzüldüğünü söyledi."

"Çalıştı' diyorsun. zarar vermek için mi geldi?" Vito sordu. Adam tereddüt etti. "Sence değil mi?"

Vito onun yüzünü inceledi. "Ne biliyorsunuz efendim?"

"Dün birkaç adamın buradan ayrıldığını gördüm, saat üç civarıydı. Dışarıda kaldırıma kedi kumu koyuyordum. Kimsenin buzda kayıp beni dava etmesini istemedim."

"Yani bu adamlar mı?" Nick nazikçe dürtükleyince ev sahibi içini çekti.

İki . Son model bir arabaya bindiler. Neon, hidrolik amortisörler. Jill'i kontrol etmek için yukarı çıkmaya başladım ama 6-B'deki Bayan Coburn'den bir telefon aldım. Yaşlıydı ve düşüp kalçasını incitmişti. Bu arada

Onu acil servise götürdükten sonra eve geldiğimde geç olmuştu." Gözlerini kaçırdı. "Jill'i unutmuşum."

"Kiracılarınıza oldukça iyi bakıyor gibisiniz," dedi Vito nazikçe.

Ev sahibinin gözleri suçluluk duygusuyla doluydu. "Yapmam gerektiği kadar iyi değil. O uygulamayı alacağım."

Ev sahibi gittiğinde Nick, Jill Ellis'in bilgisayarının başına oturdu. "Bu gün gittikçe güzelleşiyor." Fareye tıkladı. "Tertemiz bir bebeğin poposu."

"Başka bir şey beklemiyordum. Görünüşe göre dün öğleden sonra bir telefon almış. Telesekreteri yanıp sönüyor." Vito oynat tuşuna bastı. Sonra kaşlarını çattı. "Buraya gel, Nick."

Nick kadının yatak odasının yolunu yarılamıştı ki geri döndü. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Vito geri sardı, sonra tekrar oynat tuşuna bastı ve sesi sonuna açtı. "Bir adam konuşuyor ama sesi boğuk."

Bu bir inilti gibiydi." Nick geri , bu kez oynat tuşuna basmadan önce kulağını hoparlöre dayadı. "Sanki 'Korkunç, korkunç' diyor. şeyler."

"Ne gibi?"

Nick yukarı baktı. Söylediği şey ." Kulağını tekrar hoparlöre dayadı. İşte inilti. *İstedğin kadar çılglık at. Kimse seni duyamaz. Kimse seni kurtaramaz. Hepsini öldürdüm.*" Yüzü buruşan Nick, sesin geldiği gibi doğruldu. kendi başına duyulacak kadar gürültülü hale geldi. Gözlerini makineye diktiler. Sonra onu duydular.

Sesi alaycı ama zarifti. Ve kesinlikle güneyliydi.

"Hepsi acı çektiklerini düşünüyorlardı, ama çektikleri acı Vm'nin size yapacaklarının yanında hiçbir şeydi."

Bir sessizlik oldu, ardından bulamaç gibi bir ses geldi. Kelimeleri anlamak zordu ama ses tonu öyle değildi. İkinci adam çılgına dönmüştü. Dehşete düşmüştü. *"Hayır, lütfen hayır. Özür dilerim. Her şeyi yaparım. Sadece... Oh, Tanrım. Hayır."* Bir inilti daha duyuldu, ardından bir kahkaha ve ardından bir sürüklenme sesi geldi ve güneyli ses boğuklaştı.

Nick bir kez daha kulağını hoparlöre dayadı. *"Hadi bir gezintiye çıkalım, Bay Sanders. Ben ona zaman makinem diyorum. Şimdi hırsızlara ne olduğunu göreceksiniz."*

Nick başını kaldırdı, yüzü en az Vito'nun hissettiği kadar şaşkıındı. "E. Munch ile tanışın."

Çarşamba, 17 Ocak, 1500

Daniel Vartanian öğle yemeğinde Philly peynirli bifteği yemek için durmuştu. Bu muhtemelen gününün en önemli anı olacaktı çünkü arayışında başarılı olamamıştı. Yerlilerin cheesesteak'lerini Cheez Whiz ile yediklerini öğrenmişti. Yemek çok lezzetliydi ve dumanı tütüyordu, bu da iyi bir şeydi çünkü açlıktan ölmek üzereydi ve soğuktan donmak üzereydi.

Hiç bu kadar üşüdüğünü hatırlamıyordu. Susannah'nın Kuzey'deki kışlara nasıl uyum sağladığını bilmiyordu ama sağladığını biliyordu. Yıllardır konuşmamışlardı ama onun kariyerini takip etmişti. New York 'nda yükselmekte olan biriydi. Gülümsemesi acımasızdı. Birlikte Kanun ve Düzen'i oluşturuyorlardı. Nedenini anlamak için psikiyatrist olmaya gerek yoktu.

/ Oğlunun ne yaptığını biliyorum. Daniel hayatını Arthur Vartanyan'ın oğlunun yaptıklarını ve Arthur'un yapmadıklarını etmeye adanmıştı. Susannah da aynısını yapmıştı. Annesi arada kalmıştı ama kendi seçimlerini yapmıştı. Yanlış olanları.

Cep telefonu çaldı. Arayan Chase Wharton'dı. Patronu son durumu öğrenmek istiyordu. Dürüst olacaktı. Çoğunlukla. "Hey, Chase."

"Hey. Onları buldun mu?"

"Hayır ve Philadelphia'da bir sürü otel var."

"Philadelphia mı? Büyük Kanyon'a gideceğini sanıyordum."

"Babamın bilgisayarında Philadelphia'daki onkologları aradığı görölüyordu. Tatillerine başlamak için buraya geldiklerini düşündüm."

Chase sessizce, "Kız kardeşin sadece birkaç saat uzaklıkta," dedi.

"Biliyorum." Chase'in neyi ima ettiğini biliyordu. "Ve evet, iki saat uzakta ve ikimize de uğramazlar. Dediğin gibi, berbat bir ailem var."

"Ama cinayet belirtisi yok mu?"

/ Oğlunun ne yaptığını biliyorum. "Hayır, Chase, dair hiçbir kanıt bulamadım. Eğer bulursam ve bulduğumda, yerel polisler daha hızlı bir şekilde ulaşacağım.
Cheez Whiz."

"Pekâlâ. Dikkatli ol, Daniel."

"Yapacağım." Daniel telefonu kapattı, kendinden bıkmıştı, bütün bu durumdan bıkmıştı. Büyük olasılıkla tüm yaşamından bıkmıştı. Sandviçini paketledi ve kâğıt torbaya attı. İştahını kaybetmişti. Chase'e hiç yalan söylememişti. Patronlarından hiçbirine yalan söylememişti. *Oğlunun ne yaptığını biliyorum.* Sadece hiçbir zaman tüm gerçeği söylemedi.

Ve eğer ailesini... hayatta bulursa... o zaman başlamak zorunda kalmayacaktı. Arabasını çalıştırdı ve bir sonraki otele doğru yola çıktı.

New York City, 17 Ocak Çarşamba, 15:30.

Derek Harrington apartmanının merdivenlerinde durdu, perişan haldeydi. Bir hayatı vardı. Sevdiği bir kariyeri, hayran olduğu bir karısı, gözlerinde gururla ona bakan bir kızı. Şimdi kendi gözlerinin içine bile bakamıyordu. Bugün yeni bir dibe batmıştı. Karakolun önünden beş kez geçmiş ama içeri girmemişti. Sözleşmesine göre, Derek ayrılmayı seçerse bir tazminat alacaktı. Bu tazminat kızının maaşını ödeyecekti.
üniversite harcı. Sessizliği kızının geleceğini garanti altına alacaktı.

Lloyd Webber'ın oğlunun asla bir geleceği olmayacaktı. Çocuğun öldüğünü biliyordu, tıpkı Frasier hakkındaki şüphelerini polise anlatmak zorunda kalacağını bildiği gibi.

Lewis. Ama altının gücü güçlüydü ve onu sıkıca avucunun içine almıştı. *Altının gücü.* Merdivenlerden çıkmaya başladı. 0R0. O ve Jager şirketlerinin adını iyi koymuşlardı. Böbreğine gelen keskin darbeye irkildiğinde anahtarı kapının içindeydi. *Bir silah.* Jager mı yoksa Frasier Lewis mi? Derek bilmek istediğini sanmıyordu.

"Konuşma. Sadece itaat et."

Derek artık silahın kimin elinde olduğunu biliyordu. Ve öleceğini biliyordu.

Philadelphia, 17 Ocak Çarşamba, 16:45

Vito kamyonetinden kütüphaneye giden merdivenleri koşarak çıktı. Bu iyi olsa iyi olur, diye düşündü. Saat beşteki toplantıyı altıya almak zorunda kalmıştı ve şimdi Sophie'yle büyükannesinin huzurevinde buluşmaya geç kalacaktı.

Ama kütüphaneci Barbara Mulrine'den aldığı telefon bir başka büyük olabilir mi gibi geliyordu. Nick'i Jill Ellis'in telesekreteriyle birlikte karakola bırakmıştı. Nick elektronikçilere saat altıdan önce kaseti temizletecekti.

Barbara, Marcy ile birlikte masada bekliyordu. "Onu içeri almaya çalıştık ama gelmedi," dedi Barbara, selamlaşmayı es geçerek.

"Nerede o?" Vito sordu.

Marcy yerleri süpüren yaşlı bir adamı işaret etti. "Polisten korkuyor."

"Neden?"

"O Rusya'dan," dedi Barbara. "Burada yasal olarak bulunuyor, bundan eminim. Ama çok şey yaşamış. Adı Yuri ve iki yıldan daha az bir süredir ABD'de."

"İngilizce konuşabiliyor mu?"

"Biraz. Umarım yeterince."

Vito'nun "biraz "ın yeterli olmadığını anlaması beş dakikadan az sürdü. Yaşlı Rus "bir adamla" "Bayan Claire" hakkında konuşmuştu. Ondan sonra, iki dilli iletişim kurmakta başarısız olmuşlardı. Bu iş düşündüğünden daha uzun sürecekti.

"Özür dilerim," dedi Barbara yumuşak bir sesle. "Sana bir tercüman ayarlamanı söylemeliydim."

"Sorun değil. Ben halledeceğim." Vito iç çekti. İspanyol bir tercüman bulmak yeterince uzun sürmüştü. Bir Rus bulmak saatler sürebilir. Görünüşe göre

Bu gece arkeologlarla ya da opera efsaneleriyle tanışacakmış gibi görünüyordu. Onlar tercümanı beklerken yaşlı adamı içeri almak zorunda kalacaktı. En azından başka işler yapabiliirdi. "Efendim, benimle gelmeniz gerekiyor." Elini uzattı ve yaşlı adamın gözleri korkuyla irileşti.

"Hayır." Yuri'nin elleri süpürgesinin sapını kavradı ve o anda Vito şekilsiz parmak eklemlerini gördü. Görünüşe göre adamın elleri yıllar önce kırılmıştı.

"Dedektif," diye mırıldandı Barbara. "Lütfen bunu ona yapmayın. Gitmesine izin vermeyin."

Vito teslim olmak için iki elini de havaya kaldırdı. "Tamam. Burada kalabilirsin."

Yuri Barbara'ya baktı ve o da başını salladı. "Seni hiçbir yere göndermeyecek, Yuri. Burada güvendesin."

Yuri temkinli bir şekilde arkasını döndü ve süpürme işine geri döndü.

Barbara, "Onu karakola gitmeye zorlarsanız sizinle konuşmasını sağlayamazsınız," dedi. "Sen gidebilirsin, ben de sen bir tercüman bulana kadar burada onunla kalırım."

Vito alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bu saatler sürebilir. Bütün gün buradaydın."

"Benim için fark etmez. Claire Reynolds'ı sevmezdim ama onu öldürenin yanına kâr kalmasını da istemiyorum. Ve Yuri'ye uzun zaman önce söz verdim.
burada güvende."

Vito'nun kütüphaneci hakkındaki düşünceleri bir kademe daha yükseldi. "Bu sözü tutmana yardım etmek için elimden geleni yapacağım." Cebinden telefonunu çıkardı. "Şimdi bir randevuyu bozmak zor."

Üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Çok yazık."

Vito çifte ikramiye ödülünü düşündü. "Hiçbir fikrin yok." O yürüdü Sophie'nin cep telefonunu aradı. cevap verdi. "Sophie, ben Vito."

"Sorun nedir?"

Sesindeki stresi attığını düşünmüştü. "Hiçbir şey. Evet, bir şey var. Bak, bu davada bir kırılma yaşayabilirim ve buna bağlı kalmak zorundayım. Seninle daha sonra buluşabilirim ama durum pek iyi görünmüyor."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Çifte bonus ödülüm, diye düşündü ama kendini odaklanmaya zorladı. "Aslında, yapabilirsin. Bize ortaçağ cezalarını anlatmanı isteyeceğiz. hırsızlık."

"Bunu yapabilirim. Karakola gelmemi ister misiniz?"

Vito arkasını döndü ve yaşlı adama baktı. "Olabilir. Sıkıştım bir süre başka bir yerde beklemek..." Aklına bir fikir geldi. "Sophie, Rusça biliyor ?"

"Evet."

"Çok iyi mi yoksa sadece mi?"

"," dedi temkinli bir şekilde. "Neden?"

"Huntington Kütüphanesi'ne gelebilir misin?" Ona adresi verdi. "Buraya geldiğinde açıklarım. Hoşça kal." Telefonu kapattı ve Liz'i arayıp bilgi verdi.

Liz kıkırdarak, "Bir bedava danışman daha buldun," dedi. ' sonra herkesin senden bunu yapmanı bekleyeceğinin farkındasın değil mi? Bir daha asla bütçeden para alamayacaksın."

Teknik olarak Sophie de aynı danışman sayılır," dedi kuru bir sesle. "Ekibe müsait olduğumda orada olacağımı söyle, ama saat altıdan sonra olacak.

Ayrıca, Sophie'nin

Katherine, Sanders'ın çocuğunun yanağındaki markanın fotoğrafını basar mı? bitince Sophie'yi getirip baktıracığım. Zaten bir ceset gördü. Morga gitmek zorunda kalmasını istemiyorum."

"Yapacağım. Interpol'den haber geldi. Bir vurgunumuz olabilir."

Vito doğruldu. "Harika. Kimi?"

"Fotoğraflı bir faks bekliyorum. Umarım siz buraya geldiğinizde elimde **olur**. Saat altıdaki bilgilendirme için herkesi beklemede tutacağım."

"Teşekkürler, Liz."

On Altıncı Bölüm

Çarşamba, 17 Ocak, 20

Sophie kütüphaneye koşarken zor nefes alıyordu. Vito karşısındaydı. Lobide, koyu renk kazaklı bir kadınla konuşuyordu. Adam başını kaldırıp gülümsedi ve kadının kalbi bir roket gibi fırladı. Lobinin karşısına geçmeyi başardı.

Kendini onun kollarına bırakmak ve o sabah kaldıkları yerden devam etmek isterken, biraz edepli davranıyordu.

Koyu renk gözlerindeki parıltıya bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu. "Peki, nedir bu büyük gizem?" diye sordu genç bir hayran kızın göz kamaştırıcı gülümsemesi olmadığını umduğu bir ifadeyle.

"Benim için çeviri yapmanı istiyorum. Sophie, bu Barbara Mulrine, buranın kütüphanecisi."

Kadına başıyla selam verdi. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Neyin tercüme edilmesini istiyorsunuz?"

Barbara cam silen yaşlı bir adamı işaret etti. "Onu. Adı Yuri Chertov."

"O bir tanık," dedi Vito. "Başının belada olmadığını bildiğinden emin ol."

"Tamam." Yaşlı adama yaklaştı ve ellerini fark etti. .

Beynini Rusça'ya çevirirken yine de gülümsemesini saygılı bir şekilde korudu.

"Merhaba. Ben Sophie Alexan-drovna Johannsen. Nasılsınız?"

Ona cesaretlendirici bir gülümseme veren Barbara'ya baktı. "Her şey ," dedi Barbara.

"Ev gibi bir kanepesi olan bir ofisiniz ya da en azından sorgu odası gibi görünmeyen bir yeriniz var mı?" Sophie kütüphaneciye sordu.

"Marcy, bir süreliğine masaya bak. Bu ." Onları arka tarafa götürdü.

Dördü birlikte Barbara'nın ofisine girdiklerinde, Sophie Rusça'ya geri döndü. "Hadi ," dedi. "Sizi bilmem ama ben uzun bir gün geçirdim."

"Ben de öyle. Bu benim ikinci işim. Burada işim bittiğinde üçüncü bir işe gireceğim."

Rus'u yüksek sınıftandı. Bu adam çok eğitimliydi. Sophie onu üç önemsiz işte çalışmaya getiren yolu ancak tahmin edebiliyordu. Lehçesini daha dikkatli seçerek, "Çok çalışıyorsun," dedi. "Ama çok çalışmak ruha iyi gelir."

"Ruh için çok iyi, Sophie Alexandrovna. Ben Yuri Petrovich Chertov. Dedektifinize sorularını sormasını söyleyin. Elimden geldiğince cevap vereceğim."

"Ona Claire Reynolds'ı tanıyıp tanımadığınızı sorun," dedi Vito ona başlamasını söylediğinde.

Adam başını salladı, gözleri karardı. "Claire iyi bir insan değildi." Sophie bunu aktardı ve Vito başını salladı. "Ona neden olmadığını sor?"

Yuri kaşlarını çatı. "Barbara'ya saygısızca davrandı."

" ya siz, Yuri Petrovich?" Sophie ona sordu ve gözleri daha da karardı.

'Evet, ama ben onun işvereni değildim. Barbara nazik bir insandır, çok sadıktır. Claire sık sık Barbara'nın güveninden yararlanırdı. Bir keresinde onu Barbara'dan para alırken görmüştüm.

Barbara'nın cüzdanı. Claire gördüğümü anlayınca *beni* hırsızlıktan polise etmekle tehdit etti."

Sophie tercüme ederken Barbara'nın ağzı açık kaldı. "Seni nasıl tehdit edeceğini nereden biliyordu ve sen neden korktun?" Vito sordu. "Barbara senin burada yasal olarak."

Sophie, Vito'nun sorusunu tercüme etti ama kütüphanecinin yaşadığı şoka gerek kalmadı. Yuri ellerine baktı. "Claire'in bilgisayarını yanımdaydı ve

Tehdidini çevirmek için çeviri sitelerinden birine girdim. Çok kaba bir çeviriydi ama yine de anladım. Polis korkusuna gelince..." Omuz silkti. "İşimi şansa bırakmam." Sophie sözlerini bitirdiğinde üzüntüyle Barbara'ya baktı. "Özür dilerim, Bayan Barbara," dedi İngilizce olarak.

Barbara gülümsedi. " değil. Çok fazla para olamaz. Ben kaçırmadım."

Sophie ona ne söylediğini anlattığında Yuri, "Çünkü ben değiştirdim," dedi. Barbara'nın gözleri nemlendi. "Ah, Yuri. Bunu yapmamalıydın." Vito da duygulanmış görünüyordu. "Ona konuştuğu adamı sor."

Sophie yaptı. "Benim yaşlarımdaydı," diye Yuri. "Ben elli iki yaşındayım."

Sophie kendini durduramadan gözleri büyüdü. *Elli iki*. Neredeyse seksen yaşında olan Anna kadar yaşlı görünüyordu. Sophie'nin yanakları, onun Kaşları kalktı. Gözlerini yere indirdi. "Çok özür dilerim, Yuri Petrovich. Kaba olmak istememiştim."

" değil. Çok daha yaşlı görüldüğümü biliyorum. Aradığınız bu adam neredeyse iki metre boyunda, belki yüz kiloydu. Dalgalanan kalın gri saçları vardı. Sağlam bir sağlığı vardı."

Sophie Vito'ya baktı. "Altı-dört yaşlarında, yirmi iki, ellili yaşların ortasında. Kalın gri dalgalı saçlar. Ve... sağlıklı." Merakla Yuri'ye döndü. "Neden sağlıklı olduğunu fark ettiniz?"

"Çünkü karısı hasta görünüyordu. Ölmek üzereydi."

Kadın bu bilgiyi aktarırken Vito'nun gözleri parladı. Dosyasından iki eskiz çıkardı. Sophie, Vito'nun, kardeşi Tino'nun bazı kurbanların yüzlerini çizdiğini söylediğini hatırladı. Sophie şu anda dokuz kurbandan baktığını biliyordu. "Bunlar gördüğü insanlar mı?" Vito sordu.

Yuri çizimleri beceriksizce budaklı ellerinin arasına aldı. "Evet. Saçları farklıydı. Daha uzun ve daha koyu, ama yüzleri çok benziyor."

"Ona ne zaman geldiklerini, ne söylediklerini ve isimlerini verip vermediklerini sorun."

Şükran Günü'nden önce buradaydılar," dedi Yuri tercüme ederken. Onun Gülümsemesi alaycıydı. "Çok şey söylediler ama ben çok az şey anladım. Bütün konuşmayı adam yaptı. Kadın oturdu. Claire Reynolds hakkında sorular sordu. Onu görmüş müydüm? Onu tanıyor muydum? Bir aksanı vardı. Nasıl diyorsunuz..." Sophie'nin bilmediği bir kelime söyledi.

"Bekle." Sırt çantasından Rusça sözlüğünü çıkardı. Kelimeyi buldu, sonra şaşkınlıkla Yuri'ye baktı. "*Tehlikeli* bir aksanı mı vardı?"

"Tehlikeli değil." Yuri sinirli bir nefes verdi. "*Yawl* dedi. Şey gibi... Daisy Duke gibi."

Sophie gözlerini kırıştırdı, sonra güldü. "Tehlikeli. Oh, *Dukes ofHazzard* gibi."

Yuri başını salladı, gözlerinde bir parıltı vardı. "Filmi izledim. Jessica Simpson'dan çok daha güzelsin."

Sophie gülümsedi. "Çok nazıksınız." Başını kaldırıp Vito'ya baktı. "Onlar güneyliydi."

"İsimlerini verdiler mi?"

Yuri kaşlarını çatı. "Evet. *Üç Silahşörler*'deki D'Artagnan gibiydi, ama *V ile*. Adının Arthur *Vartanian* olduğunu söyledi, Gürcistan'dan. Bunu çok net hatırlıyorum çünkü ben de Gürcistanlıyım." Bir elini kaldırdı ironik bir kaş. "Dünya küçük, değil mi?"

Adamın adını ve Gürcistan eyaletini yazarken Vito'nun ağzının bir köşesi kalktı. Yuri'nin Gürcistan'ı elbette hem coğrafi hem de felsefi olarak yarım dünya ötedeydi. "Dünya gerçekten de çok küçük," dedi Yuri'ye. "Lütfen kabalığımı bağışlayın ama bana Gürcistan'da ne yaptığınızı söyler misiniz?"

"Mesleğim cerrahlıktı. Ama kalbimde bir vatanseverdim ve bunun için Novosibirsk'te yirmi yıl geçirdim. Serbest bırakıldığımda

Amerika, Barbara gibi sponsorların yardımıyla." Kırık ellerini kaldırdı. "Özgürlüğüm için büyük bir bedel ödedim."

Sophie'nin boğazı düğümlendi ve söyleyecek sözü kalmadığını fark etti. Novosibirsk, Sibirya'da birçok hapishanenin bulunduğu bir yerd. Onun nelere katlandığını hayal bile edemiyordu.

Adam onun sıkıntısını gördü ve beceriksizce dizini okşadı. "Peki sen ne yapıyorsun, Sophie Alexandrovna, benim dilime bu kadar hakim olduğunuza göre?"

Ben bir arkeologum, bir dilbilimciyim, bir tarihçiyim. Ama ortaya çıkan şey bunların değildi, çünkü zihninde birden Ted'in turları aracılığıyla onlara ortaçağ tarihini öğrettiği çocukların şaşkın yüzlerini gördü. Bu adamın geçmişi de en az onun kadar . Hayır, diye düşündü adamın ellerine bakarak. Daha fazla.

"Bir müzede çalışıyorum. Küçük bir yer ama iyi bir katılım var. Tarihi hayata geçirmeye çalışıyoruz. Gelip insanlarla deneyimleriniz hakkında konuşur musunuz?"

Ona gülümsedi. "Bu hoşuma giderdi. Şimdi, dedektifiniz gitmeye hevesli görünüyor."

Sophie onun iki yanağını da öptü. "İyi kal, Yuri Petro-vich."

Vito, Yuri'nin elini nazikçe sıktı. "Teşekkür ." İki kişi," dedi Yuri İngilizce olarak, Vito'nun dosyasını işaret ederek. "İyi değiller mi?"

Vito başını salladı. "Hayır, efendim. Hiç iyi değiller."

Çarşamba, 17 Ocak, 1825

Vito, Sophie büyükannesinin arabasını karakolun otoparkına park ederken bekledi. Sophie arabadan indiğinde, elini saçlarının arasından geçirdi ve kütüphane lobisinden geçtiğinden beri yapmak istediği gibi öptü. Adam başını kaldırdığında, kız iç çekti.

"Bunu hayal ettiğimden korkuyordum." Eğildi ve onu hafifçe öptü. "Seni."

Birbirlerine bakmak için birkaç dakika çaldılar, sonra Vito kendini uzaklaşmaya zorladı. "Teşekkür ederim. Beni saatlerce çevirmen beklemekten kurtardın." Kadının elini tuttu ve onu karakolun girişine doğru götürdü.

"Benim için bir zevkti. Yuri Petrovich gelip müzemde konuşacağını söyledi."

Vito şaşırmış bir halde ona baktı. "Buranın Albright'ın müzesi olduğunu ve senin de ayrılmak için zaman kolladığını sanıyordum," dediğinde kadının dudakları kıvrıldı.

İşler değişir. Biliyorsun Vito, tercümanlara iyi maaş ödeniyor. Fazla mesai bile."

"Bütçede biraz para bulmaya çalışacağım." *Bulamazsam, ona kendim öderim.*

Yürürlerken kaşlarını çatı. "Sana yardım etmenin benim için bir zevk olduğunu söyledim." Kaşları yukarı kalktı. "Ödememin de öyle olacağını umuyordum."

Vito kıkırdadı. "Bir şeyler düşünebileceğime eminim. Bana gününüzden bahsedin Sophie Alexandrovna. Brewster'in karısından başka kötü hediyeler aldın mı?"

"Hayır." Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Aslında çok güzel bir gündü."

"Anlat ." Asansör kendi katına çıkarken Nick'in anlattığı tur hikâyeleri onu yine kıkırdattı. "Hey," dedi Vito Nick'e, o ve Sophie yedek kulübesine geldi. "Kütüphanede turnayı gözünden vurduk. Yaşlı çiftin kimliğini tespit edebildik."

"Güzel," dedi Nick ama sesinde hiç enerji yoktu. "Selam Sophie." "Merhaba

Nick," dedi Sophie ihtiyatla. "Seni tekrar görmek güzel."

Nick gülümsemeye çalıştı. "Görüyorum ki bu sefer resmisin. Rozet," diye ekledi.

Sophie alt kattaki masada kendisine verilen geçici rozete baktı. "Evet, artık kulübün bir parçasıyım. Şifreyi ve gizli el sıkışmayı ." Nick sessizce, "Bu iyi," dedi ve Vito kaşlarını çatı.

"Lütfen bana başka bir ceset daha olduğunu söyleme. Bu günümü tamamen mahveder."

"Hayır, bildiğimiz değil. Telesekreter kaseti, Chick. Çok kötü."

"Duyamadığın kadar kötü mü?"

Nick ağır bir sesle, "Hayır, senin yapabileceğin kadar kötü," diye cevap verdi. "Yakında duyacaksın

Yeterince." Doğrulup zorla gülümsedi. "Beni merakta bırakma. İki-bir ve iki-iki kim?"

Vito kütüphaneden dönerken Records'la telefonda konuşuyordu. "Arthur ve Carol Vartanian, Dutton, Georgia'dan. Şunu dinleyin, kendisi emekli bir yargıç."

Nick gözlerini kırıştırdı. "Vay be."

Vito, Sophie'ye, "Otur," dedi ve onun için masasındaki sandalyeyi çekti. "Bakalım kurbanın yanağındaki damganın fotoğrafı var. Sonra büyükannene gidebilirsin."

Vito uzaklaşırken ceketinin kolunu yakaladı. "Ve sonra?" Nick

gerçekten canlandı. "Ve sonra?" diye tekrarladı cagily.

Vito, Sophie'ye gülümsedi ve Nick'i tamamen görmezden geldi. "Buradan ne kadar geç çıkacağıma bağlı. Yine de mümkünse büyükannenle tanışmak istiyorum."

"Büyükanneyle tanışmak," dedi Nick. "Bunun çifte anlamı mı var?"

Sophie güldü. "Harry amcam gibi konuşuyorsun."

Liz ofisinden çıktı. "Dönmüşsünüz. Siz de Dr. Johanssen olmalısınız."

Sophie'nin elini sıkıca sıktı. "Yaptıklarınız için size minnettarız."

"Lütfen bana Sophie deyin. Yardım edebildiğime sevindim."

"Kurbanın yanağının fotoğrafını aldın mı Liz?"

"Hayır, Katherine toplantıya getireceğini söyledi. Hepsi bizi konferans odasında bekliyor, hadi gidelim. Sophie, bizi konferans salonunda bekleyebilir misin? Kafeterya mı? İkinci katta. Umarım Vito bu toplantıyı kısa tutabilir. Bakıcım fazla mesai yapıyor."

"Elbette. Cep telefonum yanımda, Vito. Fotoğrafları göstermeye hazır olduğunda beni ara."

Sophie asansörden aşağı inerken Liz, Vito'ya sırtmış bir ifadeyle baktı. "Onun bu kadar genç olduğunu hiç söylememiştin."

Nick şarkı söyleyerek, "Ve güzel," diye alay etti.

Vito kaşlarını çatmak istedi ama sadece sırtabildiğini fark etti. "Evet, öyle, değil mi?"

White Plains, New York, 17 Ocak Çarşamba, 18:30.

Memnuniyet verici bir gün olmuştu. Belki sarsıntılı bir başlangıç yapmıştı ama sonu oldukça iyi görünüyordu. Güne yarım kalmış başlamıştı. Şu an itibarıyla, biri hariç hepsini kesmişti. Sadece bir kişi bir sırrı, bir gerçeği saklayabilirdi.

antika satıcısı o sabah göz kamaştırıcı bir netlikle göstermişti. Satıcının hizmetlerinden faydalandığı için pişman değildi. Ne de olsa, Wal-Mart'a girip 1422 dolaylarında otantik bir geniş kılıç satın alınamazdı. Özel alımlar özel bağlantılar gerektiriyordu.

Ne yazık ki bayisinin bir tedarik zinciri vardı ve bu da maruziyetini önemli ölçüde artırdı.

Ve sadece bir kişi sır saklayabildiğine göre, tüm zincirin gitmesi gerekiyordu. Kibarca ve fazla yaygara koparmadan gitmişlerdi. Şimdi polis çivili sandalyeleri sormaya devam ederse hiçbir cevap bulamayacaktı. Satıcısı susturulmuştu.

"Orada ne yapıyorsun, Derek?" diye minibüsünün arkasına seslendi ama cevap gelmedi. Eğer Harrington uyanıksa, bu bir mucize olurdu. Geriye dönüp baktığında, muhtemelen Derek'in dozunu azaltmalıydı. Ona çok fazla ilaç vermişti.

Warren, Bill ve Gregory'ye de aynı miktarı vermişti ve hepsi Derek'in iki katı kadardı. Derek'in ölmemiş olmasını umuyordu. Onun için planları vardı.

Tıpkı Dr. Johannsen için yaptığı gibi. Onu kesinlikle öldürmek istemiyordu, en azından başlangıçta. Ölecekti ama kendi seçtiği bir zamanda ve yöntemle. Doz konusunda endişelenmesine gerek kalmayacak kadar büyüktü. Gece yarısına kadar tüm yarım kalmış işlerini bitirmiş, kraliçesini güvence altına almış ki önemli olana odaklanabilsin.

Oyunu bitirmek. 0R0'ı ve dolayısıyla kendisini isim haline getirmek. Hayalleri nihayet avuçlarının içindeydi.

Çarşamba, 17 Ocak, 18:45

"Herkesten özür dilerim," dedi Vito, kapıyı arkalarından kapatırken. Hepsi oradaydı, Jen, Scarborough, Katherine, Tim ve Bev. Bilgi işlemiden Brent Yelton da onlara katılmıştı, Vito bunun iyi haber anlamına geldiğini umuyordu. "Teşekkür ederim. bekliyorum."

Jen dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Çift için bir kimlik aldın mı?"

"Evet, sonunda." Vito beyaz tahtaya gitti ve mezar şemasındaki ikinci sıranın ilk iki bloğuna isimlerini yazdı. "Arthur Vartanian ve karısı Carol. Yaşları elli altı ve elli iki. Georgia'da Dutton adında küçük bir kasabadan geliyorlar."

Nick, Jen'in yanındaki sandalyeye çökerek, "Ve o lanet olası bir yargıç," diye ekledi.

"İlginç," dedi Scarborough. "Arthur Vartanian bir tutku . Belki de katili hapse mahkûm etmiştir."

"Ama neden onları Dutton, Georgia'da değil de burada öldürdü?" Katherine sordu. "Ve neden o iki mezarı boş bıraktı?"

Vito içini çekti. "Bu soruları da listeye ekleyeceğiz. Önce kaseti ele alalım."

Ben de bu yüzden buradayım," dedi Scarborough. "Nick bunu dinlememi istedi."

Nick Jen'e bir CD uzattı ve Jen CD'yi dizüstü bilgisayarına yerleştirdi, baēladıēı k      hoparl  rleri yerleştirdi ve diz  st   bilgisayarını Nick'e çevirdi. "Dinledim Bunu zaten d  rt ya da beş kez yaptık," dedi Nick. "Bantta kopukluklar var, bu y  zden onları ileri saracaēız. Elektronik iler ellerinden geldiēince temizlediler. Parazitin bir kısmı cep telefonu olmasından kaynaklanıyor. Diēer kısmı ise Telefonun   st   kapalı, muhtemelen cebinde ya da başka bir yerde."

"Jill Ellis'in LUD'larını kontrol ettik." Jen s  yledi. "D  n   ēleden sonra 3:30'da Greg'in cep telefonunu aramış. Bu aramayı 4:25'te almış."

Nick play tuşuna bastı ve CD herkesin irkilmesine neden olan d  zensiz bir iniltiyle başladı.

"İstediēin kadar  ıēlık at. Kimse seni duyamaz. Kimse seni kurtaramaz. Hepsini   ld  rd  m." Katil Greg'e acı  ektireceēine s  z veriyor ve Greg acınası bir şekilde yalvarıyordu. *"Zaman makinemde yolculuk etme vaktin geldi. şimdi sen* 11 hırsızlara ne olduēunu g  receksin."*

Nick ileri sarmış. "Onu bir dakika s  r  kledi, sonra patlama oldu, sanki bir kapı çok sert açılmış gibi. Ve sonra bu." Oynat tuşuna bastı ve hafifçe yankılanan bir gıcirtı duydular.

Yaklaşık beş dakikalık bir boşluk var. Ve sonra..." Oynat tuşuna bastı.

Bir kazıma sesi duyuldu, ardından katilin sesi geldi. *"Zindanıma hoş geldiniz Bay Sanders. Burada kalmaktan hoşlanmayacaksınız."*

Bir g  mb  rt   daha, sonra ses . "Greg'in ceketini çıkarıp yanına d  ř  rd  ē  n   d  ş  n  yoruz. Greg'in cep telefonu h  l   baēlı ama bazı yerlerde duymak zorlaşıyor." Nick'in çenesi gerildi. "Diēer yerlerde ise çok y  ksek."

"Sen bir hırsızsın ve... cezaya tabisin... kanun." Greg Sanders'tan Vito'nun midesini bulandıran daha fazla s  r  kleme, çarpma ve hararetili yalvarışlar. Sonra daha fazla gıcirtı.

Nick, "Bir şeyler yuvarlıyor," dedi ve g  zlerini sımsıkı kapatıp beklemeye başladı.

Çığlık Vito'nun alnında boncuk boncuk ter bıraktı. "Bu da neydi böyle?"

"Merak etme," dedi Nick acımasızca. "Bunu tekrar duyacaksın."

Ve Greg Sanders tekrar çığlık atarken, yaptılar. *"Seni piç. Seni lanet olası piç. Oh, Tanrım."* Büyük bir gürültü, sonra Greg'in çığlıkları iniltiye dönüştü.

"Bana ne yaptırdığına bak. Ne dağınıklık. Otur. Otur." Kazıma, sürüklenme ve eforun verdiği nefes darlığı vardı. *"Artık devam edebiliriz."*

"Seni... seni piç." Greg'in sesiydi, çok zayıftı. *"Elim... Benim..."* Kırık bir ıstırap hıçkırığı.

"Ve... ayak Bak, sen... adi hırsız... kilise... çaldın... -özel ceza."

Bunu başka kelimeler izledi. Vito onları duymak için öne eğildi ama Greg tekrar çığlık atınca geri çekildi. Korkunç bir feryattı, kısmen acı, kısmen dehşet. İnsan sesine benzemiyordu.

Liz ellerini kaldırdı. "Nick, kapat şunu. Bu kadar yeter."

Nick başını salladı ve CD'yi durdurdu, geriye sadece kendi ağır nefes alışlarının sesiyle bozulan koyu sessizlik kaldı. "Hemen hemen orada bitiyor," dedi Nick. "Greg biraz daha çığlık atıyor, sonra sanırım bayılıyor. Beş dakikalık bir boşluktan sonra kaset bitiyor. Elektronik bölümündeki adamlardan biri sesler, gıcırtilar ve patlamalar."

Scarborough sessizce nefes verdi. "Yirmi yıldır psikologluk yapıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Katiliniz hiçbir pişmanlık göstermedi ve çarpma ve vurmanın ötesinde, sesinde gerçek bir öfke duymadım. Sadece küçümseme ve aşağılama vardı."

Jen elini, kasetin büyük bölümü boyunca kenetlendiği ağzından çekti. "'Kiliseden... çaldı' dedi," dedi kararsızca. "Greg bir kilisede, bir kiliseden mi çaldı? Belki de Greg'i kilisede öldürmüştür?"

"Ayağını kesmeye başlamadan önce ilahi söylüyordu. *'Ecclesia'* diye bir şey duydum," diyor Tim.

"Ben de duydum. Latince 'kilise' demek," dedi Vito. Nick şaşırılmış görününce, "Ben de papaz ," diye ekledi. "Gerçekten. Öyleydim."

Tim mendiliyle alnını sildi. "Ben de öyle. Ayin sırasında bu kelimeyi defalarca duydum. soru, bunu neden kullandığı?"

"Gregory'nin eli ve ayağıyla ne yaptığını bilmek isterdim," dedi Katherine sessizce. "Cesedin yanında değillerdi."

"Ya da olay yerine yakın bir yere," diye ekledi Jen. "Kadavra köpekleri bile getirdim."

Vito Thomas'a baktı. "Greg'in zaman makinesine bineceğini söyledi, sonra da onu zindanına davet etti. Deli mi bu?"

Thomas başını sertçe salladı. "Klinik anlamda, neredeyse kesinlikle değil. İşkence aletlerini satın almış ya da kendisi yapmış olabilir. Kurbanlarını planlayarak ve önceden düşünerek ayartmış. O deli değil. Bence zaman makinesi göndermesi onun eğlencesinin bir parçası."

"Eğlenceli," dedi Vito acı acı. "Bu adamı bulmak için sabırsızlanıyorum."

Liz, "Sanırım Greg'in telefonunda GPS olmasını ummak çok fazla olur," dedi.

Nick başını salladı. "Kullan at. Eski telefonunun bağlantısı ödeme yapılmadığı için kesilmiş."

Beverly boğazını temizledi. "Greg'i model sitesi aracılığıyla bulmuş. Greg'in özgeçmişi yayınlanmış ama Septik Servis reklamları listede yok. Sanırım onlarla gurur duymuyordu."

"Yani Munch onun yerel bir simge olduğunu bilmiyordu," dedi Nick. "Karizmatik şivesiyle birleşince" -Nick kendi şivesini vurguladı- "buralı olmadığını varsayabiliriz."

Vito başıyla onayladı. "Munch'ın güneyli aksanı var, tıpkı Vartanyalıları gibi. Tesadüf mü?"

"Kendimi şüpheli durumuna düşürme riskini göze alarak," dedi Nick kuru sesle, "hayır, tesadüf değil."

Vartanyalılar Georgia'lıydı," dedi Katherine, kaşları düşünceli şekilde çatılmıştı. "Claire Reynolds da öyleydi."

"Haklısın," diye onayladı Vito. "Yine tesadüf değil. Aslında, UCanModel web sitesi dışında kurbanlar arasındaki ilk sağlam bağlantımız bu. Belki Vartanian ailesi bize Claire, Arthur ve Carol'ın birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını söyleyebilir. Peki ya otopsi raporları?"

"Claire Reynolds'a ve ilk sıradaki yaşlı kadına otopsi yaptım. Yaşlı kadının kimliğini belirlemenize yardımcı olacak başka bir şey bulamadım. Tıpkı Carol Vartanian ve Claire gibi boynu kırılmıştı. Laboratuvardan silikon spreyin son raporunu aldım. Özel bir karışım. Kimin yaptığını bilmiyorlarmış."

Vito dosyasından o sabah Dr. Pfeiffer'dan aldığı dergiyi çıkardı. "Claire'in doktoru şirketlerin losyonlarının reklamını arkada yaptıklarını söyledi. Claire kesinlikle losyon kullanırdı ama doktoru losyonu ondan aldığını söyledi."

Jen dergiyi aldı. "O da bunlardan birinden almış olabilir. Özel formülü bu üreticilerden birine ulaştırmak için çalışacağım."

Teşekkürler. İşte Claire'in mektupları. Biri Pfeiffer'dan, diğeri kütüphaneden."

Jen mektupları da aldı. "Onları Claire'in el yazısı birlikte laboratuara götüreceğim. Bakalım bir şey çıkacak mı?"

"Güzel. Bev ve Tim, UCanModel dotcom'da ne buldunuz?" "Bir süre hiçbir

şey olmadı," dedi Bev. "Bir süredir hiçbir şey bulamadık. E. Munch'tan özgeçmişlerine ya da e-postalarına ulaşmışlar. İlginçtir ki Munch sadece dört kişiye e-posta göndermiş: Warren, Brittany, Bill ve Greg. Başka hiç kimse."

Vito kaşlarını çattı. "Buna inanmak zor. Kabul edeceklerinden nasıl emin

olabilir?" "Sanki başka bir şey biliyordu," diye düşündü Nick. "Şantaj mı?"

Brent Yelton, "Daha çok mali durumları" dedi. "Tüm kurbanların çek hesaplarında fazla para vardı, kredi kartlarına binlerce dolar borçları vardı ve kredi puanları tuvalette."

Nick karanlık bir sesle, "Demek hâlâ elimizde bir şey yok," dedi ama Beverly gülümsüyordu.

"Hayır, Munch olarak başka kimseye e-posta göndermediğini söyledik," dedi, "ama Jen'in bu sabah söylediklerini düşünüp durduk. E. Munch'un bir anlamı vardı. Biz de Google'da arattık ve bunu bulduk." Çıktıların altından bir sanat kitabı çıkardı. Vito'nun tanıdığı bir resmin kapağını açtı.

Ağzı korkunç bir şekilde esneyen gerçeküstü, hortlak görünümlü bir karakterdi. Tıpkı Greg Sanders'ın bu öğleden sonra yaptığı gibi. "*Çılgılık/9* Vito söyledi.

"Edvard Munch," diye ekledi Scarborough. "Gregory'yi nasıl çılgılık attırdığı düşünüldüğünde ne kadar da uygun. Bu adam korkunç, çok kapsamlı bir sosyopat."

Beverly başka bir resme geçti, ortaçağ tarzında daha da korkunç bir resimdi bu, iblisler kayıp ruhlara dehşet verici, ürkütücü şekillerde zarar veriyordu. "Bu Hieronymus Bosch'un *Dünyevi Zevkler Bahçesi*. Kay Crawford adlı bir model dün öğleden sonra H. Bosch'tan bir e-posta aldı. E-postaya henüz cevap vermemiş."

Brent memnuniyetle, "Ve bilgisayarını da önce aldık," diye ekledi. "Bosch onu bir belgesel için kiralamak istiyordu."

"Bize yardım etmeyi kabul etti," dedi Tim. "Bu piç için bir tuzak kurabiliriz."

Vito'nun yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hoşuma gitti. Hem de çok. Sanırım yardımı çoğunlukla sessizliği olacak, ama yarın sabah ilk iş onu buraya getirelim. Bu arada bilgisayarı sendeyse e-postayı yanıtlayıp işi istediğini söyleyebilir misin?"

Brent başıyla onayladı. "Kay Crawford'un sabit diskinin tam sektör görüntüsünü aldım, böylece virüsün zamanlayıcısı düşündüğüm gibi bir yanıtla tetiklenirse, elimizde bir yedek olacak."

"Mükemmel. Ve Liz." Vito ona döndü. "Interpol'den bir ihbar aldığını söylemiştin."

"Bizim için hiçbir şey ifade etmeyebilir." Bir zarftan birkaç faks fotoğrafı çıkardı. "Görünüşe göre Avrupa'da ölen adam, Alberto Berretti? İtalyan hükümetine büyük miktarda vergi borcu vardı ve öldüğü sırada mal varlığını izliyorlardı. Çocuklarının bu parayı başka bir yere aktarmaya çalışmasını bekliyorlarmış.

koleksiyonunun bir kısmını kendi özel satışları için. Berretti'nin yetişkin çocuklarını bir süredir izleyen ajanları var. Bu Berretti'nin oğullarından ve yanında kimliği bilinmeyen bir Amerikalı var."

Vito resimlere baktı. "Yüzü yeterince net, ama biri onu tanıyana kadar bize yardımcı olmaz. Ama bu da bir başlangıç."

Bev ve Tim çıktılarını topladılar. "Vito, bu gecelik bu kadar yeter," dedi Tim. "Dün gece hiç uyumadık ve tüm bu çıktılardan iki katını görüyoruz."

Teşekkürler. Şu sanat kitabını bırakabilir misin? Daha sonra bakmak istiyorum."

Thomas, "Sizin için ayrıntılı bir profil hazırlayacağım," dedi. "Bu katil çok özel bir dil kullanmış. Bunun gibi herhangi bir hastanın belgelenip belgelenmediğine bakacağım."

"Kurşun, şarapnel ve Greg Sanders'ın otopsilerini ben yapacağım. yarın," dedi Katherine. "Sanders'ın yanağındaki damganın istediğin fotoğrafı burada."

Vito onu aldı ve masanın üzerine koydu. "Teşekkürler, Katherine. Sophie'nin morga gitmek zorunda kalmasını istemedim."

Çünkü ondan hoşlanıyor," dedi Nick sinsice ve Katherine gülümsedi.

"Tabii ki istiyor. O benim küçük kızım." Vito'ya doğru bir bakış fırlattı. "Bunu unutma, Vito. O benim küçük kızım." Bu uyarıyla birlikte Katherine, Thomas'la birlikte oradan ayrıldı.

Vito, "Sophie'yi buraya getireyim de resme bakabilsin, sonra yola çıkıyoruz," dedi. Kapıya doğru gitti ve kısa bir süre durdu. "Oh, kahretsin."

Çarşamba, 17 Ocak, 19:10.

Sophie ve Katherine konferans salonunun dışındaki bir bankta yan yana oturuyorlardı.

Vito, solgun görünen Sophie'nin önünde çömeldi. "Ne oldu?"

Ona baktı, gözleri donuktu. "Kafeteryaya gidiyordum ve cep telefonuma bir çağrı geldi, bilmen gereken bir şeydi. Kapıyı çalmak için ..." Omuz silkti. "Çığlıkları duydum. Şimdi iyiyim. Sadece sarsıldım."

Vito onun ellerini tuttu ve soğuk buldu. "Özür dilerim. Bunu duymak korkunç bir şeydi."

Katherine onu ayağa kaldırdı. "Haydi tatlım. Seni eve götüreceğim."

"Hayır, büyükannemi görmem gerek." Diğerlerinin onu izlediğini gördü ve utanarak kaşlarını çattı. "Kes şunu. Sadece şok oldum. Bakmamı istediğin resim nerede?"

Katherine, "Sophie, bu gece bunu yapmana gerek yok," dedi.

"Kes şunu, Katherine," diye Sophie. "Artık beş yaşında değilim." Sophie sinirlerine hâkim olamadı ve içini çekti. "Özür dilerim ama bana çocukmuşum gibi davranma. Lütfen." Sophie geri çekilip konferans odasına girdi ve Katherine'i incinmiş ve üzgün bir halde bıraktı.

Liz, "Bebeklerin çok zor," diye mırıldandı ve Katherine zayıf bir sesle kıkırdadı.

"Belki beş yaşındaymış gibi davranıyorum ama onu en iyi böyle hatırlıyorum." Vito'ya baktı. "Elimin altında keskin aletler var. Beni onları kullanmaya zorlama."

Vito yüzünü buruşturdu. "Evet, hanımefendi." Sophie'nin Interpol'den gelen fotoğrafa baktığı konferans odasına gitti. "Bu Sanders değil." Interpol fotoğrafını masadan kaldırmaya başladı ama Sophie'nin eli bileğini bir mengene gibi sıkmak için aşağı indi.

"Vito. Onu tanıyorum. Bu Kyle Lombard. Pazartesi gecesini hatırlayın, size Brewster'ın adını verdiğimde Lombard'inkini de vermiştim."

"Biliyorum. Onu arıyorduk ama henüz bulamadık. Liz," seslendi, "buraya gel lütfen. Emin misin, Sophie?"

Evet. Ayrıca bu yüzden sizinle konuşmaya geldim. Aslında iki telefon aldım. İlki Amanda Brewster'dandı. Alan'ın benimle olduğunu bildiğini haykırıyordu. Görünüşe göre akşam yemeği için eve gelmemiş. Telefonu kapattım.

ona. İki dakika geçmeden cep telefonum tekrar çaldı. Bu sefer arayan Kyle'ın karısı."

"Kyle's v/ıfcV

"Evet." Sophie iç çekti. "Beni Kyle'la ilişki yaşamakla suçladı." Vito gözlerini kıstı. "Ne?"

"Kyle'ı telefonda benim hakkımda konuşurken duyduğunu ve Amanda'yı çalmaya çalıştığım gibi kocasını da çalmama izin verirse lanetleneceğini söyledi.

Brewster's." Adam soru sormak için kaşlarını kaldırdığında omuz silkti.

"Amanda mutlu yuvasını yıkmaya çalışan şıfıntıya karşı çok sertti.

Bilmeyen çok fazla insan yoktu. Kyle'ın karısı Amanda'nın dün onu arayıp tekrar olduğunu söylediğini anlattı. Mutlu evliliklerini korumak için çember oluşturmuşlar."

"Sanırım Kyle ve Clint, Alan Brewster'dan arkeolojiden çok daha fazlasını öğrenmişler," dedi Vito kuru bir sesle ve Sophie'den alaycı bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

"Pazartesi günü Clint Shafer ile konuştum. Alan'ı salı günü gördün. Bu gece Kyle yemeğe gelmedi, karısı da arayan numarayı kontrol etti ve

Clint'le konuştuğunu söyledi. Clint'in karısını aramış, o da arayanın kimliğine bakmış ve Kyle'in karısına müzedeki numaramı vermiş. Bu arada, Kyle'in karısı Clint'in akşam yemeği için de eve gelmediğini söyledi."

"Ama iki eşiniz de sizi cep telefonunuzdan aradı."

Kaşlarını çattı. "Haklısın. Telefonumu nasıl aldı? Bunu sen bulacaksın. Demek istediğim, şimdi elinizde Kyle Lombard'ın nerede çekilmiş bir fotoğrafı var?"

Liz arkasından, "Bergamo, İtalya, Interpol'ün söylediği buydu," diye cevap verdi.

Berretti'nin yaşadığı yere trenle yarım saatten daha az bir mesafede. Elinizde, soru sorduktan iki gün sonra eve gelmeyen Kyle'in fotoğrafı var. Tesadüf mü?"

"Hayır." Vito, Nick ve Liz'e baktı. "Clint Shafer için bir arama emri ." Sophie,

"Long Island," diye ekledi.

"Ve bir tane de Kyle Lombard için, her neredeyse."

Sophie, "Karısı beni 845 alan kodundan aradı," dedi. "Ama eğer Kyle'ı karısının numarasından bulamazsanız, belki de onu Clint'in telefon kayıtları."

Vito sertçe başını salladı. "Güzel, Sophie. Çok iyi."

"Hayır, Vito." Nick başını salladı. "Kötü. Çok kötü. Eğer Lombard'ın izi Sophie'ye, Sophie'nin izi de kayıp ortaçağ işkencecisi Berretti'ye çıkarsa Eserler ve Lombard karısıyla birlikte dışarıda dolaşmıyorsa, belki de bir vadide yatıyordur?"

Vito'nun kanı . "Kahretsin."

Sophie sertçe oturdu. "Oh, hayır. Eğer Kyle işin içindeyse ve gerçekten kayıpsa..." Bu katil senin hakkında bir şeyler biliyor olabilir," dedi Vito acımasızca.

Jen, "Seni korumaya almamız gerekecek Sophie," dedi.

Liz başıyla onayladı. "Ben hallederim." Katherine'in kolunu sıktı. "Nefes al, Kat."

Katherine kendini Sophie'nin yanındaki sandalyeye bıraktı. "Asla yapmamalıydım-"

Sophie dişlerinin arasından, "Katherine," diye homurdandı. "Dur."

"*Yapamam*. Bunun senin beş ya da elli beş yaşında olmanla bir ilgisi yok. Bu, *bunu* yapan canavarın görüş alanında olmanla ilgili." Gözyaşları yanaklarından süzülürken Sanders. "Morgumdaki diğer dokuz cesede işkence eden ve öldüren kişi."

Sophie'nin ifadesi bir anda değişti ve kollarını boynuna doladı. ME'nin omuzları titrerken Katherine. Vito ve Nick şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Cesetler ne kadar kötü olursa olsun, Katherine'in geçmişte hiç gözyaşı döktüğünü görmemişlerdi.

Ama bu bir ceset değildi. Bu onun küçük kızıydı ve Vito onun dehşetini anlıyordu.

Sophie, Katherine'in sırtını sıvazladı. "Ben iyi olacağım. Vito bana göz kulak olur. Lotte ve Birgit de yanımda." Başını kaldırıp Vito'ya baktı. "Bir kez daha de, sanırım o sensin."

Katherine öfkeli bir şekilde onu . "Bu hiç komik değil, Sophie Johannsen."

Sophie, Katherine'in gözyaşlarını sildi. "Hayır, değil. Senin suçun da değil."

Katherine Vito'nun gömleğini yakaladı ve onu şaşırtan bir güçle aşağı çekti. "Ona da bir şey olmasına izin vermezsen iyi edersin, yoksa Tanrı yardımcım olsun..."

Vito çok iyi tanıdığını sandığı kadına baktı. Katherine de ona baktı, ciddi ve çok kızgındı. *Hem de çok*. Andrea'yı, onun yaptıklarını biliyordu. Parmaklarını gömleğinden çekti ve doğruldu. "Anlaşıldı."

Katherine titreyerek derin bir nefes aldı. "Şunu açıklığa kavuşturalım."

"Crystal," diye Vito.

Sophie ikisine de bakıyordu. "Az önce onu tehdit mi ettin, Katherine?" "Evet," dedi Vito. "O yaptı."

On Yedinci Bölüm

Çarşamba, 17 Ocak, 20:30

Oophie huzurevinin otoparkında arabasından indi ve Vito'nun park etmesini bekledi. Karakoldan ayrıldıklarında sessiz, düşünceli ve öfkeliydi. Onu huzurevine kadar takip ettiğinde, arka tamponuna o kadar yakın durmuştu ki, aniden durmak zorunda kalsa ona çarpabilirdi. Yol boyunca Vito'yla Katherine'in yüzleşmesini aklından .
bir katilin onu izliyor olabileceğini düşünmekten çok daha az sinir bozucuydu. Vito'nun koruması gereken birinin başına bir şey gelmişti. Sophie gülleri hatırladı. İçgüduları ona akraba olduklarını söylüyordu.

Vito kamyonetinin kapısını çarptı ve kızın koluna girmek için yanına geldi. "Bütün bunların ne anlama geldiğini bana anlatacaksın," dedi.

"Evet. Ama şimdi olmaz. Lütfen Sophie, şimdi olmaz."

Sokak lambalarının yumuşak ışığında adamın yüzünü inceledi. Gözlerinde ve çenesinde acı vardı. Ve suçluluk. Suçluluk duygusunu anlıyordu. Ayrıca Katherine'in, Vito'nun kendisine gerçekten bakabileceğine ikna olmasaydı onunla gitmesine asla izin vermeyeceğini de biliyordu. "Pekâlâ, tamam. Ama sakın . Anna'yı korkutacaksın ve şu anda buna ihtiyacı yok." Parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. "Benim de yok."

Birkaç derin nefes aldı ve masaya vardıklarında yüz hatlarını sakınleştirdi. Sophie onları içeri aldı. "Bayan Marco. Büyükannem bugün nasıldı?"

Hemşire Marco kaşlarını çatı. "Her zamanki gibi. Huysuz ve huysuz."

Sophie kaşlarını çatı. Çok teşekkür ederim. Bu taraftan, Vito." Hemşirelerin meraklı bakışlarının farkında olarak onu steril koridorlarda geri götürdü. *Meraklı falan değildi.* Alay ediyorlardı. Hatta salya akıtıyor. "Göz göze gelmeyin

Sophie mırıldandı, "yoksa pirinçteki beyaz gibi peşine düşerler. Her gün senin gibi göz alıcı birini bulamazlar."

Kıkırdayarak gerginliği bozdu. "Teşekkürler, ama aklımda olmasını istediğim bir resim değil."

"Lafı bile olmaz." Anna'nın odasının önünde durdu. "Vito, artık eskisi gibi görünmüyor. Bunu bilmen gerek."

"Anlıyorum." Onun elini sıktı. "Hadi gidelim."

Anna uyukluyordu. Sophie onun yanına oturdu ve eline dokundu. "Büyükanne, ben geldim."

Anna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzının bir tarafı gülümseyerek titredi. "Sophie." Gözleri yukarı baktı ve Vito'nun yüzünü görene kadar tekrar yukarı baktı. "Kim bu?"

Bu Vito Ciccotelli. Benim... arkadaşım. Vito operayı sever, büyükanne." Anna'nın gözleri değişti, yumuşadı. "Ahh. Otur lütfen," diye mırıldandı. "Oturmanızı istiyor."

"Onu anlayabiliyorum." Vito oturdu ve Anna'nın elini kendi elinin içine aldı. "Çocukken seni şehir merkezindeki Akademi'de *Orfeo*'da dinlemiştim. *Che faro*'nuz büyükbabamı ağlatmıştı."

Anna ona kararlı bir şekilde baktı. "Peki ya sen? Ağladın mı?"

Vito ona gülümsedi. "Evet ama bu aramızda sır olarak kalsın, tamam mı?"

Anna yavaşça gülümsedi. "Sırrın benimle güvende. Konuş benimle, Vito."

Vito operadan bahsederken Sophie'nin boğazı düğümlendi ve Anna'nın gözlerinde uzun zamandır olmayan bir ışık belirdi. Çok geçmeden Hemşire Marco araya girdi.

"Akşam ilacına ihtiyacı var, Dr. Johannsen. Gitmelisiniz."

Anna huysuz bir nefes verdi. "O kadın."

Vito hâlâ Anna'nın elini tutuyordu. "O sadece işini yapıyor. Sizinle tanışmak çok güzeldi Bayan Shubert. Tekrar gelmeyi çok isterim."

"Yapabilirsin, ama sadece bana Anna dersen." Sağlam gözleri sinsice kısıldı. "Ya da büyükanne."

Sophie gözlerini devirdi. "Büyükanne."

Ama Vito sadece güldü. "Büyükbabam bu gece büyük Anna Shubert ile oturduğum için beni çok kıskanırdı. En kısa zamanda tekrar geleceğim."

Sophie eğildi ve Anna'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Hemşire Marco'ya iyi davran büyükanne. Vito haklı, o sadece işini yapmaya çalışıyor."

Anna'nın dudakları inceldi. "O çok kaba Sophie."

Sophie, Vito'ya endişeli bir bakış attı ve onun başını düşünceli bir şekilde eğdiğini gördü. "Nasıl yani, Anna?" diye sordu.

"O kaba ve nefret dolu. Ve zalim." Sophie'nin ona söyletebildiği tek şey buydu.

Sophie elinin aniden titremesini kontrol etti. Vito'nun buna gülüp geçmemesi onu çok rahatsız etmişti. "Uyu, büyükanne. Bu konuda ne yapabileceğime bakacağım.

Hemşire Marco."

"Sen iyi bir kızsın Sophie." Anna'nın hali tekrar değişti ve yarım gülümsedi. "Yakında gel Sophie ve erkeğini de buraya getir."

"Seveceğim. Seni seviyorum büyükanne." Anna'nın diğer yanağını öptü ve aceleyle dışarı çıktı, arabasına varana kadar durmadı, Vito bir adımdan fazla gelmedi.

"Hemşireyle konuşmadınız," dedi sessizce.

"Ne diyeceğim? Büyükannemi taciz mi ediyorsun?" Sophie histerinin sesine sızdığını duydu ve kendini sakinleşmeye zorlayarak iç çekti. "O sadece hayır derdi."

"İstismara dair kanıt buldunuz mu?"

"Hayır. Büyükannem her zaman temiz ve ihtiyacı olduğunda ilaçlarını alıyor gibi görünüyor. Kalbi monitörde tutuluyor ve hemşirelerden birkaçının yoğun bakım deneyimi var. Burası iyi bir bakımevi, Vito. Çok dikkatli araştırdım ama... O benim büyükannem."

"Yapabilirsin.. " Tereddüt

etti. "Ne yapabilirim?"

"Bir kamera kullanabilirsin," dedi yavaşça.

"Dadı kamerası gibi mi?" Sophie sordu ve Sophie'nin dudakları kıvrıldı.

"Bu durumda bir büyükanne kamerası," dedi ve biraz daha iyi hissederek güldü. "Böyle kameralar hakkında bir şey biliyor musun?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet, biliyorum. Kayınbiraderim Aidan daha fazlasını biliyor. Ona sorarım."

Teşekkürler. Uygun fiyatlı bir kamera bulabilirsem, Harry'yle benim içimizin rahat etmesi için hemen odasına koyarım." Ona gülümsedi. "Bunun için de teşekkür ederim. Büyükannemi çok mutlu ettin. Keşke bunu daha önce düşünseydim, müziği hakkında konuşacak insanları getirmeyi. Şimdi eve gitmem gerekiyor. Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Vito ona inanamayarak gözlerini kırıştırdı. "Yani, ne zaman dikiz aynası. Bu gece seni bırakmayacağım Sophie. Bizi duymadın mı? Munch ya da Bosch ya da adı her neyse, seni izliyor olabilir."

"Seni duydum. Ve dinledim. Ama yirmi dört saat koruma beklemiyorum, Vito. Bu hiç pratik değil."

Vito'gözleri parladı ve tartışacağını düşündü. Sonra gözleri büyükannesininki sinsileşti. "Bu sabah için bana çifte ödöl borçlusun."

"Evet, ama çeviri için *bana* borçlusun."

Sırıttı. "Sanırım bileşik faiz dedikleri şey bu."

Yutkundu, vücudu beklentiyle karıncalanmaya başlamıştı bile. "Evde görüşürüz."

17 Ocak Çarşamba, 25

Bir refakatçisi vardı, ki bu çok talihsiz bir durumdu. Sophie Johannsen'in büyükannesinin arabasıyla uzaklaşmasını ve onu dışarı çıkaran adamın kullandığı kamyonetin onu yakından takip etmesini izlerken kaşlarını çatı. O ana kadar beklemek zorunda kalacaktı. yalnızdı.

Buraya geleceğini biliyordu. Uzun zaman önce mali kayıtlarını kontrol etmiş ve huzurevine yazdığı çekleri bulmuştu. Onlara para ödemişti. Sağlık masraflarının arttığını duymuştu ama o bile şaşırmıştı. Ailesi için hiç bu kadar çok para ödememişti. Ama artık anne babası yoktu, bu yüzden konu tartışmalıydı.

Ne konuştuklarını duyabilmeyi diledi. Bir dahaki sefere daha iyi hazırlanacaktı. Bütün yarım kalmış işlerini bir çırpıda bitirmek istiyordu ama bu gece böyle bir şey olmayacaktı. Önemli değildi. Başka eğlenceleri vardı. Minibüsünü vitese taktı, sonra omzunun üzerinden Derek Harrington'ın bağlı ve ağzı tıkalı bir şekilde yattığı yere baktı.

"İlhamımı nereden aldığımı bilmek istediniz," dedi. "Öğrenmek üzeresin."

Yarın Sophie Johannsen için geri dönecekti.

Perşembe, 18 Ocak, saat 16:10.

Vito yavaşça uyandı. Dört uzun iş günü ve Sophie'ye sevişme sanatını öğrettiği iki kısa gecenin yorgunluğuyla iyi bir uyku çekmişti. Sophie hızlı öğrenen biriydi, Vito'nun ona gösterdiği her şeyi özümseyerek

tamamen tüklenmişti. Ama şimdi yeniden şarj olmuştu ve onu yeniden istiyordu. Uzandı... ve boş bir yatağı okşadı.

Vito'nun gözleri birden açıldı. Kadın gitmişti. Kalbi göğsünde çarparak yatağından fırladı. Yatak odasının kapısında durdu ve dinledi, alt kattaki televizyonun alçak mırıltısıyla rahatladı. Pantolonunu çekti ve kendini merdivenleri tek seferde çıkmak yerine ikişer ikişer çıkmaya .

Kanepeye kıvrılmış, elinde bir kupa tutuyordu. Ayaklarının dibinde uyuyan köpekler, tüm dünyaya gökkuşağı kafalı peruklar gibi görünüyordu. Onu duyunca başını iki yana salladı. O da ürkekti. "ve sen yoktun," dedi.

"Uyuyamadım."

Dosyasını ve Bev'in sanat kitabını bıraktığı sehpanın üzerinde durdu. Kitapta *Çılgılık* açıktı ve Sophie onu izliyordu.

"Burnumu sokmak istememiştim. Sizin davanız için bir kitap olduğunu bilmiyordum. Kafamı dağıtmaya çalışıyordum... Her neyse, sayfa işaretliydi. Çılgılıklarla birlikte gidiyor, değil mi?"

Suçluluk duygusu onu mızrakladı. O korkunç çılgılıkların sesi onu uyanık tutarken bir bebek gibi uyuyordu. "Biz de öyle düşünüyoruz. Özür dilerim Sophie. Duyduklarını duymanı ya da gördüklerini görmeni asla istemezdim."

"Ama duydum ve gördüm," dedi sessizce. "Ve bununla ilgileneceğim."

Adam onun yanına oturdu, kolunu omuzlarına doğru uzattı ve kızın kendisine sokulmasından memnuniyet . Sessizce oturdular, televizyondaki filmi izlediler.

TELEVIZYON. Televizyon Fransızca'ydı ve kadın İngilizce altyazı olmadan izliyordu, bu yüzden bir dakika sonra filmle ilgisini kaybetti ve kadının elindeki kupayı kokladı. "Sıcak çikolata?"

"İyi Alman kakaosu," diye onayladı. "Shubert ailesinin tarifi. Biraz ister misin?"

"Belki sonra. Bu babanın filmlerinden biri mi?"

"*En Garde*. Senin gördüğün *Soft Rain* kadar iyi değil." Ağzı hüznle kalktı. "Alex çok iyi bir oyuncu değildi ama bu filmde çok fazla ekran süresi aldı. Bu bir kabadayı filmi ve o zamanlar rekabetçi bir şekilde dövüşüyordu. okuldaydı. İşte orada."

Alexandre Arnaud elinde kılıcıyla ekranda yürüdü. Altın sarısı saçları olan uzun boylu bir adamdı ve Vito aile benzerliğini hemen fark etti. "Onu görmem gerekiyordu."

"Beni anlamanın o kadar da zor olmadığını söylemiştim. Bu evde yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum. Sen burada olmasaydın, Harry Amca'nın evinde onunla Bette Davis filmleri izliyor olurdum."

Bu evde. Bunu söylerken sesi asık suratlıydı ama ne zaman amcasından bahsetse sevgiyle konuşuyordu, o yüzden Harry'nin başlamak için iyi bir yer olduğunu düşündü. Sesini sıradanlaştırdı. "Çocukken burada mı yoksa amcanın evinde mi yaşıyordun?"

alaycı bakışları onun oyununu anladığını gösteriyordu. "Çoğunlukla burada, büyükannemin yanında. Harry ve Freya ile başladım ama onların dört çocuğu vardı ve burada kendi odam var."

"Ama yalnız kalmaktan hoşlanmadığını söylemiştin."

Geri çekildi ve adama uzun uzun baktı. "Beni sorguya mı çekiyorsun Vito?"

"Hayır. Evet. Sayılır. Beni meraklı olarak düşünmeye devam etmeni tercih ederim. Kulağa daha az sert geliyor."

"Evet . Dört yaşıma kadar annemle yaşadım ama annem benden bıktı ve beni Harry Amca'ya bıraktı. Harry bana bildiğim ilk gerçek evi verdi."

"Annenden nefret etmek için babanla olan ilişkisinden bile daha iyi bir neden."

Sesi sakinleşti. "Oh, hayır. Annemden nefret etmek için çok daha iyi nedenlerim var, Vito." Gözlerini televizyona çevirdi ama televizyonu izlemiyordu. "Anna

O ilk yıl hâlâ turnedeydi ama o evdeyken ben Pittsburgh'da onunla kaldım. O gittiğinde Harry ile kaldım. Anaokuluna başladığımda, büyükannem Pittsburgh'daki evini satıp buraya taşındı, böylece gidip gelmem gerekmedi."

Küçük Sophie'nin köksüz bir şekilde elden ele dolaşan görüntüsü kalbini .
"Freya seni istemedi mi?" diye sordu ve Sophie'nin gözleri büyüdü.

"Hiçbir şey seni geçemez. Freya Lena'dan çok nefret ederdi. Benim etrafta olmam çok zordu."

Ne kadar bencilce, diye düşündü Vito ama bunu kendine sakladı. "Peki ya baban? Alex."

"Alex uzun süre benden haberdar olmadı."

"Anna ona söylemedi."

"Maurice'e göre ben doğmadan bir yıl önce ondan ayrılmış ve hala canı yanıyormuş. Harry'ye göre, babamın beni alıp götürmesinden çok korkuyormuş."

"Peki sonunda onunla nasıl tanıştınız?"

"Her zaman babamı sorardım ama kimse ondan bahsetmezdi, ben de bir gün otobüse atlayıp adliyeye gittim, gişeye gittim ve doğum belgemi istedim."

"Çalışkan. Sana verdiler mi?" "Sadece yedi

yaşında olduğumu düşünürsek, hayır."

Vito ona baktı. "Yedi mi? Yedi yaşında *tek başına* bir belediye otobüsünde mi geziyordun?"

"Dört yaşındayken boş bira şişelerini Ho Hos ve kurutulmuş et karşılığında en yakın köşedeki bakkala satıyordum" dedi. "Her neyse, dükkândaki kadın Adliye yakın akrabalarımı sordu. Bildiğim sonraki şey Harry Amca'nın oradaydı, çok üzgündü. Büyükanneme babamı tanımaya hakkım olduğunu söyledi. Büyükannem dedi ki

ve Harry tartışmayı bıraktı. O kadar olduğunu sanmışım. Doğum belgemi almak için yeni bir plan yapıyordum ki bir gün Harry elinde pasaport ve Paris'e iki biletle okuluma geldi." "Kalktı ve

seni *Fransa*'ya götürdü!"

"Evet. Anna'ya söyleyebilmesi için Freya'ya bir not bıraktı. Sanırım Harry Amca bu için döndükten sonra uzun süre kanepede uyudu. Düşünüyorum da hala öyle."

"Peki Fransa'ya vardığınızda ne oldu?"

Taksi bizi 15 feet yüksekliğinde bir ön kapıda indirdi. Harry Amca'nın elini çok sıkı tuttum. Tek istediğim babamı tanımaktı ama birdenbire dehşete düşmüştüm. Meğer Harry de korkuyormuş. Alex'in benden uzak durmasından ya da daha kötüsü beni alıkoymasından korkuyordu. Olan şey resmi bir ziyaretti ama yazın tekrar gelmem için bir davet de vardı."

"Yaptın mı?"

"Oh, evet. Davetiye Arnaud ailesinin avukatı tarafından doğrudan büyükanneme gönderilmiş. Temelde beni yaza göndermezse Alex'in velayet haklarını talep edeceğine dair bir tehditti. Böylece yazlarımı bir Fransız malikanesinde, bir öğretmen ve bir aşçıyla geçirdim. Aşçı bana Fransız mutfağı sanatını öğretti. Özel öğretmen bana Fransızca konuşmayı öğretecekti ama ben çabuk kavradım, o da önce Almanca'ya sonra Latince'ye geçti ve böyle devam etti."

"Ve dilbilimci doğdu," dedi ve kadın gülümsedi.

"Evet. Alex'le kalmak peri masallarından fırlamış gibiydi. Bazen beni film arkadaşlarını görmeye götürürdü. Sekiz yaşıma girdiğim yaz, film yapıyorlardı.

Bir kale kalıntısında bir film vardı ve ben de gittim." Hatırası yüzünde parıldıyordu. "İnanılmazdı."

"Ve arkeolog doğdu."

"Sanırım öyle. Alex yıllar boyunca tanıştırma ve bağlantı kurma konusunda bana yardımcı oldu."

"Ama seni seviyor muydu?" Yüzündeki heyecan azaldı ve kalbi sıkıştı.

"Kendi tarzında. Ve yazlar boyunca onu sevmeye başladım ama Harry'yi sevdiğim değil. Harry benim gerçek babam." Sertçe yutkundu. "Bunu ona söylediğimden emin değilim."

Katherine'in bu işe nasıl dahil olduğunu sormaya başladı ama sorusunu geri çekti. Katherine'den bahsetmek karakolda yaşadıkları yüzleşmeyi gündeme getirebilirdi. Benzer şekilde, annesinden nefret etmesinin diğer nedenlerinin neler olduğunu sormaktan da kaçındı. Sophie'nin sır paylaşımı konusunda *karşılık* isteyeceğini düşündü.

Vito bunun yerine odanın köşesini işaret etti, CD'ler ve plak albümleri daha önce bulunmadıkları bir yere gelişigüzel yığılmıştı. "Bahçe satışı mı yapıyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Bu gece seni büyükannemle gördükten sonra, eski favorilerinden bazılarını dinlemek isteyebileceğini düşündüm. Anna'nın geniş bir plak koleksiyonu var. Çok değerli. Ama hepsi gitti, Anna'nın konserdeki tüm kayıtlarıyla birlikte. *Orfeo* bile."

"Teyzen ya da amcan onları taşımış olabilir mi?"

"Olabilir. Bu konuda heyecanlanmadan önce onlara soracağım. Yarın ona dinlemesi için bir şeyler götürmeyi çok istiyordum ama eBay'den bile olsa şeyler bulacağım."

Vito kendi plak koleksiyonunu düşündü -çoğu büyükbabasından miras kalmıştı. Kutusunda bir Anna Shubert plağı şüpheleniyordu ama Sophie'yi umutlandırmak istemediği için bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı.

Sophie ayağa kalktı. "Ben biraz daha kakao alacağım. Sen ister misin?"

"Tabii."

Kapı eşiğinde durakladı. "Aklındaki diğer soruları biliyorum Vito. Ve sanırım sen de benimkileri biliyorsun. Ama şimdilik her şeyi olduğu gibi bırakacağız." Kadın cevap beklemeden gitti ve Vito aniden yeniden huzursuzlanarak ayağa kalkıp volta atmaya başladı.

Yine de her zaman sehpanın üzerindeki açık kitaba geri döndü. Sonunda kitabın yanına oturdu ve gözlerini kapatıp kendini hatırlamaya bıraktı.

Devam et ve çığlık at. Kimse seni duyamaz. Kimse seni kurtaramaz. Hepsini öldürdüm. Sonra kelimeler başka bir seste yankılandı. *Ölmeye hazır mısın Clothilde?*

"*Kahretsin.*" Parçalar birleşince Vito ayağa fırladı. "Lanet ." "Ne?" Sophie iki elinde birer fincanla geri koştu. "Neyin var?"

"Telefon nerede?"

Eliyle bardağı işaret etti. "Mutfakta. Ne oldu?"

Ama o çoktan mutfakta Tino'nun telefonunu arıyordu. "Tino?"

"*Vito?* Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

"Dominic'i . Bu çok önemli." Sophie'ye baktı. "Bu lanet bir oyun."

Hiçbir şey söylemedi, onun yerine masada oturup kakaosunu yudumlarken Dom vahşi bir adam gibi volta atıyordu. Sonunda Dom telefona geldi. "Vito?" Sesi korkmuştu. "Annem mi?"

Çocuğu endişelendirdiği için bir suçluluk duygusu hissetti. "O iyi. Dom, dün gece eve gelen çocukla konuşmam gerek. Oyun oynayan kaba çocukla. Jesse bir şey."

"*Şimdi*

"Evet, şimdi. Numarası sizde var mı?"

"Onunla takılmıyorum, Vito. Bunu sana söylemiştim. Ray'de olabilir ."

O zaman bana Ray'in numarasını ver." Vito numarayı yazdı, sonra da Nick'i aradı.

"Ne?" Nick derin uykusundan uyandığında mızızlanıyordu.

"Nick, dün gece bazı çocuklar evime geldi. İkinci Dünya Savaşı video oyunu oynuyorlardı ve bir kadının boğulduğu bir sahne vardı. Nick, dikkatle dinle. Cinayeti işleyen adam diyor ki 'Kimse seni duyamaz. Kimse seni kurtaramaz' diyor."

"Aman Tanrım. Bana bunun *bir oyun* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Eğer değilse, bir şekilde bağlantılıdır. Bir saat içinde benimle karakolda buluş. Oyunun bir kopyasını almaya çalışacağım. Brent, Jen ve... Liz'i ara. Bizimle orada buluşsunlar."

Nick'le birlikte telefonu kapattıktan sonra Sophie'nin ağzına sert bir öpücük kondurdu ve dudaklarını yaladı. "Çikolatanın tadı çok güzel. Nerede sonra hatırlatırsın. Şimdilik giyin."

"Affedersiniz?"

"Seni koruma amaçlı o iki gökkuşağı peruğuyla burada yalnız bırakmayacağım."

Derin bir iç çekti. "Bana çok şey borçlusun, evlat."

Vito ona, ikisinin de zor nefes almasına neden olan saygıdeğer bir öpücük verecek kadar yavaşladı. "İlgimi daha da arttır. Şimdi giyin."

Perşembe, 18 Ocak, sabah 7:45.

Oyun *Düşman Hatlarının Arkasında*, " diye açıkladı Vito Liz, Jen ve Nick'e Brent de onları boğulma olayına götürmek için oyun oynuyordu. Brent'in bilgisayarının etrafında, cinayet masasından çok farklı bir ortam olan bilgi işlem bölümünde toplanmışlardı. Vito, Brent'in bilgisayarına doğru yürürken masaların üzerinde en az altı tane Uzay Yolu aksiyon figürü saymıştı.

Brent'in odası. Brent'in elinde Yıldız Gemisi *Atılğan*'ın orijinal mürettebatının seti vardı. Mr. Spock hâlâ orijinal kutusunda. Brent bununla gurur duyuyordu.

Vito bunu çok rahatsız edici buldu ama şimdi oyuna odaklandı. "Bu bir İkinci Dünya Savaşı birinci şahıs atış oyunu. Düşman hatlarının gerisinde sıkışıp kalmış Amerikan askerisiniz. Amaç Almanya'dan işgal altındaki Fransa üzerinden İsviçre'ye ulaşmak."

Bu çok popüler bir oyun," diye yorumladı Brent. "Küçük kardeşim Noel'de bir tane almaya çalışıyordu ve mağazaların hepsi tükenmişti."

Jen yüzünü buruşturdu. "Grafikler berbat. Ne kadar doksanlı yıllar."

"Çocuklar bunu oyun için almıyor," dedi Brent. "hazırım, Vito."

Vito ekranı işaret etti. "Bu noktada bir sığınağı yok ettiniz, sonra size ihanet eden kadını aradınız. Brent son Nazi'yi öldürdüğünde kesme sahnesine geçilecek."

Brent son atışı yaptı ve sahne Vito'nun Salı gecesi gençlerle birlikte izlediği sahneye döndü. Ekranda Amerikalı'nın elleri Fransız kadının boğazındaydı ve kadın yaşam mücadelesi veriyordu.

"Hayır. Lütfen hayır!" Kadın çırpındı ve hıçkırarak hayatı için yalvarırken ekran onun yüzü ve elleriyle doldu. Gözlerindeki korku Vito'nun içini ürpertti. Bunu ilk gördüğünde rahatlamak için fazla gerçekçi gelmişti. Şimdi nedenini biliyordu.

Jen nefesini içine çekti. "Aman Tanrım. Bu Claire Reynolds."

"Ölmeye hazır mısın Clothilde?" diye alay etti asker ve Clothilde ürpertici bir çığlık attı. Asker güldü. "Devam et ve çığlık at, Clothilde. Kimse seni duyamaz. Kimse seni kurtaramaz. Hepsini öldürdüm. Şimdi de seni öldüreğim."

Elleri daha da sıkılaştı ve Clothilde kıvranmaya başladı. Elleri, ayakları artık yere değmeyene kadar kalktı. Elleri adamın ellerini kavradı.

Tırnakları derisini çiziyordu. Panik gözlerini yaktı ve nefes nefese kalmaya başladı.

Sonra gözleri değişti, korku öleceğinin kesinliğiyle birleşti. Nefes almak için umutsuzca mücadele ederken elleri pençelendi, ağzı açık kaldı. Sonunda kaskatı kesildi, sonra gözleri aniden karardı, elleri askerin artık kanlı olan bileklerinde gevşedi. Asker onu son bir kez sertçe sarstıktan sonra yere fırlattı. Bedeni bir yığın halinde buruşuk yatarken, kamera gözlerine odaklandı. Tamamen açık ve ölü.

"Clothilde Claire," diye tekrarladı Jen sessizce. "Az önce Claire'in öldüğünü gördük."

Askerin Luger ile genç adamı başından vurduğu bir sahne var," dedi Vito onlara. "Bir başka sahnede de bir adamı el bombasıyla havaya uçuruyor."

Liz ağır ağır oturdu. "Tüm o insanları bu oyun için mi öldürdü?"

"Hepsi değil," dedi Vito. "En azından bu oyun için değil. Ama bu şirketin bundan sonra neler yapacağını görmelisin. Brent, web sitelerine git."

Brent yazdı ve ekran gece gökyüzünde süzülen altın bir ejderha ile doldu. Ejderha bir dağın üzerine kondu ve O-R-O harfleri ejderhayı çevreledi. R ejderhanın pullu göğsüne konarken, ejderha iki O'yu ön pençeleriyle yakaladı.

"Vay canına," dedi Nick. "Etkileyici."

"Burası oRo'nun web sitesi," dedi Brent. "Onlar pek de

Behind Enemy'den önce iflasın eşiğinde olan B-listesi oyun tasarımcısı *Çizgiler* ortaya çıktı. Son altı ay içinde net değerlerini üç katına çıkardılar." Bir düğmeye bastı ve fıçı göğüslü bir adamın yüzü kırklı yıllar ekranı doldurdu. "Jager Van Zandt ile tanışın. Y ile telaffuz edin, 'jogger' gibi değil. Jager OR0'ın başkanı ve asıl sahibi. Hollanda'da doğdu, yaklaşık otuz yıldır ABD'de yaşıyor." Brent tekrar tıkladı ve başka bir adamın ince yüzü belirdi. Van Zandt'la aynı yaştaydı ama ondan üçte bir oranında daha küçüktü. "Bu Derek Harrington, oRo'nun başkan yardımcısı ve sanat yönetmeni."

"Sanatı *o mu* yaptı?" Jen inanamayarak söyledi. "Katilimiz kadar büyük görünmüyor."

"Harrington uçan ejderhayı yaptı," dedi Brent. "Çizgi filmde iyidir karakterler ve gösterişli ejderhalar. Bir boka yarayan yüzler yapmıyor. Harrington o kesilmiş sahneleri yapmadı."

"Belki kimin yaptığını biliyordur," dedi Nick acımasızca.

Merkezleri New Yorkta," dedi Vito. "Burada işimiz bittiğinde küçük bir geziye çıkalım derim. Onlara basın bültenini göster, Brent."

Brent tıkladı ve arkasına yaslandı. "Önde ve ortada." 'oRo'nun bir sonraki oyunu New York Gaming Expo'da duyuruldu,'" Liz yüksek sesle okudu. " 'düşman hatlarının arkasında

Başkan Jager Van Zandt satış tahminlerini aşmaya devam ediyor" dedi.

Çıkış oyunlarının ayakta alkışlanan sunumunun sonunda. "Bir sonraki çalışmamız, kılıç, büyücülük ve ortaçağ adaleti oyunu *olan The Inquisitor*. Çok belirgin bir şekilde öne çıkan zindan olacak.

Oyuncular özgünlükleri ve silah cephaneliklerini etkili bir şekilde kullandıkları için bonus puan kazanırlar. ' Liz kontrollü ama öfkeli bir nefes verdi. "Bu adamları bulun ve böcek gibi ezin."

Vito'nun gülümsemesi şiddetliydi. "Benim için bir zevk olacak."

"Peki, Brent," dedi Jen, "0R0 hakkında tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Çok eskiden beri oyuncuyum, bu yüzden tüm yeni şirketleri takip ediyorum. Küçük kardeşim *gerçekten çok* iyi. Carnegie'de oyun tasarımı bölümünde okuyor.

Mellon."

Liz şaşkın şaşkın baktı. "Oyun tasarımında uzmanlaşabilir misin?"

"Piyasadaki en yeni branşlardan biri. Kardeşimle birlikte sektörü izliyoruz çünkü kendisi gelecek yıl mezun olacak ve özgeçmişini gönderebileceği yerler. *Behind Enemy Lines* çıktıktan sonra 0R0 listesinin başına yerleşti çünkü işe alım yapıyorlar."

"Kardeşin bilgisayar sanatçısı mı?" Vito sordu.

"Hayır, o oyun fiziğiyle ilgileniyor - karakterlerin nasıl akıcı bir şekilde hareket ettirileceği, bu arada Jager'in departmanı. Ama geçen yıl Jager sonunda oyun fiziğinin berbat olduğunu kabul etmiş olmalı ki diğer şirketlerden birindeki büyük fizik uzmanlarından birini işe aldı. Yatırım fırsatları için her zaman sektörü izliyorum. Söylentilere göre oRo Halka arz yakında. Ama şimdi onların hisselerini satın alamam."

Liz, "Eğer tutuklanırlarsa, bunun hiçbir değeri kalmaz," dedi. "Gömleğini kaybedersin."

"Eğer hem Harrington hem de Van Zandt işin içindeyse, evet. Ama sadece olursa, hisseleri aya çıkar. Kırk yaşında emekli olabilirim ama kendimle yaşayamam." Bilgisayarından CD'yi çıkardı. "İnsanlar bunun için öldürüldü. Bundan kâr edemezdin."

Bu hepsinin duraksamasına neden oldu, sonra Vito omuzlarını dikleştirdi. "Birilerinin bundan kazanç sağlamasını engellemeliyiz, o yüzden harekete geçelim. Munch'un e-postasına yanıt vermeyen mankenin saat on gibi gelmesini bekliyorum. Liz, New York'a gittiğimize göre onunla buluşabilir misin? Ona sessiz kalmasını ve e-postalarından uzak durmasını söyle."

Liz başını salladı. "Saat onda bir basın toplantım ve öncesinde ve sonrasında üst düzey yetkililerle toplantılarım var."

"Onunla buluşacağım," dedi Brent. "0R0'dan kâr etmeyeceğim ama bir modelle tanışmak benim için sorun olmaz. Ayrıca, dün Bev ve Tim ile birlikte onunla zaten konuştum."

Liz kıkırdadı. "Önceliklerin övgüye değer, Brent. Ama merak ediyorum, eğer Harrington ve Van Zandt New Yorkta yaşıyorsa, neden bütün kurbanlar Philadelphia'dan?"

Brent, "Ne Harrington ne de Van Zandt bu işi yapabilecek kişisel kapasiteye sahipti," dedi. "Onlar için çalışan biri yaptı ve o kişinin merkezlerinden çalışması gerekmiyor." CD kutusunu eline aldı.

"Gecenin bir yarısı bu oyunun kopyasını nereden buldun, Vito? 0R0 daha fazlasını çıkarana kadar şu anda altın gibi."

"Yeğenimin okulundan bir çocuk Salı gecesi evime geldi. Dün gece ailesi bulup el koydu ve bana vermekten büyük mutluluk duydular. Evlerinden çıkmasını istediler - başka küçük çocukları da var ve onların görmesini istemediler."

Liz kaşlarını çattı. "Bu oyuna olan ilgimizin açığa çıkmasını istemiyorum, Vito."

Çocuğun babası bir rahip. Kimsenin çocuğunun neye bula t ğını bilmesini, bizim onun söylemesini istedi imizden daha fazla istediğini sanmıyorum."

Başını salladı. "Güzel. *Jogger*'ın soru turmamızdan haberdar olup kaçmasını istemiyorum. Siz onların ofisine giderken ben de NYPD'ye gelece inizi haber vereyim. Belki arama iznine ihtiyacımız olursa biraz zaman kazanmamıza yardımcı olabilirler.

Onlara doğrudan seninle temasa geçmelerini söyleyeceğim Vito. Nick, Siever davasıyla bitti mi, başka mahkeme yok mu?"

"İ im bitti. Lopez'in beni geri aramaya ihtiyacı olacağını d   nemiyorum."

"Yine de onu uyaraca ım." Liz ellerini  ırpı. "Peki, orada öylece durma. Git."

On Sekizinci Bölüm

Perşembe, 18 Ocak, sabah 8:15.

Vito nezarethanenin kapısından içeri girdiğinde Sophie minnettar bir nefes aldı ve vücudundaki tüm sinirler cızırdamaya başladı.

Nick'le birlikte odayı geçerken ona gülümsedi. "Artık bana kızgın değil misin?"

"Hayır. Yaşayacağım. Sanırım amaç da buydu." Bunu tartışmadan kabul edecek kadar zekiydi. "Nereye gidiyorsun?" diye ekledi adam ceketini giydiğinde.

"New York City," diye yanıtladı Vito. "Oyunla ilgili." Oyun CD'sini masasının üzerine koydu ve kadın CD'yi . "Dikkatli ol. Brent o oyunun altın olduğunu söylüyor."

Başını eğip arka kapağa baktı. "Şirket de öyle."

Nick onu izliyordu. "Brent oyunu mağazalarda bulamayacağınızı söyledi."

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Ama şirketin adı Oro. Hem İspanyolca hem de İtalyanca'da 'altın' anlamına geliyor." Sophie gözlerini kıstı. "Oro bir kısaltma.

Logolarının altında küçük kelimeler var ama yazı tipi çok küçük. Logolarının daha büyük bir resmi var mı?"

Vito bilgisayarında şirketin web sitesini açtı ve ejderha yükselirken Sophie ekrana yaklaştı. "Bu kelimeler İspanyolca ya da İtalyanca değil. Hollandaca."

"Mantıklı," dedi Vito. "Başkanları Hollandalı. Ne demek istiyorlar?"

"Şey, *R rijkdom*. Zenginlik anlamına gelir. İki O'dan büyük olanı *onderhoud*, yani eğlence ya da eğlence. En küçük O..." O

kaşlarını çattı. "*Overtreffen*. Üstüne gitmek, daha iyisini yapmak." Başını kaldırıp Vito'ya baktı. "Belki de aşmak, daha fazlası olmak."

"R en büyük harf," diye gözlemledi Vito. "Sanırım oRo'nun önceliklerinin ne olduğunu biliyoruz."

"Ne kadarlığına gidiyorsun?" diye sordu.

Dosyalarına bakıyordu. "Muhtemelen sadece bir günlüğüne." "Sen ne yapmalısın? Bütün gün burada kalamam."

"Biliyorum," diye mırıldandı ama klasörleri istiflerken hiçbir öneride bulunmadı.

"Saat onda Joan of Arc'ım," diye ekledi alaycı bir tavırla. "Ve bir ve dört buçukta Viking kraliçesi."

Nick ceketinin fermuarını çekerek, "Yeni bir repertuara ihtiyacın var," dedi. "Bayatlamaya başladın."

"Biliyorum. Marie Antoinette'i düşünüyorum, kafasını kaybetmeden önceki halini tabii ki. Ya da belki Boudicca, Kelt Savaşçı Kraliçesi." Bir yanağını emdi. "Üstsüz dövüşürdü."

Vito'nun elleri klasörlerin üzerinde dondu kaldı. Bu hiç adil değil

Sophie." "Evet "9 diye yankılandı Nick belli belirsiz. "Gerçekten hiç adil değil."

Güldü. "Beni bu kadar erken getirdiğin için ödeştik." Ayıldı. "Vito, aptallık etmek istemiyorum ama sorumluluklarım var. Dikkatli ol. Gitmeden önce ve oraya vardığımda arayacağım. Ama bütün gün burada oturamam."

"Liz'den sana müzeye kadar eşlik etmesini isteyeceğim. O kadar bekle. Lütfen Sophie, Lombard'ın ya da dostu Clint'in yerini bulana kadar bekle."

"Ya da Brewster," diye mırıldandı. "İkisinden biri de olabilirdi."

Vito onu sertçe öptü. "Liz'i bekle, tamam mı? Eğer olursa Liz'de Sanders'ın çocuğunun fotoğrafı var. Yanağında bir damga vardı. Bir T harfi."

"Tamam." Sonra kaşlarını çattı. "İki gün içinde bana markalaşma hakkında soru soran ikinci kişisin."

Vito kapının yarısına kadar yürümüştü ama durdu ve yavaşça döndü. "Ne?"

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Öğrencilerimden biri yazdığı bir ödev için benden markalaşma konusunda bazı araştırma kaynakları istedi."

Vito ve Nick'in birbirlerine bakışlarını izledi. "Bu öğrencinin adı ne?"

Sophie başını salladı. "İmkânı yok. Adı John Trapper ama... mümkün değil. John'u aylardır tanıyorum. Ve o tekerlekli sandalyede felçli. Bunu yapmış olmasına imkan yok."

Vito'nun ağzı kaldı. "Tasadüflerden hoşlanmam Sophie. Onu kontrol edeceğiz."

"Vito..." İç çekti. "Tamam. Zamanını boşa harcayacaksın ama yapman gerektiğini biliyorum."

Vito çenesini sıktı. "Yanında bir eskort olmadan hiçbir yere gitmeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum. Şimdi git. Ben iyi olacağım."

Perşembe, 18 Ocak, sabah 9:15.

Sophie, "Bu çok utanç verici," diye mırıldandı.

Memur Lyons yumuşak bir sesle, "Ölmektense utanmak daha iyidir," dedi.

"Biliyorum. Ama beni buraya bir *kruvazörle* getirdin ve şimdi de beni kapıya kadar geçiriyorsun... Herkes başımın belada olduğunu düşünecek," diye homurdandı.

"Teğmen Sawyer'ın emirleri. Yardımı olacaksa size bir not yazabilirim."

Sophie güldü. Sesi hoşnutsuz bir birinci sınıf öğrencisi gibi çıkmıştı. "Sorun değil." Albright'ın kapısında durdu ve Lyons'un elini sıktı. "Teşekkür ederim."

Şapkasına dokundu. "Geri dönmek istediğinde Sawyer'ın ofisini ara."

Sophie içeri girdiğinde Patty Ann'in gözleri büyüdü. "Polislerle birlikte miydin?"

Gotik Çarşamba sona ermişti. Patty Ann yine Brooklyn'deydi ve Sophie, *Guys and Dolls* seçmelerinin bu gece olduğunu hatırladı. "Seçmelerde iyi şanslar, Patty Ann."

"Sorun nedir?" Patty normal sesi olabilecek bir tonda sordu. Bu sesi duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, Sophie emin değildi. "Polisler seni neden işe getiriyor?"

"Polisler mi?" Ted kaşlarını çatarak ofisinden çıktı. "Polis yine mi buradaydı?"

"Bir davada onlara yardım ediyordum," dedi, sonra Ted ve Patty Ann ikna olmuş görünmeyince Lyons'a notu götürmüş olmayı diledi. "Dedektiflerden biriyle çıkıyorum ve arabamda sorun vardı, o da bir memurun bana binmek." Doğru sayılır.

Patty Ann rahatladı ve gözleri sinsileşti. "Esmer olan mı, kızıl olan mı?"

Esmer olan. Ama kızıl saçlı senin için çok yaşlı, o yüzden onu unut."

Suratını astı. "Kahretsin."

Ted hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Önce motosikletin, şimdi de araban mı? Konuşmamız gerek."

Kadın onu ofisine kadar takip etti ve adam kapıyı kapatıp masasının arkasına oturdu. "Sophie oturduğunda, adam öne doğru eğildi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Sophie, başın belada mı? Lütfen bana karşı dürüst ol."

"Hayır. Söylediğim her iki şey de doğrudu. Polise yardım ediyorum ve polislerden biriyle çıkıyorum. Hepsi bu Ted. Neden bu kadar büyütüyorsun?"

Acımasız görünüyordu. "Dün gece bir aldım. New York'taki bir polis memurundan. Sizinle temasa geçmeleri gerektiğini söyledi. Bunun resmi bir iş olduğunu söyledi."

Lombard'ın karısı New York alan kodundan aramıştı. "Ona benim cep telefonumu vermişsin."

Ted'in çenesi kalktı. "Ben yaptım."

Sophie telefonunu çevirip açtı ve Lombard'ın karısından gelen aramanın kaydını buldu. "Dün gece sizi arayan numara bu mu?"

Ted onun telefonunu aldı ve numarayı arayanın kimliğiyle karşılaştırdı. "Evet."

"O polis değildi. İsterseniz New York polisini arayıp kontrol edebilirsiniz."

Ted rahatlamaya başladı. Telefonu ona geri verdi. "Kimdi o zaman?" "Bu uzun bir hikaye Ted. Onu çaldığımı düşünen kışkanç bir eş. koca."

Kuşkusu öfkeye dönüştü. "Bunu yapmazsın Sophie."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Teşekkürler. Şimdi, dinle, turdan önce bazı fikirlerim var Bu sabah sana uğramak istediğimi söyledim." Öne doğru eğildi ve ona Yuri'den bahsetti. "Gelip bir tur grubuyla konuşacağını söyledi. Soğuk Savaş ve komünizm üzerine bir sergi ekleyebileceğimizi düşünüyorum. Büyükbabanızın çalıştığı dönem değil ama-"

Ted yavaşça başını sallıyordu. "Hoşuma gitti. Hem de çok. Yeterince insan bunu tarih olarak düşünmüyor."

"Düne kadar bildiğimden emin değildim. Elleriyle Ted. Beni düşündürdü."

Ted onu dikkatle inceledi. "Son zamanlarda çok düşünüyor gibisin. Bu da hoşuma gidiyor."

Buna nasıl cevap vereceğini bilemeyen Sophie ayağa kalktı. "Biliyor musunuz, dün bir huzurevinden geldiğini ve huzurevi sakinleri için ilginç bir gezi aradığını söyleyen bir ziyaretçimiz vardı. Bana öyle geliyor ki, gelip okul gruplarıyla konuşmaya çok istekli olacaklardır. Bunu sadece Savaşlar. Radyo programları, televizyon, icatlar ve Neil Armstrong aya ayak bastığında neler hissettikleri hakkında konuşmalarını sağlayın."

"Bir başka iyi fikir. Adamın adını aldın mı?"

"Hayır, ama Patty Ann ile bir tur ayarlayacağını söyledi. Onun adını biliyordur." Sophie kapıyı açtı, sonra eli kapı kolunda durakladı.

"Başka turlar eklemeye ne dersiniz? Joan ve Viking kraliçesi bayatlamaya başladı."

Ted hem bu öneriye hem de Nick Lawrence'dan ödünç aldığı tınıya mutlu bir şaşkınlıkla baktı. "Sophie, sen her zaman arkeolog olduğunu söylersin, aktris değil."

Sophie sırttı. "Ama oyunculuk benim kanımda var. Babam bir aktördü, biliyorsun."

Ted başını salladı. "Biliyorum. Büyükannen de bir opera divasıydı. Hep biliyordum."

Sophie'nin sırtışı soldu. "Hiçbir şey söylemedin."

"Ben de umuyordum," dedi Ted. "Sonunda seni tanımak güzel Sophie."

Sophie kendini hem hoş karşılanmış hem de azarlanmış hissetti. "Marie Antoinette hakkında ne düşünüyorsun?"

Ted ona gülümsedi. "Kafasını kaybetmeden önce mi sonra mı?"

New York City, 18 Ocak Perşembe, 09:55

"Lanet olası trafik," diye homurdandı Nick. "New York'tan nefret ediyorum."

Hollanda Tüneli'nden ağır ağır çıktıktan sonra nihayet hareket etmişlerdi. Gelmek için en iyi saat bu değildi," diye onayladı Vito. "Trene binmeliydik."

"Yapmalıydım, yapabilirdim," dedi Nick ekşiyerek. "Bu da ne demek oluyor?"

Vito cebinden cıvıl cıvıl öten cep telefonunu çıkardı. "Homurdanmayı kes. Bu sadece benim cep telefonum. Mesajlarım var." Omzunun üzerinden baktı. "Orada sinyali kaybetmiş olmalıyım." Sonra kaşlarını çatı. "Liz yirmi dakika içinde dört kez aradı." Geri aradı, nabızı hızlanmaya başlamıştı. "Liz, ben Vito. Ne oldu? Sophie mi?"

"Hayır." Liz'in sesi kızgındı. "Bir memura onu müzesine götürmesini ve kapıya kadar eşlik etmesini söyledim. Basın toplantımdan önce iki dakikam var. Tino'nun numarasına ihtiyacım var."

"Neden?"

"Bir saat önce, Greg Sanders soruşturmasını yürüten kişiyi arayan bir kadın karakola geldi." Liz yürürken hızlı hızlı konuşuyordu. "Garson olduğunu ve Greg'i Salı günü gördüğünü söyledi. Barında bir adamı bekliyormuş."

"Munch. *Evet.* Adamı gördü mü?"

"*Bir* adam görmüş. Greg'in içkisinin parasını ödemedi gittiğini söyledi. Sonra barda oturan yaşlı bir adam onu takip etmiş. Garson kız ikisini de takip etmiş ama köşeye vardığında adamlar bir kamyonetle uzaklaşıyorlarmış. Görevliyi çağırdım ama vardiyası bitmiş. Tanık yaşlı adamın yüzünü unutana kadar beklemek istemiyorum. Kahretsın. Geç kaldım. Tino'yu ara. Mümkün olduğunca çabuk gelmesini söyle."

Perşembe, 18 Ocak > 1115

"Bay Harrington burada değil. Bay Van Zandt toplantı halinde ve rahatsız edilemez."

Vito avuçlarını dikkatlice Van Zandt'ın sekreterinin masasına koydu ve öne doğru eğildi. "Hanımefendi, biz cinayet masası dedektifleriyiz. Bizi gerçekten görmek istiyor. Şimdi."

Kadının gözleri büyüdü ama çenesi yukarı kalktı. "Dedektif..."

"Ciccotelli," dedi Vito. "Ve Lawrence. Philadelphia'dan. Ofisini tekrar ara. Altmış saniye içinde kapıyı çalacağımızı söyle."

Dudakları inceldi ve telefonunu eline aldı, sonra eğilip ahizeyi kavradı, sanki on sekiz santim öteden Vito her kelimeyi duyamazmış gibi. "Jager, polis dedektifi olduklarını söylüyorlar. _____ Evet, cinayet. Çok ısrarcılar." Hızlıca başını salladı. "Birazdan çıkar."

Van Zandt'ın ofisinin kapısı açıldı ve tıpkı resmindeki gibi görünen adam dışarı çıktı. İri yarı ve kaslı biriydi ve Vito bir an için *belki de...*

Ama sonra konuştu. "Ben Jager Van Zandt," dedi ve sesi kasetteki sese hiç benzemiyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Vito'nun kibirli olmaktan çok savunmacı olduğunu sezdiği soğukkanlı bir tavırla onlara baktı. Ama kibirliydi de.

"Oyununuzla ilgileniyoruz Bay Van Zandt," dedi Vito. "*Behind Enemy Lines*."

Başını sallayarak eğen adamın gözlerinde ya da yüzünde herhangi tepki yoktu. "Ofisime gelin." Kapıyı arkalarından kapattı ve büyük bir masanın önünde duran iki sandalyeyi işaret etti. Vito'ya Brewster'in ofisini hatırlattı. "Lütfen oturun."

Jager masasının arkasına oturdu ve başını eğerek onların konuşmasını bekledi.

Vito ve Nick, daha önceki anlaşmaya göre, "Hayır "ı açıklamamaya karar vermişlerdi. kimse seni duyamaz" cümlesini kasette duymuşlardı. Bunun yerine Vito ona oyunda boğulan Fransız kadının görüntüsünü gösterdi.

Van Zandt başıyla onayladı. "Clothilde."

"O sahnede boğuluyor," dedi Vito. "Evet." Van Zandt kaşlarını kaldırdı. "Belki de şiddetten rahatsız oldunuz? Ya da şiddetin bir Amerikalı tarafından uygulanmasına mı? Oyunda tabii ki."

"Evet, şiddetten rahatsız olduk," dedi Nick. "Ama burada olmamızın nedeni bu değil. Bu resmi kim çizdi Bay Van Zandt?"

Van Zandt kayıtsız kaldı. "Sanat yönetmenim Derek Harrington. Size herhangi bir sanatçı hakkında bilgi verebilir."

"Bugün gelmedi," dedi Vito. "Sekreteriniz öyle söyledi. Nedenini biliyor musunuz?"

"Biz iş ortağıyız, Dedektif. Daha fazlası değil."

Brent'i kutsayan Vito gülümsedi. "Üniversiteden beri arkadaş olduğunuzu okumuştum."

"Birbirinize mi düştünüz?" Nick konuşmaya başladı ve Van Zandt ilk kez bir tepki gösterdi. Gözlerinde hemen sönen küçük bir öfke parıltısı.

"Son günlerde anlaşılamadık. Derek'in zevkleri... şiddete dönüştü." Vito gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi? Web sitenizdeki fotoğrafında çok hoş görünüyor."

"Görünüş aldatıcı olabilir, Dedektif."

Vito dosyasından bir fotoğraf daha çıkardı. "Evet, yapabilirler. Belki bir şeyi kavuşturmamıza yardımcı olabilirsiniz." Claire Reynolds'ın resmini Clothilde'in ekran görüntüsünün kaydını. Ama hiçbir şey yoktu. Bir titreşim bile yoktu.

Van Zandt'ın herhangi bir şekilde etkilendiğini gösteriyor. Şaşkınlık doğal bir tepki olabilirdi ama ortada hiçbir şey yoktu.

Benzerlik tekinsiz, sence de öyle değil mi?" Nick sordu.

"Evet ama herkesin birine benzediğini söylerler." Ağzının bir tarafı kalktı. Arnold Schwarzenegger'e benzediğini söylüyorlar."

Vito, "Sadece aksan yüzünden," deyince Van Zandt'ın gülümsemesi kayboldu. "Bay Harrington'ı bulmak istiyoruz. Sekreteriniz bize adresini verebilir mi?"

"Elbette." Telefonu eline aldı. "Raynette, lütfen dedektifler için Derek'in ev adresini al. Sonra da lütfen onlara çıkışı göster." Tüm bunları Vito'nun bakışlarını meydan okuyan bir soğuklukla tutarken söyledi. "Başka bir şey var mı, Dedektif?"

"Şimdi olmaz. Eve gitmeden önce başka sorularımız olursa burada olacak mısınız?"

Masasının üzerindeki takvime göz attı. "Burada olacağım. Şimdi müsaade ." Ayağa kalktı ve ofisinin kapısını açtı. "Sekreterim şimdi size yardımcı olacak."

Vito ayağa kalktı, Claire Reynolds'ın fotoğrafını bilerek Van Zandt'ın masasının üzerinde bıraktı. Kapı sert bir tıkırtıyla arkalarından kapandı. Van Zandt'ın Sekreter onlara ters ters bakıyordu. "Bay Harrington'ın adresi." Elinde bir kâğıt parçası tutuyordu.

Vito kâğıdı dosyasına yerleştirdi. "Bay Harrington ofise en son ne zaman geldi?"

Salı günü," dedi sertçe. "Öğle yemeğinden hemen sonra ayrıldı ve geri dönmedi."

Vito, Nick'le birlikte kaldırıma çıkana kadar başka bir şey söylemedi. "Ne yılan ama"

Nick en iyi Arnold taklidini yaparak, "Herkes birilerine benziyor," dedi.

Nick'in arabasına doğru yola çıktıklarında Vito, "Bizi bekliyordu," dedi.

"Bunu da mı yakaladınız? Sekreteri bizi anons cinayet masası olduğumuzu söylemedi, sadece dedektif olduğumuzu söyledi ama sonra 6 Evet dedi, cinayet."

"Sanki önce ona sormuş gibi," diye Vito. "Van Zandt'ın kimin öldüğünü düşündüğünü merak ediyorum."

"İşimiz bittiğinde ilk içkiler Derek'i o adreste bulamayacağımızı söylüyor."

Nick direksiyona geçerken Vito, "Enayi bahsi Nick," dedi.

"Kahretsin. Artık aşktan gözlerin kör olduğu için bunu es geçebileceğimi umuyordum."

Vito kıkırdadı. "Sadece sür, tamam mı?"

Nick tek kaşını kaldırarak kaldırımından uzaklaştı. "Aynı fikirde değilsin. Sophie'yle aranızdaki mesele ne? Aşk gözünüzü kör mü etti?" Sonuncusu, altındaki daha ciddi soruyu gizlemeyen alaycı bir tonda söylenmişti.

Beni sevmiyorsun. O ilk felaket, unutulmaz... çiftleşmenin ardından söylediği acı sözler tekrar aklına geldi ve şimdi onları biraz daha iyi anladığını düşündü. Vito, Anna ve amcası dışında onu gerçekten seven biri olup olmadığını merak ediyordu. Annesi kötü davranıyordu, babası ise oldukça soğuktu. Teyzesi bencil, ilk sevgilisi ise aldatan bir yıldı. Oldukça farklı karakterler.

"Vito?" Nick'in sesi düşüncelerini böldü. "Sana bir soru sordum." "Ve cevaplamaya çalışıyorum. Sophie... O..."

"Zeki, komik, çok seksi?"

Evet. Bunların hepsi. *Ama onlardan daha fazlası.* "Önemli," dedi Vito sonunda. "O önemli biri. Harrington buranın batısında oturuyor, köşeden sola dönün."

Perşembe, 18 Ocak, 11:45.

Philadelphia'da çok sayıda otel vardı. Otuzdan fazla oteldeki personele anne ve babasının resmini gösterdikten sonra Daniel Vartanian sonunda annesini hatırlayan bir resepsiyon görevlisi buldu.

"Hastaydı dostum," dedi Ray Garrett. "Temizlik görevlilerinin onu yatakta ölü bulacağını düşünmüştüm. Bir hastanede olmalıydı."

"Kaldıkları tarihleri kontrol edebilir misiniz?"

"Politikaya aykırı. Keşke yardım edebilseydim ama rozetimi görmezsem işimi kaybederim."

/ Oğlunun ne yaptığını biliyorum. Görevde değildi ama Daniel yine de cebinden kalkanını çıkardı. "Georgia Soruşturma Bürosu'ndanım," dedi. "Bana yapabileceğiniz her türlü yardım için minnettar olurum. Kadın hasta ve doktorunu görmesi gerekiyor."

Ray uzun bir süre ona baktı. "senin annen, değil mi?" Daniel tereddüt etti.

Kısa bir süre gözlerini kapadı. "Evet."

"Tamam. Hangi isimle ?" "Vartanian." Daniel

heceledi.

Ray başını salladı. "Vartanian diye bir kayıt yok elimizde. Üzgünüm."

"Ama onu gördünüz."

"Oldukça eminim. Bu kadar hasta bir kadını unutmak zor. Üzgünüm,

dostum." "Beaumont'u kontrol edebilir misin?" Annesinin kızlık

soyadıydı. "Yok. Üzgünüm."

Çok yakın. "Personelinizle konuşabilir miyim? Belki içlerinden biri bir şey hatırlar."

Ray'in gözleri kibardı. "Burada bekle." Birkaç dakika içinde hizmetçi üniforması giymiş küçük bir İspanyol kadınla geri döndü. "Bu Maria. Anneni hatırlıyor."

'Annen çok hastaydı, değil mi? Ama bize karşı iyiydi. Sorun olmamaya çalıştı."

"Ona ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Bayan Carol." Omuz silkti. "Kocası da onu böyle çağırırdı" Ray

çoktan yazmaya başlamıştı. "İşte burada. Bay Arthur Carol."

Daniel bunun basit ama zarif bir hile olduğunu düşündü. Carol annesinin ilk adıydı. "Teşekkür ederim Maria," dedi Daniel. "Çok teşekkür ederim." "Çok teşekkür ederim.

Daniel Ray'e döndü. "Bana ne zaman giriş yaptıklarını söyleyebilir misin?"

"19 Kasım'da giriş, 1 Aralık'ta çıkış. Nakit ödendi. Başka bir şey var mı?"

Aklına anne babasının yatak odasının zemini geldi. "Kasanız var mı?" Ray'in gözleri çakmak çakmak oldu. "Kasada eşyalar vardı, değil mi?"

Ray omuz silkti. "Hâlâ öyle. Buna göre, çıkış yaparken kasada sakladıkları eşyaları almamışlar. Doksan günlük bir politikamız var ya da onu fırlatırız."

"En azından kontrol edebilir misin? Böylece arama izni almam gerekip gerekmediğini öğrenirim."

"Tamam, ama bu ." İki dakika sonra Ray elinde bir zarfla geri döndü, yüzünde şaşkınlık vardı. "İçinde sana yazılmış bir mektup vardı."

Zarfın üzerinde "Daniel veya Susannah Vartanian için" yazıyordu. El yazısı annesine aitti. Daniel derin bir nefes aldı. "Teşekkür ederim, Ray."

Ray sessizce, "İyi şanslar," dedi.

Arabasına vardığında Daniel zarfı açtı. Üzerinde annesinin eliyle yazılmış bir adres ve bir kutu numarası olan tek bir otel kâğıdı vardı. Daniel cep telefonunu çıkardı ve aradı. Kız kardeşi üçüncü çalışta cevap verdi, sesi canlıydı.

"Bölge . Susannah Vartanian." "Suze, ben Danny."

Susannah bir nefes verdi. "Onları buldun mu?"

"Hayır, ama başka bir şey buldum."

Perşembe, 18 Ocak, 12:00.

Johannsen hâlâ dikkatli davranıyordu. beri etrafı insanlarla doluydu. Onu bir yere sürüklemek zor olacaktı çünkü kadın gerçek bir Amazon'du. Onu aracının yanına götürüp hızla etkisiz hale getirmeyi planlıyordu. Ama önce onu yalnız yakalaması gerekiyordu.

Hamlesini yapmak için onun öğle yemeği için ara vermesini beklemeyi planlamıştı.

Zamanlamasını iyi yapmıştı. Viking turu yeni bitmişti. Tam ona yaklaşıyordu ki kapı açıldı ve başka bir yaşlı adam tura katılan çocukların arasından dolambaçlı yollardan geçerek içeri girdi. Johannsen hoş geldin demek için ellerini uzatarak yaşlı adama doğru koştu, aslında onun da yaşlı olmadığını görünce şaşırdı. Kılık değiştirmemişti ama o kadar da yaşlı değildi. Vücudu hasar görmüştü, muhtemelen tekrarlanan tacizler yüzünden. Adamın kırık elleri bu varsayımı doğruluyordu.

Adamın ne kadar işkence gördüğünü ve bu tür bir hasarın ne kadar süreceğini merak etti. O adamın gözlerini boyamak isterdi. Acı eşiğinin çok yüksek olduğunu ve modellerden çok daha uzun süre dayanabileceğini hayal etti.

Johannsen ve yaşlı adam birbirleriyle Rusça gibi gelen bir dilde konuşmaya başladılar. Kadın Rus'u ön kapıya doğru götürürken, adam bir adım öne çıktı.

Sonra cep telefonu çaldı. Birkaç kişi başını kaldırıp baktı ve o da bastonunun üzerine eğilerek yüzünü hızla başka yöne çevirdi. Dikkatleri üzerine çekmek görevinin bir parçası değildi. Yaşlı bir adamın yapması gerektiğini düşündüğü kadar hızlı bir şekilde müzeden çıktı ve yeterince uzaklaştığında cep telefonunu açtı. Van Zandt'ın direkt numarasıydı. Kaşlarını çatarak geri aradı. "Ben Frasier Lewis."

"Frasier," dedi Van Zandt. "Seninle görüşmem gerek." "Birkaç gün içinde gelebilirim. Belki önümüzdeki Salı." "Hayır. Seninle bugün konuşmam gerek. Frasier, Derek dün işi bıraktı."

Kesinlikle vardı. Birden fazla şekilde. "Gerçekten mi? Neden?"

"Sanatsal kontrolden vazgeçmek istemedim. İmzalamanız için bir kontratım var. Bu öğleden sonra Philadelphia'da olacağım.

Saat yedide yemekte buluşalım. Sen imzalarsın, ben de yoluma giderim.

"Yönetici sanat yönetmeni mi?" diye sordu ve Van Zandt güldü.

Kontratta öyle yazıyor. O zaman görüşürüz."

New York City, 18 Ocak Perşembe, 12:30.

"Sana bunun enayi bahsi olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı Vito nefesinin altında.

Nick başını salladı, ikisi de bir çift NYPD dedektifinin bir adamın saklanabileceği her yeri kontrol etmesini izlerken kollarını göğsünde kavuşturdu. Ya da saklanabileceği. "Şimdi ne olacak?"

"Arama bülteni çıkar sanırım. Burada işleri bitmiş gibi görünüyor."

İki New York polisi oturma odasına geri geldi. Onlar Carlos ve Charles'tı. Neredeyse Nick ve Chick kadar iyiler, diye düşündü Vito, ama tam olarak değil.

"O burada değil," dedi Carlos. "Üzgünüm"

"Teşekkürler," dedi Vito. "Onu burada bulabileceğimizi düşünmemiştik ama..."

Charles başını salladı. "Aşağıda on ceset var. Biz de bakardık."

"Peki siz çocuklar ne yapmak istiyorsunuz?" Carlos sordu. "Bu adam şüpheli mi?"

"Katilin o olduğunu düşünmüyoruz," dedi Nick, "ama kim olduğuna dair bir fikri olabilir."

Charles, "Sizin için bir arama bülteni çıkarabiliriz," diye teklif etti.

"" Vito çerçeveleli bir fotoğraf aldı, Harrington bir kadın ve genç bir kızla birlikte. "Evli ve bir çocuğu var. Karısını bulabilir miyiz?"

" vereceğiz," dedi Carlos. "Başka bir şey var mı?"

Nick omuz silkti. "Öğle yemeği yiyebileceğimiz iyi bir şarküteri önerebilir misin?"

Philadelphia, 18 Ocak Perşembe, 14:15

"Yardımcı olabilir miyim?" Tezgâhın arkasındaki çocuk ancak tıraş olabilecek yaşta görünüyordu.

Umarım öyledir, diye düşündü Daniel. Annesinin otel kırtasiyesine bıraktığı adres kentin öbür ucundaki bir posta kutusu dükkânıydı.

Bir dışarıda oturmuş, patronunu arayıp bunu resmi bir soruşturma haline getirip getirmemeyi tartışmıştı. **Ama** "Oğlunun ne yaptığını biliyorum" lafı peşini **bırakmadı**. İşte buradaydı, rozetini kullanmak üzereydi. yine kanun. "Bir kutuyu işaretlemem gerekiyor."

Çocuk profesyonelce başını salladı. "Kimliğinizi görebilir miyim?"

Daniel ona kalkanını uzattı ve çocuğun gözlerinin izledi. "Ben

bakarım... Özel Ajan Vartanian."

Çocuk onun bir ajan olmasından o kadar etkilenmişti ki Daniel'in hangi kutuyu istediğini görmek için beklemedi. Çocuk adını yazdı, sonra başını kaldırıp baktı. "Bir dakika efendim."

Daniel'in dudaklarında *beklemek* vardı ama ısırıldı. Adı bilgisayarlarında kayıtlıydı. Bu haftadan önce bu şehre hiç adım atmamıştı. Kalbi çarparak bekledi. Bir dakika içinde çocuk elinde yanlamasına katlanmış kalın bir zarfla döndü.

"Sadece bu, efendim," dedi çocuk.

Teşekkür ," Daniel. "Ama gelmemin tek nedeni bu değil. Bir dava üzerinde çalışıyorum ve ipuçlarından biri de bu dükkandaki bir kutu. Kutuyu aldım.

Zaten gelmek zorunda olduğum için takip etme sorumluluğu bana ait. Bana 115 numaralı kutunun kime ait olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Bu çok kolaydı. Hem yalanı söylemek hem de çocuğu kandırmak. **Ama** istediğini aldı. "Claire Reynolds adına kayıtlı. Ona ihtiyacın var mı? adresi?" "Lütfen."

Çocuk bunu yazdı ve Daniel bir kez daha elinde bir zarfla arabasına gitti. Kalem bıçağıyla üstünü dikkatlice kesti, sonra içindekileri çıkardı.

Bir an için sadece dehşet ve inançsızlık içinde bakabildi. Sonra Yıllar onu bir akıntı gibi geri çekti. "Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "Baba, ne yaptın sen?"

Bu onun en büyük korkusundan daha kötüydü. / *Oğlunun ne yaptığını biliyorum.* Daniel artık babasının da ne yaptığını biliyordu. Nedenini sorabileceğinden emin değildi.

Tekrar nefes alabildiğinde Susannah'yı aradı. "Onları buldun mu?" diye sordu önsöz vermeden.

Kelimeleri söylemek için ağzını zorladı. "Gelmen gerek." "Daniel, yapamam..."

"Lütfen Susannah." Sesi sertti. "Gelmene ihtiyacım var. *Lütfen.*" Bekledi, kalbi boğazında sıkışmıştı.

Sonunda iç çekti. ". Trene bineceğim. Üç saat içinde orada olurum." "Seni istasyondan alırım."

"Daniel, iyi misin?"

Elindeki kâğıtlara baktı. "Hayır, değilim."

New York City, 18 Ocak Perşembe, :45.

Vito telefonda Liz'e, "Harrington ya battı ya da öldü," dedi. "Ofisini, dairesini ve karısının dairesini kontrol ettik. Kimse onu görmemiş. Arabası yerinde değil. Karısını ziyaret ettik. onu altı aydır görmemiş. Columbia Üniversitesi'nde okuyan bir kızları var ve o da onu görmediğini söyledi."

"Neden o ve karısının ayrı daireleri var?"

"Ayrıldıklarını söyledi. Gittikçe depresyona girdiğini ve 'melankolik' olduğunu ama asla şiddete başvurmadığını söyledi. NYPD arama emri çıkardı ve şu anda 0R0'ın önünde oturmuş öğle yemeği yiyoruz. Van Zandt'tan bir çalışan listesi alıp alamayacağımızı görmek için geri dönmek üzereyiz ya da çalışanlardan biri bizimle konuşana kadar dışarıda takılacağız. Brent, sanatı Harrington'ın yapmadığını ama orada birinin yaptığını söyledi. Sadece onu suçlayacak bir kişiye ihtiyacımız var."

"Güzel. Devam et. Vartanyanlarla ilgili bazı haberlerim var. Georgia, Dutton'daki şerifi aradım. Vartanyanlar Şükran Günü öncesinden beri görülmemiş."

Bu Yuri'nin dün gece söyledikleriyle de uyumlu."

"Biliyorum. Dahası da var. Şerif, Vartanyan'ların oğluna ebeveynleri geçen hafta sonu kaybolmuş olabilir. Oğul Georgia Soruşturma Bürosu'nda, kız ise New York Savcılığı'nda çalışıyor. İkisi de ofisinde değil. Daniel, GBI'daki adam, izindeymiş. Pazartesi gününden beri. Kız kardeşi Susannah da bu öğleden sonra izne ayrıldı. Beni aramaları için amirlerine haber bıraktım."

Ama dahası da vardı, Vito bunu anlayabiliyordu ve daha da kötüydü. "Söyle bana, Liz."

"White Plains, New York polisi Kyle Lombard'ı antika dükkanında buldu."

Vito'nun kalbi küt atmaya başladı. "Öldü mü?"

"Kurşun gözlerinin arasında. Bir Alman silahından çıkmış gibi görünüyor. Kurşunu bize gönderiyorlar, böylece ilk sıradaki çocuğunkiyle karşılaştırabileceğiz. Yerel polis dükkanını aradı ve zeminin altına gizlenmiş her türlü yasadışı Ortaçağ eşyasını buldu. Sophie'niz bayram ederdi."

Vito midesinin yatışmasını diledi. *Sophie'si* artık resmen tehlikedeydi. "Peki ya diğer ikisi. Shafer ve Brewster?"

"Shafer, Lombard'la birlikte av tüfeği kullanıyordu. Tabiri caizse. Gözlerinin arasında da bir kurşun vardı. İkisi de sandalyelere bağlanmış ve dükkanın içinde vurulmuş. Brewster hâlâ kayıp."

"Eğer Lombard ticaret yapıyorsa, satış kayıtlarını kontrol edelim. Belki adamımızla bir bağlantı bulabiliriz."

"Öyle bir şey olmayacak. Lombard'ın bilgisayarı silinmiş ve kağıt dosyaları ofisin her yerine saçılmış. Ve güzel bir kırmızı bantla sarmak için, mağaza ve Lombard'ın envanterine Federaller tarafından el konuldu. Altmış ila altı yüz yıllık olmalarına rağmen Lombard silah kaçakçılığı yapıyordu. Bu davayı er ya da geç Federallere devretmemiz için bize baskı yapılacağını tahmin ediyorum."

Vito kaşlarını çatı. "Bunun olmasına izin vermeyeceksin, değil mi?"

Yetkim dahilinde, hayır. Ama patronunuz olsaydım, ki öyleyim, size buraya dönmenizi ve bu işi bir an önce bitirmenizi, yoksa istemediğiniz bir yardım alacağınızı söyledim."

"Siktir." Vito derin bir nefes aldı. "Sophie'nin Lombard ve Shafer'dan haberi var mı?"

"Onu aradım ve söyledim. O akıllı bir kadın, Vito. Tek başına dışarı çıkve işi bittiğinde onu alması için bizden birini arayacağını söyledi."

"Tamam. Bu iyi."

"Sen iyi misin?" Liz sordu.

"Hayır. Pek sayılmaz. Ama eğer dikkatli olursa... bu adamı yakalamak zorundayız." "Öyleyse yap. Yakında görüşürüz."

Vito kaşlarını çatarak telefonu kapattı ve 0R0'ın bulunduğu binaya baktı. "Lombard ve Clint Shafer. Luger, gözlerinin arasından."

"Kahretsin," diye mırıldandı Nick. "Sanırım bu yarım kalmış işleri tamamlıyor."

Vito arabadan inmeye başladı. "Hadi gidip Van Zandt'la biraz daha konuşalım."

Ama Nick onu durdurdu. "Önce yemek yemelisin. İkincisi, sakinleşmen gerek. Eğer onu korkutursan, onu kaybederiz ve daha önce de söylediğim gibi, senin dayağını yemeyeceğim."

"Tamam."

"Belki de bu kez konuşmayı ben yapmalıyım," dedi Nick.

Vito sandviçinin üzerindeki plastik ambalajı öfkeyle yırttı. "Tamam."

New York City, 18 Ocak Perşembe, :05

"Bay Van Zandt burada değil."

Vito erik ağızlı sekretere bön bön baktı. "Ne?"

Nick boğazını temizledi. "Bay Van Zandt öğleden sonra müsait olacağını söyledi."

"Bir müşteriden beklenmedik bir telefon geldi. Gitmek

zorunda kaldı." "Peki... saat kaçtı?" Nick sordu.

"Öğlen gibi."

Nick başını salladı. "Anlıyorum. Peki o zaman, bize çalışanlarınızın bir listesini verebilir misiniz?"

Vito dilini ısırıyordu. Her ikisinin de kadının onlara iğrenç bir memnuniyetle uzattığı zarfın içinde istedikleri bilginin olacağını düşünmediklerini biliyordu.

Nick 0R0 antetli kağıda yazılmış bir mektup çıkardı, mesajı kısa ve tatlıydı. "Arama izni alın/ Nick okudu. "İmza 'Jager A. Van Zandt.' O zaman yapacağımız şey bu." Yazıcıdan bir sayfa boş kâğıt çıkardı. "Adınızı benim için yazar mısınız lütfen? Arama emrinde doğru yazdığımızdan emin olmak istiyorum. Sonra da imzala."

Birden o kadar da meydan okuyamaz oldu. Yine de adını yazdı ve sayfayı ona uzattı. "Çıkış yolunu biliyorsun."

Nick rahat bir gülümsemeyle, "Nasıl öyle," dedi. "Hepinize iyi günler dilerim."

Dışarıda, kaldırımın üzerinde Nick sekreterin kâğıdını katladı ve zarfla birlikte cebine koydu. "El yazısı örnekleri," dedi. "Claire'in mektuplarıyla karşılaştırmak için."

"İyi iş. Teşekkürler, Nick. Etkili olamayacak kadar kızgındım." "Beni yeterince . İyi olduğumuzu söyleyebilirim." "Affedersiniz."

Yüzünde endişeli bir ifade olan bir adam onlara doğru koşuyordu. "0R0'da bulundunuz mu?"

"Evet efendim," diye yanıtladı Vito. "Ama biz orada çalışmıyoruz."

"Dünden beri Derek Harrington'görmeye çalışıyorum ama burada olmadığını söylüyorlar."

"Neden Harrington'ı görmeye çalışıyordun?" Nick sordu.

"Oğlumla ilgili. Diğer sanatçılara oğlumun bir resmini göstereceğine söz verdi."

Vito'nun endişesi arttıkça kalbi sıkıştıyordu. "Neden, efendim?"

"Oğlum kayıp ve o binadan biri onu görmüş. Onu model olarak kullandılar. Ne zaman ve nerede olduğunu bilmek istiyorum. O zaman en azından aramaya nereden başlayacağımı bileceğim."

Vito cebinden kalkanını çıkardı. "Ben Dedektif Cic-cotelli, bu da ortağım Dedektif Lawrence. Adınız nedir ve oğlunuzun bir fotoğrafı var mı?"

Adam gözlerini kısarak kalkanına baktı. "Philadelphia mı? Ben Lloyd Webber." Vito'ya bir resim uzattı. "Bu benim oğlum, Zachary."

Başından vurulan genç adamdı. "Bir-üç," diye mırıldandı. "Ne? Bu ne anlama geliyor?" Webber sordu.

Nick sessizce, "Carlos ve Charles'ı arayacağım," dedi ve telefonunu kullanmak için uzaklaştı.

Vito Webber'ın gözlerine baktı. "Özür dilerim efendim. Ama sanırım oğlunuzun cesedi bizde olabilir."

Webber'ın gözlerinde inkâr ile acı gerçeklik savaşıyordu. "Philadelphia'da mı?"

"Evet, efendim. Eğer düşündüğümüz çocuk buysa, öldü ve yaklaşık bir yıldır da öyle."

Webber söndü. "Biliyordum. Sadece inanmak istemedim. Karımı aramam gerek."

"Özür dilerim," dedi Vito tekrar.

Webber başını salladı. "Nasıl öldüğünü soracak. Ona ne anlatmalıyım?"

Vito tereddüt etti. Liz bu olayı mümkün olduğunca gizli tutmak isteyecekti ama bu baba oğluna ne olduğunu bilmeyi hak ediyordu ve Liz'in de bunu kabul edeceğinden emindi. "Vuruldu, efendim."

Webber binaya doğru öfkeli bir bakış fırlattı. "Kafasından mı?"

"Evet, ama şimdilik kendine saklarsan çok memnun oluruz." Adam

uyuşmuş bir halde başını salladı. "Teşekkür ederim. Nerede vurulduğunu ona söylemeyeceğim."

Vito onun on adım uzaklaşıp karısını aramasını izledi. Sonra Webber'ın omuzları çökmeye başladığında sertçe yutkundu. "Siktir," diye fısıldadı Vito, arkasındaki Nick'i duyarak. "Onu gerçekten istiyorum. Hem de çok."

"Biliyorum. Charles ve Carlos arama emri çıkarana kadar burada beklememizi istediler. ORo'nun tüm kayıtlarına el koymaya çalışacaklar."

Arkalarından bir arabanın kapısı çarptı ve Vito ile Nick döndüler. Taksiden bir adam indi, yüzü kararlıydı. "Siz Philadelphia'dan gelen dedektifler misiniz?"

"Evet," diye yanıtladı Nick. "Kim bilmek ister?"

Adam önlerinde durdu, ellerini paltosunun ceplerine sokmuştu. "Benim adım Tony England. İki gün öncesine kadar ORO için çalışıyordum. Derek Harrington benim patronumdu."

"Ne oldu?" Nick sordu.

"İstifa ettim. Derek, Jager tarafından kabul etmediği şeyleri yapması için sıkıştırılıyordu. Bunu kabul etmedim. Öylece durup Jager'ın her şeyi mahvetmesini izleyemezdim."

"Burada olduğumuzu nereden biliyordun?" Vito sordu.

"oRo küçük bir şirket. Kapıdan girdikten otuz saniye sonra herkes orada olduğunu biliyordu. Eski bir arkadaşım aradı, burada olduğunu ve Derek'i sorduğunu söyledi. Hemen aşağı indim ama sen gitmiştin." England'ın gözleri, telefon konuşmasını bitirmiş ama onlara arkasını dönmüş, sessizce ağlayan Webber'a kaydı. "Kim o?"

Vito Nick'e baktı ve Nick de başıyla onayladı. Vito fotoğrafı uzattı. "Bu çocuğun babası. Adı Zachary. O öldü."

England'ın ince yüzündeki tüm renkler soldu. "Sikeyim. Vay . Bu..." Dehşet içinde resme baktı. "Aman Tanrım, biz ne yaptık?"

"Bu çocuğu oyuna kimin çektiğini biliyor musunuz, Bay England?" Nick yumuşak bir sesle sordu.

England'ın gözleri kısıldı. "Frasier Lewis. Umarım kıcını kızartırsın ve cehennemde çürür."

On Dokuzuncu Bölüm

Philadelphia, 18 Ocak Perşembe, 1715

"Aynı görünüyordu, diye düşündü Daniel trenin içinden geçerken. istasyonun döner kapısı. Minyon ve kırılğan. Evlerindeki erkekler büyük, kadınlar küçüktü. / *O zaman senin korumana ihtiyaçları vardı.*

Onu koruduğuna inanıyordu. Belli ki ihmalkâr davranmış. Kiralık arabasından indi ve kadının kendisini görmesini bekledi. Adımları yavaşladı ve durduğu yerden bile omuzlarındaki sertliği görebiliyordu.

Etrafında dolaştı ve kapısını açtı. Kadın onun önünde durdu ve gözlerini kaldırdı. Ağlıyordu. "Yani biliyorsun," diye mırıldandı.

"Ben trene bindikten sonra patronum beni cep telefonumdan aradı."

"Patronum beni de aradı. Onu arayan teğmen Liz Sawyer'dı. Ofisinin adresi bende var." İç çekti. "Çok geç kaldım."

"Ama bunu kimin yaptığını bulmaya yardımcı olacak bir şey

biliyor musun?" Bir omzunu kaldırdı. "Ya da ikimizi de yok

edecek. Atla."

Adam direksiyona geçip anahtarı kontağa yerleştirdi ama kadın elini onun elinin üzerine koydu. Gri gözleri kocaman ve ateş saçıyordu. "*Anlat bana.*"

Başını salladı. "." Posta kutusunda kendisini bekleyen zarfı ona verdi ve içindekileri kucağına koymasını bekledi.

Nefes nefese kaldı, sonra yavaşça, mekanik bir şekilde her sayfaya baktı. "Aman Tanrım." Sonra ona baktı. "Bunları biliyor muydun?"

Evet." Arabayı çalıştırdı. "Oğlunun ne yaptığını biliyorum/" dedi usulca. "Artık sen de biliyorsun."

Perşembe, 18 Ocak, 17:45.

Sophie deponun ortasında durmuş, yumruklarını kalçalarına indirmişti. Teğmen Sawyer'ın o öğleden sonraki çağrısından beri bir düzine sandığı boşaltmıştı. Kendini meşgul etmek, Kyle ve Clint'in öldüğü gerçeğini düşünmesini engellemişti.

Kyle ve Clint'in katille bağlantıları olduğuna şüphe yoktu. Mezarlıkta bulduğu dokuz kişiden birini öldürmek için kullanılan .

Katilin onu tanıyor olması, bu sabah silahlı bir polis tarafından müzeye götürülmesine izin verdiğinde bir olasılıktı. Şimdi bir ihtimalden daha fazlasıydı ama yine de bir değildi. Özenle seçtiği kelimelerle nüansı nasıl dengelemeyi seçerse seçsin, bu yine de çok korkutucuydu. Bu yüzden Liz onu karakola götürmesi için silahlı bir adam bulana kadar oyalandı. Vito'ya.

Bugün başarılı olmasını umuyordu. Şimdi her zamankinden

daha fazla. "Sophie."

Nefes nefese dönerek elini kalbine bastırdı. Gölgelemin bir kez daha Theo Four duruyordu. Elinde sanki bir tüymüş gibi zahmetsizce tuttuğu bir balta vardı. Nefesini kontrol ederek bir adım geri atma dürtüsüyle savaştı. Çılgılık atarak kaçmak için. *Çılgılık atarak*. Gözlerini kapadı ve kendine geldi. Gözlerini açtığında adam hâlâ onu izliyordu, yüzü ifadesizdi. "Ne istiyorsun?"

"Babam kasaları açmak için yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi. Dün kullandığın levveyi bulamadım, o yüzden bunu getirdim." Baltayı uzattı. "Peki hangi sandıklar?"

Olabildiğince sessiz bir şekilde nefes verdi. *Kendine gel Sophie*. Var olmayan tehditler görüyordu. "İşte burada. Sanırım bunlar Birinci Ted'in Güneydoğu Asya'ya yaptığı seyahatlerden. Soğuk Savaş ve komünizmle ilgili bir sergi düşünüyorum ve Kore yarımadası ile Vietnam'daki eserlerini de dahil etmek istedim."

Theo Four ışığa geldi, kara gözleri tuhaf bir şekilde eğleniyordu. "Birinci Ted mi?"

Sophie'nin yanakları kızardı. "Özür dilerim. Siz Theodorelar hakkında hep böyle düşünüyorum."

"İnteraktif bir sergi yapacağınızı sanıyordum. Bir kazı."

"Öyleyim ama bu depo üç ya da dört sergi için yeterince büyük. Bence bu Soğuk Savaş sergisi insanları daha derinden etkileyecek. Bilirsiniz işte. Özgürlük bedava değildir."

Başka bir şey söylemedi ama sanki ağır ahşap yerine krepon kâğıdıymış gibi kasaların üstlerini . "İşte oldu. Tamamdır." Sonra da geldiği gibi sessizce gitti.

Sophie ürperdi. Bu çocuk ya derinlerdeydi ya da düpedüz kaçıktı. Ne kadar "kaçık" olabilirdi ki? Theo ya da Ted hakkında ne kadar şey biliyordu ki?

Kendi kendine güldü. "Kendine gel Sophie," dedi yüksek sesle. Zaten gitme vakti gelmişti. Liz, arabasının saat altıda müzede olacağını söylemişti. Neredeyse o saat gelmişti. Deponun kapısını kilitledi ve ön kapının içinde durup bekledi, sonra Jen McFain sırtarak yaklaştığında tekrar güldü.

"İyi geceler, Darla!" Sophie seslendi ve kapıyı iterek açtı. "Demek korumam sensin?" diye sordu Jen'e doğru bakarak.

Jen yukarıya doğru baktı. "Bu doğru, Zeyna. konuda söyleyecek bir şeyin var mı?"

Sophie kıkırdayarak ceketinin fermuarını çekti. "Aptalca görünüyor. Seni korumam gerekirdi."

Jen ceketinin yakasını geri çekti. "Dokuz mil çok fazla inç ekliyor, Zeyna."

Sophie, Jen'in arabasına binerken, "Bana öyle demeyi kes," dedi. Jen arabaya binip kemerini bağlayana kadar bekledi. "'Majesteleri' yeterli olacaktır."

Jen güldü. "O zaman gidelim, Majesteleri. Prensizinizi bekliyor."

Sophie tüm yüzünü ısıtan gülümsemesine engel olamadı. "Vito döndü mü?"

Jen'in gülümsemesi acımasızlaştı. "Evet, geri döndüler." "Sorun nedir?"

Aradıkları iki adam kayıp ama mezarlıktaki cesetlerden birini daha teşhis ettiler. Ve..." Jen bir nefes verdi. "Tüm bunları başlatan orospu çocuğunun kimliğini tespit edebilecek birini buldular."

Perşembe, 18 Ocak, 18:25.

"Tino." Vito kardeşinin kolunu kısaltılmış bir sarılmayla kavradı. "Tekrar teşekkürler."

"Sorun değil. Bardaki yaşlı adamın resmiyle bir yere varabildin mi?"

Vito başını salladı. "yaşlı adamın bir resmini bile görmedim. Nick ve ben New York'tan on beş dakika önce döndük."

"İşte başka bir kopya. Eve gidip biraz daha çalıştım, gölgelendirme ve tarama yaptım. Bu sabah teğmeniniz için yaptığım hızlı taslaktan daha iyi bir temsil."

Vito, Greg Sanders'la Salı öğleden sonra tanışan adama baktı. "Adamım, gerçekten yaşlı. Kamburlaşmış. İnanması zor."

Garson kız onu öyle görmüş ama görgü tanıklarının ne kadar doğru olduğunu bilirsiniz. *değil*"

'Evet, ama onun haklı olmasını gerçekten istiyorum. Ama daha iyi bir şey bulmuş olabilirim: New York'tan, *Behind Enemy Lines*'daki kesilmiş sahneleri yapan sanatçıyı tanıyan bir adam getirdim. Konferans odasında feryat ediyor. Senin yapabileceğini umuyordum..."

Tino sıırttı. "Yolu göster."

Vito onu Nick'in Tony England ile birlikte beklediği konferans odasına götürdü. "Tony, bu kardeşim Tino. Kendisi ressamdır."

Tony hayal kırıklığıyla, "Ben bir ressamım," dedi, "ama aklımdan bundan daha fazlasını geçiremiyorum." Masanın üzerindeki bir kâğıdı işaret etti. "Zihnim donmuş gibi bir şey."

Neredeyse herkesin olabileceği basit bir taslaktı. Ek olarak, Vito'ya Brent'in ne hakkında söylediğini hatırlatan bir karikatür kalitesi vardı.

Harrington'ın uzmanlık alanı çizgi filmler ve ejderhalar. Van Zandt, Harrington'ın Fizik oyununda ondan daha yetenekli biri. Belki de bu Frasier Lewis'i seçmişti çünkü yüzler konusunda Harrington ve England'dan daha yetenekliydi.

Tino eskiz defterini açtı. "Bazen bunu başka birine anlatmak gerekir."

Vito onları Nick'e bıraktı ve masasına geri döndü. Çalışma odasına girdiğinde Jen ve Sophie'nin döndüğünü gördü. Jen, Liz'in ofisine gitmişti ve Sophie de Liz'in masasında, sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu. Kalbi küt küt atıyordu.

Genç kızın uzun boynunun yan tarafına bir öpücük kondurarak onu şaşırtmak niyetiyle adımlarını hızlandırdı. Kızın bundan hoşlandığını keşfetmişti. İki gece içinde öpülmekten hoşlandığı pek çok yer bulmuştu. Adam dokunduğunda sıçradı.

Dudaklarını onun tenine değdirdi, sonra sıcak bir bal gibi ona yaslandı.

"İyi misin?" diye mırıldandı.

"Evet. İyi davrandım, korumalarımla kaldım. Thumbelina bile orada."

Vito kıkırdadı. "Jen küçük ama çok alıngan." İsteksizce geri çekildi. "Burada bekle. Liz'le bir dakika konuşmam gerek ama hemen döneceğim." Birkaç adım uzaklaşmıştı ki, kadın ona seslendi, sesi aniden tuhaflaşmıştı.

"Vito, bu kim?" Elinde Tino'nun yaşlı adam için yaptığı taslak vardı.

İçini bir korku kapladı. "Neden?"

Adamın korkusu kadının korkusuna dönüştü. "Çünkü onu gördüm. Kim bu?"

Jen, Liz'in kapı aralığında duruyordu ve Sophie'nin sesine sinen panikle döndü. Bir an sonra Liz, Jen'in yanındaydı ve endişeyle onu izliyordu.

Liz yavaşça, "Bunun Salı günü Greg Sanders'la buluşan adam olduğunu düşünüyoruz," dedi.

Sophie onun masasındaki sandalyeye çöktü. "Oh, Tanrım," diye fısıldadı.

Vito onun önünde çömeldi. "Bu adamı nerede gördün Sophie?"

Yeşil ve dehşet dolu gözlerini onunkilere dikti ve adamın kanı dondu. "Benim müzemde. Albright'taydı. Beni durdurdu ve özel bir tur istedi." Dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. "Vito, o da bana senin şu an olduğun kadar yakındı."

Nefes al. Düşün. Onun ellerini tuttu. Buz gibiydiler. "Ne zaman, Sophie?"

"Dün, Fd Viking turunu bitirdikten sonra." Gözlerini kapattı. "İçimde bir his vardı, onunla ilgili ürpertici bir his. Ama gülüp geçtim. O sadece yaşlı bir adamdı." Gözlerini açtı. "Vito, korkuyorum. Önceden gergindim. Şimdi dehşete düştüm."

O da öyleydi. "Gözümün önünden ayrılmayacaksın," dedi sertçe. "Bir saniye bile." Kadın kararsızca başını salladı. "Tamam."

"Vito."

Vito başını çevirdiğinde Tino'nun koşarak içeri girdiğini gördü. Vito'nun çizdiği resmi görebilmesi için eskiz defterini uzatıyordu. "Vito, Frasier Lewis o yaşlı adam. Gözleri garsonun Greg Sanders'la birlikte gördüğü yaşlı adamlarla aynı."

Vito başını salladı. Ciğerlerindeki tüm nefesler çekilmiş gibi hissediyordu. "I biliyorum." Kenara çekildi ve hâlâ arkasında oturan Sophieyi gösterdi. "Bu Sophie. Yaşlı adam dün onu müzesinde ziyaret etti."

Tino bir nefes verdi. "Kahretsin, Vito." "Evet," diye mırıldandı Vito. Liz'e doğru baktı. "Encore?"

Liz suratını başını salladı. "Kalbimin bir kez daha sahneye çıkmaya dayanabileceğini sanmıyorum."

"Tony England nerede?" Vito kardeşine sordu.

"Nick'le birlikte aşağıya iniyor. Nick ona tren istasyonuna giden bir taksi bulacak."

Liz, Nick'in masasının kenarına tünedi. "Hadi birlikleri toplayalım, Vito. Yapmamız gereken bazı bilgilendirmeler var. Ama önce herkes derin bir nefes alsın.

Sophie güvende ve artık katilin yüzünü biliyoruz. Bu sabah elimizde olandan çok daha fazlası."

Tam bir dakika boyunca herkes onun istediği gibi yaptı, nefes aldı ve odaklandı. Sonra bir kez daha huzur bozuldu. ". Teğmen Liz Sawyer'ı arıyorum."

Kapıda bir çift duruyordu. Kadın beş-üç yaşında ve esmerdi. Adam altı-dört yaşında ve sarışındı. Adam konuşmuştu.

Liz elini kaldırdı. "Ben Sawyer."

"Ben Georgia Soruşturma Bürosu'ndan Özel Ajan Daniel Vartanian. Bu da kız kardeşim Susannah Vartanian, New York 'ndan. Anladığımız kadarıyla ailemiz elinizde. Onları kimin öldürdüğünü bildiğimize inanıyoruz."

Bir sessizlik oldu. Sonra Liz iç çekti. "İşte senin bis'in."

Perşembe, 18 Ocak, 19:00.

Van Zandt, otelinin içinde yer alan lüks deniz ürünleri restoranına vardığında çoktan oturmuştu. "Frasier, lütfen bana katıl. Şarap ister misiniz? Ya da belki bu ıstakoz Newburg'dan biraz. Gerçekten oldukça Harika."

"Hayır. Meşgulüm, VZ. Yeni kraliçen üzerinde çalışıyorum ve ona geri dönmek istiyorum."

Van Zandt'ın ağzı tuhaf bir gülümsemeyeyle yukarı kalktı. "İlginç. Frasier, ilhamı nereden alıyorsun?"

Eğer ensesinde tüyler olsaydı, çoktan diken diken olmuşlardı. "Neden?" "Şey, ben de tam sanatınızda ne kadar gerçekçi olduğunuzu düşünüyordum. Ben de "Karakterlerinizi herhangi birine dayandırıp dayandırmadığınızı merak ediyorum. Canlı modeller, belki?" Arkasına yaslandı ve Van Zandt'ı kısık gözlerle inceledi. "Hayır. Neden?"

"Düşünüyordum da, eğer canlı modeller kullanacaksanız, yerel yüzleri seçmek aptallık olur. Gerçekten akıllı bir adam başka bir yere giderdi. Aklıma Bangkok veya Amsterdam geliyor. Kültürel çeşitlilik. İlginç Amsterdam'ın Red Light Bölgesi'ndeki müşteriler. Görünüşe göre bir sanatçı, kimsenin özlemeyeceği bir nüfustan istediği modelleri bulabilir."

Bir nefes çekti. "Jager, söyleyecek bir şeyin varsa, söyle gitsin."

Van Zandt gözlerini kırıştırdı. "'onu' mu? Frasier, bu kulağa çok taşralıca geliyor. Pekâlâ." Masanın üzerinden ona büyük bir zarf uzattı. "Kopyalar," dedi. "Tabii ki."

Resimlerdi. İlki Zachary Webber'dı. "Bunu sana Derek verdi. Delinin teki."

"Belki. Devam edin."

Dişlerini sıkarak yığındaki bir sonraki resme geçti ve hareketsiz kaldı. Claire Reynolds'ın yüzü ona bakıyordu. *Van Zandt biliyordu.*

Van Zandt şarabını yudumladı. "Benzerlik tekinsiz, sizce de öyle değil mi?"

"Ne istiyorsun?"

Van Zandt kıkırdadı. "Devam et."

Bir sonraki fotoğrafta kalbi hızla çarpıyordu ama öfkeyle. "Seni orospu çocuğu."

Van Zandt'ın gülümsemesi hoş olmayan bir şekilde kendini beğenmişlikti. "Biliyorum. Ben sadece Derek'in izlenmesini istedim. Eğer senin hakkında polise gitmeye kalkışırsa... o zaman güvenlik şefim sadece onu caydırmaya çalışır. Düşünsene benim gördüğümde şaşırdım"

Bu oydu, Derek'le birlikte. Yaşlı bir adamdı ama dik duruyordu. Fotoğrafta görünmüyordu ama silahını Derek'in sırtına dayamıştı. Resimleri dikkatlice zarfa geri koydu. "Tekrar ediyorum. Ne istiyorsunuz?"
Ölmeden önce.

"Yalnız gelmedim Frasier. Güvenlik şefim şuradaki masalardan birinde, yetkilileri aramaya hazır."

Sinirli bir nefes aldı. "Ne... istiyorsun...?"

Van Zandt'ın çenesi gerildi. "Bana verdiklerinden daha fazlasını *istiyorum*. Ama izinin sürülememesini *istiyorum*." Gözlerini devirdi. "Ne tür bir salak öldürür tanımlanabilecek insanlar mı?" Ceketinin cebinden daha küçük bir zarf çıkardı. "Bu bir kasa çeki ve Amsterdam'a bir uçak bileti. yarın öğleden sonra. O uçakta ol. Ve oraya vardığında, *Inquisitor*'daki her karakterin yüzünü değiştir yoksa anlaşmamız iptal olur." Elini sıktı. Başını salladı, artık öfkeliydi. "Bu kadar kibirli misin? Kimsenin mi sandın? Aptallığınla sahip olduğum her şeyi tehlikeye attın. O yüzden düzelt." Şarap kadehini boşalttı ve masaya çarptı. "*İstediğim... bu... Ben... istiyorum.*"

kaynayan öfkeye rağmen gülmek zorunda kaldı. "Babamı gerçekten çok severdin, Jager."

Van Zandt gülümsemedi. "O zaman anlaştık mı?"

"Elbette. Nereyi imzalayacağım?"

Perşembe, 18 Ocak, 19:35.

"Lütfen ." Vito Ciccotelli konferans salonundaki büyük bir masayı işaret etti. Daniel hızlı bir sayım yaptı. Masanın etrafında altı kişi oturmuştu bile. Ciccotelli kapıyı kapattı ve hâlâ yaprak gibi titreyen Susannah için bir sandalye çekti.

Daniel ailelerinin kimliğini kendisinin yapmasını teklif etmişti ama Susannah onun yanında durmakta ısrar etmişti ve öyle de oldu.

Adli tabip de onlarla birlikte morgdan gelmişti ve şimdi masanın ucunda, Ciccotelli'nin danışmanları olarak tanıttığı uzun boylu sarışının, Dr. Sophie Johannsen'in yanında oturuyordu.

"Daha fazla zamana ihtiyacın var mı?" Ciccotelli'nin ortağı Nick Lawrence'dan geldi.

"Hayır," diye mırıldandı Susannah. "Şu işi bir an bitirelim." "Dikkatimizi çektiniz Ajan Vartanian," dedi Ciccotelli. "Ne biliyorsunuz?"

"Ailemi uzun yıllardır görmemiştim. Ailemiz birbirine yabancıydı."

"Ailenizde kaç kişi var?" Sawyer sordu.

"Şimdi, sadece Susannah ve ben. Bir süredir konuşmuyorduk, ta ki geçen haftaya kadar. Memleketimizdeki şerif aradı, annemle babamın seyahate çıktıklarını ama dönmediklerini söyledi. Annemin onkoloğu, birkaç randevusunu kaçırınca annemizi kontrol etmek için aramıştı. Kız kardeşim de ben de annemin kanser olduğunu ilk kez duyuyorduk."

"İçin harika bir yol," diye mırıldandı Nick. İyi polis o olacak, diye düşündü Daniel.

"Evet. Her neyse, şerif ve ben evi aradık. Ailem evi kapatmış ve tüm bavullarını almıştı. Babamın masasında batıdaki yerler için broşürler buldum. Bunun annemin ölmeden önceki son seyahati olduğunu düşündüm. öldü." Morgdaki metal masanın üzerinde duran annesinin resmini engellemeye çalıştı. Susannah onun elini sıktı.

"Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" Jen McFain nazikçe sordu.

"Hayır. Şerif ve ben gitmeye hazırдық ki babamın bilgisayarının hâlâ çalıştığını fark ettim, hatta o anda uzaktan kontrol ediliyordu." Ciccotelli'yi izliyordu ve adamın koyu renk gözlerindeki bir ilgi ödüllendirildi.

"O zaman neden kayıp olduklarını bildirmediniz?" Sawyer sordu.

"Neredeyse yapıyordum. Ama şerif annemin mahremiyetini koruyabilmesi gerektiğini düşündü ve gerçekten tatile gitmişler gibi görünüyordu."

Uzaktan bilgisayar olayı sizi ilgilendirmiyor mu?" Nick Lawrence sordu.

"O zamanlar o kadar da değil. Babam bir bilgisayar uzmanıydı. Ağlarla, anakartlarla falan oynamayı severdi. Ben de izin aldım. Annemin iyi olduğundan emin olmak için onu bulmak istedim." Yutkundu. "Onu tekrar görmek için."

Araştırmasını otel kasası ve posta kutusu dükkânıyla sonlandırdı ama annesinin ona bıraktığı zarftan bahsetmedi. Yapabileceğinden emin değildi. "Şantajı ihbar etmem gerektiğini biliyordum. Susannah da kabul etti. İşte buradayız."

"Peki baban en son ne zaman para çekti?" Sawyer sordu. "16 Kasım'da."

Ciccotelli bunu not etti. "Posta kutusu dükkanına gittiğinizde ne yaptınız?"

"Sahip olmam gerekenden daha fazla, istediğimden daha az. Şantajı kimin yaptığını bilseydim. Tezgahın arkasındaki çocuğa kutuyu kimin kiraladığını sordum. Bana kutunun içindekileri vermesini istedim ama zaten çok ileri biliyordum."

Ciccotelli sabırsızca eliyle işaret etti. "Drumroll, Ajan Varta-nian?"

Kutunun üzerindeki isim Claire Reynolds'dı. Aileme şantaj yapıyordu ve muhtemelen onları öldürdü. Tek bildiğim bu."

Bu kez Ciccotelli'nin gözleri titremekten fazlasını yaptı. Bir kez gözlerini kırptırdı, sonra arkasına yaslandı ve önce ortağına, sonra da patronuna baktı. Masadaki herkes sersemlemiş görünüyordu.

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandı Nick Lawrence.

Ciccotelli bir an hiçbir şey söylemedi, sonra tekrar patronuna baktı. Sawyer bir omzunu kaldırdı. "Karar senin, Vito," dedi. "Siz morgda kimlik tespiti yaparken ben de onları kontrol ettim. İkisi de yasal. Ben olsam onları buraya getirirdim."

Daniel her yüzü aradı. "Ne var? Burada neler oluyor?"

Ciccotelli kaşlarını çatı. "Claire Reynolds bir sorun."

Susannah kaskatı kesildi. "Neden? Ailemize şantaj yapıyordu ve şimdi Onlar öldü. Onu bulup getirmeni engelleyen ne?"

"Sorun onu bulmak değil. Sorun Claire Reynolds'u ailenizin cinayetinden dolayı tutuklamak," dedi Ciccotelli. "O öldü. Bir yıldan uzun süredir ölü."

Daniel şaşkınlıkla Susannah'ya baktı, sonra başını salladı. 'Bu imkânsız. Geçen yıldan beri babamıza şantaj yapıyordu. Posta kutusundaki çocuk daha geçen ay hesabını zamanında ödediğini söyledi. O zaman nakit."

Ciccotelli iç çekti. "Faturasını ödeyen kişi Claire Reynolds değildi. Babana başka kimin şantaj yapmış olabileceğini bilmiyor musun?"

Susannah başını salladı. "Hayır. Bilmiyorum."

"Nasıl ya da neden olduğunu biliyor ?" Lawrence usulca sordu.

Daniel sessizce başını salladı. Ama bu doğru değildi. O biliyordu. Onu rahatsız edecek kadar kötüydü. Bu yüzden öğüdünü tuttu. Ayrıca, Ciccotelli'nin ona her şeyi anlatmadığını ve anlatana kadar, hatta belki bile, Daniel babasının en büyük utancı olması gereken şeyi açıklamayacaktı.

Ve onun aracılığıyla, benim.

Ciccotelli dosyasından bir kroki çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Bu adamı tanıyor ?"

Daniel resme dikkatle baktı. Adamın sert bir yüzü, sert bir çenesi, belirgin elmacık kemikleri vardı. Burnu jilet gibi keskin, çenesi küttü. Ama onun Gözleri Daniel'ı ürpertti. Soğuktular ve ressam onlara Daniel'ın emniyet teşkilatında geçirdiği yıllardan çok iyi bildiği bir zalimlik katmıştı. Yine de adamın gözlerinde onu duraksatan bir aşinalık vardı. Posta kutusu bütün eski hayaletleri ortaya çıkarmıştı. Ama onlar hayaletlerdi. Bu adam gerçektir ve ailesini öldürüp onları isimsiz bir mezarda çürümeye terk etmişti. "Hayır," dedi sonunda. "İstemiyorum. Özür dilerim. Suze?"

"Hayır," diye . "Öyle olmasını umuyordum ama değil." Kaseti , " dedi Nick. "Belki sesi tanırırlar."

Ciccotelli, "Pekâlâ, ama sadece ilk kısmı Jen," dedi.

McFain dizüstü bilgisayarını açtı. "Bu bölüm çok sesli değil, o yüzden dinlemeniz gerekecek."

"İstedğin kadar çılglık at."

Daniel'ın kanı . Kalbi dondu ve tekrar çizime baktı. Adamın gözlerine. Ve biliyordu. Ama bu imkânsızdı.

Susannah'nın eli gevşedi ama onun nefes alışını duyabiliyordu ve da bildiğini biliyordu.

"Kimse seni duyamaz. Kimse seni kurtaramaz. Onları öldürdüm.

Gözlerini kapadı, inkâr etmek için çırpındı. "Mümkün değil," diye mırıldandı. *Çünkü o ölmüştü.* Tanrı aşkına, onu gömmüşlerdi.

"Hepsi acı çektiklerini düşündüler, ama çektikleri acı benim sana yapacaklarımla kıyaslanamaz bile."

Ama oydu. *Yüce Tanrım.* Boğazında safra yükseldi.

Susannah, "*Kes şunu,*" diye tersledi. "Kaseti durdur."

Jennifer McFain bunu hemen yaptı ve Daniel bütün gözlerin onları izlediğini hissetti. Oda aniden çok sıcak, kravatı çok sıkıydı. "Yalan söylemedik," dedi Daniel kısık sesle. "Artık sadece ikimiz varız. Ama bir kardeşimiz vardı. O öldü. Onu kilise mezarlığındaki aile mezarlığına gömdük."

"Adı Simon'dı," diye fısıldadı Susannah, korkudan sesi titriyordu.

"O öleli on iki yıl oldu. Ama bu onun sesiydi. Ve bunlar da onun gözleri." Daniel, Ciccotelli'nin karanlık gözleriyle karşılaştı ve boğazını kaplayan dehşetin ardından kelimeleri boğuk boğuk söyledi. "Eğer o kasetteki gerçekten Simon'sa, elinizde bir canavar var demektir. Hemen hemen her şeyi yapabilir."

"Biliyoruz," dedi Ciccotelli. "Biliyoruz."

Perşembe, 18 Ocak, 20:05.

Vito avuçlarını yüzünde gezdirdi, kirli sakalları derisini çiziyordu. Daniel Vartanian onlara kardeşinin ateşli bir araba kazasında öldüğünü ve ardından gömüldüğünü anlattı. Kardeşinin hayvanlara eziyet etmekten zevk alan zalim bir insan olduğunu, ama aynı zamanda geniş bir yetenek tabanına sahip yetenekli bir öğrenci olduğunu söyledi. Sanat, edebiyat ve tarihten bilim, matematik ve bilgisayara kadar her şey.

Simon Vartanian bir tür yirmi birinci yüzyıl Rönesans adamıydı. Ancak tüm bunları bilmek onları canavarı gözaltına almaya yaklaştırmıyordu.

"Sanırım cevaplardan çok yeni sorularımız var," diye mırıldandı Vito.

"Ama artık onun gerçek adını biliyoruz," dedi Nick. "Ve yüzünü."

"Daha önce görüldüğü gibi değil," dedi Daniel.

"Ama gözleri aynı," dedi kardeşi, hâlâ Tino'nun çizimine bakıyordu, yüz ifadesi acı, dehşet ve keder karışımıydı.

Vito çizimi dosyasına geri koydu. "Ailenizin arsasında gömülü olan tabutu çıkarmamız gerekecek."

Daniel başını salladı. "Biliyorum. Bir yanım içeride ne olduğunu bilmek istemiyor. Simon 'öldüğünde' her şeyle babam ilgilendi. Cesedi teşhis etti, tabutu satın aldı, Simon'ı hazırlattı ve eve getirdi. gömüldü."

"Kapalı bir cenaze töreniydi," diye ekledi Susannah Vartanian. Tehlikeli derecede solgundu ama sandalyesinde dimdik oturuyordu, çenesi bir sonraki darbenin kişisel olmasını bekliyormuş gibi kalkıktı ve Vito bu ikisinin kendisine söylemedikleri ne bildiklerini merak etti.

Cesedin şekli kötü bir şekilde bozulduğunda bu normaldir," dedi Katherine. "Bu ceset bir araba kazası geçirmiş ve feci şekilde yanmış. Cesedi görmüş olsaydınız, onun da kardeşiniz olduğunu düşünmeyeceğinizi söyleyecek bir şey yok."

Daniel'ın ağzı zar zor da olsa kalktı. "Teşekkür . Ama içeride bulacağımız ceset konusunda endişeli değilim."

Nick'in gözleri büyüdü. "boş çıkacağından, babanın kardeşinin gerçekten ölmediğini bildiğinden endişeleniyorsun."

Daniel sadece kaşlarını kaldırdı. Yanındaki kız kardeşi biraz daha sertleşti. Beklediği darbe buydu, diye düşündü Vito.

"Baban neden sahte bir cenaze töreni ve defin yapsın ki?" Jen söyledi.

Daniel acı acı gülümsedi. "Babam Simon'ın dağınıklığını düzeltmeyi alışkanlık haline getirmişti."

Thomas Scarborough boğazını temizlediğinde Vito sorgulamak için ağzını açmıştı.

"Ailenle aranın açık olduğunu söylemiştin," dedi Thomas. "Neden?"

Daniel destek ve rehberlik için kız kardeşine baktı. Hatta izin almak için, diye düşündü Vito.

Susannah'nın küçük baş sallaması neredeyse fark edilmiyordu. "Anlat onlara," diye mırıldandı. "Tanrı aşkına, onlara her şeyi anlat. Uzun zamandır Simon'ın gölgesinde yaşıyoruz. yeterli."

Perşembe, 18 Ocak, 20:15.

Van Zandt sorunsuz olduğunu düşünerek kiralık katiline onu restorandan itibaren takip etmesi talimatını verdi. Elbette VZ'nin gerçek adresini öğrenmesine izin vermek asla işe yaramayacaktı. Bu sadece Hollandalı'ya kafasının üzerinde tutabileceği bir şey daha verecekti.

Benim fotoğraflarımı çekmek.. Van Zandt'ın çok büyük bir cesareti vardı. Yine de, kendi açısından, çok ironik olduğunu düşündü.

Van Zandt'ın güvenlik görevlisi bir ara sokağa park etmiş, gözlerini sokağın karşısındaki Çin restoranının kapısına dikmiş, aynı şekilde aracına dönmesini bekliyordu. Bunun yerine, arkadan yaklaştı ve sürücü tarafındaki cama dokundu. VZ'nin adamı irkilerek dönüp ona baktı, sonra rahatladı. Camı indirdi. "Ne istiyorsun dostum?"

Adamın sesi kavgacıydı ama o sadece gülümsedi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim, ama kuruluşum takvim satıyor-"

"Hayır. İlgilenmiyorum." Camını açmaya başladı ama adam bir saniye geç kalmıştı. Bıçağı hedefini bulmuştu ve şimdi Jager'ın güvenlik şefi sıkışmış bir domuz gibi kanıyordu. Adamın gözleri genişledi, titredi, sonra söndü ve ona bir ölüm anı daha yaşattı.

Sorun değil," diye mırıldandı. "Zaten geçen yılın takvimiydi." Bıçağını arkasında bırakarak ara sokaktan çıktı ve park halindeki aracına yöneldi. Çin restoranının ön kapısının hemen dışında. Sokakta kolaylıkla ilerledi ve bir blok ötede park yeri bulmak zorunda kalan tüm zavallı sürücülerin yanından geçti. Şu anki kişisel ulaşım yönteminin bir başka faydası daha...

Daha sonra ölü buldukları adamın cinayetiyle ilgili bir şey görüp görmedikleri sorulabilecek kişilerin görüş alanının oldukça altındaydı.

sokakta. *Eğer biri beni tanımlayacaksa, bu sadece en genel terimlerle olacaktır.*

Endişelenmesine gerek yoktu. Bu yoldan geçerken göz göze geldiği nadir insanlardan biriydi. Kusurlulukla ilgili bir şey vardı. İnsanlar başka tarafa bakar. Bu da onu gibi hareket etmekte özgür bırakıyordu.

Perşembe, 18 Ocak, 20:30.

Daniel konuşmadan önce uzun bir süre ellerine baktı. "Simon her zaman zalim bir piçti. Bir keresinde onu bir kediye boğmaktan alıkoymuştum ve sinirlenmişti. Onun ağzını burnunu kırmaya çalıştım ama beni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. On yaşındaydı."

Katherine kaşlarını çattı. "Simon on yaşında seni alt edebilir mi? Siz küçük bir adam değilsiniz, Ajan Vartanian."

"Simon daha büyük," dedi Susannah, fazla sessiz bir şekilde.

Daniel ona baktı, gözlerinde sıkı sıkıya bağlı bir öfke ve acının karışımı vardı. Ama devam etti. Zaman geçti, Simon daha da kötüleşti. Babam yargıç oldu. Simon'ın faaliyetleri kariyeri için utanç vericiydi, bu yüzden babam tüyleri yumuşatmak için ipleri çekti. İnsanların para için neleri görmezden geldiklerini bilerseniz şaşırırsınız. On sekiz yaşındayken Simon kaçtı.

Sonra araba kazasını duyduk." "Ve onu

gömdük," dedi Susannah.

"Ve onu gömdük," diye tekrarladı Daniel iç çekerek. "Atlanta'ya taşındım ve polis oldum ama o zamanlar hala eve geliyordum. Ailemi son gördüğümde Noel için eve gelmiştim." Uzun bir süre durakladı, sonra omuzları çöktü. "Eve girdiğimde annemi ağlarken buldum. Pek sık ağlamazdı. En son Simon'ın cenazesinde ağlamıştı. Ama bazı resimler bulmuştu. Simon'ın yaptığı çizimler."

"İşkence ettiği hayvanlardan mı?" Scarborough sordu.

"Bazıları. Ama çoğunlukla insanlar. Gerçekten sert, şiddet içeren dergilerden resimler keserdi. O resimlerden çizimler yapardı. Simon yetenekli bir sanatçıydı ama her zaman karanlık bir tarafı vardı. Karanlık resimlerin posterlerini saklardı.

yatak odasının duvarındaki resimler." "Ne

gibi?" Vito sordu.

Daniel kaşlarını çattı. "Hatırlamıyorum." Susannah'ya baktı. "*Çılgılık* tablosu vardı."

"Munch," dedi. "Ve Hieronymus Bosch'u severdi. Ayrıca Goya'nın bir katliamı tasvir eden bir posterı vardı. Bir diğeri de intiharı. Dorothy diye biri."

Daniel başını sallıyordu. "Bir de Warhol baskısı vardı. 'Sanat yapabildiğin şeydir.' Simon'ı çok iyi özetliyordu."

"Onu şey," diye mırıldandı Susannah, "yatağının altında sakladığı şeydi."

Daniel'ın gözleri büyüdü. "Resimleri gördün mü?"

Başını iki yana salladı. "Resimler değil. *Onları* nereye sakladığı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ne, Bayan Vartanian?" Vito sertçe sordu. "Yatağın altında ne vardı?"

"Seri katil sanatının kopyaları. John Wayne Gacy'nin palyaço resimleri. Ve diğerleri."

Simon Vartanian başkalarının, saygıdeğer karanlık sanatçıların resimlerini kopyalamıştı. Şimdi kendi sanatını yarattı. Ve kendi kurbanlarını. Masanın etrafında bir gerginlik vardı ve Vito diğerlerinin bunu anladığını biliyordu. Bir an için birinin bunu ağzından çıkaracağından endişelendi. Ama kimse söylemedi ve Vito rahatladı. Vartanyalıların hâlâ onlara söylemediği şeyler vardı. Onlar söyleyene kadar bilgi akışı tamamlanamazdı.

"Neden kimseye söylemediniz, Bayan Vartanian?" Thomas Scarborough nazikçe sordu.

Çenesi yine yukarı kalktı ama gözlerinde utanç vardı. "Daniel gitmişti ve bir süre uyumam gerekiyordu. Sonra Simon öldü ve resimler kayboldu. Dergilerdeki resimlerden ya da onun çizimleri. Bu geceye kadar."

"Ajan Vartanian, anneniz bu çizimleri ve dergi kupürlerini bulmuştu. Peki neden babanızla kavga ettiniz?" Vito sordu.

Daniel kız kardeşine baktı. Söyle ona, Daniel," dedi kız kardeşi sıkıca.

Başka resimler de vardı, enstantaneler. Dergi resimleri sahnelenmişti ama anlık görüntüler gerçek gibiydi. Kadınlar, tecavüze uğramak... Simon yapmıştı Bunların çizimlerini de."

Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra Jen boğazını temizledi. "Simon' fotoğrafları yanında götürmemesine şaşırdım," dedi Jen. "Annen onları nereden buldu?"

"Babamın kasalarından birinde. Evde birkaç tane saklamıştı." "Yani baban Simon'ın gizli zulasını biliyor muydu?" Jen sordu.

"Evet. Annem onunla yüzleşti ve o da onları Simon'ın sonraki odası. Şimdi merak ediyorum, Simon'ın gitmesinin sebebi onlar değil miydi? Belki de babamın canına tak etmişti. Ben asla Biliyorum. Fotoğrafları gördüğümde, bunu rapor etmemiz gerektiğini söyledim. Fotoğraflardaki insanlar birileri tarafından mağdur edilmişti. Babam çok öfkeleni. Neden her şeyi şimdi ortaya çıkaralım ki? dedi. Simon cezalandırılmazdı. O ölmüştü. Bu sadece aileye utanç getirir."

Kız kardeşi elini kendi eliyle kapattı, yüzü olacakları kabullenmişti ama Daniel'inki hatırladığı gibi mesafeliydi.

"Çok öfkeliydim. Sanki yıllarca babamın Simon'dan sonra temizlik yapmasını izlemiştim ve içimde bir şeyler koptu. Babamla neredeyse kavga edecektik, ben de evden çıkıp yürüyüşe çıktım. Geri döndüğümde fotoğrafları çekip kendim rapor etmeye karar vermiştim ama çok geç kalmıştım. Külleri şöminede buldum."

Nick inanmayarak başını salladı. "Baban -bir yargıç- kanıtları *yok mu etti?*"

Daniel başını kaldırdı, dudakları acı bir küçümsemeyle bükülmüştü. "Evet. Öfkeliydim ve o zaman ona vurdum. O da bana vurdu. O gün birbirimize biraz zarar verdik. Oradan uzaklaştım ve bir daha geri dönmeyeceğime söz verdim. Ve geçen Pazar gününe kadar da dönmedim."

"Resimler konusunda ne yaptın?" Liz sordu.

Omuz silkti. "Ne yapabilirdim ki? Günlerce bunu kafama taktım. Sonunda hiçbir şey yapmadım. Elimde kanıt yoktu. Sadece resimlere bir göz atmıştım. Bir suç işlendiğinden ya da resimlerin kurgulanmış mı yoksa gerçek mi olduğundan bile emin değildim. Ve günün sonunda, onun sözüne karşı benim sözüm vardı."

Jen dikkatle, "Ama annen de onları gördü," dedi.

Susannah, "Babama karşı gelemezdi," dedi. "Bu basitçe yapılmadı."

"Claire Reynolds'ın babana şantaj yapmak için bu resimleri kullandığını mı düşünüyorsun?" Vito sordu.

"Başlangıçta aklımdan geçti ama bunları nasıl bildiğini bilmiyordum ve benim bile bilmediğim başka şeyler olup olmadığını merak ettim. Şantajın ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Kız kardeşimin kariyeri zarar görebilirdi."

Susannah'nın çenesi tekrar kalktı. "Benim kariyerim kendi üzerinde duracak. Seninki de öyle."

"Biliyorum," dedi. "Posta kutusu dükkanına gittiğimde annemin benim için bir kutu açtığını gördüm. Bunları bırakmış." Dizüstü bilgisayar çantasından kalın bir zarf çıkardı.

Vito içeride ne bulacağını biliyordu. Yine de genç Simon Vartanyan'ın yaptığı resimleri ve çizimleri görünce ürperdi. "Baban onları yok etmedi."

Daniel çenesini eğdi. "Görünüşe göre hayır. Ve onları neden sakladığını da bilmiyorum."

Vito fotoğrafları Liz'e uzattı ve ensesini ovuşturdu. "Bazı noktaları birleştirelim, olur mu? Önce Claire Reynolds. Aileni nereden tanıyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Daniel. "İkimiz de bu ismi Dutton'dan hatırlamıyoruz."

"Dutton'dan değildi," dedi Katherine. "Atlanta'lıydı."

"Babamız zaman Atlanta'ya giderdi," dedi Susannah. "O bir yargıçtı."

Jen kaşlarını çatı. "Ama bu Simon'ın bu işe nasıl karıştığını açıklamıyor. Onu tanıyor muydu?"

Simon'ın Atlanta'ya gittiği tek zaman ameliyat olması gerektiği zamandı," diyor Daniel. "O bir amputeydi ve ortopedisti Atlanta'daydı."

"Evet," diye tısladı Jen. "Claire bir ampute idi."

"Bunu bize neden daha önce söylemedin?" Liz

sordu.

Daniel'ın çenesi gerildi. "Bir saat öncesine kadar hayatta olduğundan bile şüphelenmiyordum."

"Özür dilerim," diye mırıldandı Liz. "Bu senin için bir şok oldu."

Daniel'ın gözleri öfkeyle yeniden parladı. "Öyle mi düşünüyorsun?" dedi alaycı bir tavırla.

Susannah onun elini sıktı. "Daniel, lütfen. Yani Claire Simon'ı ortopedisten tanıyordu. Ama babamı nereden bilebilir ki? Ve bunlar resimler?"

Vito, "Ayrıca Claire'ölümünden bir yıl sonra şantaja devam etmesi meselesi de var," dedi.

Nick yüzünü buruşturdu. "Bu küçük bir sorun. Belki Simon onu öldürdüğünde kaldığı yerden devam etmiştir. Belki de parayı istedi."

"Ama posta kutusundaki adam faturayı bir *kadının* ödediğini söyledi," dedi Daniel. "Ve mağazanın güvenlik kayıtlarını kontrol edemeyiz. Onları sadece otuz gün saklıyorlar."

"Suç ortağı mı?" Jen sordu.

Thomas başını salladı. "Profile uymuyor. Simon'ın birine suç ortağı olacak kadar güvenmesi beni şok ederdi. Belki bir piyon. Ama suç ortağı değil."

Liz, "Öyleyse bu diğer kadının kim olduğunu bulmamız gerekiyor," dedi.

Vito'nun zihninde bulmacanın bir parçası tıklandı. "Claire'in bir kız arkadaşı vardı. Dr. Pfeiffer ve kütüphanedeki Barbara Claire'in eşcinsel olduğunu söyledi."

Liz'in kaşları çatıldı. "Ve tabii ki kütüphanedeki hanımların bir adı yoktu."

Vito küçük bir enerji dalgası hissetti. İkinci rüzgâr zamanıydı. "Hayır ama gazetede bir fotoğraf vardı, Claire başka bir kadını öpüyordu. Eğer o resmi bulabilirsek..."

"Hangi gazete olduğunu , değil mi?" Jen sordu.

"Hayır, ama bir yürüyüş sırasında çekilmiş. Claire buraya sadece dört yıl önce taşındı ve öleli bir yıl oldu. Üç yıl içinde kaç yürüyüş olabilir ki?"

"Claire de tesadüfen burada aynı ortopediste gitti. Philadelphia mı?" Susannah sordu. Mümkün ama uzak bir ihtimal gibi görünüyor."

Vito, "Pfeiffer, yapay dizdeki mikroişlemciyi geliştirmek için bir çalışma için hasta topluyordu," dedi. "Belki de ikisini bir araya getiren şey buydu."

Daniel başıyla onayladı. "Claire Simon'ı Atlanta'daki doktordan tanısaydı, onun ölmüş olması gerektiğini bilirdi. Ampute hastaların birçoğu

cenazesi."

"Simon'a da şantaj yapmış olmalı," dedi Katherine. "Onu bu yüzden öldürdü."

"Ve diğer kadın Claire'in yerden devam etti." Nick başını salladı. "Soğuk."

"Neden şimdi?" Thomas Scarborough sordu. "Bu ikinci şantajcı her , Claire öldükten sonra bir yıl boyunca devam etti. Baban buraya gelmek için neden bir yıl bekledi?"

Daniel, Vito'yu bu soruyu günler önce kendisinin yanıtladığına inandıracak bir şekilde, "Kamu görevine adaylığını koyuyordu," diye yanıtladı. "Henüz duyuruyu . Aslında, e-postaları adamı erteleyip duruyordu. aday olmasını isteyenler. Sanırım şapkasını ringe atar atmaz şantaj fiyatının yükseleceğini ."

"Peki geçen Pazar babanın bilgisayarını kim kontrol ediyordu?" Jen sordu. "Simon mı yoksa şu iki numaralı şantajcı mı? Bunu öğrenmek için babanın bilgisayarına bakmalıyız."

Daniel başıyla onayladı. "Öncelikli olarak gönderilmesini sağlayacağım. Size başka nasıl yardımcı olabiliriz, Dedektif?"

Vito zihninde olayları gözden geçirdi. Bazı şeyler birbirini . "Baban şantajcıcıyı bulmak için Philly'ye geldi. Ama neden annen de geldi?"

Katherine başını salladı. "Güzel soru. Annen çok hastaydı. Hiçbir doktor onun seyahat etmesine izin vermemeliydi."

"Bilmiyorum," dedi Daniel. "Bunu ben de merak etmiştim."

"Simon'ı görmeye gelirdi," dedi Susannah kesin bir ifadeyle. " şey Simon'la ilgiliydi." Sözleri kırılğan bir alaycılıkla doluydu. "Zavallı, zavallı Simon."

"Simon bacağını nasıl kaybetti?" Katherine sordu.

Daniel başını salladı. "Ailem herkese bunun bir kaza olduğunu söylemeyi severdi."

"Ama biz daha iyisini biliyorduk," dedi Susannah. "Kasabadan uzakta yaşıyorduk. Bizimkinin yaklaşık bir mil arkasında küçük bir yeri olan yaşlı bir adam vardı. Antika tuzaklardan oluşan bir koleksiyonu vardı. Bir gün bir ayı kapanı kayboldu. Herkes Simon'ın çaldığını biliyordu ama onun tatlı dili vardı ve herkesi onu kimin çaldığına dair hiçbir fikri olmadığına ikna etti."

"sıkışıp kalmış," dedi Vito. "Onu kim buldu?"

Daniel başka tarafa baktı. "Ben yaptım. Bir gündür kayıptı ve hepimiz onu bulmak için ayrılmıştık. Onu kanlar içinde, korkunç bir acı içinde buldum. Simon'ın hiç sesi kalmamıştı. Saatlerce çığlık attı ama etrafta onu duyacak kimse yoktu."

Vito sırtından aşağı bir ürperti indiğini hissetti. Bağlantı vardı.

"Ve beni suçladı," diye ağır ağır devam etti Daniel. "Gittiği güne kadar, nerede olduğunu bildiğime ve onu acı çekmeye terk ettiğime inanıyordu. Ben bırakmadım. Ama kimse ona gerçeği gösteremedi. Simon bacağını kaybetmeden önce de acımasızdı ama sonra..."

Susannah gözlerini kapattı. "Sonra Simon bir canavara dönüştü. Evimize hükmetti. Annem ona bağlandı, bunu hiçbir zaman tam olarak anlayamadım. Ama eminim onun hâlâ hayatta olduğunu bilse, ne kadar hasta olursa olsun ona götürülmek için yalvarırdı."

"Bu da demek oluyor ki ailen ya Simon'ın gerçekten ölmediğini başından beri biliyordu ya da bunu öğrendiler ve bu yolculuğa çıktılar." Vito Vartanyalıların yüzlerine baktı. "Ama en azından babanın Simon'ın hayatta olduğunu başından beri bildiğini düşünüyorsun, yoksa tabutu kazdığımızda içinde ne bulacağın konusunda endişelenmezdin."

"Evet," diye onayladı Daniel eşit bir şekilde. "Artık yorulduk. Eğer başka bir şey yoksa-"

"İki sorum var."

Vito öne doğru eğilip masanın ucundaki Sophie'ye baktı. Tüm bu süre boyunca tek bir kelime bile etmemişti. "Ne oldu Sophie?"

"Ajan Vartanian babasının şantajcayı aramaya geldiğine inanıyor. Bayan Vartanian annesinin Simon'ı aramaya geldiğine inanıyor."

Daniel onu dikkatle izliyordu. "Evet."

Susannah, Sophie'nin orada olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kısmıştı. "Bu soruşturmayla bağlantınız nedir, Dr. Johannsen?"

"Anne ve babanızın cesetlerinin yerini tespit ettim ve kimliklerini tespit etmeleri için polise yardımcı oldum."

Daniel'ın çenesi eğildi. "Pekâlâ. Peki sorularınız neler?"

"Ailenizi otelde annenizin adına kayıtlı bulduğunuzu söylemiştiniz."

"Ailemiz Claire Reynolds'ı kimsenin bilmesini istememiş olmalı," dedi Susannah sert bir sesle.

"Birkaç şey dışında aynı fikirdeyim. İlk olarak, otel personelinin annenizin otelde yalnız başına çok zaman geçirdiğini hatırladığını söylediniz. oda"

"Hastaydı," dedi Daniel sinirlenerek. "O burada kaldı ve o da Claire'i aradı."

"Aileniz Claire'in bir zamanlar çalıştığı kütüphaneyi ziyaret ettiğinde o da geride kalmadı. Ve orada, baban gerçek adını verdiğinde Claire'i sordu. Kütüphaneciye ya da ona yardım edebilecek başka birine sormaması dışında Babanız İngilizce bilmeyen yaşlı bir adamı seçti. İlk sorum, babanızın Claire Reynolds'ı sormak için neden yaşlı bir Rus adamı seçtiği ve gerçek adını açıkladığı tek kişinin o Rus adam olduğu?"

Vito onu öpmek istedi. Bunun yerine sakince, "Peki ikinci sorunuz?" diye sordu.

"Neden resimleri Philadelphia'ya getirdi? Yani, eğer resimlerle şantaj yapıyorsa, o zaman neden getirip yakalanma riskini göze aldı? Neden onları evde kasasında bırakmadı? Bu , neden onları sakladı?"

Susannah Vartanian'ın yanaklarında koyu renk lekeler oluştu. "Claire Reynolds'ı ailemizin öldürdüğünü mü ima ediyorsunuz?"

Oyundan bahsetme Sophie, diye düşündü Vito. Clothilde'den bahsetme.

" de değil, Bayan Vartanian. Babanızın Claire'i aradığını kimsenin bilmesini istemediğini, bu yüzden kimliğini gizlediğini öne sürüyorum. Ben de annenizin onun açıkça aradığına inanmasını istediğini söylüyorum."

Susannah'nın gözleri anlayışla doldu. "Annemin haberi yoktu. Şantaj," dedi odun gibi bir sesle. "Sadece Simon'ı aramaya gittiklerini düşündü."

"Ama baban onun kendisini görmesini hiç istemedi," diye mırıldandı Vito.

"Çünkü Simon'ın bunca zamandır hayatta olduğunu biliyordu ve Simon'ın annemize söylemesini istemiyordu," diye bitirdi Daniel acımasızca. "Ve bunun o resimlerle bir ilgisi var."

"Ama Simon'ı gördü," diye fısıldadı Susannah. "Çünkü onu o öldürdü. Aman Tanrım."

Vito Liz'e baktı, kaşları sessiz bir soruyla kalkmıştı. Liz başını sallayınca Vito boğazını temizledi. "Uh... bilmen gereken bir şey daha var. Annenle babanı bulduğumuzda, yanlarında iki de boş mezar bulduk. O zaman nedenini bilmiyorduk. Şimdi..."

Susannah'nın rengi soldu. "Daniel."

Daniel kolunu onun omuzlarına doladı. "Sorun yok Suze. Artık biliyoruz. İzliyor olabiliriz." Gözlerini Vito'nunkilere dikti. "Şu çizimi tekrar görebilir miyiz lütfen?"

Vito, yaşlı adamın ve Frasier Lewis'in çizimlerini Vartanyanların önündeki masaya yan yana koydu. "Size kopyalarını çıkaracağım."

Teşekkürler," dedi Daniel. "Minnettarız-" Ama Susannah bir nefesle onun sözünü kesti.

Titreyen elleriyle yaşlı adamın robot resmini aldı. "Onu tanıyorum." Başını kaldırdı, yüzü artık bembeyazdı. "Daniel, köpeğimi her sabah ve akşam evimin karşısındaki parkın patikasında gezdiririm. Bu adam..." Çizimi işaret etti. "Bir bankta oturuyor bazen." Sesi titriyordu. "Sohbet ediyoruz. Köpeğimi sevdi. Daniel, bana şu anda senin olduğun kadar yakındı."

Vito Sophie'ye baktı. Yüzünde acı çeken bir anlayış ifadesi vardı. Tekrar Susannah Vartanian'a baktı. "Ne kadar zamandır? Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Gözlerini kapattı. "En az bir yıl. Bir yıldır beni izliyor." Liz, "Size koruma sağlayabiliriz," dedi. Umut edebileceğimiz tek şey Hayatta olduğunu bildiğini bilmiyor. Benimle gelin. İkinizi de bu gece için yerleştireyim."

Perşembe, 18 Ocak, 21:15.

"Vito, bekle."

Vito karakolun ön kapısının önünde durdu. Katherine orada durmuş titriyordu ve Vito'nun savunması yükseldi. Bir gece öncesinden beri ondan uzak durmayı başarmıştı ama görünüşe göre uzak durma dansı sona ermişti. "Ne zamandır burada bekliyorsun?"

"Bilgilendirme bittiğinden beri. Er ya da geç geleceğini düşünmüştüm."

Vito omzunun üzerinden Sophie'nin lobide Nick ve Jen ile birlikte durduğu yere baktı.

Katherine onun bakışlarını takip etti. "Onun gözünün önünden ayrılmasına izin vermiyorsun."

"Hayır. Ne zaman onun müzeye geldiğini ve ona dokunduğunu düşünsem..."

"Vito, özür dilerim. Dün gece çizgiyi aştım."

"Hayır, korkmadın. Korkmuştun. Ve haklıydın."

"Haklı değildim ve korkmuş olmam durumu düzeltmez. Üzgün olduğumu . Beni affedersen çok memnun olurum."

Vito kaçırdı. "Katherine, kendimi bile affetmedim."

"Biliyorum ve bunun değişmesi gerekiyor. Sen yanlış bir şey yapmadın. Andrea'nın başına gelenler trajikti ama hatan değildi ve önleyebileceğin bir şey de değildi."

Ayakkabısına baktı. "Nereden biliyorsun?" "Sen oradayken balistik raporunun sonuçlarını gördüm. Kurşunlarından birinin ona isabet ettiğini fark ettiğinde gözlerindeki bakışı gördüm. Morga ilk getirildiğinde ona nasıl baktığını gördüm. Vito, sen onu sevdin ve o öldü." Katherine içini çekti. "Ama bu seninle ruhun arasında. Bunu sana karşı kullanmaya yoktu."

"Korkmuştun," dedi tekrar. "Sophie senin küçük kızın."

Katherine'in dudakları titredi. "O kızı beş yaşından beri tanıyorum."

"Onunla nasıl tanıştınız? Neden onun hiç tanımadığı annesi sensin?"

Katherine'in gözleri doldu. "Bunu o mu söyledi?"

"Evet, öyle yaptı. Peki neden?"

"Kızım Trisha'nın anaokulundaki en iyi arkadaşıydı. Bir gün Trisha eve gözyaşları içinde geldi. Büyük bir anne-kız çayı olacaktı ve Sophie gelmiyordu. Onu getirecek bir annesi yoktu."

Vito'nun kalbi sıkıştı. "Peki ya büyükannesi ya da teyzesi?"

"Anna turnedeiydi. Freya'nın o gece kendi kızlarından biriyle yapacak bir işi vardı, ki bu Freya'nın normaliydi. Harry onu getirecekti ama bu tüm anne-kız çayı fikrini boşa çıkardı, bu yüzden ben yerine bakmayı teklif ettim. Bir dizimde Trisha, diğer dizimde Sophie ile oturdum. Sophie o zamandan beri benim."

"Peki ya büyükannesi?"

"Anna turne programını azalttı ve Sophie'nin Harry'ye yakın olabilmesi için Philadelphia'da bir ev satın aldı. Ancak Anna'nın kariyerini tamamen bırakmasına daha yıllar vardı, bu yüzden Sophie benimle çok zaman geçirdi."

"Anna'nın turneyi tamamen bırakmasına ne sebep oldu?"

"Kendi kızlarının hayatlarından çok şey kaçırmıştı. Sanırım sonunda Sophie ve Elle ile kendisine bir şans daha verildiğini fark etti."

"Elle?"

Katherine'in gözleri telaşla parladı. Sonra başını salladı. "Sana Elle'den bahsetmek zorunda . Vito, o kızın hayatındaki her büyük iniş çıkışa şahit oldum. Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım. Ve mutlu."

Tekrar Sophie'ye baktı. "O artık güvende. Mutlu olduğunu düşünmek istiyorum."

"Sen iyi bir adamsın, Vito. Ben de senin pek çok iniş çıkış yaşadığını gördüm. Biz arkadaşız. Umarım benim yaptığım aptalca bir yorum o güzel yılları silmez."

". Olmayacak. Ona bir şey izin vermektense kurşunu kendim yerim."

"Öyle söyleme," diye fısıldadı. "Hiç komik değil."

"Böyle olması gerekmiyordu. Ceset torbasına ne oldu, Katherine?"

Bunu da sana kendisinin söylemesi gerekecek." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve onun yanağını öptü. "Beni affettiğin için teşekkür . İlişkimizi riske atacak kadar aptal olmayacağım.

yeniden dostluk."

"Alman ikolatalı pastası anlaşmayı tamamlardı," dedi ve kadın güldü.

"Bütün bunlar bittiğinde, sana iki kek yapacağım. Artık yoruldum. Ben eve gidiyorum."

"Seninle arabana kadar yürüyeceğim," dedi Vito. "Senin de dikkatli olman gerek."

Katherine kaşlarını çattı. "Bunun da komik olması gerektiğini sanmıyorum."

"Hayır. Hadi ama."

Yirminci Bölüm

Perşembe, 18 Ocak, 21:55

"Vay canına." Sophie gözlerini kırpıştırarak Vito'nun garaj yolundaki arabalara baktı. "Burada neler oluyor?"

"Mini bir aile toplantısı düzenledim," dedi Vito ve kamyonetten inmesine yardım etti. "Bu bir mini aile toplantısı mı? Neden?"

"Birkaç gündem maddesi." Gözlerini kısarak sokağın aşağısına ve yukarısına baktı ve Sophie ürperdi. Karakoldan buraya kadar bunu yapmış, bir kez bile gardını indirmemişti. Ama onu Katherine'le konuşurken izlemişti. Barışmışlardı.

Yine de Katherine ona bir şey söylemişti. Ona her baktığında kara gözlerindeki soruları fark etmemek imkânsızdı. Ama Sophie O saat dörtte uyandığından beri onunla konuşmak için bir dakikası bile olmamıştı. Bu gece evine dönerken bile Liz ve Nick'le telefonda konuşmuştu.

Eyaletin ulaştırma birimi son birkaç saattir oRo başkanı Jager Van Zandt'ın 1-95 otoyolundaki yolunu gişe kameraları ve operatörler aracılığıyla izlemekle meşguldü. Van Zandt Philadelphia'ya gelmişti. Vito bunu çok ilginç bulmuştu ve tamamen entelektüel düzeyde Sophie de öyle. Sophie'yi korkuya kapılmaktan alıkoyan tek şey, bu entelektüel seviyeye tutunmaktı. Ve korkunun kimseye faydası olmayacaktı.

"Hangi gündem maddeleri?" diye sordu ve onu araba yoluna doğru çevirdi.

Minivan kardeşim Dino'ya ait, kendisi Pazar gününden beri evimde kalan beş oğlunu görmeye geldi. Ne kadar kalacakları gündemdeki konulardan biri."

"Beş oğul mu?"

Vito başını salladı. "Evet. Beş. İlginçti."

Kaşlarını kaldırdı. "Şimdi evimde yatıya kalmak istemen çok daha mantıklı geliyor. Sadece iyi bir gece uykusu istedin."

"Sanki ikimiz de bunlardan birine sahipmişiz gibi. Dino'nun karısı hastanedeymiş, o yüzden bir diğer gündem maddesi de ne zaman çıkacağı. Eski VW Tino'nun. Chevy, Tess'in kiralık arabası. Buick babamın ve o da sizinle tanışmak için burada."

Sophie'nin gözleri büyüdü. "Baban burada mı? Babanla mı tanışıyorum? Berbat görünüyorum."

"Çok güzelsin. Lütfen. Babam iyi bir adam ve seninle tanışmak istiyor."

Sophie hâlâ kendini tutuyordu. "Peki... bisikletin nerede?"

Kaşları kalktı. "Garajda Mustang'imle birlikte. Eğer iyi bir kız olursan onları daha sonra görmene izin veririm." Tereddüt etti. "Sophie, eğer bu katil seni izliyorsa, beni de görmüştür. Ailemin güvende olduğundan emin olmalıyım. Bu son gündemim. öge."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı. "Haklısın."

"Tabii ki öyleyim. Burada kırım donuyor, hadi içeri girelim."

Sophie insanlarla dolu bir evin içine sürüklendi. Mutfakta uzun, siyah bukleli bir kadın ocağın başında dururken, şakaklarında hafif kırlar olan uzun boylu bir adam omzunda yürümeye başlayan bir çocuğu sallıyordu. Masada genç bir oğlan oturmuş, kitapları açmış ders çalışıyordu. Kanepede gümüş saçlı iri yarı bir adam ve dizinde bir çocuk, bangır bangır çalan televizyonu izliyordu. İkinci bir çocuk oturma odasının zeminine yüzüstü uzanmış, gözlerini ekrana dikmiş, üçüncüsü ise tek başına oturmuş, belli ki somurtuyordu.

Sophie'nin tanıdığı tek kişi, uzun dalgalı saçları ve hassas gözleriyle Sophie'nin hep Rönesans sanatçılarını hayal ettiği gibi görünen Tino'ydu.

Vito kapıyı kapattı ve tüm hareketlilik durdu. Sanki bir spot ışığının içine girmiş gibiydi.

"Vay, vay." Kadın elinde bir kaşık ve yüzünde bir gülümsemeyle mutfak kapısına geldi. "Bu meşhur Sophie. Ben Vito'nun kız kardeşi Tess."

Sophie de gülümsemek zorunda kaldı. "Paketleri teslim eden kişi.

Teşekkür ederim." "Bir gün bana o oyuncağın ne anlama geldiğini ve resepsiyonistinizin bir sorunu var. Şimdilik hoş geldiniz." Tess onu oturma odasına çekti ve herkesi hızla tanıştırdı. Dino ve Dominic vardı. Küçük çocuk Pierce, büyük çocuk Connor, somurtkan olan da Dante'ydi.

Sonra iri adam koltuktan kalktı ve oda birden küçülmüş gibi göründü. "Ben Michael, Vito'nun babasıyım. Tino'nun çizimi size haksızlık etmiş."

Sophie gözlerini kırıştırdı. "Ne çizimi?"

"Senin resmini çizene kadar durmayacaktı," dedi Tino ve Sophie'nin elini tuttu. "Nasılsın Sophie? Kötü bir şok geçirdin."

"Şimdi çok daha iyiyim, teşekkürler." Tekrar Vito'nun babasına döndü. "Oğullarınız yetenekli ve nazik insanlar. Gurur duymalısınız."

"Öyleyim. Vito'yu sonunda bir kadınla gördüğüm için de mutluyum. Endişelenmeye başlamıştım-"

Vito, "Baba," diye uyardı ve Sophie boğazını temizledi. Yetenekli, nazik ve *Erkek* gibi adamlar," diye düzeltti ve Tess'arkasından kıs kıs güldüğünü duydu.

Michael gülümsedi ve Sophie, Vito'nun film yıldızı bakışlarını nereden aldığını anladı. "Otur ve bana ailenden bahset."

Babaları Sophie'yi sanki bir tahtmış gibi asil bir tavırla kanepeye götürürken Tess, Vito'nun koluna yaslandı. "Çok fena yakalandın. Sen gidene kadar Sophie'den her ayrıntıyı öğrenecek. O zaman ben de ondan detayları öğreneceğim."

Vito gerçekten umursamadığını fark etti. "Sophie kendi başının çaresine bakabilir. Konuşmamız gerek, Tess."

Gözlerindeki gülümseme soldu. "Biliyorum. Tino bana peşinde olduğunuz katilin dün Sophie'yi görmeye geldiğini söyledi. Sinirleri bozulmuş olmalı." Tino, Dino ve Dominic'le birlikte masaya oturdular. "Konuş bakalım, Vito."

"Hepiniz haberleri gördünüz. İçinde bir sürü ceset olan bir tarla bulduk. Onları oraya koyan adam Sophie'yi izliyordu. Onu gözümün önünden ayırmayacağım."

Dino başını salladı, yüzü asıktı. "Ya benim çocuklar? Onlar tehlikede mi?"

Katilin biz polislere dikkat ettiğine dair bir belirti yok. Ama akıllı biri ve peşinde olduğumuzu biliyor, o yüzden size hayır diyemem. Bu iş bitene kadar buradan uzak duracağım."

Dino yıkılmış görünüyordu. "Halının her santimetrekaresi değiştirilmeden eve geri dönemeyiz. O zamana kadar kiralık bir yer arayabilirim ama bu birkaç günümü daha alır. Ailede başka kimsenin hepimize yetecek kadar büyük bir evi yok."

"Annemle babamın evlerini satmak zorunda biliyorum ama keşke bunu biraz daha geç yapsalardı," diye homurdandı Tino. "Oraya on çocuk sığdırabilirdik."

Ama büyüdükleri eski ev merdivenliydi ve ailesinin apartman dairesi tek katlıydı, bu da Michael'ın enerjisini korumasını sağlıyordu. Umarım her bir parça babasının ömrünü biraz daha uzatırdı ve Vito kendini babasının, Vito'nun zihninde sarı saçlı ve parlak yeşil gözlü olan kendi çocuklarını görecektir kadar yaşamasını dilerken buldu.

"Bir otel bulabiliriz," dedi Dino şüpheyle.

"Hayır. Bence burada iyisin Dino, gerçekten. Molly hastaneden çıktığında bu evin üst yarısını kullanabilirsin. Ben Tino'yla alt kata taşınırım."

"O haklı," dedi Tino. "Tess, Dom ve ben çocuklara göz kulak olacağız ve yakında Vito günü kurtaracak ve hepimiz normal çılgınlığımıza geri dönebileceğiz."

Tess, "Molly yüzde yüz iyileşene kadar buralarda olacağım," dedi. "O yüzden endişelenmeyin."

"Psikiyatri muayenehaneniz," diye itiraz etti Dino. "Hastalarınız."

"Benim hastalarım var. Artık o kadar çok hastam bile yok. Ben olsam azaltmaya giderdim."

Çünkü kendi bebekleri için çabalıyordu, Vito pişmanlıkla fark etti. Tess harika bir anne olurdu. Eğer adalet varsa, istediği aileye sahip olacaktı.

Sophie de öyle. Vito ayağa kalktı. "Ben bir çanta hazırlayacağım. Dino, ne zaman istersen taşınmayı planla."

Tino'nun gülümsemesi sinsiydi. "Belki de ağabeyim yakında bir başkasına sahip olacağını bildiği için çatısını bu kadar çabuk teklif ediyordur."

"Çok güzel bir kız, Vito," diye ekledi Dino sırtarak. Dom'u dürttü. "Sence de öyle değil mi?"

Dominic kızardı. "Dur," diye mırıldandı.

Dino, "Okuldaki bir kızda gözü var," deyince Dominic babasına ters ters baktı.

Tess Dominic'in kolunu okşadı. "Rahatla, Dom, ve buna alış. Umalım da büyükbabanın kulağına gitmesin yoksa gerçekten üçüncü dereceden ceza alırsın."

Ne hakkında üçüncü derece?" Michael mutfağa girerek sordu. Cevap beklemeden çekmeceleri , her şeyi alt üst etmeye başladı.

"Ne arıyorsun baba?" Vito sordu.

"Uzun saplı tahta kaşıklar ve mısır tutmak için şu sivri şeyler. Sophie çocuklara nasıl trebuchet yapılacağını gösteriyor."

"Sanki birbirlerine bir şeyler fırlatmak için başka bir yola ihtiyaçları varmış gibi," diye homurdandı Dino, ama babasının bakmasına yardım etmek için ayağa kalktı. "Bir trebuchet, ha? Bu aslında oldukça havalı."

Tino kaşlarını kaldırdı. "Hızlı bir bisikleti var, ev eşyalarından ortaçağ kuşatma silahları yapabiliyor ve güzel... kazakları var."

Dino güldü. "Bana tam bir bekçi gibi geldi Vito."

Bu benim çıkmam için bir işaret. Tino, yardım edersen sevinirim." Vito'nun büyükanne kamerasıyla ilgili bir isteği vardı ve bu isteği Tess'in önünde sormak istemiyordu.

Birkaç yıl önce isteksiz bir kurban olduğu için gizli kameralara karşı anlaşılabilir bir nefret duyuyor.

Vito döndüğünde babası kanepenin üzerinde bir tahta parçasından bir şeyler yontuyordu. Sophie yerde, bir zamanlar raflarında düzgünce istiflenmiş olan kitaplardan bir kale inşa etmeleri için çocuklara yardım ediyordu. Pierce başını kaldırdı, küçük yüzü heyecandan kızarmıştı. "Bir kale inşa ediyoruz Vito Amca, hendeği falan da var."

"Ben hendek demedim Pierce," dedi Sophie. "Amcan oturma odasının sular altında kalmasından hoşlanmazdı, o yüzden o konuya girmiyoruz bile." Connor bir kitap yığınına daha Sophie'nin yanına bıraktığında Vito yüzünü buruşturdu ama Sophie çocuğa tatlı tatlı gülümsedi. "Teşekkür ederim Connor. Trebuchet'in karşı ağırlığında ne durumdayız, Michael?"

Babası hakarete uğramış gibi görünüyordu. "Kalite zaman alır, Sophie."

"Birinci Edward'ın tüm zamanların en büyük trebüketini inşa etmek için sadece birkaç aya ihtiyacı vardı, Michael," dedi kuru bir sesle. "Üç yüz kiloluk ağırlıklar fırlatabiliyordu. Biz sadece patlamış mısır taneleri fırlatıyoruz, o yüzden acele edin."

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Vito. "Çocukların yatma vakti geldi." *Benim de* öyle olmasını umuyordu.

"Oh, Vitooooo Amca," diye sızlandı Pierce. "Sadece birkaç dakika daha."

"Evet, Vitoooo Amca," diye Sophie, Pierce'inkinden bile daha iyi mızızlanıyordu ve iki suç ortağı kıkırdayarak homurdandılar. "Bırak da dış bailey'in etrafındaki duvarı bitirelim." Ona eğlenen bir bakış fırlattı. "Yardım edersen daha hızlı olur."

O kadar mutlu görünüyordu ki Vito . Kendini yere bırakarak etrafına bakındı. "Dante nerede? Yardım ediyor olmalıydı."

"İstemedi," dedi Pierce. "Kendini iyi hissetmediğini söyledi."

"Hasta mı? Tekrar doktora gitmeli mi? Belki de düşündüğünden daha fazla cıvaya maruz ." Vito ayağa kalkmaya başladı ama babası başını salladı.

"Dante fiziksel olarak iyi durumda. Sadece şu anda bazı sorunlarla uğraşıyor."

"Dante gaz sayacını kırdı," dedi Pierce kesin bir ifadeyle.

Vito birkaç gece önce onu arka verandada ağlarken bulduğunda çocuğun yüzündeki umutsuzluğu hatırladı. "Ben de düşünmüştüm. Nasıl oldu bu?"

"Ortasında balast için buz topları olan mahalle kartopu savaşı," dedi Michael. "Mahalledeki çocuklardan biri annesine anlatmış ve Dante de itiraf etmek zorunda kalmış. İşin kötü tarafı, ilk başta yalan söyledi. Nasıl olduğunu bilmediğini söyledi. İyi tarafından bakacak olursak, Molly iyileşecek ve Dante'nin Phillies ile gelecek. Çocuğun harika bir kolu var."

"Onun iki kolu var, büyükbaba," dedi Pierce. "Ve sen 6H' kelimesini söyledin."

"Güçlü kolları da çok iyi," diye onayladı Michael. "Ve haklısın, 6H' kelimesini kullandım. Özür dilerim Pierce. Bir daha yapmayacağım. İşte karşı ağırlığın, Sophie."

Onları merakla izliyordu. "Beni bilgilendirecek misin?" diye sordu Vito'ya.

Bir nefes verdi. "Pek çok konuda."

Perşembe, 18 Ocak, 11:35.

Sophie tabağını sıyırıp temizlerken, "Tess'in yemeği bizimle eve göndermesi çok hoş," dedi. Vito sırf yapabildiği için yastıklara yaslanıp onu izlerken, Sophie yatağında çıplak bir şekilde oturuyordu. Çatalını yaladı. "Soğuk bile güzel."

"İlk aldığımızda yememize izin verseydin soğuk olmazdı. Geri dön," diye alay etti Vito. "Ama hayır, sen seks düşkünü bir şeytansın beni saçlarımdan tutup merdivenlerden yukarı sürüklüyorsun."

Sırıttı ve çatalını ona doğrulttu. "Onu alacaksın." Adam ona

baktı. "Sözler, . Buraya gel ve öde."

Sophie'nin sırtışı soldu. Sophie tabakları dikkatle bir kenara koydu ve Vito hesaplaşma anının geldiğini anladı. "Ödeme bahsetmişken, itiraf etme zamanı geldi, Ciccotelli. Gülleri bilmek istiyorum. Sanırım uzun süre bekledim yeterli."

"Biliyorum." İç çekti. "Adı Andrea'ydı."

Sophie'nin yanakları karardı. "Ve onu her zaman

seveceksin." Bunu inkâr etmek yanlış olurdu. "Evet."

Sophie yutkundu. "Nasıl öldü?" Tereddüt

etti, sonra ağzından kaçırdı. "Onu ben

öldürdüm."

Sophie'nin gözlerinde ilk şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra başını salladı. "Bana bütün hikâyeyi anlat, Vito. En başından başla."

"Andrea ile bir dava sayesinde tanıştım, bir gencin öldürülmesi. Andrea'nın küçük kardeşi."

"Ah." Gözleri hüznüldü. "Aileni böyle kaybetmek çok zor."

Vito, Katherine'in ağızından kaçırdığı Elle ismini düşündü ve onun kim olduğunu merak etti. Ama itiraf sırası ondaydı ve hiç de pısırık değildi. "Nick ve ben dava üzerinde çalışıyorduk ve ben Andrea'dan etkilendim. O da etkilenmişti ama ilk başta karşı koydu."

"Neden?"

"Bunun bir nedeni de hala yas tutuyor olmasıydı. Bir tür duygusal ribaunt için bana dönmüş olmasından korkuyordu. Ama başka sorunlar da vardı. Sadece aktif bir davanın parçası değildi, o bir polisti ve ben ondan rütbece üstündüm. Ama zorladım ve takip ettim."

Sophie'nin ağızının bir tarafı alaycı bir şekilde kalktı. "Sanırım ben de buna şahit oldum."

"Sana o hediyeği göndermeden önce uzun uzun düşündüm. Eğer gerçekten itilmek istemiyorsan seni itmek istemedim. Ama beni büyüledin, Sophie."

"Her şeyi doğru yaptın. Her şeyi bana bıraktın. Ama bu benimle ilgili değil, o yüzden devam et."

"Sonunda Andrea'nın pes etmesi için yeterince zorladım ama patronunun öğrenmesinden korkuyordu. İlişkimizin ne kadar ileri gideceğini anlayana kadar sessiz kalmaya karar verdik. O zaman bazı kariyer kararları vermemiz gerekecekti. Kalıcı bir ilişkimiz olup olmadığını öğrenene kadar tekneyi sallamaya değmezdi."

"Ama sen öyle sanıyordun."

"Evet. Birkaç ay sonra patronlarımıza açılmaya karar verdik. Liz benim patronumdu ve en iyi çözümü bulmamıza yardımcı olacağı konusunda ona güveniyordum. Andrea'nın patronu o kadar yüce gönüllü değildi ve Andrea sorun çıkmasını bekliyordu. Tüm bunlar olurken, Nick ve ben küçük kardeşinin cinayeti üzerinde çalışıyorduk. Cinayeti ağabeyinin işlediği ortaya çıktı. Andrea yıkılmıştı."

"Neden bir kardeş diğerini öldürsün ki?"

"Uyuşturucu. Büyük ağabey büyük bir metamfetamin kullanıcısıydı, küçük ağabey de yoluna çıktı.

Öldüğü gece, merkezden bir telefon aldığımda onun evinden yeni dönmüştüm. Bir komşu Andrea'nın ağabeyinin geri döndüğünü görmüş ve 911'i aramış." İç çekti. "Daha sonra Andrea'nın ona para verdiğini öğrendik."

Sophie yüzünü buruşturdu. "Onun kaçmasına yardım ediyordu." 'Evet, ama Nick ve ben bunu bilmiyorduk. Bunun mümkün olabileceğini hayal bile edemezdim. Evine gittik, çıkışları tutan bir desteğimiz vardı. Andrea'nın orada olmaması gerekiyordu. Ben çıktığımda o da evinden çıkmıştı. Görev başındaydı."

"Ama o oradaydı."

Vito gözlerini kapadı, her şeyi çok net hatırlıyordu. "Evet. O da oradaydı. Andrea'nın kardeşi kendimizi tanıttığımızı duydu. Andrea'nın onu teslim olmaya ikna etmeye çalıştığını ve teslim olmayınca da silahını çektiğini düşünüyoruz. Ama o da kafasına sandalyeyle vurdu. Sandalyeyi üzerinde saç ve kanla bulduk. Yine, daha sonra. Ev sakinlerini tahliye ettik ve apartmana girdik.

Kardeşi ateş etmeye başladı."

"Onun silahını almıştı."

"Evet. O sırada gece olmuştu ve onu bir merdiven boşluğunda kısırdık. Dışarı ateş etti. ve gerçekten karanlıktı. Nick el fenerini açtı ve serseri piç ona ateş etti. Nick'in omzunu sıyırdı ve Nick ışığı . Kardeşi ateş etmeye devam etti. Gözlerimiz karanlığa alıştığında onun dış hatlarını görebiliyorduk, bu yüzden ateşe karşılık verdik. Bir dakika sonra ateşi kesti ve biz de fenerlerimizi tekrar açtık. Adam ölmüştü. Kadın da öyle."

Onun kolunu ovuşturdu. "Oh, Vito. Kendi kız kardeşini kalkan olarak

mı kullanmış?" "Bilmiyorduk. Binada olduğunu bile bilmiyorduk. O da onu bayıltmış ve merdivenlerden aşağı sürüklüyormuş. Sanırım bir rehinesi olacağını düşündü. Eğer dışarı çıkmasına izin verseydim. onu gördüm."

"Eğer dışarı çıkmasına izin verseydin, çok daha fazla hedefi olacaktı, Vito. Tahliye edilen her sakin ve yoldan geçen her meraklı. Sen onu zapt ettin. Senin hatalı bulunduğunu düşünemiyorum."

"Ben . Her silahınızı ateşlediğinizde olduğu gibi bir soruşturma vardı. Bu seferki daha derindi, çünkü insanlar öldü. Bir polis öldü."

"Andrea ile aranızdakileri kimse öğrenmedi mi?"

"Hayır. Ağzımızı sıkı tutmak için çok iyi bir iş çıkardık. Sadece Nick biliyordu, çünkü onu merdivenlerde yatarken gördüğümde bir şey söyledim." Kanla kaplıydı. "Tino biliyordu, çünkü geçen yıl birinci yıldönümünde ona söyledim. Ben sürülmüştüm."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Liz şüphelenmişti. Dün geceye kadar Katherine'in bildiğini bilmiyordum."

Sophie iç geçirdi. "Ne olsun, benim için korkmasaydı bundan asla bahsetmezdi. İyi bir sır saklayıcısıdır. Gerçek bir sessizlik konisi."

Vito kaşlarını kaldırdı. "O kadar da gerçek değil. Elle'den bahsetti."

Sophie'nin gözleri doldu. "Sanırım sessizlik konisinde bir çatlak var." "Elle öldü," dedi Vito. "O senin... neydi, kız kardeşin mi?"

"Nasıl tahmin ettin?"

"Katherine, Anna'nın 'Sophie ve Elle ile kendisine bir şans daha verildiğini' ansonunda tura çıkmaktan vazgeçtiğini söyledi. ' Omuz silkti. "Ayrıca, ben bir dedektifim."

"Gerçi iyi bir trebüş yapımcısı değil, ama bunu görmezden geleceğim."

Parmak uçlarını Sophie'nin çenesinin ince çizgisinde gezdirdi. "Elle kimdi Sophie?"

"Üvey kız kardeşim. Ben on iki yaşındayken doğdu. Yaz için Fransa'ya ve eve döndüğümde herkesi bir kargaşa içinde buldum. Lena, Harry'nin kollarına bir sevinç yumağı daha bıraktığında büyükannem turnede idi. Elle bir haftalık bile değildi."

"Annen bir timsahın annelik içgüdülerine sahip."

"Timsahlar yavrularına çok daha iyi bakarlar. Anna o zaman tamamen emekli oldu. *Orfeo* hariç tüm randevularını iptal etti, çünkü *Orfeo* Philadelphia'daydı."

"Yani onu için gerçekten şanslıydım." "Evet, şanslıydın."

"Demek Elle'i Anna büyüttü."

"Anna ve ben. Çoğunlukla ben. Anna hiçbir zaman anaç bir tip olmadı. Okuldan eve döndüğümde 'Bu bebekle bir şeyler yap' diye gürlerd ama ben aldırmaımdım. Elle benimdi." "İlk kez gerçekten kendinize ait birine mi sahip oldunuz?"

Çok üzgün bir şekilde gülümsedi. "Bir kez daha söylüyorum, beni o kadar da zor değil. Elle'in ciddi bir gıda alerjisi de dahil olmak üzere bazı sağlık sorunları vardı, bu yüzden onu bir şahin gibi izledim. Özellikle de Lena'nın içeri girdiği zamanlarda. Elle'e karşı hiç dikkatli değildi."

"Lena geri mi döndü?"

"Zaman . Biraz suçlu hissedirdi, geri gelirdi, Elle'i tutardı, sonra bir ya da iki gün sonra ayrılacaktı. Başlangıçta Elle'in, benim için olmasa bile, Lena'nın sonunda durulmasını sağlamaya yeteceğini ummuştum. Ama olmadı. Zaman geçti, Elle büyüdü." Sophie'nin ağzı kıvrıldı. "Çok güzel bir çocuktı. Lüle lüle saçları ve kocaman mavi gözleriyle Botticelli meleşine benziyordu. Saçlarım dümdüzdü, uzun boylu ve çelimsizdim ama Elle gerçekten büyüleyiciydi. İnsanlar durup bakardı. Ve ona bir şeyler verirlerdi."

"Şeyler mi? Ne gibi?"

"Genellikle çıkartma ya da oyuncak bebek gibi zararsız şeyler. Bazen ona ödül maması verirlerdi, bu da beni korkuturdu çünkü çok alerjikti. Her etiketi okumak zorundaydık."

Vito hikâyesinin nereye gittiğini anlayabileceğini düşündü. "Bir gün Lena sen ortalıkta yokken geri geldi ve ona yanlış şeyi yedirdi."

Mezuniyet balomun olduğu gece. Hiç randevum olmamıştı. Her zaman Elle ile çok meşguldüm. Yazları Fransa'ya gitmeyi bile bırakmışım. Ama bu benim balomdu. Ve flörtüm Mickey DeGrace'ti."

Vito kuru bir sesle, "kadarıyla özel biriydi," dedi.

"Lise boyunca Mickey DeGrace'in ağzının suyunu akıtmışım. Bana hiç ilgi göstermemişti ama Katherine'in kızı Trisha, benim bir makyaja ihtiyacım olduğunu düşündü. İşe yaradı ve hayatımda ilk kez Mickey'nin ağzının suyu akmaya başladı. Balo gecesı geldi ve biz... dans etmekten uzaklaştık. Mickey okuldaki en iyi sevişme yerlerini biliyordu. Onun ilgisini çektiğim için çok heyecanlıydım, onunla gittim."

Bu kesinlikle iyi değil, diye düşündü Vito. Ölü kardeş suçluluğu, cinsel deney suçluluğuyla katmanlanmıştı. "Ne oldu Sophie?"

"Biz... bilirsin işte. Sonra bir darbe aldım ve 'Okuldan atılacağım' diye düşündüm. İlk ve tek patavatsızlığım la üniversite umutlarımla yıkıldığını görebiliyordum."

"Bakireydin," dedi adam ve kadın başını salladı.

"Sanırım Mickey'yi çeken de buydu. Diğer bütün kızları elde etmişti. Ben taze ettim. Her neyse, bunu nasıl açıklayacağımı düşünüyordum... sonra öğretmenin yüzünü gördüm ve... Anlamışım. Mickey'nin pantolonunu yukarı çektiğini fark etmemişti bile."

"Arayan Elle'di. Lena gelmişti."

"Lena gelip Elle'yi dondurma yemeye götürmüştü. Öğretmen beni aceleyle dondurma salonuna götürdü ama artık çok geçti. Katherine oradaydı ve ağlıyordu."

Sophie bir nefes verdi. "Ben hala balo elbisemle koşarken çantanın çekiyordu. Kafasını kaldırıp beni gördü ve..." Sophie ürperdi.

"Tıpkı Pazar günkü gibi," dedi Vito ve o da başını salladı.

". Sonra hatırladığım tek şey tam burada uyandığımdı. Harry Amca orada uyuyordu." Bir sandalyeyi işaret etti. "Elle ölmüştü. Lena, Harry

Ona ekstra fındıklı bir dondurma. Boğazı şişti ve boğuldu. Lena onu öldürdü." Başını kaldırdı, gözlerinde acı bir öfke vardı. "Bunun annemden nefret etmek için çok iyi bir sebep olduğunu söyleyebilirim, Vito."

"Lena alerjisi olduğunu biliyor muydu?"

Sophie'nin gözleri parladı. "Yeterince uzun süre etrafta kalsaydı olabilirdi. Lena'nın ne bildiğini bilmiyorum ama Elle onun çocuğu değildi. O *benimdi*."

Vito, Katherine'in bir önceki Pazar günü olay yerinde söylediği sözleri hatırladı. "Bu bir kazaydı," demişti. Vito akıllıca davranarak, aynı fikirde olsa da Sophie'ye aynı hatayı yapmayacağına karar verdi. "Özür dilerim, tatlım."

Derin bir nefes aldı ve . "Teşekkür . Bunu anlatmak gerçekten yardımcı oluyor. O öldükten sonra çok depresyondaydım. Bu evde olmaya dayanamıyordum.

Her şey bana Elle'i hatırlatıyordu. Bu yüzden Harry beni babama gönderdi. Alex beni Fransa'da kalmaya, Paris'teki üniversiteye gitmeye ikna etti. Etienne Moraux ile orada tanıştım. Alex'in okul masraflarımı karşılayacak bağlantıları ve parası vardı. İyi notlarım, akıcı Fransızcam ve çifte vatandaşlığım vardı. Fransa'nın önde gelen arkeologlarından biri olan Etienne'e iyi bir asistan oldum. Fransa."

"Peki Brewster bu resme nasıl dahil oldu?"

"Anna eve dönmemi istedi, ben de yüksek lisans için Shelton College'a başvurdum. Alan Brewster zaten bir efsaneydi ve yüksek lisansımı onun yanında yapmak çok ama çok prestijli olacaktı." Yüzünü buruşturdu. "Bunu şaka olarak söylemedim. Onun altında."

"Öyle olduğunu sanmıyordum," dedi Vito. "Yani Brewster ile çalıştın ve...?"

"Deli gibi aşık oldum. Ne zaman kendi yaşımda biriyle çıkmaya önce Mickey DeGrace, sonra da Elle geliyordu, bu yüzden çıkmadım. Alan'a kadar. Bana Mickey'i hatırlatmayan ilk erkek oydu. Beni sevdiğini sanmıştım. Fransa'da bir kazıdaydık ve Alan bana ilgi gösterdi. Çok geçmeden çadırındaki çarşafı yakmaya başlamıştık. Sonra Alan'ın evli olduğunu öğrendim.

Tüm asistanlarıyla konu hakkında konuştu. Serbestçe. Ama bana A verdi," diye acı bir şekilde bitirdi. "Çok yetenekli bir asistandım."

Brewster'ın ağzından çıkan sözleri hatırladı ve fırsatı varken yılanı vurmuş diledi. Şimdi Brewster kayıptı. Vito muhtemelen biraz daha umursamalıydı. "Dediğim gibi. O bir pislik. Devam edin."

"Öyle sayılır. Etienne'in yanına koştum, o da bana bir yer buldu. yüksek lisans programı. Mezun oldum ve Anna eve dönmemi istedi. Philadelphia'da bir üniversitede iş buldum, ancak Amanda ve Alan arasında kendimi ya dışlanmış ya da alay edilmiş buldum. Ben de bunun sorun olmadığı Fransa'ya geri döndüm. Mont Vert kalesindeki kazıya atanmak için aylardır çalışıyordum ve sonra Harry beni arayıp Anna'nın felç geçirdiğini söyledi. Her şeyi bıraktım ve sonunda eve geldim." Kaşlarını kaldırdı. "Ted ile iş buldum ve Whitman'da öğretmenlik yaptım. Ve seninle tanıştım."

"Ama baban zengindi. Paraya neden bu kadar ihtiyacın var?"

"Alex bana bir miras bıraktı ama çoğunu huzurevleri için kullandım. Hepsi bu kadar."

Bana söylediğin için teşekkür ederim." Adam kolunu uzattı ve kız ona doğru sokuldu.

Sana da teşekkür ederim. Aramızda ne olursa olsun Vito, Andrea'dan kimseye bahsetmeyeceğim, utanmanı gerektirecek bir şey yok. O kendi seçimini yaptı. Sen işini yaptın."

Kaşlarını çattı. Ne olmasını istediğine çoktan karar vermişti. Onunla tanıştığı anda onu istemişti, ama tahta bir kaşık, bir mısır tutacağı ve babasının oyduğu karşı ağırlıktan yapılmış bir tre-buchet'ten patlamış mısır taneleri fırlatarak yeğenlerini gülümsetmesini izlerken onu kalıcı olarak istediğini biliyordu.

Kadının emin olamaması onu rahatsız ediyordu. Ama bunun için daha sonra endişelenecek zamanı olacaktı. Şakağına bir öpücük kondurdu ve ışığı kapattı. "Hadi uyuyalım."

"Oh, Vitooooo Amca," diye sızlandı karanlıkta. "zorunda mıyız?"

Kıkırdadı. "Beş dakika daha." Sonra eli vücudundan aşağı kayarak onu sarınca nefesini içine çekti. "Ya da on." Baş yorganın altında kayboldu ve adam beklentiyle gözlerini kapattı. "Ya da sadece Acele etmeyin."

19 Ocak Cuma, sabah 7:15.

"Alo?" Sophie, Albright'a girerken seslendi. "Evde kimse var mı?"

"Karanlık olduğunda burası ürkütücü oluyor," diye fısıldadı Vito. "Bütün o kılıçlar ve zırh takımları. Fred, Velma ve Scooby-Doo'nun her an ortaya çıkmasını bekliyorum."

Adamın kaburgalarına bir dirsek attı ve duyunca memnun oldu. "Sus."

Darla ofisten çıktı, Vito'yu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu da kim?"

Sophie ceketinin fermuarını açtı ve ışıkları yaktı. "Darla, Dedektif Ciccotelli. Vito, Darla Albright, Ted'in karısı. Lütfen Darla'ya kanunla başımın belada olmadığını söyleyin."

Vito Darla ile el sıkıştı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Albright." Başını biraz daha aşağı eğdi. "Sophie'nin başı belada değil. O sadece sorun."

Darla kıkırdadı. "Bilmez miyim. Sophie, neden insanlar seni arabayla gezdiriyor?"

"Arabada sorun var," dedi Sophie ve Darla da Ted kadar ikna görünüyordu.

"Uh-huh. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Dedektif. Sophie, bir paketin var. Ben geldiğimde ön tarafta duruyordu." Tezgâhı işaret etti, sonra ofisine döndü.

Sophie önce küçük kahverengi kutuya, sonra da Vito'ya baktı. "Bu hafta bir iyi, bir de kötü paket aldım. Kutuyu mu almalıyım yoksa iki numaralı perdenin arkasında ne olduğuna mı bakmalıyım?"

"Ben açarım," dedi Vito, bir çift ince eldiven giyerek. Kartı açtı ve gözlerini kırıştırdı. "Bu ya casus kodu ya da Rusça."

Sophie notu okurken gülümsedi. "Kiril alfabesi. Bu Yuri Petrovich'ten. 'Serginiz için. Lütfen açın.'" Vito açtı ve Sophie şaşkınlık içinde nefesini tuttu. "Vito."

"Bu bir oyuncak bebek," dedi.

"Bu bir *matruška*. İç içe geçmiş bir bebek." "Değerli mi?"

"Parasal olarak, hayır." İlk katmanı kaldırdı ve boğazının düğümlenmesine neden olan bir başka not buldu. "Duygusal olarak, paha biçilemez. Bu annesine aitti. Georgia'dan yanında getirdiği birkaç şeyden biri. Soğuk Savaş sergim için bana ödünç vermek istiyor. Dün buradaydı, bana teşekkür ediyordu. Bunu bana vereceğini hayal bile edemezdim."

"Neden sana teşekkür ediyordu?"

"Kütüphanedeki Barbara aracılığıyla ona bir şişe çok iyi votka gönderdim. Büyükanнемin barında duruyordu, hiç açılmamıştı. Onun daha çok takdir düşündüm."

"Belli ki onun üzerinde bir etki bırakmışsın Sophie Alexandrovna," diye takıldı Vito, sonra onu nazikçe öptü. "Sen de benim üzerimde bir etki bıraktın."

Bebeği kutusuna geri koyarken gülümsedi. "Gezmek ister misin?"

"Zamanım yok. Ama," diye ayıldı, "Simon'ı nerede gördüğünü bana göstermeni istiyorum."

Sophie onu, Birinci Ted'in keşif gezilerinin fotoğraflarının bulunduğu duvara götürdü. "O buradaydı."

Vito başını salladı. "Ve tam olarak ne dedi?"

Ona söyledi. Sonra başını salladı ve Simon'ın durduğu yere baktı. "Ne?" diye sordu. "Başka bir şey mi hatırladın?"

"Evet, ama Simon hakkında değil."

"Sonra ne olacak Sophie?" diye sordu usulca. "Konuş benimle."

Keskin nişancı Annie Oakley hakkında bir hikaye vardır. Avrupa'nın taçlı liderleri için sergiler . Bir gün Annie seyirciler arasından gönüllü çıktı ve dışlerinin arasında tuttuğu puronun ucundaki külü kııptı. Sonradan ortaya çıktı ki bu adam Kaiser Wilhelm oldu. Bu kısmı gerçek. Hikaye, Annie'nin kaçırmış olmayı dilediğini, Birinci Dünya Savaşı'nı önleyebileceğini söyleyerek devam ediyor."

", " dedi Vito. "O savaşı tek bir adam başlatmadı."

"Hayır, bu doğru. Ama sanırım Annie'nin neler hissetmiş biraz anlıyorum. Simon'ı gördüğümde Viking turunu yeni bitirmiştım," dedi yumuşak bir sesle. "Omzumda bir savaş baltası vardı ve o bana baktığında baltayı daha sıkı kavradım. Beni ürkütmüştü. Kendimi kontrol ettim tabii ki. Şimdi keşke yapmasaydım diyorum."

Vito onun omuzlarını kavradı ve kendisine doğru çevirdi. "Sophie, o çok kişiyi öldürdü. Bunu durduramazdın. Ve onun kafasında senin baltanın görüntüsüyle yaşamayı istemem. Bırak onu yakalayalım. O zaman parmaklıkların ardından ona bakabilirsin, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı ama baltasının başını, pek çok kişiyi öldürmüş olan adamın kafasına geçirme fikrinin çok çekici olduğunu düşündü.

BENİM İÇİN ÖL

431

19 Ocak Cuma, sabah 8:00.

Vito çörek kutusunu masanın üzerine fırlattı. "Umarım memnun kalmışsınızdır."

Jen kutunun içine baktı. "Bunlar senin mahallendeki fırından değil."

Vito gözlerini ona dikti. "Seni incitmek zorunda bırakma beni, Jen."

Ona sıırttı. "Gerçekten daha fazla çörek getireceğini hiç . Sadece gıcırdayan bir tekerlek oluyordum."

"Gıcırdayan tekerleklerden bahsetmişken," dedi Nick sandalyelerden birine çökerek, "elektronik bölümündeki çocuklar kasetteki o sesin, yani ürkütücü, yankılı bir gıcırdayan tekerleğe benzeyen sesin ne olduğunu düşünüyorlar? Onun asansör boşluğundaki bir makara olduğunu düşünüyorlar."

"Yani kilise olabilecek ve asansörü olan bina arıyoruz." Jen buzlu bir çörek çıkardı. "Bu aslında seçenekleri biraz daraltabilir."

Ekibin geri kalanı içeri girdi ve masanın etrafındaki yerlerini aldılar; Liz, Nick ve Jen bir tarafta, Katherine ve Thomas Scarborough diğer tarafta. Vito beyaz tahtaya doğru yürüdü ve üçüncü satıra "Zachary Webber" yazdı. Masanın başındaki yerini almadan önce ilk sıradaki kareyi gösterdi. "Geriye tanımlamamız gereken iki kurban kalıyor."

"Fena değil, Vito," dedi Liz. "Bir haftadan kısa bir sürede dokuz kurbandan yedisinin kimliğini tespit edebileceğini hiç düşünmemiştim. Neredeyse tüm kurbanların kimliklerini tespit ettiğin için Bev ve Tim'i yeniden görevlendirdim. Başka dosyalarım da var."

Çok yardımcı oldular," dedi Nick. "Ve onları özleyeceğiz," diye ekledi kederle, sonra . "Ama burada olmadıklarına göre, bizim için daha fazla çörek var."

"Benim kalbime göre bir adam." Jen sıırttı. Parmaklarını yalayarak bir kâğıdı Vito'ya doğru kaydırđı. "USDA'daki jeologlara göre, Bunlar, yüz millik bir yarıçap , mezarlarda bulduğumuz toprağın yaygın olarak bulunduğu alanlardır."

Vito haritaya bakarak başını salladı. "Bu yardımcı olmuyor. Burası yüzlerce dönüm."

Binlerce," dedi Jen. "Üzgünüm Vito, şu anda elimizden gelenin en iyisi bu." "Peki ya silikon kayganlaştırıcı?" Vito sordu ve Jen omuz silkti.

"Dr. Pfeiffer'dan aldığınız derginin arkasındaki mom-'n'-pop dükkanlarına formülün kopyalarını gönderdim. geri dönüş almadım. Bugün takip edeceğim."

"Katherine?"

"Simon Vartanian'ın ölüm belgesi için Dutton ME'ye bir talep gönderdim. Ve Simon'un mezarında gömülü olan kişinin mezardan çıkarılması için prosedürü başlattım."

"Ne zaman kazmaya başlayacaklar?" Liz sordu.

"Umarım bu öğleden sonra bir ara. Ajan Vartanian dün gece onlar ayrıldıktan sonra yaptığı birkaç telefon görüşmesiyle kolaylaştırdı."

Vito masanın etrafına bakındı. "Daniel ve Susannah Vartanian. Fikirleriniz?"

Simon'ın hâlâ hayatta olduğunu öğrenince gerçekten şok oldular," diyor Thomas. "Ama ailelerini nasıl bulduğumuza dair soru sormamaları ilginçti."

"Belki de onlara söylemeyeceğimizi düşündüler," dedi Jen.

Nick başını salladı. "Ben olsam sorardım. Özellikle de haberlerden sonra Bu davayla ilgili aldığımız haberler. Orada bir sürü ceset bulduğumuz sır değil. Bölgeyi bir muşamba ile kaplasak bile haberlerde havadan çekimler yaptık ve Daniel birkaç gündür Philly'de. Ben olsaydım, ailemin o büyük mezarlığın bir parçası olup olmadığını öğrenmek isterdim. Ama Vartanyalılar sormadı bile."

"Sormuş olabilirim," dedi Jen. Ama belki de bilmek istemezdim."

Liz'in ağzının bir köşesi kalktı. "Bazı iyi haberler aldık. Greg Sanders'ın eski kız arkadaşı dün gece anma töreni için geldi. Kız

alacaklılarından saklanıyormuş. Dairesine verilen tüm o zararlar Greg'in kumar borcu olduğu kişiler tarafından yapılmış. Bay Sanders, Jill'i güvende tutmak için oğlunun borçlarını ödeyeceğini söyledi."

"Greg öldükten sonra bile arkasını temizliyor," diye mırıldandı Vito.
"Simon'ın babasının kendi kışını kollamak yerine onun arkasını ne kadar temizlediğini merak ediyorum. Başka ne var?"

Jen, "Claire Reynolds mektuplarının analizi," dedi. "Konuştuğum el yazısı uzmanı her iki mektubu da aynı kişinin imzaladığından 'makul ölçüde emin' olduğunu söyledi.
mektuplar."

"Oh," diye hatırladı Vito. "oRo-Van'dan el yazısı örnekleri aldık Zandt'ın ve sekreterinin. İmzalarla karşılaştırmak için uzmana da "

". Şimdi, Claire'in kayıtlarını isteyen mektupla ilgili olarak, bir Dr. Gaspar Teksas'ta mı? Öyle biri yok. Adresin kendisi bir veterinerdi."

Liz şaşkınlıkla başını eğdi. "Claire'in kayıtlarını aldılar mı?"

"Bilmiyorum, bugün ararım. Laboratuvar mürekkebi kontrol etti. Her iki mektupta da aynı mürekkep var. Tabii ki şehirdeki milyonlarca kağıtta bulabileceğiniz mürekkeple aynı, ama aynı marka ve aynı yazıcı modeli. Bu da bir şeydir."

"Parmak izi mi?" Vito sordu.

Jen alay etti. "İstifa mektubunda mı? Bir sürü. Muhtemelen onları asla çözemeyeceksin. Ama doktorun mektubunda sadece birkaç takım var. Kim dokunmuş olabilir ki?"

"Pfeiffer ve resepsiyonisti. Onları bastıracağız ve parmak izlerini ortadan kaldıracğıız."

Jen, "Gelir gelmez onları gözden geçireceğim," dedi.

"Sophie'nin Sanders'ın çocuğunun yüzündeki damgaya bakmasını sağladın mı?" Nick sordu.

Vito kaşlarını çatı. O topu düşürmüştü. "Hayır, o gece kaseti duyunca işler çığırından çıktı. Ona bugün soracağım."

"Ona markalaşmayı soran öğrenciyi kontrol ettiniz mi?" Nick sordu.

"Hangi öğrenci?" Liz bilmek istedi.

Vito'nun kaşları daha da çatıldı. "Hayır, çünkü oRo kargaşası yüzünden bilmiyordum. Sophie birkaç gün önce öğrencilerinden birinin markalaşmadan bahsettiğini söyledi, ama aynı zamanda tekerlekli sandalyede felçli olduğunu da söyledi."

Liz, "Bana adamın bilgilerini ver," dedi. "Ben bir kontrol yapacağım. Sen de Simon'ın izini sür."

Teşekkürler Liz." Vito düşüncelerini düzenlemeye odaklandı. Simon'ı kurbanları dışında gördüğünü bildiğimiz tek kişiler oRo çalışanları, özellikle de Derek Harrington ve Jager Van Zandt ve ikisi de gittiler."

"Ve Dr. Pfeiffer," dedi Katherine. "Claire Simon'la ortopedist aracılığıyla karşılaştıysa, Pfeiffer da onu görmüştür."

Vito'nun gülümsemesi keskindi. "Haklısın. Simon'ın tıbbi kayıtları için mahkeme emrine ihtiyacımız olacak. İstememiz gereken isimler? Simon Vartanian olarak imza attığından şüpheliyim."

"Frasier Lewis," Nick parmaklarıyla saydı. "Bosch, Munch."

"Warhol, Goya, Gacy..." Jen omuz silkti. "Vartanyalıların Simon'ın çocukken duvarlarında ve yatağının altında olduğunu söylediği tüm resimler."

Nick isimleri not defterine yazıyordu. "İkinci şantajcayı da bulmamız gerekiyor. Eğer Claire'le ilişkisi varsa, Claire'in Simon'ın nerede yaşadığını bilip bilmediğini biliyor olabilir. Belki Claire bir gün onu doktorun muayenehanesinden eve kadar takip etmiştir."

Vito, "Bu yüzden o gazete fotoğrafını arıyoruz," dedi.

Kapı çalındı ve Brent Yelton kafasını içeri uzattı. "İçeri girebilir miyim?"

Vito ona el salladı. "Lütfen. Neyiniz var?"

Brent oturdu ve dizüstü bilgisayarını masanın üzerine koydu. "Kay'den geçtim Crawford'un bilgisayarını ince bir tarakla taradım. Simon'ın eline model o. Yerleştirdiği virüsü buldum. Düşündüğüm gibi, bir e-posta cevabıyla aktif hale gelen zaman gecikmeli bir Truva atı. 'Bosch'tan gelen orijinal e-postayı yanıtlarken kullandığım sürücü bu sabah silinmiş, yani yaklaşık bir gün gecikmeli."

"Onun iş teklifini kabul etmemize bir yanıt mı?" Liz sordu.

"Hayır. UCanModels'ın sitesindeki özgeçmişinde de herhangi bir hareketlilik yok. Ona olan ilgisini kaybetmiş gibi görünüyor ki bu onun için iyi, bizim için kötü."

"Yaşıyor," dedi Vito. "Bu diğerleri için söyleyebileceğimizden daha fazla."

"Diğerlerinden bahsetmişken," dedi Brent, "size göstermem gereken bir şey var. Şu iki NYPD'li ile çalışan adli bilişimciden bir telefon aldım. Dedektifler."

"Carlos ve Charles," dedi Nick.

"Carlos ve Charles mı?" Liz güldü. "Bu neredeyse-"

"Evet, evet, Nick ve Chick." Vito gözlerini devirdi. "Bunu zaten düşünmüştük. Peki bilgisayarıcı adam sana ne söyledi?"

"Bana ne söylediği değil, ne *verdiği* önemli." Brent dizüstü bilgisayarını Vito ve diğerlerinin görebileceği şekilde çevirdi. "Van Zandt'ın masasındaki CD'lerde buldukları kesilmiş sahneler."

Dehşete kapılmış bir halde izlediler. "Bu Brittany Bellamy," diye mırıldandı Vito, sahnedeki kız bir sorgu sandalyesine sürüklenirken. Sessizce izlediler, Brent uzanıp sesi kesene kadar kızın çığlıklarını dinlediler. "Bu

daha da kötüleşiyor," dedi, çenesi gergindi. "Warren Keyes ikinci CD'de, bir askıya geriliyor ve sonra..."

"Karınları deşilmiş," dedi Katherine acımasızca.

Brent yutkundu. "Evet. Bill Melville üçüncü CD'de ama onunki kesilmiş bir sahne değil. Bu bir oyun. Oyuncu sorgulayıcı oluyor ve bir şövalye olan Bill ile savaşıyor. Aksiyon inanılmaz. Oyun fiziği şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi."

"Oyun fiziğini yapan adam," dedi Vito, "Van Zandt'ın başka bir şirketten çektiği adam - bunu üretmek için Simon'la çalışır mıydı?"

"Şart değil. Bir oyun motorunun güzelliği, hareket deposu gibi olmasıdır. Koşma, zıplama, yumruk atma; hepsi bir çerçeve gibi programlanmıştır. Sanatçı karakterin özelliklerine, boyuna, kilosuna karar verir ve oyun motoru beynindeki tüm hareketleri alır ve doğru şekilde hareket eden aksiyon figürünü yaratır. Hafif bir kişi hızlı hareket ederken, daha ağır bir kişi takırdıyor. Sanatçı daha sonra başka bir programda bir yüz yaratacak ve bunu aksiyon figürünün formuna aktaracaktır. Bu, iskeletten hareket eden bir insan inşa etmek gibidir. Oyun fiziği elemanı motoru tasarladıktan sonra Simon, özellikle bilgisayar bilgisiyle bağımsız olarak çalışabilirdi."

Bu harika," diye mırıldandı Jen, sonra utanarak gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim. Teknik konulara dalınca dikkatim dağılıyor. Peki Bill bir kılıçla mı öldürülüyor?"

"Evet ve.. evet. Ana versiyonda vuruluyor ve dizleri bükülüyor. Sıkıcı. Ama bunu kullanırsan..." Brent bir kâğıt tuttu. Üzerinde rakamlar yazılı daha küçük bir sayfanın kopyasıydı. "Bir Paskalya yumurtasının kilidini açıyor. Programcıdan oyuncuya bir 'hediye'. Bu Paskalya yumurtası Bill Melville'in kafasının koparılmasını gösteriyor."

"Sanki gerçekten öldürülmüş gibi," diye mırıldandı Katherine.

Nick, "Şu kâğıda bir bakayım," dedi ve kaşlarını çattı. "Bu Van Zandt tarafından yazılmadı. Bize bıraktığı notla karşılaştırırsanız, yazının

farklı." Vito'ya baktı. "Simon Vartanian'ın orijinalinin gerçek bir kopyasına bakıyor olabiliriz."

Vito kıkırdadı. "Jen, el yazısı uzmanına bu yazıyı mektuptaki imzayla da karşılaştırmasını söyle. Harflere karşı rakamlar var ama belki bir şeyler eşleştirebilir. İyi iş, Brent. Başka ne var?"

Kilise. Simon'ın kasette bir kiliseden bahsettiğini biliyor musun? Bill Melville'in öldüğü dövüş sonra bir kesme sahnesi var. Bir mahzene giriyorsunuz ve iki mezar görüyorsunuz. Kadının elleri dua ederken kavuşturulmuş, adam ise kılıç tutuyor."

"Warren ve Brittany," dedi Vito. "O ne?"

"Şey, bir kiliseye bağlı olan bir mahzendesin. Kiliseden de zindana iniyorsunuz."

Vito doğrulup oturdu. "Yani kiliseyi mi gösteriyor?"

Brent yüzünü buruşturdu. "Evet, ama hayır. Kilisenin kendisi ünlü bir Fransız manastırının modeli. Simon yaratmıyor ama çok iyi bir kopyalama işi yapıyor."

"Yani bir kilisede mi öldürüyor, yoksa kasetteki referansları sadece sembolik miydi?" Vito sordu. "Thomas mı?"

"Bahse girerim semboliktirler," dedi Thomas. "Buradaki kiliselerin çoğu zaten onun istediği görünüme sahip olmazdı, otantiklik konusunda çok takıntılı. Ve bu kadar büyük bir şey bir mahallede ya da insanlara yakın olacaktır. İnsanlar duyacaktı ve o da 'kimse seni duyamaz' dedi. Ama yanılıyor olma ihtimalime karşı, Jen'in USDA toprak haritasındaki alanlarda inşa edilen kiliseleri kontrol edebiliriz."

"Tamam." Vito düşündü. "Sonraki adımlarımız var. Simon'ın mezarında gömülü olan her kimse, onun olmadığından emin olmak için mezardan çıkarın. Simon'ın kayıtlarını Dr. Pfeiffer'dan al. İkinci şantajcıyı bulun. Sophie'nin öğrencisini ve Jen'in haritasındaki kiliseleri kontrol et. Ve Van Zandt'ı bul. Dün Pennsylvania'da otoyoldaymış. Charles ve Carlos'a göre Manhattan'daki evine henüz dönmedi. Hakkında arama emri çıkarmışlar,

tüm havaalanları da dahil olmak üzere, ülkeden kaçmaya çalışırsa diye." Vito masanın etrafına bakındı. "Başka bir şey var mı?"

Brent, "Sadece Kay Crawford teşekkürlerini ilettiler," dedi. "Soruşturma hakkında pek bir şey bilmiyor ama çok kötü bir şeyden kıl payı kurtulduğunu anlayacak kadar şey biliyor. Hepinize teşekkür ettiğini söylememi istedi."

"Peki sana teşekkür etti mi?" Liz gözlerinde hafif bir eğlenceyle ona sordu.

Brent gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başarılı olamadı. "Henüz değil. Beni yemeğe davet etti ve ben de ona her şey bittiğinde gideceğimi söyledim. Hey," diye itiraz etti Nick kıs kıs gülerken, "benim gibi bir adam başka nasıl bir metre boyunda seksi bir sarışınla çıkabilir ki?"

Vito'nun gülümsemesi kayboldu. "Ne?"

Brent etrafına bakındı. Herkes kaşlarını çatmıştı. "O uzun boylu bir sarışın. Ne demiştin ben?"

"Onun bir resmi var mı?" Nick sordu.

"Sadece UCanModel sitesindeki." Brent onu açtı ve Vito'nun kalbi durdu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Ne?" Brent talep etti.

Nick'in yüzü asıktı. "Sophie Johannsen'a benziyor."

Jen hasta görünüyordu. "Artık Simon'ın bu modele olan ilgisini neden kaybettiğini biliyoruz."

"Çünkü onun yerine Sophie'yi seçti." Katherine'in sesi titredi. "Vito."

"Biliyorum." Vito korkusunu bastırmak için yutkundu. "Liz, biz-"

Liz, "Müzeye bir üniforma göndereceğim," dedi. "Biz Simon'ı gözaltına alana kadar Sophie 7/24 korunacak. Ona dokunmayacak, Vito."

Vito titreyerek başını salladı. "Teşekkürler. Hadi gidelim. Güvende kalalım. Ve onu bulalım. Lütfen."

Bölüm Yirmi Bir

19 Ocak Cuma, sabah 9:30.

"Sophie."

Sophie bilgisayarından başını kaldırdığında, ofisinin kapısında öfkeli bir Üçüncü Ted'in durduğunu gördü. "Ted."

"Bana Ted'lik yapma. Bütün bunlar da ne demek oluyor?" Ted talep etti. "Polislerin seni iş yerine bırakması neyse de, şimdi polisler müzemde. Ne halılar dönüyor burada?"

Sophie iç çekti. "Özür dilerim Ted. Yarım saat öncesine kadar benim de bundan haberim yoktu. Bir dava için polise yardım ediyorum."

"Tarih sorularını yanıtlayarak. Evet, hatırlıyorum."

"Şey, birileri onlara yardım etmemden hoşlanmadı. Onlara yardım etmemden hoşlanmadılar. bir tehlike. Bu yüzden bana göz kulak olması için birini gönderdiler. Bu sadece geçici bir durum."

Ted'in ifadesi öfkeden endişeye dönüştü. "Aman Tanrım. Demek bu yüzden bütün hafta seni gezdirdiler. Araban ve bisikletin iyi durumda."

"Motosikletim çalışmıyor. Biri depoma şeker atmış." Ama Amanda Brewster eldiven giyecek kadar akıllıydı. Polis tek bir parmak izi bile bulamamıştı.

"Sophie, dağıtmaya çalışma. Bu kişi neye benziyor?" "Bilmiyorum."

"Sophie." Ted'in kaşları birbirine çarptı. "Eğer biri seni tehdit ediyorsa, bu bütün müzeyi tehlikeye atar. Söyle bana."

Sophie başını salladı. "Yapabilseydim yapardım. Ama gerçekten bilmiyorum." Genç ya da yaşlı olabilirdi. *Kalabalıktaki herhangi bir yüz olabilirdi.* Sophie'yi takip etmişti.

Bir yıldır kendi kız kardeşiydi ve onu tanımamıştı. İçini bir rpteri kapladı. Sophie'nin arkası. Ona bakıyor olabilirdi ama hiçbir fikri yoktu. "Eğer gitmemi istiyorsan, giderim."

Ted nefesini dışarı üfledi. "Hayır, gitmeni istemiyorum. Bugün planlanmış dört turumuz var." Ona alaycı bir şefkatle baktı. "Bu bir Joan olmaktan kurtulmak için ayrıntılı bir

taktik, değil mi?" Güldü. "Keşke benim de

aklıma gelseydi ama hayır."

Ted ayıldı. "Eğer tehlikedeysen, bize bağır."

Sırtından aşağı bir rpteri daha indi, bu sefer daha sertti ve gülümsemesinin yüzünden kayıp gittiğini hissetti. "Tamam. Yapacağım."

Ted saatine baktı. "Ne yazık ki gösteri devam etmek zorunda. Saat 10'da Viking kraliçesi . Makyaj yapsan iyi olur."

Atlanta, Georgia, 19 Ocak Cuma, saat 10:30.

Frank Loomis onları havaalanında karşladı. "Ailenize olanları duyduğuma çok zldm."

Teşekkürler Frank," dedi Daniel. Susannah çok az şey söyledi. Kırılğan görünüyordu. Simon'ın son bir yıldır onu takip ettiğini öğrendikten sonra ikisi de gerilmişti.

"Sana söylemeliyim Daniel, Simon'ın mezarını kazdığımız haberinin kasabada yayılması fazla zaman almadı. Hepinizin bazı gazetecilerle yüzleşmeye hazırlanmanız gerekiyor."

Daniel Susannah'nın Frank'in arabasına binmesine yardım etti. "Kazmaya ne zaman başlayacaklar?" "Büyük ihtimalle ikiden sonra."

Daniel n yolcu koltuğuna oturdu ve Susannah'yı kontrol etmek için döndüğünde onu bir fotokopi kâğıdı kutusunun üstünü kaldırırken buldu. "Ne var?"

"Ailenin postası," diye cevap verdi Frank. "Bu sabah postaneye gidip hepsini aldım. Bagajda üç kutu daha var. Ben de Wanda biraz tasnif yapıyor, bu yüzden önemsiz olmayan postaların çoğu kutuda Suzie."

Teşekkür ." Susannah zorlukla yutkundu. "Evimize hoş geldin."

Philadelphia, 19 Ocak Cuma, 10:45.

Vito kayıt bankosuna doğru eğildi. "Bayan Savard."

"Dedektif." Pfeiffer'ın resepsiyon görevlisi Nick'e ilgiyle baktı. "Peki bu ne olabilir?"

Nick, "Dedektif Lawrence," diye cevap verdi. "Dr. Pfeiffer ile

konuşabilir miyiz?" "Şu anda bir hastasıyla ilgileniyor ama ona burada

olduğunuzu söyleyeceğim."

Pfeiffer'ın kendisi bekleme odasının kapısına geldi. "Dedektifler." Onları ofisine götürdü ve kapıyı kapattı. "Claire Reynolds'ı öldüren kişiyi buldunuz mu?"

"Henüz değil," dedi Vito, "ama araştırmamız sırasında hastalarınızdan biri daha ortaya çıktı." Hepsi oturdu, Pfeiffer iç geçirdi.

"Canlı hastalarım hakkında konuşamam, Dedektif. Her ne kadar size yardım etmek istesem de."

"Bunu biliyorduk," dedi Nick. "Bize yardım edebilmeniz için mahkeme kararıyla geldik."

Pfeiffer'ın kaşları . Elini uzattı. "Pekala, alalım."

Vito onu konusunda garip bir isteksizlik hissetti. "Sağduyunuza güveniyoruz."

Pfeiffer sadece başını salladı. "Oyunun kurallarını anlıyorum, Dedektif."

Vito, Nick'in yanında kaskatı kesildiğini hissetti ve içgüdüsünün paylaşıldığını anladı. Yine de kayıtları almak zorundaydı, bu yüzden mahkeme kararını uzattı

Masaya.

Pfeiffer uzun bir süre mahkeme kararındaki isimlere baktı, ifadesi okunamıyordu. Sonra başını salladı. "Hemen döneceğim."

O gittiğinde Nick kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Oyunun kuralları mı?"

"Biliyorum," dedi Vito. "Geri döndüğümüzde onu edelim."

Bir dakika sonra Pfeiffer geri döndü. "İşte Bay Lewis'in dosyası. Çalışma için her hastanın bir fotoğrafını çektik. Fotoğrafı da ekledim."

Vito dosyayı alıp çevirerek açtı ve kendini Simon Vartanian'ın farklı bir görüntüsüne bakarken buldu. Bu, Simon Pfeiffer'ın bekleme odasında otururken çekilmiş samimi bir fotoğraftı. Çenesi daha yumuşak, burnu Tino'nun Frasier Lewis için çizdiği resimdekinden daha az sivriydi. Dosyayı Nick'e uzattı.

"Şaşırmış görünmüyordunuz Doktor," diye yorumladı Vito kayıtsızca.

"Hani biri ailesini vurur ve tüm komşular 'Çok iyiydi' der. Çok şaşırdık.' derler. Frasier iyi biri değildi. Onun bir Beni tedirgin eden bir soğukluk. Sanki bir kobrayla aynı kafese girmiş gibiydim. Ve bu saç bir peruk."

Vito gözlerini kırıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bir sınavdan sonra geri döndüğümde peruğunun yamuk olduğunu gördüm. Kapıyı kapattım, sonra kapıyı çaldım ve içeri girmemi söylemesini bekledim. O zamana kadar peruğunu ."

"Saçının altı ne renkti?" Nick sordu.

"Kafasını . Aslında Frasier Lewis'in vücudunda kıl yoktu." "Bunun tuhaf olduğunu düşünmedin mi?" Vito sordu.

"Özellikle değil. Frasier bir sporcuydu. Pek çok atlet vücut kıllarını ağdayla alır."

Nick dosyayı kapattı. "Teşekkür ederim, Dr. Pfeiffer. Kendimiz çıkarız."

Vito'nun telefonu çalmaya başladığında Nick'in arabasındaydılar. Arayan Liz'di.

Liz heyecanla, "Buraya gel," dedi. "Noel yeniden geldi."

19 Ocak Cuma, 13:35.

Van Zandt'ı "isimsiz" bir bulmuşlardı. Vito ve Nick Liz'le sorgu odasında buluşmadan önce Jen'le birlikte kanıtlarını toparlamak için biraz zamanları vardı. Onu tek yönlü camın arkasından Van Zandt'ı incelerken buldular.

Camdan Van Zandt'a bakarken Vito'nun gülümsemesi pençelerini gösteriyordu. Van Zandt üç parçalı takım elbisesi içinde sinirli ama net görünüyordu. Avukatı zayıf bir adamdı, o da aynı derecede sinirli görünüyordu ama onun kadar net değildi. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Liz'in ağzının bir tarafı kalktı. "Benim de. İhbar, izi sürülemeyen bir cep telefonundan 911'e yapılmış. Arayan kişi Van Zandt'ı otelinde bulabileceğimizi söyledi, bize oda numarasını verdi, sonra onu getirdiğimizde tekrar aradı, bu kez benim özel hattımı aradı."

Nick, "Onu emin olmak için bizi izliyordu," dedi. "Simon hâlâ Philly'de."

"Evet. Sesi tıpkı kasetteki sese benziyordu. Tüylerim diken diken oldu." "Ona ne söyledin?" Vito sordu.

"Ona kim olduğunu sordum ve sadece güldü. Onu aldıklarında Van Zandt'ın arabası otelin otoparkında yoktu. Van Zandt bu sabah ayrılmaya gittiğinde park ettiği yerde olmadığını iddia etti." Bir kâğıt parçası uzattı. "Simon beni aradığında, Van Zandt'ı nerede bulacağımızı söyledi.

Zandt'ın arabası, sonra bagaja bakmamızı önerdi ve benden bu mesajı 'VZ'ye istedi.'" Havayı noktaladı. "Normalde bir katil için elçilik ama bu şartlar altında..."

Vito, Jen'in Olay Yeri İnceleme ekibinin Van Zandt'ın bagajında ne bulduğunu zaten biliyordu ve Nick'le birlikte deyim yerindeyse ağır silahlarla gelmişlerdi. Vito, Liz'in uzattığı kâğıdı aldı ve acımasızca güldü. "Van Zandt kiminle uğraştığını bilmiyordu."

"Simon Vartanian da öyle," dedi Liz, aynı acımasızlıkla.

"Oraya git ve o küstah boku yediğini anlamasını sağla."

Vito ve Nick sorgu odasına girdiğinde Van Zandt başını kaldırıp baktı. Gözleri soğuk, ağzı ince bir çizgiydi. Oturduğu yerde kaldı ve hiçbir şey söylemedi.

Avukatı ayağa kalktı. "Ben Doug Musgrove. Müvekkilimi tutmak için hiçbir şey yok. Onu bırakın yoksa Philadelphia Polisi'ne karşı resmi suç duyurusunda bulunacağım."

"Bunu sen yap," dedi Vito. "Jager, eğer bu takım senin sözleşme , eski telefon rehberini çıkarıp bir ceza savunma avukatı tutmak isteyebilirsin."

Van Zandt sadece ters ters baktı.

Musgrove öfkeleni. "Ya tutuklayın ya da bırakın ," dedi ve Vito omuz silkti.

"Tamam. Jager Van Zandt, Derek'i öldürmekten tutuklusun. Harrington."

Van Zandt yüzünde kutsal olmayan bir öfkeyle ayağa fırladı. "Ne9 Avukatına baktı. "Bu da ne böyle?"

"Oh, bırak da bitireyim," dedi Vito. "resmi olmaz." Miranda'nın sözlerinin geri kalanını aktardı, sonra oturdu ve bacaklarını uzattı. "Bitirdim. Oyun sırası sende."

"Ben kimseyi öldürmedim," diye homurdandı Van Zandt. "Musgrote, çıkar beni buradan." Musgrote . Seni tutukladılar, Jager. Seni kefaletle çıkaracağız."

Jager alay etti. "Derek'i ben öldürmedim. Elinizde hiçbir şey yok." Nick, "Araban bizde," deyince Van Zandt gözlerini kırıştırdı.

"Çalınmıştı," dedi sert bir sesle. "Bu yüzden hâlâ otelimdeydim." Vito çenesini kaşıdı. "Hı-hı. Çalındığını bildirdin mi?"

"Hayır."

Üç aylık Porsche. Çalındığı anda ihbar ederdim."

Nick, "Zengin çocuklar ve oyuncakları hakkında ne derler bilirsin," diye söylendi.

Van Zandt masaya vurdu. "Derek'i ben öldürmedim. Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Sorun değil.," dedi Vito. "Porsche'unuzun bagajında. En azından öyleydi. Şimdi morgda."

Van Zandt'ın gözleri çakmak çakmak oldu. "Öldü mü? Gerçekten öldü mü?"

"1943 model bir Alman Luger'inden çıkan bir mermi bu etkiyi yaratabilir." Nick'in sesi sertti. "Lastik değiştirme kitinin bulduğumuz silahın aynısı. Zachary Webber'ı öldüren silahla aynı."

"Oh," diye ekledi Vito, "ve Kyle Lombard ve Clint Shafer. Onları unutmamalıyız."

Van Zandt'ı solgun görme zevkine eriştiler. "Silah yerleştirilmişti," öfkeyle tısladı. "Ve o diğer iki adamın adını bile duymadım."

Musgrove, "Jager, sessiz ol," dedi.

Van Zandt ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Git bana bir ceza avukatı bul. Derek'i ya da bir başkasını ben öldürmedim. Derek'in kayıp olduğunu bile bilmiyordum."

"Elbette jüriye onu acılarına son vermek için vurduğunu söyleyebilirsin," dedi Nick taş suratıyla. "Ayaklarının yakılması ve bağırsaklarının deşilmesiyle yeterince acı çekmişti."

Van Zandt kaskatı kesildi. "Ne?"

"Ve elleri kırıldı ve dili kesildi." Nick oturdu. "Yine de hiçbir jürinin sizi merhametli göreceğini sanmıyorum Bay Van Zandt."

Van Zandt'ın yutkunması, bir zamanlar dostum dediği adamın işkencesinden etkilendiğinin tek göstergesiydi. "Ben bunların hiçbirini yapmadım."

Silah bunlarla birlikteydi," dedi Vito. Masanın üzerine bir resim koydu ve Van Zandt'ın irkildiğini görmekten ayrıca zevk aldı. Bu Derek Harrington'ın arabası ve güvenlik şefiniz camdan bakıyor. Ve bu da senin penceredeki yansıması. Sen onun arkasında duruyordun." Vito sandalyesinde geriye yaslandı. "Dün bize ev adresini verdiğinde Derek'in kayıp olduğunu biliyordun."

"Ben ." Van Zandt sıktığı dişlerinin arasından kelimeleri tükürdü.

Nick, "Derek, Zachary Webber'in fotoğraflarıyla seninle yüzleşti," diye devam etti, "*oyununda* Alman Luger'iyle vurulan çocuk. Derek'i takip ettirdin. Sonra onu alıp öldürdün ve bagajına koyup bir dinlenme tesisinde bıraktın."

Musgrove, "O fotoğrafın ne zaman çekildiğini bilemezsiniz," diye

alay etti. "Ah, ama biz biliyoruz. Fotoğrafçı oldukça zekiymiş," dedi

Nick.

Vito başka bir fotoğrafı masaya doğru kaydırdı. "Harrington'ın arabasının arkasındaki banka tabelasının detaylarının hali. Sıcaklığı, saati ve tarihi veriyor."

Van Zandt vücudunu dimdik çizdi ama yüzü hâlâ kül rengindeydi. "Photoshop'u olan on yaşındaki herhangi biri bu fotoğraflarla oynayabilirdi. Hiçbir anlamları yok."

Jen onlarla oynandığını düşünüyordu ama Van Zandt'a söylemiyorlardı.

Nick, "Belki bu doğru, ama sekreteriniz sizi çoktan ele verdi," dedi.

Vito başını salladı. "Evet, doğru. NYPD bu sabah onun ifadesini almayı bitirdi. Engelleme suçlamasıyla karşı karşıya kalınca, Harrington'la üç gün önce tartıştığınızı ve onun işi bıraktığını itiraf etti. Sonra da hemen güvenlik elemanını çağırmışsın."

Musgrove, "Tesadüfî," dedi ama ses tonunda şüphe vardı.

Vito bir omzunu kaldırdı. "Belki de. Ama dahası da var. Silahla birlikte Zachary Webber, Brittany Bellamy ve Warren Keyes'e para ödediğinizi gösteren banka kayıtlarını da bulduk." Vito kurbanların resimlerini masanın üzerine koydu. "Onları tanıdınız, değil mi?"

"CD'lerini bulduk," dedi Nick, şimdi hafifçe. "Sen korkunç bir orospu çocuğusun Van Zandt, böyle şeyler düşünüyorsun."

Van Zandt'ın çenesi eğildi. "Bu bir tuzak."

"Seni isimsiz bir üzerine bulduk... VZ," dedi Nick ve Van Zandt'ın gözleri parladı. "Bahşişçi bizden bir mesaj iletmemizi istedi. Ne demişti? Chick?"

"Şah mat, "* dedi Vito ve Van Zandt'ın yüzündeki ifade paha biçilemezdi.

"Ateşle oynadın, Jager," dedi Nick. "Ve sen yandın. Şimdi de cinayetten içeri giriyorsun."

Van Zandt masaya baktı, çenesindeki bir kas düzensiz bir şekilde seğiriyordu. Kafasını kaldırdığında Vito kazandıklarını anladı. "Ne istiyorsun?" Van Zandt söyledi.

"Jager," diye başladı Musgrove ve Van Zandt bir hırıltıyla ona döndü.

"Kapa çeneni ve bana gerçek bir avukat bul. Şimdi, dedektifler, *ne istiyorsunuz?*"

"Frasier Lewis," dedi Vito. "Frasier Lewis dediğiniz adamı istiyoruz."

Dutton, Georgia, 19 Ocak Cuma, 14:45

Neredeyse elini kırarak olmasaydı, Daniel Susannah'nın dengesinin tam olduğunu düşünebilirdi. İfadesi düzdü, yüz hatları tıpkı onu bir mahkeme salonunda görmeyi beklediği gibi. Ama burası mahkeme salonu değildi. Arkalarında yanıp sönen kameralardan oluşan bir duvar vardı ve göre ilçenin çoğu Simon'un mezarına kimin gömüldüğünü görmek için gelmişti. Daniel onun Simon olmayacağını biliyordu.

"Daniel," diye mırıldandı Susannah, "o arkeoloğun söylediklerini düşünüyordum. Babamın Simon'ı bulduğunu annemin bilmesini istememesi hakkında."

"Ben de öyle. Babam Simon'ın hayatta olduğunu biliyor olmalıydı. Yaptığı şeyi annemin bilmesini istemezdi. Fotoğrafları neden Philadelphia'ya götürdüğünü merak ediyordum."

Susannah'nın kıkırdaması neşesizdi. "Simon'a şantaj yapıyordu. Bunu bir düşünün. Simon'ın hayatta olduğunu biliyorsa bütün bunlar neden?" Başıyla vincin yerine yerleşmesini işaret etti. "Ve tüm bunları uydurduysa Simon'ın geri dönmeyeceğinden nasıl emin olabilirdi?"

"Resimleri sigorta olarak saklamış," dedi Daniel bıkkınlıkla. "Ama bütün bunları neden yaptı? Suze, eğer bir şey biliyorsan, lütfen söyle bana. *Lütfen.*"

Susannah o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Daniel cevap vermeyeceğini sandı. Ama sonra içini çekti. "Sen evde yaşarken işler kötüydü Daniel, ama sen üniversiteye gittikten sonra işler çok daha kötüleşti. Babam ve Simon sürekli kavga ederlerdi. Annem her zaman müdahale ederdi. Çok çirkindi."

"Ya sen?" Daniel sesini yumuşak tuttu. "Onlar dövüşürken sen ne yaptın?"

Sertçe yutkundu. "Bulabildiğim her okul sonrası etkinliğe katıldım, sonra eve döndüğümde odamda saklandım. En kolay yol buydu. Sonra, Simon liseden mezun olduktan hemen sonra bir gün her şey doruğa ulaştı. Çarşamba günüydü ve annem şehirdeki kuaför randevusundaydı. Ben içerideydim.

Odamdaydım ve babamın Simon'ın kapısını kırıp açtığını ve büyük bir kavga ettiklerini duydum."

Gözlerini kapattı. "Resimler hakkında bağıryorlardı. O zaman yatağının altındaki resimlerden bahsettiklerini düşünmüştüm ama şimdi resimlerin muhtemelen senin buldukların olduğunu biliyorum. Babam yeniden yargıç seçilecekti ve Simon'ın yaptığı hataların kariyerini mahvettiğini, ama bu seferkinin çok fazla hata yaptığını söyledi. Ve sonra her şey sessizleşti."

"Peki sonra?"

Gözlerini açtı ve vince baktı. Hâlâ tartışıyorlardı ama benim duyamayacağım kadar alçak sesle. Sonra Simon, 'Beni hapse göndermene izin vermeden önce seni cehennemde göreceğim ihtiyar,' diye bağırdı ve babam, 'Cehennem senin için en iyi yer,' dedi. Simon, 'Bunu bilmen gerekirdi. Biz bir kuşun tüyleriyiz. Sertçe yutkundü. "Sonra Simon dedi ki, 'Ve bir gün benim silahım senin silahından çok daha büyük olacak. senin.'"

Daniel tuttuğu nefesi dışarı verdi. "Yüce Tanrım."

Başını salladı. "Ön kapı çarptı ve... Nedenini bilmiyorum ama içimden bir ses saklanmamı söyledi, ben de saklandım, dolabıma girdim. Bir dakika sonra kapım açıldı, sonra kapandı. Sanırım babam duyup duymadığımı görmek için bakıyordu."

Başını salladı ama bu şaşkınlığını gidermedi. "Suze. Aman Tanrım."

"Beni bulsaydı ne hiç emin olamadım. O gece Simon akşam yemeğine gelmedi. Annem perişan haldeydi. Babam Simon'un muhtemelen arkadaşlarıyla gittiğini, endişelenmemesi gerektiğini söyledi. Bir kaç Günler sonra babam Simon'ın öldüğüne dair bir telefon aldığını söyledi."

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde acı vardı. "Bunca yıl babamın onu öldürdüğünü sandım."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Babamın resimleri yaktığını düşündüğünde yapmadığınla aynı sebepten. Benim sözüme karşı onunki. Sadece on altı yaşındaydım. O saygın bir yargıçtı. Ve dediğim gibi, bir ara uyumam gerekiyordu."

Daniel'ın midesi bulanıyordu. "Ve seni orada bıraktım. Tanrım, Suze. Özür dilerim. Tehlikede olduğunu bilseydim... hatta korktuğunu bilseydim, seni yanıma alırdım. Lütfen buna inan."

Bakışlarını tekrar vince çevirdi. "Olan oldu. Dün gece babamın muhtemelen o resimleri bulduğunu ve birileri onları görürse kariyerini sürdüremeyeceğini bildiğini fark ettim. Muhtemelen Simon'a gitmesini ve bir daha geri dönmemesini söylemiş ve gitmezse onu hapisle tehdit etmiştir. Annemi biliyordu.

Simon'ın hayatta olduğuna dair bir umut olduğu sürece onu aramaktan asla vazgeçmeyecekti. Yani..."

"O da Simon'ın öldüğüne inansın diye düzeltti."

"Bana mantıklı gelen tek yol bu." Dudağını ısırdı. "Bütün gece ikisini de . Babama işkence etti, Daniel."

"Biliyorum." Bu onu da bütün gece uyutmamıştı.

"Sence Simon annemin nerede olduğunu söylemesi için ona işkence mi etti?" "Bunu düşündüm," diye itiraf etti Daniel. "Simon'ın bunu yapabileceğini düşünüyorum."

"Yetenekli olduğunu biliyorum."

"Suze... Ne oldu? Sana ne yaptı?"

Başını iki yana salladı. "Şimdi değil. Bir gün. Ama bugün değil." "Hazır olduğunda beni arayacaksın."

Onun elini daha sıkı sıktı. "Sıkacağım."

"Simon'ın anneme ulaşmasına izin vermeden önce babamın öleceğini düşünmek istiyorum," dedi.

"Öyle olduğunu düşünmek isterim," dedi açıkça, ki bu çok şey ifade ediyordu.

Vinç tabutu yukarı kaldırırken Daniel, "Simon'ın orada olmadığını biliyorsun," dedi.

"Biliyorum."

Philadelphia, 19 Ocak Cuma, 16:20.

"Sophie."

Harry aceleyle lobiyi geçip Memur Lyons'a bakmadan yanından geçerken Sophie'nin midesi ayak parmaklarına kadar indi. "Harry? Büyükanneimin nesi var?"

Omzundaki baltaya ihtiyatlı bir bakış attı. "Yok bir şey, Anna iyi. Şunu indirebilir misin? Beni geriyor."

Rahatlamış bir halde balta başını yere bıraktı. "Birkaç dakika içinde bir turum var, Harry."

"Sana bir şey söylemem gerekiyordu. Yüz yüze. Ve bu iyi bir şey değil. Freya bana Anna'nın plak koleksiyonunu saklamak için kaldırıp kaldırmadığınızı sormak için aradığını söyledi. Koymadık. Biraz kontrol ettim ve... çalınmış."

Gözleri kısıldı. "Kim tarafından?" Ama o zaten biliyordu.

"Lena. Anna'nın felcinden sonra ortaya çıktı ama ben onu gönderdim. yerine Anna'nın evine gidip plakları ve diğer değerli eşyaları aldı. Onu buldum. Bazılarını eBay'den. eBay'deki satıcı bunları Lena'dan yasal olarak satın aldığına inanıyordu. Özür dilerim."

Sophie yavaş bir nefes verdi, kalbi kafasının içinde çarpıyordu. "Daha fazlası var mı?"

"Evet. Kayıp kayıtları öğrendiğimde Anna'nın avukatıyla konuştum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim tahvillere bağlı çok parası varmış. Eğer ölmüş olsaydı, avukatı bize söylerdi. Öyle de oldu..." Bir nefes aldı. "Avukat tahvillerin seri numaralarını kontrol etti. Paraya çevrilmişler. Ben

Çok üzgünüm Sophie. Senin ve Freya'nın mirasının büyük bir kısmı gitti."

Sophie uyuşmuş bir halde başını salladı. "Bana şahsen söylediğin için teşekkürler. Şimdi çalışmam gerekiyor."

Harry kaşlarını çatı. "Polisi aramalı ve suç duyurusunda bulunmalıyız."

Omzundaki baltayı çok büyük bir güçle savurdu. 'Sen yap. Eğer şikayetçi olursam, onu görmek zorunda kalabilirim. Onu bir daha görmemeyi tercih ederim."

"Sophie, bekle." Harry Memur Lyons'u fark etmişti. "Lobinizde neden bir polis var?"

"Güvenlik için burada." Bu yarı yalandan çok yarı gerçektir. "Harry, salonda beni bekleyen bir tur grubu var. Gitmem gerekiyor. Lena'yla ne istersen yap. Umurumda değil."

19 Ocak Cuma, :00.

Vito konferans masasındaki sandalyesine çöktü ve yorgun ve sinirli bir şekilde ensesini ovuşturdu. "Lanet olsun." Jager Van Zandt'la üç saat süren görüşme zaman zaman yeni bilgiler getirmiş ama sonuçta aradıkları gerçek bilgiyi vermemişti.

Liz onun yanına oturdu. "Van Zandt Simon'ın nerede olduğunu gerçekten bilmiyor olabilir, Vito."

"Ona işkence etmeyi deneyebilirsin," diye mırıldandı Jen, sonra Liz kaşlarını kaldırdı omuz silkti. "Sadece bir düşünceydi."

"Çok iyi düşünmüşsün," dedi Katherine ve masadakilerin ifadeye bakılırsa herkes de aynı düşünceyi paylaşıyordu.

Akşam bilgilendirme toplantısı için bir araya gelen Nick ve Jen, Katherine Thomas ile Liz ve Brent'in hepsinin yüzünde asık bir ifade vardı. Onlara yeni bir yüz katılmıştı.

-ADA Magdalena Lopez, Thomas ve Liz ile birlikte Van Zandt'ın sorgulanmasını izlemişti. Maggy koyu kahverengi gözleri olan narin bir kadındı ve konuşurken gözleri kısılmıştı.

"Bilebilir de de. Ancak ona elimdekenden daha fazlasını vermeye hazır değilim, özellikle de tam dokunulmazlık vermeye."

Maggy, Frasier Lewis'i, nam-ı diğer Simon'ı nerede bulacaklarını söylerse cinayet suçlamasını kasıtsız adam öldürmeye indirmeyi teklif etmişti ama Van Zandt tam dokunulmazlık talep etmişti, küstah piç kurusu. "Ona dokunulmazlık vermeni istemiyoruz Maggy," dedi Vito. "Kimseyi öldürmemiş olabilir ama bundan kazanç sağlamaya hazır olduğu kesin."

"Ayrıca," dedi Nick, "Simon Van Zandt'ın gerçekten işe yarar bir şeyler bildiğine inansaydı, onu bize teslim etmezdi. İyi iş çıkardın Maggy." Vito, muhtemelen Maggy'nin Nick'in Siever davasında aldığı suçlu kararından dolayı, diye düşündü, sonuncusu isteksiz bir hayranlıkla eklenmişti. Artık Nick sonunda Siever kızının ailesinin her yıl gönderdiği Noel kartlarını hak ettiğini hissedebilirdi.

Vito, "Bize Simon'ın cep telefonu numarasını verdi," dedi.

"Beni aramak için kullandığı numarayla aynı," dedi Liz. "GPS yok. İzi sürülemez."

Thomas, "Van Zandt'ın oyununu yapmak için gerçek insanların öldüğünü bilmesine verdiği tepkiyi en anlamlısı olarak buldum" dedi. "'Ağacı kurtarmak için ölü odunları budamalısın,' diye Van Zandt'ın kalın aksanıyla taklit etti. "Bazen de canlı odunları kesersin."

Nick, "Yumurta kırmak için yumurta yapma yaklaşımının son noktası," diye onayladı. "Sümüklü herif."

"Sophie bize 0R0'daki büyük *R*'nin Hollandaca zenginlik anlamına geldiğini söyledi," dedi Vito. "Sanırım Van Zandt bu işi para için yaptığını hiç gizlemedi."

Thomas başını salladı. "Van Zandt, Simon Vartanian'dan bile kötü bir sosyopat olabilir. En azından Simon bunu sanat için yapıyor."

"Van Zandt Simon'a henüz ödeme yapmadığını iddia etti," dedi Vito Katherine, Brent ve Jen'e. "Simon'ın maaşı telif haklarına dayanıyordu ve bu da üç ay daha ödenmeyecekti."

Nick, "Telif ücretleri de beş para etmez," diye ekledi. "Simon bunu para için yapmadı."

"Simon Van Zandt'la nasıl tanıştı?" Jen sordu.

"Van Zandt SoHo'daki dairesinin yakınındaki bir bardaydı," diye yanıtladı Vito. Başını iki yana salladı. "Bar, Susannah Vartanian'ın köpeğini gezdirdiği parkın hemen aşağısında. Simon'ın Susannah'yı takip ettiği zamanlardan birinde Van Zandt'la buluştuğunu düşünüyoruz. Her neyse, Simon bir yıl önce barda Van Zandt'a yaklaştı, ona birkaç içki ısmarladı ve bir demo disk gösterdi."

"Clothilde'in boğulma sahnesiydi," dedi Nick. "Ama günümüz ortamında yapılmıştı. Van Zandt 'umut' gördü ve Simon'a bunu İkinci Dünya Savaşı temasına dönüştürürse bir sonraki oyununa koyabileceğini söyledi. Simon bunu yaptı ve Van Zandt daha fazlasını istedi. Simon, Luger ve el bombası sahnelerini yaptı. Van Zandt'ın *Behind Enemy Lines*'a koymaya vakti olduğu tek şey buydu. çünkü teslim tarihi yaklaşıyordu."

"Derek itiraz etti," dedi Thomas ve kaşlarını çatı. "'Çünkü o zayıftı.'" Maggy

Lopez içini çekti. "Van Zandt tam bir erkek."

"Ve umarım cehennemde çürür," dedi Nick. "Ama olarak Van Zandt, Lewis'in nereden geldiğini, nerede yaşadığını ya da el bombası taşıyan çocuğun kim olduğunu bilmediğini söylüyor."

"Frasier Lewis hakkında bazı bilgiler edindim," dedi Katherine. "Gerçek Frasier Lewis."

Vito şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "O gerçekten var mı?"

"Oh, evet. Iowa'da kırk yaşında bir çiftçi. Simon bir süredir sağlık sigortasını kullanıyormuş. Gerçek Frasier'ın sağlık sigortasının ömür boyu bir milyon dolar limiti var. Eğer gerçekten hastalanırsa başı belaya girer, çünkü o paranın çoğu gitti. Simon'ın, Dr. Pfeiffer'ın dosyasında kullandığı söylenen süslü protezleri nasıl karşıladığını merak ettim. Sağlık sigortası dolandırıcılığıyla kendi tıbbi bakım masraflarını karşılamış."

"Gerçek Frasier Lewis'in iki bacağı var mı?" Nick sordu.

"Evet," dedi Katherine.

Nick kaşlarını çatıyordu. "Pfeiffer amputasyon olmadığını görmez miydi?"

Brent düşünceli bir ifadeyle, "Şart değil," dedi. "Simon bilgisayarlarla arası iyi. Zaten insanların mali bilgilerine girebileceğini düşünmüştük. Ya tıbbi kayıtlar veri tabanına da girebiliyorsa? Ya bu yüzden bu işi seçtiyse? Lewis'in tıbbi kimliğini çalmak için mi? Lewis'in tıbbi geçmişine erişip onu değiştirebildiği için mi? Bu sadece bir düşünce."

"Bu iyi bir düşünce. çalış," dedi Vito. "Bakalım ne ."

"Bir şeyler önerebildiğime sevindim, çünkü Daniel'in babasının bilgisayarından hiçbir şey alamadım. En azından sizi doğrudan Simon'a götürecek bir şey yok. İndirilmiş bir yardımcı program vardı - onu oraya kim koyduysa babasının bilgisayarına uzaktan erişmesine izin veriyordu, ama süslü bir şey değildi. Herkesin indirebileceği sıradan bir UNIX programı."

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi Nick ve Brent kıkırdadı.

"Belki biraz. Modellerin bilgisayarlarında kullandığı zamanlayıcıları Trojan 'bot'larına dayanarak çok büyük bir şey bekliyordum. Ama bu basit ve zarifti. Ve izi sürülemez. Belki tıbbi veri tabanlarında daha şanslı olabilirim. Onlar bu kadar zarif olmama eğiliminde. Oh." Brent Vito'ya çerçeveli bir fotoğraf uzattı. "Bilgisayarı gönderen Dutton şerifi bunu gönderdi. Daniel ve Susannah'nın ondan bunu bize vermesini istediğini söyledi."

"Bu Simon," dedi Vito. "Daha genç. Pfeiffer'ın resmindeki yüzün aynısı bu. Sanırım Simon bile doktor muayenesinde peruktan başka bir şeyle kendini gizlemekte zorlandı. Bulmacanın bir parçası daha."

Nick kaşlarını çatıyordu. "Şu uzaktan kumanda indirmesi. Ne zaman yapıldığını söyleyebilir misin?"

"Elbette," dedi Brent. "Şükran Günü'nden birkaç gün sonra."

"İndirmeyi yapmak için Simon'ın evde olması mı gerekiyordu?" Nick sordu.

"Bunu bağımsız olarak yapabileceği başka bir yol bilmiyorum."

Liz sıkıntıyla bu düşünceyi takip etti. "Bay ve Bayan Var-tanian buraya şantajcılarını ve muhtemelen Simon'u aramaya gelirler. Bir noktada Simon'ı bulurlar ya da Simon onları bulur, çünkü ölmüşlerdir ve Simon'ın mezarlığına gömülmüşlerdir. Sonra Simon Gürcistan'a geri döner ve babasının bilgisayarını uzaktan erişim için tamir eder, seyahat broşürlerini yerleştirir ve onların

tatile gitti. Faturalarını bile ödemeye devam ediyor. Neden?"

"Kimsenin anne babasının öldüğünü bilmesini istemiyordu," dedi Jen. "Arthur emekli bir yargıçtı - birileri araştırırdı."

"Daniel ve Susannah da bu işe , ki karıştılar." Nick Vito'ya baktı. "Onları uzak tutmak istedi, çünkü henüz onlara hazır değildi."

"En azından tetikte olmaları gerektiğini biliyorlar," dedi Vito. "Şimdi

neredeler?" "Dutton'a geri döndüler," dedi Katherine. "Mezar açma işlemi

için geri döndüler." "Peki sonuçları aldın mı?" Vito sordu.

"Sadece ceset Simon'a ait değil. Kemikler bir metre on santimlik bir adama ait."

"Otopsi yapılmadı mı?" Liz sordu ve Katherine gözlerini devirdi.

"Meksika otopsisı," dedi Katherine. "Sözde araba kazası Tijuana'da olmuş. Vartanyan'ın babası gidip ölüm belgesini almış, tabutu satın almış ve gümrükten geçirip geri getirmiş. Ya birilerini yağladı. Avuç içleri ya da içeriye bakan her kimse korkunç derecede yanmış bir ceset gördü ve tabutu hemen geri ."

Jen, "Yani Simon'ın gerçekten ölüp ölmediğini hâlâ bilmiyor olabilir," dedi.

Katherine omuz silkti. "Bilmiyorum. Daniel ve Susannah'nın bilmek istediğini tahmin ediyorum ama şu noktada bunun Simon'ı bulmamıza nasıl yardımcı olacağından emin değilim."

"Pfeiffer ya da resepsiyon görevlisi baskı için geldi mi?" Nick sordu.

Jen başını salladı. "Henüz gelmedi."

"bize haber ver," dedi Vito. "Başka ne var? Taş ocağı bölgelerindeki kiliseler ne olacak Jen? Ya da silikon yağ üreticisi?"

"Yağ üreticilerini arayan bir teknisyenim ve kiliselerin haritasını çıkaran iki teknisyenim var. Henüz bir şey yok. Bütün gün Van Zandt'ın arabasıyla bizzat uğraştım. Üzgünüm, Vito. Elimizden geleni yapıyoruz."

Vito içini çekti. "Biliyorum." Sophie'yi düşündü. "Ama daha çok

çabalamalıyız." Nick, "Van Zandt hapse girdiğine göre," diye düşündü, "ya

Simon

Şehirden ayrılmak mı? oRo kapanacak. Simon'ın artık bir işi yok."

"Onu burada tutmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Vito. "Onu açığa çıkarmak için."

"Van Zandt'ı fiçıda siktiğini düşünüyor." Nick, Maggy Lopez'e baktı. "Ya Van Zandt serbest bırakılırsa?"

Maggy başını salladı. "Öylece gitmesine izin veremem. Onu suçladık. Savunmayı kabul etmedi ve ben de ona dokunulmazlık vermiyorum. Sistemden geçmesi gerekiyor. Nick, onca insan arasında senin onu yakalamamı istediğine inanamıyorum."

"Onu ele vermek istemiyorum," dedi Nick. "Ama onu sokakta istiyorum, böylece onu takip edebiliriz. Tam olarak gitmesine izin vermek zorunda değilsin. Kefalet duruşması yarın sabah, değil mi?"

"Yani? İki saat önce ölümcül enjeksiyon şırıngasının pistonuna kendin basmak istiyordun. Şimdi de onu sokağa atmamı istiyorsun. Benden

onu *yem* yapmak için"

"bir sorun görmüyorum," dedi Nick. "Ona yakın duracağız. Simon karşı koyamayacaktır. Sanki Jager'in kışına kocaman bir hedef tahtası çizmişiz gibi olacak."

"Daha çok R gibi," dedi Brent kuru bir sesle. "Zenginlik için."

"Ölü odun yorumunu da unutmayın," diye ekledi Vito. "Van Zandt Başına ne gelecekse hak ediyor, Maggy. Ama Simon'ın onu yakalamasına izin vermeyeceğiz, çünkü Van Zandt'ı da parmaklıklar ardında görmek istiyoruz. Eğer bu cinayetleri biliyorsa ve devam etmesine izin verdiyse, suç ortağıdır."

Maggy iç çekti. "Eğer onu kaybedersek..."

"Yapmayacağız," diye söz verdi Nick. "Tek yapman gereken küçük bir kefalet istemek." "Pekâlâ," dedi Maggy. "Beni buna pişman etme."

"Yapmayacağız," diye söz verdi Vito, bir enerji dalgası hissederek. "Liz, Bev ve Tim'i birkaç günlüğüne daha geri alabilir miyiz? Hatta belki sadece yarın? Gözetleme gözlerine ihtiyacımız var."

"Bunu ayarlayacağım," dedi Liz. "Ama sadece bir gün için. Eğer bu iş uzarsa yeniden değerlendirmemiz gerekecek."

"Yeterince adil." Vito ayağa kalktı. "Yarın erkenden buluşalım ve koordinasyonu sağlayalım."

Yirmi İkinci Bölüm

19 Ocak Cuma, saat 19:00.

Sophie, Vito'nun kamyonetinin ön koltuğuna çöktü. Öfkesini bir kenara itmişti ama günün bitmesiyle birlikte yeniden çalkalanmaya başlamıştı. Lena daha ne kadar dayanabilirdi ki?

Vito motoru çalıştırdı ve ısıtıcı kabini ısıtmaya başlarken sessizce oturdu. Onun bir şey söylemesini bekliyordu, bunu biliyordu. Onun kötü bir gün geçirdiğini biliyordu. Onun sorunları çok daha büyüktü. Yakalaması gereken bir katil vardı.

Kayıp birkaç plak yüzünden sinirlenmek, aynı katilin kendisini izlediği gerçeğini aklından çıkarmasını sağlamıştı, yani belki de dolaylı olarak Lena sonunda iyi bir şey yapmıştı. Başını çevirerek ona baktı. "Seni beklettiğim için özür dilerim ama Viking turum hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözleri değişti, ısındı ve dudakları kıvrıldı, kadının nabzının hızlanmasına neden oldu. "Gördüğüm en seksi Viking savaşçısı olduğunu düşünmüştüm. Tam orada üzerine atlamak istedim."

Güldü, tam da onun istediği gibi. "Bütün o çocukların önünde mi? Yazıklar olsun sana."

Sophie'nin elini dudaklarına götürdü. "Sorun ne Sophie?"

Ses o kadar nazikti ki gözleri doldu. "Harry bugün uğradı." Ona ziyaretini anlattı ve gözlerinin sertleşmesini izledi.

"Suç duyurusunda bulunmalısın"

Harry gibi konuşuyorsun. Lena kardeşimi öldürdüğünde suç duyurusunda bulunmadım. Birkaç eski fonograf plağı çaldı diye neden suç duyurusunda bulunayım?"

Vito başını salladı. "Elle'in ölümü bir kazaydı. Bu hırsızlık değildi."

Sophie'nin çenesi yukarı kalktı. "Şimdi Katherine gibi konuştun."

"Çünkü Katherine haklıydı. Sophie, Lena korkunç bir anne ama Elle'i öldürmek istemedi. Ama bu hırsızlık, bunu yapmak istedi. Bunu planladı ve bundan kâr elde etti. Ondan nefret edecekseniz, gerçekten yaptığı şeyler için edin. Alerjisi olduğunu bilmediği bir çocuğa fındık yedirdiği için ondan nefret etmek anlamsız."

Sophie ona bön bön baktı. *"Pointless!"*

"Ve çocukça," diye ekledi sessizce. "Dün gece Andrea'nın kendi seçimlerini yaptığını söyledin ve haklıydın. Lena da kendi seçimlerini yaptı. Tut onu Bunlar için, seni terk ettiği ve büyükannenden çaldığı için hesap verebilir Sophie, ama Elle'i öldürdüğü için değil. Bu tür bir nefret sadece boşa harcanmış enerjidir."

Sophie öfkeli gözyaşlarının biriktiğini hissetti. "Ondan nefret etmek istediğim her şey için edebilirim Vito ve bu gerçekten seni ilgilendirmez, bu yüzden sadece kışını kaldır."

Bunun üzerine irkildi ve kaçırdı. "Tamam." Kamyonetini trafik akışının çekti. "Sanırım bu bana nerede durduğumu gösteriyor."

Suçluluk mızrak gibi saplandı. "Özür dilerim, Vito. Bunu söylememeliydim. Büyükannem için çalacak müziğim olmadığı için hayal kırıklığına uğradım ve onu yeniden mutlu görmeyi çok istedim."

"Senin yüzünü görmek bile onu mutlu ediyor." Ama kırmızı ışıktaki durmuş olmasına rağmen ona bakmıyordu ve bu onu panikletti.

"Vito, özür dilerim. Sana çekip gitmeni söylememeliydim. Başkalarının benim hakkımda ne düşündüğü konusunda endişelenmeye alışık değilim. Fikirleri önemli olan birinin."

"Her şey yolunda Sophie." Ama değildi. Bunu görebiliyordu. Bunu nasıl düzelteceğinden emin değildi, bu yüzden zihinsel olarak geri çekildi ve başka bir yönden yaklaştı.

"Vito, onu , değil mi? Simon Vartanian."

Çenesi gerildi. "Hayır. Ama iki oyun adamını da bulduk."

"Canlı mı?"

"Biri yaşıyor."

Bir nefes çekti. "Simon bütün gevşek uçlarını kesip , değil mi?" Yanağında bir kas seğirdi. "Öyle görünüyor."

"Dikkatli davranıyorum, Vito. Benim için endişelenerek dikkatini dağıtmana gerek yok."

O zaman ona baktı, gözleri yoğun ve rahatlama paniğini bastırdı. "Güzel. Çünkü sana bağlanmaya başlıyorum Sophie. Ne düşündüğümü önemsemeni ve nasıl hissettiğini önemsemenin benim işim olmasını istiyorum."

Nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Bu büyük bir adım, Vito. Özellikle de benim için."

"Biliyorum. Bu yüzden sabırlı olmaya hazırım." Onun kalçasını okşadı, sonra elini tuttu. "Merak etme Sophie. Seni önemsemem seni strese sokmak için değil."

Adamın tenine değen güçlü ve koyu renkli eline baktı. "Sadece bazen işleri berbat ediyorum. Bunu gerçekten berbat etmek istemiyorum. Aramızdaki her neyse."

"Yapmayacaksın. Şimdilik arkanıza yaslanın ve yolculuğun tadını çıkarın." Dudakları kıvrıldı. "Nehrin üzerinden ve ormanın içinden. Büyükanneme gidiyoruz."

Gözlerini ona dikti. "Neden senin büyük kötü kurt olduğun hissine kapılıyorum?"

Hafifçe sırtıttı. "Seni yemek için daha mı iyi canım?"

Kadın gülerken bile onu tokatladı. "Sadece sür, Vito."

Yolculuğun geri kalanında Lena'dan, Simon'dan ve ciddi ilişkilerden bahsetmeden konuşmayı sürdürdüler. Huzurevine vardıklarında Vito kamyonetten inmesine yardım etti, sonra arkaya uzanıp büyük bir alışveriş çantası çıkardı.

"O da ne?"

Çantayı arkasına sakladı. "Bu benim büyükannem için hazırladığım şekerleme sepetim." Yürürlerken dudakları kıpırdadı. "Yani şimdi büyük kötü kurt ben miyim?"

Gözlerini ileriye dikti. "Evimi istediğin zaman havaya uçurabilirsin."

Kıs kıs güldü. "Sen kötüsün, Vito Ciccotelli, iliklerine kadar kötüsün."

Anna'nın kapısında dururlarken ağzına hızlı bir öpücük bıraktı. "Bana öyle söylendi."

Büyükannesi yatağından kartal gözleriyle onları izliyordu. Sophie, Vito'nun onu öpmek için kapı aralığını seçmesinin nedeninin bu olduğundan şüpheleniyordu. Sophie, Anna'nın iki yanağını da öperken, onun iyi görüldüğüne karar verdi. "Merhaba büyükanne."

"Sophie." Anna onun yanağına dokunmak için güçsüz bir el uzattı. Yine de bu hareket uzun zamandır yapmadığı bir şeydi. "Genç adamını geri getirmişsin."

Vito onun yatağının yanına oturdu. "Merhaba Anna." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Bugün daha iyi görünüyorsun. Yanakların pespembe olmuş."

Anna ona gülümsedi. "tekisin. Bunu sevdim."

O da ona gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Çantaya uzandı, uzun saplı bir gül çıkardı ve cesurca ona uzattı. "Senin de çiçekleri sevebileceğini düşündüm."

Anna'nın gözleri parladı ve Sophie kendi gözlerinin de acıdığını hissetti. "Vito," diye mırıldandı.

Vito ona şöyle bir baktı. "Sen de biraz alabilirdin ama hayır. 'Dur, Vito' ve 'Çok kötüsün, Vito' oldu." Anna'nın elini sapın üzerine kapattı. "Dikenlerini çıkarttırdım. Kokusunu alabiliyor musun?"

Anna başını salladı. "Koklayabilirim. Gül koklamayalı uzun zaman oldu."

Sophie bunu kendisi düşünemediği için kendini tekmeledi ama Vito'nun işi bitmemiş . Önce açmaya hazır bir buket gül, ardından da yatağının yanındaki komodinin üzerine özenle yerleştirdiği siyah porselen bir vazo getirdi. Porselenin içinde gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldayan kristaller vardı. Gülleri dizdi ve komodinin üzerindeki vazoyu tekrar ayarladı.

"Şimdi onları daha iyi koklayabilirsin," dedi ve Sophie'ye plastik sürahiyi komodinden aldı. "Bu çiçekler için bize biraz su getirebilir misin Sophie?"

"Tabii ki." Ama sürahi elinde, kapı aralığında oyalandı. Vito hâlâ bitirmemişti. Küçük bir kasetçalar çıkardı.

"Büyükbabamın bir plak koleksiyonu vardı," dedi ve Anna'nın gözleri büyüdü.

"Müzik mi getirdin?" diye fısıldadı ve Sophie, Lena'yı . Sonra da şimdiye kadar genel olarak müziği düşünmediği için kendine lanet okudu.

Vito, Sophie'nin nefesini kesen bir gülümsemeyle, "Herhangi bir müzik değil," dedi.

Anna'nın ağzı açıldı, sonra dudakları sıkıca kapandı. "... *Orfeol*" diye sordu, sonra kendisine hayır denmesinden korkan bir çocuk gibi nefesini tuttu.

". " Kaseti açtı ve Sophie, Anna'ya bir ömür önce şöhreti getiren *arya Che faro*'nun açılış nağmelerini hemen tanıdı.

Sonra Anna'nın saf mezzo-sopranosu küçük hoparlörden yükseldi ve Anna tuttuğu nefesi bıraktı, gözlerini kapattı ve sanki tam da bunu bekliyormuş gibi sakinleşti. Sophie'nin boğazı düğümlendi ve büyükannesinin dudaklarının kelimelerle birlikte hareket etmeye başlamasını izlerken göğsü acıdı.

Vito gözlerini büyükannesinin yüzünden ayırmamıştı ve bu Sophie'nin göğsünün daha da acımasına neden oldu. Bu şeyi onu etkilemek için yapmamıştı. Bu güzel şeyi yaşlı bir kadını gülümsetmek için yapmıştı.

Ama Anna gülümsemiyordu. Şarkı söylemek için nefes almaya çalışırken gözyaşları yanaklarından aşağı . Ama ciğerleri kırılıyordu ve acıması bir vıraklamadan başka bir şey çıkmıyordu.

Sophie bir adım geri çekildi, Anna'nın nafile çabalarını ya da büyükannesinin pes ederken gözlerini dolduran sefaleti izleyemiyordu. Plastik sürahiyi göğsüne bastıran Sophie arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Sophie?" Hemşirelerden biri onu durdurmaya çalıştı. "Ne oldu? Anna'nın yardıma ihtiyacı var mı?"

Sophie başını salladı. "Hayır, sadece su. Ben alıyorum." Sophie'nin yanına **Koridorun** sonundaki küçük mutfağa girdi ve elleri suyu açtı. Sürahiyi doldurdu, suyu kapatırken duygularını dizginledi.

Ve hareketsiz kaldı. Şimdi başka bir ses yükseliyordu. Ama bu Anna'nın yumuşak mezzosu değildi. Zengin bir baritondur. Ve onu bir taş gibi kendine çekti.

Kalbi hızla çarparak, altı hemşirenin durduğu ve zorlukla nefes aldığı Anna'nın kapısına doğru yürüdü. Sıkışarak içeri giren Sophie tökezleyerek durdu ve sadece bakabildi.

Sonradan aşık olmak için tuhaf bir an olduğunu düşünecekti.

Yanılmıştı. Freya Teyze son iyi adamı almamıştı. Biri büyükannesinin yanında oturmuş, hem güçlü hem de saf bir sesle Anna'nın söyleyemediği sözleri söylüyordu. Yüzünde Anna'nın gibi nazik bir şefkat vardı. Gözleri ağzının her hareketini izliyor, her notayı neredeyse acı veren bir keyifle içiyordu.

Ama Sophie baktı ve Vito son notayı söylediğinde, yanakları ıslak ama ağzı gülümseyerek ayağa . Arkasından hemşireler toplu bir iç çekiş yaptı, sonra burunlarını çekerek görevlerine geri döndüler.

Vito kaşlarını kaldırarak ona baktı. "O sürahiye gözyaşlarıyla doldurursan güller ölür Sophie," diye takıldı. Başını Anna'ninkine yaklaştırdı. "Onu biz ağlattık."

"Sophie her zaman ağlayan biriydi. Çizgi filmlerde bile ağlardı." Ama bu sözler açık bir şefkatle söylenmişti.

"Çizgi filmlerde ağladığımda izlediğini bilmiyordum büyükanne."

"Seni her zaman izledim Sophie." Sophie'nin elini beceriksizce okşadı. "Büyümeni izlemek büyük bir zevkti. Genç adamını sevdim. Onu yanında tutmalısın." Kaşlarından biri havaya kalktı. "Beni anlıyor musun? Anlamı?"

Sophie cevap verirken Vito'nun bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, hanımefendi. Kesinlikle ."

19 Ocak Cuma, saat 20:00.

Bir şeyler farklıydı, diye düşündü Vito. Bir yakınlık. Kamyonetine doğru yürürlerken Sophie'nin ona yaslanma şekli. Ve ona gülümsüyordu, bu her zaman bir artıdır.

"Şarkı söylemenin seni tetikleyeceğini bilseydim Pazar gecesi sana şarkı söylerdim. Aslında, eğer bana şans getirecekse, istediğin her şeyi söyleyebilirim."

Adam kadının kapısını açtı ama kadın içeri girmek yerine adamın kollarında döndü. Onun Öpücük sıcak ve akıcıydı ve keşke buzlu bir otoparkta olmasaydık dedirtti.

"Şarkı söylemek değildi. Her şeydi, onun elini ve seni izleyişiydi. Sen çok iyi bir adamsın, Vito Ciccotelli."

"İliklerime kadar kötü olduğumu söylemiştin."

Dudağını ısırdı ve şehvetin tüm sinir uçlarında dalgalanmasına neden oldu. "İkisi birbirini dışlamak zorunda değil." Kamyonete bindi ve onunla yüzleşti. "Sanırım yerel opera topluluğunu arayacağım. Belki bir kaç tane gönderebilirler. Gran'e gelen ziyaretçiler. Müziği düşünmeliydim, Vito. Bu onun tüm hayatıydı. Bunu görmediğime inanamıyorum."

"Onu iyileştirmeye konsantre olmuşsun." Vito direksiyonun arkasına geçti ve kapısını çarparak kapattı. "Kendini bu kadar hırpalama." Arabayı trafiğe soktu, Anna'nın evine doğru. "Ayrıca, Tino kaydı benim için yaptı."

"**Ama** bunu sen düşündün. Ve çiçekleri. Bunu da düşünmeliydim."

"Güller için gizli bir nedenim olduğunu itiraf etmeliyim. Vazo senin büyükannenin camı."

Sophie ona göz kırptı. "Ne?"

"Tüm bu kristaller? Bir tanesi kamera. Şimdi Hemşire Marco'nun gerçekten kötü olmadığını anlayacaksın."

Sophie ona baktı. "İnanılmazsın."

"Hayır, pek sayılmaz. Dün gece siz kaleyi inşa ederken kayınbiraderim Aidan bize birkaç fikir verdikten sonra Tino seçti. Tess'e kameradan bahsetmezsen memnun olurum. Bu konuda biraz gergin. insanlar kendi istekleri dışında filme

alınıyor." "Dudaklarım mühürlü."

"Güzel. Şimdi senin evine gidiyoruz, orada sana tekrar şarkı söyleyeceğim. Sadece harika olduğumu hatırlamaya devam et."

Güldü. "Sonra görüşürüz. Çocuklara kaleyi bitirmelerine yardım edeceğime söz verdim. Yani önce senin evin. Sonra büyükanneme gideriz ve... sevişiriz. İnanılmaz."

Vito acı dolu bir nefes aldı. "Merdivenlerde vizonlar gibi sevişmeyi düşünüyordum."

Kıkırdaması şeytaniydi. "Önce bir kale inşa edeceğim. Sonra sen kuşatırsın."

Onların uzaklaşmasını izledi. Şanslı olduğunu düşündü. kamyonun kapısı çarparak kulak zarlarını patlatmadan önce. Polis kapısını bir dakika daha erken kapatmış olsaydı sihirli sözcükleri kaçırabilirdi.

Ama o şansa inanmazdı. Sadece zekâ, beceri ve kadere inanırdı. Sadece aptallar şansa inanırdı ve o aptal değildi. Kendi zekasıyla hayatta kalmıştı. Ve devam edecekti. Van Zandt'ı düşündü, hapishane hücrelerinde otururken. ve yoğun bir memnuniyet hissetti. Ama biraz da pişmanlık duydu. Van Zandt gibi bir iş zekasını harcamak utanç vericiydi. Ama dışarıda bir sürü iyi iş zekâsı vardı.

Çoktan bir tane ayarlamıştı. Van Zandt'ın en hevesli ve hırçın rakibi, hâlâ yükselme yolundaydı. Simon şimdiye kadar yaptığı işlerle olarak onunla temasa geçmişti ve anlaşmaya varmaları on beş dakikadan az sürmüştü. *Engizisyoncu* yine de serbest bırakılacak ve Derek'in cinayeti ve Van Zandt'ın hapsedilmesinin yarattığı öfke, öldürülen tüm kurbanlardan bahsetmiyorum bile, satışların aya yükselmesine neden olacaktı.

Ve sonunda, yine de istediğini elde edecekti. İfşa olmak. Kendi kariyerini başlatmak için bir platform. Resimlerini satmak için şöhret. Artık Frasier Lewis adını kullanamayacaktı ama sorun değildi. Eserlerinin üzerinde hangi ismin yazdığı önemli değildi. *Yeter ki insanlar benim olduğunu bilsin.*

Sadece bir dizi resmin daha tamamlanması gerekiyordu. Van Zandt kraliçe konusunda haklıydı. Simon, Sophie Johannsen'i tüm ihtişamıyla görür görmez, onun tam olarak ihtiyacı olan, istediği şey olduğunu anlamıştı. Ve kendini, her parça mükemmel olana kadar oyundan çıkamayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Sophie Johannsen'ın öldüğünü görmesi gerekiyordu.

Ama kadın zeki ve dikkatli olduğunu kanıtlamıştı. Bir polisle birlikte olduğu her an. Ama şimdi onu sürüden nasıl ayıracağını biliyordu.

19 Ocak Cuma, 11:30.

"Güzel bir kale." Sophie, Michael'a başıyla selam verdi. "Bunlar çok güzel bloklar." O ve Pierce, yaklaşık bir metre çapında ve üç metre yüksekliğinde, pürüzsüz ahşap bloklardan yapılmış bir yarım dairenin arkasında oturuyorlardı. Sophie'nin saldırganlara karşı savunma amaçlı ok yarıkları olduğunu söylediği ince pencereleri bile eklemişlerdi.

Bu da Nerf okçuluk seti almak için yerel oyuncakçıya gitmelerini gerektirmişti. En azından bir gece önce kullandıkları kitaplar Vito'nun raflarına düzenli bir şekilde geri dönmüştü, bu yüzden oturma odasının artık bir Norman kalesi çok fazla şikayet etmeyecekti.

Sophie parmaklarını bloklardan birinin üzerinde ve Vito tek bir kıymık bile bulamayacağını biliyordu. Dünya'ya mal olmuş olmalılar."

Vito'nun babası umursamazmış gibi davrandı. "Sadece depoda sakladığım birkaç eski blok. Dom ve Tess bugün okuldan sonra onları aldılar." Ama Vito onun da gülümsediğini görebiliyordu.

"Babam biz çocukken blokları bizim için elleriyle yapmıştı," dedi Vito asma köprüye dönüştürülmüş olan koltuğundan. Evin geri kalanı mobilyalar ya kaldırılmış ya da ters mazgallara dönüştürülmüştü. "Babam usta bir marangozdur."

Sophie'nin gözleri büyüdü. "Gerçekten mi? O zaman trebüket mantıklı. Harika."

"Ben hazırım," dedi Connor, maketi yerine yerleştirirken. Dün gece yaptıkları derme çatma tahta kaşık humbara gitmiş, yerine muhtemelen bir Şükran Günü hindisini fırlatabilecek ölçekte bir model gelmişti. Connor donmuş bir tavuk denemek istemişti ama neyse ki Sophie bu konuda ayak diremişti.

Vito babasının bütün gün maket üzerinde çalıştığından, yanından hiç ayırmadığı yontma bıçağıyla onu oyduğundan şüpheleniyordu. Eskiden Michael ahşap işleme aletleriyle böyle bir modeli bir saat içinde çıkarabilirdi ama Michael kalbi yüzünden marangozluk işini bırakmak zorunda kaldığında aletler satılmıştı.

Sophie Connor'a, "Hayır, hazır değilsin," dedi. "Henüz fırlatacak bir şeyin yok."

"Bu savaşı yola koymanız gerekiyor," dedi Vito kuru bir sesle. "Saat neredeyse gece yarısı oldu ve Pierce ile Connor'ın yatması gerekiyor." Bütün akşam olmak istediği yer de orasıydı.

"Vito Amca," diye sızlandı Pierce. "Yarın Cumartesi." Umutla Sophie'ye baktı.

"Üzgünüm evlat," dedi Sophie. "Benim de yarın çalışmam gerekiyor. Tess, Dominic?"

Tess, "Geliyoruz," diye seslendi ve Dom'la birlikte mutfaktan, içi pişmiş makarna dolu Ziploc poşetleriyle çıktılar. "Daha önce bir kuşatma için hiç yemek yapmamıştım ama işte burada."

Sophie ve Michael gerektiğinde siperleri yeniden inşa ederken, çocukların her biri sırayla trebuketi yöneterek şiddetli bir askeri harekât başlattılar.

Tess, Vito'nun sandalyesinin arkasına saklandı. "Babam yıllardır bu kadar eğlenmemiştir."

"Annem ona izin vermez," diye mırıldandı Vito. "Aldığı her nefes için endişeleniyor."

"Annem burada değil. Onu ve Tino'yu uzun bir alışveriş listesiyle bütün gece Wal-Mart'a gönderdim. Sizin mutfağınız pek dolu sayılmaz ve ben de Molly'nin eve döneceği zamanlar için dondurucuya koymak üzere bir sürü yemek pişireceğim.

hastaneden eve döndüğünde." Omuz silkti. "Annemin işe yaradığını hissetmeye ihtiyacı vardı, o yüzden mutlu. Babam da mutlu. Çocuklar çok mutlu. Sen de mutlu görünüyorsun, Vito."

Vito başını kaldırıp ona baktı. "Öyleyim."

Tess onun sandalyesinin koluna oturdu. "Buna sevindim. Sophie'ni sevdim, Vito." Onun Sophie'si şu anda bir torba pişmiş makarnanın üzerine eğilmişti.

"Ben de öyle." Hem kendisinin hem de Sophie'nin bu gece diğerinin ailesi için bir şey başardığını fark etti. Bu, Vito'nun uzun, çok uzun bir süre beslemeye niyetli olduğu bir ilişki için sağlam bir başlangıçtı.

Bu iyi bir başlangıç," diye mırıldandı Tess, "güzel bir hayat için. Bunu hak ediyorsun." Sonra Tess de Sophie ile birlikte ciyaktı. trebuchet tavana çarptı ve çarpmanın etkisiyle kırıldı, yapışkan makarna her yere uçtu.

Vito yüzünü buruşturdu. "Bu benim duvarlarımdan ve tavanımdan asla çıkmayacak, değil mi?" Tess kıkırdadı. "Geleceğinde makarna kaplı bir sürü duvar görüyorum, Vito."

Sophie ve Michael deli gibi gülüyorlardı ve Vito da gülmek zorunda kaldı. Sonunda Sophie saçındaki makarnaları toplayarak ayağa kalktı. "Bu arada, yatma vakti geldi. Hayır," dedi Pierce mızızlanınca. "Generaller mızızlanmaz, yürürler. şimdi aşağıya in, sessizce. Gus'ı uyandırmayın." Çocuklar gittikten sonra Sophie, Vito'ya baktı. "Kova ve paçavra mı?"

"Arka sundurma," dedi ve sandalyeden kalktı. "Otur baba. Yorgun görünüyorsun."

Michael güldü, bu da onun bitkin olduğunu gösteriyordu. Ama yine de güldü. "Bu eğlenceliydi. Bunu her Cuma gecesi yapmalıyız. Bir örnek oluşturdun, Vito."

Vito iç çekti. "Duvarlarımda makarna ve ekibim için çörekler var. Dom, Tess, şu blokları toplamama yardım edin." Onları duvar boyunca dizmişlerdi ki Vito, Sophie'nin kovayla dönmediğini fark etti. Nabzı başladı. Onu görüş alanından çıkarmıştı. Sadece arka verandaya kadar, ama görüş alanından çıkmıştı. "Geri döneceğim," dedi sıkıca.

Sonra arka verandaya çıktığında tekrar nefes aldı; Sophie, devrilmiş kovanın üzerinde oturan ve suratı asık görünen Dante'nin yanında duruyordu.

"Bana öyle geliyor ki sadece kendini incittin," diyordu. "Tüm eğlenceyi kaçırdın."

"Kimse beni orada istemiyor," diye mırıldandı. "Öyleyse neden kovayı sana vereyim?"

"Bir, çünkü ben bir yetişkinim ve bu saygılı bir davranış. İki, çünkü amcan muhtemelen şu anda makarnanın duvarlarında biriktiğini görerek huzursuzlanıyordur. Üç, çünkü seni kovadan itip almaya hazırlanıyorum ve bunu yapmak istemiyorum."

Dante gözlerini kıstı. "Sen yapmazdın." "Sen beni izle," dedi kız. "Gerçek bir velet gibi davranıyorsun, Dante, burada somurtuyorsun."

Dante ayağa fırladı ve kovayı tekmeledi. "Aptal yaşlı kova, aptal oyun ve aptal aile. Zaten herkes benden nefret ediyor. Onlara ihtiyacım yok."

Sophie kovayı aldı ve gitmeye başladı, sonra çekti. "Ailen aptal değil, oldukça özeller. Ve herkesin bir aileye ihtiyacı vardır. Ve kimse senden nefret etmiyor."

"Herkes bana gibi bakıyor. Sırf taksimetreyi kırdım diye."

"Ben sadece dışarıdan bakan biriyim ama bana öyle geliyor ki kimse sayacı kırdığın için sana kızgın değil. Yani, anneni incitmek gibi bunu da istememiştin. Sen... anneni incitmek istemedin, değil mi Dante?"

Dante hâlâ asık suratla başını salladı. Sonra omuzları çöktü ve Vito onun burnunu çektiğini duydu. "Hayır. Ama annem benden nefret edecek." Ciddi ciddi ağlamaya başladı ve Sophie kolunu onun omuzlarına doladı. "Onu neredeyse öldürüyordum ve benden nefret edecek."

"Hayır, yapmayacak," diye mırıldandı Sophie. "Dante, ne düşünüyorum biliyor musun? Bence hepsi hayal kırıklığına uğradı çünkü senin yapıp yapmadığını sorduklarında yalan söyledin. Belki de gerçekten yapmak kötü şeyi telafi etmenin ve yapmadığın şeyi bırakmanın zamanı gelmiştir." Vito onun omuzlarının sertleşmesini izledi, sonra usulca kıkırdadığını duydu. Bana dokunuyor. Bütün gece burada kalmayı mı planlıyorsun, Dante?"

Dante yüzünü ovaladı. "Belki."

"O zaman bir battaniye almanı tavsiye ederim, çünkü hava soğuk olacak. Gece." Vito'nun izlediğini görünce döndü ve başladı. Kovayı kaldırdı. "Temizlik yapacağım."

"Tanrı'ya şükür."

Kaşlarını kaldırdı. "Ve Lena'ya karşı suç duyurusunda bulunacağım."

"Tanrı'ya şükür."

Onun yanından geçti ve mırıldandı, "O zaman...

vizonlar." Adam ona sırtarak karşılık verdi. "Tanrı'ya şükür."

Cumartesi, 20 Ocak, sabah 7:45.

"Erken gelmişsin."

Sophie depoda dönüp dururken nefesi boğazında düğümlendi ve eliyle ağzını kapattı. Bir an için Theo Four'a baktı, kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Birdenbire küçük müzemizle aşırı derecede ilgilenmeye başladın Sophie. Neden?"

Sophie nefesini kontrol altına aldı ve bir adım geri çekildi. Vito yarım saat önce onu Albright'a götürmüştü. Memur Lyons zaten içeride bekliyordu, Üçüncü Ted ve cam vitrinleri parlatan Patty Ann tarafından içeri alınmıştı

Sophie, Theo'nun da müzede olduğunu fark etmemişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Birkaç gün önce turlara katılmaktan nefret ediyordun ve babama aptalmış gibi davranıyordun. Şimdi erkenden geliyorsun ve geç saatlere kadar kalıyorsun. Sandıkları açıyorsun ve babamı mutlu ve annemin parayı saymasını sağlayan yeni turlar geliştiriyorsun. Neyin değiştiğini bilmek ."

Sophie'nin kalbi hâlâ göğsünde çarpıyordu. Simon Var-tanian hâlâ ve Theo Albright hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyordu. İri bir adam olması dışında, boyu altı ikinin üzerindeydi. Lyons'un sadece bir çığlık uzakta olmasına şükrederek bir adım daha geri çekildi.

"Belki de maaşımı kazanmaya başlamaya karar verdim, ancak aynı soruyu ben size sorardım. Birkaç gün önce ortalıkta görünmüyordun. Şimdi ne zaman arkamı dönsem buradasın. Neden?"

Theo'nun ifadesi karardı. "Çünkü seni izliyorum." Sophie gözlerini kırptırdı. "*Beni izliyorsun!* Neden?"

"Çünkü babamın aksine ben sebepsiz yere güvenen bir aptal değilim." Topuklarının üzerinde döndü ve Sophie'yi ağzı açık bir şekilde arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaştı.

Başını iki yana salladı. Theo'dan korkarak saçmalıyordu. Ama Albright'lar hakkında gerçekten ne biliyordu ki? *Sophie, ama*. Simon otuz yaşındaydı ve babası bir yargıçtı. Theo henüz on sekiz yaşındaydı ve babası bir arkeologun torunuydu. Gerçekten saçmalıyordu. Theo sadece tuhaf bir çocuktü. Yine de...

Theo'nun daha önce kendisi için kasaları açmakta kullandığı baltayı buldu ve ulaşabileceği bir yere koydu. Memur Lyons nöbetçi olsa bile, hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi.

Atlanta, Georgia, 20 Ocak Cumartesi, sabah 8:45.

"Daniel. Bak. Bu annemden."

Daniel ayırmakta olduğu postadan başını kaldırdığında Susannah'nın otelden gelen kırtasiye malzemesi olduğunu hemen anladığı bir kâğıt parçasına gördü Ailesinin kaldığı yere. "Bize mi yazdı? Ve kendine mi göndermiş? Neden?"

Susannah başıyla onayladı. "Sana da bir mektup gönderdiğini söyledi." Yığınını karıştırıp mektubu buldu ve Daniel'uzattı. Daniel kendi mektubunu açarken Susannah da onunkini burnuna götürdü. "Onun parfümü gibi kokuyor."

Daniel yutkundu. "O parfümü hep sevmişimdir." Mektubu taradı ve annesinin yerine oturttuğu eksik parçaları takdir ederken bile kalbi sızladı. "Babamın onun için Simon'ı bulma konusunda yalan söylediğini biliyordu ama onu her yerde takip edecek gücü yoktu."

"Bunlar aynı mektup mu?" Susannah sordu.

Onları yan yana koydular. "Öyle görünüyor. Sanırım işini şansa bırakmıyordu."

"Babamın dönmesini beklerken iki gün boyunca o otelde oturdu Daniel."

"Sanırım Simon'ı görmeye gitmişti," diye mırıldandı Daniel.

"Ama sadece iki saat ." Susannah'nın sesinde incinmişlik vardı. "İki gün boyunca orada acı içinde ve yalnız oturdu ve beni hiç aramadı."

"Simon küçüklüğümüzden beri onun favorisiydi. Bunu siyah-beyaz bir şey olarak görmesinin neden hala canımı yaktığını bilmiyorum. Ya bizi sevecekti ya da Simon."

"Sonuna kadar onun iyi olacağını umuyordu." Susannah mektubu sertçe masanın üzerine bıraktı. "Ve ona güvendi." Gözleri yaşardı. "O Babamın kayıp olduğunu biliyordu ama yine de Simon'la buluşmaya gitti."

Daniel nefesini dışarı üfledi. "Ve onu öldürdü." *Eğer bunu okuyorsanız, o zaman Muhtemelen ölmüşümdür. Eğer bunu okuyorsan, kardeşin hakkında haklı olduğun için tatmin olabilirsin.* "Onunla karşılaştı ve boynunu kırıp onu işaretlenmemiş bir tarlaya attı." Susannah'ya baktı, acısını kontrol edemiyordu. "Ve bir yanım hak ettiğini bulduğunu düşünüyor."

Susannah yere baktı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden bu mektupları kendine gönderdi. Simon'la geçirdiği zaman masum bir ziyaretten ibaret olsaydı, altın çocuğunun karakteriyle ilgili gerçek korkularını bir hiç uğruna açığa vurmuş olurdu. Bize gönderseydi, bilirdik. Eğer kendine gönderdiyse, kimse farkına varmadan onları geri alabilirdi."

"Ve zaten ölecekti." Daniel mektubu masaya fırlattı. "Kaybedecek neyi vardı ki? Bizimle geçireceği zaman dışında."

"Hâlâ dışarıda bir yerde."

Daniel tereddüt etti. Bütün sabah ona söylemenin bir yolunu bulmaya çalışmıştı. *Ağzındaki baklayı çıkarıp atacaktı.* "Dahası da var Suze. Bunu düşünmek istemiyordum ama bütün gece Ciccotelli'nin bize Claire Reynolds'ı, anne babamızı ve iki boş mezarı bulduklarını söylemesinden başka bir şey düşünemedim. Bize söylemedikleri şey ise onları altı cesetle birlikte bulduklarıydı."

Susannah'nın gözleri büyüdü. "Buldukları mezarlığı mı kastediyorsun? Haberlerde görmüştüm. Bir araya getiremedim. Yapmalıydım."

"Ben de öyle yapmalıydım. Sanırım Simon'ın ölmediğini öğrenince çok şaşırdım." Daniel kendini durdurdu. "Hayır, bu doğru değil. Simon'ın ölmediğini konuda. Ama içimi kemiriyordu, bu yüzden bu sabah Vito Ciccotelli'yi arayıp sordum. Simon'ın on cinayetten arandığını doğruladı. Belki daha fazla."

Susannah yorgunlukla gözlerini kapadı. "Daha kötüsü olamaz diye düşünüp duruyorum."

"Biliyorum. Yıllarca uyanık yattım ve resimlerdeki insanlar hakkında endişelendim, eğer gerçeklerse. Ölümlerinde Simon'ın parmağı var diye. Onlara yardım edemediğim için. Şimdi başka kurbanlar da var ve bu sefer başka tarafa bakamıyorum. Ciccotelli ve Lawrence'a yardım etmek için Philadelphia'ya geri dönmem gerekiyor."

"Birlikte gidiyoruz. Bu hafta ailelerimizin başında birlikte durduk. Bu iş bittiğinde umarım Simon da ölmüş olur ve onun cesedinin başında da birlikte durabiliriz."

Cumartesi, 20 Ocak, sabah 9:15.

"Hazır mıyız?" Nick direksiyona geçerken Vito'ya bir fincan kahve uzatarak sordu.

"Evet." Vito plastik kapağı geri çekti. "Bev ve Tim bloğun etrafında yerlerini aldılar. Maggy Lopez az önce arayıp sıranın Van Zandt'a geldiğini söyledi. Yargıç kefaletle serbest bırakılmasına izin verirse bir saat içinde çıkar."

"Umarım bu işe yarar," diye mırıldandı Nick. "Van Zandt'ın kaçtığını görmekten nefret ediyorum."

"Ben de." Sözcükler niyet ettiğinden çok daha titrek çıkmıştı. Nick

Vito'ya baktı. "Korkuyorsun."

Vito uzun bir hiçbir şey söylemedi, sonra hırıltılı bir sesle boğazını temizledi. "Evet. Ölümüne korkuyorum. Telefonum her çaldığında acaba onu ele geçirdiğini söyleyen bir arama mı diye düşünüyorum. Onu yeterince güvende tutamadığımı."

Bu Andrea'dan farklı Chick. Bu sefer yalnız değilsin."

Vito başını salladı, içinin rahat olmasını diliyordu. Ama Simon Vartanian parmaklıklar ardına girene kadar rahat nefes alamayacağını biliyordu. Yine de arkadaşları onu önemsiyordu.

"Teşekkürler." Sonra cep telefonu çaldı ve yerinden sıçradı. Ama arayan Jen'di. "Ne var ne yok?"

Jen esnedi. "Bütün gece ayaktaydım, Vito."

"Ben de öyleydim," dedi ve sonra yüzünü buruşturdu. "Urn... boş ver."

Jen homurdandı. "Senden nefret etmeye hazırım, Ciccotelli. Sen ateşli seks yaparken ben bütün gece çalıştım. Hayır, sanırım senden şimdiden nefret ediyorum."

"Gelecek hafta her gün sana çörek alacağım. Benim mahallemdeki yerden."

"Yeterince iyi değil ama bu da bir başlangıç. Toprak haritasında elli mil yarıçaplı bir alandaki kiliselerin haritasını çıkardık. Oyundaki kiliseye uzaktan yakından benzeyen bir şey yok."

"Şey, uzun bir atıştı. Denediğiniz için teşekkürler."

"Sakın kapatayım deme, Chick. Resmini buldum." "Hangi resim?"

Claire Reynolds ve sevgilisinin gazete fotoğrafı. Üç yıl önce bir yürüyüşte çekilmiş. Kadın otuz yaşlarında, açık renk saçlı. Zayıf. Onu diğerlerinden herhangi bir fiziksel özelliği yok. Onu daha önce hiç görmedim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Vito. "Ben de öyle umuyordum. Keşke içeri girip görebilseydim ama burada kalmamız gerekiyor. Van Zandt her an çıkabilir."

"Senin telefonun fotoğraf çekebiliyor mu?" "Hayır, ama Nick'inki alabiliyor."

Sen gönderebilir misin?" "Yola çıktı."

Vito Nick'e, "Telefonunu ver," dedi ve resim indirildiğinde gözlerini kısarak ekrana baktı. Vücudundaki her kas gerildi. "Siktir."

"Kim o?" Nick sordu. Telefonu aldı, sonra ısıklık çaldı. "Ne soğuk bir kaltak."

Jen'in sesi . "Onu tanıdın mı, Vito?"

"Bu Stacy Savard," dedi Vito. "Pfeiffer'ın resepsiyonisti iki numaralı şantajcı."

Jen, "Adresini alıp bir kruvazör göndereceğim," dedi.

Vito Nick'in telefonunu aldı ve tekrar grenli fotoğrafa baktı. "Claire'in öldüğünü biliyordu ama gözlerimizin içine baktı ve hiç gözünü kırpmadı."

"Ne yapmak istiyorsun, Vito? Savard üzerinde mi çalışacaksın yoksa Van Zandt'ı mı bekleyeceksin?"

"Savard'ı kruvazörün almasına izin verelim. Evi için arama izni isteyeceğim. Van Zandt'la olan bu şey sonuç vermezse, o zaman iki numaralı şantajcı B planı olur."

Cumartesi, 20 Ocak, 12:45.

Muhtemelen tavsiye edilmezdi ama Simon dayanamadı. Frasier Lewis kimliğini geride bırakmak zorunda kalacaksa, bunu şık bir şekilde de yapabilirdi. Tabii savcılık Van Zandt'ı kefaletle serbest bırakmak yerine hapiste tutmayı başarsaydı, bu fırsat asla eline geçmeyecekti. ortaya çıkmıştır.

Genel olarak lezzetli bir ironiydi. Simon, *Düşman Hatlarının Gerisinde*'de öldürülen ikinci Alman'ın süngüyle şişlenmesini istemişti. Süngü kullanmanın daha yakın ve kişisel bir yanı vardı. Ama Van Zandt büyük bir patlamada ısrar etmişti.

Simon altmış yıllık bir el bombasının üzerindeki fününin hassasiyeti konusunda endişeliydi. Ya sahneyi kurduktan sonra sahte bir bomba satın aldığını fark ederse? Bu yüzden, titiz bir adam olarak, bu senaryo için plan yapmıştı. Simon gülümsedi.

Açgözlü bir adam olan Kyle Lombard ona toplu indirim teklif etmişti.

Cumartesi, 20 Ocak, 12:55.

"Ne demek *gitti*? Vito hücresine doğru havladı.

Jen sinirlenerek, "Yani evinde değil," dedi. "Arabası gitmiş. Bir komşusu onu bu sabah bir bavulla çıkarken görmüş. Bir APB'miz var dışarı."

"Lewis'in dosyasını istediğimizde elimizden geleni yaptık." Vito şakaklarını ovuşturdu. "Havaalanlarını ve otobüs terminallerini arayın. Pfeiffer'ın evine bir kruvazör gönderebilir misiniz?"

"Onu da mı tutukluyoruz?"

"Sadece onunla konuşmak istiyoruz. Sorgulama için gelmesini isteyin. Birazdan ."

"Van Zandt henüz çıkmadı mı?" Jen sordu.

Vito mahkeme binasına dik dik baktı. "Kefaletini üç beş kuruşla ödüyor olmalı."

Jen'in kıkırdaması kısa sürdü. "Bir şey bulduk. Stacy Savard'ın dairesinde Claire'in mektuplarını basan yazıcı modelinin aynısı var."

"Chick," diye tısladı Nick. "Bak, bu Van Zandt."

"Gitmeliyim, Jen. Gösteri zamanı." Van Zandt adliyeden çıkarken Vito telefonunu cebine attı, yüz ifadesi soğuk ve sertti, avukatı da bir metre kadar arkasındaydı. Büyük adımlarla kaldırıma doğru koştu, bir taksi için kolunu uzattı, yoluna çıkan yaşlı adamı itti.

Vito'nun ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bir şey vardı.

"*Nick,*" dedi Vito. "Şu yaşlı adam."

"Siktir," dedi Nick ve aynı anda arabadan atladılar.

"Durun! Polis!" Vito bağırdı ve yaşlı adam başını kaldırıp baktı. Vito bir an için kendini Simon Vartanian'ın soğuk gözlerinin içine bakarken buldu.

Vartanian koşmaya başladı. Gerçekten hızlı. Vito ve Nick peşindeydi.

Sonra Jager Van Zandt gözlerinin önünde kıyamet koptu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cumartesi, 20 Ocak, 1340

Neredeyse yakalanıyordu Simon, hâlâ öfkeli bir şekilde aracının önünde oturuyordu. Tek bir yanlış adım atsa şu anda yetkililerin elinde olacaktı.

Ve beni ele geçirmek istemezler mi?

Polis Ciccotelli, Simon'ın düşündüğünden daha zekiymiş. Ve daha acımasız. Polisler Van Zandt'ı bir piyon olarak kullanmışlardı... *beni ortaya çıkarmaya çalışmak için*. Bu kadar yakın olmasaydı, Simon bu küstah acımasızlığı takdire şayan bulurdu.

Çok yakındı. Ama büyük plana göre, sadece bir çatışma. Polisler sadece Frasier Lewis'i biliyordu. Onun gerçekten ölmediğini bilen tek kişi ölmüştü.

Amatörce taktiklerle ailesini kendisine çeken şantajcı hariç. O şantajcayı bulmalı ve her kim olursa olsun bunu ona ödetmeliydi. Sonra da Susannah ve Daniel'a. Bayan ve Bay Goody Two-Shoes.

Kardeşlerinin her birinin iki ayakkabısı olması, ikisinden de nefret etmek için yeterli bir nedendi. İkisinin de adaletin öncüsü olması onları tehlikeli düşmanlar yapıyordu.

Arthur ve Carol Vartanyan'ın sadece tatilde oldukları, gerçekten de kayıp oldukları maskaralığını sürdürmek çok geçmeden imkânsız hale gelecekti. Daniel ve Susannah bunun peşini asla bırakmayacaktı. Ailelerinin nereye gittiğini bulana kadar araştıracaklardı. Bağlantıları kadar zeki oldukları kesin. Ve yeterince derin kazarlarsa, belki de Simon'ın mezar taşının altında başka biri yatıyordu.

Simon sık sık o arsada kimin yaşadığını, babasının onun yerini alması için kimi bulduğunu merak etmişti. On iki yıl sonra ilk kez Dutton'a geri döndüğünde kendisi de kontrol etmek istemişti.

Ailesinin küçük tatilini ve bilgisayarlarını tamir etmesini, böylece nihai erişime sahip olacağını söyledi.

Babası ona gelmişti ama gidip Daniel ve Susannah'yı alması gerekiyordu. Onları nerede bulacağını çok iyi biliyordu. Daniel'ın Atlanta'da küçük bir evi vardı, Susannah'nın ise SoHo'da bir dairesi vardı. Daniel "Kanun", küçük Susannah ise "Düzen" idi.

Artie gurur duymalıydı. Ama gurur . *Çünkü o yargıç cübbesinin altında Arthur Vartanian da benim kadar çürümüştü.* Daniel ve Susannah gitmek zorundaydı. Ama önce küçük bir intikam meselesi vardı. Çünkü sıradan bir sokak suçlusu gibi polisten kaçarken, onu tanıdıklarını fark etmişlerdi - Frasier Lewis olarak değil, *yaşlı adam* olarak. Ve onu yaşlı adam olarak görüp de hayatta kalan tek kişi... Dr. Sophie Johanssen'di. Gözleri kısılmıştı. Nereye dönse, o adamla karşılaşılıyordu. kadının müdahalesi.

Sophie Johanssen karaborsa eserler hakkında sorular sormaya başlayana kadar her şey plana göre ilerliyordu. Her şey o andan itibaren çözüldü. Kadın çok fazla şey biliyordu ve adam onu susturana kadar rahat etmeyecekti.

Çenesini eğdi. Ayrıca, harika bir yüzü ve ifadesi vardı. Bir aktris ya da model olmalıydı. Yakında olacaktı.

Bu süreçte polis Ciccotelli'ye zarar ... Gülümsedi. Bonus puan.

Fazladan bir hayat bile kazanabilirim. Simon kıkırdadı. İç dengesi yerine gelince aracından indi ve huzurevine doğru yürüdü.

Cumartesi, 20 Ocak, 16:15.

Vito ve Nick nezarethaneye girdiklerinde Liz yüzünü buruşturdu. "Oh... çocuklar."

"Sadece ufak tefek yanıklar," dedi Vito. "Şanslıydık. Sadece Van Zandt'ın avukatı, iki yaya ve biz yaralandık. Yayalar tedavi edildi ve taburcu edildi."

"Avukat mı?" Liz sordu.

"İyileşecek," dedi Nick. "Patladığında Van Zandt'ın yirmi metre gerisindeydi."

Vito masasına oturdu. "Sadece uçan birkaç şarapnel parçası bizi sıyırdı."

Liz, "Bev, Tim ve yarım düzine kişi daha çalılıkları dövüyor," dedi, "ama..."

Nick başını salladı. "O enayi protez bacağıyla koşabilir Liz. Beni çok şaşırttı. Sonra Van Zandt patladı. Bu beni biraz daha şaşırttı."

"Ne oldu böyle? Ona *göz kulak olmanız* gerekiyordu." Savcı Yardımcısı Maggy Lopez aceleyle içeri girdi ve onları görünce kısa bir süre durdu.

"Güzel.

Tanrım."

"Simon Van Zandt'ı bekliyordu." Vito ensesine masaj yaptı.

"Van Zandt'ın paltosunun cebine bir el bombası atmış. Olay yeri inceleme parçaları buldu. Henüz kimliğini tespit edemediğimiz çocuktan aldığımız şarapnel parçasıyla eşleştğini düşünüyoruz."

Nick sandalyesine çöktü ve gözlerini kapadı. "Özür dilerim Maggy."

Lopez ikisine de şöyle bir baktı. "Üzülecek bir şey yok. Planımız ne olursa olsun Van Zandt muhtemelen kefaletle serbest kalacaktı. Tutuklama için yeterli delilimiz . Diğer tüm faktörlerle birlikte değil. Peki şimdi ne olacak?"

Nick Vito'ya baktı. "B planı mı? Stacy Savard."

Vito alay etti. "Kahretsin. Savard'ın nerede olduğunu bile bilmiyoruz."

Liz gülümsedi. "Evet, biliyoruz. Onu sen de hastanedeydin." Vito

sandalyesinde doğruldu. "Stacy Savard elimizde mi? Burada mı?"

Evet. Onu havaalanında arabasını park ederken bulduk. Görünüşe göre ülkeyi ilk terk eden uçağa binecekti. "İstediğin zaman, tamamen senindir."

Vito acımasızca gülümsedi. "Oh, buna hazırız. O soğuk kaltakla konuşmak için sabırsızlanıyorum."

Cumartesi, 20 Ocak, 16:50.

Van Zandt'ı ortadan kaldırmak planladığından daha zor olmuştu ama artık düşmanını tanıdığına göre, Johannsen'i ele geçirmek daha kolay olacaktı. Üniformalı bir polis eskortundan, ona tutkal gibi yapışan kadar her olasılığı planlamıştı. O hazırды.

Simon'ın ağzı kıvrıldı. Birazdan bir hemşire büyükannenin serumunu değiştirecekti. Ziller çalacak, alarmlar çalacaktı. Tatlı Sophie çılgınca bir telefon alırdı. Çılgınca *gerçek* bir telefon. Johannsen'da her zaman hayranlık duyduğu şeylerden biri de gerçekliğe olan tutkusuydu. Sophie'nin kaderinde belli bir simetri vardı.

Büyükannesi ölüyordu, o yüzden eve gelmişti. Çünkü o evdeydi, onunla tanışmıştı. Onunla tanıştığı için, onun altında çalıştığı için, üstün Ortaçağ dünyası hakkında bilgi sahibiydi ve bu bilgi sayesinde müthiş otantik bir oyun yaratmıştı. Ancak oyun ve Johannsen'in dahil olması polis tamamen çok yakındaydı. Doğru zaman geldiğinde onu ortadan kaldırmayı planlamıştı ama polisin yakınlığı Polis onu elini planladığından daha erken oynamaya zorlamıştı ve *bu yüzden...* Saatini kontrol etti. Vakit gelmişti. *Bu* yüzden, büyükannem ölüyordu. Gerçekten.

Büyük, güzel bir çemberdi. Kaderdi.

Aniden doğruldu. İşte oradaydı, Büyük Salon'dan lobiye geliyordu, üzerinde bir zırh vardı. Çılgınca bir koşuya çıkmadan önce zırhını çıkaracağını umuyordu. Uzun boylu bir kadındı. Onu normal kıyafetlerle hareket ettirmek için büyük bir güç gerekirdi. Zırh hoş karşılanmayan bir engel olabilirdi ama mecbur kalırsa bununla başa çıkabilirdi. Pencereye biraz daha yaklaştı. Yakında cam kalmayacaktı.

aralarındaki eğlence deneyimini aşağılamak için. Yakında onu zindanına, kameraların ve ışıkların olduğu yere götürecekti. *Öldüğünü görmek için daha iyi, tatlım.*

BENİM İÇİN ÖL

487

Cumartesi, 20 Ocak, 17:00.

Stacy Savard sorgu masasında oturmuş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Vito ve Nick içeri girene kadar somurtkan bir şekilde önüne baktı, sonra acınası bir çaresizlikle dolu gözlerle onlara . "Ne oldu? Neden Beni buraya sen mi getirdin?"

"Dramayı kes, Stacy." Vito onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Ne yaptığını biliyoruz. Senin ve Claire'in bilgisayar elimizde. Ne yaptığını biliyoruz. Claire ve Arthur Vartanian, ve biz de sizin küçük banka hesabınızı bulduk." Yüzünü şaşkın bir ifadeye büründürdü. "Anlamadığım şey Claire'e nasıl böyle ihanet edebildiğin. Onu seviyordun."

Stacy'nin yüzü uzun bir süre donuk kaldı, sonra omuz silkti. "Ben yapmadım Claire'i sevmek. Claire'i ailesi dışında kimse sevmiyordu ve bunun tek nedeni onun gerçekte kim olduğunu bilmemeleriydi. Claire acımasızdı. Ve iyi yatardı. Hepsi bu kadar."

Nick'in kahkahası kısa ve kuşkuluydu. "Hepsi bu kadar mı? Ne oldu peki? Stacy mi? Başından beri Frasier Lewis'e şantaj yaptığını biliyor muydun?"

Stacy alay etti. "Sanki Claire böyle bir şeyi paylaşacakmış gibi. Vartanyalılardan aldığı her şeyi kendine saklayacaktı. Tam bir kaltaktı."

Vito inanmayarak başını salladı. "Peki Claire'in öldüğünü ne zaman öğrendin?"

Gözlerini kısmıştı. "Tam dokunulmazlık istiyorum." Vito sertçe güldü, sonra aniden ayıldı. "Hayır." Stacy arkasına yaslandı. "O zaman bu işten başka bir şey Bana." Böyle bir tepki vereceğini tahmin eden Nick, parçalanmış Van Zandt'ın fotoğrafını masanın diğer tarafına kaydırды ve Stacy'nin bembeyaz kesilmesini izlediler.

"Kim... kim o?"

Dokunulmazlık isteyen son salak," dedi Vito alaycı bir ifadeyle.

"Ve Frasier Lewis'i geçmeye çalışan son aptal," dedi Nick yumuşak bir sesle. "Gitmene izin verebiliriz, biliyorsun. Frasier'a da seni nerede bulacağını söyleriz."

Gözleri korkuyla karardı. "Ona söyleyemezsin. Bu cinayet olur."

Vito iç çekti. "Bizi yakaladı. Ama hikâyeye sızarsa... Bu iş mahkemeye çıkana kadar olmayama öğrenecektir. Sessiz kalmak için fazla sansasyonel."

"Ve o cebine bir el bombası bırakana kadar omzunun üzerinden bakıyor olacaksın."

Stacy yanağını emdi, hayıflanıyordu. Sonra başını kaldırdı. "On beş ay önce, Ekim ayında Claire'le akşam yemeği yemem gerekiyordu. Gelmedi, ben de dairesine gittim. Anahtarım vardı. Dizüstü bilgisayarını buldum ve "Bekleme odasında oturlurken Frasier Lewis'in fotoğraflarını çekmiş." Ağzının bir tarafı kalktı. "Claire'le ilgili bir şey var, iyi notlar almış. İleride bu konuda bir kitap yazmayı planlıyordu. Lewis'i Simon Vartanian olarak tanıdı ve bunun tuhaf olduğunu düşündü."

"Çünkü ölmüş olması gerekiyordu," dedi Vito.

"Evet. Frasier Lewis'i araştırmış, Iowa'da bir adam olduğunu öğrenmiş." Nick ona gözlerini kırıştırdı. "Yani sen de sigorta dolandırıcılığını biliyordun."

Stacy'nin dudakları inatla sertleşti ve Vito uzun bir iç çekişle Derek Harrington'ın alnında bir delik olan fotoğrafını Van Zandt'ın yanına koydu. "Simon Vartanian'a bulaşmak istemezsin, Stacy. Sen de bizimle uğraşmak istemezsin. Dedektif Lawrence'ın sorusuna cevap ver."

"Evet," diye . "Sigorta dolandırıcılığını biliyordum. Claire'in bilgisayarında Simon'a ve babasına gönderdiği e-postaları buldum. Babası 'Oğlunun ne yaptığını biliyorum' demiş."

"Sence ne demek istedi?" Nick sordu, o da omuz silkti.

Sigorta şirketini kandırdığını ve sahte ölüm düzenlediğini. Simon'a gönderdiği e-postada "Kim olduğunu biliyorum Simon" yazıyordu. Babası ödemeyi yaptı. Simon onunla buluşması için ısrar ve Claire de aptal bir salak gibi

buluştu." "Nerede?" Vito sıkıca sordu. "Onunla nerede buluştu?"

"Simon onunla çalıştığı kütüphanenin dışında buluştuğunu söylemişti. Ama birkaç gün boyunca hiçbir yerde görünmedi. Ben de mantıklı bir varsayım ile öldüğünü düşündüm."

"Mektupları sen gönderdin," dedi Nick. "Kütüphaneye ve kendine."

"Evet. Mektupları ben gönderdim."

Vito bu davada yeterince sosyopat gördüğünü düşünüyordu ama onlar gelmeye devam ediyordu. "Ve sen de onun bıraktığı yerden devam ettin."

"Sadece babasıyla, Simon'la değil."

"Neden olmasın?" Nick sordu ve Stacy ona inanmaz bir bakış

fırlattı. "Çünkü o bir katildi. Katildi. Claire aptaldı. Ben değilim."

"İşte buradasın, demek ki zekânın kanıtlanması gereken bir gerçek değil," dedi Nick yumuşak bir sesle. Ama yanağındaki bir kas seğirdi ve Vito sakinliğinin ince bir cephe olduğunu anladı.

"Çünkü o bir katildi." Vito başını salladı. "Muayene için ofisinize her geldiğinde ona baktınız. Onun Frasier olmadığını biliyordun. Lewis. Claire Reynolds'ı öldürdüğünü biliyordun ve *tek kelime etmedin mi?*"

Yine omuz silkti. "Ne anlamı vardı ki? Claire ölmüştü. Yapabileceğim hiçbir şey onu geri getiremezdi ve belli ki Arthur Vartanian para"

Nick bir kahkaha attı. "Tanrım, bu dava gittikçe daha iyi bir hal alıyor. Stacy, anlat bize. Arthur Vartanian'ın seni bulmaya gelmesine ne sebep oldu?"

Stacy gözlerini kırptırdı. "Beni bulmaya hiç gelmedi. Sadece ödemeye devam etti."

"Oh, seni bulmaya gelmişti. Şimdi öldü. Onu bulduk ve Karısı Claire'in yanına gömüldü." Nick kaşlarını kaldırdı. "Resimleri görmek ister misin?"

Stacy başını salladı. "Oğlunu tanıdığımı dair kanıt istedi ama ödemeye devam etti."

Vito Nick'e bir bakış fırlattı. "Bunu ona nasıl kanıtladın, Stacy?" Vito sordu.

"Ona Simon'ın bir fotoğrafını gönderdim. Pfeiffer için çektiğim."

"Samimi bir fotoğraftı," diye hatırlıyor Vito. "Bunun için poz vermedi."

"Tabii ki hayır. Fotoğrafını çekmeme izin vermedi, ben de o bakmıyorken bir tane çektim. Bir gün ihtiyacım olabileceğini düşündüm."

"Tamam," dedi Nick sessizce, "şimdi senin yardımını isteyeceğiz."

Cumartesi, 20 Ocak, 17:00.

"Şu sıksa kel adamı görüyor musun?" Üçüncü Ted, Sophie'yle birlikte günün son tur grubuna el sallayarak veda ederken fısıldadı. "Bir hayırseverlik grubunu yönetiyor."

Sophie gülümsedi ve adı. "Biliyorum. Bana söyledi. Üç kez."

"Biraz palavracı biri," diye itiraf etti Ted. "Ama paralarını 'eğitim ve sanatı' ilerletmek için kullanmak isteyen pek çok zengin insanı temsil ediyor. Seni severdi. Hem de çok."

"Biliyorum. Bu zırhın içinde olmaktan memnun olduğum tek andı. Kılıcımı çimdiklemeye çalıştı Ted." Kız kaşlarını çattı ama Ted sırıttı.

"Bir kılıcın vardı Sophie. İyi tarafından bak. Bir dahaki sefere savaş baltasına sahip olabilirsin." Kravatını gevşetti. "Sanırım savurganlık yapıp bu gece Darla'yı dışarı çıkaracağım."

"Moshulu's mu yoksa Charthouse mu?" diye sordu ve Ted şaşkın bir kahkaha attı.

"Bizim savurganlık anlayışımız Çin yemeği ." Başını sallayarak uzaklaştı.

Hiç dışarı çıkmıyorlar. Paraları yok."

Sophie bir kez daha döndü, zırhı hareketini zorlaştırıyordu. Bu kez şaşkınlıktan çok öfkeyle yukarı baktı. "*Theo*."

"En son ne zaman dışarıda bir akşam geçirdiğimizi hatırlamıyorum." Theo başını öne eğdi. "Ah, bekle. Evet, hatırlıyorum. Babam seni işe almadan hemen önceydi."

Theo, eğer söyleyecek bir şeyin varsa, Tanrı aşkına söyle." "Peki. Senin maaşın, annemle babamın birlikte eve getirdiklerinden daha fazla." Şaşırın

Sophie bir süre öylece bakakaldı. "Ne?"

Seni işe alacakları için çok heyecanlıydılar," dedi Theo soğuk bir şekilde. "Annem maaşından vazgeçti. 'Gerçek bir tarihçinin' gelirlerini artırmalarına yardımcı olacağını düşündüler. 'Kısa vadeli fedakârlık.

Uzaklaşmak için topuklarının üzerinde döndü ama Sophie kolundan tuttu. "Theo. Bekle."

Durdu ama ona bakmadı.

"Maaşımın onlar için bir zorluk olduğunu bilmiyordum." Ve karşılığında onun için de. Bu maddi sıkıntının Theo için, onun geleceği için ne anlama geldiğini merak ediyordu.

"Artık biliyorsun."

"Geçen yıl liseden mezun oldun. Peki ya üniversite?" Sertleşti.

"Para yok."

Suçluluk duygusu içinde kabardı ve onu geri itti. Üçüncü Ted burayı ayakta tutmak için fedakârlıklar yapmıştı. Ama nihayetinde fedakârlıklar birer seçimdi. "Theo, ister inan ister inanma, ailenin bana ödediği para bir McDonald's'ı işletmekten kazandığımdan daha az. Sana parayı geri vereceğimi söyleyebilirdim ama kazandığım her kuruş büyükannemin bakımevinin masraflarını karşılıyor."

Adam döndü ve kadın küçük bir puan kazandığını gördü. "McDonald's mı? Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Kızmak yerine neden daha fazla iş getirmenin yollarını aramıyoruz? Daha fazla tur, yeni sergiler."

Çenesi gerildi. "Turlardan nefret ediyorum. Çok utanç verici. Yani, Patty Ann tüm o tiyatro şeyleriyle ilgileniyor ama..."

"Ben de utanç verici olduğumu düşündüm. Ama insanlara ulaşıyor, Theo. Geçen gün konuştuğumuzda interaktif sergiyi inşa etmekle ilgileniyor gibiydin. Hâlâ ilgileniyor musun?"

Tekrar başını salladı. "Ellerimi iyi kullanırım."

"Biliyorum. Büyük Salon'daki panellerde harika bir iş çıkarmıştın." Sophie, Michael'ı, bloklarını ve yaptığı trebüketi düşündü. "Bana ellerini kullanman ve kendine yardım etmen için bir yol düşünmek için biraz zaman-"

Sütyeninin içine sıkıştırdığı cep telefonu titreşerek onu yerinden sıçrattı. Göğüs zırhını tutan şeritleri hızla gevşetti. "Şunu çıkarmama yardım et, Theo."

Arayanın kimliğine bir kez baktığında aklından geçen tüm düşünceler silinip gitti. "Büyükanne'nin bakımevinde arıyorlar" diye cevap verdi, kalbi küt küt atıyordu. "Alo?"

"Ben Fran." Fran baş hemşireydi ve ses tonu acildi. Sophie'nin

çarpan kalbi durdu. "Sorun nedir?"

"Anna'nın kalbi durdu ve ambulans çağırdık. Sophie, acele etmelisin. Durum kötü, tatlım."

Sophie'nin dizleri büküldü ve Theo'nun sabitleyici eli olmasaydı düşebilirdi. "Yola çıkıyorum." Sophie elleri titreyerek telefonunu kapattı. *Düşün.*

Simon. Belki de bir yalandı. *Bir tuzak.* Theo'nun dikkatli bakışlarının farkında olarak huzurevini aradı, ana santrali aradı. "Merhaba, ben Sophie Johannsen. Az önce bir telefon aldım ve büyükannemin-"

"Sophie? Bu Linda." Başka bir hemşire. Sophie, Simon Vartanian'ın bile iki hemşireye yalan söyletebileceğinden şüpheliydi. "Fran seni aramadı mı? Hastaneye git. Hemen."

Teşekkür ." Sophie kendini hasta hissederek telefonu kapattı. "Hastaneye gitmem gerekiyor." Theo, "Seni ben bırakırım," dedi.

"Hayır. Sorun değil. Memur Lyons ile gideceğim." Etrafına bakındı, kalbinin her vahşi atışında paniği artıyordu. "Nerede o?"

"Sophie, polisler neden seni takip ?" Theo, Sophie zırhlı bacaklarının elverdiği hızla lobi kapısına doğru ilerlerken onu takip ederek sordu izin ver.

"Sonra görüşürüz. Lyons nerede? Kahretsin." Kapıda durdu ve dışarı baktı. Dışarısı karanlıktı. Dakikalar ilerliyordu ve Anna ölüyordu. Elle için çok geç kalmıştı. Anna'nın yalnız ölmesine izin veremezdi. Eldivenlerini kaval kemikleri üzerinde tutan cırt cırtlara yırttı. "Şunları yardım et. Lütfen."

Theo çömeldi ve eldivenlerini çıkardı. Kadının ayağını tuttu. "Kaldır."

Kadın itaat etti, adam botunu çıkarırken bir elini soğuk cama dayadı. Gözlerini kısarak pencereden dışarı baktı ve yüzü yarı dönük bir polis gördü. Sigarasının kırmızı parıltısı ağzından birkaç santim ötede duruyordu. Lyons değil. Saatine baktı. Saat beşi geçiyordu. *Vardiya değişimi.* Theo diğer botu çıkardı ve kadın arkasından el sallayarak kapıdan hızla çıktı. "Teşekkürler, Theo. Sonra ararım."

"Sophie, bekle. Ayağında ayakkabı yok."

"Onları almak için geri dönemem. Zamanım yok."

"Ayakkabılarını getirene kadar," dedi Theo. "Sadece bir saniye sürecek. Burada bekle."

Ama zaman yoktu. Soğuk kaldırımın ayaklarında yarattığı şoku görmezden gelerek yeni memura doğru koştu. Sadece onun arabasına varana kadar. Hastanede terlik alacaktı. "Memur bey, hastaneye gitmem gerek. *Şimdi.*" park edildiği kaldırıma doğru yöneldi ve arkasından gelen ayak seslerini duydu.

"Dr. Johannsen, *durun.* Dedektiflerden biri gelene kadar sizinle birlikte bekleme emri aldım."

"Bekleyecek zamanım yok. Hastaneye gitmeliyim."

"Tamam." Ona yetişti ve koluna girdi. "Yavaşla yoksa buzda kayacaksın. Baygın düşersen büyükannene bir faydan dokunmaz."

Ona acele etmesini söylemek için ağzını açtı, sonra dondu kaldı. Anna'dan bahsetmemişti. *Simon'dan.* Kolunu geri çekti. "Hayır." İki adım atmıştı ki Adamın kolu kadının boğazına dolandı ve ağzını bir bezle kapattı. Kadın bir hayvan gibi mücadele etti ama adam iri ve güçlüydü ve Susannah'nın Vartanian'ın sesi, unutulmaz bir sessizlikte. *Simon daha büyüktü.* "Hayır." Ama sözcükler kumaş yüzünden boğuklaştı ve görüşü bulanıklaşmaya başladı.

Dövüş. Çılgılık at. Ama vücudu artık onun emirlerine itaat etmiyordu. Çılgılığı tiz ve gürültülüydü ve tamamen kendi kafasının içindeydi. Kimse onu duyamıyordu.

Onu sürüklüyordu. Başını çevirmek için mücadele etti. Onu nereye götürdüğünü görmek için, ama yapamadı. Bir kapının sürgüyle açıldığını duydu ve aniden omurgasına ağrı yayılmaya başladı. Hissedebiliyordu ama sırt üstü yatıp bir minibüsün yan kapısından dışarı bakarken gözlerinden başka hiçbir yerini oynatamıyordu.

Theo'nun arkasından geldiğini görebilmek için bulanık çift görüntülerin arasından süzüldü. *Ayakkabıları*. Theo onun ayakkabılarını tutuyordu. Gözlerinin fırlaması Simon'ı uyarmış olmalıydı çünkü Theo Albright, Simon'ın kafasına indirdiği tek bir yumrukla yere serildi.

Sonra hareket ettiler. Minibüs büyük bir şeyin üzerinden geçerken gümbürdedi, sonra da lastik gıcirtısıyla otoparktan hızla uzaklaştı. *Vito*, diye düşündü, o paçavranın üzerindeki her neyse onun çekiciliğiyle savaşıyor. *Vm üzgünüm*. Sonra karanlıktan başka bir şey yoktu.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Cumartesi, 20 Ocak, 17:30.

Otacy Savard meydan okurcasına onlara baktı. "Onunla konuşmayacağım. Beni buna zorlayamazsınız. Sonum olacak." Fotoğrafları itti. " olmaz. Delirmiş olmalısın."

Vito öfkesini ve tiksintisini yuttu. "Simon Vartanian'ı istediğin zaman ihbar edebilir ve ondan fazla insanın ölümünü önleyebilirdin. Senin başının altındalar. Bu yüzden bize yardım edeceksin. Simon'ı açığa çıkarmanı istiyoruz."

Telefonla," diye ekledi Nick sakince. "Onunla yüz yüze konuşmak zorunda değilsin. Ve eğer yardım etmeyi seçmezseniz... Basını her zaman kontrol edemeyiz."

Savard çenesini eğdi. "Fazla seçeneğim yok gibi görünüyor. Ona ne diyeceğim?"

Nick'in gülümsemesi hoş değildi. "Her zaman bir seçeneğiniz vardır, Bayan Savard. Bu ilk iyi seçiminiz olabilir. Dosyasında Simon'ın daha fazla silikon kayganlaştırıcı sipariş ettiğini not etmişsiniz."

İki gün önce. Normalde şu özel yerlerden birinden alırdı ama neredeyse bitmek üzereydi, bu yüzden daha hızlı getirebildiğimiz için bizden sipariş etti. Ne olmuş yani?"

"O halde," dedi Nick, "bizimle Pfeiffer'ın ofisine geliyorsun ve onu ofis telefonundan arayıp siparişinin hazır olduğunu söyleyeceksin."

"Ama ofis bugün kapalı," dedi, sesi titremeye başlamıştı. "Dr. Pfeiffer ,"

dedi Vito ona. "Bize yardım etmek için çok hevesli. Kayganlaştırıcıyla tuzak kurmak onun fikriydi aslında." Kızın çenesinin düştüğünü görmek hoşuna gitmişti. "Seni bu kadar çabuk nasıl bulduk sanıyorsun, Stacy? Elimizde havaalanlarında sizi arıyorlardı, ama rezervasyonunuz yoktu ve asla

check-in kontuarına bile varamamıştı. Pfeiffer bir süredir ve senin de bu işe karışmış olabileceğin sonucuna vardı. Bu yüzden bu sabah sizi takip etti ve siz havaalanına vardığınızda bizi aradı."

Kapı açıldı ve Liz içeri baktı, yüz ifadesi okunamıyordu. "Dedektifler mi?"

Vito ve Nick ayağa kalktılar ve Nick veda atışını yaptı. "En iyi resepsiyonist sesini takın, Stacy," dedi hafifçe. "Çünkü Vartanian aptal değildir. Gergin bir seğirmeyi bir mil öteden fark eder." Camın diğer tarafına geçtiklerinde Nick kapıyı kapattı.

"Tüm bunları duyuyor musun?" Vito sordu.

Nick başını salladı. "Ne iş ama. Hapishane sadece onun üstünlüğünü bileyecek."

"Vito," diye fısıldadı Jen sert bir sesle.

Vito pencereden döndü ve kanı . Jen bembeyaz kesilmişti ve Liz'in yüz ifadesi artık okunamaz değil, kontrollü bir korkuyla donuklaşmıştı.

"Sophie," dedi Liz. "Büyükannesi acilen hastaneye kaldırıldı. Kalp krizi geçirmiş."

Vito sakın kalmak için kendini zorladı. "Müzeye gideceğim ve onu hastaneye götüreceğim."

Liz onun kolunu yakaladı ve onu geçmeye çalıştığında sıkıca tuttu. "Hayır, Vito. Beni dinle. Acil durum personeli Albright Müzesi'ni aramış. Albright'ın çocuğunu müzenin önündeki sokakta baygın halde bulmuşlar."

Gözle görülür bir şekilde kendini çelikleştirdi. "Ve Memur Lyons'u arabasının arka koltuğunda ölü buldular."

Vito ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey .

"Peki ya Sophie?" Nick boğuk bir sesle sordu.

Liz titriyordu. "Görgü tanıkları onun beyaz bir zorla bindirildiğini ve minibüsün Albright'ın oğlunun üzerine sürölüp uzaklaştığını görmüşler. Sophie gitmiş."

Kalbi durma noktasından göğsünden fırlayacakmış gibi çarpmaya başlarken Vito sadece kendi kanının akışını duyabiliyordu. "O zaman onu yakaladı," diye fısıldadı.

"Evet," fısıldadı Liz. "Özür dilerim, Vito."

Uyuşuk bir şekilde camdan geriye baktı ve ellerini Savard'ın üzerine koyup onu boğarak öldürmek için duyduğu şeytani isteği dizginlemek zorunda kaldı. "Onun bir katil olduğunu biliyordu ve hiçbir şey söylemedi." Zor nefes alıyordu, her kelime boğazından çıkıyordu. "Artık çok geç. Onu çekmek için onu kullanamayız bile. İstedini aldı. Sophie'ye sahip."

Nick onun diğer kolunu tuttu ve Vito ona dönene kadar sıktı. "Vito, sakın ol ve düşün. Simon'ın hâlâ o kayganlaştırıcıya ihtiyacı var. Hâlâ işe yarayabilir. Denemek zorundayız."

Vito hâlâ uyuşmuş bir halde başını salladı. Ama kalbinin derinliklerinde daha iyi biliyordu. Van Zandt ölmeden hemen önce Simon'ın gözlerini görmüştü. Soğuk ve hesapçıydılar. Pfeiffer, "*Bir kobrayla kafese girmek gibi*," demişti. Ve şimdi Sophie o kafesteydi.

Cumartesi, 20 Ocak, 18:20.

Simon'ın cep telefonu çaldı. Arayanın kimliğine kaşlarını çatarak dikkatle cevap verdi. "Alo?"

"Bay Lewis, bu Stacy Savard, Dr. Pfeiffer'ın ofisinden."

Simon yanaklarını emdi. Ofis hafta sonları açık değildi. "Evet?"

"Dr. Pfeiffer'ın ailevi bir acil durumu oldu ve muayenehanesi yaklaşık bir hafta kapalı kalacak. O ve ben buradayız, son dakika detaylarıyla ilgileniyoruz. Silikon kayganlaştırıcınızın geldiğini söylemek istedim."

Simon neredeyse gülecekti. "Şu anda biraz meşgulüm. Pazartesi günü gelirim."

"Ama Pazartesi günü kapalı olacağız. Bütün hafta kapalı olacağız. Eğer kayganlaştırıcı istiyorsanız, bu gece gelmelisiniz. Bitmesini istemem."

Simon kabul etmek zorundaydı ama sesinde hafif bir titreme vardı. "Başka bir kaynak bulurum. Zaten yakında taşınıyor olabilirim." Kız başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı, şimdi yüksek sesle kıkırdıyordu. Savard polislerle işbirliği yapıyordu, bunu herhangi bir aptal bile anlayabilirdi.

"Erkek arkadaşın gerçekten çok zeki," diye seslendi Simon arkasından. "Ama ben daha zekiyim." Yanıt gelmedi. Uyanmadıysa bile yakında uyanacaktı, biliyordu, ama onunla daha fazla sorun yaşamayacaktı. Ana yollardan uzaklaştıktan sonra plakasını değiştirmek ve el ve ayak bileklerini bağlamak için kenara çekmişti.

Stacy Savard elleri titreyerek telefonu kapattı. "Elimden geleni yaptım."

"Elinden gelenin en iyisi yeterince iyi değildi," diye tersledi Nick. "O

biliyordu."

İki üniformalı polis Stacy Savard'ı kelepçeleterek karakola götürürken Vito ellerini yüzünden aşağı indirdi. "İşe yarayacağını düşünmemiştim."

Pfeiffer ellerini ovuşturarak ayağa kalktı. "Özür dilerim. Öyle olmasını umuyordum."

Nick nazikçe, "Çok yardımcı oldunuz, Doktor," dedi. "Size minnettarız."

Pfeiffer başıyla onayladı ve kapıdan çıkarılırken Savard'a baktı. "Bu ofisi onunla bu kadar uzun süre paylaştığıma ve onu hiç tanımadığıma inanmıyorum. Yanılmış olmayı umuyordum. Bu yüzden dün siz buradayken hiçbir şey söylemedim. Parmağımla işaret etmekten nefret ederdim ve yanlış."

Vito, Pfeiffer'ın sadece parmağıyla işaret etmesini diledi ama hiçbir şey

söylemedi. "Peki şimdi ne olacak?" Nick arabasına döndüklerinde

sordu.

"Başa dönüyoruz," dedi Vito acımasızca. "Kaçırdığımız *bir şey* var." Gözlerini pencereden dışarı dikti. "Ve Sophie'nin biz onu bulana kadar dayanabilmesi için dua ediyoruz."

Cumartesi, 20 Ocak, :15.

Brent elinde bir CD ile konferans salonuna girerken, "Onu kayda aldık," dedi. CD'yi Jen'e uzattı. "Sonofa kaltağı yaşlı kadının serumuyla oynamış."

Vito, Nick'le birlikte Pfeiffer'ın ofisinden dönerken Anna'nın yatağının yanına bıraktığı kamerayı hatırlamıştı. Şimdi Jen kamera görüntülerini içeren CD'yi dizüstü bilgisayarına yerleştirirken onun sandalyesinin arkasında duruyordu. Nick ve Liz sağında, Brent de solunda duruyordu. Katherine oturduğu yerde kaldı, solgun ve uyuşmuştu.

Vito onunla göz göze gelememişti. Sophie'yle ilgileneneğine söz vermişti. Ama yapmamıştı. Simon yakalanana kadar Sophie'yi kilit altında tutmalıydı. Yapması gereken pek çok şey vardı. Ama yapmamıştı ve Sophie gitmişti. Simon Vartanian onu ele geçirmişti ve hepsi Simon Vartanian'ın neler yapabileceğini biliyordu.

düşünmeyi bırakmalıydı. Sessizce delirecekti. *O yüzden odaklan Chick. Ve kaçırdığın şeyi bul.*

Brent ona bir bakış fırlattı. "Simon kasetin beşinci saatinde ortaya çıkıyor. "Simon Kamera harekete duyarlı. İlk iki saat sen ve Sophie'in dün gece büyükanneyle olan görüşmeniz. O ziyareti ve hemşire ziyaretlerini, tansiyon kontrollerini, ilaçları, yemekleri ileri sardım. Orada bir de kart oyunu var."

Vito ona baktı. "Kart oyunu mu?"

"Bu sabah saat on gibi hemşirenin biri elinde bir desteyle geldi. Günlük oyunlarının zamanının söyledi. Sophie'nin büyükannesi kaybetti ve hemşireyi çağırdı."

"Hemşirenin adı Marco muydu?"

"Evet. Yaşlı kadının hayatını kurtaran da oydu."

"En azından büyükannesi hemşireler tarafından taciz edilmiyordu." Vito başını salladı. "Anna sadece kâğıt oyunlarında kaybetmeyi sevmezdi."

Jen, "Ben ayarladım," dedi. Simon Vartanian'ın Anna'nın odasına girip yatağına oturmasını izlediler. Yaşlı adam gibi giyinmişti.

Nick, "Van Zandt'ı havaya uçurduktan hemen sonra gelmiş olmalı," diye mırıldandı. "Yoğun bir gün," dedi Jen kesin bir ifadeyle. "Lanet olsun."

Brent Jen'in üzerine eğildi ve kaseti ileri sardı. "Ona opera derneğinden olduğunu söylüyor. Onu Sophie'nin gönderdiğini. Ona ismiyle hitap ediyor. Büyükanne uyuyana kadar yirmi dakika sohbet ederler. İşte burada serumla oynar."

Bantta Simon cebinden bir şırınga çıkardı ve hemşirenin yatağının yanında hazır bıraktığı seruma enjekte etti. Şırıngayı cebine koydu, o anda damlayan serumu kontrol etti, sonra da saatine baktı.

"Çok basit ve etkili bir zaman geciktirme," dedi Jen donuk bir sesle.

"Bu ona huzurevinden uzaklaşmak ve hastanede Sophie'yi beklemek için zaman kazandırıyor."

Simon bir kez daha her şeyi düşünmüştü. Bu da bir kez daha Vito'nun kanını dondurdu.

Brent boğazını temizledi. "Hemşire serumu değiştirmek için geliyor." Jen hızlıca ileri sardı ve tekrar izlediler. Yine Marco'ydu ve serumu değiştirdikten sonra Anna'nın hayati değerlerini çizelgesine kaydetti. Ekran karardı, sonra bir saniye sonra Marco'nun koşarak içeri girmesiyle hareketlendi. Kalp monitörü bipliyordu ve Anna acı içinde sarsılıyordu. Marco Anna'nın ağzına doğru eğildi.

Hemşire Anna'nın yandığını söylediğini anlattı," Liz. "Hemşire iyi biri. Kalp monitörüne bir kez baktı ve potasyum klorür doz aşımı belirtilerini fark etti. Ona bir bikarb enjeksiyonu yaptı. Kalp krizini durdurdu."

"Ve Anna'nın hayatını kurtardı," diye mırıldandı Vito, zorlukla yutkunarak.

Liz, "Marco serumda bir hata yaptığını düşünüyordu," dedi. "Disiplin cezalarıyla, hatta işten çıkarılmayla yüzleşmeye hazırdı. Ama yalan söyleyemeyeceğini, eğer bir hastaya zarar verdiyse bunun sorumluluğunu kabul edeceğini söyledi."

Vito iç çekti. "Kameradan haberi var mı?"

"Hayır," dedi Liz. "Ona söylemek kendi suçluluğu konusunda içini rahatlatacaktır."

"Ve Sophie'nin ona güvenmediğini bilmesini sağlayacak," diye bitirdi Vito. "Ama yine de bilmeli. Sophie'nin ailesi de bilmeli. Birazdan hastaneye gideceğim." Masanın başındaki sandalyesine oturdu. Bu davanın başında, bu büyüklükte bir soruşturmayı yönetme sorumluluğunu memnuniyetle karşılamıştı. Şimdi bu sorumluluk boynunda kurşun bir ağırlık gibi asılı duruyordu. Soruşturma onun sorumluluğundaydı. sonra nereye gideceği onun sorumluluğundaydı. Bu, Sophie'ye ne olacağının da onun sorumluluğunda olduğu anlamına geliyordu.

"Peki neyi kaçıırıyoruz?" Vito talep etti. "Ayrıntılara ihtiyacımız var."

Jen, "Taş ocağı toprağı üzerine inşa edilmiş asansörlü izole binalar," dedi.

Nick, "İlk sıranın sonundaki yaşlı kadın ve adamın kimlikleri," diye ekledi.

Liz dudaklarını büzdü. "Şu lanet olası tarla," dedi ve Vito gözlerini kıstı.

"Yani neden o tarla?" diye sordu ve Liz başını salladı.

"Bu soruyu hiç cevaplamadık, Vito. Neden o tarla? Orayı nasıl seçti?"

"Arazinin sahibi olan eski posta çalışanı Winchester, arazinin teyzesine ait olduğunu söyledi." Vito sandalyesinde dönerek beyaz tahtaya baktı.

"Claire Reynolds'ın yanına gömülen yaşlı kadın Winchester'ın teyzesi olamaz."

"Çünkü Winchester'ın teyzesi bu yılın Ekim ayına kadar ölmedi," diye devam etti Nick. "Bu yaşlı kadın bir yıl önce öldü."

"Avrupa'dan gelmişti," dedi Katherine. Odaya girdiğinden beri söylediği ilk sözlerdi bunlar. "Dişlerini analiz ettirdim ve rapor dün geç saatlerde geldi. Dolguları bu ülkede hiç kullanılmayan ama ellili yıllarda Almanya'da yaygın olan bir amalgam." Başını iki yana salladı. "Bunun size nasıl yardımcı olacağını anlayamıyorum. Savaşın sonra dünyanın o bölgesinden binlerce insan göç etti."

"Daha önce sahip olmadığımız bir parça," dedi Vito. "Gidip Harlan Winchester'ı tekrar görelim. Teyzesi hakkında bulabildiğimiz her şeyi bulalım. O araziye Simon'a bağlayacak bir şeye ihtiyacımız var ve şu anda araziye tek şey teyzesi."

Liz elini onun omzuna koydu. "Benim daha iyi bir fikrim var. Nick ve ben Winchester'ı görmeye gideceğiz. Sen de Sophie'nin ailesini görmeye git."

Vito'nun çenesi yukarı kalktı. "Liz, bunu yapmam gerek."

Liz'in gülümsemesi nazik ama sertti. "Beni bu davayı almaya zorlama, Vito."

Vito ağzını açtı, sonra . "Beni kovamdan düşürmek üzeresin," dedi sessizce, Sophie ve Dante'yi hatırlayarak.

"Tuhaf bir kelime çağrışımı ama evet, sanırım işe yarıyor." Liz kaşlarını kaldırdı. "Duyguların tavan yapıyor. Eve git. Yeniden şarj ol. Bu bir emirdir."

Vito ayağa kalktı. "Tamam. Ama sadece bu gecelik. Yarın sabah buraya dönüyorum. Eğer onu bulmak için bir şeyler yapmazsam, çıldıracağım Liz."

"Biliyorum. Bize güven, Vito. Taş taş bırakmayacağız." Jen'e . "Dün gece hep buradaydın. Sen de eve git."

"Seninle kavga etmeyeceğim," dedi Jen, dizüstü bilgisayarını kapatırken. "Ama ben eve gidebileceğimden bile emin değilim. Sanırım bir süre beşikte yatacağım." Çıkarken Vito'ya sertçe sarıldı. "Umudunu kaybetme."

Liz, "Nick, sen benimlesin," dedi. "Ben ceketimi alayım."

Nick, "Ben av tüfeği diyorum," dedikten sonra Vito'nun yanında durdu. "Sadece uyu, Chick," mırıldandı. "Düşünme. Çok fazla düşünüyorsun." Sonra o ve Liz gittiler.

Brent tereddüt etti, sonra Vito'ya plastik bir kutu içinde bir CD verdi. "Bir kopyasını istersin diye düşündüm." Ağzının bir tarafı üzüntüyle kalktı. "Çok iyi boruların var, Ciccotelli. Kasetin o bölümünü izlerken IT katında tek bir kuru göz bile yoktu."

Vito'nun gözleri yandı. "Teşekkür ederim." Sonra Brent gitti ve sadece o ve Katherine kaldı. Katherine'in görüp görmediğini umursamadan, ellerinin gözlerini ovuşturdu. "Katherine, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Ben de öyle, üzgün olmam dışında."

Ona göz kırptı. "Üzgün müsün?"

"Bu hafta arkadaşlığımıza düşündüğümünden daha fazla zarar verdim. Seni daha önce incittiğim için, bunun için seni suçladığımı düşünüyorsun ve hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz."

Vito CD'yi elinde evirip çevirdi. "Yapmalısın. Kendimi suçluyorum."

"Ve en onu buraya getirdiğim için kendimi suçluyorum."

"Zihnimde görebildiğim tek şey onun kurbanları."

"Biliyorum," diye fısıldadı sertçe.

Sonra ona baktı. Gözleri periliydi. Bu hafta on iki otopsi yapmıştı, her biri Simon Var-tanian'ın kurbanıydı. "Herkesten daha iyi anlıyorsun."

Başını salladı. "Sophie Johannsen'ı da tanıyorum. Eğer hayatta kalmanın bir yolu varsa, bunu yapacaktır. Ve sen de buna tutunmalısın, çünkü şu anda elimizdeki tek şey bu."

Cumartesi, 20 Ocak, 21:15.

Sophie uyanıyordu. Göz kapaklarını kaldırdı ve başını oynatmadan bakışlarını çevresel görüş alanının bir ucundan diğerine kaydırdı. Üstünde waffle tahtası vardı. Anna'ya kayıt stüdyolarında eşlik ettiği onca zamandan biliyordu, ses yalıtımı ve ses kalitesini kontrol etmek için kullanılırdı. Duvarlar kayalarla kaplıydı. İster gerçek olup olmadığını söylemek zordu. Duvar apliklerindeki meşaleler yeterince gerçek görünüyordu, titreyen alevleri gölge üzerine gölge yaratıyordu.

Ölümün kokusunu aldı. Ve çılgınlıkları hatırladı. Greg Sanders burada ölmüştü. Diğerleri gibi. *Sen de öleceksin*. Dişlerini sıktı. *Zerre kadar gücüm kaldıysa hayır*. Yaşamak için vazgeçemeyeceği kadar çok şeyi vardı.

Bu iyi bir düşünceydi ama pragmatik olarak elleri ve ayakları bağlıydı ve tahta bir masanın üzerinde yatıyordu. Kıyafetleri vardı ama daha önce giydiği kıyafetler değildi. Bir elbise ya da cüppe giyiyordu. Ayak sesleri duydu ve hızla gözlerini kapattı.

"Numara yapmana gerek yok Sophie. Uyanık olduğunu biliyorum." Yumuşak, kültürlü bir ses tonu vardı. "Şimdi gözlerini aç. Bana bak."

Yine gözlerini kapalı tuttu. Bir yüzleşmeyi ne kadar erteleyebilirse, Vito'ya onu bulması için daha fazla zaman tanıyacaktı. Çünkü onu bulacaktı. Bundan emindi. Nerede ve ne şekilde olacağı aklındaki tek soruydu.

"Sophie," diye mırıldandı. Sophie onun nefesinin yüzünde gezindiğini hissetti ve irkilmemek için kendini zor tuttu. Adam doğrulurken vücudunun yarattığı esintiyi hissetti. "Çok iyisin." Bunu beklediği için, adam kolunu çimdiklediğinde irkilmeyi kontrol etti. Adam kıkırdadı. "Sana birkaç saat daha vereceğim ama sadece devrelerimi yeniden şarj etmem gerektiği için." Son birkaç kelimeyi neredeyse kendini küçümseyen bir eğlenceyle söylemişti.

"Tamamen şarj , bir otuz saat daha zinde ve hazır olacağım. Otuz saat içinde ne kadar eğlenebileceğimizi bir düşün Sophie." Adam kıkırdarak uzaklaştı ve Sophie, kontrol edemediği ürpertisini görmemesi için dua etti.

Cumartesi, 20 Ocak, 21:30.

"Merhaba Anna." Vito, kardiyak yoğun bakım ünitesindeki yatağının yanındaki sandalyeye oturdu. Anna'nın aklı zar zor başındaydı ama iyi olan gözü titriyordu. "Sorun yok," dedi Vito. "Konuşamıyorsan anlarım. Sadece nasıl olduğunu görmek için geldim."

Gözleri kapıya doğru kaydı ve dudakları titredi ama ağzından hiçbir kelime çıkmadı. Sophie'yi arıyordu ve Vito'nun bunu ona söyleyecek yüreği yoktu. gerçeği. "Uzun bir gün geçirdi. Uyuyakaldı." Bu doğru değildi. Görgü tanıkları onun götürüldüğü beyaz minibüse kadar sürüklendiğini, uyuşturulmuş gibi gevşek olduğunu söylemişlerdi. Vito öyle olduğunu ve hâlâ uyuduğunu umuyordu. Uyuduğu her saat, onu bulmaları için onlara bir saat daha kazandırıyordu.

"Kimsin sen?"

Vito döndüğünde açık kapıda Anna'nın daha kısa ve genç bir versiyonunu gördü. Bunun Freya olduğunu tahmin etti. Anna'nın elini okşadı. "Müsait olduğumda geri geleceğim, Anna."

"Dedim *ki, kimsin sen?*" Freya'nın sesi tizdi ama altında Vito panik duyuyordu.

Anladığı panikti. "Ben Vito Ciccotelli, Anna'nın bir arkadaşıyım. Ve Sophie'nin."

Başının arkasında ince bir saç halkası olan bir adam Freya'nın arkasında belirdi, gözlerinde korku ve umut savaşıyordu. Bu Harry Amca olmalıydı.

Adam bunu doğruladı. "Ben Harry Smith, Sophie'nin amcasıyım. Sen de onun polisisin." Onun polisi. Vito'nun kalbi biraz daha kırıldı. "Konuşmak için bir yer bulalım."

"Sophie?" Küçük bir aile bekleme odasına oturduklarında Harry söyledi. Vito ellerine baktı, sonra tekrar başını kaldırdı. "Hâlâ kayıp."

Harry başını salladı. "Anlamıyorum. Neden biri Sophie'mize zarar versin ki?"

Vito, Freya'nın ağzının kenarının gerilmesini izledi. Küçük bir hareket, muhtemelen stresten kaynaklanıyordu. Emin değildi. Bildiği tek şey

Karşısındaki adam Sophie'nin gerçek bir babaya sahip olduğu en yakın şeydi ve gerçeği bilmeyi hak ediyordu.

"Sophie bir davada bize yardım ediyordu. Basında biraz yer aldı."

Harry'nin gözleri kısıldı. "Yaşlı adamın metal dedektörüyle bulduğu mezarlar mı?"

İşte . Son bir haftadır tüm o insanları öldüren adamın izini sürüyoruz." Bir nefes aldı. "Kaçırıldığına inanmak için sebeplerimiz var Sophie."

Harry'nin rengi soldu. "Aman Tanrım. Yukarıda dokuz ceset buldular."

Şimdi beş kişi daha vardı, Alan Brewster'ın hiç bulunamadığını düşünürsek belki de altı. Ama Harry'nin bunu bilmesine gerek yoktu. "Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz."

"Annem kalp krizi geçirdi," dedi Freya yavaşça. "Sophie'nin kaçırılmasından bir saat önce oldu. Zamanlama tesadüf olamaz."

Vito, kasetten ve tahrifattan ettiğinde Hemşire Marco'nun yüzündeki ifadeyi düşündü. Tahmin ettiği gibi hem incinmiş hem de rahatlamıştı. Freya Smith'in tepkisinin ne olacağını merak ediyordu. "Öyle olmadığını biliyoruz. Katil annenizin serumuyla oynamış ve yüksek konsantrasyonda potasyum klorür enjekte etmiş." Jen'in düşündüğü gibi, büyük ihtimalle iri taneliydi. Çatılardaki ve sokaklardaki buzları eritmek için kullanılan türden. Yılın bu zamanlarında hırdavatçıya giderim.

Freya'nın ağzı sert bir çizgiyle kapandı. "Annemi öldürmeye çalıştı. Anneme ulaşmak için Sophie."

Vito kaşlarını çattı, sözcüklere değil ama onları söyleme biçimine. Anlaşılan Harry'nin de kaşları çatılmıştı. Yüzünde dehşete kapılmış bir şok ifadesi belirdi.

"Freya, buna Sophie neden olmadı." Freya hiçbir şey söylemeyince, Harry dengesizce ayağa kalktı. "Freya? Sophie gitti. Dokuz kişiyi öldüren bir adam

Sophie'miz var."

Freya ağlamaya başladı. "Senin Sophie'n," diye tükürdü. "Her zaman *senin* Sophie'n." Başını kaldırıp ona baktı. "Senin iki kızın var, Harry. Onlar ne olacak?"

"Paula ve Nina'yı seviyorum," dedi, şaşkınlığı öfkeye dönüşmüştü. "Aksini ima etmeye nasıl cüret edersin? Ama Paula ve Nina her zaman bize sahipti. Sophie'nin kimsesi yoktu."

Freya'nın yüzü buruştu. "*Sophie'nin Anna'sı vardı.*"

Harry'nin rengi daha da soldu, sonra elmacık kemikleri koyu kırmızıya boyanırken gerçekler gün ışığına çıkmaya başladı. "Hep bunun Lena yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Sophie'yi sevemezdin çünkü o Lena'nındı. Ama Anna yüzündenmiş. Çünkü Anna onu yanına aldı."

Freya şimdi hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. "O kız için her şeyden vazgeçti. Evinden, kariyerinden. Bizim için hiç evde kalmadı. Ama Sophie için... Her şey Sophie içindi. Ve şimdi annem orada yatıyor, *ölüyor.*" Hıçkırıklara boğuldu. "*Sophie* yüzünden."

Vito bir nefes verdi. İyi Freya o kadar da iyi değildi.

"Tanrım, Freya," dedi Harry . "Kimsin sen?"

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. "buradan, Harry. Sadece ."

Harry titreyerek küçük bekleme odasının dışına çıktı ve duvara . Vito, hıçkırarak ağlayan Freya'ya şaşkın bir küçümseme ifadesiyle bakarak ona katıldı. Harry'nin gözleri kapalıydı, yüzü asılmıştı. "Bu geceden önce hiç anlamamıştım."

"Bir konuda yanılmışsın," dedi Vito yumuşak bir sesle.

Harry zorlukla yutkundu, ama gözlerini açtı. "O da ne?"

"Sophie'nin 'hiç kimsesi' yoktu. Sen vardın. Bana senin onun gerçek babası olduğunu ve bunu sana daha önce hiç söylemediğini düşündüğünü söyledi."

Harry'nin boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim," dedi kısık sesle.

Vito omuzlarını dikleştirdi. "Sana ve Anna'ya sahipti. Şimdi de ben varım. Ve ben onu bulacağım." Harry'nin boğazı düğümlendi ama sözcükleri zorla çıkardı. "Ve onu seveceğim, Harry, ve ona her zaman istediği evi vereceğim. Sana söz veriyorum."

Harry onun bakışlarını tuttu, hem Vito'nun verdiği sözü hem de kendi tepkisini tarttı. "Ona dışarıda onun için biri olduğunu söyledim. Sadece sabırlı olması ve beklemesi gerektiğini söyledim."

Sabret ve bekle. Sabır Vito'nun şu anda pek sahip olduğu bir şey değildi. Liz'in ona eve gitmesini söylediğini biliyordu ama gidemezdi. Ona borçluydu. Sophie sabır ve beklemekten daha fazlasını yaptı. "Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım," dedi Vito. "Onu bulduğumda."

Vito birkaç adım yürüdü, sonra tekrar kaseti düşündü. "Anna'nın hemşiresi Lucy Marco mu? Onun hızlı düşünmesi Anna'nın hayatını kurtardı."

Harry gözlerini kapadı. "Ona bağırdık," diye mırıldandı. "Bize Anna'nın serumuyla ilgili bir hata yaptığını söyledi ve biz de ona bağırdık. Söz veriyorum bunu düzelteceğim."

Vito başka bir cevap beklemiyordu. "Güzel. Babası müzenin sahibi olan genç adamın, Sophie'yi kaçıran adamı durdurmak için hayatını tehlikeye attığını da bilmelisin."

Harry'nin gözleri kırpışarak açıldı. "Theo Four'u mu kastediyorsun? Sophie onun kendisinden hoşlandığını sanmıyordu."

Vito tüm Albright'ların gözlerindeki endişeyi düşündü, hem Simon'ın kamyonetiyle üzerinden geçtiği Theo için hem de Sophie için. "Hepsi onu seviyor, Harry. Onun için çok korkuyorlar."

Harry kararsızca başını salladı. "Theo. mi?" "Öyle umuyorlar. Ne olacağı belli olmaz."

Yine başını salladı. "Bir şeye ihtiyaçları var mı?"

Vito içini çekti. "Sigorta. Hiç sigortaları yoktu. Paraları yoktu." *Sigorta.* Simon onunkini çalmıştı. Vito nefesini içine çekti, bu ona bir yumruk gibi çarpmıştı. Bu davanın tüm telaşı içinde en temel ilkeyi unutmuştu. *Takip et Para.*

"Ne?" Harry onun kolunu tuttu, paniğe kapılmıştı. "Ne?" Vito yaşlı adamın omzunu sıktı. "Aklıma bir şey geldi. Gitmem gerek." Sonra asansöre doğru koşmaya başladı, koşarken ADA Maggy Lopez'i arıyordu.

20 Ocak Cumartesi, 50

Bacağını tam zamanında duvara takmıştı. Son zamanlarda kadar meşguldü ki, aküyü neredeyse bitene kadar çalıştırmıştı. Tamamen şarj olması saatler sürerdi. Başka bacakları da vardı ama hiçbiri Pfeiffer'ın çalışmasına katılarak edildiği mikroişlemci kadar hareket alanı ya da güvenilirlik sağlamıyordu ve Sophie Johannsen'ı öldürmenin fiziksel bir üstünlüğü olmasını gerektirir.

Onu kostümünün içinde, başının üzerinde sopasını sallarken düşündü. Kırılgan bir çiçek değildi. Evet, Pfeiffer'ın biriminin ona sağlayabileceği her avantaja ihtiyacı olacaktı.

Stüdyosundaki yatağın üzerinde otururken, Dr. Pfeiffer konusunu düşünerek durakladı. Pfeiffer ve hemşiresi polislere yardım ediyordu. Aldığı telefonun tek açıklaması buydu. Gel de kayganlaştıracını al. Ha. Ciccotelli için bundan daha iyisini düşünmüştü. Pfeiffer'ın hemşiresinin fotoğrafını çekmesine izin vermemiş olması çok iyi bir şeydi. Aksi takdirde Ciccotelli de gerçek yüzünü öğrenecekti. Bu da bir dahaki sefere yeni bir hayatla ortaya çıkmayı seçtiğinde sorun yaratabilirdi.

Sophie Johannsen'in ölümüyle geriye sadece yaşlı adamın kalmıştı. Gülümsedi, birdenbire ailesinin yeniden bir araya gelmesi için can atmaya başlamıştı. Özellikle de Daniel. Bitmemiş matrisinin yanındaki masanın üzerinde duran tuzağa baktı. Güzelce planlanmış mezarlığının yarım kalacak olması içini kemiriyordu.

Kardeřinin yıllar önce başlattığı iři bitirerek bunu telafi etmek zorunda kalacaktı. İntikamını o kadar çok hayal etmişti ki... Belki de bu gece Daniel'ın bir hayvan gibi tuzağa dūřurūldüğünü hayal edecekti.

Ama uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Bacağı şarjlı olsaydı koşuya çıkardı. Bu gergin enerjiyi başka bir şekilde atması gerekiyordu ve tam da buna uygun bir şeyi vardı. Yaşlı bacağını çekiştirerek merdiven boşluğuna yerleştirilmiş kapılara doğru ilerledi. Kapıları açarak gülümsedi. Brewster elleri ve ayakları bağlı, cenin şeklinde kıvrılmış yatıyordu. Ama nefes alıyordu.

"Umudunu yitirmedin mi Brewster?"

Bağlı adamın göz kapakları titredi ama en ufak bir ses çıkarmadı. Bir inilti bile. Brewster'ı bir kasırgada bile tek ayak üstünde tutabilirdi. Ama Alan Brewster için başka planları vardı. 'Biliyor musun Alan, sana hiç doğru dürüst teşekkür etmedim. Destek ekibimi bir araya getiren merkez sendin. Ortaçağ savaşları konusunda uzman ararken ilk karşıma çıkanlardan birinin sizin adınız olması ne tesadüf. Ve ne tesadüf ki Böyle yardımsever tüccarlarla iş birliği yapmak." Brewster'ı sırtını duvara dayayarak oturması için çekti.

Bu arada bana Dr. Johannsen'den bahsettiğiniz için teşekkür ederim, Fransa'dan döndü ve -nasıl ettiniz? Çok yetenekli bir asistan. Çok haklıydınız. Onun uzmanlığını çok faydalı buldum. Tabii ki, onun hakkındaki görüşümüz özel uzmanlık oldukça farklıdır. Onun akademik değerlerinden tam olarak faydalanmak yerine daha basit düşüncelerle meşgul olmanıza sevindim."

Brewster' bakarak durdu ve sahneyi zihninde ereveledi. Van Zandt muhteşem bir kraliçeye ihtiyaı olduğu konusunda haklıydı ve uzun uzun düşündükten sonra, VZ'nin kamçı sahnesi konusunda da haklı olduğuna karar verdi. Daha dramatik bir şeye ihtiyaı vardı.

VZ birinin patladığını görmek istemişti. Simon gülümsedi. Ve VZ'nin dileğini yerine getirdi, yakından ve kişisel olarak. Bu sefer, bunu kayda alacaktı.

Cumartesi, 20 Ocak, 21:55.

Vito, Maggy Lopez'i karakola girerken yakaladı. "Maggy. Geldiğin için teşekkürler." Dirseğinden tuttu ve onu asansöre doğru hızlandırdı. "Acele etmeliyiz. Sophie beş saattir elinde." Simon'ın bu beş saat içinde ona neler yapabileceğini düşünmemek için tüm konsantrasyonunu kullanıyordu.

Maggy ona yetişmek için koşuyordu. "Bileğimi kıracağım. Yavaşla biraz."

Biraz yavaşladı, akıp giden her dakika onu rahatsız ediyordu. "Yardıma ihtiyacım var."

"Bunu ." Asansörün önünde durduklarında derin bir nefes aldı. "Tam olarak neye ihtiyacın var, Vito?"

Asansörün kapıları açıldı ve adam onu içeri aldı. "Simon Vartanian'ın mali kayıtlarına erişmem gerekiyor."

Başını salladı. "Tamam. Pfeiffer'dan tıbbi kayıtlarını almak için kullandığımız tüm takma adları kullanarak bir arama emri çıkartacağım." Gözleri kısıldı. "Ama bunu yapmamı telefonda da isteyebilirdin. Ne istiyorsun, Vito?"

Asansörün sesi duyuldu ve adam onu cinayet masasının önündeki koridora çekti. Maggie durdu ve kolunu . "Kes şunu. Ne istiyorsun, Vito?"

Nefes aldı. "Arama emrini bekleyemeyiz, Maggy.

Zaman yok. Simon bir şeyler satın aldı. Bir para kaynağı olmalı. O kaynağı bulmak zorundayım."

"Bu yüzden banka kayıtlarını, iptal edilmiş çekleri mahkemeye sunacağız." kaşlarını çatı. "Yasal olarak."

"İptal edilmiş çeklerim yok. Satın aldığı tek bir şey bile yok. Kahretsin," diye tısladı Vito. "Sophie *beş saattir* elinde. Eğer bunlar acil durumlar değilse, ne bilmiyorum. Bu bilgiyi hızlıca alabilecek insanlar tanıyorsun. Lütfen."

Bocaladı. "Vito... sana en son yardım ettiğimde bir adam öldü."

Vito sakinleşmek için mücadele etti. "Van Zandt'ın zaten kefaletle serbest kalacağını söylemiştin. Ayrıca, ölmeyi hak etmişti. *Sophie hak etmiyor.*"

Gözlerini kapattı. "Kimin yaşayıp kimin öleceğine sen karar veremezsin, Vito."

Vito onun omuzlarını kavradı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Kadının gözlerindeki uyarı parıltısını görmezden gelerek elini daha da sıktı. "Eğer ben onu bulamazsam, o işkence edecek.

ve onu öldür. Sana yalvarıyorum, Maggy. Lütfen. Yapabileceğin herhangi bir şey. *Lütfen*"

"Tanrım, Vito." Kızın gözlerinde kararsızlık savaşları yaşanırken nefesini tuttu, sonra içini çekti. "Peki. Birkaç yeri arayacağım."

Yavaşça nefes verdi, bir kez daha nefes alabildi. "Teşekkür ederim."

"Bana henüz teşekkür etme," dedi karanlık bir sesle ve onun yanından geçerek çalışma odasına girdi.

Brent Yelton onları Vito'nun masasında bekliyordu. "Gelebildiğim kadar hızlı geldim."

Maggy Vito'ya ters ters baktı. "Kendi hacker'ın mı? Kendinden oldukça eminsin, parlak çocuk."

Vito kendini suçlu hissetmeyi reddetti. "Nick'in masasını kullanabilirsin Maggy."

Maggy oturmuş, çantasından avuç içi bilgisayarını çıkarırken kendi kendine mırıldanıyordu. Brent memnun bir şekilde başını salladı. "Neyi hacklememi istiyorsun?"

Sesi o kadar hevesliydi ki Vito neredeyse gülümseyecekti. "Henüz bilmiyorum. Satın aldığı bir şeyi hatırlamak için beynimi zorluyorum."

"Doktordan kayganlaştırıcı almış," dedi Brent ama Vito başını salladı.

"Pfeiffer'a her zaman nakit ödeme yapardı. Katkı payları ve yağlar. Gelirken kontrol ettim. Bölgedeki tüm bankalara bakamaz mıyız? Belki bir çek hesabı vardır."

Brent yanaklarını şişirdi. "Nereden başlayacağımızı bilseydik daha kolay olurdu. Banka hacklemek hassas bir iştir. Zaman alacaktır. Kredi kartı olup olmadığını görmek için kredi bürolarını kontrol etmek daha kolay olurdu."

Maggy inledi. "Bunların hiçbirini duymak istemiyorum." Ayağa kalktı ve başka bir masaya . Ama elinde cep telefonu vardı ve arama yapıyordu.

Bu da bir şeydir, diye düşündü Vito.

Brent dizüstü bilgisayarını açtı. "OR0 ona nasıl ödeme yaptı?"

"Henüz almamışlardı. Van Zandt üç yıl boyunca telif alamayacağını söyledi. aylar." Vito masasının çekmecesini açtı ve Pfeiffer'ın tıbbi dosyasını buldu. "İşte Pfeiffer'a verdiği sosyal güvenlik numarası. Tüm takma adlarını araştırın."

Brent başını kaldırdı, yüzünde sempati vardı. "buradan, Vito."

Vito'nun omuzları çöktü. "Özür dilerim. Sana zaten bildiğin şeyi söylüyorum."

"Biraz kahve al." Brent'in ağzı yukarı kıvrıldı. "İki şeker alıyorum."

Vito arkasını döndü ve doğruca Jen'e çarptı. Zıpladı ve topuklarının üzerine düştü. "Burada ne işin var?" diye sordu. Saçları her açıdan dışarı fırlamıştı ve yeni uyanmış gibi görünüyordu. Gözleri kısılmıştı. "Neyin peşindesin?"

"Parayı takip ediyorum," dedi suratsızca, "başından beri yapmam gerektiği gibi. Burada ne yapıyorsun?"

Jen omzunun üzerinden baktı ve o zaman Vito onu takip eden iki genci fark . "Marta ve Spandan ile tanışın. Sophie'nin yüksek lisans öğrencileri."

Marta siyah saçları ve gözyaşı lekeli yüzüyle minyon bir genç kadındı. Korku dolu gözlerle genç bir Kızılderili adamın kolunu tutuyordu. "Haberlerde gördük," dedi Marta titreyerek. Albright'ın dışındaki silahlı saldırıyı. Ve Dr. J... Biri onu kaçırdı."

"Duyar duymaz geldik," dedi Spandan. "Aman Tanrım. Buna inanamıyoruz."

Masa çavuşu Liz'i aradı, o da beni aradı." Jen sandalyeleri işaret etti ve öğrenciler . "Bu Dedektif Ciccotelli. Bana anlattıklarınızı ona da anlatın."

Muhabir," diye başladı Spandan kararsızca, "Dr. J'nin bir davada polise yardım ettiğini söyledi. Sizin davanız, Dedektif. Dedi ki, bu davanın içinde şu mezarlar da varmış.

ve Greg Sanders'ın son kurban olduğunu söyledi." Yutkundu. "Uzuvlarının kesildiğini söyledi."

Vito Jen'e sinirli bir bakış fırlattı ve Jen omuz silkti. "Bunu sonsuza kadar saklayamayacağımızı biliyorduk Chick. Basının noktaları birleştirmesi bu kadar uzun sürdüğü için şanslıyız." Spandan'a cesaretlendirici bir baş selamı verdi. "Devam et gidiyor."

"Pazar günleri Dr. J ile çalışıyoruz. Müzede."

"Ortaçağda hırsızlığa bir ceza olarak el kesmekten bahsetmiştik," diye patladı Marta. "El ve karşı ayak. Sonra da kaçırıldı. Gelip size söylemek zorundaydık."

Vito ağzını açtı ama ne bir ses çıktı ne de nefes aldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Ona marka, amputasyon ya da kilise hakkında soru sorma fırsatım olmadı. Eğer ona sorsaydım..."

"Oraya gitme Vito," diye tersledi Jen. "Bunun bir faydası yok."

"Marka mı?" Spandan kaşlarını çatarak sordu. "Marka hakkında konuşmadık."

"Öğrencilerinden biri yaptı," dedi Vito, nefes almaya çalışarak. "Siz ikiniz değil miydiniz?"

Her iki öğrenci de başlarını salladı. "Biz dört kişiyiz," dedi Marta. "Bruce ya da John'u bulamadık, biz de kendimiz geldik."

"Sophie'nin bahsettiği isim John'du. John..." Vito gözlerini kapadı. "Tuzakçı."

Jen iç çekti. "Cehennem."

"John'un nerede yaşadığını biliyor musunuz?" Vito sordu ama yine başlarını salladılar. "Ne kullanıyor?"

"Beyaz bir minibüs," dedi Spandan hemen. "Salı gecesi Dr. J'yi arabayla bıraktı."

"Çünkü bisikleti kurcalanmıştı." *Nefes al. Düşün.* Sonra bulmacanın bir parçası yerine oturdu. "Eğer öğrenci olsaydı, harç ödemek zorunda kalırdı." Brent'e döndü.

Brent yazıyordu. "Çoktan . Öğrenci numarasını bilmek yardımcı olacaktır."

"Birbirimizin numaralarını bilmiyoruz," dedi Spandan. "Ama kütüphanede vardır. Kitapları ödünç almak için ona ihtiyacı olacak."

"Kütüphaneyi **arayacağım**," dedi Brent. "Ama muhtemelen kapalıdır."

Maggy oturduğu yerden kalktı. "Belki misafirlerimiz bir şeyler atıştırmak ister."

Jen'in kaşları kalktı ve gözleri anlayışla doldu. "Onları kafeteryaya götüreceğim."

Marta başını şiddetle salladı. "Hayır, bir lokma bile yiyemedim." Gitmemizi istiyorlar," diye mırıldandı Spandan. Vito'ya baktı. "Kampüse geri döneceğiz. Lütfen onu bulur bulmaz bizi ara."

Brent onlar gidene kadar bekledi. "Kütüphane kapalı. İçeri girmenin bir yolunu bulmamı ister misin?"

Jen elini kaldırdı. "Bekle. Liz, Beverly ve Tim'e John Trapper'ı kontrol ettirmiş. Bev aradı ve bana kontrolden geçtiğini, sağlık dosyasında tekerlekli sandalyeye mahkûm olarak söyledi."

"Ama Simon'ın tıbbi dosyalarını değiştirebildiğini biliyoruz," dedi Vito. "Eğer Bev ve Tim onun tıbbi dosyasını gördüyse, kullandığı sosyal her neyse ellerinde olacaktır. Eğer

Üniversite harcı ya da herhangi bir şey için ödeme yaptıysa, bunu bankasına kadar takip edebiliriz."

"Ben onları ararım," dedi Jen ve Maggy Lopez yaklaşırken boş bir masaya oturdu, yüz ifadesi ciddiydi.

"IRS'de bir isim var. Vito, sonra ne olacağı konusunda açık olmalısın. Bu izinsiz bir arama. Bu noktadan sonra bulacağımız her şey zehirli ağacın meyvesidir. Mahkemede kabul edilemez. Simon Vartanian'ı bundan sonra bulacaklarımıza dayanarak tutuklarsanız, on üç cinayetten serbest kalabilir."

Vito onun gözleriyle buluştu. "Sadece on dört yaşında olmadığından emin olalım."

Yirmi Beşinci Bölüm

Cumartesi, 20 Ocak, 10:30.

Oophie'nin vücudu ağrıyordu. Kaslarının her biri meditasyonun gevşetemeyeceği kadar gerilmişti. Bir patlama olmuştu, o kadar gürültülüydü ki kulakları hala çınılıyordu, o kadar sertti ki kayaların bir kısmı duvarlardan düşmüştü. Çığlığı boğazından kaçmadan önce bastırmıştı ama vücudundaki refleksif gerginliği gizleyememişti. Simon Vartanian şimdi aşağı inerse, uyanık olduğunu anlayacaktı.

Bu yüzden rahatlaması gerekiyordu. Sakinleştirici müziği düşündü. Vito'nun *Che faro. Anna'ya şarkı söylerken nasıl görüldüğünü hatırlayarak...Anna. Lütfen hayatta kal, büyükanne. Lütfen güvende ol.*

Anna için dua etti. Simon'ın her ne şekilde patlamış olursa olsun ölmüş olması için dua etti.

Başının üzerindeki tavan yüksek sesle ve uzun uzun gıcırdadı ve kalbi sıkıştı. Simon ölmemişti. Yukarıda dolaşıyordu. Bu yüzden onun olduğu yerde kalması için dua etti, en azından kapalı gözlerinden sızan yaşlar kuruyana kadar.

Cumartesi, 20 Ocak, 11:45.

Liz bir kutuyu Vito'nun masasına sertçe bıraktı. "Vito, sana eve gitmeni söylediğimi sanıyordum."

Nick'in masasında oturan Maggy'ye ve Vito'nun masasına bir sandalye çekip ayaklarını kenara dayamış, dizüstü bilgisayarını kalçalarına dayamış olan Jen'e kaşlarını çatarak baktı. Brent de benzer bir poz almış, güç kabloları bacaklarını çaprazlamasına sarmıştı.

"Ve siz üçünüz," diye suçladı Liz, "emirlerime karşı gelerek onu cesaretlendirdiniz."

Jen omuz silkti. "Crullers aldı." Ayak parmağıyla kutuyu itti. "Al bir tane."

Nick elinde başka bir büyük kanıt kutusuyla geldi. "Hey, crullers. Açlıktan ölüyorum."

Liz'in iç çekişi öfkeliydi ve eğer aradıklarını bulamamış olsalardı, bu hiç de iyi bir şey olmayacaktı. "Pekâlâ, burada neler oluyor?"

Vito bilgisayar ekranından başını kaldırdı. "O bir ağ mühendisi." Liz

kafasını temizlemek istercesine salladı. "*Kim ne?*"

"Simon Vartanian bir ağ mühendisi." Vito yazıcıdan bir sayfa kâğıt çıkardı. "Vergi kayıtlarına ulaştık."

Liz kaşlarını çattı. "Nasıl? Yoksa bilmek istemiyor muyum?"

Jen omuz silkti. "Brent, IRS için çalışan bilgisayar uzmanı bir arkadaşıyla dostça bir sohbet yaptı."

Brent, "Bir arkadaşımın arkadaşının arkadaşı olan kişi," dedi. Maggy'ye gülümsedi. "Simon'ın Sophie'nin üniversitesine John Trapper olarak kaydolurken kullandığı Sosyal Güvenlik numarasını aldık. Üniversite harcını çekle ödemiş ve bu çek hesabına geçen yıl birkaç kez para yatırılmış. Trapper'ın bilgisayar ağları kuran kendi işi varmış."

Vito kâğıdı Liz'e uzattı. "John Trapper'a geçen yıl yirmi firma tarafından 1099 formu verilmiş." Liz'e alaycı bir bakış fırlattı. "O lanet olası bir danışmandı."

Vito, Liz'in dönen çarkları görebiliyordu. "Bedavaya çalışmayan biri," dedi Liz.

"Hayır." Vito acımasızca gülümsedi. "Hem de hiç."

"Vito, Simon'ın tüm bu parayı nereden bulduğunu merak ediyordu," dedi Jen. "Tıbbi bakımını Frasier Lewis'in sağlık yardımlarını çalarak sağlıyordu. Ama Simon'ın yaşayacak bir yeri, oldukça pahalı bilgisayar ekipmanları ve Kyle Lombard'dan eşyalarını almak için nakit parası olması gerekiyordu. Claire'in hiç parası yoktu, bu yüzden ondan çalmadı ve ailesinden de çalmadı. Peki neyle geçiniyordu?"

"Parayı takip et," diye düşündü Nick ağzı ekmekle doluyken. "Akıllıca."

"Tamam," dedi Liz. "Müptelası . Bir ağ mühendisi tam olarak ne yapar?"

"Ağlar kuruyor," dedi Brent. "Bir ofisteki bilgisayarları birbirlerine ve diğer sistemlere bağlar. Tüm bu bilgisayarlar bir ağa bağlı.

PD'nin ağı. Paylaşılan sunucularda erişiminiz varsa görebileceğiniz dosyalar vardır. Erişiminiz varsa arama yapabileceğiniz veri tabanları vardır. Buradaki anahtar erişimdir."

Liz kutudan bir çörek çıkardı. "Konuşmaya devam et, Brent. Beni henüz kaybetmedin."

"Philly PD gibi büyük şirketlerin, ağları kurmak ve herkesin ihtiyaç duyduğu bilgilere ulaşabilmesini sağlamak için dahili bir BT departmanı vardır. E-posta hesapları, vesaire. Ama insanların bir ağa erişebildiğinden emin olmalısınız.

gerekir. Herkes İK'dan sağlık sigortası formlarını indirebilir, ancak bir posta memurunun AFIS'e erişimi olmamalıdır. Jen'in parmak izi alması gerektiği için erişimi var."

Vito, "Büyük şirketlerin BT departmanları var," dedi. "Küçük şirketlerin On çalışanı olan bir şirketin hala bir ağa ihtiyacı vardır, ancak bunu kurmak için bir danışman tutarlar."

"Simon da bu danışmanlardan biriydi." Liz başını salladı. "Simon'ın yaptığı kötülükleri sanatıyla sınırlamadığını tahmin ediyorum Bunlardan çaldı şirketler?"

Brent gülümsedi. "Şirketlerden değil. Müşterilerinden. Her ağın bir yöneticisi vardır, kimin neye erişebileceğini ayarlayan kişi. Simon'ın bu şirketlerin bazılarının ya da hepsinin ağında bir arka kapıyı açık bırakarak kendisine yönetici yetkisi verdiğini tahmin ediyoruz. İsteddiği zaman sistemlerine girip herhangi biriyle ilgili herhangi bir şeyi görebilir."

"Finans gibi," dedi Nick. "Modeller-Warren ve Brittany, Bill Melville ve Greg Sanders. Paraya olduklarını böyle anladı. Orospu çocuğu."

Vito elindeki çıktıya dokundu. "Yirmi şirket Fra-sier Lewis'i işe almış. Bunların arasında altı yatırım komisyoncusu, üç emlakçı ve iki sağlık sigortası şirketi var."

"Ama şimdi sıkıştık," dedi Maggy. "Bu şirketleri Varta-nian ya da kurbanlarımızdan biriyle ilişkilendirebilecek herhangi bir şey var mı diye araştırıyoruz ama şu ana kadar hiçbir şey bulamadık."

"Tanrım." Liz kâğıdı Vito'nun elinden aldı. "Simon gerçekten de her şey." Sonra kendini beğenmiş ama neşeli bir sesle güldü. "İyi ki de öyle yapmışız." Kâğıdı Nick'e uzattı. "Aşağıdaki altıncı şirkete bak, Nick."

Nick'in sırtışı keskindi. "Siktiğimin piçi." Vito'nun sırtına bir tokat attı ve listeyi masanın üzerine koydu. "Chick, o şirket Winchester'ın teyzesinin tüm mali işlerini hallediyordu." Omzunun üzerinden kanıt kutusuna baktı. "Beş yıllık komisyoncu beyanları."

Liz, "Rock Solid Investments, emeklilerden oluşan büyük bir müşteri tabanına sahip bir aracı kurum," diye ekledi. "Pek çok yaşlı insanın parası orada."

"Belki Claire'in yanına gömülen yaşlı kadın da biliyordu." Vito bir nefes aldı. Çok yaklaşmışlardı. Sadece çok geç kalmamaları için dua ediyordu. "Tamam. Peki ne yapmamız gerekiyor?"

Maggy, "Rock Solid'in müşteri dosyalarını aramak için arama iznine ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirim," dedi. "Umarım nöbetçi yargıç uykusuzluk çekiyordur. Kim gitmek ister?"

Vito ayağa kalktı, ama Liz ve Nick birer omuzundan tutup onu tekrar aşağı ittiler. "Kahretsin Liz," diye homurdandı Vito. "Bu hiç komik değil."

Liz hızla ciddileşti. "Maggy, Nick'i al. Brent, sen de git, şebeke elemanlarıyla bilgisayar dilinde konuşacak birine ihtiyaçları olabilir. Vito, sen benimle kalıyorsun. Sophie'ye yardım etmek istiyorsan, biraz dinlen. Simon Vartanian'ı bulduğunda buna ihtiyacın olacak."

21 Ocak Pazar, 15:10.

Vito'nun masasındaki telefon çaldı ve o da telefonu . "Ciccotelli."

"Ben Tess. Bir şey duysan arayacağını biliyorum. Ama hepimiz buradayız, tüm aile, oturma odanda oturmuş senin için endişeleniyoruz. Sadece bilmeni istedik."

Ailesinin onu desteklemek için toplandığını hayal edebiliyordu ve onlarla birlikte olmayı, onları teselli etmeyi arzuluyordu. "Benim için endişelenme. Sophie için endişelen."

"Öyleyiz. . endişelenecek çok şeyimiz var," diye ekledi Tess alaycı bir ifadeyle. "Sakin pes etmeyin. Sophie'nin onu bulmak için elinizden geleni yaptığınızı bildiğini garanti ederim."

Anlayan biri varsa o da Tess'ti. "Teşekkür ederim. Hepsine teşekkür ettiğimi söyle. Müsait olduğumda seni arayacağım." Telefonu kapattıktan sonra yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. Simon'ın Sophie'yi almasının üzerinden on saat, Maggy, Nick ve Brent'in Rock Solid Investment'ın müşteri listesini aramaya gitmelerinin üzerinden de üç saat geçmişti. "Hangi cehennemdeler?"

Jen bilgisayarından başını kaldırıp sempatik bir şekilde baktı. Rahatlamaya çalış, Vito. Zor olduğunu biliyorum."

Maggy Lopez arama emrini kolayca . Ancak Rock Solid Investments'ta tüm müşteri listesine erişimi olan birini bulmak beklenenden daha zor olmuştu. Boş zamanlarında ağ yöneticiliği yapan tek broker tatildaydı ve ona ulaşamıyordu.

Başka hiç kimse tüm şifreleri bilmiyor ve ironik bir şekilde, birisi aslında ağ danışmanlarını aramalarını önermişti.

Vito rahatlamaya çalıştı ama bu değildi. Bakışları Brent'in kamera görüntülerinden hazırladığı CD'ye takıldı. Sophie'nin babasının o filmini izlediğini hatırladı, çünkü "onu görmeye ihtiyacı vardı". Şimdi de Vito'nun onu görmeye ihtiyacı vardı. CD'yi bilgisayarına yerleştirdi, sonra kendisini Anna'nın yatağının yanında otururken, Sophie'yi de elinde plastik sürahiyle kapıda beklerken gördü.

Sesi kıstı, sonra Sophie'yi tekrar görene kadar ileri sardı, elinde sürahi ve yüzünde gözyaşları vardı. Yüz ifadesinin yumuşamasını ve gözlerinin değişmesini izledi. Ve Cuma gecesi Anna'ya odaklandığı için göremediği şeyi gördü: Sophie ona gözlerinde sevgiyle bakıyordu. İkisi de kelimeleri söylememişti. İşleri berbat etmekten çok korkmuştu ama şimdi kendisi de görmüştü. Vito dosyayı kapattı, sonra gözlerini kapadı ve iki yıldır yapmadığı şeyi yaptı. Dua etti.

21 Ocak Pazar, saat 16:15.

Nick elinde bir yığın kâğıtla koşarak içeri girdi. "Listeyi aldık."

Vito ayağa kalkıp kâğıdı kaptı ama kâğıtta hiçbir şey ifade etmeyen sayfalarca isim vardı. Nick'in sesiyle ofisinden fırlayan Liz'e baktı.

"Bununla ne yapmamız gerekiyor?" dedi sinirli bir şekilde.

Brent, kolunun altında dizüstü bilgisayarıyla Nick'in hemen arkasındaydı. "Sıralıyoruz ve filtreliyoruz.

Katherine mezarlıktaki yaşlı kadının altmış ila yetmiş yaşlarında olduğunu düşündüğünü söyledi, ben de emin olmak için elli beş ila seksen yaşlarındaki kadın müşterileri araştırdım. Üç yüzden fazla isim var. Sadece altmış ile yetmiş arasına baktığımda yine iki yüzün üzerinde."

Vito sandalyesine çöktü. İki yüz." Tek bir isim çıkacağını ummuştu. Ama diğerlerinin cesareti kırılmamıştı. Enerjiliydiler ve Vito onların enerjisinden yararlandı.

Jen volta atıyordu. "Tamam, düşünelim. Bu insanlardan ne çaldı? Para mı?"

"Gayrimenkul," dedi Liz. "Winchester'ın teyzesinin tarlasını aldı. Belki birinden de başka bir tarla almıştır. Bir taş ocağının yakınında, şüphe uyandırmadan istediğini yapabileceği uzakta bir tarla."

"Ya da herhangi birinin duyabilmesi," diye ekledi Nick.

Vito gözlerini kapadı, umutsuzluk yeniden tehdit ediyordu. "Elbette Sophie'yi de diğer herkesi götürdüğü yere götürdüğünü varsayıyoruz."

"Sorun çıkarma," diye emretti Nick. "Aksini düşünmek için bir nedenimiz olana kadar, Simon'ın rutinine sadık kalmaktan bir şey yapacağına inanmak için hiçbir neden yok."

Vito sert bir baş hareketiyle ayağa kalktı. "Tamam, bu listeleri ayıracağız ve Bu insanlardan hangilerinin USDA toprak alanlarında mezar dolgu toprağıyla eşleşen mülkleri olduğunu buluyoruz. Sonra da bunların hangilerinin birden fazla katlı evler olduğunu buluyoruz."

Asansör boşluğu," dedi Nick. "Yaşlı kadının diş dolgularını unutmayın. 1960'tan önce Avrupa'da yaşamış olanları kontrol edin."

"Daniel dün gece beni aradı," dedi Liz. "O ve kız kardeşi şehre dönmüşler ve yardım etmek istiyorlar. Eğer bir rehine pazarlığına bize bilgi vermeleri için onları arayacağım."

Vito kendi kendine nefes aldı. "O zaman . Sophie on bir saattir yanında."

21 Ocak Pazar, saat 4:50.

Simon bilgisayarından uzaklaşarak omuzlarını gerdi. Alan Brewster göründüğünden çok daha kiloluydu.

Yine de onu film çekimi için ahıra götürmek doğru bir karardı. Brewster'in patlayan kafasının yarattığı karmaşa yeterince kötü olabilirdi ama el bombasının yarattığı sarsıntı ahırın duvarının bir kısmını havaya uçurmuştu. Filmi içeride çekmiş olsaydı, stüdyosuna zarar verebilirdi.

Brewster'in cesedini dışarıda bırakmayı planlamıştı, ancak ahırdaki ışığın çekim sırasında ihtiyaç duyduğu ayrıntı düzeyini elde etmek için yeterli olmadığını fark etti. Video grenliydi ve kamera lensi insan türünden uçuşan döküntülerle kirlenmişti. Bu yüzden geriye kalanlara daha yakından bakabilmek için Brewster'ı içeri getirmişti. Elbette, Brewster'ı geri taşımak

İçerisi biraz daha kolaydı. Brewster'ın kafasının tek başına on kilo ağırlığında olduğunu tahmin ediyordu.

Simon faresini bir kez tıklatarak Bill Melville'in ölümünde yaptığı değişiklikleri yeniden oynattı. Kabul etmekten ne kadar nefret etse de Van Zandt yüzde yüz haklıydı. Şövalyenin kafasının patladığını görmek *Inquisitor* oynamayı çok daha heyecanlı bir deneyim haline getirmişti. Otantik değildi ama çok heyecan vericiydi.

Simon beklentiyle ellerini ovuşturdu. Sophie hem özgünlük hem de heyecan sağlayacaktı ve sabırsızlanıyordu. Saatini kontrol etti. Birkaç saat sonra bacağı tamamen şarj olmuş ve kullanıma hazır olacaktı.

Sophie'nin parçaları gibi.

21 Ocak Pazar, sabah 5:30.

"Kahretsin." Vito, belirlenen toprak bölgesinde yaşayan ve Rock Solid Investments'ta hesabı olan her yaşlı kadını temsil eden yaklaşık kırk raptiyeyle işaretlenmiş USDA toprak haritasına baktı. Ve saat ilerlemeye devam etti. Neredeyse on üç saat parmaklarının arasından geçmişti.

Hâlâ çok fazla isim var," diye mırıldandı Nick. "Ve hiçbirisi Alman değil."

Yaşlı kadının kızlık soyadı Alman olabilir," dedi Jen. "Telefon etmeye başlamalıyız. Tek yol bu."

"Ama doğru kişiyi bulursak Simon cevap verecek," diye itiraz etti Brent. "Elimizden geleni ardımıza koymayacağız."

Herkes beklenti içinde Vito'ya baktı. Bir an için beyni anlamsızca döndü, sonra tıkladı. "Yakın akrabalar?" diye sordu. "Rock Solid için yapılan bu aracılık başvurularında en yakın akraba bağlantılarımız var mı?"

Brent heyecanla başını salladı. "Hepsi veritabanında var." Sonra da . " Vito elinde tuttuğu isim listesine gözlerini kırıştırarak baktı. "Nick, sen Dina Anderson'ı Selma Crane'e götür. Jen, sen Margaret Diamond'dan

Priscilla Henley." Liz, Maggy ve Brent'e isimlerini verdikten sonra kalan payı aldı. Ve tekrar dua etti.

21 Ocak Pazar, sabah 7:20.

"Sophie." Tatlı tatlı söyledi. "Geri döndüm."

Sophie cevap vermeyince kıkırdadı. "Tam bir oyuncusun. Ama bu senin kanında var, değil mi? Baban bir aktör, büyükannen de bir opera divasıydı. Ama sonra... Hep biliyordum. Bana kendin söylersin diye umuyordum."

Hayır. Olamazdı. Sophie gerilmemek için elinden geleni yaptı. Sözler Ted'e aitti.

"Sonunda seninle tanışmak güzel Sophie."

Ama hayır. Simon'ın neye benzediğini biliyordu. Ted büyüktü. O kadar büyük müydü? Hatırlayamıyordu. Çok yorgundu ve korku boğazında düğümleniyordu.

"Marie Antoinette hakkında düşünüyordum. Tabii ki onun kafasıyla." Adam parmaklarını Sophie'nin boğazında gezdirince Sophie irkildi ve adam güldü. "Gözlerini aç Sophie."

Ted olmasın diye dua ederek yavaşça yaptı. Bir yüz onunkinden bir santim uzaktaydı, geniş kemikli, sert çeneli. Gülümsemesi, kel kafası gibi parlıyordu. Kaşları yoktu.

"Boo," diye fısıldadı ve kadın yine irkildi. Ama Ted değildi. *Tanrı'ya şükür.*

Rahatlaması şaşırtıcı derecede kısa sürdü. "Maskaralığın sona erdi Sophie. Kaderini hiç mi merak etmiyorsun?"

Çenesini kaldırdı ve etrafına bakındı, dehşet içinde birikmiş, karnını tırmalıyordu. Sandalyeyi gördü, müzede görüldüğü gibi. Bu adamın pek çok kişiyi öldürmek için kullandığı işkence aletlerinin bulunduğu bir raf ve bir masa gördü. Kendine baktı ve krem rengi kadife bir elbise giydiğini gördü.

Mor. Ona dokunduđu, onu giydirdiđi dűşüncesi... Yüzünü buruřturarak yutkundu.

"Elbiseyi beğendin mi?" diye sordu ve kız gözlerini kaldırdı. Adamın yüzünde sinir ya da korkudan eser olmayan hoşgörölü bir eğlence ifadesi vardı. "Krem rengi kanınızla harika bir kontrast oluşturacak."

Sophie soğuk bir sesle, "Çok küçük," dedi, sesi titremediği için gururluydu.

Omuz silkti. "Başka biri için tasarlanmıştı. Son dakikada bazı değişiklikler yapmak zorunda kaldım."

"Dikiş mi dikiyorsun?"

Zalimce gülümsedi. "Pek çok yeteneğim var, Dr. Johainiscii, bunlardan de iğneler ve diğer keskin aletler konusundaki ustalığım."

Çenesini yukarıda ve çenesini sıkı tuttu. "Bana ne yapacaksın?"

"Sana gerçekten hak vermem gerekiyor. Sen ve patronun müzede konuşurken duyana kadar çok daha farklı bir şey planlamıştım. Hatırlarsın. Marie Antoinette."

Sophie sesini sert tutmak için mücadele etti. "Birkaç yüzyıl atladın, değil mi?"

Gülümsedi. "Seninle oynamak eğlenceli olacak Sophie. Giyotin bulamadım, yani o konuda güvendesin. Biraz daha ortaçağa gitmemiz gerekecek. Bu."

Dilini yanağına götürdü. "Kelime oyunu yapmak istemedim."

Bir an ona baktı, sonra başını geriye attı ve güldü. Ürpertici bir sest, yıpratıcı ve... acımasız.

Mean. *Anna*. "Büyükannemi öldürmeye , değil mi?"

"şimdi, Sophie. Denemek diye bir şey yoktur. Sadece başarı ve başarısızlık vardır. Elbette büyükanneni öldürdüm. Her zaman yapmak istediğim şeyi yaparım."

Sophie keder dalgasını zar zor kontrol etti. "Seni orospu çocuğu."

"Dil," diye azarladı. "Ve sen de bir kraliçesin." Adam geri çekildi ve kadın iki direğin üzerine örtülmüş bembeyaz bir çarşaf gördü. Çekiştirdi ve direklerin gerçekten uzun mikrofon standları olduğunu gördü. Simon dramatik bir hareketle örtüyü tamamen kaldırdı ve alçak beyaz bir çitle çevrili yükseltilmiş bir platform ortaya çıktı. Platformun ortasında, tepesi içe doğru kıvrılmış bir blok vardı. Kanla lekelenmişti.

"Ee?" dedi. "Ne düşünüyorsun?"

Bir an için sadece bakabildi, beyni gözlerinin gördüğü şeyin gerçekliğini inkâr ediyordu. Bu mümkün değildi. Çılgıncaydı. Gerçek değildi. Ama diğerlerini hatırladı - Warren, Brittany ve Bill... ve Greg. Simon Vartanian'ın elinde acı çekmişlerdi. Bu şeyi, bu iğrenç korkunç şeyi yapacağından hiç şüphesi yoktu.

Vartanian hakkında bildiği her şeyi hatırlamaya çalıştı ama sadece Greg Sanders'ın çılgınlıklarını duyabiliyordu. Blok kanlıydı. Greg'in elini kesmişti. Boğazından bir çılgılık yükseldi ve dilini zorlayana kadar .

Simon Vartanian bir canavardı. Güce aç bir sosyopat. Hükmetme ihtiyacı. Ona izin veremezdi. oyununu oynayamaz, açlığını besleyemezdi. Vücudundaki her kemik korkudan titrese de cesurca oynayacaktı.

"Bekliyorum Sophie. Sen ne düşünüyorsun?"

Sophie vücudundaki tüm dramatik kan damlalarını çekti ve yüksek sesle güldü. "Şaka yapıyor olmalısın."

Simon'ın gözleri kısıldı ve ifadesi karardı. "Şaka yapmıyorum."

Ve gülünmesinden hoşlanmazdı. Bunu kullanırdı. Hâlâ elleri ve ayakları bağlı olduğu düşünülürse, kaçmak için aklına gelen her şeyi kullanmak zorunda kalacaktı. Sesine eğlenen bir kuşku notası kattı. "Sizden

O bloğa doğru yürümemi, boynumu üzerine koymamı ve siz kafamı keserken kıpırdamadan durmamı mı istiyorsunuz? Düşündüğümüzden daha deliymişsin."

Simon uzun bir süre ona baktı, sonra hafifçe gülümsedi. "Filmimi aldığım sürece ne düşündüğün umurumda değil." Uzun, geniş bir dolaba doğru yürüdü ve çekip açtı.

Sophie, kalbi duracak gibi olurken alaycı ifadesinin dehşete dönüşmesini engellemek için gerçekten çaba sarf etmek zorunda kalmıştı.

Dolap hançerler, baltalar ve kılıçlarla doluydu. çok eskiydi ve yaşlılıktan çukurlaşmıştı. Ve kullanmak. Bazıları parlak ve yeniydi, bariz kopyalar. Hepsi de ölümcül görünüyordu. Simon başını eğmiş, zulasını uzun uzun düşünüyordu ve Sophie, onun kendi yararına gösteriş yaptığını biliyordu. İşe yarıyordu. Mezarlıktaki ölü adamı hatırladı. Warren Keyes. Simon onun bağırsaklarını deşmişti. Greg'i hatırladı. Simon elini keserken Sanders'ın çılgınlıkları.

Korku yine boğazını sıkmak için yükseliyordu. Yine de yüzündeki gevşek gülümsemeyi korudu.

Viking turunda taşıdığına benzer bir savaş baltası çıkardı. Sapını omzuna dayadı ve ona gülümsedi. "Sende de tıpkı bunun gibi bir tane var."

Sesini soğuklaştırdı. "İçgüdülerimi takip etmeli ve onu senin üzerinde kullanmalıydım."

"Genellikle içgüdülerini takip etmek akıllıca olur," diye nazikçe kabul etti, sonra baltayı yerine koydu. Sonunda bir kılıç seçti ve yavaşça kınından çıkardı. Bıçak parlıyordu, parlak ve yeniydi. "Bu keskin bir kılıç. İşini iyi görecektir."

Sophie küçümseyerek, "Bu sadece bir kopya," dedi. "Daha iyisini beklerdim."

Bir an ona baktı, sonra güldü. Bu çok eğlenceli." Kılıcı ona doğru getirdi ve yüzünün önünde tutarak titreyen ışığı yakalaması için çevirdi. "Eski kılıçlar ağırlık ve boyut hakkında bir fikir edinmek için kullanışlıdır.

ve denge. silahı kullanırken nasıl hareket ettiğini. Ama çirkinler, paslanmışlar ve o kadar da keskin değiller."

"Keskin olmalarını , değil mi?" dedi kuru bir sesle, kalbinin gümbürtüsünü duymamasını umarak.

Gülümsedi. "Tabii o güzel boynunu kesmemi istemiyorsan."

Onu yine yemliyordu. Kendini omuz silkmeye zorladı. "Eğer kılıcı kullanırsan, bloğu kullanamazsın. Bu jartiyer ve kemer takmak gibi bir şey. Böyle olmaz."

Onu bir kez daha düşündü, sonra platforma doğru yürüdü, bloğu aldı ve kenara koydu. "Doğru. Diz çökeceksin. Zaten bu şekilde yüzünü daha iyi görebileceğim. Teşekkür ederim." Hareketli bir tripodun üzerindeki kamerayı yerine itti.

"Her zaman. Peki, diğer kurbanlarınızın eski kılıçları kullanmasına izin verdiniz mi?"

Omzunun üzerinden baktı. "Evet. Hareketlerini yakalamak istedim. Neden?"

"Neredeyse sekiz asırlık bir kılıcı tutmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum."

"Sanki onca yıldır uyuyormuş ve sadece senin için uyanmış gibi hissediyorum."

Sophie kendi sözlerini hatırlayınca ağzı açık kaldı ve konuştuğunda sesi zar zor duyuluyordu. "John?"

Gülümsedi. "İsimlerimden biri."

"Ama..." Tekerlekli sandalye. *Oh, Vito.*

Tekerlekli sandalye mi?" Abartılı bir iç geçirdi. "Bilirsin, insanlar yaşlıları ya da engellileri tehdit olarak görmezler. Göz önünde saklanabildim."

"Tüm... tüm bu zaman boyunca?"

"Bunca zamandır," dedi eğlenerek. "Gördüğünüz gibi *Dr. J*, deli değilim ve aptal da değilim."

Kendini kontrol etti, sesindeki titremeyi zorladı. "Sen sadece kötüsün."

"Bunu sadece kibarlık olsun diye söylüyorsun. Ayrıca, 'kötü' göreceli terimlerden biridir."

"Belki paralel bir evrende bu doğrudur, ama bu evrende, iyi bir neden olmadan birçok insanı öldürmek kötüdür." Başını öne eğdi. "Peki neden yaptın?"

"Ne? Bir sürü insan öldürmek mi?" Başka bir kamerayı yerine itti. "Çeşitli nedenlerle. Bazıları yoluma çıktı. Birinden nefret ettim. Ama çoğunlukla sadece öldüklerini görmek istedim."

Sophie derin bir nefes aldı. "Gördün mü? İşte bu çok kötü. Yapmayacaksın-"

Bir elini kaldırdı. "Bundan kurtulamayacağımı söyleme. Bu çok klişe ve senden gerçekten daha iyisini beklerdim." Üçüncü bir kamerayı yerine yerleştirdi ve ellerinin tozunu alarak geri çekildi. Bu kameraların icabına bakar. Ses testi yapmam gerekiyor."

"Sağlam bir test."

"Evet, bir ses testi. Çığlık atmanı istiyorum."

Devam et ve çığlık at. Başını iki yana salladı. " olmaz." Adam

gıdakladı. "Dil. Çığlık atacaksın. Ya da bir balta kullanırım."

"Her iki durumda da ölürüm. Ve sana bu zevki tattırmayacağım."

"Sanırım bunu Warren söyledi. Hayır, Bill söyledi. Büyük kötü Bill, siyah kuşak. Kendini çok sert sanıyordu. Sonunda bir bebek gibi ağladı. Ve çığlık attı. Hem de çok."

Yanına geldi ve bir gün önceki son Joan turundan kalma bir tala h  l    r  l   olan saçlarına dokundu. "ok g  zel saçların var.  rg  l   olmasına sevindim. Kestmekten nefret ederdim." Kıkırdadı. "Gerçi ben daha g  zel bir şey kesecekken senin saçını kesmek için endi elenmek aptalca geliyor.  nemli." Parmaklarını kadının boğazında gezdirdi. "Tam burada, sanırım."

Panik nefes almasını zorla tırıyordu. Onunla alay etmek ona daha fazla zaman . *Vito, neredesin?* V  cudunu geri çekerek adamın parmaklarından uzaklaştı.

"Hangisi Bill'di? Karnını de tiğın mi?"

G  zle g  r  l  r bir şekilde irkilmi tı. "Vay, vay. D    nd  ğ  mden daha fazlasını biliyorsun. Polis erkek arkadaşının sana detayları vereceğini d    nmemi tı."

"Buna yoktu. Kazı ben de oradaydım. Greg Sanders'ın elini kesmi sın."

"Ve ayağı. Bir kiliseden alarak bunu hak etti. Bunu kendiniz s  ylediniz."

Deh  et midelerini alt   st etti. Onun s  zlerini, onun derslerini cinayet işlemek için bu kadar alçakça kullanmıştı. "Seni hasta orospu ocuğ ." "

G  zleri karardı. "Beni eğlendirdiğın için sana biraz m  samaha g  sterdim. Ama o zaman bitti. Eğ r beni sinirlendirmeye alı ıyorsan, i e yaramayacak.   fkelendiğımde daha odaklanmış oluyorum." Adam kızın kolundan tuttu ve onu masadan yere çekti.

Sophie kalçası sert betona çarptığında y  z  n   buruşturdu. "Evet, Greg Sanders'a yaptığın gibi." O adamın elini kesmi tı... *ve ayağını.*   nk   bir kiliseden hırsızlık yapmıştı. Ama s  ylediğ  şey bu değildi. Bu doğ ru değildi. *Bir hata yapmıştı.*   fkeyle daha fazla odaklanmadı. Hatalar yapardı. Bunu kullanmak zorunda kalacaktı.

Adam onu yerde s  r  kledi ve kadın adamın kurtulmak için m  cadele etti. Sonra, kalın  rg  l   tacını tutamak olarak kullanarak başını yere çarptığında yıldızları g  rd  . "Bunu bir daha deneme."

Sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini kırıştıtararak adama baktı, zor nefes alıyordu. Adam çok büyüktü, özellikle de bu açıdan. Ayakta duruyordu, yumrukları kalçalarında, yüzü taş gibiydi.

Ama o da zor nefes alıyordu, burun delikleri açılıyordu.

"Greg'le işleri berbat ettin, biliyorsun," diye nefes nefese kaldı. "Kesilen ayak Kilise'yle birlikte gitmedi. Sadece el. Senden çalmaya çalıştığı için o kadar sinirlendin ki detayları karıştırdın."

"*Hiçbir şeyi berbat etmedim.*" Boynunun altına uzandı, elbiseyi bir avuç yakaladı ve kadife boğazını kesip havasını kesene kadar büktü. Gözlerinin önünde daha fazla yıldız dans etti ve kaçmaya çalışarak debelendi. Adam aniden onu serbest bıraktı ve kadın ciğerlerine hava çekti.

"Siktir ," diye hırladı öksürerek. "Beni öldürebilirsin ama değerli oyunun için sana hiçbir şey vermeyeceğim."

Simon elbisenin korsajını iki eliyle kavradı ve zahmetsizce onu önce ayağa kaldırdı, sonra daha yükseğe, onunla göz göze gelene kadar kaldırdı. 'Bana istediğimi vereceksin.

Seni bir yere çivilemek zorunda kalırsam benimle dövüşmeyeceksin. Beni anlıyor musun?"

Sophie onun yüzüne tükürdü ve yüzünün öfkeyle görme zevkini yaşadı. Bir yumruğunu geri çekti, bir eliyle hâlâ onu tutuyordu ve Sophie çenesini kaldırarak darbeye hazırlandı. Ama darbe hiç gelmedi.

"Yüzünü işaretlemeyeceğim. Ona ihtiyacım var... güzel." Koluyla yanağını sildi ve onu ayağa kaldırdı.

"Sorun ne?" diye kasıtlı olarak alay etti. "Beni aptal oyununuzda ölümsüzleştirirken birkaç çürükten ötesini göremiyor musunuz? Ya da göremiyor musun? tam bir model olmadan işlev? Sadece kopyalayabilmek sinir bozucu olmalı. Asla kendi başına bir şey yaratamamak." Sertçe yutkundu ve çenesini tekrar kaldırdı. "Simon."

Gözleri kısılırken çenesi gerildi ve bir kez daha ayağa kaldırdı. "Sen ne bilirsin ki?"

"Her şeyi," diye alay etti. "Her şeyi biliyorum. Polis de öyle. O yüzden devam et ve beni öldür, ama bu yanına kalmayacak. Yakalanacaksın ve bütün gün palyaço resmi yapabileceğin ve onları yatağının altında saklamak zorunda kalmayacağın bir hapishaneye gideceksin."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "?" Sophie ona gülümsedi. "Kim?"

Onu öyle sert salladı ki dişleri takırdadı. "Daniel ve Susannah. Neredeler?"

Buradalar, seni arıyorlar. Tıpkı Vito Ciccotelli'nin seni aradığı gibi. Seni bulana kadar rahat etmeyecek." Bakışlarını kısmıştı. "Kimsenin bilmeyeceğini mi sandın Simon? Kimsenin seni bulamayacağını mı? Gerçekten kimsenin duymayacağını mı düşündün?"

"Kimse beni bulamadı," dedi. Onu daha yukarı kaldırdı ve kız irkildi, bu da onu gülümsetti. "Kimse beni duymadı," dedi. "Ve kimse duymayacak sen."

Öfke ona cesaret verdi. "Yanılıyorsun. Öldürdüğün tüm insanlar sen onları gömdükten çok sonra bile çığlık attılar. Sadece dinlemiyordun. Ama Vito Ciccotelli dinliyordu ve hep dinleyecek."

Onu dizlerinin üzerine çökmeye zorladı. "O zaman onu da öldüreceğim. Ama önce seni öldüreğim."

21 Ocak Pazar, sabah 7:45.

Selma Crane, Simon onu Winchester tarlasında Claire Reynolds'ın yanına gömmeden önce Viktorya dönemine ait düzenli bir evde yaşıyordu. Vito elindeki silahla bitişik garaja yaklaştı ve pencereden içeri baktı. İçeride beyaz bir minibüs vardı. Garaj yolunun sonundaki polis aracının arkasında duran Nick ve Liz'e başıyla işaret etti.

Nick ve Liz'in arkasında, Vito'nun işaretiyle eve saldırmaya hazır SWAT ekibi duruyordu. Vito da onlara katıldı. "Beyaz bir minibüs. İçinde herhangi bir hareket görmüyorum."

SWAT ekibinin lideri öne çıktı. "İçeri girelim mi?" "Onu

şaşırtmayı tercih ederim," dedi Vito. "Şimdilik bekleyin."

Bir araba yaklaştı, direksiyonda Jen McFain vardı. Daniel Vartanian ön koltukta, kız kardeşi de arkada . Arabanın kapılarını açık bırakarak sessizce yaklaştılar.

"O içeride mi?" Daniel sessizce sordu.

"Sanırım öyle," dedi Vito. "Mutfğa açılan bir arka kapı var. Evin arka tarafındaki tüm pencereler tahtayla kapatılmış ve siyah muşambayla örtölmüş."

"O zaman burası onun yeri," diye mırıldandı Susannah. "Simon ışığını kontrol etmek istedi, bu yüzden odasının pencerelerini kararttı ve kısabileceğı ışıklar yerleştirdi."

"McFain bizi bilgilendirdi," dedi Daniel. "Bize danışmanın onda olduğunu söyledi. Bırakın içeri gireyim."

"Hayır." Vito başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Onu on yıl boyunca ihbar etmediğın için kendini suçlu hissettiğın için oraya yarım yamalak gitmene izin vermeyeceğım. önce."

Daniel'ın çenesi seğirdi. "Ben de tam bunu söyleyecektim," dedi dikkatle, "SWAT eğitimi aldım ve eğitimli bir müzakereciyim. Ne yapacağımı biliyorum."

Vito tereddüt etti. "Sen hâlâ onun kardeşisin."

Daniel başka tarafa bakmadı. "Şimdi kabalık ediyorsun. Yardım teklif . Kabul et."

Vito Liz'e baktı. "Arabulucumuz ne zaman gelecek?" Liz

ona, "Bir saat sonra," dedi. "En iyi ihtimalle."

Vito saatin kaç olduğunu ve ne kadar zaman geçtiğini tam olarak bilmesine rağmen saatine baktı. Sophie oradaydı, bunu hissedebiliyordu. O da

Simon'ın şu anda ona ne yapıyor olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.
"Bir saat daha bekleyemeyiz Liz."

"Daniel bir müzakereci. Komutanı geçen gece onu kontrol ettiğimde bana öyle söyledi. Benim devralmamı ve aramayı yapmamı ister misin?"

Çok cazipti. Ama Vito başını salladı ve Daniel Vartanian'ın gözlerinin içine baktı. "Orada emirlerime uyacaksın. Soru sormak yok. tereddüt."

Daniel kaşlarını kaldırdı. "Beni bir danışman olarak düşün."

Vito hâlâ gülümseyebildiğine şaşırmişti. ". Sen ve ben önden gidiyoruz, Jen, sen ve Nick de arkadan. SWAT hazır beklesin."

Liz, "Onları ilk atışta içeri gönderiyorum," dedi ve Vito başını salladı. "Her şeye hazırlıklı olun. Hadi gidelim."

21 Ocak Pazar, sabah 7:50.

Sophie diz çökmüştü, Simon'ın parmakları saç örgüsünün altında tünel açmıştı. Şiddetle başını kavradı, çırpınırken onu dikleştirdi. "Çığlık at, lanet olası

"Sen," diye homurdandı, bükülerek kafa derisinin yanmasına neden oldu ama Sophie dilini ısırıldı.

Çığlık atmadı, ona istediğini vermedi. Elleri ve ayak bilekleri bağı, hâlâ diz çökmüş bir halde bir tarafa savruldu. Simon'ın ayağı baldırına çarparak bacaklarını yerinde tuttu. Onu tekrar saçlarından tutup kaldırdı ve arkasına geçti. Simon kılıcı kınından çıkarırken çıkan sesi duydu, sonra kılıç önündeki yere düştü. Adamın sol eli Sophie'nin saçlarını çekiyordu ve Sophie'nin yüzünü kameralarına doğru tutarken ensesine serbestçe erişebilmesi için yukarı doğru çekiyordu. Sağ kolunu kaldırdı ve Sophie yine dilini ısırıldı.

Çığlık atma. Ne yaparsan yap. Çığlık atma.

"Çığlık at, lanet olası." Öfkeliydi, titriyordu.

"Cehenneme git, Vartanyan," diye tükürdü. Ayağı tekrar baldırına çarptı ve acı omurgasına yayıldı. Dilini daha da sert ısırды ve kanın tadını aldı. Ona tükürmek için kendini zorladı ama adam parmaklarını daha da derine soktu. Adam başını kocaman elinin avucunda tutarken, kafatasına yaptığı baskı yüzünden başı zonkluyordu.

Adam onu yukarı çekti ve kadın neredeyse dizlerinin üzerinden kalktı. Sonra üst kattan bir ses duydu. Bir gıcırtdı. Simon'ın vücudu sarsıldı. O da duymuştu.

Vito. Sophie ağzındaki kanı tükürdü, ciğerlerini havayla doldurdu ve çığlık attı.

"Kapa çeneni," diye homurdandı Simon.

Sophie şarkı söylemek istedi. Ama yine çığlık attı. Vito'nun adını haykırdı.

"Seni aptal sürtük. Öleceksin." Simon kolunu kaldırdı ve ağırlığını sağlam ayağıyla kadının bacaklarına .

İyi ayak Sophie aniden önce sağa, sonra sola sallandı ve omzunu Simon'ın yapay bacağına tüm gücüyle çarptı. Bir an sallanıp sonra yere yığıldı. Düşüşünü engellemeye çalışırken kılıç elinden fırladı. Kadın bir tarafa yuvarlandı ve onun çarpma yastığı olmaktan zorlukla kurtuldu. Ama adamın eli hâlâ saçlarındaydı ve kaçamıyordu. Merdivenlerin tepesindeki kapı açıldı ve ayak sesleri gürledi.

"Polis! Kımıldama!"

Vito. ", " diye bağırdı Sophie.

Simon sağlam dizinin üzerine çıktı, sonra geri çekilerek onu kendine doğru çekti. Onu bir insan kalkanı haline getirdi. "Geri dön," diye seslendi. "Geri dön yoksa onu öldürürüm."

Sophie, Vito'nun önce ayaklarını, sonra bacaklarını görene kadar ayak sesleri devam etti. Sonra da kontrollü bir öfkeyle kararmış yüzünü. "Yaralandın mı Sophie?"

"Hayır."

"Bir adım daha atma," diye uyardı Simon. "Yoksa yemin ederim boynunu kırarım."

Vito hâlâ merdivenlerdeydi ve silahını Simon'a doğrultmuştu. "Ona dokunma, Vartanian," dedi Vito, sesi alçak ve uğursuzdu. "Kafanı omuzlarından vururum."

"Ve onu öldürme riskini mi alayım? Hiç sanmıyorum. Bence geri döneceksin ve köpeklerinizi geri çağırın. Sonra ben ve senin güzel kızın yürüyerek gideceğiz."

Sophie zor nefes alıyordu, Simon'bir eli saçlarına dolanmış, diğer kolu boğazına geçmişti. Simon'ın bunu daha iyi planlayabilmesinin, Vito'yu durdurabilecek daha derin bir zayıflık bulabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

"Öldür onu, Vito," dedi. "Onu şimdi öldür yoksa yine öldürecek. Bununla yaşayamam."

"Kızın ölmek istiyor, Ciccotelli. Yaklaşırsan dileğini gerçekleştiririm. Bırak uzaklaşayım, o yaşasın."

"Hayır, Simon." Yumuşak bir ses , sakın ve kararlıydı. "Yapamayacaksın. Sana izin vermeyeceğim."

Sophie, Daniel'ın sesiyle Simon'ın vücudunun aniden gerildiğini hissetti ve bir tarafa doğru sarsıldı ama Simon da onunla birlikte geldi ve yere çakıldılar. Daniel onu beton zemine yapıştırmış, ağırlığı Sophie'nin ciğerlerindeki nefesi kesmişti. Dizlerinin üzerine çöktü ve onu da kendisiyle birlikte sürükledi. Kadın bağlı ellerini savurdu ama sadece havaya çarptı. Adam saçlarını daha sert büktü ve gözleri yaşardı.

Ellerini savurdu, herhangi bir tutuş için çabaladı, yeterince Vito'nun ateş edebilmesi için aralarındaki mesafeyi açtı. Tekrar devrildi ama bu sefer elleri metale değdi. Simon'ın parlak kılıcı. Sophie kılıcın üzerine diz çöktü, ellerini kabzasına doladı ve vücudunu bükerek kılıcın yan tarafını sıyırmasını sağladı.

Ve tüm gücüyle geriye doğru sapladı. Kılıç etle buluştu ve derinlere saplanarak devam etti. Simon irkilmiş bir solukla geriye doğru düştü ve onu da kendisiyle birlikte sürükledi. Kabzayı bıraktı ve dizlerinin üzerine yuvarlandı, öne eğildi, acı içinde büküldü, eli hâlâ kafa derisini kavırıyordu. Bir an için tek duyabildiği kendi nefes alış verişiydi, sonra ayak sesleri merdivenlerden aşağı gürledi.

Simon sırtüstü yatıyordu, kendi kılıcı karnına saplanmıştı, bıçak vücudundan garip bir açıyla uzağa doğru eğilmişti. Beyaz gömleği hızla kırmızıya dönüşüyordu. Ağız açıktı ve nefes nefese kalmıştı. Yine de gözleri nefret ve öfkeyle yanıyordu ve yukarı doğru hamle yaptı, boştaki eli kadının boğazına doğru gidiyordu.

"Kılını bile kıpırdatma," dedi Vito. "Çünkü seni gerçekten vurmak istiyorum."

Zorlukla nefes alan Sophie elinden geldiğince doğruldu, gözleri hâlâ Simon'inkilerdeydi. "Devam et ve çılgık at, Simon."

"Seni kaltak," diye tükürdü Simon. Gözleri kısıldı ve bir kez daha hamle . Sophie onun bileğini dışa doğru çekerek, koluna sakladığı ince bıçağı eline aldığını çok geç fark etti. Silah seslerini duyduğunda, aynı anda yan tarafında yakıcı bir acı hissetti.

Saçındaki el sarktı, onu Simon'ın yanına diz çökecek şekilde sürükledi, boynu doğal olmayan bir açıyla büküldü. Yukarıyı görebiliyordu ama aşağıyı göremiyordu.

Göz ucuyla Vito'nun geri çekilip silahını kılıfına soktuğunu gördü.

Üst katta ve merdivenlerden aşağıya doğru bir ordu gürültüsü gibi sesler geliyordu.

Vito yüksek sesle, "Olay yeri güvenli," dedi ama sesi titriyordu. "Ambulans çağırın."

Sophie barutun keskin kokusunu ve kanın demir kokusunu alabiliyordu. Midesinden bir bulantı dalgası yükseldi. "Çek şu elini saçımdan," diye homurdandı. Sonra Daniel, Simon'ın iri elini saç örgüsünün altından çıkarırken ona doğru sarktı. Daniel onu dikkatle sırt üstü yatırdı ve kadın yan tarafındaki keskin acıya karşı gözlerini sıktı.

"Merde," diye mırıldandı. "Kahretsin, bu acıtıyor."

"Chick?" Merdivenlerden gelen Nick'in sesiydi. "Ne oldu?"

Vito hemen onun yanına koştı. "Başka bir ambulans çağır Nick. Sophie vuruldu." Bıçağı kullanarak önlüğü şeritler halinde kesti ve kadına doğru iterek akıntıyı durdurdu.

"Derin değil," dedi. "Derin değil"

Yüzünü buruşturdu. "çok acıyor. Bana onun öldüğünü

söyle." "Evet," dedi Vito. "O öldü."

Sophie, Simon'ın yattığı yere baktı, aralarında üç metreden az mesafe vardı ve gözlerini dikmiş tavana bakıyordu. Biri kafasında, diğeri göğsünde olmak üzere iki yarası daha vardı. Kılıcın hâlâ karnına saplı olduğunu görmek onu acımasızca memnun etmişti.

"Sanırım Katherine onu hangimizin öldürdüğünü bulacak," dedi. "Kendini suçlu hissedemezsin Sophie," diye mırıldandı Vito. "Başka seçeneğin yoktu."

Sophie alay etti. "Suçlu mu? Umarım o herifi öldüren benim kılıcımdır. Gerçi kafadan vuran her kimse büyük ödülü eve götürüyordur."

"O ben olabilirdim," dedi Vito.

"Güzel," dedi Sophie. İnce bıçağı kapmış ve ellerini bağlayan ipi kesmekte olan Daniel'a baktı. "Özür dilerim."

"Ne için?" Daniel sordu. "Öldüğü için mi yoksa büyük ödülü alamadığım için mi?"

Kadın kısık gözlerle onu inceledi. "Doğru cevap hangisi olursa olsun."

Daniel usulca güldü. "Sanırım bugün dünyaya bir hizmette bulunduk. Sophie, bıçak yarası dışında başka bir yerin incindi mi?"

"Belki de dilim." Dilini uzattı ve iki adam da irkildi.

Daniel yavaşça çenesini tutarak yüzünü ışığa doğru çevirdi. "Tanrım, kızım, neredeyse ısıırıyordun. Oraya da dikiş atılması gerekebilir."

"Ama çığlık atmadım," dedi memnuniyetle. "Ta ki seni yukarıda duyana kadar."

Daniel acımasızca gülümsedi. "Aferin sana Sophie." Kızın ellerinden birini tuttu ve ipin sürtündüğü bileğini ovmaya başladı.

Vito onun diğr elini tuttu ve eli şimdi titriyordu. "Aman Tanrım. Sophie."

"Ben iyiyim, Vito."

Daniel, "O iyi," diye tekrarlayınca Vito'nun gözleri Daniel'a dik dik baktı.

"Bu nasıl bir pazarlıktı böyle?" diye öfkeyle bağırdı. *"Hayır, gidemezsin. Sana izin vermeyeceğim."* Bu nasıl bir pazarlıktı böyle?"

"Vito," diye mırıldandı Sophie.

Daniel, "Gitmesine izin vermezdin," dedi. "Bunu biliyorsun. Simon herhangi biri tarafından ne yapacağının söylenmesinden nefret ederdi. Tek umudum onun sinirlenmesi ve Sophie'nin bunu kendi yararına kullanmasıydı." Ona gülümsedi. "İyi iş çıkardın, evlat."

"Teşekkür ederim."

"Suze'a söylemem gerek." Daniel ayağı kalktı. "zr dilerim, Vito. Seni korkutmak istememiştim."

rperdi. "Sorun . Kız güvende. Adam ld. Ben mutluyum." Daniel merdivenlerden geri döndüğünde, Sophie Vito'nun elini sıktı.

"Büyükannem

mi?" ". "

Sophie, yan tarafındaki acıya rağmen ilk kez rahat bir nefes aldı. "Teşekkür ."

Vito kararsızca ona gülümsedi. "Çok iyi kılıç kullandın."

Dudakları kıvrıldı. "Babam ve ben eskiden çit yapardık. Alex bir şampiyonu, ama ben de fena değildim. Simon Joan'ın turunu görseydi Bu."

Vito, turdaki çocukları sevindirmek için kılıcını nasıl salladığını hatırlıyordu. Onu bunu yaparken bir daha izleyebileceğinden emin değildi. "Belki de Joan'ı emekli etmeliyiz. Repertuarını genişlet," diye ekledi Nick'in tınısını taklit ederek.

Sophie gözlerini kapadı. "Bu iyi bir plan. Ama bundan sonra Marie Antoinette'e on metrelik bir sopayla dokunacağımı sanmıyorum."

Vito ellerini dudaklarına götürdü, kahkahası titriyordu. Her zaman o üstsüz Kelt Savaşçı Kraliçesi vardır."

"Boudicca," diye mırıldandı yeni ayak sesleri merdivenlerden gürleyerek inerken. Sağlık görevlileri buradaydı. "Mesai sonrası X-rated turu. Ted, Theo'nun üniversite harcını kısa sürede biriktirecek."

Yirmi Altıncı Bölüm

21 Ocak Pazar, sabah 7:50.

"Vito, gel de şuna bir bak." Nick Vito'ya eve girmesini işaret etti. "Üst kata."

Vito, Selma Crane'in evinin önünden Sophie'yi taşıyan ambulansın uzaklaşmasını izledi ve omuzlarını dikleştirerek işini yapmak üzere içeri girdi. Sophie'nin Üst kata çıktı ve gözlerini kocaman açarak yavaşça döndü. "Selma Crane'in burayı böyle terk etmediğinden şüpheleniyorum."

"Um, hayır. Ama asıl görmeniz gereken yer burası."

Simon Vartanian kendini evinde hissetmişti. Üst kattaki tüm iç duvarlar gitmişti. En uzaktaki büyük boy yatak hariç köşesi ve son teknoloji ürünü bir bilgisayar istasyonu ile tüm alan kocaman bir stüdyoya dönüşmüştü. Vito uzak duvardaki Nick'e katıldı ve yanlara ilerleyerek ürkütücü resim serisini inceledi.

Vito çok uzun bir an boyunca sadece baktı ve bunu yaratabilen zihne hayret etti. Çünkü bunlar basit birer kopya değildi. Simon Vartanian kurbanının gözlerinde bir şey başarmıştı. Bir ışık ya da belki de bir ışığın sönmesi. "Ölüm anı," diye mırıldandı.

"İşkenceyle ölümün aşamalarını deniyordu," dedi Nick. "*Claire Ölüyor, Zachary Ölüyor, Jared Ölüyor*, sonra Bill, Brittany, Warren ve Greg için seriler."

"Son kurbanımızın adı Jared. Bu da bir başlangıç."

"Kim olduğunu asla öğrenemeyebiliriz. Simon çocuğun ilk adından bilmiyor olabilir. Tüm 'modelleri' için iyi kayıtlar tutardı ama Jared." Nick onu, tertemiz masanın ortasında bir durduğu Simon'ın bilgisayarına doğru yönlendirdi. Vito dosyaya uzandığında Nick elini dosyanın üzerine koydu. "Sophie'nin iyi olduğunu unutma. Tamam mı?"

Vito başını salladı, sonra dosyanın içinde ne görünce yeni bir öfkeyle dişlerini sıktı. "Sophie'nin Viking turunun fotoğrafları." Önünde durdu. Şaşkın çocuklar, savaş başının üzerinde tutarken yüz ifadesi niyetliydi. Dosyayı kapattı. "Joan'ın turunu görmediğine sevindim. Bu sürpriz unsuru onun hayatını kurtardı."

"Şuna bir bakın." Kyle Lombard'ı Clint Shafer'a, Clint'i de Sophie'ye dikey bir çizgiyle bağlayan bir şemaydı. Alan Brewster'ın adı üçüyle de bağlantılıydı.

"Demek Alan da işin içindeydi," dedi

Vito. "Benim tahminim de bu

yönde."

Vito gözlerini kıstı. "Brewster'ı buldun mu?"

"Sanırım öyle. Kasetteki gıcırdama sesinin ne olduğunu buldum." Merdiven boyunca uzanan duvara doğru yürüdü ve küçük bir kapı açtı. "Bir asansör."

Vito yüzünü buruşturarak içeri baktı. İçerideki adam çıplaktı ve kafasının büyük bir kısmı yoktu. "Neredeyse kafası... patlamış gibi görünüyor." Adamın elini incelemek için eğildi. "Mühür yüzüğünde AB yazıyor, yani bahse girerim bu Brewster'dı."

Asansör bodruma kadar iniyor ve birinci katta da bir yükleme alanı var. Simon kurbanlarını ve ağır teçhizatını aşağıya bu şekilde indiriyordu. Görünüşe göre ölü kurbanlarını boyamak için buraya getirmiş bile olabilir."

"Bu çok iğrenç."

"Şey, evet." Nick kuyuya uzandı ve ipleri çekerek platformu ve Alan Brewster'ı bir sonraki katın yarısına kadar indirdikten sonra tekrar yukarı çıkardı. Gıcırta tıpkı kasette olduğu gibi yankılandı. "Onun zaman makinesi."

Jen, Simon'ın örnek topladığı oturma köşesinden geldi. "Kiliseden ne haber?"

"Bodrum katında," dedi Vito. "Bodrumun bir bölümünü mahzen olarak ayırdı. Aşağıda vitray pencerelerin posterleri var ve her şey."

"Yani kilise yoktu." Jen iç çekti. Saatler boşa gitti." "Jen, teşekkür ederim," dedi Vito ve yutkundu. İkinize de teşekkürler."

"İyi olduğuna sevindim." Boğazını temizledi. "Simon'ın kayganlaştırıcısından geriye kalanları buldum. Warren'ın ellerinde bulduklarımızla karşılaştıracam ama eminim uyuşacaktır."

"Peki ya tablolar?" Nick sordu. "Yani, onları kanıt olarak alacağız ama Vartanyalılar sonuçta onlarla ne yapılmasını isteyecekler?"

"Yakın onları," dedi Susannah Vartanian merdivenlerden. "Onları yok etmek istiyoruz."

"Biz de bazı noktaları birleştirdik," dedi Daniel, merdivenlerde kız kardeşinin yanından geçerken, sonra elini uzatarak onu yukarı çekmesini istedi. "Annemiz babamızın Simon'ın günahlarını örtbas ettiğinden şüpheleniyordu ama onun hayatta olduğuna asla inanmadı. Stacy Savard o resmi babama gönderdiğinde, annem onu gördü ve kimlikte büyük bir hata olduğunu, Simon'ın öldüğünü düşündüğümüzü bile bilmeyebileceğini düşündü. Ama babamla birlikte buraya geldiklerinde, işleri yoluna koymaya başladı. Son Babam kütüphanedeki yaşlı Rus adamdan bilgi almaya çalışıyordu."

"O da Sophie'yle aynı sonuca vardı," dedi Susannah. "Babamı izlemesi için birini tuttu. Simon'ı bulduğunu ve ona söylemeye hiç niyeti olmadığını fark etti. Yıllar önce neler olduğunu kendi gözleriyle görmek için Simon'la buluşmayı planladığına dair bize haber bıraktı. Mektubunda eğer bir daha geri dönmezse haklı olduğumuzu ve Simon'ın onu inandırmaya çalıştığımız kadar kötü biri olduğunu yazıyordu."

"Üzgünüm," dedi Vito. "Çok az, çok geç ve kimse kazanmıyor."

"Simon artık gerçekten öldü. Kim bilir daha ne kadar insanları öldürmeye devam edecekti." Daniel resimlere baktı. "Yani, hayatı boyunca o kıvılcımı aramıştı. Sonunda onu buldu ve bir daha asla bırakırdı. Öldürmeye devam edecekti. Bu yüzden bugün hepimiz kazandık." Üçünün de elini sıktı, yüzünde zoraki bir gülümseme vardı. "Ben eve gidiyorum ve işime geri dönüyorum. Atlanta'ya yolunuz düşerse seslenin."

Susannah ellerini sıkarken gülümsemedi. "Teşekkür . Daniel ve ben neredeyse hayatımız boyunca çözüm bekliyorduk."

Jen tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Bir ayı kapanı bulduk, Daniel. Ayrıca içine sıkışmış senin bir resmini de bulduk."

Daniel kararsızca başını salladı. "Yani bu benim sonum olacaktı. Hiç şaşırmadım." Kız kardeşinin koluna girdi ve merdivenlerden inmeye başladı.

"Bekle," dedi Vito. "Sormam gerek. Simon'ı nereye gömeceksiniz?"

"Gömmeyeceğiz," dedi Daniel. "Onu gömmenin kötü şöhretine şöhret katacağına karar verdik bile. Seri katil meraklılarının Dutton'a akın etmesini istemiyoruz."

Susannah başıyla onayladı. "Bu yüzden cesedini Atlanta'daki tıp merkezine bağışlayacağız. Belki birileri yararlı bir şeyler öğrenebilir."

"Bir sosyopatın beyni gibi mi?" Jen sordu.

Daniel omuz silkti. "Belki. Hiç bir tıp öğrencisi nasıl hayat kurtarılacağını öğrenmek için onu kullanabilir. Devriye arabalarından biriyle geri döneceğiz, o yüzden bizi götürme konusunda endişelenmeyin, Çavuş McFain."

Vartanyanlar ayrıldı. Merdivenlerin başında toplanan Vito, Nick ve Jen ön kapıdan kardeşlerin Simon'ın cesedinin bulunduğu sakızın yanında durmalarını izleyebiliyorlardı. Susannah'nın omuzları ve Daniel kolunu ona doladı.

Bu sefer gerçekten öldü," dedi Vito sessizce. "Ve öldüğüne memnunum."

"Ahh, bu konuda." Nick elini cebine attı ve üç video kaset çıkardı. "Simon bütün o süre boyunca kameraları açık tuttu. Sen ve Daniel doğru şeyleri yaptınız ama..." Kasetleri Vito'nun eline tutuşturdu. "Bunları güvenli bir yerde saklamak isteyebilirsin."

Vito merdivenlerden inmeye başladı. "Teşekkür ederim. Şimdi duş alacağım, karakola dönüp Simon'ı vurmak için gerekli evrak işlerini halledeceğim, sonra da altı düzine gül alacağım."

Jen'in çenesi düştü. "Altı düzine mi? Kimin için?"

"Sophie, Anna, Molly, Tess. Ve annem için, çünkü 1 onun ne kadar kötü olduğunu düşünmüş olursa olsun, Sophie'nin annesi milyonlarca kez daha kötü."

"Bu sadece beş düzine, Vito," dedi Jen.

Son düzinesi bir mezar için." Yarın Jersey'e gidecekti, bir hafta geç kalmıştı ama düğüncesi buydu. Andrea onun yoğun bir hafta geçirdiğini anlayacaktı.

"Vito," diye iç geçirdi Nick.

"Bu bir çözüm, Nick," dedi Vito. "Ve kapanış. Ama ondan sonra iyiyim."

21 Ocak Pazar, :30.

"Harry, ." Sophie onun omzunu salladı. Kalp bakım ünitesinin dışındaki küçük aile odasındaki kanepede otururken .

Bir çırpıda gözleri açıldı. "Anna?"

"Uyuyor. Bir süreliğine eve git, Harry. Yorgun görünüyorsun."

çekiştirerek yanındaki kanepenin koluna oturttu. "Sen de öyle." "Sadece birkaç

dikiş." Daha çok on dört dikiş vardı ve yan tarafıyla Dili fena halde ağrıyordu ama hayatta olduğu için o kadar mutluydu ki, söyledikleri yalan bile sayılmazdı.

Harry başparmağını Sophie'nin yüzündeki morluğa sürttü. "Sana vurdu."

"Hayır, o yapmadı. Kılıç için o dalışı ben yaptım. Beni görmeliydin, Harry," diye ekledi hafifçe. "Errol Flynn'e taş çıkartacak bir şeydi. *En garde*." Hamle yapacakmış gibi yaptı.

Harry ürperdi. "Gayet iyi hayal ediyorum. Asla görmek istemiyorum."

Çok kötü. Anladığım kadarıyla bir kaset varmış. Belki bir dahaki sefere uykusuzluk çektiğinde birlikte izleyebiliriz." Kadın ona sırtıttı ve adam kendine rağmen güldü.

"Sophie, sen iflah olmazsın."

Ayıldı. "Evine git, Harry. Burada saklanmayı

bırak." İçini çekti. "Anlamıyorsun."

Harry, Sophie'nin ısrarı üzerine, Freya ile aralarında geçenleri ona anlatmıştı. Sophie onun kel başının tepesini öptü. "Beni sevdiğini anlıyorum. Ve anladığım kadarıyla, bir tek şey dışında, senin de sevdiğin bir karın var. Freya'nın beni sevmesine ihtiyacım yok, Harry. Sevseydi iyi olurdu, ama ikinizin arasının açılmasına neden olursam, ölürüm." Yüzünü buruşturdu. "Kötü bir kelime seçimi. Öyleyse evine git. Ailenle birlikte ol. Rahat koltuğunda uyu ve eğer sana ihtiyacım olursa, seni nerede bulacağımı biliyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu doğru değil Sophie. Sen ona hiçbir şey yapmadın."

"Hayır, bilmiyordum ama ben olaya bakıyorum: Bir babam ve bir annem var, sen ve Katherine."

"Bu gerçek bir aile değil Sophie."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Harry, benim 'gerçek' babam büyükannemin sevgilisiydi ve 'gerçek' annem de bir hırsız. Sen ve Katherine'in anne-baba olmasını tercih ederim. Ayrıca, ailemi ben seçiyorum. Kaç kişi bunu söyleyebilir ki?"

Kolunu ona doladı ve dikkatlice sarıldı. "Dedektifinizi sevdim."

"Ben de ondan hoşlanıyorum."

"Belki yakında yeni bir ailen olur," dedi yine kurnazca.

"Olabilir. Ve söz veriyorum ilk öğrenen sen olacaksın." Yakınına eğildi. "Senin yerinde smokininin tozunu alırdım. Yakında koridorda bir kızla yürümen gerekebilir."

Harry yutkundu. "Hep Alex olacağını düşünmüştüm. Sanırım artık o-"

"Şşşş." Sophie'nin gözlerinden o gün ilk kez yaşlar süzüldü. "Harry, Alex hâlâ hayatta olsaydı bile yine de sana sorardım. O bunu biliyordu. Senin de bildiğini sanıyordum." Sophie onu ayağa kaldırdı ve kapıdan dışarı itti. "Şimdi git. Ben Anna'yla biraz daha kalacağım, sonra ben de eve gidiyorum."

"Vito'yla mı?" diye nazikçe sordu.

"Bette Davis koleksiyonuna bahse girebilirsin."

Koridorda ona el salladı, sonra da gülümsedi. Harry'nin asansörü kapanırken bir diğeri açıldı ve Vito, her iki kolunda bir düzine beyaz gülle dışarı çıktı. "Merhaba."

Onu magazin yakışıklısından film yıldızı güzeline dönüştüren o gülümsemeyi ona verdi ve Sophie'nin kalbi pıt pıt attı. "Sıra sende," dedi.

Tedavi edildi ve taburcu edildi," dedi ve iç çekmesine neden olan bir öpücük için yüzünü kaldırdı. "Anna'nın kalp yoğun bakım ünitesinde o gülleri almasına izin vereceklerini sanmıyorum. Özür dilerim."

O zaman sanırım hepsi senin için." Onları bekleme odasındaki bir masanın üzerine koydu, sonra ellerini saçlarının altından geçirerek yüzünü inceledi. "Gerçek. Nasılsın?"

"Tamam." Gözlerini kapattı. " azından fiziksel olarak. Birkaç kötü gün geçirdim. sen gelmeseydin neler olabileceğini düşündüğüm anlar

sen yaptığında."

Alnına bir öpücük kondurdu ve onu kendine çekti. "Biliyorum."

Yanağını onun göğsüne yasladı ve kalbinin rahatlatıcı atışını dinledi. Bu tam da ihtiyacı olan şeydi. "Beni nasıl bulduğunu hiç söylemedin."

"Claire Reynolds'un yanında gömülü yaşlı bir kadın vardıBir zamanlar o tarlanın sahibi olan kadınla aynı yatırım araçlarını kullanıyordu. Adını bilmiyorduk, bu yüzden taş ocaklarının yakınında yaşayan aracı kurum müşterilerini takip ettik."

Ona bakmak için geri çekildi. "Taş ocakları mı?" Mezarlardaki dolgu toprağı bir taş ocağının yakınından geliyordu. Ama hâlâ çok fazla isim vardı ve neredeyse şafak sökmek üzereydi.

Katherine, kimliği belirsiz kadının 1960'lardan önce Almanya'da diş tedavisi gördüğünü öğrenmişti ama isimlerimizin hiçbiri Avrupalı değildi. Gerçek müşterileri arama riskini almak istemedik çünkü Simon'ın telefonu açmasından korkuyorduk. Bu yüzden, babası 1950'lerde Batı Almanya'da diplomat olan bir kadın bulana kadar her bir kişinin aracılık başvurusundaki iletişim bilgilerini aramaya başladık. Adı Selma Crane'di."

"Yani Simon'ın evi gerçekten Selma Crane'e aitti. Ve Selma Crane öldü."

"Simon mükemmel bir yer buldu ve bunun için cinayet işledi. Onu Claire'in yanına gömdü, sonra da Selma'nın faturalarını ödemeye devam etti. Hatta iki yıl boyunca ona Noel kartları bile gönderdi."

"Bana o insanları ölmelerini izlemek için öldürdüğünü söyledi."

"Ve sonra onları boyardı. Tuval üzerine. Kendi zamanında ünlü olmak istiyordu." Adam kızın yüzünü yukarı kaldırdı ve kız onun gözlerindeki gölgeleri gördü. "Kaseti izledim. Gerçekten bir aktris olmalısın. Onu kışkırtma şeklin onu..."

Ürperdi. "Çok korkmuştum **ama** onun görmesini istemedim."

"Öldürdüğü insanların ılık atmaya devam ettiğini söylediniz ve ben de Onları." Bunu bir tür merakla söylemişti ve Sophie ona olabilecek en büyük iltifatı ettiğini fark etti.

"Ve her zaman da öyle olacaksın." Eğildi ve onun ağzını öptü. "Benim beyaz şövalyem."

Yüzünü buruşturdu. "Şövalye olmak istemiyorum. Sadece polisiniz olmama ne dersiniz?" "Sizin neyiniz olacağım?"

Onun gözlerine baktı ve Sophie'nin kalbi yavaş, keyifli bir yuvarlanma yaptı. "Bana birkaç ay sonra sorarsanız, 'karım' derim. ' Kaşlarını kaldırdı. "Şimdilik, benim Boudiccea iyi iş görür."

Memnun bir şekilde ona gülümsedi. "Sen kötüsün Vito Cicco-telli, iliklerine kadar kötüsün."

Kolunu omuzlarına doladı ve onu büyükannesinin odasına doğru götürdü. "Bunu sadece kibarlık olsun diye söylüyorsun."

Yoğun bakım ünitesine alındıklarında ona ters ters baktı. "Simon'ın kasette bunu söylediğini gördün, değil mi? Seni sıçan."

Kıkırdadı. "Özür dilerim. Dayanamadım."

21 Ocak Pazar, 16:30.

Daniel kiralık arabasını tren istasyonunun önünde durdurdu. "Keşke gitmesen Suze."

Gözleri çok hüzünlüydü. "Benim bir işim var, Daniel. Ve bir evim."

İkisini nasıl sıraladığı ilginçti. Önce iş, sonra ev. Kendi zihninde önceliklerini tam olarak sıralıyordu. "Seni yeni bulmuşum gibi hissediyorum tekrar."

"Haftaya görüşürüz." Ailelerinin Dutton'daki cenazesinde. "Ya ondan sonra? Ziyaret edecek misiniz?"

Sertçe yutkundu. "Eve dönmek mi? Hayır. babamı gömdükten sonra bir daha asla eve dönmek istemiyorum."

Ona bakarken bile kalbi acıyordu. "Suze, Simon sana ne yaptı?"

Gözlerini kaçırdı. "Başka zaman, Daniel. Olan onca şeyden sonra... yapamam." Arabadan inip istasyona doğru koştu ama adam arabayı sürmedi. Adam bekledi ve kadın istasyonun kapısına geldiğinde durdu, döndü ve adamın kendisini izlemesini seyretti. Kırılgan görünüyordu ama adam onun da en az kendisi kadar güçlü olduğunu . Belki daha da güçlü.

Sonunda sadece bir kez el salladı ve onu tüm anılarıyla baş başa bırakarak gitti. Ve tüm pişmanlıklarıyla.

Sonra arabasının sessizliğinde otururken arka koltuğa uzanıp dizüstü bilgisayar çantasını aldı. İçinden kalın bir zarf çıkardı. Zarfı kaydırıldı. Zarfın içindekileri çıkardı ve resim yığınına teker karıştırdı. Ciccotelli'ye bir kopyasını vermiş, asıllarını kendine saklamıştı. Her bir fotoğrafa, her bir kadına bakmak için kendini zorladı. Resimler gerçekte, tıpkı uzun zaman önce olduğunu düşündüğü gibi.

Her kadına, on yıl önce yapması gerekeni yapacağına dair sessiz bir yemin etti. Öyle ya da böyle, kaç yıl sürerse sürsün, bu resimleri kurbanlarla eşleştirecekti. Eğer Simon onlara karşı suç işlemişse, en azından ailelerine adaletin yerini bulduğunu bildirebilirdi.

Eğer başka biri sorumluysa.. *Til onları bulur. Ve onlara ödeteceğim.*

Ve belki de sonunda huzuru bulacaktı.

Sonsöz

Cumartesi, 8 Kasım, 19:00.

"Herkes." Sophie mikrofona dokundu. "Lütfen beni dinler misiniz?"

Konuşma yavaş yavaş kesildi ve kalabalık salondaki herkes Sophie'nin pırıltılı yeşil bir gece elbisesi içinde zarif bir şekilde durduğu podyuma baktı. Vito, elbette bütün gece gözlerini ondan ayırmamıştı.

Gecenin büyük bir bölümünde Sophie'nin yanındaydı, bu gecenin gerçekleşmesine yardım etmiş olsalar da Sophie'nin kışını çimdiklemelerine izin verilmediğini hâlâ anlamayan sıska, yaşlı hayırseverlere müdahale etmekten başka bir nedeni yoktu.

Sophie'nin kışını çimdiklemek Vito'nun işiydi. Bunu kanıtlamak için sol elinde bir donanım vardı. Sophie onun gözleriyle buluştu ve izleyicilere hitap etmeden önce ona göz kırptı. Teşekkür . Benim adım Sophie Ciccotelli ve bu akşam Albright Historical'in yeni kanadının açılışına hoş geldiniz demek istiyorum.
Müze."

"Bu gece ıslıl ıslıl," diye mırıldandı Harry ve Vito başını salladı, Harry'nin Sophie'nin her kıvrımını saran gece elbisesini kastetmediğini biliyordu. Işıltı gözlerindeydi ve yüzündeki enerji bulaşıcıydı.

"Bunun gerçekleşmesi için çok çalıştı," mırıldandı Vito. Bu da yetersiz bir ifadeydi. Sophie yorulmak bilmeden bir kompleks yaratmak için çalışmıştı. gazetelerin ve çeşitli ulusal dergilerin dikkatini çeken interaktif sergiler.

Sophie, "Bu çabanın başarıya ulaşmasında pek çok kişinin emeği var," diye devam etti. "Hepsinin ismini okusaydım, bütün gece burada olurduk. O yüzden yapmayacağım. Ama ben

birazdan keyfini çıkaracağınız şeyi yaratmak için yorulmak bilmeden saatlerini harcayanları takdir etmek isteriz.

"Çoğunuz Albright Müzesi'nin bir aile işletmesi olduğunu biliyorsunuz. Ted Albright, müzeyi beş yıl önce, babasından kalan mirası devam ettirmenin bir yolu olarak kurdu.

büyükbabamın mirası." Sevgiyle gülümsedi. "Ted ve Darla, kapılarımızı herkese açık tutabilmemiz için işletme maliyetlerimizi düşük tutmak amacıyla her gün pek çok kişisel fedakârlıkta bulundu. Bu amaçla, sergileri inşa etmek için ailemizden yardım aldık. Ted'in oğlu Theo ve kayınpederim Michael Ciccotelli, içeride göreceğiniz her şeyi tasarladı ve inşa etti. Rehberiniz Ted'in kızı, birçoğunuzun Küçük Tiyatro'nun *Batı Yakası Hikayesi* oyununda Maria rolüyle izlediği Patty Ann olacak." Patty Ann gülümsedi, Ted ve Darla da ışıldadı. Broadway dışında bir oyundu ama Patty Ann sonunda kendine bir yer bulmuş ve adını ışıklar içinde görmüştü.

"Üç ayrı bölümümüz var. 'Kazı' bölümünde tarihi eserleri ararken kirlenebilirsiniz. Yirminci yüzyılın bilim, kültür ve siyasetinde gezinebileceğiniz ve bu dönemi yaşamış insanların hikayelerini birinci ağızdan dinleyebileceğiniz 'Yirmiler' var. Ve son olarak, sürekli değişecek olan ve özgürlük için bedel ödemiş insanları ön plana 'Özgürlük' sergimiz var. Bunlardan ilki *Soğuk Savaş olacak.*"

Yuri Petrovich Chertov'a baktı. "Hazır mısınız?"

Makası dikkatlice onun eline verdi, ardından Ted ve Darla'ya kendi makaslarını uzattı.

Harry sert bir sesle, "Kendini nasıl toparlıyor bilmiyorum," diye fısıldadı.

Başına gelecekleri bilen Vito'nun boğazı düğümlenmişti. Ama Yuri ve Albright'lar, on bir ay önce boş bir depo olan yerin kapısına gerilmiş büyük kırmızı kurdelenin yanında yerlerini alırken Sophie gülümsedi.

"Çok iyi." Sophie mikrofona doğru eğildi. "Benim için bir zevk Anna Shubert Johannsen Anı Kanadı'nı ithaf ediyoruz." Elinde makas olan üç kişinin kurdeleyi kesmesine izin vermek için kameraların flaşları arasında geri çekildi, Bu işi Anna'nın bakımevinin parasını ödemek için almıştı. Bu işi Anna'nın bakımevinin masraflarını karşılamak için almıştı.

Simon Vartanian'ın saldırısının kalbine onarılamayacak kadar zarar vermesinden bir ay sonra Anna'nın uykusunda sessizce ölmesinin ardından yaşadığı keder.

Katherine, Anna'nın ölümünü bir cinayet olarak ilan etmiş ve Simon'ın kurban listesini on dokuza çıkarmıştı.

Vito, cehennemin Simon Vartanian için yeterince sıcak olduğunu düşünmüyordu.

Ama hüzünlü bir gece değildi. Sophie podyumdan inmiş ve bir kez daha Vito'nun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Vito'ya baktı. Harry ıslak gözlerle Vito'ya başını sallayıp gülümsedi ve *Inquirer* muhabiriyle konuşmak için döndü.

"Harry, oraya gidip kış kıştırıcıların el tutuşurlar. Sophie'ye bir içki getirebilir misin? Sanırım oradaki ışıklar çok sıcaktı."

Harry kendini başını salladı. "Ne içiyor? Şarap mı? Şampanya mı?"

"Su," dedi Vito. "Sadece su"

Harry'nin gözleri kısıldı. "Sadece su mu? Neden?"

"Alkol alamaz," dedi Vito ve izin verdi. "Bebek için kötü olur."

Harry hâlâ gözlerini silmekte olan Michael'a döndü. "Haberin var mıydı?"

"Daha bu sabah. Simidiyle birlikte balık ekmeği yemeye çalıştı. Pek hoş bir şey değildi. görüş."

Vito sırtıttı. "Babam çoktan beşiği planlamaya başladı."

"Theo'nun inşa edeceği." Michael, Vito'nun kardeşlerinden hiçbirinin yapamadığını yapan, yani babalarının sanatını devam ettiren bu çocuğa bakarak gülümsedi. Hiçbirinin ahşap işçiliğinde zerre kadar yeteneği yoktu. Theo Four'un hepsine yetecek kadar yeteneği olduğu ortaya çıktı.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandı Theo.

"Büyütülecek bir değil," diye alay etti Michael. "Tess için beşiklerden birini bitirdi bile."

İki yıl denedikten sonra ikizleri olmuştu ve Vito bundan daha mutlu olamazdı. Ciccotelli torunlarının ikinci dalgasıydı. Bu da aileye bir yenisini daha ekledi.

Bu da Vito'nun kitabına göre onu en zengin adam yapıyordu.

Yazar Hakkında

Karen Rose, kitaplara aşık olan ödüllü bir yazardır. okumayı öğrendiği zaman. Kafasındaki karakterler konuşmaya başlayıp bir türlü susmak bilmeyince kendi hikâyelerini yazmaya başladı. Eski bir kimya mühendisi ve lisede kimya ve fizik öğretmeni olan Karen, Florida'da yirmi yıllık kocası, iki çocuğu ve ailenin kedisi Bella ile birlikte yaşıyor. Karen yazmadığı zamanlarda bir sonraki karate kuşak sınavı için pratik yapıyor! Karen e-postanızı şu adresten almaktan heyecan duyacaktır karen@karenrosebooks.com.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

